

Giới thiệu Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản

Truyện Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản nói về một người con gái của quan chức trong triều đình, tuy vậy nhưng cô không hề được tự do trong chuyện cưới xin của mình mà phải phụ thuộc vào người khác đặc biệt là sự sắp đặt của gia đình.

Từ đó mọi chuyện của cuộc đời cô như là một cuốn truyện cười khi bị phát hiện giả bệnh để có thể thoát khỏi ngày tuyển Phi giành cho Hoàng Thượng.

Nàng đã mắc tội khi quân và bị Hoàng Thượng trừng phạt khi ép nàng phải gả cho tên Thái giám lúc vui lúc nóng giận khó hiểu kia ... Liệu như vậy nàng có chịu được không ???

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tứ hôn

“Hoàng Thượng có lệnh, tuyên Cầu phủ đại tiểu thư Cầu Mộ Quân tiến cung diện thánh.” Công công mở miệng, giọng nói mang chút nữ khí lại mang vài phần uy nghiêm.

Công công vừa dứt lời, sắc mặt Cầu phu nhân tái nhợt ngã ngồi xuống đất.

“Thần..... Tuân mệnh.” Hầu gia Cầu Vĩ phản ứng không kịch liệt như Cầu phu nhân, nhưng trên mặt cũng đã lấm tấm mồ hôi.

“Công công, Hoàng Thượng không nói gì nữa sao?” Cầu hầu gia đứng dậy hỏi.

Công công hồi đáp: “Hoàng Thượng chỉ nói những lời này, nhưng..... buổi sáng ngự phòng (phòng bếp) làm đồ ăn, hương vị có chút ‘mặn’, Hoàng Thượng mất hứng.”

Nghe thế, sắc mặt Cầu hầu gia cũng trắng bệch, cả người hơi run rẩy.

“Cầu đại tiểu thư, đi thôi --” Công công nhìn về phía Cầu Mộ Quân thúc giục.

“Dạ.” Cầu Mộ Quân nhìn người nhà, hít sâu một hơi, theo công công đi ra cửa.

Cầu Mộ Quân vừa đi, Cầu phu nhân liền khóc nức nức Cầu Tư Huyền đang đứng bên cạnh: “Đều tại xú nha đầu nhà ngươi, nếu ngươi không cáo trạng với quan tuyển tú, Mộ Quân sẽ không có chuyện!”

“Sao bà lại bảo ta cáo trạng, bà có chính mắt thấy ta cáo trạng à? Sợ Hoàng Thượng trách tội? Vậy thì đừng làm trò trước mặt quan tuyển tú!” Cầu Tư Huyền cãi lại.

“Ngươi còn không thừa nhận, chính là ngươi, ta thấy ngươi đuổi theo quan tuyển tú đi ra ngoài, sau đó hần liền trở lại nói muốn kiểm tra Mộ Quân, chính ngươi hại Mộ Quân của ta!” Cầu phu nhân khóc lớn, túm lấy Cầu Tư Huyền.

Cầu Tư Huyền gạt tay bà ra, hợp lý hợp tình nói: “Bà có chính mắt nhìn thấy ta cáo trạng không, chẳng lẽ ta khi nào thì đi ra ngoài đều phải báo cáo với bà sao?”

“Ngươi.....”

“Thôi đi!” Cầu hầu gia hét lớn một tiếng, hai người đều ngậm miệng, Cầu Tư Huyền hừ lạnh một tiếng về phòng, Cầu phu nhân ở trong phòng khóc lớn.

Cầu Mộ Quân được công công đưa đến quỳ gối trước mặt hoàng thượng.

“Ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn xem.” Thanh âm già nua lại có chút suy yếu vang lên, Cầu Mộ Quân ngẩng đầu lên, nhưng vẫn cúi mắt không dám nhìn Hoàng thượng. Nàng biết quy củ trong cung, Hoàng Thượng, Thái Hậu những người này không thể nhìn thẳng.

“Bộ dạng cũng không tệ lắm. Quan tuyển tú Trầm phái đi nói ngươi dùng son dính lên khăn, giả bệnh ho ra máu, ngươi có nhận không?” Hoàng Thượng nhìn chằm chằm nàng hỏi.

“Thần nữ biết tội.” Cầu Mộ Quân biết nói nhiều cũng phí công, thành thật trả lời.

Hoàng Thượng lạnh giọng hừ một tiếng, nói: “Ngươi đã không muốn tiến cung làm phi, vậy trẫm liền chỉ hôn cho ngươi một vị phu quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn vậy.” Hần nhìn công công đứng bên cạnh, nói: “Chính Trung ở trong cung được xưng là tiểu Phan An, tuổi còn trẻ đã làm thái giám đại tổng quản, trẫm gả ngươi cho hần vậy.”

Cầu Mộ Quân quá sợ hãi ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy công công vẫn đứng ở bên cạnh Hoàng Thượng đang quỳ xuống.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng đừng đùa cợt nô tài, nô tài sao có thể cưới vợ!” Đoàn Chính Trung quỳ xuống nói.

Lúc này vẻ mặt Hoàng Thượng lại ôn hoà, cười nói:“Chính Trung, ngươi xem Tiểu Lâm Tử đều cưới một thê một thiếp, ngươi sao không thể cưới? Cứ quyết định như vậy, cho ngươi hai ngày trở về chuẩn bị, năm ngày sau thành thân.”

“Hoàng Thượng.....” Đoàn Chính Trung còn muốn chối từ, Hoàng Thượng đã đứng dậy. Hắn vội vàng hạ thấp lưng đi lùi Hoàng Thượng.

“Chính Trung, chúng ta đến ngự hoa viên đi dạo”

“Vâng.”

Cầu Mộ Quân thất thần trở về nhà.

Nàng nghĩ kết quả tệ nhất là nàng bị chém đầu. Không nghĩ tới, đường đường Hoàng Thượng, thế nhưng vũ nhục nàng như vậy.

Thành thân với thái giám, đại đa số tiểu thư đều nhục nhã mà tự sát. Nàng lại không thể có ý định tự sát, huống chi Hoàng Thượng chỉ hôn cũng sẽ không cho phép nàng tự sát.

Cho nên trước mặt Hoàng Thượng, nàng thật sự chỉ có một con đường -- gả cho một thái giám.

Gả cho Hoàng Thượng cùng gả cho thái giám..... Thật sự đều cực đoan như nhau. Không nghĩ tới, đó lại là nhân sinh của nàng.

Hôn sự của Đại thiên kim Cầu hầu gia cùng thái giám đại tổng quản Đoàn Chính Trung dĩ thường náo nhiệt.

Ngày đó trên đường, đón dâu chật như nêm cối.

Ngày đó, gần như mọi người trong kinh thành đều đi ra xem náo nhiệt .

Trước ngày thành thân năm ngày, trước cửa Cầu phủ ngựa xe như nước. Người đến đều là các vị phu nhân, nói là tới chúc mừng đại tiểu thư Cầu gia, nhưng cao hứng cũng là các nàng.

Mấy ngày nay bọn họ đến nói cho nàng biết rất nhiều tin tức nàng chưa từng biết đến, có liên quan đến vị phu quân tương lai của nàng.

Đoàn Chính Trung bởi vì tướng mạo anh tuấn, lại khéo đưa đẩy, nhu thuận, không chỉ được Hoàng Thượng yêu thích, ngay cả các nương nương trong hậu cung cũng đều thích hắn. Thậm chí..... Các vị nương nương này còn có thể kéo hắn lên trên giường vui cười tức giận mắng mỏ trêu đùa. Ở trong cung, hắn chạm tay có thể bỏng, ở tổng quản phủ, lại làm cho bọn hạ nhân e ngại vạn phần.

Hắn có thể vừa rồi thì hứng thú uống trà, đột nhiên lại tức giận hắt nước trà lên người hạ nhân, nóng đến mức nước mắt hạ nhân đã chảy ra mà vẫn không dám hé răng.

Hắn nuôi con mèo nhỏ, chó nhỏ, lúc trước còn đùa với chúng nó, sau lại để cho hạ nhân móc mắt chúng ra.

Quý phu của hắn, không cho phép phát sinh việc yêu đương, từng có một hạ nhân cùng một tỷ nữ vụng trộm yêu nhau, hắn liền thiên kẻ kia, ném tỷ nữ vào thanh lâu.

.....

Các phu nhân cùng các tiểu thư nói sinh động như thật, giống như bọn họ chính mắt gặp qua.

Cầu phu nhân nghe xong xin Cầu hầu gia cầu xin với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng coi như không thấy.

Cầu Mộ Quân nâng khăn hi lên nhìn ra bên ngoài, phát hiện trên mặt mọi người trên đường đều đang tươi cười.

Hôn sự của nàng, dù sao cũng là trò cười cho tất cả mọi người trong kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Động phòng

Hôn sự của nàng, dù sao cũng là trò cười cho tất cả mọi người trong kinh thành.

Bái đường giống người bình thường, cũng được bà mồi diu vào động phòng. Sau đó, ngồi ở đầu giường chờ phu quân của nàng đến vén khăn voan.

Trong phòng rất yên tĩnh, gần như nghe được cả tiếng hô hấp nhẹ nhàng của chính mình, ngẫu nhiên cũng nghe được âm thanh huyền ảo từ đại sảnh bên kia truyền đến.

Vốn dĩ bà mồi sẽ nói chút chuyện cùng tân nương tử, chúc phúc, giải sầu Nhưng, đối với một nữ tử gả cho thái giám, nói gì cũng là châm chọc, bà mồi biết rõ điểm ấy, cho nên đứng ở đầu giường không nói một câu.

Cầu Mộ Quân muốn nói cho các nàng, nàng cũng không để ý. Nếu không có Thương hải của nàng, không có Vu sơn của nàng, nước kia, mây kia đều giống nhau. Gả cho vương tôn công tử với gả cho thái giám tổng quản trong cung, chỉ cần nàng không để ý, thì không có khác biệt quá lớn.

Thanh âm huyền ảo bên ngoài dần dần nhỏ đi, sau đó chậm rãi hoàn toàn yên tĩnh.

Hồi lâu, nghe được tiếng bước chân bên ngoài, tất cả nha hoàn trong phòng đều cúi đầu quỳ gối bên cửa, cẩn thận sợ hãi như bình dân nhìn thấy thiên tử, tất cung tất kính.

Tự nhận là lạnh nhạt như nàng nghe được tiếng bước chân kia cũng nhin không được g túm chặt cổ tay áo.

Đoàn Chính Trung đi đến, không có người nháo động phòng, cũng không có hạ nhân đi theo.

Bà mồi nhìn thấy hần, theo bản năng rút lui thân thể, đứng qua một bên. Một khắc kia, mọi người đều đồng tình với tân nương, người khác đều có thể cúi đầu, đứng cách xa, nàng lại phải chờ hần đến vén khăn voan.

“Tất cả đi ra ngoài đi.” Ra lệnh một tiếng, trong lòng bà mồi cùng nha hoàn thoải mái, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, cúi đầu đồng thanh “Dạ, đại nhân.” Sau đó chậm rãi rời khỏi cửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Cầu Mộ Quân không khỏi run lên một chút.

Cái này có liên quan đến lời đồn đại về hần..... Nàng tuy biết lời đồn đại không thể tin, nhưng dù sao không có lửa làm sao có khói.

Vừa tự an ủi mình không phải sợ, không có gì, nhưng lại cảm giác được tim mình đập dần dần nhanh hơn. Đôi gầy màu đen đến gần một bước, tim của nàng đập nhanh thêm một nhịp, đôi gầy càng lúc càng gần, rốt cục đứng ở bên chân nàng, Cầu Mộ Quân như ngừng thở.

Đoàn Chính Trung chậm rãi nâng khăn voan lên, khi khuôn mặt Cầu Mộ Quân hoàn toàn hiện ra ở trước mắt hần đột nhiên khoe mắt hiện lên ý châm chọc, ném khăn voan đi.

Cầu Mộ Quân kinh ngạc.

Một bàn tay Đoàn Chính Trung nắm cầm nàng nâng lên, cẩn thận đánh giá.

Lúc này, Cầu Mộ Quân cũng lần đầu tiên có thể nhìn kỹ hần

Khuôn mặt tuấn tú, nhưng..... khi nhìn thấy hần, lại hoàn toàn không thể nghĩ hần đẹp thế nào, mà là sợ hãi, muốn gạt tay hần ra, lui đến góc giường

Nhưng..... Nàng không thể làm vậy.

Hần nhìn nàng rất lâu giống như đang nhìn mỹ vị, sau đó khoe miệng chậm rãi nhếch lên, quý dị nở nụ cười, nói: “Thật đúng là mỹ nhân a.”

Ngón tay cái xoa đôi môi đỏ mọng của nàng, sau đó chậm rãi dùng sức, dùng sức xoa đôi môi mềm mại kia, đem son trên môi lau ra xung quanh.

“A.....” Cầu Mộ Quân bị hần xoa sinh đau, lại có chút cảm giác khuất nhục, cũng không dám phản kháng.

Rốt cục, hần buông môi của nàng ra, nhìn chăm chăm nàng lui về phía sau, khẽ mỉm cười, sau đó bưng một chén rượu trên bàn lên, gấp khuỷu tay đưa rượu tới gần bên môi.

Thấy hần không uống cũng không nhúc nhích, Cầu Mộ Quân nhớ ra kia hần là rượu giao bôi, lại nhìn hần một cái, mới đứng dậy xuống giường, tự mình bưng lên chén rượu, vòng qua tay hần, đem rượu uống vào trong bụng. Hương vị cay độc kia làm cho nàng khó chịu nhưng cũng chỉ hơi hơi nhíu mày.

Hần nhìn miệng nàng, môi nhếch lên, cầm lấy rượu trên bàn lại rót một ly đưa cho nàng.

Cầu Mộ Quân nhận chén rượu, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của hần không có lựa chọn nào khác uống tiếp.

Đoàn Chính Trung lại lấy chén rượu trong tay nàng, lại rót một ly, sau đó đưa đến bên môi nàng. Hít vào một hơi, Cầu Mộ Quân hơi hơi mở ra đôi môi đỏ mọng.

Đoàn Chính Trung nghiêng chén rượu, nhanh chóng đổ rượu xuống. Cầu Mộ Quân bị nghẹn lập tức né tránh chén rượu, ho không ngừng.

Đoàn Chính Trung xem bộ dáng của nàng, ha ha nở nụ cười.

Cầu Mộ Quân ẩn ngực, hơi hơi ngẩng đầu nhìn hắn, bắt đầu hiểu được sự cổ quái cùng đáng sợ của hắn.

“Thay quần áo.” Đoàn Chính Trung giống như chơi đùa xong trò ép rượu, buông chén rượu, mở hai tay ra.

Cầu Mộ Quân chậm rãi đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, có chút run run vươn tay, cời đai lưng của hắn.

Vẫn cố gắng hô hấp bình thường, thừa nhận tim đập rất nhanh, lại càng cố gắng giả vờ trấn định trước mặt hắn. Nhưng khuôn mặt khi hồng khi trắng, cùng đôi tay không ngừng run rẩy, cả người run run, lại tiết lộ cảm xúc chân chính trong đáy lòng nàng.

Mà Đoàn Chính Trung giống như rất thưởng thức cảm xúc này.

Quần áo hắn từng kiện từng kiện bị cời, cời xong, cuối cùng chỉ còn nội sam.

Hắn vẫn đứng im không nhúc nhích.

Cầu Mộ Quân nhắm mắt, cổ lấy dũng khí đứng lên, chạm vào vạt áo nội sam của hắn, cố gắng không chạm vào thân thể hắn, cời từ trên vai xuống.

Muốn cầm quần áo từ phía sau, nàng phải đứng sát vào hắn, ngửi thấy được mùi hương nào đó trên người hắn, đó là mùi hoa..... đầu óc hỗn độn dù cố gắng cũng không nhớ nổi mùi hoa quen thuộc này là mùi hoa gì.

Tuy là thái giám thân thể hắn cũng rất cường tráng.

Cầu Mộ Quân ngừng lại, Đoàn Chính Trung lại vẫn không nhúc nhích. Nói cách khác hắn còn chờ nàng thay hắn cời quần áo, nói cách khác..... Nàng phải cời cả quần hắn?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Động phòng 2

Cầu Mộ Quân ngừng lại, Đoàn Chính Trung lại vẫn không nhúc nhích. Nói cách khác hắn còn chờ nàng thay hắn cời quần áo, nói cách khác..... Nàng phải cời cả quần hắn?

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu, phát hiện hắn đang nhìn nàng. Nàng cúi đầu, ngồi xổm xuống.

Tay run run tiến đến lưng quần hắn, nhưng cố gắng thế nào tay cũng không động đậy nổi.

Đoàn Chính Trung nhìn bộ dáng nàng sợ hãi, bỗng nhiên cười ha hả, đẩy nàng ngã xuống đất. Sau đó đi thẳng đến bên giường ngồi xuống. Mang theo ý cười nhìn Cầu Mộ Quân.

Nhìn ánh mắt hắn, nàng muốn lui ra phía sau, lại tự nói với lòng mình không có gì phải sợ, không phải sợ.

“Thất thần làm cái gì, cời quần áo!” Đoàn Chính Trung lại đột nhiên quát.

Cầu Mộ Quân run lên, vẫn lui về đằng sau.

“Sao nào? Còn muốn ta tìm người đến giúp ngươi sao?”

“Không..... Không cần.” Cầu Mộ Quân vội nói.

“Đứng lên, đến bên này!” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt hắn, bắt đầu cời y phục.

Cúi đầu, lại vẫn cảm nhận được ánh mắt hắn sáng quắc. Sớm đã chuẩn bị tốt, sớm nghe nói thái giám đối với nữ nhân rất đáng sợ, nhưng nàng vẫn sợ đến phát run, so với việc đối mặt với một nam nhân chân chính còn sợ hơn.

Mới cời giả y đồ thẩm, Đoàn Chính Trung đưa một chân lại, cười dùng bàn chân ma sát nơi mềm mại trước ngực nàng.

“A --”

Cầu Mộ Quân kêu sợ hãi một tiếng, lui về phía sau một bước.

Sắc mặt Đoàn Chính Trung đột biến, đá nàng một cước, sau đó từ trên giường đi xuống hung hăng nắm một bên ngực mềm mại của nàng nói: “Gã cho ta không phải là để cho ta chơi đùa sao? Ta cho ngươi trốn! Cho ngươi trốn!” Nói xong, tay kia xé quần áo của nàng.

“A.....” Cầu Mộ Quân nhin không được khóc lớn, tránh tay hắn, né tránh hắn dâm loạn.

Đoàn Chính Trung ngừng lại, một bàn tay nâng mặt của nàng lên không đành lòng nói: “A, khóc, tiểu nương tử của ta khóc.” Sau đó hắn lại đứng lên, nhìn nàng nói: “Được rồi, lên giường ngủ đi.”

Cầu Mộ Quân lùi ra sau vài bước, mang theo nước mắt sợ hãi nhìn hắn.

Hắn lại trừng mắt nói: “Sao nào? Không nghe lời sao? Lên giường đi!”

Cầu Mộ Quân vội vàng đứng dậy đi đến bên giường, quay đầu nhìn hắn một cái, sau đó đi lên giường, lui vào trong góc.

Đoàn Chính Trung chậm rãi đi tới, thổi tắt nến.

Theo ánh sáng mờ nhạt, Cầu Mộ Quân nhìn hắn ngồi trên giường, sau đó nằm xuống, ngủ ở phía ngoài.

Đợi thêm một lát, thấy hắn không có động tĩnh, Cầu Mộ Quân mới chậm rãi nằm xuống, cách hắn một khoảng thật xa.

Nhưng nàng không tài nào ngủ được.

Đồn đãi bên ngoài tuyệt đối không phải giả.

Nàng gả cho đại thái giám tổng quản này, quả thật là kẻ đáng sợ.

Tương lai của nàng thực mù mịt.

Một đêm thức trắng, cho nên khi Đoàn Chính Trung tỉnh lại, nàng cũng lập tức đứng dậy. Sau đó khiếp đảm thay hắn mặc quần áo.

Mặc quần áo, chuẩn bị chải đầu cho hắn, Đoàn Chính Trung không kiên nhẫn đẩy nàng ra, kêu nha hoàn sớm chờ ở ngoài cửa vào.

Nha hoàn thay hắn lau mặt, sau đó lấy một hộp hương phấn trên bàn, nhẹ nhàng xoa vào gáy hắn, lại đeo cho hắn một cái túi thơm.

Lúc này Cầu Mộ Quân nhớ ra, ở gần là có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người hắn, thì ra hắn dùng hương liệu.

Lúc này Cầu Mộ Quân nhớ ra, đứng gần là có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người hắn, hóa ra là hắn dùng hương liệu.

Đoàn Chính Trung tiến cung, Cầu Mộ Quân thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Trời vừa mới sáng, Cầu Mộ Quân một đêm không ngủ, nhưng vẫn thức dậy, Đoàn Chính Trung không có cha mẹ trưởng bối, không cần thành an không cần kính trà, nàng thật thanh nhàn.

Không nghĩ tới nàng vừa rửa mặt xong, còn có nha hoàn đến bẩm báo thiếu gia đến thỉnh an.

Cầu Mộ Quân sững sốt, thiếu gia? Thái giám cũng có con sao? Trong lòng nghi hoặc, ngoài miệng nói để cho hắn tiến vào.

Nếu nói vừa rồi vẫn là hơi chút giật mình, vậy hiện tại nhìn đến vị thiếu gia này nàng liền hoảng hốt, đi theo sau nha hoàn vào là một vị công tử anh tuấn xấp xỉ tuổi nàng.

Vị công tử kia vào cửa đã bái kiến nàng: “Nhi tử thỉnh an mẫu thân đại nhân.”

Một tiếng ‘mẫu thân’ này khiến Cầu Mộ Quân thiếu chút nữa không đứng vững.

“À..... Đứng lên đi.”

Công tử đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu, Cầu Mộ Quân âm thầm đánh giá hắn. So sánh với Đoàn Chính Trung thì thanh tú hơn một ít, cũng đáng vẻ thư sinh hơn một ít, xem bộ dáng tầm mười bảy, mười tám tuổi, hào hoa phong nhã.

Nghĩ bây giờ quan hệ của mình cùng hắn là trưởng bối và vãn bối, Cầu Mộ Quân lớn mật hỏi: “Ngươi tên gì?”

Công tử hồi đáp: “Thưa mẫu thân, con tên Đoàn Tử Thông, năm nay mười chín tuổi, năm kia được nghĩa phụ đưa vào Đoàn phủ.”

Cầu Mộ Quân nghĩ, trước kia nghe nói Đoàn Chính Trung hai mươi ba, như vậy tính ra con hắn so với hắn chỉ kém 4 tuổi, hắn cứ như vậy nhận người ta làm nghĩa tử. Cũng lại có người nhận một thái giám chỉ mới hơn hai mươi tuổi làm nghĩa phụ.

Nghĩ vậy, Cầu Mộ Quân chỉ cảm thấy có chút xem thường Đoàn Tử Thông, lại nghĩ không phải nàng còn gả cho thái giám sao, nếu không biết nguyên do, ai cũng sẽ nghi hoặc vì sao nàng lại gả cho một thái giám. Nghĩ như vậy, Cầu Mộ Quân lại có chút tự trách mình trách lầm Đoàn Tử Thông.

“Mẫu thân, hoa viên sau Đoàn phủ nghĩa phụ mất rất nhiều công sức tu kiến, hẳn là không kém phủ Hầu gia, nghĩa phụ không ở đây, người có thể để nha hoàn dẫn đến hoa viên đi dạo một vòng.” Đoàn Tử Thông nói.

“Được, đa tạ đã quan tâm, lát nữa ta sẽ đi ra ngoài dạo một chút.” Nghe xong vài lần mẫu thân, Cầu Mộ Quân vẫn khó chấp nhận.

Theo quy củ, có “con” lớn giống Đoàn Tử Thông là không thể ở trong phòng “mẫu thân” trẻ tuổi như nàng quá lâu, cho nên hẳn chỉ nói mấy câu liền lui xuống. Sau đó Cầu Mộ Quân được nha hoàn hầu hạ ăn điểm tâm, tiếp theo thực sự ra hoa viên đi dạo. Dù sao không dạo hoa viên, thì có chuyện gì để làm đâu?

Vào hoa viên, Cầu Mộ Quân mới biết được câu nói “Hẳn là không kém phủ Hầu gia” của Đoàn Tử Thông kia có bao nhiêu dối trá.

Hoa viên nhà nàng sao có thể so với nơi này! So với nơi này thì chỉ là một cái vườn hoa nho nhỏ vứt đi mà thôi

Nàng không biết tu kiến một hoa viên như vậy phải tốn bao nhiêu bạc, nhưng nàng nhớ rõ trước kia nhà nàng có mua vài loại cá vàng mới, đã tốn mất mấy trăm lượng, mà cá trong ngư trì (hồ cá) Đoàn phủ có mấy chục loại nàng chưa từng thấy qua, không chỉ ở phủ Hầu gia, ở các quý phủ khác nàng từng đến cũng chưa bao giờ thấy được.

Cây hoa quý hiếm, đình tinh tế, phủ Hầu gia hoàn toàn không có khả năng sánh bằng. Như vậy, xem ra Đoàn Chính Trung hẳn là giàu có hơn cha nàng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Con?

Lúc này Cầu Mộ Quân nhớ ra, đứng gần là có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người hắn, hóa ra là hắn dùng hương liệu.

Đoàn Chính Trung tiến cung, Cầu Mộ Quân thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trời vừa mới sáng, Cầu Mộ Quân một đêm không ngủ, nhưng vẫn thức dậy, Đoàn Chính Trung không có cha mẹ trường bối, không cần thành an không cần kính trà, nàng thật thanh nhàn.

Không nghĩ tới nàng vừa rửa mặt xong, còn có nha hoàn đến bẩm báo thiếu gia đến thỉnh an.

Cầu Mộ Quân sững sốt, thiếu gia? Thái giám cũng có con sao? Trong lòng nghi hoặc, ngoài miệng nói để cho hắn tiến vào.

Nếu nói vừa rồi vẫn là hơi chút giật mình, vậy hiện tại nhìn đến vị thiếu gia này nàng liền hoảng hốt, đi theo sau nha hoàn vào là một vị công tử anh tuấn xấp xỉ tuổi nàng

Vị công tử kia vào cửa đã bái kiến nàng: “Nhi tử thỉnh an mẫu thân đại nhân.”

Một tiếng ‘mẫu thân’ này khiến Cầu Mộ Quân thiếu chút nữa không đứng vững.

“À..... Đứng lên đi.”

Công tử đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu, Cầu Mộ Quân âm thầm đánh giá hắn. So sánh với Đoàn Chính Trung thì thanh tú hơn một ít, cũng đáng vẽ thư sinh hơn một ít, xem bộ dáng tầm mười bảy, mười tám tuổi, hào hoa phong nhã.

Nghĩ bây giờ quan hệ của mình cùng hắn là trưởng bối và vãn bối, Cầu Mộ Quân lớn mật hỏi: “Ngươi tên gì?”

Công tử hồi đáp: “Thưa mẫu thân, con tên Đoàn Tử Thông, năm nay mười chín tuổi, năm kia được nghĩa phụ đưa vào Đoàn phủ.”

Cầu Mộ Quân nghĩ, trước kia nghe nói Đoàn Chính Trung hai mươi ba, như vậy tính ra con hắn so với hắn chỉ kém 4 tuổi, hẳn cứ như vậy nhận người ta làm nghĩa tử. Cũng lại có người nhận một thái giám chỉ mới hơn hai mươi tuổi làm nghĩa phụ.

Nghĩ vậy, Cầu Mộ Quân chỉ cảm thấy có chút xem thường Đoàn Tử Thông, lại nghĩ không phải nàng còn gả cho thái giám sao, nếu không biết nguyên do, ai cũng sẽ nghi hoặc vì sao nàng lại gả cho một thái giám. Nghĩ như vậy, Cầu Mộ Quân lại có chút tự trách mình trách lầm Đoàn Tử Thông.

“Mẫu thân, hoa viên sau Đoàn phủ nghĩa phụ mất rất nhiều công sức tu kiến, hẳn là không kém phủ Hầu gia, nghĩa phụ không ở đây, người có thể để nha

hoàn dẫn đến hoa viên đi dạo một vòng.” Đoàn Tử Thông nói.

“Được, đa tạ đã quan tâm, lát nữa ta sẽ đi ra ngoài dạo một chút.” Nghe xong vài lần mẫu thân, Cầu Mộ Quân vẫn khó chấp nhận.

Theo quy củ, có “con” lớn giống Đoàn Tử Thông là không thể ở trong phòng “mẫu thân” trẻ tuổi như nàng quá lâu, cho nên hần chỉ nói mấy câu liền lui xuống. Sau đó Cầu Mộ Quân được nha hoàn hầu hạ ăn điểm tâm, tiếp theo thực sự ra hoa viên đi dạo. Dù sao không dạo hoa viên, thì có chuyện gì để làm đâu?

Vào hoa viên, Cầu Mộ Quân mới biết được câu nói “Hần là không kém phủ Hầu gia” của Đoàn Tử Thông kia có bao nhiêu dối trá.

Hoa viên nhà nàng sao có thể so với nơi này! So với nơi này thì chỉ là một cái vườn hoa nho nhỏ vứt đi mà thôi

Nàng không biết tu kiến một hoa viên như vậy phải tốn bao nhiêu bạc, nhưng nàng nhớ rõ trước kia nhà nàng có mua vài loại cá vàng mới, đã tốn mất mấy trăm lượng, mà cá trong ngư tri (hồ cá) Đoàn phủ có mấy chục loại nàng chưa từng thấy qua, không chỉ ở phủ Hầu gia, ở các quý phủ khác nàng từng đến cũng chưa bao giờ thấy được.

Cây hoa quý hiếm, đình tinh tế, phủ Hầu gia hoàn toàn không có khả năng sánh bằng. Như vậy, xem ra Đoàn Chính Trung hẳn là giàu có hơn cha nàng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nhàn hạ

Cây hoa quý hiếm, đình tinh tế, phủ Hầu gia hoàn toàn không có khả năng bằng được. Như vậy, xem ra Đoàn Chính Trung giàu có hơn cha nàng rất nhiều.

Tiếng chim hót êm tai truyền đến, Cầu Mộ Quân đi theo thanh âm kia, quả nhiên ở dưới tàng cây treo một cái lồng chim. Cây kia ở bên bờ hồ cá, dưới tán cây đặt một chiếc bàn đá. Vừa đứng lúc nàng đi mệt, liền đi qua ngồi xuống. Bên cạnh bàn trồng Thược Dược, Mẫu Đơn, lại gần đã có mùi hoa thơm bay đến.

Con chim trong lồng cực xinh đẹp, tiếng kêu cũng rất êm tai, đúng là loài chim quý báu dưới cổ có lông xanh đậm, chỉ có trong cung đình mới nuôi nổi. Nếu không phải từng nhìn thấy trong sách, nàng cũng sẽ không biết.

Nha hoàn thấy nàng ngồi xuống, một lát sau liền bưng một ly trà tới.

Ngắm hoa, thưởng ngư, nghe chim hót, phẩm trà..... Cầu Mộ Quân không thể không thừa nhận Đoàn Chính Trung thật sự rất biết hưởng thụ.

Ngồi trong chốc lát, Cầu Mộ Quân nghĩ nếu có một hai quyển sách thì tốt. Ở trong phủ không có việc gì làm, không đọc sách có vẻ rất nhàm chán. Người như Đoàn Chính Trung hẳn là không có sách, nhớ đến người buổi sáng từng đi thỉnh an nàng - Đoàn Tử Thông, Cầu Mộ Quân liền hỏi nha hoàn bên cạnh: “Bình thường Thiếu gia hay làm gì?”

Nha hoàn hồi đáp: “Hồi phu nhân, bình thường thiếu gia hay đọc sách, lúc này hẳn đang ở trong phòng đọc sách.”

Cầu Mộ Quân liền đứng dậy nói: “Vậy dẫn ta qua nơi đó đi.”

Đoàn Tử Thông ở trong một viện riêng, Cầu Mộ Quân chỉ đi đến bên ngoài cửa, sai nha hoàn đi vào mượn hần mấy quyển sách.

Đang nói, Đoàn Tử Thông lại từ phía sau đến, gọi một tiếng “Mẫu thân.”

Cầu Mộ Quân quay đầu lại, đoán hẳn mới từ bên ngoài về.

“Mẫu thân có việc tìm con sao?” Đoàn Tử Thông hỏi.

Cầu Mộ Quân gật gù đầu nói: “Ta muốn đến mượn người mấy quyển sách giết thời gian, sao vậy, vừa rồi người không ở quý phủ sao?”

Đoàn Tử Thông cung kính nói: “Hồi mẫu thân, buổi sáng con cùng các bằng hữu tụ hội, đây là thơ hôm nay mọi người làm.”

Cầu Mộ Quân nhìn trang giấy trên tay hần, gật đầu.

“Mẫu thân, người muốn loại sách gì? Con đi cho người lấy.” Đoàn Tử Thông nói.

Cầu Mộ Quân cười nói: “Tùy tiện lấy hai quyển là được.”

Đoàn Tử Thông gật đầu đi vào, Cầu Mộ Quân lại một lần nữa cố gắng ở trong lòng tiêu hóa chuyện mình có “Con trai” lớn như vậy.

Trong chốc lát Đoàn Tử Thông liền đi ra, đưa sách cho Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân để cho nha hoàn bên cạnh nhận lấy.

“Mẫu thân, nơi này không có sách gì, chỉ có thể chọn hai quyển này. Thư phòng của nghĩa phụ có rất nhiều sách, nhưng người bên ngoài không thể vào. Về sau mẫu thân có thể nói với nghĩa phụ một tiếng, muốn loại sách gì đi thư phòng tìm chắc chắn có.” Đoàn Tử Thông nói.

Thư phòng? Cầu Mộ Quân sững sốt một chút. Nàng không nghĩ tới Đoàn Chính Trung cũng có thư phòng. Lại nghĩ đến hoa viên của hắn, nàng liền hiểu được. Càng là người không có học thức càng thích học đòi văn vẻ, giả vờ thành bộ dáng yêu học vấn. Hoa viên Đoàn phủ cũng như vậy, tuy nói mất thật nhiều tiền, nhưng không thấy về mạ vàng khảm bạc, mà khắp nơi đều là tình thơ ý họa.

“Ừm, người không nói ta thật không biết. Tốt lắm, không quấy rầy người, người đi đọc sách đi. Sách ta sẽ trả lại người sau.” Cầu Mộ Quân nói.

“Mẫu thân đại nhân nói quá lời.” Đoàn Tử Thông nói, cúi đầu cung kính tiễn Cầu Mộ Quân rời đi.

Buổi chiều, Cầu Mộ Quân dùng hai quyển sách, mấy chén trà nhỏ giết thời gian, đến chạng vạng, nha hoàn nói với nàng: “Phu nhân, Lão gia sắp về.”

Cầu Mộ Quân nghe xong, buông sách đi đến cửa lớn. Vừa đến nơi, mới phát hiện Đoàn Tử Thông sớm đã đứng ở cửa

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trừng phạt

Cầu Mộ Quân nghe xong, buông sách đi đến cửa lớn. Vừa đến nơi, mới phát hiện Đoàn Tử Thông sớm đã đứng ở cửa.

Không đợi bao lâu, có một chiếc xe ngựa lớn đi về phía này, cuối cùng đứng ở trước cửa Đoàn phủ.

Một người quỳ gối trước xe ngựa, hai tay chống xuống đất.

Màn xe ngựa được nâng lên, Đoàn Chính Trung được đỡ xuống xe ngựa, sau đó dẫm lên lưng người kia đi xuống đất

Quản gia Đoàn phủ, thiếu gia, một ít mama đều ra nghênh đón.

“Nghĩa phụ.” Đoàn Tử Thông kêu lên.

Đoàn Chính Trung nhìn nhìn hắn nói: “Hôm nay đọc sách thế nào?”

Đoàn Tử Thông hồi đáp: “Buổi sáng đi gặp vài vị thi hữu (bạn làm thơ), buổi chiều viết hai bài thơ.”

“Thi hữu? Lại là mấy kẻ tú tài nghèo kiết hủ lậu kia?”

“Nghĩa phụ.....”

Đoàn Chính Trung không nói gì, lập tức vào cửa.

Cơm chiều không có Đoàn Tử Thông, trên bàn chỉ có nàng cùng Đoàn Chính Trung.

Theo hắn vào cửa, nàng liền không nói chuyện, đến bây giờ cũng không biết nói cái gì, thậm chí không dám nhìn hắn.

Nàng âm thầm đếm thức ăn trên bàn, có đến bốn mươi món. Sau khi hắn ngồi xuống, nha hoàn lại bưng lên một đĩa đồ ăn nhỏ đặt ở trước mặt Đoàn Chính Trung.

Ý là đĩa đồ ăn này chỉ làm cho một mình hắn ăn.

Cầu Mộ Quân âm thầm nhìn đĩa đồ ăn kia, chỉ là một đĩa thịt được cắt nhỏ, cũng không có cái gì đặc biệt. Nhưng mà Đoàn Chính Trung có vẻ rất chú ý món này, đồ ăn khác đều chỉ ăn một hai miếng, riêng món này lại ăn hết.

Cơm nước xong, không ngồi bao lâu, Đoàn Chính Trung liền muốn đi tắm rửa, Cầu Mộ Quân do dự một chút, vẫn đi theo phía sau hắn. Mặc dù có chút sợ hắn sẽ bắt nàng hầu hạ hắn tắm rửa, nhưng nghĩ nếu mình không biểu hiện ra đáng vẻ cung kính với hắn giống những người khác trong phủ, chỉ sợ hắn sẽ xử phạt nàng.

Đoàn Chính Trung đi tuốt đằng trước, đằng sau là bốn thị vệ cầm đao. Cầu Mộ Quân đi ở đằng sau thị vệ, sau đó là nha hoàn. Đi ngang qua hoa viên, Đoàn Chính Trung ngừng lại, Cầu Mộ Quân cùng mấy người phía sau cũng cuống quýt dừng lại.

Là hai nha hoàn đang nói chuyện.

Bên đường là hoa đang nở rộ, che khuất tầm mắt, chỉ nghe thấy có người ở bên kia nói chuyện, cũng không nhìn thấy người. Cầu Mộ Quân đứng nghe xong, trong lòng nhảy dựng lên.

“Từ Đẳng tỷ, tỷ thật sự quyết định đi sao?”

“Đúng vậy, mấy tháng trước đã nói với quản gia, ngày mai có thể đi rồi, đến từ lâu nhà Hoàng lão gia mới mở giúp việc bếp núc.”

“Tiền công bên kia có cao như nơi này sao? Ta nghe nói Hoàng lão gia rất keo kiệt.”

“Hừ, dù thế nào cũng tốt hơn so với việc hầu hạ một tên hoạn quan âm tình bất định. Ngày nào ta cũng phải thái nguru tiên lư tiên (1), ta thấy hần ăn nhiều tiên như vậy sao có thể không phải thái giám chứ!”

“Từ Đẳng tỷ, lời này sao có thể nói!”

“Ta không thêm sợ hần, dù sao ta ngày mai đã đi. Hắc hắc, muội xem người khác động phòng ngày hôm sau đều nghiệm hồng (2), nhưng hần cưới vợ không.....”

Cầu Mộ Quân quát một câu: “Ai nói chuyện ở bên kia?” Đánh gãy lời các nàng.

Bên cạnh lập tức im bật, nha hoàn phía sau bọn họ đã vòng sang bên kia.

Đoàn Chính Trung quay đầu nhìn Cầu Mộ Quân, cố ý giúp nha hoàn kia, nàng chột dạ cúi đầu.

Hai nha hoàn vừa nói chuyện bị dẫn đến, vừa thấy hần, hai người cuống quýt quỳ gối, một người trong đó đã sợ tới mức mặt như màu đất.

“Gọi quản gia dắt Lôi Càng đến.” Đoàn Chính Trung nói.

Không bao lâu, quản gia đi đến. Cầu Mộ Quân mới biết Lôi Càng là một con chó to.

Lúc này Đoàn Chính Trung nói với nha hoàn đang quỳ trước mặt hần: “Ngươi cất nhiều nguru tiên lư tiên như vậy, hần là có chút nhớ nhưng, hôm nay ta để cho ngươi ném thứ cầu tiên là mùi vị gì.”

Nha hoàn tên Từ Đẳng bị dọa trắng mặt, khóc nói: “Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng, nô tỳ cũng không dám nữa!”

“Cởi quần áo của nàng ra.” Đoàn Chính Trung không để ý đến sự cầu xin tha thứ của nàng ta, thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hành động kinh người

Cởi quần áo của nàng ra.” Đoàn Chính Trung không để ý đến sự cầu xin tha thứ của nàng ta, thần nhiên nói.

Ban đầu Cầu Mộ Quân còn suy nghĩ cái gì gọi là ‘cảm nhận mùi vị của cầu tiên’, trừ bỏ làm chín thịt còn có ý nào khác, đến khi nghe thấy hần nói muốn cởi quần áo nha hoàn kia nàng mới kinh hãi nhớ tới một người.

Vào thời Nam Bắc triều, Lưu Từ Nghiệp (1) thường bắt cung nữ hoang dâm cùng chó hoặc dê, ai không theo lập tức chém đầu. Khi đọc được trong sách, nàng cũng không thể tưởng tượng nổi có kẻ nào lại có thể làm như thế.

Hiện tại chẳng lẽ Đoàn Chính Trung muốn..... để chó đến làm nhục nha hoàn này? Cầu Mộ Quân không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Những người được quản gia gọi đến đã bắt đầu cởi quần áo của nha hoàn kia, nha hoàn khóc lóc cầu xin, Đoàn Chính Trung lại vẫn mỉm cười nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra trước mắt.

“Lão gia.....” Cầu Mộ Quân thật sự nhịn không được, vừa muốn cầu tình, nhìn thấy ánh mắt Đoàn Chính Trung, lập tức không nói ra lời. Hần không nói gì, thậm chí cũng không có biểu tình đáng sợ, nhưng nàng lại đọc được suy nghĩ của hần: Ngươi cho là ngươi có tư cách cầu tình sao?

“Lão gia, đừng mà..... Nô tỳ cũng không dám nữa”

“Van cầu ngài, lão gia.....”

Nha hoàn khóc, dập đầu trên mặt đất, ngay cả đầu đều đập đến chảy máu cũng không nhận được một ánh mắt không đành lòng của Đoàn Chính Trung.

Cầu Mộ Quân thấy nha hoàn bị cời chỉ còn tiểu y, Đoàn Chính Trung không có ý dừng tay, khóe mắt vẫn mang theo ý cười, gấp đến độ không biết làm thế nào mới tốt. Thật sự không đành lòng xem tiếp, nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng thanh âm gào khóc của nha hoàn lại truyền vào trong lỗ tai nàng rất rõ ràng.

Nha hoàn đột nhiên gào lên, Cầu Mộ Quân mở mắt ra, phát hiện nha hoàn bị cời toàn bộ quần áo trước mặt mọi người, có người ấn nàng quỳ xuống đất, sau đó quần gia đưa dây xích cho một người cầm.

Lúc này Cầu Mộ Quân liếc mắt một cái thấy được giữa hai chân con chó kia lộ ra một đoạn màu đỏ, sợ tới mức bưng kín miệng.

Nha hoàn tên Từ Đăng khóc, tiểu nha hoàn nói chuyện cùng nàng cũng khóc, Cầu Mộ Quân nhìn con chó, liếc liếc che trước mặt nha hoàn, quỳ xuống trước mặt Đoàn Chính Trung.

“Trục xuất nàng khỏi phủ, được không?”

Hạ nhân dừng động tác lại chờ Đoàn Chính Trung quyết định.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng một hồi, nói với nha hoàn đứng bên: “Nâng phu nhân đứng dậy.”

“Lão gia, người là đại tổng quản, tội gì so đo cùng một tiểu nha đầu?” Cầu Mộ tiếp tục cầu xin, hai nha hoàn tiến lại kéo nàng đứng lên.

Lúc này, Từ Đăng đẩy người đang giữ nàng, muốn đứng dậy chạy đi, lại bị bắt được. Hai hạ nhân khác cũng tiến lại ấn chặt nàng xuống đất, làm cho nàng nằm úp sấp giống tư thế của chó.

“Đoàn Chính Trung, nàng chẳng qua chỉ nói người vài câu, người đánh nàng cũng được, mắng nàng cũng được, sao có thể làm ra việc không có nhân tính như vậy? Nàng cũng là người, sao người có thể làm như vậy!” Cầu Mộ Quân nhìn không được bất kính với hân, nhưng nói như thế nào hân cũng không phản ứng. Bọn người hầu biết sự tình sẽ không thay đổi, liền đè chặt nha hoàn lại, dắt con chó đến phía sau nàng.

Con chó lập tức đặt hai móng vuốt lên lưng nha hoàn, chậm rãi đè lên lưng nàng.

Nha hoàn khóc, thanh âm càng thêm thê thảm, muốn cắn lưỡi tự sát, lại bị hạ nhân phát hiện, nắm cằm của nàng, lấy khăn nhét vào miệng nàng.

Trên mặt nha hoàn toàn là nước mắt, phát ra tiếng rên “Ô ô”.

Cầu Mộ Quân cũng mất đi lý trí, đột nhiên đẩy nha hoàn đang đỡ nàng ra, rút bội đao của thị vệ bên cạnh, chạy đến bên cạnh nha hoàn giơ đao lên lập tức chém xuống con chó.

Máu đen văng khắp nơi, thân mình con chó bị nàng chém thành hai đoạn, phần sau ngã xuống đất, nửa đầu còn mở to mắt động đậy. Ruột cùng nội tạng từ nửa kia rơi ra.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Phu nhân, chúng ta động phòng

Máu đen văng khắp nơi, thân mình con chó bị nàng chém thành hai đoạn, phần sau đổ xuống đất, nửa đầu còn mở to mắt động đậy. Ruột cùng nội tạng từ nửa kia rơi ra.

Trên lưng nha hoàn, trên váy của nàng toàn là máu.

Cầu Mộ Quân vô lực ngồi phịch xuống đất.

Hình ảnh này khiến tất cả mọi người kinh sợ, ngay cả quần gia đều cúi đầu liếc mắt vụng trộm nhìn biểu tình trên mặt Đoàn Chính Trung.

Trừ bỏ tiếng nước nở của nha hoàn, bốn phía không có một chút tiếng động, sau đó nghe được Đoàn Chính Trung nói: “Đi phu nhân vào trong phòng, nha hoàn này trước mắt giam lại.”

Trong đầu vẫn nhớ đến hình ảnh thân mình con chó bị cắt thành hai đoạn, hốt hoảng hồi lâu Cầu Mộ Quân mới ý thức được mình vừa làm cái gì.

Trọng yếu không phải nàng giết một con chó, mà là nàng đắc tội Đoàn Chính Trung. Hắn có thể để cho một con chó đến ô nhục nha hoàn đắc tội hắn, làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

Tất cả nha hoàn ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình nàng, Cầu Mộ Quân ngồi ở trên giường nhìn cửa sổ đang mở, thậm chí có xúc động muốn từ cửa sổ nhảy ra.

Nhưng trốn cũng không phải con đường ông trời cho nàng, nàng cũng trốn không thoát, cho nên chỉ có thể đối mặt.

Trong lúc nàng lo lắng đến độ nghe được tiếng tim đập của chính mình, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Thanh âm trầm ổn giống như tối hôm qua nàng nghe được ở dưới khăn voan.

Đoàn Chính Trung đi đến, cửa bị đóng, không ai đi theo phía sau hắn.

Cầu Mộ Quân không khỏi rụt lui vào góc.

Hắn chậm rãi đến gần, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng. Một bàn tay trắng nõn thon dài xoa mặt nàng, từ cái trán đến hai má, giống như người yêu lâu ngày xa cách.

Đột nhiên “Bốp” một tiếng, thanh âm thanh thúy vang lên, Cầu Mộ Quân ngã xuống giường, đầu óc ông ông, hồi lâu sau nàng mới biết được mình đã trúng một cái tát, một cái tát hung hăng, làm cho nửa bên mặt cũng mất đi cảm giác.

Mu bàn tay nhẹ nhàng lau qua khóe miệng, dính vào một giọt máu tươi.

“Bây giờ ngươi cảm thấy nên trừng phạt nha hoàn kia thế nào?” Đoàn Chính Trung từ trên cao nhìn xuống nàng hỏi.

“Ngươi coi quần áo của nàng trước mặt mọi người, trừng phạt vậy là đủ rồi.” Cầu Mộ Quân nói.

Vừa nói xong, tóc bị tóm lấy, tiếp theo bên tai lại truyền đến “Bốp” một tiếng.

Nàng lại một lần nữa ngã xuống trên giường.

Nàng ở trên giường quay sang nhìn ánh mắt hắn nói: “Ngươi dựa vào cái gì mà đánh ta, ta là phu nhân của ngươi, là Hoàng Thượng ban hôn, nha hoàn trong phủ phạm vào sai lầm, chẳng lẽ ta nói ra ý kiến của mình cũng không được sao?”

Đoàn Chính Trung cười hai tiếng, nâng cằm nàng lên nói: “Phu nhân? Ngươi nói ngươi là phu nhân của ta? Ta đã quên, ngươi đã là phu nhân của ta, vậy cũng phải làm việc phu nhân nên làm chứ.”

Đoàn Chính Trung quay đầu lại kêu lên: “Người đâu.”

Sau khi nha hoàn vào cửa hắn nói: “Đi lấy dây thừng đến.”

Nha hoàn không dám ngẩng đầu, chỉ “dạ” một tiếng liền rời đi.

Lập tức dây thừng được đưa tới trên tay Đoàn Chính Trung, nha hoàn lại rời khỏi.

Cầu Mộ Quân nhìn dây thừng trên tay hắn, sợ hãi lui vào góc giường, lại bị hắn tóm được chân kéo lại. Đoàn Chính Trung nhìn nàng cười nói: “Phu nhân, chúng ta động phòng, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tra tấn

Cầu Mộ Quân nhìn dây thừng trên tay hắn, sợ hãi lui vào góc giường, lại bị hắn tóm được chân kéo lại. Đoàn Chính Trung nhìn nàng cười nói: “Phu nhân, chúng ta động phòng, được không?”

Trong lòng Cầu Mộ Quân run rẩy, chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh đến tận xương.

Đoàn Chính Trung kéo nàng từ trên giường đến, sau đó dùng dây vòng qua gáy nàng.

Cầu Mộ Quân hơi chống cự, trong mắt Đoàn Chính Trung lập tức lộ ra ánh sang hung ác, khiến nàng lập tức không dám ngọ nguậy.

Hắn chậm rãi điều chỉnh tư thế, dùng dây thừng trói nửa người trên của nàng lại, sau đó ném cả người nàng lên trên giường.

Cầu Mộ Quân sợ hãi, nàng không biết hắn muốn làm gì. Nếu hắn là nam nhân, ít ra nàng biết được tệ nhất là bị cưỡng bạo, nàng nếu đã thành thân cùng hắn, cam chịu cũng tốt, không thể phản kháng cũng thế, nàng có thể chấp nhận. Nhưng..... Nàng không biết thái giám như hắn sẽ đối phó với nàng như thế nào.

Đoàn Chính Trung lấy một cái kéo đến, nhắm đến cổ của nàng.

Cầu Mộ Quân ngừng thở, tưởng tượng cảnh cái kéo kia đâm vào yết hầu mình. Cảm giác kéo sắt lạnh như băng đè sát gáy của nàng, chậm rãi di động, xẹt qua gáy nàng, mặt nàng, sau đó từ sau tai, xoẹt xoẹt một tiếng cắt đi một ít tóc.

Tìm Cầu Mộ Quân vẫn đập rất nhanh, biết hắn chỉ cắt chút tóc của nàng liền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cười rộ lên.

Sau đó hắn ngồi trên chân của nàng, hoàn toàn cố định nàng trên giường, bắt đầu cắt từ bên váy của nàng đi lên trên. Ngực Cầu Mộ Quân kịch liệt phập phồng, nhìn váy của mình bị hắn chậm rãi cắt.

Dây thừng trên người chặn đường kéo, hắn liền cắt váy thành từng khối, sau đó cầm từng mảnh nhỏ giờ trước mặt nàng, buông tay làm cho nó rơi trên giường.

Cách cái yếm Cầu Mộ Quân vẫn cảm giác được kéo lạnh như băng, không nhìn hắn lại thấy rõ ràng tươi cười trên mặt hắn.

Cuối cùng trên người nàng chỉ còn trù khoé phía dưới cùng cái yếm màu đỏ.

Một bàn tay Đoàn Chính Trung đưa vào trong yếm, xoa bụng của nàng.

Bụng Cầu Mộ Quân lập tức co rút nhanh, run rẩy.

Đoàn Chính Trung có vẻ rất vừa lòng với phản ứng của nàng, lộ ra tươi cười sung sướng. Tay ở trên bụng nàng sờ một lúc, sau đó bắt đầu cắt cái yếm của nàng.

Không cắt lên trên giống như lúc cắt váy, mà bên này một nhát, bên kia một nhát, khiến trên bụng nàng toàn là vải vụn.

Cầu Mộ Quân không dám phản kháng, không dám lên tiếng, nàng chỉ cảm thấy bây giờ hắn là kẻ điên, không muốn chọc giận hắn sợ hắn sẽ dùng kéo đâm nàng.

Đoàn Chính Trung buông kéo, nhẹ vỗ về xương quai xanh của nàng, sau đó hôn xuống dưới, ban đầu là mút vào, sau liền dùng răng nanh khê cắn, khiến cho hô hấp của Cầu Mộ Quân ngày càng dồn dập.

Hắn từ trên người nàng đứng lên, lấy nệm đỏ trên bàn đến bên giường, lại ngồi xuống.

Cầu Mộ Quân nhìn ánh lửa đỏ, trong mắt lộ ra sợ hãi trước nay chưa từng có.

Đoàn Chính Trung không phải muốn đốt nàng, mà đem nệm đỏ để phía trên thân thể nàng, hơi hơi nghiêng làm cho giọt sáp nệm từng giọt từng giọt rơi trên xương quai xanh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cái hôn ghê tởm

Sau đó hắn cúi đầu hôn lên của nàng, lại ngẩng đầu chuyển ngọn nến qua phía trên bụng nàng nhỏ giọt.

Hắn cứ như vậy hôn một chút lại nhỏ từng giọt, tra tấn Cầu Mộ Quân đã gần ngất xỉu, hắn lại làm không biết mệt.

Cuối cùng hắn hôn bụng nàng không chứa chỗ nào, để ngọn nến ở trên vai nàng, từng giọt nến theo ngọn nến đang nghiêng liên tiếp không ngừng mà nhỏ đến trên người nàng, làm cho nàng đau đến chảy nước mắt.

Đoàn Chính Trung từ trên bụng nàng ngẩng đầu, ôn nhu lại mang theo tình dục đáng sợ nói: “Hầu hạ ta, hầu hạ tốt ta liền thả nha hoàn kia.”

Cầu Mộ Quân tự nhận mình không phải người mềm lòng, nhưng ở trước mặt Đoàn Chính Trung nàng lại thành người có tâm địa từ bi. Nàng biết mình không cần vì một nha hoàn không hề quan hệ lại tự chuốc lấy cực khổ, nhưng tưởng tượng đến thủ đoạn của người trước mắt, nàng vẫn không đành lòng. Vì thế, trong lòng tuy sợ hãi, ở ngoài mặt lại cố gắng bình tĩnh gạt đầu.

Đoàn Chính Trung cời dây thừng trên tay nàng, thả nàng tự do.

Cầu Mộ Quân lại một lần nữa thay hấn cời áo tháo thắt lưng, sau đó kiên trì hôn lên môi hấn.

Trong lòng lại nhớ tới lời nói của nha hoàn kia, “Ăn nhiều tiên như vậy”..... Thì ra buổi chiều hấn ăn đĩa thịt băm kia là nơi đó của động vật, dạ dày Cầu Mộ Quân quay cuồng, cuống quýt rời môi đi.

Khi nàng hôn đến ngực hấn, bị hấn kéo đứng lên, bị hấn hôn. Lưỡi hấn thân nhập vào miệng nàng, ở bên trong công thành đoạt đất, có khi hướng thẳng tới hầu gian của nàng. Làm cho đầu óc nàng đã hỗn loạn càng hỗn loạn thêm, thân thể vô lực xụi lơ xuống.

Hiện tại nàng mới biết được cái gì là hôn.

Đoàn Chính Trung lại đột nhiên đẩy nàng ra, đá nàng một cước xuống dưới giường.

“Từ hôm nay trở đi, không cho phép bước vào gian phòng này nữa bước!” Trong mắt hấn mang theo ánh sáng lạnh lẽo nguy hiểm.

Âm tình bất định, hi vọng vô thường, hấn quả nhiên không phải nàng người nàng có thể nhìn thấu, nàng bị đá xuống giường, sau đó chỉ vội vàng mặc hai món quần áo che khuất thân thể, đã bị nha hoàn dẫn ra ngoài, đưa nàng đến một gian phòng khác.

Nhưng dù thế nào, kết quả này cũng tốt.

Buổi tối nàng không bao giờ phải đối mặt với hấn nữa.

Bóc sáp nền trên người ra, còn lại một đám điểm đỏ, những chỗ bị hấn nhỏ sáp nền còn hơi hơi đau, Cầu Mộ Quân thở phào nhẹ nhõm, chỉ có thể cảm thấy may mắn vì tất cả đều đã trôi qua.

Trừ bỏ Đoàn Chính Trung cùng con chó kia khiến cho nàng kinh hồn, so với đêm đầu đến đây Cầu Mộ Quân thật ra ngủ coi như an ổn. Nhưng sáng sớm ngày hôm sau nàng nghe nói nha hoàn mạo phạm hấn lại bị đưa vào thanh lâu. Nha hoàn mặc dù không bán mình cho Đoàn phủ, hấn lại vẫn có thể tùy ý xử trí.

Nàng cuối cùng nhận rõ Đoàn Chính Trung là loại người nào, chính là một kẻ tiểu nhân vừa ngoan lại độc, thù dai, biến thái, đêm qua rõ ràng nói chỉ cần nàng hầu hạ hấn thật tốt, hấn bỏ qua cho nha hoàn kia, nàng không cảm thấy mình làm có chỗ nào không tốt, hấn lại vẫn ra tay tàn nhẫn như vậy.

Nhớ tới cái hôn đêm qua, nghĩ đã muốn nôn, buổi tối hấn còn vừa ăn ngư tiên. Bây giờ ngẫm lại nha hoàn kia nói thực đúng, mỗi ngày ăn tiên, không phải là thái giám sao!

Cầu Mộ Quân oán hận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi cắn, nhưng cũng chỉ dám cắn trong lòng. Nếu đắc tội hấn, không chừng mạng cũng chẳng còn!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hái hoa

Cầu Mộ Quân oán hận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi cắn, nhưng cũng chỉ dám cắn trong lòng một chút. Nếu đắc tội hấn, không chừng mạng cũng chẳng còn!

Ban ngày, việc duy nhất có thể làm đó là dạo hoa viên.

Tuy rằng vào Đoàn phủ, gả cho Đoàn Chính Trung biến thái thái giám, nhưng nếu có thể sống, nàng muốn cố gắng sống thật tốt, ít nhất không đến mức bởi vì nây chuyện này liên mỗi ngày ghen ở trong phòng buồn bức mà chết. Cầu Mộ Quân sáng sớm liền ra cửa đến hoa viên, nhìn hoa tươi trong vườn, đánh mất chút oán giận đối với Đoàn Chính Trung.

Tâm tình có cải thiện, nàng liền hái một bông hoa đưa lên mũi ngửi, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng*.

**thần thanh khí sảng: hình dung con người tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng*

Đi đến phía trước, thấy một gốc cây bích đào (1). Hoa đào hồng hồng, trông rất đẹp mắt. Cầu Mộ Quân nhìn vài nha hoàn bên người, nói với người cao nhất: “Thử xem có hái được bông hoa kia xuống không.”

Nha hoàn gật đầu, chậm rãi đi đến thân cây, với đến bông hoa, lại chỉ thiếu một chút.

Mấy nha hoàn còn lại gặp tình hình này liền đi hỗ trợ, với tới nhánh cây khác kéo xuống, hoa có thấp một chút, nhưng vẫn chưa với tới.

Cầu Mộ Quân cũng đi lên phía trước, kiễng chân thử cũng không thành.

Lúc này Đoàn Tử Thông đi ngang qua, không khỏi nghĩ chân nhìn tình hình bên này, khoe miệng hơi hơi nâng lên. Bên kia còn đang nỗ lực, hần nhìn hồi lâu, rốt cục nhìn không được nói: “Mẫu thân, ta đến giúp người đi.” Nói xong hần đi lên phía trước, nâng tay, dễ dàng hái bông hoa xuống.

“Mẫu thân --” Đoàn Tử Thông tươi cười đưa hoa cho Cầu Mộ Quân.

Cầu Mộ Quân vui mừng nhận đóa hoa, lập tức đưa lên mũi ngửi một chút, cao hứng nhìn về phía Đoàn Tử Thông, hai mắt phát sáng, cười nói: “Thơm quá, thật là đẹp, cảm ơn người!” Cười như vậy, mất một phần tiểu thư khuê các trang trọng, hơn một phần cô gái thiên chân khá ái.

Đoàn Tử Thông có chút đỏ mặt cúi đầu, ngại ngùng cười, nói: “Mẫu thân cao hứng là tốt rồi.”

Sau đó hần vừa hơi nhấc tay, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, lui hai bước, cúi đầu nói: “Nghĩa phụ.”

Cầu Mộ Quân nghiêng đầu, thấy Đoàn Chính Trung về mặt tối tăm, cuống quýt sửa sang lại quần áo, đoạn chính đứng, ôn nhu nói: “Lão gia không vào cung sao?”

Đoàn Chính Trung đi đến, chỉ nhìn nàng, không đáp lời, sau đó nói với Đoàn Tử Thông: “Sao không đọc sách lại đến hoa viên?”

Đoàn Tử Thông có vẻ rất sợ hần, đầu cúi rất thấp, nhỏ giọng nói: “Con nhất thời mệt mỏi, ra ngoài đi vài vòng, giờ sẽ lập tức trở về.”

Nói xong, lập tức cúi đầu rời đi.

Ánh mắt Cầu Mộ Quân nhìn theo hần rời đi, nghiêng đầu lại phát hiện Đoàn Chính Trung đang nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gia tộc Đoàn thị

Nói xong, lập tức cúi đầu rời đi.

Ánh mắt Cầu Mộ Quân nhìn theo hần rời đi, nghiêng đầu lại phát hiện Đoàn Chính Trung đang nhìn mình.

Cầu Mộ Quân cố ý nghiêng mặt qua một bên, Đoàn Chính Trung trong mũi hừ lạnh một tiếng, lập tức rời đi.

Cầu Mộ Quân lại gọi.

“Lão gia --”

Đoàn Chính Trung quay đầu, chờ nàng nói.

Cầu Mộ Quân đi về phía trước vài bước, tới gần hần thấp giọng nói: “Ngày mai..... Ngày mai là ngày lại mặt.”(1)

“Ngày mai ta phải tiến cung.” Ngờ kị Đoàn Chính Trung không hiền lành, giống như nói một câu với nàng cũng khó chịu.

“Người.....” Cầu Mộ Quân hít một hơi, cố gắng bình tĩnh nói: “Đoạn đại tổng quản được Hoàng Thượng sủng ái như vậy, xin nghỉ một ngày chẳng lẽ Hoàng Thượng còn không chuẩn sao?”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng một cái, không đáp lời, xoay người đi.

Cầu Mộ Quân tức giận ở phía sau nói: “Không đi thì không đi, một mình ta trở về, dù sao người khác nói cũng nói người!”

Đoàn Chính Trung cũng không quay đầu lại cứ thế rời đi, Cầu Mộ Quân tức giận đến vùng tay, nặng nề mà nói: “Không đi đạo, trở về!”

Trở về trong phòng, ngồi không có việc gì làm, Cầu Mộ Quân lại lấy sách ngày hôm qua mượn Đoàn Tử Thông ra xem, lật vài tờ, sai nha hoàn lấy giấy bút đến.

Vốn muốn tùy tay viết vài câu, ai dè đang viết Cầu Mộ Quân mới phát giác mình đang mắng Đoàn Chính Trung.

“Thái giám chết bầm, tiểu nhân, biến thái, không biết xấu hổ học nữ nhân dùng hương phấn, hằng ngày ăn mấy thứ ghê tởm, ăn chết nguoi đi!”

Đang oán hận viết, một nha hoàn vào, đứng trong chốc lát, nói:“Phu nhân, nô tỳ vừa mới đi qua chuồng ngựa nghe thấy quản gia phân phó người chăm ngựa, bảo bọn họ mang mấy con Hồng mã ra cọ rửa, chúng tỏ lão gia muốn dùng. Phu nhân, ngày mai lão gia chắc chắn sẽ cùng người về phủ Hầu gia!”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn nàng, là một trong số mấy nha hoàn hầu hạ mình, tuổi trẻ, vóc dáng nhỏ, trên mặt có hai lúm đồng tiền, rất có linh khí. Xem ra nàng có chút cao hứng, lại có chút khiếp đảm không dám biểu hiện cảm xúc ra ngoài.

Cầu Mộ Quân vốn cũng không hay để ý đến nha hoàn bên người, bây giờ nàng lại có thiện cảm với tiểu nha đầu này.

Nha hoàn Đoàn phủ, đều không thể nói chuyện, mỗi tiếng nói cử động của bọn họ đều vô cùng cẩn thận, đối với phu nhân mới tới là nàng, mọi người còn không biết thái độ của Đoàn Chính Trung đối với nàng là gì, cho nên không dám tiếp cận cũng không dám mạo phạm, hai ngày vừa rồi đều là cung kính cũng không thân cận. Mà tiểu nha hoàn này biết nàng bởi vì thái độ của Đoàn Chính Trung nên tức giận, nghe được tin tức còn đến nói riêng cho nàng, chuyện không liên quan đến mình nàng lại cao hứng, cái này khiến Cầu Mộ Quân có vài phần kính trọng với nàng.

Nha hoàn thấy Cầu Mộ Quân vẫn nhìn mình, có chút ngượng ngùng, lại có chút bất an, cúi đầu.

“Nguoi tên gì?” Cầu Mộ Quân cười, nhẹ nhàng hỏi.

Nha hoàn có chút kinh hi ngẩng đầu lên, nói:“Phu nhân, nô tỳ tên Đoàn Mộc Cận.”

Cầu Mộ Quân có chút giật mình, hỏi:“Nguoi cũng họ Đoàn?”

Nha hoàn trả lời:“Là tên khi nô tỳ vào Đoàn phủ bốc được, mọi người đều họ Đoàn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lại mặt

Nha hoàn trả lời:“Là tên khi nô tỳ vào Đoàn phủ bốc được, mọi người đều họ Đoàn.”

Kỳ quái sao? Có cái gì kì quái, Đoàn Chính Trung là người như vậy, thích nắm trong tay tất cả cảm giác của người khác, hạ nhân trong phủ hẳn không cùng họ Đoàn như hẳn nàng mới cảm thấy kỳ quái!

Cầu Mộ Quân lại hỏi:“Tên bốc được là sao?”

Nha hoàn hồi đáp:“Cùng nô tỳ vào Đoàn phủ còn có năm sáu cô nương khác, ngày đầu tiên quản gia cầm mấy tờ giấy đến cho bọn nô tỳ bốc, trên đó toàn là tên hoa, có Mộc Miên, Đinh Hương, nô tỳ bốc đến Mộc Cận, nên gọi Đoàn Mộc Cận.”

“Khụ.....” Cầu Mộ Quân nhin không được nhẹ nhàng ho một cái, che dấu cảm xúc của mình, nghiêm mặt nói:“Vay lúc trước nguoi tên là gì?”

Nha hoàn lập tức hoảng sợ, nói:“Phu nhân, điều thứ mười trong quy định của Đoàn phủ là vào Đoàn phủ liền họ Đoàn, dùng tên Đoàn phủ ban cho, vĩnh viễn không được đề cập tới tên trước kia. Làm trái sẽ bị phạt nặng.”

Cầu Mộ Quân dè dặt, lẩm bẩm:“Nói như vậy, trong Đoàn phủ này chỉ có mình ta không họ Đoàn?”

Nha hoàn cười nói:“Phu nhân cũng họ Đoàn, phu nhân không phải Đoàn thị sao?”

Cầu Mộ Quân lại ho một cái, gật đầu nói:“Thật đúng là khó nghe muốn chết!”

Nha hoàn đương nhiên không dám đáp lời, lại nhin không được cúi đầu nở nụ cười.

Cầu Mộ Quân nói:“Ta về sau gọi nguoi Cận Nhi, Cận Nhi nguoi bao nhiêu tuổi?”

Nha hoàn cao hứng gật đầu, lúm đồng tiền nhỏ trên mặt lại lộ ra, nói:“Nô tỳ mười sáu.”

“Ừ.” Cầu Mộ Quân nhìn nàng mỉm cười.

Cận Nhi đứng một lát, nói:“Phu nhân, nô tỳ cáo lui trước, ngài có gì phân phó thì gọi nô tỳ.”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu. Cận Nhi rời khỏi phòng, lại vấp ngã ở bệ cửa.

Cầu Mộ Quân đứng lên diu nàng dậy, nhìn thấy đùi nàng bị trầy da.

“Mau, nhanh đi bôi thuốc!” Cầu Mộ Quân đỡ nàng ra cửa trước, Cận Nhi vội nói: “Phu nhân, nô tỳ không có gì đáng ngại, người không cần đỡ nô tỳ.”

Lúc này nha hoàn khác cũng thấy, lại giúp đỡ nàng. Cầu Mộ Quân cũng không tiếp tục kiên trì, giao phó một tiếng rồi vào phòng, đi đến trước bàn lại không thấy tờ giấy vừa rồi.

Cái bàn ngay bên cửa sổ, quyển sách trên bàn bị gió thổi “Phân phật”, Cầu Mộ Quân đứng lên nhìn ngoài cửa sổ, không biết bị gió thổi đi nơi nào rồi, cũng không để ý nhiều lại ngồi xuống.

Ngày hôm sau, Cầu Mộ Quân rời giường sớm, vừa ra khỏi cửa đã thấy đội ngũ đông đảo ngoài cửa, khí phái như đội ngũ đón dâu. Giữa đội ngũ còn có một chiếc xe ngựa hoa lệ thật to, lại một lần nữa biểu hiện tài lực của Đoàn đại tổng quản.

Không đứng bao lâu, Đoàn Chính Trung đã được một số lớn hạ nhân hầu hạ đi ra, Đoàn Tử Thông đương nhiên cũng ở trong số đó, cung kính đưa hân đi đến bên xe ngựa, sau đó lại thỉnh an mẫu thân là nàng đây.

Phía dưới xe ngựa vẫn có một người quỳ gối, Đoàn Chính Trung lại dẫm lên lưng người kia đi lên, Cầu Mộ Quân chịu không nổi, bảo hạ nhân cầm một đôn bước lên.

Đội ngũ chậm rãi xuất phát, Cầu Mộ Quân cùng Đoàn Chính Trung ngồi một xe, bên người cũng không có lấy một nha hoàn, không khỏi cảm thấy có chút nín thở, liền vén một bên màn lên muốn nhìn phong cảnh bên ngoài, kết quả không xem được gì lại bị dọa nhảy dựng, bên ngoài có nhiều người đi theo xe ngựa, thấy nàng vươn đầu ra, đều chỉ chỏ về phía nàng, hô: “Mau nhìn mau nhìn, tiểu thư Cầu phủ!” Quá sợ hãi, nàng mau chóng buông màn xuống. Nàng đã quên, hôn sự của bọn họ được toàn bộ người trong kinh thành quan tâm, lúc này hai người lại mặt, người khác đương nhiên muốn chạy ra xem náo nhiệt!

Vụng trộm nhìn Đoàn Chính Trung, phát giác hân từ từ nhắm hai mắt, khí định thần nhàn*. Mây kiếm, sóng mũi cao, hình môi rõ ràng mà khắc sâu, góc mặt rõ ràng, toàn thân cao thấp còn lộ ra khí chất cơ trí lại thâm sâu không lường được, vứt bỏ thân phận thái giám, sở thích kì quái cùng với hành vi đáng giận của hân, hân quả thật là kẻ có thể mê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lại mặt 2

Ban đầu Cầu Mộ Quân vụng trộm liếc nhìn sau đó chuyển thành nhìn thẳng, chỉ cảm thấy có chút dui mù, phảng phất như nhìn thấy người quen, trong lòng hiện ra cảm giác quen thuộc, nhưng cảm giác này rất mơ hồ, nàng định cố sức nhớ lại, lại không nhớ được.

Đoàn Chính Trung đột nhiên mở mắt.

Cầu Mộ Quân hoảng hốt, vội cúi đầu, sau đó lại làm bộ như không có việc gì nhìn sang nơi khác.

Đoàn Chính Trung lại nhìn chằm chằm nàng không tha, ánh mắt như tìm tòi nghiên cứu, giống như nhìn ra cái gì, lại giống như không nhìn ra gì cả. Cầu Mộ Quân không biết hân muốn nhìn cái gì, nhưng ánh mắt này thật sự làm cho lòng nàng hốt hoảng. Bị Đoàn Chính Trung nhìn hồi lâu, nàng thật sự không thể nhịn được nữa, mở miệng nói: “Người nhìn cái gì?”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng nói: “Người mười chín tuổi?”

Cầu Mộ Quân liếc trắng mắt, nói: “Chúng ta hợp bát tự.” Hơn nữa bát tự kia còn nói rất xứng đôi.

Cầu Mộ Quân chờ câu tiếp theo của hân, hân lại ngậm miệng không nói thêm lời nào nữa. Nâng mạnh, lạnh nhạt nhìn đám người nhón nha nhón nháo bên ngoài, tựa như người khác đang nhìn náo nhiệt của hân, hân cũng xem náo nhiệt của người khác.

Bản thân mình cùng hân, thật đúng là kém nhiều lắm.

Vì sao bị mọi người giễu cợt chỉ trở hân lại có thể bình chân như vại như vậy? Nhìn hân, Cầu Mộ Quân không khỏi bắt đầu tìm tòi nghiên cứu.

Từ nhỏ vào cung, chịu sự lạnh nhạt của mọi người, cho nên hân đã quen sao?

Thân là thái giám, dù giờ đây hân dưới một người trên vạn người, đã đạt tới địa vị cao nhất thái giám có khả năng leo lên, nhưng hân vẫn bị người ta xem thường. Hân dù sao cũng là kẻ đáng thương.

Trong lúc nhất thời, Cầu Mộ Quân giống như đã tha thứ hơn một những hành vi trước giờ của hắn.

Đội ngũ lại mặt đến trước cửa Cầu phủ, Đoàn Chính Trung từ trên xe ngựa đi xuống, Cầu Mộ Quân cũng theo xuống. Quỳ dưới xe ngựa vẫn là một người tuổi trẻ.

Đều đã về đến nhà, bốn phía còn đứng nhiều người xem như vậy, Cầu Mộ Quân không muốn tạo thêm đề tài mới cho người ta bàn tán, liền đặt chân lên lưng người kia.

Rời khỏi xe ngựa, bởi vì trọng tâm đặt ở trên lưng người khác, Cầu Mộ Quân bất an có chút đứng không vững, cả người lão đảo, lại bị Đoàn Chính Trung đứng phía dưới kéo tay vậy nên liền ngã vào trong lòng hắn.

Mùi hương hoa nhài nhàn nhạt trên người hắn bay vào trong mũi nàng, mơ hồ còn mang theo một tia hơi thở khác. Mặt đỏ lên, Cầu Mộ Quân vội đứng vững, che dấu tim đập nhanh.

Thấy người Cầu gia ra cửa nghênh đón, Đoàn Chính Trung bình tĩnh nói:“Bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu.”

Cầu Mộ Quân cũng nhỏ giọng nói:“Cha, nương.”

Hầu gia Cầu Vĩ cứng ngắc nở nụ cười, nói:“Mau vào nhà đi.”

Cầu phu nhân so ra không trấn tĩnh bằng Cầu Vĩ, lúc nhìn thấy con gái, khỏe mắt liền ươn ướt, nghiêng mặt đi vụng trộm lau nước mắt. Cầu Mộ Quân nhìn thấy, trong lòng không khỏi chua xót, nhưng bây giờ không phải thời điểm tốt để nói những lời an ủi.

Đến tận khi vào cửa, Cầu Mộ Quân nhìn quanh, lại không thấy Cầu Tư Huyền.

Tiểu Nhụy một bên dịu dàng nhỏ giọng nói:“Tiểu thư, nhị tiểu thư nói nàng không thoải mái, ở trong phòng nghỉ ngơi.” Tiểu Nhụy là nha hoàn bên người nàng lúc còn ở Cầu phủ, lúc đi Đoàn phủ không biết rõ Đoàn phủ ra sao, Cầu Mộ Quân liền để nàng tại Cầu phủ không mang nàng theo. Giờ nghỉ lại, may mắn sao lúc ấy không để nàng làm của hồi môn, bằng không nàng cũng phải giống như Cận Nhi, sinh hoạt dưới ma trảo của Đoàn Chính Trung chịu đựng sự cổ quái của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người không nên mắng chửi

Vào cửa không bao lâu, Cầu Vĩ, Đoàn Chính Trung cùng với mấy người thúc bá khác của Cầu gia ở bên ngoài khách sáo nói chuyện, Cầu phu nhân kéo Cầu Mộ Quân đi vào trong phòng.

Vào phòng, Cầu phu nhân liền khóc nói không ra lời, hồi lâu mới ổn định lại hơi thở, nói:“Ồ bên kia chịu khổ sao?”

Cầu Mộ Quân cầm tay bà, ôm lấy bà nói:“Nương, không cần lo lắng, hắn không cổ quái như bên ngoài truyền đâu, đối xử với con rất tốt.”

Cầu phu nhân khóc nói:“Sao có thể tốt chứ! Vì sao mệnh con lại khổ như vậy, vì sao lúc trước ta không kiên trì hứa gả con cho người khác, kéo dài tới giờ, cuối cùng lại gả cho cái.....”

“Được rồi mà nương, gả cho những người khác cũng không có chỗ nào tốt, người khác mặt ngoài tốt đẹp, ai biết là dạng người nào? Đoàn Chính Trung tuy rằng là kẻ thâm tàn, nhưng hắn lại có thể đối tốt với con, chẳng phải tốt lắm sao?” Cầu Mộ Quân lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Cầu phu nhân, thành khẩn nói mấy lời biện hộ.

Cầu phu nhân nhìn nàng sốt ruột hỏi:“Hắn không đánh con, không chửi con chứ? Hắn là loại người nhẫn tâm!”

Cầu Mộ Quân cười nói:“Nương, người cứ thích nghe bên ngoài nói bừa, phu nhân Trương gia, tiểu thư Lý gia nói có thể tin sao? Còn khiến cho con lúc trước vào Đoàn phủ bị dọa chết khiếp, kết quả người ta rất tốt, bình thường hắn không hay cười, nhưng hắn rất săn sóc con, so với nương người còn cẩn thận hơn!”

Cầu phu nhân không tin nói:“Thật sao?”

“Thật mà!” Cầu Mộ Quân vừa cười khẳng định, vừa che giấu sự thật là Đoàn Chính Trung chết tiệt kia đá nàng, trói nàng, nhỏ sấp nắn trên người nàng.

Cầu phu nhân nghĩ nghĩ, lẩm bẩm:“Cũng phải, hắn ở trong cung hầu hạ, nói cẩn thận cũng đúng.”

Cầu Mộ Quân thấy bà dường như đã tin, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù là thiện ý hay không, nàng vẫn là nói dối lừa mẫu thân.

Cầu phu nhân còn phải đi ra ngoài, Cầu Mộ Quân sợ bà ở bên trong khóc lâu đến lúc đó để người thấy thì không tốt, liền chỉ nói vài câu liền dìu bà ra bên ngoài đi lại, lúc ra cửa lại gặp Cầu Vĩ.

“Cha.” Cầu Mộ Quân kêu lên. Cầu Vĩ nhìn Cầu phu nhân, nói: “Đã khóc nhiều ngày như vậy, mắt đều sưng lên, để hạ nhân dìu nàng đi hậu viện nghỉ một chút đi.”

Cầu phu nhân gật gật đầu, để nha hoàn dìu đi, Cầu Mộ Quân biết cha hẳn là có chuyện muốn nói, liền ở lại.

Cầu Vĩ nói: “Ồ bên kia thế nào?”

“Rất tốt ạ.” Cầu Mộ Quân cười nói.

Cầu Vĩ không dễ lừa, nghiêm túc nói: “Nói thật với cha. Cha cũng không phải biết hẳn ngày một ngày hai, vẫn có chút hiểu hẳn.”

Cầu Mộ Quân than nhẹ một hơi, cúi đầu nói: “Hắn giống như không quá thích con, ngày hôm sau liền để cho con ngủ trong phòng khác, nhưng như vậy con rất vui vẻ.”

Cầu Vĩ thờ dài, lại hỏi: “Con cảm thấy hẳn có chỗ nào kỳ quái không? Cùng với lời đồn đãi có gì khác không?”

Cầu Mộ Quân biết không lừa được cha, thành thật trả lời nói: “Giống nhau, tính tình quả thật cổ quái, đại khái..... công công trong cung đều có tính tình như vậy đi.”

“À.” Cầu Vĩ gật gật đầu, nhìn đèn lồng trước mắt lộ vẻ đắm chiêu.

Cầu Mộ Quân nhìn ông, có chút kỳ quái hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

Cầu Vĩ lắc lắc đầu, nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi.”

Ban ngày ở Cầu phủ, hai người cũng không nói chuyện, Đoàn Chính Trung vẫn là bộ mặt đứng đắn, giống như thay Hoàng Thượng đến Cầu phủ làm việc. Vợ chồng bọn họ không giống những đôi vợ chồng khác, giả vờ ân ái cũng không phải, bảo trì mới lạ cũng không phải, trước mặt người khác có chút xấu hổ, cho nên chỉ ăn bữa cơm liền lên xe ngựa trở về.

Đến Đoàn phủ, lại có một đồng người đứng chờ ngoài cửa, Cầu Mộ Quân cũng đi theo Đoàn Chính Trung, sau một thời gian cũng đã quen làm Đoàn phu nhân. Đi ngang qua hoa viên, hắn đột nhiên ngừng lại.

Bốn phía mọi người đều dừng lại, nhìn hắn nghiêng đầu, đi đến bên đường, lấy ra một tờ giấy từ trong bụi hoa.

Nhìn thấy tờ giấy kia, Cầu Mộ Quân đứng sau hắn tim như ngừng đập. Ai ngờ đến tờ giấy bị gió thổi đi vẫn còn ở trong viện, còn chưa bị người mang đi, còn cố tình bị hắn tình mắt thấy được!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Không thể không nhận nợ

Nhìn thấy tờ giấy kia, Cầu Mộ Quân đứng sau hắn tim như ngừng đập. Ai ngờ đến tờ giấy bị gió thổi đi vẫn còn ở trong viện, còn chưa bị người mang đi, còn cố tình bị hắn tình mắt thấy được!

Đoàn Chính Trung nhìn tờ giấy, nghe không ra ngữ khí hỏi: “Ai viết?”

Quản gia đứng bên cũng thấy mấy chữ trên tờ giấy, mặt lập tức biến sắc. Đoàn Chính Trung lại hỏi một tiếng, mọi người bên cạnh cúi đầu không trả lời, quản gia liền nháy mắt gọi một hạ nhân tới, nhỏ giọng nói: “Gọi tất cả mọi người đến, lão gia có chuyện muốn hỏi.” Những lời này của hắn mặc dù không lớn, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh như này chỉ sợ là không ai không nghe được.

Tim Cầu Mộ Quân đột nhiên đập mạnh, không biết nên làm gì bây giờ.

Chỉ chốc lát sau, tất cả người trong phủ đều bị gọi tới, Cầu Mộ Quân thấy Đoàn phủ có nhiều người như vậy, trong lòng lập tức buông lỏng, nhiều người như thế, nàng không thừa nhận, hẳn cũng sẽ không làm gì được, dù sao cũng không có chứng cứ. May mắn là hắn chưa thấy qua chữ nàng viết.

Bọn hạ nhân đều đứng thẳng, quản gia hỏi vài lần đều không có kết quả, liền vô thố đứng ở một bên, nhìn sắc mặt Đoàn Chính Trung.

Đoàn Chính Trung mím môi, nhìn chung quanh một vòng, nói: “Hạ nhân chưa được một năm công kì, mỗi người mười đại bản, đánh tới dưới cấp bậc

quản gia, không có người thừa nhận sẽ đánh lại từ đầu, khi nào thì có người thừa nhận thì ngừng.”

Chút đặc ý trong lòng Cầu Mộ Quân bị Đoàn Chính Trung “Bốp” một tiếng đánh cho mờ mịt không còn.

Hắn lại muốn đem mấy chục hạ nhân từ trên xuống dưới đánh vài lần!

Hắn thà rằng giết nhầm một trăm, không thể buông tha một người!

Hắn..... Thật độc ác!

Bốn phía không ai dám nói, chỉ có một đám hạ nhân tự động quỳ xuống, sau đó nằm xuống đất. Bao gồm cả cô bé cười còn có hai lúm đồng tiền - Cận Nhi.

Đã có người đi lấy bàn từ (gậy), Cầu Mộ Quân hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Đừng ép bọn họ, là ta viết.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người chuyển ánh mắt về phía nàng.

Đoàn Chính Trung bình tĩnh hỏi: “Vậy sao?”

“Đúng.” Cầu Mộ Quân đáp rõ ràng.

“Viết cái gì?”

“Là người để cho ta nói đấy nhé.” Cầu Mộ Quân dường như muốn trấn trời trước lúc chịu chết, nói: “Thái giám chết bầm, tiểu nhân, biến thái..... Đẳng sau có chút không nhớ rõ, hình như là không biết xấu hổ, học nữ nhân bôi phấn thơm”

Đoàn Chính Trung khẽ cười một tiếng, nói: “Còn có một câu giống nô tỳ hôm trước, người nói..... Ta nên xử trí người thế nào?”

Hắn lại có thể nhắc lại chuyện nha hoàn kia! Nói cách khác tội của nàng giống nha hoàn kia! Cầu Mộ Quân run lên, lại cố gắng trấn định nói: “Người không thể lấy phương pháp ngày đó xử trí ta, ta là phu nhân của người!” Cho dù hắn là thái giám, cho dù hắn không thích nàng, nhưng nói như thế nào bây giờ bọn họ là vợ chồng, hắn sao có thể dùng chó đến vũ nhục thân thể của mình!

“Vậy sao, vậy người nói, ta nên xử trí người thế nào?” Đoàn Chính Trung nhìn nàng hỏi.

“Ta..... Ta là bởi vì hiểu lầm người mới như vậy, ta biết sai rồi, người niệm tình ta vì phạm lần đầu, tha cho ta đi.” Tuy biết hắn chẳng có mấy tế bào đồng tình, nhưng nhẹ nhàng cầu xin hắn so với việc chống đối hắn vẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đoàn Chính Trung xử trí

“Ta..... Ta là bởi vì hiểu lầm người mới như vậy, ta biết sai rồi, người niệm tình ta vì phạm lần đầu, tha cho ta đi.” Tuy biết hắn chẳng có mấy tế bào đồng tình, nhưng nhẹ nhàng cầu xin hắn so với việc chống đối hắn vẫn hơn.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng cười khẽ một chút, sau đó mở miệng nói: “Quản gia, trước mắt để cho phu nhân ở Tây lâu đi.”

“Vâng, lão gia.” Quản gia đáp.

Đoàn Chính Trung nói xong câu này rồi bước đi, Cầu Mộ Quân đứng tại chỗ không biết nói gì. Nàng không biết trừng phạt này rốt cuộc là nhẹ hay là nặng, nàng có nên tranh thủ một chút hay không.

Chờ đến lúc quản gia đưa nàng đến chỗ gọi là Tây lâu, nàng mới biết được trừng phạt này còn nặng hơn nhiều so với tình huống tệ nhất nàng tưởng tượng.

Toàn bộ Tây lâu không có một ai, quản gia mang nàng vào phòng ở tầng hai, bên trong rất tối, trong phòng còn có mùi rất khó ngửi, thường thường còn có vài tiếng chuột kêu.

Quản gia không nói gì liền rời đi, lúc đi ra thì đóng cửa, sau đó Cầu Mộ Quân nghe được tiếng khóa cửa.

“Này, quản gia --” Vừa mở miệng, đã nghe thấy tiếng bước chân quản gia rời đi, Cầu Mộ Quân cũng biết đây là ý của Đoàn Chính Trung, nói gì cũng vô dụng nên không gọi nữa.

Trong phòng có một cái có thể cho là cửa sổ, bị mấy tấm ván gỗ đóng đinh, phía dưới cửa còn có một lỗ nhỏ giống lỗ chó, sợ rằng ngay cả đầu trẻ con cũng tắc không chui ra được. Trừ những nơi đó thì không có chút ánh sáng nào lọt vào.

Cầu Mộ Quân nhìn bốn phía, cuối cùng tìm được một ngọn nến.

Châm ngọn nến, Cầu Mộ Quân nhìn quanh một vòng gian phòng mới, chỉ có giường, cái bàn cùng một cái bồn cầu. Nói cách khác, đây là không gian sống duy nhất của nàng.

Đoàn Chính Trung đáng giận!

Ngồi nhìn ngọn đèn, không có việc gì làm. Tiếng chuột kêu “Chít chít” là thanh âm duy nhất có thể làm bạn với nàng.

Cầu Mộ Quân hi vọng bây giờ mình có một chuỗi Phật châu, có một cái mõ, nàng làm đệ tử tục gia Phật môn cũng được. Tin Phật hàng ngày gõ mõ, tốt hơn so với ngồi không như vậy.

Cũng may chẳng bao lâu sau còn có người đưa com đến đây. Cầu Mộ Quân nghĩ, cuối cùng có chút việc để làm.

Bát com được đẩy vào từ lỗ nhỏ, Cầu Mộ Quân cầm trong tay, soi dưới ngọn nến, hình như là thịt. Còn là thịt gì thì nàng không biết, nhưng ngửi mùi thật sự rất thơm. Thử ăn một miếng, có chút dị thường, hình như không phải thịt mới.

Ăn sẽ không bụng đau chứ?

Cầu Mộ Quân gạt thịt qua một bên, chỉ ăn com, lại thấy cái gì tròn tròn, để dưới ngọn nến nhìn, là tròng mắt!

Hơn nữa, tròng mắt kia lại như là..... mắt chó.

Nàng sợ hãi kêu một tiếng, sợ tới mức ném bát com xuống đất. Đột nhiên nghĩ ra, con chó này..... Chính là con nàng chém chết!

Khó trách thịt bị thay đổi mùi vị, đều đã chết hai ba ngày hán còn lấy tới cho nàng ăn!

Thoáng chốc, cảnh tượng con chó lúc chết lại hiện lên ở trong đầu, Cầu Mộ Quân không khỏi có chút sợ hãi. Trong phòng lại tối, lại có chút mùi quỷ dị, nàng còn biết toàn bộ tầng này chỉ có một mình nàng, như vậy nàng sao có thể không sợ?

Trên mặt đất, con mắt kia lăn đến một bên, Cầu Mộ Quân không dám nhìn, cầm ngọn nến lui vào bên trong giường.

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào dần dần lụi tắt, trời tối, tim Cầu Mộ Quân vẫn đập rất nhanh, nàng hít sâu, tự nói không cần sợ, nhưng vẫn vô cùng khẩn trương.

Trong bóng đêm, lỗ tai dựng lên, nghe động tĩnh bốn phía. Cầu Mộ Quân chợt nghe thấy một thanh âm kỳ quái, giống như gió thổi, lại giống như từ góc nào đó trong phòng vọng lại, giống tiếng nữ nhân khóc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đào thoát

Trong bóng đêm, lỗ tai dựng lên, nghe động tĩnh bốn phía. Cầu Mộ Quân chợt nghe thấy một thanh âm kỳ quái, giống như gió thổi, lại giống như từ góc nào đó trong phòng vọng lại, giống tiếng nữ nhân khóc.

Nàng lại dịch vào trong giường thêm một chút, chạm đến vách tường, không cần thận phát hiện trên tường có chữ viết.

Gió ngọn nến lên soi chữ trên tường, đọc từng câu, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng cả người run lẩy bẩy.

Thì ra đây là khu nhà cũ đã bị dỡ bỏ ở hậu viện Đoàn phủ gần đây mới được xây lại, chỗ nàng đang đứng trước kia là một cái cái ao, chuyên môn dùng để đim chết những người phạm tội, ví dụ như con đầu có hành vi không đoan chính, con tư sinh (con riêng, con rơi), hạ nhân phạm vào lỗi lớn phải xử tử..... Bởi vậy, Đoàn Chính Trung lấp cái ao đi, sửa thành Tây lâu, cũng chuyên môn dùng để giam giữ hạ nhân phạm lỗi.

Cầu Mộ Quân án ngực lại hít sâu mấy hơi, nghĩ nghĩ, quyết kéo giường đến bên kia. Dù sao rồi xa mấy chữ này nàng sẽ an tâm hơn một chút.

Tuy rằng giường này có mùi mốc, nhưng chỉ có mình nó, nàng không thể không dùng, chỉ có thể chuyển đến bên kia.

Giường là mấy khối tấm ván gỗ ghép thành, không quá nặng, nàng dùng thời gian một nén hương, cuối cùng cũng kéo được giường dựa vào tường bên kia.

Trở về lấy ngọn nến đi về giường, lại phát hiện trên tường bên này cũng có chữ, vẫn là dùng chu sa (1) viết.

Trong lòng Cầu Mộ Quân bất an, trực giác cho nàng biết đây không phải thứ gì tốt. Dù sao cũng đã nhìn rồi, có gì mà không dám xem đến cùng? Lần này nàng đứng xa một chút, giờ ngọn nến lên, là bức họa vài nữ nhân. Mấy chữ màu đỏ bên cạnh là thân phận, lỗi những nữ tử này phạm phải, sau đó..... Vì sao chết tại gian phòng này.

Nơi này, trước kia nhốt rất nhiều nha hoàn, đều là bởi vì phạm vào tội lớn, sau đó đại đa số đều chết ở nơi này, bệnh chết, hoặc là không rõ nguyên nhân sợ hãi mà chết.

Mùi không rõ quanh quẩn bên cạnh không phải mùi từ khí sao?

Cầu Mộ Quân chỉ cảm thấy trên người chảy ra mồ hôi lạnh.

Thanh âm kì lạ lại vang lên, lần này Cầu Mộ Quân không cảm thấy giống gió thổi, rõ ràng chính là tiếng nữ nhân khóc!

Nàng sợ tới mức lui lại đằng sau mấy bước, đột nhiên nhìn về phía sau, không có gì. Sau đó nàng thấy ngọn nến đã không còn nhiều lắm. Cho dù bây giờ nàng muốn gọi nha hoàn lấy một cây khác đến cũng không được, chung quanh nơi này không có người, nàng gọi cũng không ai đến. Mà phần nến còn lại chắc chắn không qua nổi đêm nay.

Theo tình hình này, nếu ngay cả nến cũng không có, chỉ sợ nàng cũng sẽ chết ở chỗ này giống những nha hoàn kia.

Không được, nàng không thể chịu được, nàng phải bỏ trốn!

Có ý nghĩ như vậy, cảm xúc sợ hãi của Cầu Mộ Quân liền giảm bớt một chút, cố gắng nghĩ bây giờ nên làm thế nào.

Nếu có thể chạy thoát, nàng không thể để cho Đoàn Chính Trung bắt được, vậy nàng cũng chỉ có thể trốn về nhà. Như vậy Đoàn Chính Trung chỉ có thể đi tìm cha mẹ nàng đòi người, hẳn nhất định sẽ cho cha nàng mặt mũi, sẽ không tiếp tục phạt nàng.

Nhưng mà, nàng phải trốn như thế nào?

Cầu Mộ Quân dùng ngọn nến chiếu bốn phía, có vẻ như chỉ có thể theo cái cửa sổ bị bít kia.

(1) Chu sa dùng làm thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh với tên ban đầu là Đơn sa, cũng gọi là Thần sa (do thuốc gốc ở tỉnh Hồ nam, xưa kia vùng này gọi là Châu thần nên gọi là Thần sa).

Chu sa là khoáng chất có nhiều hình dạng khác nhau như hình mảnh, sợi, cục, màu đỏ hoặc nâu hồng, có những vết bóng sáng, rắn nhưng rất giòn, thường được tán thành bột, chế biến thường được thủy phi nên rất mịn, lấy ngón tay xát màu không ra tay là thứ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đào thoát 2

Cầu Mộ Quân dùng ngọn nến chiếu bốn phía, có vẻ như chỉ có thể theo cái cửa sổ bị bít kia.

Cầu Mộ Quân lập tức kéo giường chuyển đến dưới cửa sổ, đặt bàn lên trên giường, trèo lên, vừa khéo có thể đến bên cửa sổ.

Cửa sổ rất nhỏ nhưng một người vẫn có thể chui qua, trước hết phải tháo được đinh ở ba tấm ván gỗ.

Cầu Mộ Quân nhìn kỹ ba tấm ván gỗ, dầm mưa dãi nắng lâu ngày không còn chắc chắn như trước.

Nàng dùng sức nện vào, quả nhiên nghe được một tiếng gãy, nhưng tay đau quá. Nhưng đau thế này có là gì, có hi vọng làm gãy tấm gỗ nàng nên cảm ơn trời đất.

Chịu đựng đau lại nện vài cái, tấm gỗ thật sự gãy. Đem tấm gỗ gãy làm hai ném qua một bên, sau đó là tấm thứ hai, kết quả đánh thế nào cũng không gãy.

Tay đã đỏ lên, Cầu Mộ Quân mồ hôi đầm đìa nhưng không mất hi vọng. Nàng vừa vội vừa tức, nắm tấm ván gỗ dùng sức giật giật, lại cảm giác được cái đinh lỏng ra.

Lại có hi vọng, lúc này nàng không đánh gãy tấm ván gỗ, mà cố gắng nhổ nó từ trên khung cửa sổ xuống.

Cái đỉnh quả thật lỏng ra, rút vài cái liền rơi ra, chỉ còn lại một tấm cuối cùng.

Không nghĩ tới tấm này lại làm khó nàng. Đánh không được nhỏ cũng không xong.

Cầu Mộ Quân nhìn cái đỉnh, hình như rất chắc, nói cách khác bây giờ cũng chỉ có thể thử làm gãy nó.

Nếu sức lực của nàng lớn hơn chút nữa, nếu có cái búa ở đây, tấm ván gỗ này đã sớm bị chặt đứt.

Bởi vì không có “hữu”, cho nên tấm gỗ vẫn y nguyên.

Cầu Mộ Quân nhìn ngọn nến, lại cháy mất một đoạn không dùng được bao lâu nữa. Trong lòng càng sốt ruột, lại cạy cạy tấm ván gỗ, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một sáng kiến.

Nàng đặt ngọn nến ở dưới tấm ván gỗ.

Tấm ván gỗ đã mục, đốt không bùng lên, nhưng vẫn bị cháy đen, có chút khói bay ra. May mắn là buổi tối, người khác không nhìn thấy khói từ nơi này bay ra.

Nàng vẫn dùng lửa đốt tại một chỗ cố định trên tấm ván gỗ, đốt một lúc sau đó thử lại xem có thể đánh gãy hay không, cuối cùng, nàng dùng sức đập, “rắc” một tiếng tấm gỗ gãy.

Cầu Mộ Quân vui sướng chuyển tấm ván gỗ cùng đỉnh sang một bên cửa sổ, sau đó nghĩ xem làm cách nào chui ra được.

Nàng vươn đầu ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn, có thể thấy có cây bên cạnh cửa sổ. Bám vào cửa sổ, cố gắng một chút hẳn là có thể với đến nhánh cây, sau đó leo lên trên cây.

Thử thử, chỗ nàng đứng vẫn hơi thấp, chân không đạp đến cửa sổ, Cầu Mộ Quân nhìn phía dưới, xuống khỏi bàn cuốn chăn trên giường lên xếp thành một đống đặt lên trên bàn sau đó lại trèo lên.

Lần này, độ cao vừa đủ, nàng kéo cao váy, sau đó thật cẩn thận leo ra cửa sổ, đu đến nhánh cây, leo lên cây. Lúc này, ánh sáng mỏng manh của ngọn nến chiếu ra ngoài cửa sổ vừa lúc tắt.

Trong lòng mừng thầm, giống như tội phạm vượt ngục thành công.

Ôm nhánh cây chậm rãi leo xuống, cây không có cành, đứng lên có chút khó khăn.

Không nhìn thấy, nàng sờ soạng đạp đến một nhánh cây nhỏ, thử một chút, tạm thời còn không gãy được, cẩn thận đặt trọng lực lên cành cây kia, leo xuống.

Đột nhiên, “rắc” Một tiếng, nhánh cây dưới chân gãy, nàng lập tức ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cầu cứu

Đột nhiên, “rắc” Một tiếng, nhánh cây dưới chân gãy, nàng lập tức ngã xuống.

Không dám kêu ra tiếng, nàng ngồi dưới đất cắn răng nhủ mi nhin đau một lúc lâu.

Cũng may chân không bị thương, cái mông đau đớn qua một lúc cũng giảm bớt một chút, Cầu Mộ Quân có thể đứng lên chậm chậm đi về phía trước.

Trong Đoàn phủ có rất nhiều người tuần tra ban đêm, nàng chỉ có thể tránh ánh mắt những người tuần tra, lén lút đi không thấy rõ đường.

Không nghĩ tới ngay cả cửa sau cũng có đến bốn người gác. Cửa sau không được, cửa trước đương nhiên cũng không được. Nàng lại chạy đến bên tường viện nhìn một chút, cao cao, nhẵn bóng, nàng không có khả năng trèo qua. Người tuần tra ban đêm đi tới bên này, nàng lại tìm nơi trốn, chui vào một bụi hoa núp.

Sau lưng đột nhiên sáng ngời, nàng sợ tới mức vội vàng ngồi sụp xuống, sau đó một chậu nước dội lên người nàng.

Cửa sổ lại đóng lại, nàng cảm thấy nước vẫn còn ấm.

Trong nháy mắt, Cầu Mộ Quân có chút muốn khóc.

Thật vất vả trốn được, lại bị tường cao ngăn cản, nếu như bị người ta bắt được, bị Đoàn Chính Trung biết nàng còn muốn trốn, nàng thật sự toi đời.

Người tuần tra ban đêm tiếp tục đi về phía trước, nàng ngồi tại chỗ cảm thụ gió thổi lạnh lẽo, nghĩ bây giờ nên làm cái gì.

Đột nhiên thấy được viện của Đoàn Từ Thông.

Có thể nói Đoàn Từ Thông là người duy nhất nàng quen ở Đoàn phủ. Hơn nữa hắn có vẻ là người tốt. Mà bây giờ, mặc kệ hắn có phải là người tốt hay không, nàng cũng chỉ có thể đặt cược trên người hắn.

Bây giờ cả người nàng đều bị ướt sũng, trời tối rất lạnh, nếu còn ở ngoài một đêm chắc chắn nàng sẽ bị đông chết mất, dù không bị đông chết cũng không bị người phát hiện thì chỉ cần đến hừng đông ngày mai thôi nàng cũng chỉ còn một con đường chết.

Roi vào đường cùng, Cầu Mộ Quân nhìn quanh bốn phía, xác định không có người thấy liền nhanh nhẹn chạy vào viện của Đoàn Từ Thông.

Nơi ở của Đoàn Từ Thông ít người tuần tra hơn bên ngoài, nàng dễ dàng chạy được tới trong viện, nhưng nàng không biết đâu là phòng của Đoàn Từ Thông.

Tìm gian phòng lớn nhất, sau đó nàng vui mừng phát hiện đèn trong phòng vẫn còn sáng.

Từ từ đến gần gian phòng, chậm rãi ngồi xuống, nhìn qua cửa sổ, quả nhiên thấy Đoàn Từ Thông đang đọc sách.

Cầu Mộ Quân cao hứng vô cùng, muốn gọi hắn, lại không biết nên gọi thế nào.

Con? Đoàn công tử? Đoàn Từ Thông? Từ Thông? Thông Nhi?

Cân nhắc một lúc lâu nàng mới nhẹ giọng gọi Đoàn Từ Thông.

Trong phòng rất im ắng, Đoàn Từ Thông lập tức nghe thấy tiếng gọi, nhìn về phía cửa sổ thì thấy nửa khuôn mặt của Cầu Mộ Quân. Giật mình gọi: “Mẫu thân người.”

Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng nói nhỏ: “Mở cửa nhanh, ta vào rồi sẽ nói cho người.”

Đoàn Từ Thông mặc dù thấy kì lạ, vẫn đi mở cửa, sau đó Cầu Mộ Quân chui vào.

Bộ dạng của nàng lúc này làm Đoàn Từ Thông hoảng sợ, đỏ mặt nói: “Mẫu thân người sao lại.”

Thấy hắn đỏ mặt, Cầu Mộ Quân nhìn lại mình, phát hiện y phục ẩm ướt dán vào da thịt, cánh tay thậm chí còn trở nên trong suốt, dưới ngọn đèn, cực kỳ giống một bộ xuân cung sống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hiểu lầm

Thấy hắn đỏ mặt, Cầu Mộ Quân nhìn lại mình, phát hiện y phục ẩm ướt dán vào da thịt, cánh tay thậm chí còn trở nên trong suốt, dưới ngọn đèn, cực kỳ giống một bộ xuân cung sống.

Cầu Mộ Quân theo bản năng ôm lấy cánh tay, cúi đầu nói: “Ta từ Tây lâu trốn tới.”

“A?” Đoàn Từ Thông nhìn nàng, trong mắt lộ ra ngạc nhiên. Hắn không thể tưởng tượng được, thiên kim phủ Hầu gia, có thể trốn ra khỏi Tây lâu, thậm chí dám trốn tới đây.

Cầu Mộ Quân nói tiếp: “Ta muốn về nhà, sau đó để cho cha cùng nương ta đưa ta về hoặc là để hắn đi Cầu phủ đón ta trở về, như vậy hắn chắc sẽ không lại phạt ta, ta không biết làm cách nào đi ra ngoài, cho nên muốn người giúp ta. Ngày mai ta cài trang thành gia đình hoặc là nha hoàn, người mang ta đi ra ngoài, được không?”

Đoàn Từ Thông nhìn nàng một lúc lâu, sau đó nói ba chữ: “Ta đồng ý.”

Cầu Mộ Quân vui sướng nói: “Cám ơn người!”

Đoàn Từ Thông cười cười, lại nhìn quần áo ướt sũng của nàng, lại ngượng ngùng nhìn chỗ khác, sau đó lại nhìn về phía nàng, nói: “Người mặc như vậy sẽ sinh bệnh”

Cầu Mộ Quân chú ý hẳn nói ‘ngươi’, không phải ‘người’. Nàng thấp cúi đầu, nói: “Vừa rồi bị người ta hất vào .”

Đoàn Tử Thông do dự hơn nửa ngày, nói:“Có cần..... Tạm thời thay quần áo của ta không.”

Cầu Mộ Quân do dự một chút, nhẹ giọng nói:“Được.”

Đoàn Tử Thông từ trong rương lấy ra một bộ quần áo đưa cho nàng, sau đó nhìn bình phong trong phòng, đỏ mặt nói: “Ngươi..... ra sau bình phong thay đi.”

Cầu Mộ Quân lại “Được” một tiếng, cầm quần áo đi ra đằng sau bình phong, đứng một hồi mới bắt đầu chậm rãi cởi quần áo.

Cởi quần áo ướt sũng trên người ra, đang chuẩn bị mặc quần áo Đoàn Tử Thông, cửa “Rầm” một tiếng mở ra. Sau đó Cầu Mộ Quân nghe được tiếng Đoàn Tử Thông nom nớp lo sợ: “Phụ thân.”

Bình phong trước mặt đột nhiên bị người đẩy ra, Đoàn Chính Trung cùng với hạ nhân hẳn mang đến liền thấy được Cầu Mộ Quân ở bên trong cuống quýt dùng quần áo của Đoàn Tử Thông che thân thể, dưới chân nàng, còn có một đồng quần áo nữ nhân.

Cả phòng yên lặng, chỉ nghe Đoàn Chính Trung gằn từng chữ từng chữ: “Lôi tên nghịch tử này ra ngoài thiên, ngay lập tức!”

“Nghĩa phụ!” Đoàn Tử Thông thất thanh kêu lên.

Cầu Mộ Quân cũng chấn động, hồi lâu mới tìm được giọng nói của chính mình, kinh hoàng nói:“Ngươi.....”

Lúc này hạ nhân bên cạnh hẳn còn đứng , Đoàn Chính Trung hô:“Mau, thiên, ngay lập tức thiên hẳn!”

Vài hạ nhân run mạnh lên như bị điện giật, sau đó nhanh chóng tiến đến chỗ Đoàn Tử Thông.

Đoàn Tử Thông sợ hãi lui về phía sau vài bước, nhưng lập tức bị người bắt lấy.

Quần gia đưa chủy thủ trong tay cho một thị vệ bên cạnh Đoàn Chính Trung, sau đó có người đi qua cởi quần Đoàn Tử Thông.

Cầu Mộ Quân rút cục khôi phục chút thần trí, lắp bắp nói:“Đừng..... Đừng mà.....”

“Nghĩa phụ, con không có, không có!” Giọng của Đoàn Tử Thông đã run run.

Cầu Mộ Quân lập tức nói:“Là ta tìm hẳn, là ta muốn hẳn giúp ta trốn, quần áo ta ướt nên mượn quần áo hẳn mà thôi.”

Đoàn Chính Trung đưa lưng về phía nàng xem động tác bên kia, dưới cái nhìn chăm chú của Đoàn Chính Trung hạ nhân đã cởi áo ngoài của Đoàn Tử Thông.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Liên lụy

Đoàn Chính Trung đưa lưng về phía nàng xem động tác bên kia, dưới cái nhìn chăm chú của Đoàn Chính Trung hạ nhân đã cởi áo ngoài của Đoàn Tử Thông.

Cầu Mộ Quân không thể nhịn được nữa, ở phía sau Đoàn Chính Trung nói:“Ngươi dựa vào cái gì đối xử với hẳn như vậy, bởi vì chúng ta có gian tình sao? Vậy ngươi lại dựa vào cái gì cho rằng chúng ta có gian tình?”

Đoàn Chính Trung quay đầu lại, lạnh lùng nói:“Đêm hôm khuya khoắt, ngươi không mặc gì trốn ở trong phòng nam nhân, ngươi dựa vào cái gì chứng minh hẳn không phải gian phu, ngươi không phải dâm phụ?”

Cầu Mộ Quân nghẹn lời, Đoàn Chính Trung lại quay đầu đi, chỉ thấy hạ nhân đã cởi quần Đoàn Tử Thông.

“Ngươi tìm người đến kiểm tra!” Cầu Mộ Quân la lớn:“Nếu ta là tấm thân xử nữ, ngươi tha hẳn!”

Đoàn Chính Trung quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn nàng không nói một lời.

Cầu Mộ Quân nói:“Nếu..... Nếu ta là trong sạch, vậy chứng minh chúng ta không phải gian phu dâm phụ, chứng minh ngươi không có lý do gì trừng phạt hẳn.”

Đoàn Chính Trung chậm rãi nói:“Tìm người, nghiệm thân nữ nhân này !”

Cầu Mộ Quân thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn về phía Đoàn Tử Thông, vừa khéo nhìn thấy ánh mắt hần.

Đoàn Chính Trung phái ba nữ nhân đến, đều là bà đỡ tìm từ bên ngoài .

Từ nhỏ có thân phận đại tiểu thư, chưa chịu qua một chút ủy khuất, Cầu Mộ Quân lại phải trần trụi nằm ở trên giường nhục nhã để ba người kiểm tra.

Khi Cầu Mộ Quân mặc quần áo đi ra, cũng là lúc ba bà đỡ bị tiễn bước. Nàng nhìn Đoàn Chính Trung nói:“Hiện tại có phải ngươi nên thả hần hay không?”

Đoàn Chính Trung cười lạnh nói:“Ngươi nói, ngươi từ Tây lâu trốn tới, sau đó bảo hần giúp ngươi?”

“Đừng, không liên quan đến hần, là ta muốn chạy trốn trừng phạt.” Giờ phút này Cầu Mộ Quân cũng bất chấp an nguy của mình, chỉ hy vọng Đoàn Tử Thông không bị liên lụy.

Đoàn Chính Trung nhìn về phía Đoàn Tử Thông nói:“Cho nên ngươi liền giấu nàng trong phòng ngươi?”

“Là tự ta muốn.....”

“Câm miệng!” Đoàn Chính Trung quát Cầu Mộ Quân. Sau đó lại nhìn về phía Đoàn Tử Thông.

Đoàn Tử Thông cúi đầu áp ứng nói:“Con.....”

Đoàn Chính Trung mở miệng nói:“Nuôi ngươi là để ngươi phản kháng ta, khiến Đoàn Chính Trung ta mất mặt sao? Coi rẻ uy nghiêm của ta, làm hỏng quy củ của ta, không một ai có thể bình yên vô sự ra khỏi Đoàn phủ !”

Trong lòng Cầu Mộ Quân cả kinh, đã đoán trước được sự tình không ổn, chỉ nghe hần hạ lệnh :“Đánh gãy chân hần, trực xuất ra khỏi Đoàn phủ!”

“Đừng mà!”

“Nghĩa phụ đừng mà!”

Cầu Mộ Quân cùng Đoàn Tử Thông đồng thời hô lên, cũng đồng thời bị hạ nhân kéo ra.

Lại một lần nữa, bốn năm hạ nhân đưa tay bắt lấy Đoàn Tử Thông.

Cầu Mộ Quân cũng bị vài người kéo ra, nàng chỉ có thể lại cầu xin Đoàn Chính Trung :“Ngươi đánh ta là được, cứ đánh ta, tất cả đều là sai lầm của ta, hần là nghĩa tử của ngươi, ngươi sao có thể làm như vậy!”

Đoàn Chính Trung cũng không quay đầu lại, giống như không nghe thấy nàng nói.

“Đoàn Chính Trung, ta cầu xin ngươi được không? Ngươi phạt một mình ta, đừng làm liên lụy đến người vô tội..... Ta xin ngươi!” Cầu Mộ Quân thấy hạ nhân giờ cây gậy thật lớn lên, la to.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không thể trả nợ

“Đoàn Chính Trung, ta xin ngươi mà. Ngươi hãy phạt một mình ta, đừng liên lụy đến người vô tội..... Ta xin ngươi!” Cầu Mộ Quân thấy hạ nhân giờ cây gậy thật lớn lên, la to.

“Đừng mà..... Đừng mà.....” Cầu Mộ Quân bắt lực roi nước mắt, Đoàn Chính Trung vẫn thờ ơ như cũ.

“Nghĩa phụ.....”

“Đoàn Chính Trung..... Lão gia.....”

“A --” Tiếng thét chói tai của Cầu Mộ Quân cùng tiếng kêu thảm thiết của Đoàn Tử Thông đồng thời vang lên, gây đánh mạnh vào trên đầu Đoàn Tử Thông.

“Tiếp tục đánh.” Đoàn Chính Trung bình tĩnh nói.

Sau đó lại là một đòn thật mạnh giáng xuống.

Hạ nhân buông tay, Đoàn Tử Thông ngồi phịch trên đất, đau đến muốn ngất đi.

Cầu Mộ Quân sớm không nói được lời nào, nàng luôn luôn kiên cường giờ cũng thất thanh khóc lên.

“Lôi ra ngoài.” Đoàn Chính Trung ra lệnh một tiếng, hạ nhân lôi thiếu gia ngày xưa ngoài cửa, trên mặt đất lưu lại hai vết máu thật dài.

Cầu Mộ Quân nhìn vết máu, ngây ngốc không có biểu cảm, không có thanh âm.

Đoàn Chính Trung chậm rãi quay đầu lại, nhìn nàng một cái, nói: “Đưa phu nhân đến Tây lâu.”

“Đoàn đại tổng quản --” Cầu Mộ Quân đột nhiên mở miệng nói.

“Người bỏ ta đi, ta không phải người an phận, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ khiến người xấu hổ, để tránh đến lúc đó người ở kinh thành này mất hết mặt mũi, bây giờ người vẫn nên bỏ ta đi.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, trên mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc hồi lâu, Đoàn Chính Trung nói: “Hoàng Thượng ban hôn, người cho là hưu thư có thể dễ dàng viết sao?”

“Vậy người cứ lấy một trong 'Thất xuất' (1) cho ta là được, là dâm, ghen tuông hay trộm cướp tùy người!” Cầu Mộ Quân dứt khoát nói.

Môi Đoàn Chính Trung vẫn nhếch lên, trên mặt vẫn không có biểu tình, nhưng đã không còn bình tĩnh, mà ảm ảm lạnh lẽo, ảm ảm giận.

Hồi lâu, hắn nói: “Quản gia, sai hạ nhân bịt kín cửa sổ Tây lâu.” Sau đó xoay người, rời khỏi tầm mắt của nàng.

Cầu Mộ Quân lại một lần bị mang vào Tây lâu, lần này có cảm giác tâm như tro tàn.

Quản gia sai người lấy nền đến, nhìn cơm trên đất, phân phó hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ, sau đó khóa cửa, không lâu sau lại có người đưa đồ ăn tới. Hai món ăn một bát cơm.

Nhưng Cầu Mộ Quân cũng không có tâm tư ăn.

Đắc tội Hoàng Thượng, nàng không đề ý; Bị toàn bộ người trong thành trào phúng gả cho thái giám, nàng cũng không khổ sở. Chỉ cần nàng nghĩ, dù sống ở chỗ nào, phải ở bên cạnh người như thế nào đi nữa, nàng đều có thể khiến cho mình sống thật tự tại. Nhưng theo phương thức sống của nàng, theo vui buồn của mình mà làm, lại hại người khác.

Nàng rốt cục mắc nợ, thiếu một ân tình không thể trả lại.

Hơi nóng lượn lờ trên đồ ăn dần dần giảm bớt, sau đó mất hẳn, cơm đã lạnh lẽo. Đêm đen dần lui, tia nắng ban mai từ khe nhỏ chiếu vào nói cho nàng: Trời đã sáng.

Trong đầu Cầu Mộ Quân vẫn nghĩ đến gương mặt của thiếu niên cùng tuổi nàng lại hay đỏ mặt kia, hắn luôn cung kính gọi nàng ‘mẫu thân’, bộ dáng luôn ngưng ngững, nhưng lại to gan giúp nàng, hắn như vậy, bị đánh gãy hai chân, ném vào bóng đêm.

(1) Thất xuất: Bày có để bỏ vợ trong thời phong kiến.

Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phát sốt

Trong đầu Cầu Mộ Quân vẫn nghĩ đến gương mặt của thiếu niên cùng tuổi nàng lại hay đỏ mặt kia, hắn luôn cung kính gọi nàng ‘mẫu thân’, bộ dáng luôn ngưng ngững, nhưng lại to gan giúp nàng, hắn như vậy, bị đánh gãy hai chân, ném vào bóng đêm.

Hai vết máu trên mặt đất khiến người ta chấn động kia, khiến nàng không ngừng nhớ lại, nhắm mắt không nổi.

Bình minh đến rồi lại đi, trời đã tối, cơm đưa qua cái khe đã được thay đổi hai ba lần, đến lần thứ tư đã là ba món ăn mặn, Cầu Mộ Quân không đề ý

đến -- từ đầu đến cuối, nàng cũng không nhìn qua bên kia.

Trời tối, nàng không thấp nển, trong phòng tối đen, không biết chỗ nào lại vang lên thanh âm giống tiếng nữ nhân khóc, ô ô ô, giống như tùy lúc sẽ bay tới bên tai.

Trong đầu Cầu Mộ Quân từ bộ dáng Đoàn Tử Thông, đến vết máu khủng bố, sau lại vô cùng hỗn độn, cuối cùng trước lúc ngã xuống trong đầu nàng trống rỗng.

Người đưa cơm nói với quản gia tin Cầu Mộ Quân một ngày hai đêm chưa động vào đồ ăn, quản gia liền đi tới Tây lâu, đứng ngoài cửa gọi hai tiếng không có người đáp, mở cửa tiến vào mới phát hiện nàng sốt cao hôn mê.

Sau khi được Đoàn Chính Trung cho phép, giữa trưa ngày hôm sau Cầu Mộ Quân được đưa ra khỏi Tây lâu.

Ăn cháo, uống thuốc, nàng vẫn bất tỉnh, cũng không hạ sốt.

Đoàn Chính Trung đi tới trước giường nàng, đưa tay sờ trán nàng sau đó khẽ nhíu mày, nói:“Đội đại phu.”

Lập tức lại có đại phu được đưa đến, sau đó cúi đầu, run giọng nói:“Đại nhân, chỉ sợ..... Chỉ sợ chỉ có thể châm cứu.”

Đoàn Chính Trung không nói một câu nhìn hẩn, khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán đại phu.

Trị không hết bệnh cho Đoàn phu nhân, chỉ sợ không ra nổi khỏi cửa, dùng châm cứu, lại càng đắc tội hẩn.

“Người đâu --” Đoàn Chính Trung kêu lên.

Cận Nhi cùng một nha hoàn đi đến trước mặt hẩn.

“Giúp phu nhân cởi áo.” Đoàn Chính Trung nói.

Đại phu đi ra ngoài cửa, nha hoàn cởi áo cho Cầu Mộ Quân, sau đó lật người nàng lại, chỉ chừa lưng ở bên ngoài.

Đại phu lại đi vào, chậm rãi đi đến bên giường, nhìn nữ nhân trên giường, tấm lưng lỏa lồ trơn bóng, run run mở bao châm ra. Muốn thi châm nhưng khi tay đặt ở trên lưng vẫn run, không thể đâm xuống.

Đoàn Chính Trung trầm mặc rời khỏi cửa.

Đại phu thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên đầu, chậm rãi đâm châm vào huyệt vị của Cầu Mộ Quân.

May mắn cho đại phu là Đoàn Chính Trung cũng không nói gì, để cho người ta thanh toán bạc rồi đưa hẩn ra cửa. Tuy rằng thân mình Đoàn phu nhân hẩn không có gan nhìn cũng không có tâm trí đầu mà nhìn, nhưng nghĩ đến bộ dáng bình tĩnh không nói lời nào của Đoàn Chính Trung lại làm cho hẩn sợ đến mức tự muốn mua cho mình một cái quan tài.

Khi Cầu Mộ Quân tỉnh lại thấy Đoàn Chính Trung đứng ở đầu giường, hẩn cũng nhìn nàng, mặt không chút thay đổi, sau đó xoay người rời đi. Cầu Mộ Quân cũng quay đầu vào bên trong.

Cầu Mộ Quân vừa tỉnh, Cận Nhi liền bưng cháo tới. Nàng lắc đầu, nói:“Ăn không vào.” Giọng nhỏ mà khàn khàn, giống người bệnh nặng.

Cận Nhi sốt ruột nói:“Phu nhân, không thể không ăn, không ăn thì không thể uống thuốc.”

Cầu Mộ Quân không lên tiếng, cũng không có sức lên tiếng.

“Phu nhân.....” Cận Nhi còn nói thêm:“Cận Nhi xin người, đây là lão gia đặc biệt giao phó.”

Nghe thế, Cầu Mộ Quân nghiêng đầu.

Đúng vậy, lão gia giao phó. Có lẽ không ăn cơm không uống thuốc, phu nhân Đoàn phủ, thiên kim Hầu gia là nàng đây sẽ không chết, mà người mất mạng lại là các hạ nhân. Nàng dựa vào cái gì tùy ý liên lụy nhiều người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cháy

Đúng vậy, lão gia giao phó. Có lẽ không ăn cơm không uống thuốc, phu nhân Đoàn phủ, thiên kim Hầu gia là nàng đây sẽ không chết, mà người mất mạng lại là các hạ nhân. Nàng dựa vào cái gì tùy ý liên lụy nhiều người như vậy.

Cầu Mộ Quân cố gắng chống người muốn ngồi xuống, Cận Nhi vui sướng ra mặt, đi tới nâng nàng dậy.

Máy móc uống xong chén cháo, nằm một lát, sau đó lại uống thuốc, cuối cùng nghe lời lại nằm xuống.

Đầu thật đau, không bao lâu, Cầu Mộ Quân lại ngủ say.

Buổi tối trời đầy mây đen che kín ánh trăng, gió rất lớn, chứng tỏ thời tiết ngày mai không tốt.

Đêm khuya, Cận Nhi ở phòng bếp nấu thuốc ngủ gât, trong phòng chỉ còn một mình Cầu Mộ Quân.

Gió “cách” một tiếng thổi mở cửa sổ, thổi sa mạn dài mà nhẹ phát phơ khắp phòng. Một mảnh lụa mỏng bị thổi tới bên trên ngọn nến trong chụp đèn, rất lâu mà không hạ xuống.

Lụa mỏng ở phía trên ngọn nến dần dần bị đốt biến hình, sau đó bùng lên, cuối cùng phát ra ánh lửa khi mờ khi rõ.

Lửa dần lan ra bốn phía, càng lúc càng lớn, đốt hết màn tơ. Một trận gió thổi tới, thổi màn tơ đến bình phong, sau đó hai vật cùng nhau bốc cháy.

Đêm khuya Đoàn phủ vẫn yên ắng như cũ, trong phòng Cầu Mộ Quân đã tràn ngập ánh lửa.

Gió ngoài cửa sổ thổi càng mạnh, lửa trong phòng càng lúc càng lớn, bốc cả ra ngoài cửa sổ.

Hạ nhân tuần tra ban đêm rốt cục thấy được cảnh tượng kinh người này, mặt mũi trắng bệch, hô to “Cháy rồi! Cháy rồi!”, sau đó vội vàng chạy đến phòng quản gia.

Bên ngoài đột nhiên hỗn loạn, nha hoàn ngủ ở bên trong cũng bừng tỉnh, quần áo chưa mặc chỉnh tề đã bỏ chạy ra ngoài. Đoàn Chính Trung chạy tới đầu tiên, nhìn nhìn ánh lửa trong phòng cao tận trời, sau đó lại nhìn nha hoàn mới từ bên trong chạy ra, hỏi: “Phu nhân đâu?”

Nha hoàn còn đang kinh hoàng lúc này mới nhớ tới chủ tử, kêu “A” một tiếng.

Đoàn Chính Trung lập tức hiểu được, trong nháy mắt liền vọt vào trong phòng.

Có lẽ do thanh âm bên ngoài rất lớn, Cầu Mộ Quân sốt còn chưa lui cũng tỉnh lại, còn chưa kịp thấy rõ tình huống phòng trong đã bị nghẹn, ho không ngừng.

Tuy rằng đau đầu, thậm chí bị khói hun khiến ý thức có chút mơ hồ, nhưng thấy cả phòng chìm trong ánh lửa, nàng vẫn biết chuyện nàng phải làm bây giờ chính là chạy thoát thân.

Thân thể giống bị hút hết khí lực, ngay cả từ trên giường đứng dậy đều khó khăn, Cầu Mộ Quân giãy dụa, rốt cục ngồi dậy.

Trước mắt tràn đầy khói đặc, trừ bỏ chút ý thức này, trong đầu nàng trống rỗng.

“Ngươi làm cái gì?” Đoàn Chính Trung đột nhiên từ trong làn khói đặc lao ra, chạy đến bên giường hét lớn một tiếng, sau đó ôm lấy nàng liền chạy trở về.

Lúc này trên người hắn không có mùi hoa nhài nồng nặc, mà là một loại hơi thở khác. Hơi thở kia nàng chưa từng ngửi qua, có cảm giác dương cương thực làm cho người ta lưu luyến, tiến sâu vào trong lòng nàng, khiến cho nàng muốn cứ như vậy mà bình thân ngủ.

Nàng nhanh chóng được ôm ra khỏi phòng, gió đêm thổi đến, làm cho ý thức của nàng dần dần rõ ràng.

Quản gia đã sai người múc nước đến, khăn trương cứu cháy, Đoàn Chính Trung trực tiếp ôm Cầu Mộ Quân vào phòng hắn.

Lại an ổn nằm ở trên giường, Cầu Mộ Quân đã rất thanh tỉnh, mở to mắt nhìn Đoàn Chính Trung. Bởi vì Đoàn Chính Trung đang lấy ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn nàng.

“Thế nào? Muốn chết sao? Muốn vì hân tự sát sao? Ta sao không thấy ngươi là một người dễ dàng liền muốn chết như vậy.” Đoàn Chính Trung nhìn chằm chằm nàng hung hãn nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lại cầu xin tha thứ

“Thế nào? Muốn chết sao? Muốn vì hấn tự sát sao? Ta sao không thấy ngươi là một người dễ dàng liền muốn chết như vậy.” Đoàn Chính Trung nhìn chằm chằm nàng hung hãn nói.

Cầu Mộ Quân lẳng lẳng nhìn hấn, có chút ngoài ý muốn khi thấy hấn kích động, sau đó dung giọng nói suy yếu nói: “Ta không phải muốn chết, là sau khi uống thuốc, đầu óc có chút không tỉnh táo, không có sức lực chạy ra ngoài.”

Đoàn Chính Trung sững sốt một chút, nhìn nàng, trên mặt dần dần khôi phục bình tĩnh như lúc trước. Sau đó nói: “Vây..... Nếu không muốn chết là tốt rồi, dưỡng bệnh cho tốt đi.” (Chết anh đi, ai bảo cứ thích suy đoán lung tung =))

Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, nói: “Cám ơn ngươi tiến vào cứu ta.”

Đoàn Chính Trung không lên tiếng, xoay người đi ra cửa.

Lúc này một nha hoàn vừa khéo bưng thuốc lại, Cầu Mộ Quân đột nhiên nghĩ ra, muốn xuống giường, lại không thành công, cuối cùng chỉ có thể ngẩng đầu sốt ruột nói: “Ngươi tha cho Cận Nhi cùng mọi người được không?”

Trong phòng chủ tử cháy, sai lầm như vậy ở trong Đoàn phủ sẽ bị xử trí như thế nào đây?

Đoàn Chính Trung chậm rãi quay đầu lại, hấn vẫn bình tĩnh nói: “Vì sao ngươi luôn thích tự cho mình là đúng như vậy, luôn xen vào nhiều việc như vậy? Ngươi dù sao cũng là con gái của Cầu Vĩ, ta không muốn làm khó ngươi, nhưng ngươi hết lần này đến lần khác đối chọi cùng ta, ngươi cho rằng làm như vậy có thể rời khỏi Đoàn phủ sao? Nói cho ngươi, khi ta có thể bỏ ngươi ta đương nhiên sẽ làm, nhưng ít nhất, bây giờ, trước khi Hoàng Thượng băng hà, ngươi đừng mơ tưởng.”

“Không phải, ta chưa từng muốn dùng phương thức đắc tội ngươi để rời khỏi Đoàn phủ!” Cầu Mộ Quân rốt cục ngồi dậy, lập tức nói: “Ta cũng biết bo bo giữ mình, nhưng việc này phát sinh trước mắt ta, không có gắng, không ngăn cản, thật sự là ta không làm được. Có lẽ trừng phạt này ở trong cung là chuyện bình thường, có lẽ ngươi cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng ta không phải người trong cung, ta cũng không có được tư tưởng của ngươi, ta chỉ biết, nô tài cũng là người, bọn họ bán mình cho Đoàn phủ, ngươi có thể sai khiến bọn họ, có thể đánh chửi bọn họ, nhưng lúc ngươi trách phạt bọn họ không thể có chút trắc ẩn sao? Hơi chút liền bán đi thanh lâu, hơi chút liền đánh gãy chân, vậy khác gì giết bọn họ?”

Đoàn Chính Trung cười lạnh một chút, nói: “Ta chính là người như vậy, ta không coi bọn họ làm người, không có lòng trắc ẩn, vốn ngươi không cần phải nhìn thấy những điều này, nhưng ngươi lại tự cho là thông minh đắc tội Hoàng Thượng, đây chính là ngươi gieo gió gặt bão mà thôi!”

“Ta đắc tội Hoàng Thượng thì sao? Ta chỉ hối hận thủ đoạn của ta không đủ cao minh, cũng không hối hận không tiến cung. Cho dù gả cho ngươi thì sao nào, cho dù phải chịu đựng sự tàn nhẫn của ngươi thì thế nào, cũng tốt hơn so với làm tú nữ, tốt hơn so với việc trở thành một phần hậu cung của Hoàng Thượng!” Trong lúc xúc động, Cầu Mộ Quân nói ra lời nói lớn mật.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, thật lâu, ngữ khí bình tĩnh nói: “Đúng vậy, ngươi quả thật không thể vào hoàng cung, ở trong này ít nhất ta cam đoan ngươi sẽ không chết, nhưng nếu ở hoàng cung, chỉ bằng lời nói vừa rồi của ngươi, người khác có thể cho ngươi cùng Cầu gia rơi vào địa ngục.”

Cầu Mộ Quân im lặng ngồi ở trên giường, nhìn bóng dáng Đoàn Chính Trung đi xa.

Nàng muốn nói, nàng không phải không biết lời này không thể tùy tiện nói, nhưng..... Ở trước mặt hấn, nàng lại không có phòng bị, nói ra toàn bộ những lời trong lòng.

Hấn quả thật sẽ không hại nàng, bằng không hấn cũng sẽ không nói những lời vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hạ sốt

Hấn quả thật sẽ không hại nàng, bằng không hấn cũng sẽ không nói những lời vừa rồi.

Nhưng vì sao hấn không hại nàng? Hấn không phải cũng muốn bỏ nàng sao? Nếu hấn góp vài lời bên tai Hoàng thượng, tùy tiện thêm vài câu, Hoàng Thượng khẳng định sẽ tức giận, chắc chắn sẽ hạ lệnh xử tử nàng, như vậy hấn không phải có thể thoát khỏi nàng sao?

Thoát khỏi? Giữa bọn họ, rốt cuộc là ai muốn thoát khỏi ai đây?

Uống thuốc, Cầu Mộ Quân lại ngủ, ngủ thật sâu, thẳng đến ngày hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy bóng dáng Đoàn Chính Trung cùng nha hoàn hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu rời khỏi phòng, nàng mới biết buổi tối Đoàn Chính Trung ngủ ở bên cạnh nàng.

Một tiếng sấm truyền đến, nói cho nàng bên ngoài trời đổ mưa, nàng đoán mình hấn là bị tiếng sấm đánh thức.

Phòng bị tấm sa trướng rất dày chia thành hai gian, Cầu Mộ Quân đoán Đoàn Chính Trung được nha hoàn miễn cưỡng che đi vào trong mưa, sau đó nghe được tiếng động bên ngoài cửa.

Hắn rời giường, nàng còn chưa tỉnh, hắn cũng không có đánh thức nàng, là thấy nàng nhắm mắt hay là.....

Cảm giác cả người thoải mái hơn một chút, tay nàng từ trong chăn vươn ra, sờ sờ cái trán, cảm thấy không nóng lắm, hình như là hạ sốt rồi.

Đoàn Chính Trung thức dậy sớm như vậy hẳn là đi vào cung, nếu hôm qua hắn không xử phạt nha hoàn trong phòng nàng, vậy các nàng hôm nay chắc sẽ không có việc gì, nói cách khác nàng còn có chút thời gian.

Tuy rằng hắn nói đừng có tự cho mình là đúng, xen vào việc của người khác, nhưng..... Nàng quả thật không làm được, quả thật không thể giả cảm giả diếc. Kỳ thật, nàng biết mình cũng không phải hoàn toàn không thể, nếu bây giờ nàng sống trong hoàng cung, nàng chắc chắn sẽ không lấy tính mạng của mình cùng an nguy Cầu gia ra đùa giỡn như thế, nhưng, tại Đoàn phủ, trước mặt hắn, nàng lại dám. Là vì nàng coi Đoàn phủ là nhà mình sao? Là vì nàng cũng không sợ hắn như nàng tưởng sao? Vì sao không sợ hắn? Là vì ý vào cha nàng, hay là vì hắn nói cam đoan nàng sẽ không chết? Hay là bởi vì cái gì khác?

Tự hỏi mình nhiều vấn đề như thế, nàng cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau, nhìn ra cửa sổ thấy trời vẫn tối đen như cũ, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Lại tỉnh lại, Cầu Mộ Quân đã không còn chút buồn ngủ, vừa dậy không bao lâu, nha hoàn liền bưng đồ ăn nhẹ tới.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, tiếng sấm vẫn ầm ầm như cũ, tia chớp từng tia đánh xuống, Cầu Mộ Quân vừa ăn, vừa hỏi: “Lão gia có nói gì về chuyện mấy người Cận Nhi không?”

Nha hoàn hồi đáp: “Lão gia đêm qua chỉ đem các nàng nhốt vào phòng củi, sáng sớm hôm nay liền tiến cung, không phân phó, các nàng bây giờ còn ở phòng củi.”

Cầu Mộ Quân uống xong một ngụm cháo, lại hỏi: “Vậy lão gia có cho người đưa cơm cho các nàng không?”

Nha hoàn hồi đáp: “Lão gia chưa nói, nhưng lúc trước người bị nhốt thì không được ăn cơm, cho nên lần này quản gia cũng không sai người đưa.”

Cầu Mộ Quân nói: “Mang cơm cho các nàng đi, đêm qua lão gia đồng ý rồi.”

Nha hoàn cười nói: “Phu nhân, người thật tốt! Ta lập tức nói với quản gia, cho người đi đưa cơm cho các nàng.”

“Được.” Cầu Mộ Quân cúi đầu làm như không có việc gì tiếp tục uống cháo, trong lòng lại đoán. Hắn trở về, không biết sẽ phản ứng thế nào đâu? Nàng lại cảm giác được, hình như mình lấy việc chọc giận hắn làm mục tiêu thì phải, giống như không làm trái ý hắn sẽ không vui vẻ, từ khi nào nàng lại tùy hứng như vậy?

Cả một ngày ăn hai bữa cơm uống hai chén thuốc, cũng không xuống giường, cũng không ngủ, ngồi trên giường nghe tiếng mưa rơi, thấy trong phòng có bản “Quý Cốc tử” (1), liền lấy đến xem. Sách này nàng chỉ nghe nói qua, cũng chưa đọc, nhưng thật ra Quý Cốc tử có một quyển sách khác là “Kinh âm phủ thất thuật” (2). Ở nhà, tuy rằng cha cũng không nghiêm khắc với nàng, nhưng loại sách nói về quyền thế âm mưu như “Quý Cốc tử” cha vẫn không cho phép nàng xem, cho nên lúc này không có việc gì mới đọc. Cũng chỉ là đại khái nhìn qua, cảm thấy nhàm chán lật lật vài trang rồi không đọc nữa.

Người như Đoàn Chính Trung có phải cả ngày nghiên cứu mấy thứ này hay không? Nghĩ làm thế nào tranh quyền, làm thế nào bài trừ nguy cơ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Xử phạt

Người như Đoàn Chính Trung có phải cả ngày nghiên cứu mấy thứ này hay không? Nghĩ làm thế nào tranh quyền, làm thế nào bài trừ nguy cơ?

Có lẽ thế, dù sao chưa đến mười năm có thể leo lên địa vị cao như đại tổng quản thực không đơn giản, nếu nói toàn dựa vào làm việc đến nơi đến chốn, nàng quả thật không tin. Cần cù và thật thà, sao có thể làm đến chức cao như thế, làm sao có thể có được gia tài như vậy?

Bởi vì trời mưa, khi Đoàn Chính Trung trở về trời đã tối rồi, Cầu Mộ Quân cũng từ trên giường đi xuống. Chờ hắn nghỉ tạm, Cầu Mộ Quân được nha hoàn đưa ra khỏi phòng, dùng bữa tối chỉ có hai người lại vô cùng phong phú như ngày trước.

Bốn mươi món ăn, nàng nhìn mà không đánh lòng. Mặc dù lớn lên ở phủ Hầu gia, nhưng cha mẹ không quen xa xỉ, nàng vẫn luôn tiết kiệm. Hiện tại gặp phải Đoàn Chính Trung lúc nào cũng thể hiện mình nhiều tiền tiêu không hết, nàng thật có chút không quen.

Nhìn đến mâm đồ ăn đặc biệt trước mặt hắn, nàng thật không biết nói gì.

Ăn cái này hữu dụng sao? Hoặc là để trong lòng có chút an ủi?

Nàng không thể tiếp tục đoán, bởi vì Đoàn Chính Trung đang cúi đầu ăn cơm hình như đã nhận ra ánh mắt của nàng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Nàng chặt vật cúi đầu, vì che dấu sự xấu hổ của mình, nhẹ giọng nói: “Ta hôm nay sai người đưa cơm cho mấy nha hoàn kia.” Nói xong cúi đầu thấp thêm một chút nữa, bộ dáng nhận sai.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng trong chốc lát, không nói câu nào, cúi đầu ăn cơm.

Trong lòng Cầu Mộ Quân rất hoang mang, không biết thái độ của hắn, chẳng lẽ lại nhốt nàng vào Tây lâu sao, thật hy vọng bị đốt là Tây lâu, xem hắn làm cách nào nhốt người!

“Người hắn là đã nghĩ ra phải xử phạt các nàng thế nào rồi chứ?” Đoàn Chính Trung đột nhiên nói.

Cầu Mộ Quân kinh ngạc, cười gượng một chút, không biết mở miệng thế nào.

Đoàn Chính Trung nhìn về phía nàng, còn nói thêm: “Người có thể nói ra, nói không chừng ta sẽ làm theo ý kiến của người.”

Cái gì! Hắn còn nói sẽ làm theo ý kiến của nàng!

Trong lòng Cầu Mộ Quân vừa giật mình vừa vui sướng, nhưng lại có chút bất an, không biết lời này của hắn có ý gì, có phải bẫy hay không.

Nàng cúi đầu, làm ra bộ con dâu ngoan ngoãn, dịu dàng nói: “Đương nhiên là lão gia nói thế nào thì là thế đó, ta tất cả đều nghe theo lão gia.”

Đoàn Chính Trung cúi đầu, lúc không ai nhìn thấy khóe miệng hắn hơi hơi cong lên, sau đó hắn lập tức ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Không cần che dấu, nói.”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn hắn, nghĩ ngợi, cảm thấy hắn lừa mình làm gì, bây giờ nàng không phải là miếng thịt trên dao thót của hắn sao, tùy hắn xâm lược, hắn lừa làm gì? Nói không chừng hôm nay tâm tình hắn tốt, muốn phát chút thiện tâm? Nói không chừng hắn thật sự có ý muốn nghe nàng nói?

Cẩn nhắc trong lòng một lúc, Cầu Mộ Quân nói: “Ta cảm thấy, các nàng quả thật nên phạt, hơn nữa phải để cho các nàng nhớ rõ về sau không được tái phạm, không bằng đem hai tháng tiền lương của các nàng trừ thành một tháng, nửa năm sau lại phát bình thường, da thịt cũng chịu khổ một chút, ừm, mỗi người mười roi đi.”

Đoàn Chính Trung nghiêng đầu nói với quản gia đang đứng bên: “Mỗi tháng trừ một nửa tiền, trừ một năm, ngày mai mỗi người đánh hai mươi roi.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ngoài ý muốn

Đoàn Chính Trung nghiêng đầu nói với quản gia đang đứng bên: “Mỗi tháng trừ một nửa tiền, trừ một năm, ngày mai mỗi người đánh hai mươi roi.”

“Vâng, lão gia.” Quản gia trả lời.

Hắn lại tăng gấp đôi hình phạt, đánh hai mươi roi, các nàng là cô nương mới mười mấy tuổi, chịu được sao? Sớm biết nàng sẽ nói bốt đi một chút. Nhưng mà nếu phạt quá ít, chỉ sợ hắn không nghe, tự theo ý mình, phỏng chừng lại thiếu cánh tay, gãy chân hoặc là bị bán vào thanh lâu.

Lúc này quản gia còn nói thêm: “Lão gia, ngày mai là đại hôn cháu của Đại Tư Không* đại nhân ngài có đi không?”

Nghe quản gia hỏi như vậy, Cầu Mộ Quân cũng nhớ lại, một tháng trước cha cũng nhận được thiệp mời của hắn, tuy không muốn đi, lại bởi vì Thích Tĩnh mà không thể không đi.

“Không đi.” Nghĩ đến người mình hận, trong lòng nàng có chút không thoải mái, lại nghe được thanh âm không chút gợn sóng của Đoàn Chính Trung.

Hắn không đi?

Cha nàng cũng phải đi, tuy rằng trong triều cha không bằng Đoàn Chính Trung như mặt trời ban trưa, tính tình cũng luôn khiêm tốn, nhưng dù thế nào cũng là Hầu gia, Đoàn Chính Trung có quyền thì cũng chỉ là hoạn quan, hắn lại dám đối đầu với Thích Tĩnh?

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn gấp một miếng đồ ăn, từ từ ăn, giống như không chút phiền lòng vì quyết định vừa rồi.

Nàng nhin không được hỏi: “Người không sợ hấn về sau trả thù người sao? Hấn cũng không phải chính nhân quân tử.”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu lên nhìn nàng, không nói gì, lại cúi đầu xuống ăn.

Cầu Mộ Quân không nghe được đáp án của hấn, nhìn về phía quản gia, quản gia nhìn Đoàn Chính Trung, nói với Cầu Mộ Quân: “Phu nhân không cần quá mức lo lắng, lão gia ở trong triều luôn luôn bất hòa với Thích đại nhân, đây không phải chuyện gì kỳ quái.”

Cầu Mộ Quân nhìn chằm chằm về phía Đoàn Chính Trung.

Tuy rằng nàng biết người xấu không nhất định cùng một phe với người xấu, nhưng nàng quả thật vẫn nghĩ hấn cùng Thích Tĩnh là cùng một loại người.

Ai biết nhưng lại không phải, hấn lại đối kháng với Thích Tĩnh, ngay cả cha nàng, tuy có oán hận Thích Tĩnh nhưng bởi vì quyền thế của hấn mà không thể không bảo trì hòa khí ở ngoài mặt, không nghĩ tới Đoàn Chính Trung thế nhưng.....

Trong lúc nhất thời, nàng sinh ra hảo cảm vô hạn với Đoàn Chính Trung, thậm chí cảm thấy hấn là vị quan tốt trung quân trung dân.

Có lẽ vì nàng nhìn hấn, hoặc là thật sự muốn hỏi nàng, lúc này Đoàn Chính Trung ngẩng đầu lên, nhìn nàng hỏi: “Người vừa nói, Thích Tĩnh không phải chính nhân quân tử?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu nói: “Ta biết ta lại lỡ lời.”

Đoàn Chính Trung nói: “Người dựa vào cái gì cảm thấy hấn không phải chính nhân quân tử?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu không lên tiếng.

Đoàn Chính Trung còn nói thêm: “Thích Tĩnh lập công vô số, nhiều lần vì Hoàng Thượng lập công lao, ‘Phản loạn Thiếu Dương’ năm đó.....”

“Cái gì mà ‘Phản loạn Thiếu Dương’! Đó còn không phải do hấn nói!” Cầu Mộ Quân trong lúc xúc động đánh gãy lời hấn.

Đoàn Chính Trung vẫn nhìn nàng chằm chằm.

Cầu Mộ Quân biết mình quá mức xúc động, cảm xúc cũng có chút không tốt, liền thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, ta..... đầu ta hình như lại đau rồi, vào trong phòng nghỉ ngơi trước.”

Không đợi Đoàn Chính Trung trả lời, nàng liền rời khỏi bàn ăn.

‘Phản loạn Thiếu Dương’..... Nhiều năm như vậy, nàng vẫn không quên được.

Đôi khi, nàng thậm chí sẽ trách cha, trách ông năm đó bận tâm vợ con, trách ông năm đó thất tín với Cố gia.

Nàng chung quy không phải người lợi hại, xử trí rất theo cảm tính, rất không lý trí.

Buổi tối, lúc Đoàn Chính Trung đi vào trong phòng, Cầu Mộ Quân ngồi ở bên giường.

Nhìn hấn tiến vào, Cầu Mộ Quân nói: “Chuyện buổi tối, thực xin lỗi.”

Đoàn Chính Trung ngồi trên giường, bắt đầu cời giây, sau đó trả lời: “Ta nghe nói trước khi Cố gia mưu phản, là thông gia với Cầu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tranh hơn thua

Đoàn Chính Trung ngồi trên giường, bắt đầu cời giây, sau đó trả lời: “Ta nghe nói trước khi Cố gia mưu phản, là thông gia với Cầu gia.”

Cầu Mộ Quân hơi hơi có chút buồn bã, nói: “Sau đó thì từ hôn.”

Đoàn Chính Trung thần nhiên nói: “Vận khí Cầu gia thật tốt, vừa từ hôn, Cố gia mưu phản đã bị phát hiện.”

Cầu Mộ Quân không muốn nói về chuyện này, rất không muốn. Nàng cúi đầu không nói chuyện.

Đoàn Chính Trung buông giây trong tay, chậm rãi vươn tay, nắm cầm cửa nàng làm cho nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn.

“Tuy từ hôn, nhưng trong lòng Cầu đại tiểu thư người còn nhớ đến phu quân đã chết kia?” Cả người hắn tản ra một loại hơi thở nguy hiểm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng tựa như ngay sau đó hắn sẽ bóp chết nàng.

Cầu Mộ Quân thờ dốt, không khỏi có chút e ngại, lại vẫn nghênh diện hắn, hợp lý hợp tình nói: “Ta nhớ rõ, người thay đổi là người, mấy ngày hôm trước ta đã suýt chết, người không nhớ rõ sao?”

Lực trên tay Đoàn Chính Trung giảm dần, nắm chặt nàng tìm tòi nghiên cứu nhìn rất lâu, trên mặt không nhìn ra cảm xúc thay đổi, đột nhiên đá nàng lên trên giường.

Cầu Mộ Quân ngã xuống giường, cảm bị nhéo hồng hồng, nhìn hắn chậm rãi lui đến sát mép giường.

“Không cần làm chuyện khiến người hối hận.” Đoàn Chính Trung cảnh cáo.

Cầu Mộ Quân tuy rằng tránh ở mép giường, cuộn thành một đống, lại vẫn lớn mật trả lời: “Người sợ ta cho người đội nón xanh sao? Như vậy chỉ sợ người phải đuổi hết nam nhân trong quý phủ của người thôi!”

“Hừ!” Đoàn Chính Trung hừ lạnh một tiếng, chậm rãi cúi thắt lưng, chống tay trên giường nhìn Cầu Mộ Quân nói: “Không cần, mà nếu cần, cứ một tháng ta lại cho người tới nghiệm thân người một lần.”

“Người!”

Cầu Mộ Quân tức đỏ mặt, hít sâu mấy hơi nói: “Người nghiệm đi, nghiệm đi, ta thì không sao, chỉ cần phu -- quân người cũng chịu đựng được là tốt rồi.”

Đoàn Chính Trung cười rộ lên quỷ dị lại nguy hiểm nhìn Cầu Mộ Quân, khiến nàng lập tức hối hận chính mình nói mà không nghĩ đến hậu quả.

Hắn đột nhiên vươn một tay bắt lấy vạt áo của nàng, kéo nàng đến trước mặt, sau đó đặt một chân lên giường, quỳ gối trên giường, một tay ấn nàng, một tay cởi quần áo của nàng.

Lòng của nàng kịch liệt nhảy dựng lên, lại kim chế để mặc hắn xé quần áo, trừng mắt nhìn hắn.

Đoàn Chính Trung lại đột nhiên đưa tay vào giữa hai chân nàng.

“A --” Cầu Mộ Quân phút chốc cả kinh, ngăn cổ tay hắn lại, vội vàng lùi ra phía sau.

Đoàn Chính Trung lại giữ chặt chân của nàng, nàng điên cuồng mà đánh trả, sau đó lập tức lui vào góc khuất nhất, dùng chăn bao lấy mình, mở to mắt, sợ hãi nhìn hắn.

Đoàn Chính Trung đứng lên, nhìn nàng cười, sau đó bắt đầu chậm rãi cởi quần áo.

Sau khi cởi đai lưng, hắn vùng về phía sau, Cầu Mộ Quân sợ tới mức run lên, nhìn không được co rút vào trong chăn.

Trơ mắt nhìn hắn cởi đai lưng, áo ngoài, quần áo trong, tìm Cầu Mộ Quân như muốn ngừng đập, một khắc kia nàng vô cùng hối hận.

Nàng chế nhạo hắn, chế nhạo hắn là thái giám, thê tử ai cũng không phải là tám thân xử nữ, chỉ có thê tử thái giám.

Kỳ thật nàng cũng không coi thường hắn, chỉ là dối mà thôi.

Hắn đã cứu nàng một lần, thế nên nàng đã quên hắn là loại người nào, hắn dung túng một hai lần không có nghĩa là nàng có thể không ngừng chọc giận hắn.

Sau tối nay, chỉ sợ ngay cả xương cốt của mình cũng chẳng còn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Quẫn bách

Sau tối nay, chỉ sợ ngay cả xương cốt của mình cũng chẳng còn.

Đoàn Chính Trung cởi xong quần áo, cúi người kéo Cầu Mộ Quân ra khỏi chăn, Cầu Mộ Quân sợ hãi hét lên một tiếng, liên tục xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, ta sai rồi, lần sau ta cũng không dám nữa, kỳ thật ta không có ý gì khác, ta chỉ là..... chỉ là.....”

Trong lúc Cầu Mộ Quân còn đang liều mạng nghĩ nên nói như thế nào Đoàn Chính Trung liếc nàng một cái, thổi tắt ngọn nến, kéo chăn nằm xuống. Hấn ngủ.

Hấn cứ thế mà ngủ ở trên giường!

Cầu Mộ Quân vẫn sững sờ co rúm ở trong góc, nhất thời còn không biết đây là tình huống gì.

Hấn không đối phó nàng, hấn không phải muốn trói nàng, tra tấn nàng sao?

Cứ như vậy mà tha cho nàng?

Hay hấn vốn chỉ muốn dọa nàng một chút, căn bản không muốn làm gì nàng?

Hấn có thể có ý đùa nàng, tựa như mèo vờn chuột, chờ nàng thả lỏng cho rằng không có việc gì, lại cho nàng một “niềm vui bất ngờ” hay không?

Hấn hẳn là sẽ không nhàm chán như vậy đi?

Cầu Mộ Quân ngồi nửa ngày, đoán nửa ngày, Đoàn Chính Trung cũng không có động tĩnh. Quần áo trên người bị xé không còn lại bao nhiêu khiến nàng thấy có chút lạnh, trong bóng đêm nhìn nhìn thân hình Đoàn Chính Trung trên giường, thử chậm rãi động dậy thân thể, không thấy hấn có động tĩnh gì mới dám nằm xuống, sau đó kéo một góc chăn đắp lên người.

Lén lút, nhẹ nhàng dịch vào bên trong, đến khi cả người đều nằm trong chăn ấm áp mới bắt đầu bình tĩnh lại.

Giường lớn thật tốt, khoảng cách giữa bọn họ gần như còn có thể nằm thêm một người.

Bình tĩnh nằm trên giường, Cầu Mộ Quân nghĩ rằng, kỳ thật vừa rồi hấn làm vậy nàng cũng không sợ.

Nàng gả cho hấn, cũng không có ý định tái giá với người khác, hấn cũng nhìn thấy thân thể của nàng rồi, hai người còn đồng giường cộng chăn (ngủ cùng giường) mỗi ngày, cho dù hấn không phải thái giám, thật sự động tay động chân với nàng thì sao nào? Cũng không phải không thể chấp nhận?

Là do lúc ấy quá đột nhiên.

Đúng, chính là quá đột nhiên.

Cầu Mộ Quân lẳng lặng ngắm hấn, nghĩ rằng, nàng vừa rồi sợ hãi như vậy là do nhất thời lung túng mà thôi, kỳ thật nàng không sợ. Thật ra hấn vốn không có gì đáng sợ.

Không nghĩ tới buổi sáng tỉnh lại nàng lại ôm cánh tay hấn ngủ, đầu còn gối lên vai hấn.

Tình hình kia khiến nàng sợ tới mức thiếu chút nữa hét lên.

Ông trời, bọn họ không phải cách rất xa sao? Hơn nữa theo tình hình này xem ra trăm phần trăm là nàng từ bên kia lăn qua ôm lấy hấn, hấn vẫn ngủ ở vị trí ngày hôm qua không thấy nhúc nhích chút nào.

Đoàn Chính Trung lúc ngủ khuôn mặt điềm tĩnh, hoàn toàn không giống bộ dáng khi hấn tỉnh.

Tuy rằng bộ dáng hấn lúc này thực an toàn, thực mê người, rất đẹp, nhưng nàng hoàn toàn không có tâm tình tiếp tục thưởng thức.

Chậm rãi buông cánh tay hấn ra, lặng lẽ nằm dịch ra mép giường, tuy rằng mép ngoài chăn rất lạnh, chứng tỏ nàng lăn qua bên kia từ rất sớm, nhưng nàng vẫn cố gắng cách xa hấn một chút, để tránh khi hấn tỉnh lại bị phát hiện.

Rất cục chuyển qua khoảng cách an toàn, thấy Đoàn Chính Trung còn ngủ, Cầu Mộ Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thật may mắn, đột nhiên nghĩ tới buổi sáng ngày hôm qua.

Hôm nay hình như hấn không cần tiến cung cho nên không dậy sớm, nhưng ngày hôm qua hấn rời giường rất sớm. Ngày hôm qua hấn tỉnh dậy trước nàng, có lẽ nào..... ngày hôm qua khi hấn tỉnh lại nàng cũng đang ôm hấn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tâm tư

Hôm nay hình như hấn không cần tiến cung cho nên không dậy sớm, nhưng ngày hôm qua hấn rời giường rất sớm. Ngày hôm qua hấn tỉnh dậy trước nàng, có lẽ nào..... ngày hôm qua khi hấn tỉnh lại nàng cũng đang ôm hấn hay không?

Không thể nào!

Trong lòng Cầu Mộ Quân kêu to không tốt, cố gắng nhớ lại ngày hôm qua khi tỉnh lại mình ngủ ở bên nào, nhưng thế nào cũng không nhớ nổi.

Trời ạ, nếu Đoàn Chính Trung tỉnh lại, phát hiện nàng ôm hấn, hấn sẽ có biểu tình gì?

Dù cho nàng nghĩ thế nào, cũng không tưởng tượng ra được bộ dáng hấn lúc đó.

Nhưng chính nàng cũng thực quần bách, quần bách đến nỗi muốn kiểm cái lỗ mà chui vào.

Đang lúc nàng nghĩ như vậy thì Đoàn Chính Trung tỉnh.

Nàng lập tức giả vờ ngủ.

Hấn không nằm ở trên giường bao lâu liền dậy, sau đó nha hoàn tiến vào hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu.

Kỳ thật lúc này Cầu Mộ Quân cũng nên dậy, nhưng bởi vì không muốn mặt đối mặt với Đoàn Chính Trung, cho nên nàng cố gắng nằm tiếp, chờ hấn đi ra ngoài mới dậy.

Lại nói tiếp, nàng sướng hơn phu nhân bình thường.

Giống như mẫu thân nàng, lúc nào cũng ngủ sau cha nàng, dậy trước cha nàng? Mà nàng, lúc Đoàn Chính Trung rời giường còn vẫn ngủ ở trên giường.

Dù sao chỉ cần hấn không nói, cũng không có cha mẹ chồng bắt nạt, nàng muốn thế nào chả được.

May mà hấn không phải người chậm chạp, không bao lâu liền sửa soạn xong, ra cửa, đợi hấn vừa ra khỏi cửa, Cầu Mộ Quân liền ngồi dậy.

Bữa sáng, Đoàn Chính Trung ăn luôn luôn đơn giản, điểm ấy Cầu Mộ Quân còn có vẻ đồng ý.

Trừ bỏ quần bách ban sáng, trong lòng ngờ vực vô căn cứ, Cầu Mộ Quân phát hiện mình đã quên chuyện buổi tối.

Có một số lúc, nàng cảm thấy nàng sợ hấn, nhưng lại có khi nàng phát hiện mình cũng không đến nỗi sợ hấn như vậy.

Lúc ban đầu vào Đoàn phủ, nàng không biết gì về hấn, khiến nàng tin vào những lời đồn đại bên ngoài.

Sau đó, nàng nhận định hấn là kẻ tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác, thủ đoạn cay độc), hi nộ vô thường, quyết định ở Đoàn phủ thật cẩn thận sống đến già.

Tiếp đó, nàng lại cảm thấy, mình không nhìn thấu hấn.

Vì thế, không biết bắt đầu từ khi nào thì, nàng thích vụng trộm nhìn hấn, quan sát hấn, sau đó thăm đoán trong lòng xem hấn rốt cuộc là loại người như thế nào.

Sau đó suy nghĩ trong lòng nàng, dường như tất cả đều là hấn.

Có đôi lúc, nàng thậm chí cảm thấy mình thích hấn, bằng không sao có thể chú ý hấn như vậy?

Tựa như hiện tại, hấn rõ ràng đang chuyên tâm ăn điểm tâm, ngồi ở đối diện xa xa, nhìn qua nàng cũng đang chuyên tâm ăn, nhưng trong đầu vẫn nghĩ về hấn.

Cuối cùng, Đoàn Chính Trung ăn xong buông xuống bát đũa, Cầu Mộ Quân lại chỉ ăn non nửa bát.

“Quản gia, giúp ta đem văn thư đến thư phòng.” Đoàn Chính Trung nói.

“Dạ, lão gia.” Quản gia gạt đầu ra cửa, Đoàn Chính Trung đứng lên đi ra ngoài.

Cầu Mộ Quân ngồi lại trên ghế trong chốc lát sau đột nhiên nhớ tới cái gì, đuổi theo.

“Lão gia --” Cầu Mộ Quân chạy đến phía sau Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng gọi.

Đoàn Chính Trung quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Nhìn thấy biểu tình này của hấn, nàng có chút không nói nên lời, nhưng tên đã trên dây không thể không bắn ra, đành phải nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thư phòng Đại tổng quản

Nhìn thấy biểu tình này của hấn, nàng có chút không nói nên lời, nhưng tên đã trên dây không thể không bắn ra, đành phải nói ra.

“Ta có thể đến thư phòng với ngươi không?” Cầu Mộ Quân ngẩng đầu giương mắt nhìn hấn, có chút lo lắng nói.

Thấy hấn không hề phản ứng, nàng lại lập tức nói: “Ta không quấy rầy ngươi, nhưng ở quý phủ không có việc gì làm, đi xem sách mà thôi, ta thật sự không.....”

“Đi thôi.” Đoàn Chính Trung nói xong, xoay người đi nhanh về phía trước, bỏ lại Cầu Mộ Quân tại phía sau.

Sững sốt một lúc lâu, Cầu Mộ Quân mới vui sướng phản ứng lại, kéo váy bước nhanh lên trước, khó khăn theo phía sau hấn.

Thư phòng Đoàn phủ quả nhiên rất lớn. Tổng cộng có năm giá sách lớn, có lẽ là thư phòng lớn nhất nàng từng nhìn thấy.

Đoàn Chính Trung vừa tiến vào liền ngồi ở thư án bên cửa sổ, xem văn thư.

Cầu Mộ Quân đứng bên giá sách đoán hấn đang làm gì?

Kỳ thật lúc đầu nàng còn tưởng rằng hấn không biết chữ.

Tiền cung làm thái giám bình thường đều là trong nhà cùng đường mới có thể đi đến bước này, đứa nhỏ nhà nghèo, bụng ăn không no, sao có thể đọc sách?

Tiền cung lại càng không dễ dàng, không có tiền sinh dạy, mỗi ngày công việc làm không xuể, cho dù có muốn học, cũng không có thời gian.

Huống hồ, đọc sách đều vì làm quan, tiền cung làm thái giám coi như chặn đứt đường quan trường, ai lại làm chuyện không có quan hệ với tiền đồ của mình?

Nàng suy nghĩ rất nhiều, lại biết đều là sai, bởi vì hấn biết chữ, còn có thể viết chữ.

Chẳng lẽ trước kia hấn có đọc sách, hấn là gia cảnh sa sút sao?

Cầu Mộ Quân sững sốt nhận ra nàng lại bắt đầu nghiên cứu hấn.

Ai, thật là.....

Cảm thấy mình thật không có tiền đồ, nàng rút một quyển sách trên giá xuống xem.

Mới ở thư phòng đợi nửa canh giờ, quản gia liền gõ cửa đi vào.

Đoàn Chính Trung buông bút, ngẩng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

“Có một công công vừa đến, nói Hoàng Thượng mặt rồng không vui, ở trong cung phát giận, nhờ ngài đi qua giải vây.” Quản gia nói.

Đoàn Chính Trung lập tức đứng dậy ra cửa, khi đi tới cửa quay đầu nói với Cầu Mộ Quân: “Ngươi phải ở lại đây, ta tiền cung.”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, đi ra cửa, nhìn theo hấn rồi đi.

Thường nghe nói, gần vua như gần hổ, hấn không sợ Hoàng Thượng - con hổ kia trút giận lên người hấn sao?

Quản gia đưa hấn ra cửa, Cầu Mộ Quân xoay người lại trở về thư phòng.

Ban đầu nàng vẫn đứng, sau lại an vị trên ghế của Đoàn Chính Trung. Đến buổi chiều, nhàm chán, liền lấy bút cùng giấy ra viết viết vẽ vẽ, lần này nàng không dám mắng hấn, chỉ tùy tay viết mấy câu thơ nàng thích.

Nhưng trong đầu đều là bộ dáng của hấn, là bộ dáng khi hấn tức giận.

Thật sự nhìn không được, Cầu Mộ Quân vẽ lên giấy, nghĩ rằng hôm nay không có gió, sẽ không bị thổi đi, trước lúc hán về nàng đốt đi là được rồi.

Trên người hán có mùi hoa nhài, thích phụng phịu, thích cười dối trá, còn thích cười âm hiểm, thích làm cao, thích giả vờ thần bí.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hán cười

Bức thứ nhất, hán ngồi trên đại kiệu tám người kiềng, chống cằm, hai má phồng to, bộ dáng người xấu xấu xí điển hình. Hai mắt nhìn xuống người đang quỳ dưới chân, há miệng cười đắc ý. Trên người bay ra luồng khí, biểu trưng mùi hoa nhài.

Bức thứ hai, hán cầm tờ giấy hỏi: Ai mắng ta?

Trên có đồng lửa, trên mặt lại cười âm hiểm, mắt híp, miệng lại nhếch lên thật cao. Người chung quanh đều quỳ trên mặt đất, bên cạnh đều vẽ mấy đường cuộn sóng cùng điểm chấm, vừa thấy chính là mồ hôi lạnh chảy ròng phát run.

Bức thứ ba, hán đưa tay chống ở phía sau đầu, cũng đang nhe răng cười, lông mày dương cao, đắc ý nhìn người phía dưới quỳ rạp trên mặt đất bị đánh.

.....

Càng ngày vẽ càng hăng say, khi vẽ đến bức thứ sáu, ánh tích dương màu vàng chiếu đến trên bàn, Cầu Mộ Quân lúc này mới phát giác phải ăn cơm chiều. Sợ hán trở về, liền buông bức vẽ, cầm ngọn nến trên bàn đi tới góc tường sau giá sách.

Ngồi xổm xuống đang định châm lửa, cửa liền “Cạch” một tiếng bị đẩy ra, tiếng bước chân đi đến.

Đúng là tiếng bước chân của Đoàn Chính Trung!

Thôi chết!

Cầu Mộ Quân buông ngọn nến, từ sau giá sách đi ra thì thấy hán đã ngồi xuống ghế, không tự giác lại rụt trở về.

Vụng trộm vờn đầu nhìn tình huống bên ngoài, lại vừa khéo nhìn thấy ánh mắt hán chuyển qua đồng giấy trước mắt.

Nhưng sau đó nàng lại ngoài ý muốn thấy được hán đang cười.

Nụ cười này không mang theo cảm xúc âm u, mà phát ra từ nội tâm. Mi cùng ánh mắt đều hơi hơi nâng lên, môi tạo thành một độ cong hoàn mỹ, dường như có ánh mặt trời từ khoe miệng nở rộ ra, thực đẹp mắt, cũng thực ấm áp.

Ánh tích dương từ cửa sổ chiếu vào, tạo thành một viền vàng xung quanh người hán, khuôn mặt tươi cười đắm chìm trong ánh hoàng kim, mông lung lại thẳng nhập lòng người.

Trong chớp mắt, nàng ngây người.

Trong một cái chớp mắt, nàng đột nhiên tìm được nơi dừng chân cho trái tim mình.

Lòng của nàng dường như có một căn phòng cũ kỹ, tối tăm u ám, nhiều năm không thấy một tia ánh sáng. Đột nhiên có một ngày, trên đường đi qua nơi đây, hán nở nụ cười, liền giống như ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, làm cho căn phòng bỗng tràn ngập ánh sáng ấm áp.

Đột nhiên khôi phục thanh tĩnh.

Trước mắt, đã không thấy tươi cười trên mặt hán, sớm thay bằng khuôn mặt bình tĩnh mà không nhìn ra tâm tư ngày thường.

Nụ cười kia, chỉ trong một cái chớp mắt.

Bởi vì hán không còn cười, cho nên nàng tĩnh lại. Nhìn khuôn mặt hán như vậy giống như muốn trừng phạt người, nàng nhớ ra chính mình vừa mới lại gây tai họa.

Chậm rãi từ sau giá sách đi ra, vẻ mặt tươi cười, đi đến trước bàn nói với hán: “Lão gia đã trở lại.” Thừa dịp hán ngừng đầu nhìn nàng, hai tay vụng trộm dò đến trên mặt bàn.

Đụng đến tờ giấy, nhanh chóng rút ra, sau đó xé đôi sáu tờ giấy, lại có chút gian xé thêm một lần, sau đó nhìn hán ngượng ngùng cười.

Khi chợt nhìn thấy nàng, hần hơi hơi lấp bắp kinh hãi, sau đó lại bình tĩnh trở lại, xem động tác nhỏ của nàng, cúi đầu làm việc của mình, không để ý đến nàng.

Nhìn hần có vẻ như sẽ không truy cứu, Cầu Mộ Quân chi e có biến nói:“Lão gia, người bạn, ta đi ra ngoài trước.” Sau đó không đợi hần đáp lời ngay lập tức rời khỏi cửa phòng, vội vàng rời đi thư phòng đến thẳng phòng ngủ.

Tiến phòng ngủ, châm lửa đốt mấy bức họa.

Nhìn tất cả “Chứng cứ” bị đốt thành tro tàn, trong lòng Cầu Mộ Quân rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu sau này hần lại đến truy cứu, vậy nàng có chết cũng không thừa nhận, không có chứng cứ, xem hần làm được gì!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hội hoa xuân

Đoàn Chính Trung thế nhưng lại không truy cứu.

Lúc ăn cơm chiều hần không hỏi nàng cái gì, tâm tình cũng không có dấu hiệu không tốt.

Điều này làm cho Cầu Mộ Quân cũng đã quên mình lại phạm sai lầm, nhưng rốt cuộc quên không được nụ cười của hần dưới ánh tịch dương kia.

Hình như nàng đã thích hần mất rồi.

Ngày hôm sau, Đoàn Chính Trung tiến cung từ sớm, một mình nàng đứng ở trong hoa viên, cảm thấy không có hứng trí làm bất cứ chuyện gì. Giống như..... Hần ở thư phòng làm việc của hần, nàng ở một bên đọc sách, đó mới là chuyện vui vẻ nhất.

Trong vườn Mẫu Đơn nở diễm lệ, khắp nơi bướm lượn, Cầu Mộ Quân ngồi xõm xuống ngửi mùi hoa, thuận miệng hỏi nha hoàn bên người:“Hôm nay ngày bao nhiêu?”

“Hồi phu nhân, hôm nay 24.” Nha hoàn đáp.

“Ừ.....24?” Cầu Mộ Quân đột nhiên hỏi ngược lại.

Nha hoàn nói:“Đúng vậy, phu nhân, 24.”

Cầu Mộ Quân đứng dậy, vỗ tay một cái, vui mừng nói:“Vậy hôm nay không phải ngày hội hoa Mẫu đơn bắt đầu sao!”

“Đúng vậy, phu nhân, hôm nay người ở phòng bếp đi mua đồ ăn về đều nói bên ngoài thực náo nhiệt!” Nha hoàn cười nói.

Cầu Mộ Quân động lòng, từ khi đi vào Đoàn phủ trừ bỏ ngày lại mặt nàng chưa từng ra ngoài, giống như ngồi tù. Hội hoa Mẫu đơn hàng năm nàng đều đi ra ngoài, sau đó mua một đồng Mẫu Đơn mình thích về. Năm nay..... Năm nay nàng thật sự cũng muốn đi ra ngoài.

Nhưng nếu bị hần biết..... nha hoàn trong Đoàn phủ chưa được phép đã ra ngoài còn bị phạt, huống chi là nàng, nàng.....

Nghĩ vậy, Cầu Mộ Quân đột nhiên cao hứng, lập tức đi đến phòng nghỉ.

Thay một bộ váy nhẹ nhàng, nàng liền đi tới cửa.

“Phu nhân.” Quà nhiên thủ vệ ngăn nàng lại.

Cầu Mộ Quân hỏi:“Sao thế? Không cho ta ra ngoài sao?”

Thủ vệ cúi đầu nói:“Phu nhân, lão gia phân phó, không thể tùy tiện ra vào.”

“Vậy sao?” Cầu Mộ Quân nhìn chằm chằm thủ vệ hỏi:“Lão gia khi nào, lúc nào, chỗ nào nói ta -- phu nhân của hần, không thể tự do ra vào Đoàn phủ?”

“Này.....” Thủ vệ ngập ngừng cả người.

Nha hoàn, hạ nhân không thể tùy tiện đi ra ngoài, mà phu nhân so với nha hoàn hạ nhân lại càng không cần phải nói. Hạ nhân thủ vệ trong quý phủ cũng không dám đi quá gần nàng, nàng sao có thể một mình ra ngoài? Việc này tuy không cần nghĩ cũng biết, nhưng lão gia quả thật chưa từng trực tiếp hạ

lệnh.

“Này..... Phu nhân.....” Thủ vệ áp a áp ứng không biết làm sao, Cầu Mộ Quân đẩy trường thương chắn ở trước mặt ra, tiêu sái ra cửa.

“Phu nhân.....” Thủ vệ không thể làm gì, chỉ có thể thờ dài.

Cầu Mộ Quân mặc dù dắc ý, nhưng quy định rõ thời gian của mình, trước lúc Đoàn Chính Trung hồi phủ nhất định phải trở về. Chuyện đi ra ngoài nàng sẽ không nói, mấy thủ vệ kia khẳng định cũng không dám nói, như vậy hẳn sẽ không biết. Cho dù biết, hẳn cũng không có lý do phạt nàng, trừ phi hẳn cố tình gây sự.

Trong thành vô cùng náo nhiệt, phồn hoa rực rỡ, hoa nông (người trồng hoa) đều thay một bộ đồ mới, người người thần thanh khí sáng*. Mấy ngày Hội hoa xuân này là những ngày kinh thành náo nhiệt nhất, cũng là ngày đẹp nhất lãng mạn nhất, cho nên nàng thích nhất mấy ngày này. Những ngày này dù cho là cô nương bình dân hay là tiểu thư khuê các đều ra ngoài xem hội hoa xuân, như vậy cũng làm cho rất nhiều nam tử trẻ tuổi vốn không có hứng thú với hội hoa xuân cũng ra ngoài, nhân tiện, rất nhiều bà mối trong thành cũng ra nhập, bởi vì những ngày này ‘làm ăn’ tăng vô số.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Cầu Mộ Quân búi tóc , trang phục của phu nhân phú quý, tuổi trẻ nam tử tuy rằng đều liếc nhìn, nhưng cũng chỉ dám thưởng thức nhìn một chút, không dám nhìn nàng quá lâu.

Đi ngang một hàng hoa mẫu đơn màu vàng, Cầu Mộ Quân dừng bước, ngồi xổm xuống nhìn hoa.

“Cầu tiểu thư, Hoàng Mẫu Đơn rất đẹp, mua mấy bông đi.” đại nương ngồi ở giữa bụi hoa cười nói.

Cầu Mộ Quân ngoài ý muốn ngẩng đầu hỏi:“Đại nương, ngài biết ta?”

Đại nương cười nói:“Đương nhiên biết, người những năm trước không phải đều tới sao?”

Cầu Mộ Quân cười nói:“Người xem ta tóc đều búi lên, ta hôm nay đã không phải Cầu tiểu thư , là Đoàn phu nhân .”

Đại nương nhìn nàng, ngần người, lập tức cười sửa lời nói:“Đúng, đúng, Đoàn phu nhân.” Nghĩ nghĩ, lại nhìn không được ngẩng đầu nói:“Người năm nay cũng đến nơi này mua hoa, lúc người thành thân ta cũng thấy được , chính là không nghĩ tới..... Ta nghĩ người sẽ thích người khác gọi người Cầu tiểu thư .”

Cầu Mộ Quân biết ý của đại nương, thân phận Cầu tiểu thư là nữ nhi Hầu gia, tôn quý vô cùng, Đoàn phu nhân lại là thê tử của thái giám, so với nữ tử thanh lâu không hơn bao nhiêu. Ai sẽ thích người khác gọi mình bằng danh hiệu thấp hèn chứ?

Nhưng mà nàng cũng không cảm thấy như vậy.

Nàng cười cười, nói thật:“Đại nương, năm nay ta chỉ sợ không thể mua, phu quân ta, không cho ta ra cửa, là ta vụng trộm chạy đến , lát nữa còn phải vụng trộm trở về!”

“Không sao, không sao , người cứ xem, cứ xem đi.” Đại nương vội vàng nói. Nhìn nàng, lại cảm thấy nghi hoặc ở trong lòng.

Người khác đều nghĩ nàng trải qua những ngày thực bị thống, suốt ngày lấy lệ rửa mặt, không nghĩ tới tâm tình nàng lại tốt như vậy, có phải hay không nàng ở Đoàn phủ sống cuộc sống ngoài dự đoán của mọi người, nhưng nàng lại nói phu quân nàng còn không cho nàng ra cửa. Vậy nàng rốt cuộc là sống tốt hay là không tốt? Là thật tốt nên lúc nào cũng cười, hay là nàng rất lạc quan, dù thống khổ cũng có thể cười?

Đây chung quy là việc riêng của người khác, còn không đến phiên bà mở miệng, đại nương tuy rằng tò mò, nhưng cũng biết không thể hỏi lung tung.

Đúng lúc này, đám người đông đúc phía trước nhanh chóng lui ra ven đường, một đám binh lính chạy lên lớn tiếng nói:“Tránh ra! Tránh ra!”

Cầu Mộ Quân cũng lui về bên đường, vừa ngẩng đầu, thấy được người ngồi ở trên ngựa Đoàn Chính Trung!

Phía trước phía sau đều là quan binh, hẳn cao cao ngồi ở trên ngựa, ánh mắt ở chung quanh tìm kiếm, tựa hồ đang tìm ai đó, làm cho nàng có cảm giác hẳn đang lúng túng.

Ông trời! Cầu Mộ Quân cúi đầu, trốn sau lưng đại nương, sột rượt nói:“Đại nương che cho ta, che cho ta.”

Không nghĩ tới Đoàn Chính Trung thúc ngựa đi lên , cách đại nương một khoảng nhỏ lại chậm lại, Cầu Mộ Quân còn nghe được đến thanh âm của hắn.

“Các ngươi, qua bên kia!”

“Các ngươi, một đội, đi tẩu lâu!”

Đoàn Chính Trung một bên chỉ huy , một bên thúc ngựa chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt như chim ưng nhìn bốn phía đám người tham gia hội hoa xuân.

Cầu Mộ Quân cảm thấy không ổn, đang cầu nguyện ở trong lòng hi vọng hắn đi mau, không nghĩ tới lại nghe được một câu mệnh lệnh mạnh mẽ hữu lực: “Kiểm tra đám người trong hội hoa, xem bọn hắn có lẫn vào trong hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sợ bóng sợ gió

Cầu Mộ Quân cảm thấy không ổn, đang cầu nguyện ở trong lòng hi vọng hắn đi mau, không nghĩ tới lại nghe được một câu mệnh lệnh mạnh mẽ hữu lực: “Kiểm tra đám người trong hội hoa, xem bọn hắn có lẫn vào trong hay không!”

Nghe xong mệnh lệnh, binh lính lập tức hành động, khám xét kỹ từng dân thường trong hội hoa, Cầu Mộ Quân biết nếu mình không trốn, về mặt dị thường rõ ràng như vậy sẽ bị binh lính bắt lại trước tiên, nhưng nàng lại không dám đi ra, Đoàn Chính Trung ngồi ở trên ngựa, thu hết thảy phía dưới vào đáy mắt, chỉ sợ ngay lập tức sẽ phát hiện ra nàng.

Cầu Mộ Quân ngàn tư vạn tưởng, cảm thấy nơi này không thể ở lại, liền lách mình, đi vào ngõ nhỏ phía sau.

Đi qua ngõ nhỏ, phía trước là một con sông, bờ sông cũng trải đầy hoa, nhưng người không nhiều như phía trước, hẳn là không phải địa phương trọng điểm binh lính điều tra, Cầu Mộ Quân liền nhanh chóng đi vào.

Không nghĩ tới lúc này phía sau lại có tiếng bước chân “Rầm rập”.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Đoàn Chính Trung cười ngựa chạy tới, đột nhiên chỉ về phía này nói: “Bắt lấy hắn!”

Không đợi nàng hiểu được, liền thấy một nam nhân mặc quần áo màu đen thần sắc kích động chạy tới, vừa nhìn đã biết đó là người quan binh muốn bắt. Nàng vội vã tìm nơi trốn, lại vừa vặn nhìn đến bờ sông một thuyền phu đang tháo dây neo thuyền.

Không nghĩ được nhiều, nàng lập tức chạy đến thuyền bên bờ, nhanh chóng trốn vào khoang thuyền.

Ánh mắt Đoàn Chính Trung rất nhanh đảo qua trên thuyền, sau đó lại chỉ huy binh lính, tựa hồ cũng không để ý nhiều bên này. Cảm giác được thuyền rời đi, Cầu Mộ Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Khoang thuyền còn có vài vị đại nương đại thúc, lúc này nói.

“Hội hoa xuân này vô cùng náo nhiệt , quan binh đang làm cái gì?” Một vị đại nương nhìn bên ngoài nói.

Thanh âm cao vút vang lên, đại thúc bên cạnh nàng nói: “Hắc, ta biết, vừa rồi nghe nói , trong cung.....” Đại gia ngựa đầu nghĩ nghĩ, nói: “Đúng rồi, trong cung Tam hoàng tử bị người ám sát , lúc này trong cung nơi nơi bắt người!”

“A!” Bác gái giật mình nói: “Là ai lớn mật như vậy, ngay cả người trong cung cũng dám giết, hẳn không muốn sống nữa?”

Đại thúc làm bộ hiểu rõ nói: “Bọn họ là sát thủ, liều mạng làm việc, lá gan lớn!”

“Ôi chao, đi rồi đi rồi, bắt được một tên rồi!” Nhìn về phía trên bờ bác gái lớn tiếng nói.

Mọi người đều nhìn trên bờ, Cầu Mộ Quân cũng đi qua xem, chỉ thấy đại đội quan binh phía trước, Đoàn Chính Trung ngồi trên ngựa đi qua ngõ nhỏ. Trong chốc lát, hội hoa xuân lại náo nhiệt bình thường.

Hắn rút cục đi đến nơi khác, không hề bị phát hiện, trong lòng Cầu Mộ Quân hoàn toàn thả lỏng , lại nghĩ đến mình đang ở trên thuyền.

Nàng không phải đến xem hội hoa xuân sao?

Thuyền cách bờ đã có chút xa, nàng không thể kêu nhà dò quay trở lại, liền hỏi người đối diện: “Bác gái, thuyền này là đến chỗ nào?”

Bác gái trả lời: “Bến phía Tây, đến bến dò phía Tây.”

May mắn cũng không xa. Cầu Mộ Quân ở trong lòng thăm nghĩ, sau đó lại hỏi: “Vậy lúc trở về là từ cửa Tây đi thuyền về sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Vận mệnh bi kịch

May mắn cũng không xa. Cầu Mộ Quân ở trong lòng thăm nghĩ, sau đó lại hỏi: “Vậy lúc trở về là ở cửa tây đi thuyền về sao?”

“Đúng vậy. Tiểu nương tử ngơ ngác một người đi ra ngoài sao?” Bác gái nhìn nàng hỏi, không đợi nàng trả lời lại thêm một câu: “Ngơ ngác trẻ tuổi như vậy nên chú ý chút!”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Không có việc gì, phu quân ta ở bến Tây chờ ta!”

“A, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Bác gái liên tục gật đầu.

Ai..... Cầu Mộ Quân cười gượng, trong lòng nhưng là một bụng mặt vàng.

Gặp phải Đoàn Chính Trung, nàng cho tới bây giờ đều không có thuận lợi.

Viết vài chữ bị gió thổi đi không nói làm gì, lại còn bị hắt mặt nước; Một mình tránh ở trong phòng vẽ hán hai bức họa, đang chuẩn bị đốt đi, vừa lúc hắt trở về; Ra ngoài xem hội hoa xuân, rõ ràng chuẩn bị tốt, lại ở bên ngoài đụng tới kẻ vốn nên ở trong cung.....

Ông trời có phải muốn nói rõ ràng cho nàng: ‘Ngoan ngoãn làm nô bộc của hán đi, hơi có một chút tâm địa gian xảo sẽ bị hán phát hiện’.

Nàng cảm ngùi ở trên thuyền, Cầu Mộ Quân còn nghĩ quãng đường về sau của mình.

Muốn nàng ngoan ngoãn không làm trái với quy củ của hán là không có khả năng, muốn ở trước mắt hán giờ trò cũng thật khó khăn, nàng cũng chỉ có thể tranh thủ được đến sự đồng ý của hán.

Nhưng ở trong lòng hán, nàng rốt cuộc chiếm vị trí như thế nào? Buổi tối hôm kia hán còn làm vậy với nàng.

Nhớ một người thời gian qua lúc nào không biết, không bao lâu, bác gái nhắc nhở nàng đã đến, nàng mới thấy thuyền đã sắp cập bờ.

Vừa định nói nàng trả thêm tiền trở về, đã thấy trên bờ đã có người chuyển đồ lên thuyền. Người nọ một bên chuyển, một bên còn hỏi: “Trước lúc mặt trời lặn đến có thể đến thôn không?”

“Có thể có thể, cam đoan có thể!” Nhà dò vỗ ngực cam đoan nói.

Cầu Mộ Quân lập tức hỏi: “Nhà dò hiện tại không trở về bờ bên kia sao?”

“Không trở về không trở về, chờ đến chuyển chiều đi.” Nhà dò khoát tay nói.

“Buổi chiều?” Cầu Mộ Quân nói: “Phải chờ tới buổi chiều sao?”

Lúc này người đang chuyển đồ nói nói: “Phu nhân, từ bên này đến bờ bên kia một ngày có hai chuyến, buổi sáng một chuyến, buổi chiều một chuyến, đến buổi chiều thuyền sẽ đến.”

“A?”

Một nửa thuyền đã chất đầy hàng hóa, Cầu Mộ Quân đành phải xuống thuyền, nhìn thuyền chầm chầm.

Buổi chiều..... Buổi chiều trở về, chỉ sợ Đoàn Chính Trung đã muốn lấy gậy đập chết nàng

Nàng chỉ biết..... Nàng không có kết cục tốt, nàng tránh không khỏi hán, hiện tại tốt lắm, sớm biết như thế không bằng lúc trước bị hán túm còn hơn, dù sao người nhiều như vậy hán cũng sẽ không làm gì nàng.

Ai --

Thuyền nhỏ đi rồi, bến dò chỉ còn một mình nàng.

Nơi này là một cái đê, trên đê thả đầy trâu cùng dê, đều đang nhàn nhả ăn cỏ, nàng nhìn đồng trâu, dê này cảm thấy thất vọng .

Nàng vô lực ngồi ở trên cỏ, cô đơn nhìn nước dập dờn bùng lên khi nắng dội, lại thở dài một hơi.

Trở về, không biết hấn sẽ trừng phạt nàng như thế nào, lại sẽ trừng phạt thù vạ để nàng ra cửa như thế nào?

Hối hận, lại hối hận .

Hấn chính là khắc tinh của nàng, còn gặp một lần khác một lần.

Mặt trời chậm rãi từ phía đông lên đến đỉnh, phơi nắng phía dưới hết thảy đều lười biếng .

Cầu Mộ Quân đứng dậy lại ngồi dưới tàng cây, tiếp tục chờ thuyền không biết khi nào thì mới đến.

Mệt mỏi cũng đói bụng. Địa phương cách nơi này gần nhất chính là cái thôn nhỏ, chỉ sợ có tiền cũng tìm không thấy chỗ nào bán đồ ăn , nàng chỉ có thể ở chỗ này chờ.

Nhưng là cho dù đến buổi chiều, chờ thuyền đến đây, nàng về Đoàn phủ , cũng không nhất định có thể có ăn . Đoàn Chính Trung sẽ cho nàng đói chết!

Lúc này, trâu bò trên đê đột nhiên xôn xao, Cầu Mộ Quân tập trung nhìn, chỉ thấy một con trâu phía sau còn kéo dây thừng, dường như phát điên chạy tới phía này.

Nàng sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, đột nhiên một bàn tay đặt lên trên vai nàng, chặn đường lui của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Dắt tay

Quay lại, là -- Đoàn Chính Trung!

Hắn cúi đầu nhìn về phía dưới chân nàng, nàng theo ánh mắt hắn nhìn xuống, chỉ thấy phía sau gót chân là một mảnh gạch ngói vụn dựng thẳng, nàng tiếp tục lui, chỉ sợ sẽ bị thương.

Đứng dịch ra, xoay người đối mặt với hắn.

“Sao ngươi lại tới đây?” Thanh âm nho nhỏ , ôn nhu .

“Thấy ngươi .” Thanh âm nghe không ra cảm xúc.

“Ta không phải cố ý , chỉ là..... chỉ là muốn xem hội hoa xuân một chút, buổi sáng đã quên với ngươi nói.” Nàng tiếp tục cúi đầu.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng trong chốc lát, xoay người đi đến bên kia đường.

Cầu Mộ Quân phản ứng lại, lập tức theo đi.

“Ngươi như thế nào đến?” Đuối kịp bước chân hắn, Cầu Mộ Quân hỏi.

“Qua cầu.”

“A? Vậy không phải rất xa sao?”

Đoàn Chính Trung không nói gì, nàng cũng không hỏi lại , chỉ đi theo hắn.

Hắn không phải tức giận sẽ ngay lập tức phát tác sao? Sao vẫn không trừng phạt chuyện nàng tự tiện ra phủ? Hay là chuẩn bị về sẽ dùng trọng hình?

(Chị này bị ngược đến điên rồi, anh không phạt thì chị không vui ==))

Cầu Mộ Quân còn cúi đầu nghĩ, Đoàn Chính Trung đi phía trước bỗng dừng bước.

Trước lúc đâm vào hán nàng ngẩng đầu lên, sau đó thấy được hồ nước trước mắt.

Đường đi qua là một dãy đá trôi lên mặt nước, mặt đá trơn bóng, chỉ sợ không lưu ý một chút sẽ rơi vào trong nước.

Đoàn Chính Trung vươn tay nắm lấy tay nàng.

Trong lòng run lên, mặt lập tức đỏ lên.

Cũng may hán là đưa lưng về phía nàng, không thấy được.

Tay hán rất lớn, thực ấm áp, không giống người khác thô ráp, mà lại tinh tế .

Bị hán nắm trong nháy mắt, nàng hoảng hốt có loại cảm giác toàn thân cứng đờ, sau đó mới cảm giác được chính mình biến hóa -- tim đập nhanh hơn cùng mặt nóng lên.

Hán nắm tay nàng bước lên mặt đá, vững vàng , giống như đi bình thường.

Qua hồ nước, đường dưới chân so với lúc trước có chút nhỏ, nhưng cũng bằng phẳng , nhưng hán lại vẫn như cũ không có buông tay nàng ra.

Trong lòng nhất thời ấm lên, kinh hi mà lại hưng phấn.

Đi chưa được mấy bước, đường lại càng ngày càng nhỏ, còn gập ghềnh , đã không phải đường , mà là bờ ruộng.

Thì ra..... Hán biết đường phía trước cũng không dễ đi mà thôi.

Nàng còn tưởng rằng.....

Không còn kinh hi cùng hưng phấn, nhưng trong lòng lại vẫn ấm áp như cũ.

Đi hết bờ ruộng là đại lộ, phía trước có một quán trà.

Đoàn Chính Trung buông tay nàng ra, thanh toán tiền cho lão bản, từ quán trà cỡi dây buộc ngựa, nhảy lên. Ngựa chậm rãi đi đến chỗ Cầu Mộ Quân , đứng ở trước mặt nàng, hán từ trên lưng ngựa vươn tay về phía nàng.

Nàng đưa tay đặt vào lòng bàn tay hán, đập lên bàn đập, sau đó thân thể liền bay lên , bị hán kéo lên ngựa.

Thì ra hán cưỡi ngựa từ cầu bên kia vòng lại đây .

Lúc ngựa chạy, mùi hoa nhài sau cần hán cổ chui vào trong mũi nàng, làm cho nàng nhin không được sát vào sau gáy hán một chút, càng ngửi rõ mùi thơm ngát.

Nam nhân dùng hương phấn, giống như cũng không ghê tởm như vậy.

Hán dùng hương phấn rất tốt . Khó trách thái giám trong cung đều thích “Hương phấn ”, Hoàng Thượng cùng hoàng phi ngửi thấy mùi này, tâm tình sao có thể không tốt?

Gió thổi sợi tóc hán, phát qua trên mặt hán, trong chớp mắt, nàng mê say, nắm lấy quần áo chỗ thắt lưng hán tay chậm rãi đưa về phía trước, ôm hán.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thái độ không rõ

Gió thổi sợi tóc hán, phát qua trên mặt hán, trong chớp mắt, nàng mê say, nắm lấy quần áo chỗ thắt lưng hán tay chậm rãi đưa về phía trước, ôm hán.

Đến trong thành, bọn họ xuống ngựa, nắm dây cương đi về phía trước, tịch dương chiếu hai người một ngựa, trên mặt đất kéo ra cái bóng thật dài.

Không bao lâu, liền đến cửa, Cầu Mộ Quân cùng Đoàn Chính Trung cùng nhau vào cửa. Đi tới cửa, Đoàn Chính Trung ngừng lại, hỏi thủ vệ:“Phu nhân đi ra ngoài như thế nào?”

Thủ vệ bị dọa trắng mặt, nơm nớp lo sợ nói:“Phu nhân nói, ngài chưa nói không cho nàng đi ra ngoài.”

“Ta hiện tại nói.” Đoàn Chính Trung quay đầu nhìn nàng, sau đó lại nói với thủ vệ:“Từ nay về sau, không có sự cho phép của ta, nàng không được phép

ra phù.” Hắn từ trên người lấy ra một khối ngọc bội nói:“Hoặc là, các ngươi thấy ngọc bội này, hoặc là chính mình ta nói với các ngươi phu nhân có thể đi ra ngoài, ngoài bằng chứng khác, cũng không tính.”

“Dạ, lão gia.” Thủ vệ đồng thanh trả lời.

Nói xong, Đoàn Chính Trung đi vào, Cầu Mộ Quân cúi đầu đi theo.

Quần gia chào đón, lấy dây cương từ trên tay hắn, hắn lập tức tiến vào phòng ngủ thay quần áo, Cầu Mộ Quân chờ ở ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau, hắn thay đổi một bộ quan phục đi ra, tóc cũng chỉnh trang lại.

“Còn muốn tiến cung sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Ừ.” Đoàn Chính Trung đi nhanh về phía trước.

“Khoan đã --” Cầu Mộ Quân gọi hắn lại.

Hắn dừng cước bộ xoay người lại, khuôn mặt bị tịch dương phủ một tầng vàng óng ánh mờ mờ lung.

Nàng đi lên phía trước, chậm rãi gần sát hắn, sau đó cúi người đem tóc ở ần cổ hắn trong quần áo lấy ra. Mặt có chút ửng đỏ, nói nhỏ:“Buổi tối trở về không?”

Sắc bén trên người hắn giảm rất nhiều, nhìn nàng đáp:“Ừ, tối nay sẽ về.”

Môi của nàng run lên, giống như muốn nói gì lại không nói, hai người đối mặt trầm mặc một chút, hắn xoay người xuống hành lang.

Kỳ thật nàng muốn nói: ‘Ta chờ ngươi’. Nhưng không có nói ra miệng.

Hắn đi rồi, trong lòng lại trống vắng.

Ăn cơm chiều, tắm rửa, sau đó một mình một người ngồi ở trong phòng chờ hắn trở về.

Đêm yên lặng, nghe được đến ngọn nến cháy sạch vang “lép lép”. Trong phòng bị xông tràn đầy mùi hương liệu nhẹ nhàng, giống như trên người hắn.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một câu: Một mình trong phòng.

Nàng hiện tại có phải một mình trong phòng hay không? Nghĩ, nàng không khỏi nở nụ cười.

Nhằm chán mở ra một góc thùng trong phòng, bên trong đều là quần áo của hắn. Tủng bộ được nha hoàn gấp chỉnh tề, giống như mới. Bên trong có vài cái túi hương, đều là mùi hoa nhài.

Vỗ về quần áo, nhớ bộ dáng của hắn, càng hi vọng hắn nhanh trở về.

Chưa từng hình dung hạnh phúc sẽ như thế nào, hiện tại, lại đột nhiên rõ ràng.

Hạnh phúc chính là được nắm tay hắn, nhìn hắn cười, cùng đi đến già.

Nàng xác định, nàng mười chín tuổi, yêu phu quân của mình -- một thái giám tính tình khiến cho nàng nhìn không thấu.

Sau lưng đột nhiên có tiếng bước chân, không đợi nàng quay đầu, một thanh trường kiếm liền đặt trên cổ nàng, cánh tay mạnh mẽ hữu lực bắt lấy vạt áo của nàng, lôi nàng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người kia

Sau lưng đột nhiên có tiếng bước chân, không đợi nàng quay đầu, một thanh trường kiếm đã đặt trên cổ nàng, cánh tay mạnh mẽ có lực bắt lấy vạt áo của nàng, lôi nàng đứng lên.

“Dám lên tiếng ta sẽ giết ngươi!” Giọng nói dồn dập mà lại sắc bén phát ra từ sau lưng, mơ mơ hồ hồ, hình như là che mặt.

Cầu Mộ Quân hoảng sợ, cả người chấn động, thật lâu mới mở miệng hỏi:“Ngươi muốn làm gì?”

Người phía sau nói: “Chỉ cần ngươi không lên tiếng, ta sẽ không giết ngươi.”

“Được, ta không lên tiếng, ta nhất định không lên tiếng.” Cầu Mộ Quân nói.

Người phía sau thả lỏng nòng, bỏ thanh kiếm trên cổ nàng, chậm rãi xoay người lại, thấy được một người mặc đồ đen che mặt.

Hắn chỉ che nửa khuôn mặt, nhìn cái trán cùng thân hình có thể thấy đó là một nam nhân hơn hai mươi tuổi.

Người mặc đồ đen lại đem kiếm nhích gần cổ nàng, khiến cho nàng có thể cảm nhận được lưỡi kiếm sắc bén, lớn tiếng nói: “Không cần giả vờ, kiếm của ta trước lúc ngươi hành động sẽ cắt vỡ yết hầu của ngươi!”

“Ta không có..... Ngươi..... Ngươi muốn làm gì?” Cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp qua tình huống này, nàng thật sự cũng bị hấn dọa, Đoàn Chính Trung, khi nào thì trở về.....

“Phu nhân, canh hạt sen của ngài đã nấu xong.” Bên ngoài vang lên tiếng của nha hoàn.

“Không cần.” Không đợi người mặc đồ đen nói chuyện nàng liền lập tức trả lời: “Ta..... Ta không muốn uống.”

“Dạ, phu nhân, để nô tỳ dọn đi.”

Nguy hiểm thật! Nghe tiếng bước chân đi xa, Cầu Mộ Quân mới quay đầu, lại nhìn đến ánh mắt khiếp sợ của người mặc đồ đen.

Ánh mắt hắn vốn là hận thù cùng cương nghị, lúc này lại kinh ngạc nhìn nàng, không thể tin, lại lộ ra một chút đau đớn. Chậm rãi buông kiếm trên cổ nàng ra, run run hỏi: “Ngươi..... Ngươi là phu nhân của Đoàn Chính Trung..... Cầu.....”

Hắn gian nan nói ra tên của nàng: “..... Cầu Mộ Quân?”

Cầu Mộ Quân đột nhiên cảm thấy mình hình như thật nổi tiếng, đại nương bán hoa biết nàng, mà ngay cả người mặc đồ đen này cũng biết tên của nàng. Nàng ngoài ý muốn nhìn phản ứng của người mặc đồ đen, gật gật đầu.

“Ngươi.....” Người mặc đồ đen buông kiếm trên cổ nàng xuống, tay nắm chuôi kiếm tăng thêm lực, hai mắt nhìn nàng chăm chăm, lão đảo lui ra sau vài bước.

“Ngươi làm sao vậy? Ngươi biết ta sao?” Cầu Mộ Quân càng thêm kỳ quái, lúc này nhìn ánh mắt hắn lại cảm thấy quen thuộc, chẳng lẽ trước kia bọn họ gặp qua sao?

Người mặc đồ đen không đáp lời, trầm mặc một chút mới run giọng hỏi: “Ngươi..... Có khỏe không?”

“Chúng ta có quen biết hay không, ngươi có thể tháo khăn che mặt xuống không?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Người mặc đồ đen nghiêng đầu đi, nói: “Không, chúng ta không biết.”

Cầu Mộ Quân đột nhiên tiến lên, kéo khăn che mặt của hắn.

Là một khuôn mặt xa lạ.

Nhưng lại có cảm giác quen thuộc.

Nhìn đến ánh mắt ngoài ý muốn của nàng, người mặc đồ đen cô đơn cúi đầu nói: “Ngươi quả nhiên đã quên.” Sau đó cười khổ nói: “Mười một năm trước, ngươi mới tám tuổi, quên cũng đúng.”

Mười một năm trước?

Cầu Mộ Quân đột nhiên lặng lẽ mở to mắt, kinh ngạc bưng kín miệng.

Trên khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt hắn quật cường mà cương nghị, khí thế nắm trong tay hết thảy, không phải là người kia sao?

“Cố công tử.....”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Con trai Cố gia

Trên khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt hẩn quật cường mà cương nghị, khí thế nắm trong tay hết thảy, không phải là người kia sao?

“Cố công tử.....”

Người kia... từ nhỏ nàng đã đem thân ảnh hẩn chôn ở trong lòng, người làm cho nàng đối với tất cả Vương Tôn công tử cũng không cảm thấy hứng thú, từng là vị hôn phu của nàng -- Cố Dật Lâu.

Hắn không chết..... Hắn vẫn còn sống.....

“Người..... Mấy năm nay, người vẫn còn sống?” Cầu Mộ Quân hơi thở có chút không theo kịp, không thể tin nhìn hẩn hỏi.

Cố Dật Lâu gật gật đầu, nói:“Còn sống, sống ở trong cừu hận, sống trong ý nghĩ báo thù.”

Nàng không biết hiện tại mình có tâm trạng gì.

Từng, nàng đã từng bị thống như vậy.

Tám tuổi đính hôn ước, mười một tuổi từ hôn, sau đó, đó là tin tức cả nhà Cố gia bị tràn.

Lúc nhỏ nàng rầu rĩ không vui, rõ ràng cùng mình không quan hệ, lại cho khiến bản thân mình bị đã kích, đau kịch liệt.

Sau lại, nàng đã biết chuyện từ hôn năm đó, vì tránh liên lụy, liền lặng lẽ trong lòng oán hận cha.

Lại sau, trong nhà tìm phu gia cho nàng, nàng lại này không hài lòng kia không hài lòng, đều bỏ qua. Nàng không biết mình là vì sao, chỉ là trong lòng luôn nghĩ đến nam hài mười hai tuổi kia, chỉ vào nàng nói “Ta muốn lấy nàng”, luôn nghĩ nếu hắn không chết, hắn hiện tại thành bộ dáng gì, có phải vẫn bá đạo như vậy hay không.

Đến tận lúc trước khi gả đến Đoàn phủ, nàng đều nằm mơ, mơ mình nhìn thấy lưng một người nam nhân, người kia là hắn, nhưng khi nàng đi đến phía sau hắn lại tỉnh.

Nhưng mấy năm nay, hắn thật sự còn sống.

Sống ở trong cừu hận, sống trong ý nghĩ báo thù, trong sinh mệnh hắn không có một chút bóng dáng của nàng.

“Người làm sao có thể tới nơi này?” Nàng hỏi.

“Ta ám sát không thành công, bị người đuổi giết đến gần ngoài Đoàn phủ, trốn vào được.” Cố Dật Lâu trả lời, nhìn nàng thật sâu.

Nhớ tới hôm nay Đoàn Chính Trung ở trên đường khắp nơi điều tra, nàng giật mình hỏi:“Người đi ám sát Tam hoàng tử?”

“Không phải.” Cố Dật Lâu lắc đầu nói:“Ta đi ám sát Thích Tĩnh.”

Thích Tĩnh, kẻ năm đó tạo ra “Phản loạn Thiếu Dương”, kẻ thù lớn nhất của Cố gia. Hắn đương nhiên là muốn đi ám sát.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hai người xoay mình cả kinh, đều nhìn về phía ngoài cửa, chỉ nghe một thanh âm của nha hoàn nói:“Phu nhân, lão gia đã trở lại.”

Cầu Mộ Quân lập tức nhìn về phía Cố Dật Lâu, Cố Dật Lâu nhìn nàng một cái, sau đó đi ra cửa sổ.

“Đừng!” Cầu Mộ Quân chạy lên giữ chặt hắn nói:“Thị vệ bên người hẩn người người võ nghệ cao cường, người bây giờ đi ra ngoài khẳng định sẽ bị phát hiện.”

Không để bọn họ nghĩ nhiều, ngoài cửa lại nghe được tiếng bước chân, đúng là Đoàn Chính Trung.

Trong lúc kinh hoảng, Cầu Mộ Quân đứng ở trước người hắn, đưa kiếm trên tay hắn đặt ở trên cổ mình.

“Người.....”

“Kèm hai bên ta đi ra ngoài!”

Cố Dật Lâu chưa mở miệng, cửa đã bị mở ra, bốn thị vệ đồng thời rút đao.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Người vô tình

Cố Dật Lâu chưa mở miệng, cửa đã bị mở ra , bốn thị vệ đồng thời rút đao.

Đoàn Chính Trung trước nhìn Cố Dật Lâu, sau đó lại nhìn nàng, mở miệng nói:“Tội của ngươi, càng phạm càng lớn.”

Cố Dật Lâu cùng Cầu Mộ Quân đồng thời chấn động.

Lập tức, Cầu Mộ Quân liền hiểu được.

Đúng rồi, Cố Dật Lâu hiện tại đã tháo khăn che mặt xuống.

Một thích khách làm sao có thể để cho người ta nhìn thấy mặt, trừ phi bọn họ có quen biết . Đoàn Chính Trung lợi hại như vậy, làm sao có thể không đoán ra?

Kiểm của Cố Dật Lâu chậm rãi từ trên người nàng thả xuống, đi ra phía sau nàng, cùng thị vệ ngoài cửa giăng co .

Đoàn Chính Trung lạnh lùng cười, nâng tay lên, vừa muốn ra tay, Cầu Mộ Quân chắn trước người Cố Dật Lâu.

“Ta cầu ngươi thả hân!”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng cười nói:“Là lòng đồng tình của ngươi lại tràn ra , hay là nam nhân này vốn là tới tìm ngươi ?”

“Không! Không phải, hân.....” Cầu Mộ Quân hết sức che chở Cố Dật Lâu, lại cầu xin nói:“Ta chỉ cầu ngươi thả hân, từ nay về sau ta không bao giờ cầu ngươi nữa, ta sẽ làm theo quy củ, nói cái gì đều nghe lời ngươi, cũng không phạm vào sai lầm nữa.”

Đoàn Chính Trung nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt chậm rãi lạnh lùng, không lưu tình nói:“Bất sống.”

Cố Dật Lâu đẩy Cầu Mộ Quân ra, chờ khi nàng quay đầu, trong phòng đã tràn ngập đao quang kiếm ảnh.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, mười một năm chờ đợi, biết hân còn sống , nhưng tựa hồ, lập tức sẽ mất đi. Nàng quay đầu nhìn về phía Đoàn Chính Trung, bộ dáng của hân cũng thật đáng sợ .

So với dĩ vãng đều đáng sợ hơn, ánh mắt kia, giống như băng, giống như sương, không mang theo một chút độ ấm, tựa hồ chịu đựng tức giận thật lớn, lại tựa hồ không có tức giận, mà là lệ khí.

Nàng biết, hân sẽ không tha cho Cố Dật Lâu , tuyệt đối sẽ không.

Nhưng mà, nàng sao có thể nhìn hân chết?

Bộ dáng Đoàn Chính Trung đáng sợ như vậy, giống như sẽ không lưu tình, nhưng nàng vẫn đi đến, ở trước mặt hân quỳ xuống. Nàng luôn luôn kiêu ngạo lần thứ hai quỳ xuống trước mặt hân, hân vẫn như trước kia không thêm nhìn một chút.

Nàng quỳ gối trước hân không ngừng khóc, hân nhìn thẳng phía trước, giống như không có nhìn thấy nàng.

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn những người đánh nhau phía sau, Cố Dật Lâu đã bị buộc đến góc, trên người bị trúng vài đao, nhìn ra được lập tức sẽ không trụ được .

Nàng quay đầu, khóc nói:“Nếu ta dùng tính mạng áp chế ngươi, ngươi sẽ thả hân sao?”

“Không cần lưu mệnh , giết hân.” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân nước mắt không ngừng chảy ra, vô luận là ở trước mặt Cố Dật Lâu, vẫn là ở trước mặt Đoàn Chính Trung, nàng đều thật đáng buồn .

Một người, mười một năm chưa từng nhớ tới nàng, một người, đối với sinh tử của nàng không để ý chút nào.

“Cầu tiểu thư, không cần cầu tên hoạn cầu này, chịu hân bố thí với ta mà nói là khuất nhục.” Cố Dật Lâu nhìn đến tình hình bên này, lớn tiếng nói.

Nghe câu đó, Đoàn Chính Trung nâng tay lên, Cầu Mộ Quân rõ ràng thấy giữa ngón trỏ cùng ngón giữa của hân mang theo mấy cây châm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bị thương

Nghe câu đó, Đoàn Chính Trung nâng tay lên, Cầu Mộ Quân rõ ràng thấy giữa ngón trỏ cùng ngón giữa của hắn mang theo mấy cây ngân châm.

Không tốt!

“Cố công tử cẩn thận!”

Nàng không chút suy nghĩ đứng lên, lui về phía đang đánh nhau, ngân châm trên tay Đoàn Chính Trung đã sớm bắn ra.

Ngực cảm giác lạnh lẽo, trong một cái chớp mắt kia, hai mắt nhắm lệ mơ hồ chỉ nhìn thấy khuôn mặt trước mắt tràn đầy khiếp sợ cùng phần hận.

“Mộ Quân!” Nhìn Cầu Mộ Quân ngã xuống, Cố Dật Lâu thất thanh hét to một tiếng, chỉ hoảng hốt trong chớp mắt, liền bị thị vệ dùng đao để ở ngực.

“Ngươi họ Cố?” Đoàn Chính Trung coi như không thấy Cầu Mộ Quân nằm trên mặt đất, thản nhiên hỏi.

Cố Dật Lâu lạnh lùng nói: “Đúng vậy, ta chính là con trai của người năm đó bị hại chết - Cố Thiệu Chương - Cố Dật Lâu!”

Đoàn Chính Trung khẽ hừ một tiếng, đi lên phía trước điểm mấy chỗ trên người Cầu Mộ Quân, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đứng lên nói: “Dẫn đi.” Sau đó xoay người, ôm Cầu Mộ Quân ra khỏi phòng.

Đến phòng ngủ, Đoàn Chính Trung ôm Cầu Mộ Quân đến trên giường, cởi bỏ quần áo của nàng, để cho nàng ngồi xếp bằng đưa lưng về phía mình, sau đó dùng nội công bức độc châm ra khỏi người nàng.

Sau nửa canh giờ, độc châm bị bức ra, hắn thu tay, nàng liền ngã vào trong lòng hắn.

Thời điểm Cầu Mộ Quân tỉnh lại, Đoàn Chính Trung đang ngồi ở bên giường đưa nghich bình sứ nhỏ trên bàn, lúc này cảm giác lạnh như băng trên mặt hắn đã không thấy, không biết là thật sự không thấy, vẫn là bị ánh sáng ấm áp mờ nhạt của ngọn nến che mắt.

Hắn quay đầu nhìn nàng mở mắt ra, lấy một cái bình sứ trên bàn, đổ một ít vào cái chén, sau đó lại rót non nửa chén nước, đưa cho nàng.

“Giải độc, không muốn chết liền uống đi.”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn, ánh mắt đột nhiên liền uồn ướt, nghiêng đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống dưới.

“Hắn không chết.” Thấy bộ dáng của nàng, Đoàn Chính Trung nói.

“Vì sao muốn phí sức như vậy, ta chết cũng là ta gieo gió gặt bão, cha ta bên kia ngươi hoàn toàn có thể phủ sạch quan hệ.”

Đoàn Chính Trung buông cốc nước nói: “Không ai có thể dùng cái chết áp chế ta, nếu người kia ta muốn hắn chết, hắn chắc chắn phải chết, nếu người kia ta không để hắn chết, hắn cũng không có cách nào chết trước mặt ta.”

“Nói như vậy ngươi muốn tra tấn ta, không thả ta, cũng không để cho ta chết.”

“Ý của ngươi là, còn sống nhìn đến ta, đối với ngươi đó là tra tấn?”

“Phải nói, nhìn đến ta, mới là mới là tra tấn đối với ngươi.”

“Ta không có chịu tra tấn, cũng không muốn tra tấn ngươi.” Hắn nhìn nàng trả lời.

Cầu Mộ Quân nghiêng đầu, đối với hắn cười khổ một chút.

Nàng muốn nói cho hắn, bị chính người mình yêu đôi đũa vô tình, đó là một loại tra tấn.

Từng nghĩ đến mình dám yêu dám hận, yêu một người dám nói ra, nhưng nhìn đến lạnh nhạt trên mặt hắn, nàng lại không dám mở miệng nói “Ta yêu ngươi.”

Nàng chỉ đắm chìm trong tình yêu của mình, lại không nghĩ rằng tình yêu cũng không phải do một người. Nàng không có năng lực như vậy, có thể tiêu sái nói “Vô luận ngươi yêu hay không yêu ta, chỉ cần ta yêu ngươi là đủ rồi”, nàng sẽ để ý, người mình yêu cũng có tình cảm giống như nàng hay không.

Nhưng hắn..... Cùng hắn nói chuyện yêu đương, có phải rất buồn cười hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Tim đập

Nhưng hần..... Cùng hần nói chuyện yêu đương, có phải rất buồn cười hay không?

“Không giải độc toàn thân sẽ thôi rửa mà chết, người thật sự muốn chết sao?” Đoàn Chính Trung lại hỏi.

Cầu Mộ Quân cắn cắn môi, chuẩn bị chống thân mình ngồi xuống, khi chần roi xuống khỏi bả vai, nàng lại thấy ngực mình lộ ra bên ngoài.

Cuống quít lại nằm xuống, nàng đỏ mặt, nhìn chằm chằm về phía hần.

“Bức độc châm phải còi quần áo .” Đoàn Chính Trung thực lạnh nhạt nói.

Cầu Mộ Quân lúc này cảm giác được cả người hình như là một mảnh quần áo cũng chưa mặc , để xác định nàng dò xét xuống thắt lưng, không có quần áo, lại sờ xuống chân -- cũng không có.

Mà ngay cả trên đùi cũng không có quần áo!

Nàng hiện tại thật sự là một mảnh vải cũng không có!

Hần còi ?

Hần nhìn?

Hần là hần còi , hần khẳng định cũng nhìn.

Mặt càng ngày càng nóng, nàng rũ mắt xuống không dám nhìn hần, tay không tự chủ được túm chặt chăn.

Hần cúi thắt lưng, hai tay đặt ở trên vai nàng, ôm cả chần cùng nàng từ trên giường bế xuống.

“Phải nhanh uống, bằng không toàn thân sẽ thôi rửa mà chết.”

Nàng nghe hần nói mà run lên, lập tức nhìn về phía cái chén chứa thuốc.

Hần bưng cái chén lên, đưa tới bên môi nàng. Tay nàng dùng sức ôm chần, không bỏ được, chỉ có thể đem môi tới gần miệng chén, để hần bón.

Hần chậm rãi nghiêng cái chén, thuốc giải trong chén đổ vào miệng nàng.

Nhớ tới hôm bọn họ động phòng, hần ép nàng uống ba chén rượu, làm cho nàng uống đến chết khiếp. Nàng lại yêu nam nhân như vậy.

Uống xong giải được, nàng lập tức muốn nằm lại trên giường, lại bị hần dùng tay giữ lại .

“Đợi chút, còn có.”

Tay hần dời khỏi tấm lưng trần của nàng, làm cho nàng cúi thấp đầu.

Hần lại lấy ra một cái bình sứ, đổ chút dược vào chén, sau đó lại thả một viên thuốc màu đỏ, lắc lắc một chút, mới đưa tới bên miệng nàng.

Nước trong chén có màu đỏ như máu , cũng giống như thuốc độc.

Cầu Mộ Quân có chút gian nan uống xong chén thuốc giải lại giống thuốc độc kia.

Cảm giác lạnh lẽo từ trong miệng, qua yết hầu tiến vào trong bụng, nàng đang muốn cảm thán thuốc này sao lại lạnh như vậy, lại lập tức cảm giác được càng ngày càng khó chịu rét lạnh đến tận xương.

“A.....” rét lạnh khiến nàng không chịu nổi, nàng cảm giác được rõ ràng nó đang lan ra toàn thân, cả người căng lên, thống khổ hừ một tiếng.

Hần thả cốc nước ôm nàng vào trong lòng, kéo chần trước ngực nàng ra.

“Người.....” Cầu Mộ Quân phản xạ có điều kiện ngăn trở tay hần.

“Không giúp người vận khí, người sẽ không chống đỡ nổi .” Hần nói xong, liền đem chần trước ngực nàng kéo ra một chỗ trống, đưa tay vào vào, dán

sát vào ngực nàng.

Trên thế giới chuyện xấu hổ nhất không phải người bởi vì một người nào đó mà xấu hổ tim đập kịch liệt, mà là tay người kia đặt trên ngực người, cảm thụ rõ ràng được tim người đập.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hôn sâu

Trên thế giới chuyện xấu hổ nhất không phải người bởi vì một người nào đó mà xấu hổ tim đập kịch liệt, mà là tay người kia đặt trên ngực người, cảm thụ rõ ràng được tim người đập.

Cảm giác tim muốn từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài, mặt nóng như bị thiêu cháy, mà càng nghĩ như vậy tim lại đập càng kịch liệt, mặt lại càng nóng.

Đang lúc nàng khó chịu sống không bằng chết, một dòng khí ấm áp từ trong lòng bàn tay hắn truyền tới, sau đó giống như hàn khí kia chảy về toàn thân, thân thể dần dần ấm lên.

Biến hóa như vậy làm lực chú ý của nàng thoáng dời đi đôi chút, nhưng phần lớn đều đặt ở bàn tay hắn chạm trên ngực nàng.

Đến khi nhiệt độ cơ thể của nàng bình thường lại, tay hắn rời khỏi ngực nàng, nàng đỏ mặt đem chân một lần nữa kéo lên.

Hắn lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng thay nàng lau trán. Bởi vì khăn trương, trên trán nàng đều chảy ra mồ hôi.

Khăn tay của hắn có mùi hoa nhài nhàn nhạt.

Cúi đầu, nàng nghe rõ tiếng hít thở dồn dập của mình.

Hắn lau hết mồ hôi trên đầu nàng, tay chậm rãi từ trên trán nàng trượt xuống.

Qua mặt của nàng, qua xương quai xanh, chắn trước ngực nàng, sau đó ôm nàng.

Không kịp hít không khí, liền thấy được mặt hắn dần dần phóng đại.

Ở một khắc cuối cùng, nàng nhắm mắt lại, sau đó cảm nhận được độ ấm của môi hắn.

Bắt đầu là bốn phía môi tiếp xúc, sau đó lưỡi hắn liếm môi của nàng, trên môi nàng đều là nước bọt của hắn. Hắn đầu tiên là nhẹ nhàng liếm, sau đó là dần dần hút sâu, tay cũng càng ôm chặt nàng, làm cho nàng hoàn toàn dán trên người hắn.

Tay nàng từ trong chăn vươn đến, nắm lấy quần áo hắn.

Lưỡi hắn rút cục chui vào miệng nàng, quấn lấy cái lưỡi của nàng, cuối cùng thẳng nhập, đi sâu trong yết hầu nàng.

Hôn cường thế như vậy làm cho nàng có điểm chịu không nổi, hô hấp dần dần bắt đầu không chống đỡ nổi, ngay tại lúc nàng cảm giác mình sắp hít thở không thông, hắn buông nàng ra, rút lưỡi khỏi miệng nàng.

Giống như mới bị lôi từ trong nước sâu lên, nàng khó khăn hít từng ngụm từng ngụm không khí, nàng vẫn cúi đầu như cũ, chậm rãi mở mắt ra, sau đó thấy được mình nửa thân trần -- tay nàng nắm lấy quần áo hắn, cho nên chắn lúc trước nàng cảm thấy đã trượt xuống đến thắt lưng, khiến cảnh xuân phía trên đều lộ ra trước mắt hắn.

Nhanh chóng kéo chăn lên một lần nữa che khuất cơ thể mình, nàng lại một lần nữa đỏ mặt.

Đoàn Chính Trung ôm cả người nàng, nhẹ nhàng buông để nàng nằm ở trên giường.

Nghiêng đầu nhìn sàng đan màu đỏ, bên tai truyền đến thanh âm hắn cởi quần áo.

Cởi xong quần áo, hắn vạch chăn nằm ở bên cạnh nàng, sau đó ôm nàng.

Nàng xoay người lại, tựa vào trong lòng hắn.

“Còn lạnh không?” Hắn hỏi.

“Không lạnh.” Nàng nhỏ giọng đáp. Hiện tại rốt cục hiểu được mình vì sao ngủ nhưng hết lần này đến lần khác lại ôm hân, thì ra hân ấm áp như vậy, khẳng định là lúc nàng hướng về chỗ ấm nên mới ôm lấy hân.

Nàng không mặc gì. Tuy rằng nằm ở trong lòng hân, cũng không dám dựa vào quá gần hân, đưa tay để trên ngực hân, cũng tạo khoảng cách với thân mình chưa mặc gì của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chuyện cũ

Nói cách khác, hân hạ quyết tâm muốn đẩy Cố Dật Lâu vào chỗ chết, nếu không phải nàng can độc châm, Cố Dật Lâu chắc chắn sẽ mất mạng.

“Ngươi thật sự nguyện ý vì hân mà chết?” Hân hỏi.

Nàng nằm ở trong ngực hân cứng đờ, nói: “Ta..... không phải.” Kỳ thật lúc ấy cảm xúc có chút không khống chế được, bởi vì sự tuyệt tình của hân khi đó.

“Ngươi yêu hân?” Hân lại hỏi.

“Ta.....” Nàng trầm mặc một chút, nói: “Ta không biết.”

Hân không nói gì, nàng chủ động nói cho hân tất cả về nàng cùng Cố Dật Lâu.

“Lúc ta tám tuổi, một vị bằng hữu của cha ta mang theo con trai hân đến nhà ta, cha bảo ta gọi là người đó là Cố bá bá. Con trai hân tên Cố Dật Lâu, khi đó mười hai tuổi, bộ dáng quý khí mà lại cao ngạo, khiến cho ta cũng không dám nhìn thẳng. Khi bọn họ nói chuyện, ta cùng nương (mẹ) ta đều đứng ở bên cạnh, bởi vì khi đó nương của Tư Huyền còn chưa chết, vẫn là chính phu nhân, nương ta chỉ là thiếp, ta là thứ nữ, vốn không có tư cách nói chuyện. Ngày đó, Cố bá bá, cha, đại nương, cùng nói chuyện phiếm, Cố công tử ngồi ở bên cạnh Cố bá bá, Tư Huyền ngồi ở trong lòng đại nương. Ta cùng nương cùng hạ nhân đứng một bên.

Cố bá bá nói, không bằng kết thông gia, để cho Cố Dật Lâu sau này trưởng thành thú (cưới) Tư Huyền. Cha ta thật cao hứng, liền đồng ý. Không nghĩ tới lúc này Cố công tử nói: ‘Nếu nhất định phải lấy, ta muốn lấy nàng.’ ta ngàng đầu, phát hiện hân đang chỉ vào ta.

Khi đó mọi người đều ngây ngẩn cả người, sắc mặt đại nương thật không tốt, Cố bá bá nói, tiểu hài tử, đừng gây chuyện. Hân lại nói, ‘vậy ta cũng không cưới ai hết’. Cha tựa hồ rất muốn thúc đẩy hôn sự này, liền lập tức nói: ‘Như vậy cũng tốt, cũng tốt, dù sao Mộ Quân là tỷ tỷ, theo lý phải gả đi trước.’

Cứ như vậy, ta cùng hân đính hôn, bọn nha hoàn đều cười nói ta là tiểu phu nhân do chính Cố công tử chọn. Về sau ta cũng không dám nhìn hân, xa xa thấy hân liền trốn đi, sau đó lại ở trong lòng thầm nghĩ đến hân.

Trước đây Tư Huyền thường tìm ta gây chuyện, bởi vì nàng là tiểu thư con vợ cả, ta không dám chọc nàng, cho nên luôn là nàng đánh ta, ta trốn. Ngày đó, nàng lại đánh ta, ta liền chạy, ngay lúc nàng sắp đuổi kịp ta, Cố công tử đột nhiên kéo ta đến phía sau hân, nói: ‘Thê tử của ta, ai dám đánh?’

Tư Huyền bị hân dọa khóc, chạy đi tìm đại nương. Hân quay đầu lại nhìn ta, ta cũng chạy. Sau đó, đến ngày hôm sau, hân cùng Cố bá bá liền đi, rồi khỏi kinh thành.

Từ sau đó, trong lòng ta, luôn nhớ đến hân. Đến khi đại nương bệnh mà mất, nương ta trở thành chính thất, ta trở thành đại tiểu thư con vợ cả, đến khi cha ta nói cho ta biết, hôn sự của ta cùng công tử Cố gia giải trừ, sau đó..... Ta biết tin tức cả nhà Cố gia bị trảm.

Tối hôm đó, ta vụng trộm khóc.

Ngày hôm sau ta cùng nương đến miếu thấp hương, ta quỳ gối trước mặt Bồ Tát vụng trộm cầu Bồ Tát có thể cho Cố công tử cùng người nhà của hân kiếp sau sống mạnh khỏe.

Sau ta lớn, cha mẹ lại muốn ta thành thân, ta luôn lấy lý do không cần, ta cũng không biết vì sao, chính là trong lòng luôn nhớ hân, còn tưởng rằng, hân mới là phu quân tương lai của ta.

Ta không biết ta có thích hân hay không, nhưng ta không muốn hân chết, ta không thể tưởng tượng một lần nữa phải nghe tin hân chết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chuyển biến

Ta không biết ta có thích hắn hay không, nhưng ta không muốn hắn chết, ta không thể tưởng tượng nổi một lần nữa phải nghe tin hắn chết.”

Nàng nói xong, hắn vẫn không đáp lời.

Nàng suy nghĩ có nên nói với hắn, nàng không biết mình có thích Cố Dật Lâu hay không, nhưng nàng biết nàng thích hắn ?

Trong lòng do dự một chút, vẫn chưa nói ra.

Hắn trầm mặc thật lâu, lâu đến trong lòng nàng vốn đang lo lắng cũng dần dần bình tĩnh, lâu đến nỗi nàng ở trong vòng tay ấm áp của hắn dần dần chống đỡ không được nhắm mắt lại.

Đêm hôm đó, nàng ngủ ở trong lòng hắn, cũng ở trong lòng hắn tĩnh lại.

Lúc nàng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn, thấy hắn vẫn đang ngủ, lại có một loại ảo giác, cảm thấy đêm qua, bọn họ thật sự động phòng, nàng thành người của hắn.

Hắn mở mắt ra, nhìn nàng, nàng có chút e lệ cúi đầu, lại tựa đầu chôn ở trước ngực hắn.

Cảm giác được hắn chăm chú nhìn mình trong chốc lát, sau đó buông tay đang ôm nàng ra, dời chút khoảng cách sau đó ngồi dậy, xuống giường.

Trong lòng có chút mất mát nho nhỏ, Cầu Mộ Quân vừa định rời giường tự mình hầu hạ hắn mặc quần áo, lại nghe hắn gọi một tiếng:“Người đâu.”

Nhà hoàn chờ ở bên ngoài bưng đồ dùng rửa mặt tiến vào, thay hắn mặc quần áo, chải đầu.

Nàng từ trên giường nhìn, đột nhiên có cảm giác khó có thể tiếp cận hắn.

Sửa sang lại xong, hắn đi đến bên cạnh bàn, đổ ra số thuốc còn lại.

“Đây là thuốc giải còn lại.” Chỉ thân nhiên nói một câu, liền đi ra cửa, không có liếc mắt nhìn nàng một cái.

Ngày hôm qua, tất cả giống như một giấc mộng của nàng mà thôi.

Ăn xong bữa sáng, hắn nói với quản gia:“Mang ta đi gặp kẻ hôm qua bắt được”

Trong lòng Cầu Mộ Quân cả kinh, đột ngột ngẩng đầu, sau đó thấy được hắn nhìn về phía nàng, biết hắn cho phép mình cùng đi, liền đứng dậy, đi tới bên cạnh hắn.

Quản gia dẫn hắn đến nơi giam giữ Cố Dật Lâu, Cầu Mộ Quân đi theo phía sau hắn.

Nàng nghĩ, ngày hôm qua hắn có lẽ sẽ nghe lời cầu xin của nàng, hôm nay, hắn có lẽ sẽ không.

Vì sao, vì sao thái độ của hắn đối với nàng lại đột nhiên lạnh lùng như vậy? Bởi vì nàng nói chuyện có liên quan đến Cố Dật Lâu sao? Có phải, nàng vốn không nên nói cho hắn những chuyện này hay không?

Nàng vẫn vụng trộm nhìn một bên sườn mặt của hắn, trong lòng vẫn không yên, trong lòng mãi nghĩ đến Cố Dật Lâu, cứ như vậy đi tới trước một cái cửa đá.

Nàng ở Đoàn phủ lâu như vậy, nơi này nàng chưa từng tới. Bởi vì xa xa còn có người gác, trừ bỏ hắn cùng người được hắn đặc biệt cho phép, ai cũng không được phép tiến vào.

Quản gia ấn vào một viên hồng ngọc trong Tinh trận đồ trên cửa đá, cửa đá liền mở, nàng cùng Đoàn Chính Trung cùng nhau đi vào.

Ánh sáng bên trong thực mỏng manh, cho dù trên thạch bích hai bên có đốt đuốc nhưng vẫn có chút tối. Đi không bao lâu, nàng liền thấy được Cố Dật Lâu ngồi ở giữa địa lao.

Trong lòng căng thẳng, bước chân không tự giác nhanh thêm một chút.

Quản gia mở cửa ra, Đoàn Chính Trung cùng Cầu Mộ Quân đi vào.

Cố Dật Lâu đầu tiên là lo lắng nhìn Cầu Mộ Quân, sau đó mới chuyển tầm mắt đến Đoàn Chính Trung.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Thân phận thật giả

Cố Dật Lâu đầu tiên là lo lắng nhìn Cầu Mộ Quân , sau đó mới chuyển tầm mắt đến Đoàn Chính Trung.

“Ngươi đi ám sát Thích Tĩnh?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Cố Dật Lâu “Hừ” một tiếng, không trả lời.

Đoàn Chính Trung đến gần hắn, đánh giá hắn một chút nói:“Ngươi nói ngươi là con trai Cố Thiệu Chương?”

Cố Dật Lâu tựa hồ khinh thường hắn, mắt cũng không thèm liếc hắn một cái, như trước không đáp lời.

Đoàn Chính Trung khẽ cười nói:“Cố Thiệu Chương phạm thượng tác loạn, tám năm trước cả nhà bị trảm, theo lý sẽ không có người nào lọt lưới , nhưng lại giữ được một tia huyết mạch. Nếu ta là huyết mạch còn lại đó, ta là con của Cố Thiệu Chương, ta sẽ mai danh ẩn tích an độ cả đời, kéo dài huyết mạch Cố gia. Hoặc là, ta sẽ thù vì người thân báo thù, cũng sẽ mai danh ẩn tích chờ đợi thời cơ. Nhưng ngươi --”

Ánh mắt Đoàn Chính Trung càng thêm sắc bén, nhìn hắn nói:“Ngươi ẩn mình tám năm, luyện võ nghệ, vì muốn đi Thích phủ chịu chết sao? Ngươi biết hắn là kẻ thù của ngươi, vậy ngươi sẽ không thể không biết có bao nhiêu người từng đi ám sát hắn, lại có bao nhiêu người có thể sống sót rồi đi. Một kẻ chịu mọi khổ cực sống tám năm, trong lòng chỉ có cừu hận không có khả năng khinh suất với sinh mệnh của mình như vậy, bởi vì sống được không dễ, cũng bởi vì trọng trách trên vai. Nhưng ngươi, lại đi ám sát Thích Tĩnh, còn nói ra thân phận thật của mình với một nữ nhân chỉ gặp mặt một lần, vì sao?”

Mặt Cố Dật Lâu lập tức trắng bệch, trên trán lại chảy ra mồ hôi.

Đoàn Chính Trung nói tiếp:“Bởi vì ngươi căn bản không phải Cố Dật Lâu! Ngươi quả thật đi ám sát Thích Tĩnh, nhưng ám sát hắn không phải mục đích thật của ngươi, mục đích của ngươi có lẽ là nữ nhi của Cầu Vĩ- Cầu Mộ Quân , có lẽ là -- Đoàn Chính Trung ta!”

Trong lòng Cầu Mộ Quân chấn động, nhìn sắc mặt Cố Dật Lâu tái nhợt, vẻ mặt dị thường, cũng dao động.

Đoàn Chính Trung nói đúng, một kẻ đại nạn không chết, giấu giếm mọi người chuyện mình còn sống lâu như vậy, làm sao có thể ngốc đến nỗi trực tiếp chạy đến quý phủ thù vạ thâm nghiêm của kẻ thù đi ám sát hắn? Làm sao có thể tin tưởng nằng như thế, lập tức liền nói cho nằng thân phận thật, phải biết rằng, Cố Dật Lâu là người lẽ ra phải chết từ tám năm trước.

Nàng nhìn Cố Dật Lâu, vừa vặn nhìn đến ánh mắt hắn, nhìn đến hoài nghi trong mắt nàng, vẻ mặt hắn cực kì bi thống, sau đó ngã xuống.

“Cố công tử --” Cầu Mộ Quân kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng chạy qua.

Cố Dật Lâu ấn ngực, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, nhìn nàng gian nan nói:“Ta sẽ không lừa ngươi.....” Nói xong câu đó hắn cũng không phát ra thanh âm nào nữa, chỉ gất gao mồ to mắt, khuôn mặt anh tuấn trở nên vặn vẹo, thân thể cũng run rẩy .

“Cố công tử, ngươi làm sao vậy, Cố Dật Lâu.....” Cầu Mộ Quân lập tức khóc, ôm hắn vào trong lòng, bắt lực nhìn về phía Đoàn Chính Trung.

Đoàn Chính Trung nhìn Cố Dật Lâu nằm trên đất, trong mắt là hờ hững, đến lúc gặp phải ánh mắt của nàng.

Cầu Mộ Quân không mở miệng cầu hắn, chỉ không ngừng rơi nước mắt, bắt lực mà lại chờ đợi nhìn hắn.

Trên mặt Đoàn Chính Trung không có biểu tình gì, trong đáy mắt cũng không có chút cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Hai người yêu

Trên mặt Đoàn Chính Trung không có biểu tình gì, trong đáy mắt cũng không có chút cảm xúc.

Bọn họ cứ đối diện như vậy, sau đó khóe mắt nàng lại chảy xuống một hàng lệ, cô đơn cúi đầu xuống, giọt nước mắt rơi ở trên mặt Cố Dật Lâu đã hôn mê.

Đoàn Chính Trung chậm rãi đến gần, trong lúc Cầu Mộ Quân vui vẻ mà lại giật mình, hần ngồi xổm xuống, đưa tay đặt ở cổ tay Cố Dật Lâu.

Xem mạch tượng của hần, Đoàn Chính Trung hỏi:“Ngươi thật sự muốn cứu hần?”

Cầu Mộ Quân nặng nề mà gật gật đầu.

“Nếu hần là Cố Dật Lâu giả?”

“Không, hần không phải, ta đã thấy hần, nhớ rõ bộ dáng, về mặt hần, hần cùng hần năm đó giống nhau như đúc!” Cầu Mộ Quân khẳng định nói.

“Người đâu --” Đoàn Chính Trung hướng ra phía ngoài nói.

Người bên ngoài tiến vào hần thân nhiên nói:“Nâng hần đi ra ngoài.”

Cầu Mộ Quân đem Cố Dật Lâu trong lòng giao cho hạ nhân, lo lắng nhìn hần bị nâng ra ngoài, sau đó nhìn về phía Đoàn Chính Trung.

Nàng chỉ thấy được sườn mặt hần, sau đó..... là bóng dáng hần.

Hần không nhìn nàng, lập tức ra cửa lao.

Nàng nghĩ, trong lòng hần không vui .

Tựa hồ, là bởi vì nàng cứu Cố Dật Lâu . Nàng muốn giải thích với hần, lại không biết nên giải thích như thế nào, thậm chí ngay cả chính nàng đều không rõ ràng lắm, hai nam nhân này..... Trong lòng nàng chiếm vị trí nào.

Nàng tựa hồ yêu Đoàn Chính Trung, lại không bỏ được Cố Dật Lâu..... Có lẽ, mười một năm trước, nàng yêu Cố Dật Lâu, hiện tại, nàng lại yêu Đoàn Chính Trung. Khi hai người đồng thời xuất hiện, nàng liền không rõ lòng mình.

Vì sao nàng lại như vậy? Một người cả đời sao có thể yêu hai người, thậm chí vẫn là đồng thời yêu?

Có lẽ,người nàng thật sự yêu là Đoàn Chính Trung, Cố Dật Lâu..... Chính là vương bận mà thôi.

Hạ nhân đem Cố Dật Lâu nâng vào một căn phòng bình thường đơn sơ, một lát sau Đoàn Chính Trung đi vào, nàng ở bên ngoài chờ, đợi không bao lâu, hần đi ra , nàng muốn vào nhìn Cố Dật Lâu, còn chưa xoay người liền dừng bước. Sau đó nhìn sang Đoàn Chính Trung, nghẹn hồi lâu, mới nói:“Hần..... làm sao vậy?”

“Trúng độc.” Giọng nói Đoàn Chính Trung bình thường .

Cầu Mộ Quân cúi thấp đầu, lại hỏi:“ có thể giải sao?”

Đoàn Chính Trung nhìn về phía nàng, nói:“Có thể, nhưng phải dùng máu của ngươi làm thuốc dẫn, ngươi nguyện ý sao?”

“Ta đồng ý! Chỉ cần có thể cứu hần, cái gì ta cũng đồng ý!” Cầu Mộ Quân lập tức nói.

“Phải không? Cái gì đều nguyện ý.” Đoàn Chính Trung cười lạnh lùng, nhìn chăm chăm nàng sau liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

“Ngươi --” Cầu Mộ Quân biết những lời này là hần cố ý hỏi . Từ trong ánh mắt hần là có thể nhìn ra. Muốn gọi hần, lại không thể kêu ra tiếng.

Việc này, nàng thật sự không thể nào giải thích.

Xoay người đi vào phòng, thấy được Cố Dật Lâu ngủ ở trên giường.

Sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhú mảy , ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng không giãn ra

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lạnh nhạt

Sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhú mảy , ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng không giãn ra

Mấy năm nay, hần thật sự quá vất vả rồi.

Nàng lẳng lặng nhìn hấn, áy náy vì mình đã hoài nghi hấn.

Đoàn Chính Trung chỉ nói mấy câu, nàng liền nghi ngờ hấn.

Hấn không phải Cổ Dật Lâu giả mạo, cũng không phải rất ngốc, mà do trúng độc. Độc này, khẳng định rất khó giải. Hấn sợ mình không kịp báo thù trước khi độc phát, cho nên mạo hiểm đi Thích phủ, thậm chí, nói cho nàng thân phận thật của hấn, nhất định là như vậy.

Hấn hỏi nàng có khỏe không, bảo nàng đừng động vào hấn, nàng trúng độc châm, một khắc thanh tỉnh cuối cùng nghe được cũng là giọng nói lo lắng của hấn.... Hấn ít nhất có một chút quan tâm đến nàng, ít nhất còn hơn Đoàn Chính Trung vô tình.

Nàng vươn tay, muốn chạm vào mặt hấn, tay lại dừng ở giữa không trung, không thể có động tác vô cùng thân thiết như vậy, cuối cùng, chỉ thay hấn dịch dịch chân.

Lúc này, có người gọi phu nhân, nhìn lại, là Cận Nhi.

Đã lâu không thấy nàng, nàng gầy hơn chút, lại vẫn xinh đẹp đáng yêu như cũ.

“Cận Nhi, thương khôi rồi chứ?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Dạ, tốt lắm, không có việc gì.” Cận Nhi cười, trên mặt lại lộ ra hai lúm đồng tiền. Tiếp theo nàng còn nói thêm “Phu nhân, là quản gia bảo ta tới, hấn nói Văn Thái Sư đến, hơn nửa lát nữa còn có thể có rất nhiều đại nhân tới quý phủ chúc mừng lão gia, hỏi ngài có muốn đi ra ngoài xem một chút hay không.”

“Chúc mừng?” Cầu Mộ Quân sững sốt một chút, “Chúc mừng cái gì?”

Cận Nhi ngạc nhiên nói: “Phu nhân, ngài còn không biết sao?”

Cầu Mộ Quân càng kỳ quái, hỏi: “Ta không có nghe nói, xảy ra chuyện gì?”

Cận Nhi lập tức nói: “Ngày hôm qua lão gia được Hoàng Thượng đặc biệt phong làm chính quan tam phẩm, đây chính là đánh vỡ tổ chế!”

Quan tam phẩm? Nàng biết, theo quy củ, thái giám chỉ có thể làm được tứ phẩm, cho dù là đại thái giám tổng quản giống Đoàn Chính Trung, phong tứ phẩm đã là đến đỉnh, hiện tại lại được lên tam phẩm!

Cầu Mộ Quân thật sự ngoài ý muốn, đại sự như vậy, nàng lại không biết. Đoàn Chính Trung cũng không nói gì, có người đến nàng hấn là phải đi ra ngoài chiêu đãi, nhưng còn khiến cho quản gia tới hỏi.....

Trong lòng có chút áy náy, nàng quay đầu nhìn Cổ Dật Lâu trên giường, nói với Cận Nhi: “Ta đi ra ngoài, người chiếu cố hấn một chút đi.”

“Dạ, phu nhân, ngài cứ yên tâm đi.” Cận Nhi nói.

Cầu Mộ Quân lại quay đầu nhìn hấn lần nữa mới đi ra cửa.

Hương trà bốn phía, Đoàn Chính Trung cùng Mã đại nhân đồng thời quay đầu, thấy Cầu Mộ Quân chậm rãi đi tới.

Nàng bưng khay trà, đi từng bước đến bên cạnh bàn, tươi cười dâng trà.

“Mã đại nhân, thỉnh dùng trà.”

Sau đó nàng lại đi đến bên cạnh Đoàn Chính Trung, đem trà đưa cho hấn, kêu một tiếng: “Lão gia.”

Đoàn Chính Trung đưa tay tiếp trà, Cầu Mộ Quân vừa buông tay, chén trà liền rơi xuống dưới, nước trà hắt lên trên người Đoàn Chính Trung.

“Lão gia --” Cầu Mộ Quân rút khăn tay ra thay hấn lau, Đoàn Chính Trung lạnh lùng nghiêm mặt, bắt được cổ tay nàng, hắt ra.

Cầu Mộ Quân lão đạo lui ra sau vài bước, cuối cùng vẫn ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chịu nhục

Cầu Mộ Quân lão đảo lui ra sau vài bước, cuối cùng vẫn bị ngã xuống đất.

Chật vật trước mặt người ngoài như vậy, khiến mặt nàng đỏ bừng, vội vàng kéo váy đứng lên, cúi đầu đứng tại chỗ.

Lúc này Đoàn Chính Trung nói với Mã đại nhân: “Thực xin lỗi, Mã đại nhân, Đoàn mỗ trước thất bồi một chút.”

“Không sao, không sao.” Mã đại nhân nhìn cảnh tượng như vậy có chút xấu hổ, cười nói.

Đoàn Chính Trung đi rồi, Cầu Mộ Quân đi lên phía trước, ngồi xổm xuống nhặt mảnh chén trà trên mặt đất, để cho hạ nhân rửa sạch một chút, lại bung tới một ly trà khác đặt ở trên bàn, sau đó đứng ở một bên.

Một lát sau Đoàn Chính Trung trở lại, thay áo bào trắng, cả người ngọc thụ lâm phong.

“Mã đại nhân đợi lâu.” Đoàn Chính Trung nói xong, ngồi xuống.

Mã đại nhân cười nói: “Không có, Đoàn tổng quản không có việc gì là tốt rồi.”

Đoàn Chính Trung nâng chung trà lên nhấp một ngụm, nhú nhú mày, sau đó gọi một nha hoàn tới.

“Đổi trà.” Hắn nói còn có phần giận dữ.

“Vâng, lão gia.” Nha hoàn nói xong, nghe lời đổi cả hai chén trà.

Mã đại nhân hơi nghiêng đầu nhìn Cầu Mộ Quân, đối với chuyện đổi trà cũng không nói gì, sau đó quay đầu nhìn Đoàn Chính Trung cười gượng.

Cầu Mộ Quân đứng ở một bên, cắn môi, túm chặt tay áo.

Mã đại nhân còn chưa đi, lại có hai vị đại nhân tới. Đoàn Chính Trung vẫn không cho Cầu Mộ Quân ngồi xuống, nàng vẫn đứng ở bên cạnh, người tới đảo qua liếc mắt nhìn nàng một cái, nói chúc mừng Đoàn Chính Trung xong liền rời đi.

Một lát sau, Cầu Vĩ cũng đến.

Cầu Mộ Quân ở phòng trong nhìn thấy hắn, liếc nhìn Đoàn Chính Trung một cái, đi ra cửa nghênh đón hắn.

Cầu Mộ Quân tươi cười vui vẻ gọi một tiếng “Cha”, vội vàng dìu hắn vào nhà.

“Tiểu thư --”

Nghe được tiếng gọi, Cầu Mộ Quân nhìn lại, thấy đi đằng sau cha là Tiểu Nhụy.

“Ngươi..... Tiểu Nhụy, sao ngươi lại tới đây?” Cầu Mộ Quân ngoài ý muốn hỏi.

Tiểu Nhụy cười nói: “Là nô tỳ cầu lão gia mang nô tỳ đến, đã lâu không gặp tiểu thư!”

Cầu Mộ Quân vui sướng nhìn Cầu Vĩ đang cười, lại thấy được ở trong ánh mắt hắn một tia đau lòng.

Nàng biết, cho dù thế nào, hôn sự của mình, thành tâm bệnh cả đời của cha mẹ. Nàng không còn nàng biện pháp nào, chỉ có thể tận lực làm cho mình sống vui vẻ một chút.

Buổi chiều, ăn xong cơm, các vị đại nhân đều lục tục ra về, chỉ có Cầu Vĩ ở lại.

Đoàn Chính Trung nói: “Mộ Quân, bồi nhạc phụ đại nhân đến hoa viên đi dạo đi.”

Nghe những lời này, tim Cầu Mộ Quân đập nhanh một chút.

“Mộ Quân.....”

Này giống như, là lần đầu tiên hắn gọi tên của nàng.

Mà vừa rồi, hắn lại đẩy nàng, nhục nhã nàng trước mặt người khác.

Cho dù là trước mặt phụ thân Hầu gia của nàng, hắn cũng không cho nàng một chút mặt mũi, cả ngày đều lạnh lùng thản nhiên.

Mặt hắn còn ở trước mặt cha nàng già vờ một lần.

Nàng che dấu cảm xúc trong lòng, cười cười, ôm cánh tay Cầu Vĩ nói: “Cha, chúng ta đi dạo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Nguyên do

Nàng che dấu cảm xúc trong lòng, cười cười, ôm cánh tay Cầu Cầu Vĩ nói: “Cha, chúng ta đi dạo một chút đi.”

Hai cha con đi đến hoa viên, Cầu Vĩ hỏi: “Gần đây có khỏe không?”

Cầu Mộ Quân cười thực tự nhiên, sau đó nói “Rất tốt.”

Tiếp theo nàng lại hỏi: “Nương đâu, thân thể nương có gì không thoải mái sao, vẫn còn hay khóc sao?”

Cầu Vĩ thờ dài, nói: “Vẫn như cũ.”

Trong lòng Cầu Mộ Quân chua xót, lại chỉ có thể giấu trong lòng, cũng không làm được gì.

“Ta thấy các con tựa hồ có điểm dị thường, sao vậy? Cãi nhau với hần, không thoải mái sao?” Cầu Vĩ hỏi.

“Bọn con.....” Cầu Mộ Quân cười nói: “Không có, là ngày hôm qua con chọc hần mất hứng, cho nên thái độ của hần hôm nay không tốt lắm.”

“Xảy ra chuyện gì?” Cầu Vĩ hỏi.

Chuyện Cổ Dật Lâu, có nên nói cho cha không? Cầu Mộ Quân nghĩ.

Năm đó cha không giữ quan hệ với Cổ bá bá vì đã biết trước kết quả, nói vậy mấy năm nay trong lòng cha hần cũng rất khó chịu, nếu biết Cổ gia còn lưu huyết mạch, hần nhất định sẽ thật cao hứng Nên nói sao?

Chần chờ một chút, Cầu Mộ Quân mới cười nói: “Không có việc gì.”

Cầu Vĩ gật gật đầu, ngừng trong chốc lát nói: “Kỳ thật thái độ hôm nay của hần đối với con, con không cần quá để ý.”

Cầu Mộ Quân khó hiểu nhìn về phía hần.

Cầu Vĩ nói: “Lúc trước hần đối với con hần là không đến mức không tốt như vậy đúng không?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cầu Vĩ bước, nhìn nàng nói: “Kỳ thật hần cố ý làm như vậy, Hoàng Thượng muốn nhục nhã con mới cho gả con cho hần, là muốn cho con cả đời hối hận vì lúc trước không muốn tiến cung làm phi, nếu để cho Hoàng Thượng biết, con gả cho Đoàn Chính Trung vẫn sống tốt, Đoàn Chính Trung lại che chở con, vậy Hoàng Thượng không phải mặt rỗng giận dữ sao? Như vậy Hoàng Thượng không chỉ có ý kiến với Đoàn Chính Trung, còn nghĩ biện pháp khác tiếp tục trừng phạt con.”

“Thật sao?” Cầu Mộ Quân hỏi. Nàng không nghĩ tới nội tình bên trong lại phức tạp như vậy

Cầu Vĩ gật đầu nói: “Hôm nay mọi người đến đây đều sẽ biết con sống ở Đoàn phủ ngay cả nha hoàn cũng không bằng, việc này ngày mai sẽ lan truyền, tiếp theo sẽ đến tai Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ âm thầm đắc ý, có lẽ còn có thể nói với Đoàn Chính Trung không cần quá bạc đãi con. Cho nên, thà rằng Đoàn Chính Trung ở trước mặt mọi người đối với con tốt, không bằng để cho tất cả mọi người biết hần chưa đem con để vào mắt dù chỉ một chút.”

“Nói như vậy..... kỳ thật hần là muốn tốt cho con?” Cầu Mộ Quân không thể tin được nói.

“Cũng không nhất định.” Cầu Vĩ nói.

“Hần có thể thăm dò tâm tư Hoàng Thượng, Hoàng Thượng muốn hần làm thế nào, hần liền làm như thế, làm hợp ý Hoàng Thượng, cho nên Hoàng Thượng mới thích hần, mới muốn thưởng hần. Hần làm như vậy là giúp con, càng giúp chính hần, về phần bên nào lợi hơn, cha cũng không biết.”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, phiền muộn trong lòng cả ngày hôm nay bỗng chốc tiêu thất hơn nửa.

Đi dạo trong chốc lát, Cầu Vĩ còn nói thêm: “Ta nghĩ, vẫn nên để Tiểu Nhụy đi theo con, như vậy ở Đoàn phủ còn có người nhà, cha và nương con vẫn có thể yên tâm một chút.”

Cầu Mộ Quân nghĩ đến thái độ của Đoàn Chính Trung mấy ngày nay, nếu chuyện hôm nay chỉ là diễn trò, vậy hần đối với nàng hần vẫn lưu tình, mặc kệ là nể mặt cha hay là nguyên nhân khác, vậy chắc hần nàng có năng lực bảo hộ Tiểu Nhụy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Độc khó giải

Cầu Mộ Quân nghĩ đến thái độ của Đoàn Chính Trung mấy ngày nay, nếu chuyện hôm nay chỉ là diễn trò, vậy hẳn hẳn vẫn lưu tình với nàng, mặc kệ là nể mặt cha hay là nguyên nhân khác, vậy chắc hẳn nàng có năng lực bảo hộ Tiểu Nhụy.

Huống hồ lúc này, nàng thật muốn có tỷ muội bên người.

Nghĩ vậy, nàng liền gật đầu.

Sắc trời dần tối, Cầu Vĩ rời đi, Tiểu Nhụy lưu lại Đoàn phủ.

Thừa dịp Đoàn Chính Trung đi tắm Cầu Mộ Quân rất nhanh đi tới phòng Cố Dật Lâu nằm. Còn không có vào cửa, liền nghe được tiếng Cận Nhi nói chuyện trong phòng.

Cầu Mộ Quân cùng Tiểu Nhụy lập tức đẩy cửa vào, liền thấy được Cố Dật Lâu ôm ngực muốn xuống giường, Cận Nhi đang ra sức ngăn cản. Thấy nàng tiến vào, Cận Nhi lập tức nói: “Phu nhân, ngài rốt cục đã đến, vị công tử này vừa tỉnh đã nói muốn đi, nô tỳ ngăn thế nào cũng không được.”

“Cận Nhi, ngươi lui xuống trước đi.” Cầu Mộ Quân nói.

“Dạ, phu nhân.”

Thấy Cận Nhi đi ra ngoài, Tiểu Nhụy cũng đi theo, trong phòng chỉ còn hai người.

“Là người cầu Đoàn Chính Trung cứu ta sao?” Cố Dật Lâu hỏi.

“Nếu hẳn thật sự muốn giết người, ai cầu cũng vô dụng.” Cầu Mộ Quân nói.

Cố Dật Lâu nhìn nàng, đáy mắt ẩn ẩn xuất hiện đau lòng, sau đó nói: “Kỳ thật cho dù hẳn muốn cứu ta cũng không cứu được, ai cũng không cứu được ta.”

Cầu Mộ Quân gật mình nói: “Ngươi làm sao vậy? Vì sao không cứu được?”

Cố Dật Lâu chậm rãi nói: “Ta trúng độc, là dùng bốn mươi chín loại độc trùng luyện thành, trừ bỏ người chế độc, không ai biết cách giải bốn mươi chín loại độc trùng này. Đoàn Chính Trung là dùng thuốc quý kéo dài mạng của ta, không lâu nữa, ta vẫn sẽ chết.”

“Cái gì?” sắc mặt Cầu Mộ Quân trắng nhợt, gấp đến độ giữ chặt cánh tay hắn nói: “Vậy..... Vậy người chế độc đâu? Ngươi sao lại trúng độc, lại đi tìm người chế độc được không?”

Cố Dật Lâu lắc đầu.

Cầu Mộ Quân nhìn hắn nói: “Không được sao? Sẽ không giải được sao? Không có biện pháp khác sao?”

Cố Dật Lâu khẽ cười một chút: “Nếu có biện pháp khác, ta làm sao có thể ăn cả ngã về không, đến phủ Tư Không ám sát?”

Môi Cầu Mộ Quân run run, tay cũng run run, gắt gao lôi kéo quần áo hắn khóc.

“Cầu tiểu thư.....”

Cố Dật Lâu chỉ kêu một tiếng, cũng không nói gì.

“Ta không muốn ngươi chết..... Ngươi không được chết.....” mắt Cầu Mộ Quân đã bắt đầu ươn ướt.

Cố Dật Lâu nhắm mắt lại, trong chốc lát mới nói: “Cầu tiểu thư, ngươi bảo trọng.” Sau đó chậm rãi, tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân đẩy tay nàng ra, từ trên giường đi xuống.

“Cố công tử.....”

Cầu Mộ Quân không biết có thể nói cái gì, chỉ gắt gao lôi kéo quần áo hắn.

“Người yên tâm, hần không đi được.”

Cửa bị đẩy ra, tiếng nói không nhanh không chậm, lại có chút âm lãnh truyền đến, hai người nghiêng đầu nhìn lại, thấy Đoàn Chính Trung mang theo người đến.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cử chỉ kinh người

Cửa bị đẩy ra, tiếng nói không nhanh không chậm, lại có chút âm lãnh truyền đến, hai người nghiêng đầu nhìn lại, thấy Đoàn Chính Trung mang theo người đến.

Cầu Mộ Quân lập tức đứng lên, chắn trước mặt Cố Dật Lâu.

“Người còn không buông tha hần?”

Đoàn Chính Trung cười cười giả tạo, nói: “Cho tới bây giờ ta chưa từng nói sẽ thả hần.”

“Kia cũng tốt, ta cũng thà rằng dựa vào sức mình đi ra ngoài cũng không muốn để một tên hoạn cầu thả ta ra ngoài.” Cố Dật Lâu nói xong, nhảy ra khỏi phòng.

Bốn thị vệ lập tức cũng bay vào trong sân, Cầu Mộ Quân chạy theo, bên ngoài sớm là kiếm hoa đầy trời.

Cầu Mộ Quân nhìn về phía Đoàn Chính Trung, hần thân nhiên cười nhìn mọi chuyện, tựa hồ một chút cũng không sợ Cố Dật Lâu có thể chạy thoát.

Cầu Mộ Quân không hiểu võ công, sẽ không nhìn bọn họ đánh nhau lúc này mà thấy được bên nào chiếm thượng phong, nhưng xem tình huống đêm qua, Cố Dật Lâu cũng không phải không có hi vọng, nếu không bởi vì năng mà phân tâm, chỉ sợ hần đêm qua đã ra khỏi đây.

Không đứng..... Đêm qua, Đoàn Chính Trung bắn độc châm, cũng chưa thực sự ra tay.

Trước kia, nàng cũng không biết hần có võ công.

Nhưng, võ công của hần đến mức nào? Nếu Cố Dật Lâu đánh bại bốn cao thủ thủ hạ của hần, có thể đánh bại hần sao?

Lúc này, Cố Dật Lâu đột nhiên sử dụng một chiêu khinh công, Cầu Mộ Quân chỉ nghe một thị vệ trong đó kinh hô một tiếng “Phi Thiên Cửu Cung cước!”, liền không thấy được thân ảnh Cố Dật Lâu, chỉ có thể nhìn đến một bóng đen hiện lên.

Ngay lúc đó trên người một thị vệ lập tức bị trúng một kiếm.

Lúc này Đoàn Chính Trung đột nhiên chuyển hướng Cầu Mộ Quân, một chưởng đánh về phía nàng.

Trừ bỏ mở to hai mắt nhìn hết thấy, Cầu Mộ Quân không có thời gian làm ra động tác khác, thậm chí chưa kịp lộ ra một cái giật mình hoặc là biểu tình phản nộ hoặc tuyệt vọng.

Đúng lúc chưởng phong của Đoàn Chính Trung gần đánh về phía nàng, Cầu Mộ Quân cảm giác được Cố Dật Lâu phi thân, tiếp được một chưởng này.

Trên mặt Đoàn Chính Trung lộ ra một chút cười, chậm rãi thu tay, Cố Dật Lâu lui về phía sau vài bước, nôn một ngụm máu tươi từ trong miệng, đao thị vệ sớm để trên cổ hần.

Đến lúc này, Cầu Mộ Quân mới phản ứng kịp, vừa rồi Đoàn Chính Trung dùng phương pháp gì bắt được Cố Dật Lâu.

Đây là nguyên nhân hần đã sớm nắm chắc phần thắng.

Có lẽ là chuyện ngày hôm qua cho hần linh cảm, cho hần biết Cố Dật Lâu để ý đến sự sống chết của nàng. Cho nên hần liền lợi dụng nàng.

Nhưng, nếu..... Nếu Cố Dật Lâu không để ý nàng giống như hần tưởng, không thay nàng tiếp được một chưởng kia, không phải hần sẽ tự tay đánh chết nàng sao?

Một chưởng kia, đánh đến trên người Cố Dật Lâu nội lực thâm hậu, ngay cả Cố Dật Lâu đều bị thương, vậy nàng thì sao? Chỉ sợ nàng sẽ bị hần đánh cho dập nát.

Đoàn Chính Trung, so với trong tưởng tượng của nàng ngoan (độc) hơn nhiều.

Cầu Mộ Quân cắn chặt răng, lặng lẽ rút trăm cái trên đầu giấu ở trong tay áo, nhìn Cố Dật Lâu một cái, khóc chạy đến chỗ Đoàn Chính Trung.

“Vì sao ngươi sẽ không chịu buông tha hắn?” Cầu Mộ Quân lôi kéo ống tay áo Đoàn Chính Trung khóc nói: “Bắt hắn đối với ngươi có gì tốt, chẳng lẽ ngươi muốn đem hắn đưa đến chỗ Thích Tĩnh sao? Ta van cầu ngươi, lão gia.....”

Thanh âm gào khóc đột nhiên dừng lại, Cầu Mộ Quân đứng ở sau lưng Đoàn Chính Trung, dùng trăm kẻ lên yết hầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thủ hạ bại tướng

Thanh âm gào khóc đột nhiên dừng lại, Cầu Mộ Quân đứng ở sau lưng Đoàn Chính Trung, dùng trăm kẻ lên yết hầu hắn.

“Thả hắn!”

Nước mắt trong mắt chưa khô, Cầu Mộ Quân hung hăng nói.

“Cầu tiểu thư.....” Cố Dật Lâu kinh ngạc mà lại đau lòng nhìn một màn này, không biết nên nói cái gì.

Nàng cứu hắn như vậy, uy hiếp Đoàn Chính Trung, sẽ có hậu quả gì? Hướng chi, tay nàng, có nhanh bằng Đoàn Chính Trung sao?

Thị vệ nhìn Đoàn Chính Trung, cùng đội mệnh lệnh của hắn.

Mặt Đoàn Chính Trung không chút thay đổi, chậm rãi nói: “Thả hắn.”

Thị vệ buông đao đang kề trên cổ Cố Dật Lâu xuống, Cố Dật Lâu đứng im tại chỗ, nhìn nàng không chuyển mắt.

“Đi mau!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng thúc giục.

“Cầu tiểu thư.....”

Cố Dật Lâu nhìn nàng nói: “Mộ quân, Cố Dật Lâu này phụ ngươi một lần, nguyện trả lại gấp ba!” Nói xong, bóng đen chợt lóe, đã không thấy bóng dáng hắn.

Cầu Mộ Quân buông trăm cái trên yết hầu Đoàn Chính Trung ra, che miệng khóc.

Nàng không cần hắn báo đáp nàng, không cần chờ nàng giống như nàng chờ hắn lúc trước, chỉ cần hắn bình an, chỉ cần hắn có thể tiếp tục sống.

“Ngươi cho là, hắn có thể thoát được sao?” Tiếng nói của Đoàn Chính Trung không nhanh không chậm nhàn nhã vang lên bên tai nàng

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu, vừa vặn thấy hắn lấy ra từ cổ tay áo một cái ống trúc nhỏ, mở ống trúc nhỏ, một con ong mật từ bên trong bay ra, vòng vo vài vòng ở trong sân, bay thẳng ra đầu tường, ra Đoàn phủ.

Lúc nhìn thấy hắn thả ong mật Cầu Mộ Quân còn không biết đó là cái gì, nhưng khi ong mật bay ra ngoài sân sắc mặt nàng lập tức thay đổi.

Hướng Ong mật bay ra đúng là hướng Cố Dật Lâu vừa đi, dường ong mật này bay đi giống Cố Dật Lâu, nói cách khác nó có thể theo dõi Cố Dật Lâu!

Cầu Mộ Quân nhìn về phía Đoàn Chính Trung, hắn nhìn phương hướng ong mật bay đi, thản nhiên cười, vẫn là tư thái coi thường hết thảy như cũ.

Ở trước mặt nàng, hắn vĩnh viễn là người thắng.

Hắn xoay người rời đi, khi lướt qua người nàng liền ngừng lại, lấy trăm cái trên tay nàng, nắm ở trong tay, chỉ nghe thấy trong lòng bàn tay hắn “rắc” một tiếng, trăm cái gãy thành hai đoạn từ trong tay hắn rơi xuống. Đụng tới tảng đá, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Một khắc kia, lòng nàng đóng băng ba thước.

Một khắc kia, lần đầu tiên nàng không muốn thừa nhận tình yêu của mình.

Một khắc kia, trong lòng nàng nói, Đoàn Chính Trung, sẽ có một ngày, ngươi cũng yêu ta, ta đây nhất định phải cho ngươi cũng thừa nhận một chút tư vị thống khổ.

Đêm đó, nha hoàn phụng mệnh Đoàn Chính Trung đem quần áo Cầu Mộ Quân từ phòng ở của nàng lúc trước , đặt ở phòng nhỏ Cổ Dật Lâu từng nằm

Nha hoàn còn cúi đầu chuyển đạt lời nói Đoàn Chính Trung:“Lão gia nói, người ở nơi này hẳn là sẽ vui vẻ .”

Cầu Mộ Quân cười cười sáng lạn, nói:“Thay ta cảm ơn lão gia, ta thật sự rất vui vẻ! Tội thiếu ở đây cũng từng có chân chính”

Nàng dừng lại nói, sửa lời nói:“Tốt lắm, các người đi ra ngoài đi.”

Có câu, chứ người không nói thẳng chỗ yếu.

Nàng không biết Đoàn Chính Trung khi nghe người khác gọi hẳn “Hoạn cầu” trong lòng nghĩ thế nào , nhưng trong lòng nàng có chút đau lòng .

Nhưng vừa rồi, nàng suy nghĩ chút nữa đã nói:“Tội thiếu nơi này cũng là nơi có một nam nhân chân chính từng ngủ.”

Nàng thật sự oán hẳn coi thường cảm tình của nàng, không lưu tình với nàng chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bùng tỉnh đại ngộ

Nàng thật sự oán hẳn coi thường cảm tình của nàng, không lưu tình với nàng chút nào.

Kỳ thật nàng không có lý do trách hẳn , ai nói thiếp có ý, lang nhất định phải hữu tình?

Nhưng sớm biết rằng hẳn vô tình như vậy, thà rằng nghĩ đến Cổ Dật Lâu.

“Tiểu thư, mau đi ngủ.” Tiểu Nhụy trái xong đệm chăn nói.

Đoàn Chính Trung cho tất cả nha hoàn rời đi, hiện tại bên người nàng chỉ còn Tiểu Nhụy.

Cầu Mộ Quân nghĩ, cha thật đúng là phòng ngừa chu đáo, vừa mang Tiểu Nhụy đến đây, bên người nàng liền không có người.

Nàng đi đến bên giường, ngẩng đầu hỏi:“Tiểu Nhụy người ngủ ở đâu?”

“A?” Tiểu Nhụy nhìn phòng, nói:“Nô tỳ nằm úp sấp trên bàn là được, tiểu thư yên tâm, hiện tại trời không lạnh, không có chăn cũng không có việc gì .”

Cầu Mộ Quân thờ dài, nói:“Người ngủ cùng ta đi.”

“Không không, tiểu thư, như vậy sao được, nô tỳ ngủ trên bàn là được”

Cầu Mộ Quân nàng kéo đến bên giường nói:“Quên đi, không cãi, đều đến nước này , còn so đo cái gì?”

Tiểu Nhụy thấy nàng kiên quyết, hai người lại cùng một chỗ nhiều năm, cũng không nói gì nữa , cùng Cầu Mộ Quân ngủ ở trên giường.

Hai người ở trên giường nằm nửa canh giờ, Tiểu Nhụy thấy Cầu Mộ Quân còn chưa ngủ , liền hỏi:“Tiểu thư, hẳn luôn đối với người tệ như vậy sao?”

“Cũng..... Không phải.”

Không phải sao? Kỳ thật hẳn vốn đối nàng không tốt , bởi vì hai lần ngẫu nhiên không rõ nguyên nhân đối tốt với nàng, nàng liền cảm thấy hẳn tốt với nàng. Kỳ thật, sự thật là, ở trong lòng hẳn, nàng chả là gì.

“Tiểu thư, người thích hẳn sao?”

Cầu Mộ Quân kinh ngạc, lại bình tĩnh hỏi:“Người..... Làm sao có thể hỏi như vậy?”

Tiểu Nhụy nói:“Nô tỳ đoán , ánh mắt tiểu thư nhìn hẳn rất khác, đôi khi tựa hồ làm ra vẻ không để ý, đôi khi lại tựa hồ thực thương tâm, nhưng mà rất nhiều lúc, trong mắt của ngài giống như chỉ có hẳn..... Nô tỳ cũng không biết, chính là đoán thôi.”

Nhưng lại đoán đúng rồi.

Cầu Mộ Quân nghĩ.

Nàng đột nhiên nghĩ lại một chút.

Tiểu Nhựt so với nàng còn nhỏ hơn một tuổi, mới mười tám tuổi, đối với rất nhiều việc biết cũng không nhiều, nhưng Tiểu Nhựt lại nhìn ra nàng thích hắn , vậy hắn thì sao?

Hắn mười lăm tuổi tiến cung, xem rõ thị phi trong cung là, lấy sự thông minh của hắn, tâm cơ của hắn, không biết so với Tiểu Nhựt cao hơn bao nhiêu lần, nam nhân khác khó mà nói, nhưng hắn là đại tổng quản – là kẻ có thể nghe lời mà đoán lòng người, hắn làm sao có thể không nhìn ra nàng thích hắn !

Có lẽ, lúc chính nàng còn chưa nhận ra tình cảm của mình thì hắn đã nhìn ra, cũng đã nhìn thấu lòng nàng!

Nhưng mà..... Nhưng mà hắn lại hoàn toàn chẳng để trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đoạn kiếm

Nhưng mà..... Nhưng mà hắn lại hoàn toàn chẳng để ở trong lòng!

Trong bóng đêm, Cầu Mộ Quân đưa lưng về phía Tiểu Nhựt gặt gao nắm tám trái giường trong tay, thế nhưng có xúc động muốn khóc.

Vì sao nàng lại thích một người như vậy, vì sao nàng lại thích Đoàn Chính Trung!

Tiểu Nhựt lúc này còn nói thêm“Tiểu thư, nô tỳ nói bừa , ngài cũng đừng để ý . Còn có..... Buổi chiều, nô tỳ nghe thấy công tử kia nói mình là Cố công tử, nhưng Cố công tử không phải đã chết sao?”

Cầu Mộ Quân nói:“Việc này ta cũng không biết, Tiểu Nhựt ngươi coi như không nghe thấy là được, cũng không được nói với bất kì kẻ nào, việc này biết nhiều sẽ có nguy hiểm .”

“Dạ.” Tiểu Nhựt thật nghe lời lập tức gặt đầu, không nữa hỏi.

Ngày hôm sau Cầu Mộ Quân bắt đầu ho, Tiểu Nhựt muốn đi gọi đại phu, bị nàng ngăn lại.

Không nghĩ tới buổi chiều đồ ăn đưa tới vẫn lạnh ngắt.

Tiểu Nhựt tức giận nói:“Này cũng thật quá đáng, tiểu thư vốn đang ho, ăn thức ăn lạnh không phải càng ho nghiêm trọng sao!”

Cầu Mộ Quân thờ dãi nói:“Quên đi, chúng ta tự đi hâm nóng đi.”

Tiểu Nhựt nói:“Tiểu thư ngài ở trong phòng chờ, nô tỳ đi hâm lại rồi bưng tới.”

“Ta và ngươi cùng đi, dù sao ở trong phòng cũng không có việc gì.” Cầu Mộ Quân nói xong, đã tự bưng đồ ăn đi về phía phòng bếp.

Tiểu Nhựt lại đuổi theo, đỡ lấy khay đồ ăn trong tay nàng.

Trong phòng bếp, Tiểu Nhựt nhóm lửa, Cầu Mộ Quân hâm nóng đồ ăn, Tiểu Nhựt nhìn bộ dáng nàng kéo cao cổ tay áo làm việc, mắt đỏ hồng nói:“Tiểu thư, hắn vì sao lại không quan tâm ngài? Ngài cho tới bây giờ chưa bao giờ phải chịu khổ thế này.”

Cầu Mộ Quân nhìn nàng, cười nói:“Thế này có gì khổ , không phải chỉ là tự nấu cho mình thôi sao?”

Trong mắt Tiểu Nhựt ứa nước mắt nói:“Nếu hắn biết ngài bị bệnh, sẽ đối với ngài đỡ hơn sao?”

“Được rồi được rồi, sao lại khóc ? Đã nóng rồi , mau mang vào phòng đi.” Cầu Mộ Quân nói giống như không có việc gì.

Từ phòng bếp đi ra, lúc đi qua hoa viên, Cầu Mộ Quân thấy một người từ ngoài cửa tiến vào.

Quần áo màu xám, đầu lạp màu xám, là người nàng chưa từng gặp qua.

**đầu lạp: mũ trùm cả đầu giống như trong phim võ hiệp*

Tay phải hắn cầm bả đao, tay trái lại cầm đoản kiếm

Có người đồng thời dùng hai loại vũ khí sao? Cầu Mộ Quân nghĩ.

Người nọ hình như là đến thư phòng Đoàn Chính Trung, cách nàng càng ngày càng gần, sau đó nàng nhìn thanh đoản kiếm trên tay hắn -- đó căn bản không phải đoản kiếm, mà là một thanh kiếm bị gãy.

Một thanh kiếm rất quen thuộc, nàng đã từng nhìn thấy, nàng đã từng nhìn thấy !

Cầu Mộ Quân rất nhanh liền nhớ ra mình thấy thanh kiếm này ở nơi nào, bởi vì nàng căn bản chưa gặp nhiều người dùng vũ khí, dùng kiếm lại càng ít, mấy ngày nay không phải chỉ có một mình Cổ Dật Lâu sao?

Thanh kiếm này, chính là của Cổ Dật Lâu ! Kiếm của hắn đã gãy, vậy hắn thì sao?

Cầu Mộ Quân lập tức đưa hết đồ trên cho Tiểu Nhụy, chạy tới trước mặt người áo xám.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tin người chết

Cầu Mộ Quân lập tức đưa hết đồ trên cho Tiểu Nhụy, chạy tới trước mặt người áo xám.

“Chủ nhân thanh kiếm này đâu?” Cầu Mộ Quân trực tiếp hỏi.

Người áo xám không lên tiếng, thậm chí không ngẩng đầu, lập tức đi qua bên cạnh nàng.

“Ngươi đứng lại, là Đoàn Chính Trung phái ngươi đi ra ngoài đúng không? Ngươi đã làm gì Cổ công tử?” Cầu Mộ Quân lại đuổi theo hắn.

Người áo xám không muốn bị nàng tiếp tục dây dưa, chân đạp một cái, dùng khinh công xẹt qua trước mắt nàng.

Cầu Mộ Quân cũng không muốn hỏi hắn nữa, trực tiếp đến thư phòng Đoàn Chính Trung.

Chờ nàng đi vào thư phòng, đã không thấy người áo xám, trên bàn Đoàn Chính Trung có một thanh kiếm gãy.

“Ngươi giết hắn?” Cầu Mộ Quân vọt tới trước mặt hắn hỏi.

“Ta có cho phép ngươi tiến vào sao?” Đoàn Chính Trung nhìn hồ sơ trên bàn nói.

“Giết hắn đối với ngươi có lợi gì? Có chỗ nào tốt! Ngươi bị điên sao, gặp người liền giết?” thanh âm Cầu Mộ Quân run run, dồn dập, lại sợ Cổ Dật Lâu thật sự đã chết, vội vàng muốn biết kết quả, hơn hết là vì Đoàn Chính Trung vô tình mà đau lòng.

“Cứu hắn, có lợi gì cho ta?” Đoàn Chính Trung ngẩng đầu hỏi ngược lại.

“Nếu không có lợi, ta đây vì sao không thể giết hắn?”

“Ngươi.....” Cầu Mộ Quân nhìn hắn, nói không nên lời.

Đoàn Chính Trung lại cúi đầu, nói: “Thừa dịp ta còn chưa trừng phạt ngươi tự ý vào thư phòng, mau đi ra đi.”

“Vì sao, vì sao ngươi lại như vậy? Vì sao!” Cầu Mộ Quân nắm chặt mặt bàn gỗ đàn, bởi vì rất dùng sức, làm gãy móng tay mình, tơ máu từ móng tay chậm rãi chảy ra, nàng cũng không cảm thấy gì.

“Người đâu, đưa phu nhân đi ra ngoài.” Đoàn Chính Trung bình tĩnh nói.

Lập tức có nha hoàn đi vào thư phòng, đi trước các nàng là Tiểu Nhụy, giữ chặt Cầu Mộ Quân kéo đi ra ngoài.

“Tiểu thư, đi nhanh thôi.” Tiểu Nhụy sợ trong chốc lát Đoàn Chính Trung liền trở mặt, vội vã muốn kéo nàng đi.

Cầu Mộ Quân vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, tựa hồ cố gắng muốn nhìn thấu lòng hắn, nhìn ra hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng kết quả là cũng không thấy được gì.

“Tiểu thư, nô tỳ cầu người, nhanh đi đi!” Tiểu Nhụy lôi kéo nàng, hai nha hoàn khác cũng kéo nàng ra cửa trước, nàng cũng không mất lý trí, không nên ở chỗ này chất vấn Đoàn Chính Trung nữa, không bao lâu liền ra khỏi thư phòng.

Thất thần đi về phía phòng nhỏ, nước mắt Cầu Mộ Quân rốt cục chảy ra.

Lần thứ hai nghe được tin Cố Dật Lâu đã chết, nàng cũng không có trước lạ sau quen, mà càng đau lòng hơn so với tám năm trước.

Mười một năm, ba năm là vị hôn phu thê, hai mặt chi duyên, một câu đồng ý.

Đó là tất cả những gì bọn họ có.

Ông trời nếu chỉ cho bọn họ duyên phận nửa đời, vì sao lại muốn bọn họ gặp nhau?

Là để làm cho nàng vướng bận, làm cho nàng thống khổ sao?

So với Đoàn Chính Trung, ông trời ác hơn.

Về phòng, chưa ăn cơm liền nằm trên giường, không ngủ mà âm thầm rơi lệ, một mình đau lòng.

Hiện tại nàng mới bắt đầu hối hận, hối hận lúc trước tùy hứng, tự cho là thông minh ở trước mặt quan tuyển tú giả bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Rơi xuống nước

Hiện tại nàng mới bắt đầu hối hận, hối hận lúc trước tùy hứng, tự cho là thông minh giả bệnh trước mặt quan tuyển tú.

Nếu lúc trước không tùy hứng, có lẽ hiện tại nàng đã tiến cung làm tú nữ, có lẽ sẽ không bị tuyển trúng, cứ như vậy mà vui vẻ ở nhà. Vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không có liên hệ cùng Đoàn Chính Trung.

Nàng bắt đầu sợ, sợ những ngày về sau.

Nàng cũng muốn kiên cường, nhưng lại không thể cam đoan khi trái tim mình tràn ngập tình yêu say đắm lại phải đối mặt với Đoàn Chính Trung lãnh khốc vô tình, sẽ nhận không được mà đau đớn, nhận không được mà rơi lệ.

Tiểu Nhụy nằm xuống bên cạnh nàng, tới gần nàng, không nói một câu nằm sát bên lưng nàng, muốn an ủi nàng.

Cầu Mộ Quân nằm ở trên giường vài ngày, Tiểu Nhụy một lát không rời chăm sóc nàng vài ngày. Ngẫu nhiên Cầu Mộ Quân cũng sẽ ăn một chút, tuy rằng không muốn ăn, lại sợ Tiểu Nhụy lo lắng.

Đoàn Chính Trung chưa từng đến xem qua tình huống bên này, chỉ có quản gia tới một lần, hỏi tình huống của nàng một chút liền đi.

Nàng nghĩ, quản gia nhất định bẩm báo với hần tình huống của nàng: Trên mặt không có huyết sắc, không ăn uống, nằm mấy ngày ở trên giường.

Hần nhất định cũng vội vàng qua loa, “Ừ” một tiếng.

Trời vẫn âm u, tăng thêm sầu khổ trong lòng người, mãi đến một buổi sáng năm ngày sau, khi Cầu Mộ Quân tỉnh lại, hai mắt bị ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Một con chim Yến đứng trên bệ cửa sổ hót, làm cho người ta lập tức cảm nhận được thế gian bùng bùng sức sống.

Cầu Mộ Quân nhìn chim Yến bên cửa sổ, chậm rãi ngồi dậy, bên ngoài trời xanh mây trắng, có gió, có ánh mặt trời, chiếu ấm lòng nàng.

Tiểu Nhụy đi đến, cười nói: “Tiểu thư, bên ngoài ánh nắng rất đẹp, gió cũng rất thoải mái, nếu không để nô tỳ diu người ra ngoài đi dạo một chút! vài ngày nữa chỉ sợ trời bắt đầu nóng.”

Chim Yến kia vỗ vỗ cánh bay đi, Cầu Mộ Quân thu hồi ánh mắt, gật đầu, lộ ra một chút mỉm cười ôn nhu.

Giúp nàng ăn cơm xong, Tiểu Nhụy liền lôi kéo nàng ra ngoài, chạy tới hoa viên.

“Tiểu thư, đi vào trong đó đi, đi trên hành lang dài, nơi đó gió thật lớn!” Tiểu Nhụy vui vẻ như con chim Yến vừa rồi, gọi tới gọi lui, chím chíp chiêm chiêm.

Cầu Mộ Quân để Tiểu Nhụy lôi kéo đi tới trên hành lang dài cao cao, gió thổi quần áo của nàng bay phấp phới, giống như tiên nữ đạp gió mà đi.

Chuông gió hai bên hành lang dài, vẫn phát ra thanh âm “Leng keng” dễ nghe, phía dưới là hồ sen thật to, ‘bích thủy thanh ba’, một đàn cá màu sắc tiên

điểm ở trong nước truy đuổi chơi đùa, thật là một cảnh tượng xinh đẹp lại vui vẻ.

Cầu Mộ Quân nghĩ, hôm nay hình như Đoàn Chính Trung không cần tiến cung , thì cốt Cố Dật Lâu cũng không biết ở nơi nào .

Nàng đi đến bên lan can, cúi đầu nhìn gợn sóng trong ao, mỉm cười trên mặt đã không còn.

“Tiểu thư, cẩn thận một chút, đừng để bị ngã xuống.” Tiểu Nhụy ở phía sau nàng nói.

Cầu Mộ Quân cười nói:“ Lan can này rắn chắc như vậy, làm sao ngã xuống được ?”

“Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!” Tiểu Nhụy nói xong, lặng lẽ nhìn ra xa xa, thấy bóng dáng mấy người kia càng ngày càng gần, tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy người trên hành lang dài.

Đi đầu trong đám người, đúng là Đoàn Chính Trung mặc một bộ quần áo màu áo trắng.

Tiểu Nhụy nhìn Đoàn Chính Trung phía xa xa đang đi tới, nói với Cầu Mộ Quân :“Tiểu thư người nhìn xem, bên kia có con điều bay thật cao !”

Cầu Mộ Quân xoay người, khẽ hỏi:“Chỗ nào?”

“Chính là chỗ kia, tiểu thư người qua bên này một chút, chính là bên kia!”

Cầu Mộ Quân dịch sang bên cạnh một chút, lại bị nhánh cây chặn tầm mắt, liền chậm rãi lui ra sau,“Sao vẫn.....”

Vừa nói ra khỏi miệng, dưới chân trượt một cái, cả người liền ngã về phía sau.

“Tiểu thư --” Tiểu Nhụy quay đầu nhìn về phía nàng, thất thanh hét chói tai, lại chỉ thấy nàng ngã lên lan can, từ trên lan can không cao lắm ngã xuống.

Đoàn Chính Trung ở xa trông thấy Cầu Mộ Quân từ trên hành lang rơi xuống dưới, biến sắc, lập tức phi thân đến bên cạnh ao.

“A --” Tiểu Nhụy hét to, lặng lẽ đá một hạt châu tròn tròn trên hành lang xuống nước.

Nhưng giây tiếp theo, tiếng kêu của nàng đình chỉ, mặt lập tức trắng bệch.

Cầu Mộ Quân trước lúc Đoàn Chính Trung kịp đuổi tới đã ngã xuống nước, chìm vào trong nước. Sau đó là màu máu đỏ sậm từ trong nước chậm rãi dâng lên, lan ra bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bón thuốc

Vừa vặn đúng lúc nha hoàn bưng thuốc tới, Tiểu Nhụy cẩn thận nâng Cầu Mộ Quân dậy, bón thuốc cho nàng.

Buổi chiều, Đoàn Chính Trung từ trong cung trở về.

Quản gia điu hẩn vào cửa, khi đi đến sân nói:“Phu nhân đã tỉnh, đại phu nói không còn gì đáng ngại.”

Đoàn Chính Trung dừng bước, không nói gì, sau đó lại tiếp tục đi đến phòng nghỉ.

Thay quần áo, dùng bữa, sau khi làm xong công việc mới đến thăm Cầu Mộ Quân .

Cầu Mộ Quân ngủ vừa mới tỉnh lại, chợt nghe đến bên ngoài có tiếng gọi “Lão gia”.

Nghiêng đầu, liền thấy được Đoàn Chính Trung từ bên ngoài vào.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng rõ ràng thấy trong mắt hắn sự vui mừng.

Chính là ánh mắt kia chợt lóe qua, nàng cũng không biết đó là ảo giác của mình hay là thật nữa.

Tiểu Nhụy lui đến một bên, Đoàn Chính Trung đi đến bên giường, nói:“Tỉnh là tốt rồi, còn chỗ không thoải mái không?”

Cầu Mộ Quân nhớ lại bộ dáng lạnh bạc ngày đó của hắn, nghiêng mặt đi không muốn nhìn hắn, đơn giản đáp:“Không có.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng trong chiếc lát, quay đầu hỏi nha hoàn: “Phu nhân đã dùng bữa chưa?”

Nha hoàn hồi đáp: “Phu nhân vừa tỉnh ngủ, còn chưa uống thuốc, đợi uống xong thuốc mới có thể ăn cơm.”

Đang nói, một bát thuốc còn đang bốc khói đã được hạ nhân bung lên, Tiểu Nhụy lại nâng nàng dậy, tiếp nhận bát thuốc, ngồi xuống đầu giường bón cho nàng.

Không biết là do chăm sóc Cầu Mộ Quân quá lâu nên mệt mỏi, vẫn là bởi vì Đoàn Chính Trung đứng ở một bên nhìn nên khẩn trương, tay cầm thìa của Tiểu Nhụy vẫn run rẩy, thuốc còn chưa tới bên miệng Cầu Mộ Quân đã rơi vào trong bát một nửa.

Đoàn Chính Trung nhìn thấy vậy, nói: “Tránh ra, để ta.”

Tiểu Nhụy cúi đầu, nghe lời tránh ra, cầm chén thuốc giao cho Đoàn Chính Trung.

Đoàn Chính Trung ngồi ở trước mặt Cầu Mộ Quân, múc một thìa bón cho nàng.

Cầu Mộ Quân âm thầm tròn trắng mắt với Tiểu Nhụy.

Nàng không hiểu, rõ ràng đang êm đẹp, đột nhiên lại xảy ra tình huống này, để cho người này đến bón cho nàng, bộ dáng rõ ràng không tình nguyện.

Hắn nghĩ nàng thích thế chắc?

Nhìn thuốc, nàng cũng không muốn há mồm.

Đoàn Chính Trung cũng không nói gì, đem thìa thuốc tản ra mùi gay mũi để ở bên mũi nàng, Cầu Mộ Quân cũng không muốn gây chuyện với hắn lúc này, liền hé miệng, uống xong thìa thuốc.

Đáng, khó uống muốn chết.

Thân thể nàng vốn luôn tốt, nhưng từ khi vào Đoàn phủ, cũng không nhớ rõ đã phải uống bao nhiêu thuốc. Giống như muốn bù lại những năm không sinh bệnh trước kia.

Đoàn Chính Trung quả nhiên là khắc tinh của nàng, ở cùng hắn nàng bệnh nhiều hơn, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị hắn khắc chết, khi đó hắn liền cao hứng!

Nàng không muốn nhìn vào mắt hắn, nhưng vì ngồi đối diện với hắn, cho nên phải cụp mắt xuống, nhưng như vậy mỗi lần đều nhìn thẳng vào tay hắn.

Tay trắng nõn mà mảnh mai.

Giống như nữ nhân. Cầu Mộ Quân oán hận trong lòng. Nhưng nàng cũng biết khí lực đôi tay kia cùng tay nữ nhân chênh lệch thật nhiều.

Bị tay hắn nắm, thực thoải mái, thực ấm áp.

Gió nhẹ ngày ấy, tịch dương ngày ấy... ngày ấy bóng nàng cùng hắn kéo thật dài..... Hết thảy, dường như đã mấy đời.

Nghĩ tới hắn hi vọng vô thường, nghĩ tới tâm tư hắn khó dò, nghĩ đến tính tình hắn lạnh bạc, Cầu Mộ Quân nhất thời tức giận, đột nhiên nói: “Ta không cần người bón, để cho người khác làm.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Nóng vội

Đoàn Chính Trung quay đầu nhìn Tiểu Nhụy một cái, sau đó nói với quản gia: “Đề người đi điều tra nơi phu nhân ngã xuống có gì khác thường hay không.”

“Vâng.” Quản gia lĩnh mệnh đi ra ngoài, Đoàn Chính Trung lại nói với nha hoàn đứng bên: “Điу nàng đi nghỉ ngơi.”

Nha hoàn giúp Tiểu Nhụy còn đang hoảng loạn đi ra ngoài, Đoàn Chính Trung nhìn Cầu Mộ Quân, ngồi xuống đầu giường cầm tay nàng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đại phu cứ qua một lúc sẽ đến xem tình hình của nàng xem có gì dị thường không, trong phòng, người ra vào không ngừng, lại vẫn im lặng.

Một lát sau, quân gia trở lại. Đứng ở trong phòng nói với Đoàn Chính Trung: “Tàng đá trong ao có từ ngày xây dựng, cũng không có chỗ nào đáng nghỉ, trên hành lang có một chiếc hoa ngân nhỏ nhỏ, đúng là nơi phu nhân trượt chân, xem ra, hình như phu nhân là giẫm vào hạt châu nào đó mà trượt chân, nhưng ở trên hành lang lại không tìm được.”

“Đã biết.” Đoàn Chính Trung gật đầu.

“Chuyện này không cần tra xét nữa, nói là phu nhân ngoài ý muốn ngã bị thương. Mặt khác sai người nâng cao lan can hành lang thêm chút nữa.” Hắc bổ sung.

“Đa, lão nô sẽ đi làm ngay.” Quân gia nói xong, lui xuống.

Sắc trời ngày càng tối, có người nhắc nhở Đoàn Chính Trung nên đi nghỉ.

Đoàn Chính Trung trầm mặc một chút, chậm rãi từ trên giường đứng dậy, lại chậm chạp không đi.

Tiếp theo, hắc lại ngồi xuống, nói: “Không cần lo cho ta, đi xuống.”

Đêm đã khuya, Đoàn Chính Trung còn ngồi ở đầu giường, hai nha hoàn đứng bên cạnh, đại phu canh giữ ở bên ngoài, không khí im lặng mà lại nghiêm túc.

Đầu tháng, gần như không có ánh trăng, chung quanh tối đen. Gió thổi từng đợt, khiến lá cây vang lên tiếng “xào xào”. Không nghĩ tới vốn chỉ có tiếng gió ban đêm, lại đột nhiên truyền đến tiếng kêu thê lương “quác --”, đúng là tiếng quạ đen kêu!

Đoàn Chính Trung nắm chặt tay Cầu Mộ Quân ngày càng căng thẳng.

Nha hoàn chạy ra ngoài phòng ném hai cục đá lên trên cây, đuổi quạ đen đi.

Lại khôi phục im lặng, Đoàn Chính Trung nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Đêm dài cuối cùng cũng đi qua, đến khi cách canh năm còn nửa canh giờ, hạ nhân trong Đoàn phủ đã mở cửa, thay Đoàn Chính Trung chuẩn bị xe ngựa, Đoàn Chính Trung nhìn vài thứ ngoài cửa sổ, rồi cục đứng lên, ra khỏi phòng Cầu Mộ Quân.

Rửa mặt, đổi quần áo xong, Đoàn Chính Trung liền ra khỏi phủ lên xe ngựa, đến thẳng hoàng cung.

Sau khi Đoàn Chính Trung đi, Tiểu Nhụy đến bên cạnh đầu giường Cầu Mộ Quân, nóng vội chờ đợi nàng tỉnh lại.

Trời dần dần sáng, mười hai canh giờ sắp đến, Tiểu Nhụy nhìn nhìn liền nhắm mắt lại, hi vọng lúc mở mắt ra Cầu Mộ Quân cũng sẽ mở mắt nhìn nàng, nhưng mỗi lần mở mắt lại là một lần thất vọng.

Đại phu mỗi lần bắt mạch, đáp án đều là “Chờ một chút.”

Kỳ thật bọn họ cũng không biết đợi lát nữa sẽ có kết quả gì, một phần cơ hội, không phải ai cũng có thể may mắn như vậy.

Lúc còn thừa một canh giờ cuối cùng, trên trán Tiểu Nhụy đã chảy ra mồ hôi, nắm chặt tay Cầu Mộ Quân, tựa hồ hơi buồn lòng một chút, nàng liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Thức tỉnh

Lúc còn lại một canh giờ cuối cùng, trên trán Tiểu Nhụy đã chảy ra mồ hôi, nắm chặt tay Cầu Mộ Quân, tựa hồ hơi buồn lòng một chút, nàng liền biến mất.

Nha hoàn đứng bên thấy tâm trạng nàng không ổn, tiến lên muốn dìu nàng đi nghỉ.

“Ta không đi..... Ta không đi.” Tiểu Nhụy trợn trừng mắt, giống thấy cái gì thật khủng bố, thân thể run rẩy kịch liệt, thế nào cũng không chịu buông tay Cầu Mộ Quân.

“Tiểu Nhụy cô nương, ngươi vẫn nên đi nghỉ một chút đi, ngươi xem ngươi đều..... A --” Nha hoàn đột nhiên hét to một tiếng, chỉ vào trên giường, không nói được một câu, trên mặt là biểu tình kinh hãi.

Tiểu Nhụy quay đầu, vừa vận nhìn đến Cầu Mộ Quân mở mắt.

“Tiểu..... Tiểu thư.....”

Tiểu Nhụy run run gọi.

Cầu Mộ Quân nhìn mặt Tiểu Nhụy, cảm giác được nàng đang nắm chặt tay mình. Nhưng trong lúc ngủ mơ bàn tay nắm lấy tay nàng cũng không có cảm giác mềm mại như vậy, thậm chí, người nàng nghĩ đến kia, cũng chưa ở trước mắt nàng.

Đại phu lập tức đi lên bắt mạch cho nàng, thở phào một hơi, vui mừng gật đầu, sau đó liền đưa tay đến trước mắt Cầu Mộ Quân vẫy vẫy hỏi: “Đoàn phu nhân, người nhìn thấy sao?”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

“Rõ ràng không?”

“Rõ ràng.” Cầu Mộ Quân trả lời.

Ba vị đại phu nhìn nhau cười, lại hỏi: “Vậy ngài nghe được rõ ràng sao?”

“Ừ, rõ ràng.”

Đại phu lại hỏi tiếp nói: “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, nói: “Đầu có chút đau.”

Đại phu mỉm cười, nói: “Đầu bị thương đương nhiên là phải đau, đội uống thuốc xong, lại tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không sẽ đau như vậy nữa. Xem ra phu nhân đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, Đoàn đại nhân có thể yên tâm.”

Tiểu Nhụy nhìn chăm chăm vào Cầu Mộ Quân, nhìn xong liền khóc.

Cầu Mộ Quân hỏi: “Tiểu Nhụy, làm sao vậy?”

“Đều do nô tỳ, không nên kéo người đi ra ngoài, kéo người lên hành lang cao như vậy, còn chỉ cho người nhìn cái điều..... Người ngã xuống, đều là do nô tỳ làm hại.....” Tiểu Nhụy nức nở nói, ánh mắt hồng hồng.

Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng cười, cầm lại tay nàng nói: “Được rồi, đầu phải lỗi của người, là do ta không cẩn thận. Hiện tại không phải ta đã không có việc gì rồi sao? Người còn khóc cái gì?”

“Chính là do nô tỳ, chính là do nô tỳ, để lão gia, phu nhân đánh chết nô tỳ đi, đều là do nô tỳ làm hại tiểu thư.....”

Cầu Mộ Quân nhún nhún vai nói: “Được rồi, được rồi, ta đều thương thành như vậy người còn muốn ta an ủi người sao? Ta nói không phải lỗi của người là không phải lỗi của người, đến lúc đó cha mẹ hỏi, người cứ nói là ta không cẩn thận ngã bị thương, biết không?”

“Tiểu thư.....”

“Cứ như vậy, không cho nói gì nữa, ta đau đầu, thực không có khí lực khuyên người nữa.” Cầu Mộ Quân nói.

Tiểu Nhụy ngậm miệng, gật gật đầu.

Vừa vặn đúng lúc nha hoàn bưng thuốc tới, Tiểu Nhụy cẩn thận nâng Cầu Mộ Quân dậy, bón thuốc cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Mệnh ở sớm tối

Trước lúc Đoàn Chính Trung kịp đuổi tới Cầu Mộ Quân đã ngã xuống nước, chìm vào trong nước. Sau đó là màu máu đỏ sẫm từ trong nước chậm rãi dâng lên, lan ra bốn phía.

Tiểu Nhụy ngơ ngác nhìn máu trong nước, quên cả kêu cứu.

Đoàn Chính Trung chạy đến bên cạnh ao, vừa muốn nhảy xuống, thị vệ bên cạnh hắn đã đuổi kịp, Đoàn Chính Trung lập tức nói: “Mau, cứu nàng!”

Hai thị vệ lập tức nhảy xuống, rất nhanh bơi về phía máu loãng đang tràn ra

Đoàn Chính Trung gắt gao nắm chặt nắm đấm, nhìn thị vệ đem Cầu Mộ Quân đang hôn mê từ trong nước lên, nâng nàng trở về, lưu lại một vệt máu ở trong nước chậm chậm tan đi.

Thị vệ mới bơi tới bên bờ, Đoàn Chính Trung liền tự đem Cầu Mộ Quân kéo lên, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc đưa đến miệng nàng, ôm lấy nàng chạy về trong phòng.

“Mau, gọi đại phu!”

Ngờ khí hân có chút dồn dập.

Một bàn tay Đoàn Chính Trung đè chặt cái gáy không ngừng chảy máu của Cầu Mộ Quân, rất nhiều máu từ giữa các ngón tay chảy ra, nhiễm đỏ áo bào trắng của hắn.

Thật lâu sau Tiểu Nhụy mới tỉnh ngộ, vội vàng chạy xuống hành lang dài, chạy theo Đoàn Chính Trung.

Không lâu, quân gia liền đưa ba vị đại phu đến, vội vàng thay Cầu Mộ Quân cầm máu chẩn đoán.

Vốn chỉ là từ trên hành lang dài rơi vào trong nước hắn là không có việc gì, ai có thể ngờ, phía dưới ao lại có một tảng đá dựng thẳng đứng, đầu Cầu Mộ Quân vừa vịn đập vào trên tảng đá.

Từ nơi cao như vậy đập vào đầu, có thể đoán tình huống tệ đến mức nào.

Đoàn Chính Trung trắng mặt, Tiểu Nhụy cũng bị dọa ngây người, thần sắc mọi người nghe xong lời đại phu đều ngưng trọng.

Đoàn Chính Trung vẫn mặc áo bào trắng nhiễm máu, nhếch môi, nhìn Cầu Mộ Quân trên giường không chuyển mắt, nắm chặt tay làm cho người ta nghe được thanh âm các đốt ngón tay kêu “rắc rắc”.

Ba vị đại phu thương lượng một chút, sau khi xác định phương pháp chẩn trị liền nắm chặt thời gian trị thương cho nàng.

Tiểu Nhụy nhìn những việc này, thân mình xui xẻo, ngồi dưới đất ní non “Tiểu thư”, bi thống khóc.

Mãi cho đến một lúc lâu sau, đại phu cho người đi sắc thuốc, Cầu Mộ Quân đã ngừng chảy máu, quần áo cũng đã đổi, Đoàn Chính Trung mới hỏi: “Nàng thế nào?”

Đại phu nhìn nhau, một người trong đó tiến lên từng bước nói: “Trong vòng mười hai canh giờ phu nhân nếu không thể tỉnh lại sẽ..... sẽ không tỉnh lại nữa.”

Bốn phía tĩnh mịch, rất lâu sau Đoàn Chính Trung mới lại hỏi: “Vậy..... khả năng nàng tỉnh lại là bao nhiêu?”

Đại phu trầm mặc.

Đoàn Chính Trung lại hỏi: “Nói, là bao nhiêu?”

“Hai phần.” đại phu vừa mới nói chuyện trả lời.

“Kỳ thật, là một phần phải không?” Đoàn Chính Trung nhìn đại phu chằm chằm.

“Đại nhân thứ tội, là... là một phần.”

Trong phòng lại im lặng.

Đoàn Chính Trung chậm rãi đi đến bên giường, nhìn Cầu Mộ Quân nằm trên giường, mặt không có chút máu, nói: “Các người trong mười hai canh giờ này sẽ ở Đoàn phủ, thay phiên chiếu cố nàng.”

“Dạ, đại nhân.”

Đoàn Chính Trung quay đầu nhìn Tiểu Nhụy một cái, sau đó nói với quân gia: “Để người đi điều tra nơi phu nhân ngã xuống có gì khác thường hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hạnh phúc khó chịu

Nghĩ tới hân hỉ vô thường, nghĩ tới tâm tư khó dò của hân, nghĩ đến tính tình hân lạnh bạc, Cầu Mộ Quân nhất thời tức giận, đột nhiên nói:“Ta không cần người bốn, để cho người khác làm”

Đoàn Chính Trung đang đưa thìa thuốc tới bên môi nàng, ngừng giữa không trung.

“Vậy sao?” Hân giận dữ nói.

Cầu Mộ Quân nghiêng đầu, không muốn để ý đến hân.

“Muốn ai làm?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Tất cả nha hoàn đều cúi đầu, thở mạnh cũng không dám. Tiểu Nhụy cũng cúi thấp đầu, nhẹ nhàng lui về phía sau từng bước.

Đoàn Chính Trung quay đầu lại, nhìn Cầu Mộ Quân .

Cầu Mộ Quân chỉ tay, tùy tiện chỉ một nha hoàn nhìn quen mắt nói:“Người, người là Mộc Miên đúng không , người tới giúp ta.”

Không nghĩ tới nha hoàn kêu Mộc Miên kia “Bộp” Một tiếng quỳ trên mặt đất, hoảng sợ nói:“Phu nhân tha mạng!”

Cầu Mộ Quân tròn tròn mắt.

Sao lại kêu nàng tha mạng! Nàng khi nào thì không tốt với các nàng ấy?

Nàng tức giận nhìn về phía Đoàn Chính Trung, hân không có biểu tình gì, nhưng môi cũng hơi hơi nhếch lên . Hân đang cười sao? Cười nàng?

“Ta không uống .” Cầu Mộ Quân giận dữ nói.

Đoàn Chính Trung dùng thìa chậm rãi khuấy đồng thuốc đen tuyền trong bát, nói:“Trong cung thường xuyên có người bị ban thưởng thuốc độc, cũng có vài người tự uống , còn lại đều phải có người hỗ trợ, thuốc độc đều có thể uống, huống chi là một bát thuốc.”

Cái gì? Chẳng lẽ hân muốn ép nàng uống?

Cầu Mộ Quân nhìn về phía Đoàn Chính Trung, trong mắt hân mang theo ý cười đồng thời cũng mang theo khẳng định.

Kỳ thật bị hân bón thuốc cũng không khó chịu như vậy, chỉ là chính nàng phát cáu thôi, huống chi, bị hân bón so với bị hân đổ thuốc vào vẫn tốt hơn?

Trong lòng Cầu Mộ Quân thầm thỏa hiệp, nhẹ giọng nói:“Ta uống.”

Đoàn Chính Trung đắc ý hiện ở trên môi, múc một muỗng thuốc, đưa về phía nàng.

Uống xong, phải đợi chốc lát mới có thể ăn cơm, Cầu Mộ Quân không muốn lại tiếp tục ngủ, liền dựa vào giường ngồi, nhưng Đoàn Chính Trung vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, làm cho mắt của nàng không biết nhìn đi đâu mới tốt.

Trên đầu lại đau, nàng đang muốn sờ, lại bị Đoàn Chính Trung ngăn cản.

Hân kéo tay nàng xuống, nói:“Không nên đụng.” Sau đó, lại không buông tay nàng ra.

Tim đập, chết tiệt tim đập, lại bắt đầu nhanh hơn .

Lúc này Cầu Mộ Quân hận mình muốn chết, không có một chút kiêu ngạo nào cả.

Không chỉ không bỏ tay hân ra, tim còn đập nhanh hơn , hình như còn vừa đỏ mặt.

Đời này nàng không gặp qua nam nhân sao? Cho nên không chống chịu nổi cái nhìn của hân, đụng chạm của hân?

Tay hân tăng thêm chút lực, gắt gao bao bàn tay nhỏ bé của nàng trong lòng bàn tay. Làm cho nàng có ảo giác hân đang che chở nàng.

Nàng thật đúng cái gì cũng có thể nghĩ ra, che chở? Cũng một nàng nghĩ ra, còn đem từ này đặt trên người Đoàn Chính Trung, đối tượng còn lại là mình! Ban ngày ban mặt , nàng lại nằm mơ !

Không có chí khí! Không có chí khí! Không có chí khí!

Một bên hưởng thụ cảm giác tốt đẹp bị hân nắm tay, một bên ở trong lòng mắng hân mắng chính mình. Cũng không hơn gì, lại lo lắng thời gian trôi qua quá nhanh, hi vọng bọn họ vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này

Chương 66: Buồn bực

Một bên hưởng thụ cảm giác tốt đẹp được hấn nắm tay, một bên ở trong lòng mắng hấn rồi lại mắng chính mình. Cũng không hơn gì, lại lo lắng thời gian trôi qua quá nhanh, hi vọng bọn họ vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này.

Cái này đương nhiên không có khả năng, trong chốc lát, liền có nha hoàn bụng com chiều của nàng tới.

Đoàn Chính Trung buông tay nàng ra, quay đầu nhìn về phía đồ ăn đặt trên cái bàn nhỏ bên giường.

Thả lỏng mà lại mất mát, Cầu Mộ Quân hơi hơi thu tay, không tình nguyện cảm giác được độ ấm trên tay dần dần biến mất.

“Ngày mai lại thêm mười món, để cho đại phu viết nguyên liệu nấu ăn.” Đoàn Chính Trung nhìn đồ ăn đầy bàn nói.

“Vâng, lão gia.”

Lại thêm đồ ăn? Mấy ngày trước, lúc nàng ngay cả đồ ăn nóng đều không có mà ăn, sao hấn không cho nàng thêm vài món thức ăn, hiện tại đồ ăn đầy bàn, nàng ăn không hết bao nhiêu lại muốn thêm đồ ăn, không phải là sợ nàng chết ở Đoàn phủ của hấn, khiến hấn khó ăn nói chứ? Thêm đồ ăn... nàng mới không thèm!

Cầu Mộ Quân nghĩ thầm trong lòng, đến khi Đoàn Chính Trung đem cháo táo đỏ đưa đến bên miệng nàng, nàng cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

“Sao vậy? Lại muốn đổi người sao?”

Thấy nàng không phản ứng, Đoàn Chính Trung hỏi.

Cầu Mộ Quân hoàn hồn, liếc trắng mắt, nhận mệnh há mồm.

Hương vị vừa ăn, độ ấm cũng thích hợp.

Chậm rãi bón xong một miếng, Đoàn Chính Trung lại múc một thìa nữa, đặt ở bên miệng thổi thổi mới đưa về phía nàng.

Cầu Mộ Quân thế mới biết cháo là bị hấn thổi, oán hận nghĩ: Ai muốn nguoi thổi, nói không chừng đều thổi nước miếng vào trong cháo.

Nước miếng?

Nàng lại một lần không chí khí mặt đỏ. Nước miếng của hấn, hình như nàng đã ăn qua

Ghê tởm, nàng thực ghê tởm! Ghê tởm nhất là một bên mắng mình ghê tởm, còn một bên nhớ lại, còn cảm thấy thực ngọt.....

“Ừm--”

Đoàn Chính Trung không nhẹ không nặng “Ừm” một tiếng.

Cầu Mộ Quân tỉnh táo lại, phát hiện cháo đã ở bên miệng.

Mặt đỏ lên, nói: “Ta không muốn ăn.”

“Vậy uống canh.”

“Không uống.”

“Vi sao?”

“No rồi.”

Đoàn Chính Trung không nói lời nào, hai mắt nhìn nàng chăm chăm.

Bị hấn nhìn đến chột dạ, biết lời này không lừa được hấn, nàng lại thuận miệng nói: “Không thích uống, vừa nhìn đã thấy không ngon.”

Không nghĩ hấn lại lập tức nói: “Chặt tay đầu bếp, lập tức ném ra khỏi Đoàn phủ.”

“Ta uống!”

Cầu Mộ Quân vội vã mở miệng nói “Vừa thấy..... Đã muốn uống, ta nói đùa thôi.”

Vì thế nàng nhìn Đoàn Chính Trung buông bát cháo, cầm một chén canh gà ô cốt (1), nhẹ nhàng thổi hai lần, bón cho nàng.

Có một số người, rất ngốc, thích làm mấy chuyện nhảm chán, nói mấy câu nhảm chán.

Có một số người, biết con hồ không thể đựng vào, trí nhớ lại luôn không tốt, muốn đi khiêu chiến uy vũ.

Nàng chính là một trong số đó, chính mình dọa mình.

Bát canh này, vẫn do Đoàn Chính Trung bón, bón xong canh lại đến đồ ăn, bón xong đồ ăn lại cho người mang cháo nóng đến, nhân nhả đưa tới miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lại kinh hãi

Bát canh này, vẫn do Đoàn Chính Trung bón, bón xong canh lại đến đồ ăn, bón xong đồ ăn lại cho người mang cháo nóng đến, nhân nhả đưa tới miệng nàng.

Cuối cùng, Cầu Mộ Quân cau mày, đáng thương nói: “Ta thật sự no rồi.”

Đoàn Chính Trung đảo cháo trong bát, ngẩng đầu nói: “Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Cầu Mộ Quân nặng nề gật đầu, không cần thận khê động miệng vết thương trên đầu, đau đến chảy nước mắt.

Đoàn Chính Trung lập tức buông bát cháo, đỡ nàng.

“Nằm xuống đi.”

Hắn ra lệnh, nàng cũng không dám có ý kiến, để hắn giúp nàng nằm xuống.

Ăn no liền ngủ, tỉnh ngủ lại ăn.....

Cầu Mộ Quân lo lắng, đến lúc vết thương khỏi, nàng không đi lọt cửa phòng này, phải phá cửa mới có thể đi ra ngoài?

“Không có việc gì thì đừng lộn xộn.” Trong giọng nói Đoàn Chính Trung mang theo một chút trách cứ.

Cầu Mộ Quân tròn mắt nhìn hắn, lại ngoài ý muốn, thấy được một tơ máu trong mắt hắn.

Hắn không ngủ? Bởi vì nàng?

Đoàn Chính Trung kéo chăn cho nàng, ngồi ở bên giường nhìn nàng, nàng nhìn không chuyển mắt tơ máu trong mắt hắn.

Rất cục nịnh không được, nàng nói: “Ngươi đi ngủ trước đi.”

Hắn nói: “Lo cho chính ngươi là được rồi.”

Cầu Mộ Quân quyết quyết miệng, không để ý tới hắn.

Ai muốn quản ngươi! Ta không phải ăn no rồi việc!

Tuy rằng hắn ở bên cạnh nhìn, làm cho lòng nàng không an ổn, nhưng dù sao cũng vừa bị trọng thương, thân thể còn suy yếu, không bao lâu, Cầu Mộ Quân liền ngủ.

“Tất cả lui xuống.” Đoàn Chính Trung nói.

Tiểu Nhụy lặng lẽ nhìn hắn, cùng những nha hoàn khác rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Sau một canh giờ, Đoàn Chính Trung từ trong phòng đi ra, phân phó nha hoàn bên ngoài vài câu liền rời đi.

Tiểu Nhụy nhìn bóng dáng hần rời đi, hồ nghi đi về cửa phòng, đẩy cửa đi vào, thấy Cầu Mộ Quân vẫn ngoan ngoãn ngủ như cũ.

Đến nửa đêm, Tiểu Nhụy cùng Cận Nhi canh giữ ở trong phòng, mấy nha hoàn khác canh giữ ở bên ngoài. Có giáo huấn từ vụ cháy lần trước, tất cả nha hoàn đều rất cẩn thận, cho dù là đêm khuya cũng không dám lơ lỏng trong chốc lát, luôn luôn lo lắng chiếu cố Cầu Mộ Quân còn chưa tỉnh.

Khi Cận Nhi đến bên giường xem nàng, thuận tay sờ lên trán của nàng, thần sắc lập tức kích động, lại đổi tay sờ, vội nói: “Không tốt, phu nhân phát sốt !”

Tiểu Nhụy lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, cũng sờ sờ trán Cầu Mộ Quân, vội vã lao ra ngoài cửa, lớn tiếng kêu lên: “Mau, mau, mời đại phu!”

Cũng may Đoàn Chính Trung vẫn chưa để ba vị đại phu đi, lúc đó, đại phu lập tức tỉnh lại, chạy vào.

“Đại phu, mau nhìn xem, tiểu thư phát sốt !” Tiểu Nhụy nói chuyện, giọng nói lại run run.

Đại phu vừa thấy, cũng quá sợ hãi, lập tức mở bao châm, bắt đầu châm cứu.

Khi Đoàn Chính Trung đến, trên đầu, trên lưng Cầu Mộ Quân cắm đầy châm, làm cho người ta kinh hãi.

Thân hình hần chấn động, thiếu chút nữa đứng không vững.

Dưới tình huống khẩn cấp như vậy không ai chú ý đến sự khác thường của hần, chỉ thấy hần chậm rãi đến gần bên giường, đứng rất lâu, mới mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Lại ôn nhu

Dưới tình huống khẩn cấp như vậy, không ai chú ý đến sự khác thường của hần, chỉ thấy hần chậm rãi đến gần bên giường, đứng rất lâu, mới mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đại phu trả lời: “Đại nhân, phu nhân quả thật là phát sốt, nếu thuận lợi trước bình minh là có thể hạ sốt.”

Đoàn Chính Trung nhìn mồ hôi trên đầu đại phu, nắm chặt tay, không nói gì nữa, nhìn Cầu Mộ Quân trên giường một cái, ngồi ở trên ghế bên cạnh.

“Hô hấp thế nào?” đại phu đang thi châm hỏi.

Một vị đại phu khác dò xét hơi thở Cầu Mộ Quân, trả lời: “Móng mạnh.”

Thanh âm đại phu tuy nhỏ, lại khiến Tiểu Nhụy đang hầu hạ bên cạnh nghe được, chỉ thấy thân mình nàng mềm nhũn, té xiu ở trên đất.

Đoàn Chính Trung ngồi ở ghế trên nhắm hai mắt, tựa hồ đang thừa nhận chuyện gì khó có thể thừa nhận.

Tiểu Nhụy được nâng ra khỏi phòng, đại phu tiếp tục khẩn cấp cứu chữa cho Cầu Mộ Quân, Đoàn Chính Trung ngẫu nhiên cũng nghiêng đầu xem tình huống trước giường, sau đó lại quay đầu đi.

Cũng may, hai canh giờ sau, khi trên trời xuất hiện tia sáng đầu tiên, vị đại phu lớn tuổi nhất thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nói: “Đại nhân, phu nhân hạ sốt.”

Thật lâu, Đoàn Chính Trung mới “ừ” một tiếng, chậm rãi đứng dậy, đi tới bên giường.

Màu đỏ không bình thường trên mặt Cầu Mộ Quân đã biến mất, chỉ có chút tái nhợt.

Nàng luôn làm cho người ta cảm giác nàng thật kiên cường, nhưng lúc này, lại nhu nhược chỉ sợ nhũn mảy một cái sẽ hương tiêu ngọc vẫn ¹.

[1] hương tàn ngọc nát: chỉ người con gái đẹp nhưng yếu mệnh

Sinh mệnh, đôi khi, yếu ớt như vậy.

Đoàn Chính Trung vẫn ngồi ở bên giường chưa từng rời đi, cũng không chớp mắt, vẫn nhìn nàng không nhúc nhích. Thường thường còn sờ trán của nàng,

xem có lại phát sốt hay không.

Đến tận lúc mặt trời lên thật cao, Cầu Mộ Quân mới tỉnh lại, mở to mắt thật lâu nhưng không nói chuyện.

Không nghĩ tới lúc này đây, nàng mở mắt ra, lại nhìn thấy Đoàn Chính Trung, hình như tay cũng bị hấn cầm.

Nàng đang nằm mơ?

Không phải, cảm giác này rất rõ ràng, nàng ngay cả sợi tóc trên đầu Đoàn Chính Trung đều thấy rõ.

Đoàn Chính Trung thấy nàng này giờ không nói gì, mở miệng hỏi nói: “Ngươi..... Không sao chứ?”

Nghe nói sốt cao, đầu óc để có vấn đề.

Cầu Mộ Quân lại trầm mặc một chút, mới nói: “Đầu thực mơ hồ.” Lại tỉnh, tỉnh thần còn không bằng ngày hôm qua, nói chuyện cũng hụt hơi, suy yếu làm cho người ta không đành lòng khiến cho nàng nói nhiều thêm câu nào.

Đoàn Chính Trung khẽ vuốt khuôn mặt nàng, nói: “Đêm qua ngươi phát sốt, buổi sáng vừa mới hạ nhiệt.”

Hắn lại ôn nhu!

Cầu Mộ Quân thật sự muốn nói cho hắn, hắn âm tình bất định như vậy, tâm tư khó dò thật sự làm cho nàng thực buồn rầu.

Hắn có biết, hắn hiện tại như thế này, sẽ lại khiến cho nàng nghĩ nhiều, sẽ làm cho nàng cảm thấy mình còn có chút mị lực, làm cho đại tổng quản nhìn qua không ăn muối này cũng thoáng động tình.

Đáng giận! Đáng giận!

“Đầu rất đau sao? Có thể ngồi dậy hay không? Phải uống thuốc.” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân suy yếu nhắm hai mắt lại.

Chỉ nghe hắn nói với nha hoàn: “Đợi lát nữa mang đến.” Sau đó liền quay đầu nói với nàng: “Đau thì ngủ một lát đi, đợi đến lúc có thể uống thuốc lại uống.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Lãnh đạm

Chỉ nghe hắn nói với nha hoàn: “Đợi lát nữa mang đến.” Sau đó liền quay đầu nói với nàng: “Đau thì ngủ một lát đi, đợi đến lúc có thể uống thuốc lại uống.”

Cầu Mộ Quân nhắm mắt lại, ngày hôm qua có phải mình thực nguy kịch hay không, có phải khiến hắn sợ hãi rồi không.

Sợ tới mức hắn lập tức lại đối xử tốt với nàng, giống như lần nàng té xỉu ở Tây lâu lại suýt chút nữa bị thiêu chết.

Lần đó hình như nàng cũng phát sốt.

Như vậy, hình như hắn đặc biệt sợ nàng phát sốt, nàng càng sốt cao hắn càng tốt với nàng, sợ nàng sốt chết.

Đoàn Chính Trung ơi Đoàn Chính Trung, thật sự là làm cho nàng phiền lòng.

Vốn không muốn ngủ, sau khi nhắm mắt lại ngủ mất, khi tỉnh lại nhìn thấy hắn vẫn ở đây.

Khuôn mặt tuần lăng có chút môi mệ, tơ máu trong mắt lại nhiều thêm hai sợi, thấy nàng tỉnh lại, thần sắc nhất thời thả lỏng một chút.

Một khắc kia, lòng nàng không cứng rắn được nữa, chỉ cảm thấy vô luận nàng là tỉnh, hay là ngủ, dù cho nàng ngủ bao lâu, hắn đều chăm sóc nàng.

Trong lòng thực ấm, thực an ổn.

Hắn nhẹ giọng nói: “Tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái hay không, có thể uống thuốc sao?”

“Ừ.” Cầu Mộ Quân ngoan ngoan đáp lại.

Lại bị hấn bón xong thuốc, nàng hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Cố công tử rút cuộc xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Ta chỉ hỏi kết quả, cho dù thương tâm, vài ngày trước, ta cũng đã đau lòng xong rồi.” Cầu Mộ Quân bình tĩnh nói.

Đúng vậy, đau lòng xong rồi, oán xong rồi, hận xong rồi, cho dù nàng tiếp tục đau lòng, Cố Dật Lâu cũng không thể trở về, dù nàng trách Đoàn Chính Trung, Đoàn Chính Trung cũng vẫn như cũ là người nàng yêu.

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng nói:“Roi xuống vách núi đen.”

“Ta chỉ giết hấn lúc này đây, nếu hấn không chết, chỉ cần không phạm đến ta, ta sẽ coi như hấn đã chết.” Hấn nói tiếp.

“Đa tạ lòng tốt của ngươi.”

“Liên quan đến phu nhân của ta, cũng là phạm ta.” Hấn còn nói thêm.

Nghe câu đó, cảm giác được sự lạnh lẽo trong giọng nói của hấn, nàng mới phát giác mình căn bản không bình tĩnh được.

“Ừ.....” Cầu Mộ Quân nhẹ ngậm một tiếng, nhúu mày nói:“Đau đau quá.....”

“Mau nằm xuống!” Đoàn Chính Trung một bên giúp nàng nằm xuống, một bên gọi đại phu tới.

Từ sau đó, bọn họ càng ít nói chuyện, Cầu Mộ Quân an tâm dưỡng thương, Đoàn Chính Trung ân cần thù hộ.

Hấn bón thuốc cho nàng, bón cơm cho nàng, tìm ca kỹ đến xướng khúc khiêu vũ, tìm người kể chuyện đến kể chuyện cho nàng nghe, không chỉ có chăm sóc thân thể của nàng, hấn cũng chăm sóc tâm tình của nàng.

Sau đó, vết thương của nàng dần dần không có trở ngại, thời gian hấn bên cạnh nàng dần dần ít đi, sau đó cách mấy ngày để cho quản gia đến hỏi tình trạng của nàng một chút.

Nàng lại một lần nữa nhận định trong lòng, hấn không muốn nàng chết, cũng chỉ là không muốn nàng chết mà thôi.

Chỉ cần tính mạng nàng không gặp nguy hiểm, trong lòng hấn, liền không còn có nàng.

Hơn một tháng sau, Cầu Mộ Quân nhìn ngoài cửa sổ nói:“Tiểu Nhụy, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

“Tiểu thư, bên ngoài gió lớn như vậy, đại phu nói ngài không thể trúng gió.” Tiểu Nhụy vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Công tử đặc biệt

“Tiểu thư, bên ngoài gió lớn như vậy, đại phu nói ngài không thể trúng gió.” Tiểu Nhụy vội vàng nói.

Cầu Mộ Quân có chút phát điên, không kiên nhẫn nói:“Nhưng có ngày nào không có gió, ta thật sự rất khỏe, ngươi xem, không đau chút nào.” Nàng vừa nói, còn vỗ vỗ cái gáy.

Tiểu Nhụy bị nàng dọa cho hoảng sợ, vội vàng chạy tới giữ chặt tay nàng nói:“Tiểu thư, người sao lại giống tiểu hài tử vậy, không thể lộn xộn!”

“Đã nói ta không sao, ngươi không cho ta đi ra ngoài ta lại vỗ!” Cầu Mộ Quân bĩu môi nói.

“Được rồi được rồi, nô tỳ giúp người, tùy tiện đi hai bước phải trở lại.” Tiểu Nhụy không còn phương pháp, chỉ phải thỏa hiệp.

Bên ngoài, mặt trời có chút nóng, Cận Nhi miễn cưỡng che cho nàng, Tiểu Nhụy đỡ nàng đi ra ngoài cửa.

Hít thở không khí mới mẻ bên ngoài, tâm tình Cầu Mộ Quân vốn đang phiền muộn lập tức dâng cao. Bước chân không tự giác có chút nhẹ nhàng, lại luôn bị Tiểu Nhụy lôi kéo làm cho nàng đi chậm lại.

Dưới ánh nắng tươi sáng, hai con chim kêu càng lớn, Cầu Mộ Quân đi đến dưới lồng chim khiến chúng hoảng sợ.

“Hắc, không nghĩ tới quý phu Đoàn tổng quản người còn ẩn dấu đại mỹ nhân, nói mau nói mau, nàng là ai?”

Một thanh âm mềm mại truyền đến, Cầu Mộ Quân nghiêng đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến, chỉ thấy Đoàn Chính Trung đang đi tới bên này, bên cạnh là một vị công tử môi hồng răng trắng. Công tử kia đang nhìn nàng chăm chăm, làm cản đánh giá nàng từ đầu đến chân.

“Nói mau, nàng là ai?” công tử kia thấp hơn nhiều so với Đoàn Chính Trung, lại kéo Đoàn Chính Trung đến trước mặt Cầu Mộ Quân.

Thần sắc Đoàn Chính Trung có chút không vui, nhìn nàng nói: “Người sao lại ra ngoài?”

“Ta không thể ra sao?” thần sắc Cầu Mộ Quân so với hắn lại càng không tốt.

Đoàn Chính Trung không nhìn nàng nữa, nói với Cận Nhi: “Diu phu nhân trở về phòng đi.”

Cầu Mộ Quân còn không kịp nói gì, chợt nghe công tử bên cạnh hắn nói: “A? Nàng chính là phu nhân của người, người không muốn làm phụ..... Không muốn tiến cung - tiểu thư Cầu gia?”

Đoàn Chính Trung không nói gì, công tử kia lập tức nhảy đến trước mặt Cầu Mộ Quân, vỗ mạnh bả vai của nàng nói: “Người có chí! Làm nữ nhân nên như vậy! Ta nói cho người, tuy rằng Đoàn thái giám này không tốt, nhưng lão nhân kia so với hắn lại càng tệ hại, tính tình không tốt không nói, còn không cho người tự do. Tuy rằng hai người các người không thể sinh con, nhưng Đoàn thái giám so với lão nhân kia tuổi trẻ hơn, tính cách so với hắn cũng tốt hơn một chút, hơn nữa trọng yếu nhất là --”

Công tử dĩ thường hưng phấn mà nói: “Ồ Đoàn phủ so với ở hoàng cung tự do, muốn làm gì cũng được, còn có thể chạy ra ngoài chơi, thật tốt!” Công tử nói còn hoa chân múa tay vui sướng.

“Ân --” Đoàn Chính Trung “Ân” một tiếng, công tử dừng hành động quá khích lại, “Hắc hắc” cười hai tiếng, lui về đứng bên cạnh hắn.

Cầu Mộ Quân nhìn về phía Đoàn Chính Trung, rất muốn biết..... Công tử đặc biệt này từ đâu đến.

Biểu tình Đoàn Chính Trung thực nghiêm túc, nhìn nàng nói: “Thương còn chưa lành, không cần ra bên ngoài chạy loạn.” Sau đó lại chuyển ánh mắt đến Cận Nhi nói: “Phu nhân có chuyện gì, sẽ hỏi tội người”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thân phận công tử

Biểu tình của Đoàn Chính Trung rất nghiêm túc, nhìn nàng nói: “Vết thương còn chưa khỏi, không được ra ngoài chạy loạn.” Sau đó lại chuyển ánh mắt đến Cận Nhi nói: “Phu nhân có chuyện gì, sẽ hỏi tội người”

Cả người Cận Nhi run lên một chút, đáp: “Vâng, lão gia.”

Cầu Mộ Quân vừa muốn nói, nhìn thấy ánh mắt bức người của Đoàn Chính Trung, những lời muốn nói lại nghẹn trở về. Chỉ thấy hắn kéo công tử nhỏ nhắn kia, xoay người tránh ra.

Công tử quay đầu hô: “Đoàn phu nhân, lần khác lại đến tìm người chơi đùa!” Vừa dứt lời, đã bị Đoàn Chính Trung túm trở về.

Cầu Mộ Quân nhìn thân ảnh hai người bọn họ, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, không biết cảm giác này là gì, chính là không thoải mái.

Lúc này Tiểu Nhụy nhìn phía trước nói: “Tiểu thư, ta cảm thấy vị công tử kia là lạ?”

Cầu Mộ Quân nghe xong lời của nàng, cũng nhìn bóng dáng vị công tử kia: Xinh xắn, lạnh lợi, giống nữ nhân..... Nữ nhân?

Cầu Mộ Quân cả kinh, lại nhớ lại giọng nói người kia lúc hắn nói chuyện, bộ dáng kia, cùng làn da vô cùng mịn màng kia nữa..... Không phải là nữ nhân thì là gì?

Đoàn Chính Trung sao có thể đi cùng một nữ nhân? Hơn nữa nàng ta gọi hắn Đoàn thái giám, hắn cũng không có phản ứng gì, cho dù nàng chống đối hắn, cũng không dám trực tiếp gọi hắn Đoàn thái giám!

Cầu Mộ Quân quay đầu hỏi: “Cận nhi, người biết nàng sao?”

Cận Nhi trả lời: “Phu nhân, nô tỳ không biết, chính là mấy trước, lúc nô tỳ vừa mới vào Đoàn phủ đã gặp hắn một lần, đó là ba tháng trước, hắn ở ngoài cửa lớn cầm một chiếc khăn tay nói là muốn gặp lão gia, lão gia vừa thấy khăn tay kia liền đi ra ngoài, sau lão gia lại cùng hắn rời phủ, đến buổi chiều lão

gia mới một mình trở về.”

Cải trang thành nam nhân, đối với đại tổng quản quyền khuynh hướng dã* không chút sợ hãi, thậm chí xưng Hoàng Thượng là lão nhân, bộ dáng thiên chân** rực rỡ.....

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ tới câu nói của nàng: ‘Không muốn làm phụ.....’, nàng chỉ nói một nửa liền đổi thành ‘nguyện ý tiến cung - tiểu thư Cầu gia’, vậy lúc đầu nàng chuẩn bị nói cái gì?

Đáng lẽ nàng phải nói là ‘Không muốn làm phi tử của Hoàng Thượng - Cầu gia tiểu thư, Hoàng Thượng..... phụ...?’

Cầu Mộ Quân cả kinh, nghĩ tới: phụ hoàng ta!

Nàng là con gái của Hoàng Thượng, công chúa Sanh Dung!

Công chúa Sanh Dung, mười bảy tuổi, là con gái nhỏ nhất của Hoàng Thượng, được Hoàng Thượng lẫn Hoàng Hậu yêu thích, đáng yêu tùy hứng, thích nhất chơi đùa.....

Lời đồn đãi, tất cả đều tương tự với nữ nhân vừa rồi.

Nghĩ tới thân phận của nữ nhân đang ở cùng Đoàn Chính Trung kia, lòng Cầu Mộ Quân có chút không yên, liền về phòng.

“Công chúa Sanh Dung, sao nàng ta có thể chạy đến nơi này?” Nhìn thuốc được Tiểu Nhụy mang đến trước mặt, Cầu Mộ Quân lẩm bẩm.

“Tiểu thư, người nói kẻ nữ phần nam trang kia là đương kim công chúa Sanh Dung?” Tiểu Nhụy hỏi.

“Ta đoán thôi.” Cầu Mộ Quân nói.

“Khẳng định là như vậy, ngay cả mấy người Vương phu nhân đều nói lão gia thường xuyên cùng Sanh.....” Tiểu Nhụy nói một nửa, cuống quýt bưng kín miệng.

*Quyền khuynh hướng dã: nắm quyền lực dân chúng lẫn triều đình

**Thiên chân: trăm nghìn thánh thiện trong sáng

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đồn đãi

Khẳng định là như vậy, ngay cả mấy người Vương phu nhân đều nói lão gia thường xuyên cùng Sanh.....” Tiểu Nhụy nói một nửa, cuống quýt bưng kín miệng.

Cầu Mộ Quân cảm thấy nàng khác thường, ngừng đầu hỏi: “Vương phu nhân các nàng nói cái gì?”

Tiểu Nhụy cười nói: “Chưa nói cái gì, tiểu thư nhanh uống thuốc đi.”

“Người không nói ta sẽ không uống.” Không đối phó được Đoàn Chính Trung, nhưng Tiểu Nhụy thì nàng vẫn có thể .

Tiểu Nhụy quả nhiên nhăn mặt nói: “Tiểu thư người.....”

Chiều này quả nhiên hiệu quả, Tiểu Nhụy lập tức nói: “Được rồi, nô tỳ cũng chỉ là khi hầu hạ ở một bên nghe được mấy người Vương phu nhân nói với phu nhân, lúc đó tiểu thư người đã gả đến Đoàn phủ, cho nên không biết.”

Cầu Mộ Quân hỏi: “Nói cái gì?”

“Các nàng nói lão gia cùng Sanh Dung công chúa quan hệ không giống bình thường, ở trong cung, người Sanh Dung công chúa thích nhất chính là lão gia, cũng nghe lời lão gia nhất, ngay cả Hoàng Thượng đều luôn để cho lão gia quản nàng. Hơn nữa khi Sanh Dung công chúa mười sáu tuổi, hoàng hậu đã muốn tuyển Phò mã cho nàng, nhưng nàng còn chưa nhìn mặt liền đem Phò mã dọa bỏ chạy, còn nói cả đời này không cần Phò mã, cho nên.....” mặt Tiểu Nhụy lộ vẻ khó xử, không biết nên nói tiếp thế nào.

Cầu Mộ Quân nhìn nàng, ý là nếu nàng không nói sẽ không chịu bỏ qua.

Tiểu Nhụy rốt cục nói: “Cho nên trong cung rất nhiều người đoán công chúa và lão gia kỳ thật có quan hệ, còn nói rất nhiều thái giám từ nhỏ tiến cung,

hoạn không sạch sẽ, về sau còn có thể bình thường, nói không chừng lão gia là hoạn không sạch, vẫn..... vẫn.....” Tiểu Nhụy đỏ mặt nói: “là nam nhân thực sự.”

Cầu Mộ Quân bị nàng dọa sợ.

Nam nhân thực sự? Đoàn Chính Trung? Không phải thái giám thật?

Này..... Này cũng quá kinh người rồi?

Tiểu Nhụy nói tiếp: “Tiểu thư người không cần để ý lời đồn đãi bên ngoài, lão gia là thái giám thật hay là thái giám giả người cũng không phải không biết, hấn làm sao có thể có quan hệ với công chúa, đều là người khác nhằm chán nói bừa, người.....”

Tiểu Nhụy nói một nửa kinh ngạc nhìn Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân cũng kinh ngạc nhìn nàng.

“Tiểu thư người.....” Tiểu Nhụy nhìn ánh mắt của nàng, về mặt càng kinh ngạc.

Cầu Mộ Quân lắc lắc đầu, nói: “Ta không biết.....”

“Người cùng hấn là vợ chồng, không phải nghe Cận Nhi nói lúc trước lão gia ngủ ở trong phòng người sao?” Tiểu Nhụy bất khả tư nghị¹ nói.

“Đúng là ngủ trong phòng ta, nhưng..... Nhưng ta cũng không biết.” Cầu Mộ Quân trả lời.

“Người..... Chưa thấy qua?”

Cầu Mộ Quân lại lắc đầu, “Chưa.....”

Hai người hai mặt nhìn nhau.

“Không có khả năng, không có khả năng, hấn thật sự chính là thái giám, hấn tàn bạo, ngoan độc, không chấp nhận người ta nói xấu hấn, ghét nhất bị người khác nói hấn là thái giám, cổ quái lại biến thái, còn mỗi ngày ăn ngư tiên lư tiên², còn dùng hương phấn..... Người ... người bình thường nào sẽ như vậy?” Cầu Mộ Quân nói.

Hai người trầm mặc, hồi lâu, Tiểu Nhụy nói: “Nhưng..... Hấn vẫn không cho người thấy qua.”

Đúng vậy, chưa thấy qua, dù là phu thê, dù đồng sàng cộng chẩm³, nàng cũng chưa từng thực sự nhìn thấy hấn cởi hết quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Thái giám thật giả

Biểu tình của Đoàn Chính Trung rất nghiêm túc, nhìn nàng nói: “Vết thương còn chưa khỏi, không được ra ngoài chạy loạn.” Sau đó lại chuyển ánh mắt đến Cận Nhi nói: “Phu nhân có chuyện gì, sẽ hỏi tội người”

Cả người Cận Nhi run lên một chút, đáp: “Vâng, lão gia.”

Cầu Mộ Quân vừa muốn nói, nhìn thấy ánh mắt bức người của Đoàn Chính Trung, những lời muốn nói lại nghẹn trở về. Chỉ thấy hấn kéo công tử nhỏ nhắn kia, xoay người tránh ra.

Công tử quay đầu hô: “Đoàn phu nhân, lần khác lại đến tìm người chơi đùa!” Vừa dứt lời, đã bị Đoàn Chính Trung túm trở về.

Cầu Mộ Quân nhìn thân ảnh hai người bọn họ, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, không biết cảm giác này là gì, chính là không thoải mái.

Lúc này Tiểu Nhụy nhìn phía trước nói: “Tiểu thư, ta cảm thấy vị công tử kia là lạ?”

Cầu Mộ Quân nghe xong lời của nàng, cũng nhìn bóng dáng vị công tử kia: Xinh xắn, lạnh lọi, giống nữ nhân..... Nữ nhân?

Cầu Mộ Quân cả kinh, lại nhớ lại giọng nói người kia lúc hấn nói chuyện, bộ dáng kia, cùng làn da vô cùng mịn màng kia nữa..... Không phải là nữ nhân thì là gì?

Đoàn Chính Trung sao có thể đi cùng một nữ nhân? Hơn nữa nàng ta gọi hấn Đoàn thái giám, hấn cũng không có phản ứng gì, cho dù nàng chống đối hấn, cũng không dám trực tiếp gọi hấn Đoàn thái giám!

Cầu Mộ Quân quay đầu hỏi: “Cận nhi, người biết nàng sao?”

Cận Nhi trả lời: “Phu nhân, nô tỳ không biết, chính là mấy trước, lúc nô tỳ vừa mới vào Đoàn phủ đã gặp hấn một lần, đó là ba tháng trước, hấn ở ngoài cửa lớn cầm một chiếc khăn tay nói là muốn gặp lão gia, lão gia vừa thấy khăn tay kia liền đi ra ngoài, sau lão gia lại cùng hấn rời phủ, đến buổi chiều lão gia mới một mình trở về.”

Cải trang thành nam nhân, đối với đại tổng quản quyền khuynh hướng dã* không chút sợ hãi, thậm chí xưng Hoàng Thượng là lão nhân, bộ dáng thiên chân** rục rờ.....

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ tới câu nói của nàng: ‘Không muốn làm phụ.....’, nàng chỉ nói một nửa liền đổi thành ‘nguyện ý tiến cung - tiểu thư Cầu gia’, vậy lúc đầu nàng chuẩn bị nói cái gì?

Đáng lẽ nàng phải nói là ‘Không muốn làm phi tử của Hoàng Thượng - Cầu gia tiểu thư, Hoàng Thượng..... phụ...?’

Cầu Mộ Quân cả kinh, nghĩ tới: phụ hoàng ta!

Nàng là con gái của Hoàng Thượng, công chúa Sanh Dung!

Công chúa Sanh Dung, mười bảy tuổi, là con gái nhỏ nhất của Hoàng Thượng, được Hoàng Thượng lẫn Hoàng Hậu yêu thích, đáng yêu tùy hứng, thích nhất chơi đùa.....

Lời đồn đãi, tất cả đều tương tự với nữ nhân vừa rồi.

Nghĩ tới thân phận của nữ nhân đang ở cùng Đoàn Chính Trung kia, lòng Cầu Mộ Quân có chút không yên, liền về phòng.

“Công chúa Sanh Dung, sao nàng ta có thể chạy đến nơi này?” Nhìn thuốc được Tiểu Nhụy mang đến trước mặt, Cầu Mộ Quân lẩm bẩm.

“Tiểu thư, người nói kẻ nữ phần nam trang kia là đương kim công chúa Sanh Dung?” Tiểu Nhụy hỏi.

“Ta đoán thôi.” Cầu Mộ Quân nói.

“Khẳng định là như vậy, ngay cả mấy người Vương phu nhân đều nói lão gia thường xuyên cùng Sanh.....” Tiểu Nhụy nói một nửa, cuống quýt bưng kín miệng.

*Quyền khuynh hướng dã: nắm quyền lực dân chúng lẫn triều đình

**Thiên chân: trăm nghìn thánh thiện trong sáng

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vừa vặn bắt gặp

“Không..... Không làm gì cả!” Cầu Mộ Quân ném quyển sách xoay người lại vội vàng chắn trước cái rương, cố gắng nói chuyện bình thường.

Đoàn Chính Trung nhìn ra sự khác thường của nàng, dần dần chuyển ánh mắt nhìn tới cái rương phía sau nàng, chậm rãi đến bên giường.

“Người có chuyện gì?” Cầu Mộ Quân không dám để cho hấn tới quá gần, vội đứng lên hỏi, một bên còn lặng lẽ đá cái thùng xuống gầm giường.

Đoàn Chính Trung nhìn dưới chân nàng, hỏi: “Đó là cái gì?”

“Đồ nướng ta cho ta.” Cầu Mộ Quân lập tức trả lời, cảm giác mặt giống như bị đốt, thật nóng.

Đoàn Chính Trung vẫn nhìn thùng phía sau nàng, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể đi qua xem.

Cầu Mộ Quân chịu không nổi hấn uy hiếp như vậy, tiến lên đứng ở trước mặt hấn, ngăn trở tầm mắt hấn nói: “Người tới rồi cuộc là có chuyện gì?”

Tiểu Nhụy Bên giường lập tức nhân cơ hội đóng thùng, đá về phía trong cùng.

Đoàn Chính Trung không nhìn chằm chằm cái thùng nữa, nói: “Lấy một bộ quần áo bình thường người hay mặc đưa cho ta, còn có trang sức người bình thường đeo.”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói: “Làm gì?”

“Cho ta là được.” Đoàn Chính Trung không muốn giải thích nhiều.

Cầu Mộ Quân hồ nghi nhìn hấn, ánh mắt hấn cũng không cho nàng cự tuyệt, làm cho nàng vừa buồn bực, vừa phải đi đến tủ quần áo, nghe lời lấy ra một bộ quần áo hồng nhạt đưa cho hấn.

“Còn nữa?” Đoàn Chính Trung hỏi.

“Còn cái gì? Trang sức không ở ngăn tủ này.” Cầu Mộ Quân đáp.

Đoàn Chính Trung vòng qua nàng, tự mình đến mở ngăn tủ ra, trong chốc lát, lấy từ ngăn tủ ra một cái yếm hồng nhạt cùng tiết khố màu đỏ, làm cho thân sắc Cầu Mộ Quân vừa mới có điểm dịu đi lại một lần nữa đỏ mặt.

Mà ngay cả quần áo trong đều lấy, hấn rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Trang sức đâu?” Đoàn Chính Trung lại hỏi.

Cầu Mộ Quân đi đến trước bàn trang điểm, mở một cái hộp gỗ chạm trổ tinh xảo, cầm mấy thứ thường đeo đưa cho hấn.

Đoàn Chính Trung cầm lấy trang sức, nhìn trên đầu nàng, rút cây trâm con bướm trên đầu nàng xuống.

“Này.....” Cầu Mộ Quân còn chưa nói xong, Đoàn Chính Trung xoay người ra cửa, khi tới gần cửa nhìn bát thuốc trên bàn, quay đầu nói: “Thuốc còn chưa uống xong?”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, trả lời: “Đang chuẩn bị uống.”

Đoàn Chính Trung sờ sờ chén thuốc, nói: “Để đun nóng lại uống.” Nói xong liền cầm quần áo trang sức của nàng, ra cửa phòng.

Mạo hiểm đi qua, Cầu Mộ Quân cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn không đoán ra được vì sao hấn muốn lấy quần áo cùng trang sức của nàng.

Không đến mức muốn lấy đi bán chứ?

Còn có trâm cài tóc con bướm của nàng, là sinh nhật nàng mười tám tuổi, nương bỏ số tiền lớn thỉnh sư phó ở Dương Châu thay nàng tạo ra, ban đầu nàng còn luyến tiếc cái, ngày xuất giá mới đeo, về sau ở Đoàn phủ cũng không tháo xuống, không nghĩ tới cứ như vậy bị hấn cầm đi, cũng không nói là làm gì.

Quay đầu nhìn về phía giường, để cho Tiểu Nhụy đi đóng cửa phòng lại, lại đem rương màu đỏ ra, sửa sang lại những thứ trong rương, khóa lại, để về chỗ cũ.

Thấy nàng không xem, Tiểu Nhụy hỏi: “Tiểu thư, xem một chút như vậy ngài có hiểu không?”

Mặt Cầu Mộ Quân hơi hơi phiếm hồng, nói: “Dù sao nam nhân bộ dáng đều như nhau, là thái giám thì khác mỗi chỗ đó thôi.”

Tiểu Nhụy vừa nghe, cảm thấy có đạo lý, gật gật đầu hỏi: “Vậy lão gia rốt cuộc có phải thái giám hay không, thật sự có quan hệ không thể cho ai biết với công chúa hay không?”

“Lời này không thể nói lung tung!” Cầu Mộ Quân vội nói, “Vô luận là làm cho người ngoài nghe thấy được hay là làm cho người trong phủ nghe thấy được đều không tốt.”

Tiểu Nhụy gật đầu nói: “Vậy nô tỳ về sau sẽ không nói.”

“Đúng rồi, nô tỳ đi đem thuốc đi hâm nóng một chút đi.”

“Không cần, không cần.” Cầu Mộ Quân nói: “Ta khỏe rồi, đã sớm không cần uống thuốc.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thì ra là thế

“Không cần, không cần.” Cầu Mộ Quân nói: “Ta khỏe rồi, đã sớm không cần uống thuốc.”

Tiểu Nhụy vẫn bưng chén thuốc lên, nói:“Không được, uống thuốc không thể qua loa .” Nói xong liền đem thuốc bưng ra ngoài.

Một mình Cầu Mộ Quân ở trong phòng suy nghĩ.

Miệng nàng nói Tiểu Nhụy không được bàn đến việc này nữa, nhưng trong lòng nàng lại không an ổn được. Tuy nói thái giám không coi là nam nhân chân chính, ở trong cung cũng có thái giám hầu hạ phi tử, nhưng nhìn bộ dáng thân mật của Đoàn Chính Trung cùng Sanh Dung công chúa hôm nay, rõ ràng chính là một đôi người yêu, đáng chết, hoàn toàn không đem phu nhân là nàng để vào mắt!

Mấy ngày nay, nàng cũng không gặp được hần, hôm nay chỉ thấy mặt hần một lần, hần lại lãnh đạm như vậy, khiến nàng bệnh nặng mới khỏi tâm tình lại không tốt .

Trong chốc lát, Tiểu Nhụy đã bưng thuốc trở lại, giúp nàng uống xong, đóng cửa lại nói:“Tiểu thư, vừa rồi ta còn tưởng rằng người cùng lão gia đi ra ngoài, nhìn kỹ mới phát hiện người nọ không phải người, sau nghĩ đến bộ quần áo của người vừa mới bị lão gia cầm đi.”

Cầu Mộ Quân nghĩ, nói:“Người nói, có người mặc quần áo của ta cùng Đoàn Chính Trung đi ra ngoài?”

Tiểu Nhụy gật gật đầu.

“Là Sanh Dung công chúa?” Cầu Mộ Quân lập tức hỏi.

Tiểu Nhụy nghĩ nghĩ, nói:“Có lẽ, đúng rồi, vừa vặn nô tỳ không thấy nàng ta đâu!”

Cầu Mộ Quân hiểu được .

Sanh Dung công chúa hẳn là muốn xuất cung chơi đùa, nhưng là nàng giả dạng thế kia ngay cả nàng (Mộ Quân) cùng Tiểu Nhụy đều nhận ra được là nữ phần nam trang, thật sự là rất giả, cho nên Đoàn Chính Trung để cho nàng thay đổi quần áo. Cho công chúa mặc quần áo, đội trang sức của nàng, lại cùng hần đi ra ngoài. Ngay cả Tiểu Nhụy vừa thấy đều nhận nhầm, đừng nói những người khác .

Trong thành ít người biết Đoàn phu nhân, cho dù gặp qua cũng chỉ là xa xa nhìn thoáng qua thôi, bọn họ thấy Sanh Dung công chúa và Đoàn Chính Trung, nhất định nghĩ nàng cùng Đoàn Chính Trung đi ra ngoài, làm sao nghĩ đến đương kim công chúa trốn ra khỏi cung!

Đoàn Chính Trung! Lợi dụng nàng như vậy, lại một câu cũng không thêm nói với nàng!

Cầu Mộ Quân tức giận đến dậm chân.

Buồn bực cả một ngày, đến buổi chiều, xe ngựa của Đoàn Chính Trung đã trở lại, Đoàn Chính Trung cùng Sanh Dung công chúa xuống xe ngựa, một lát sau, Đoàn Chính Trung thay quần áo thái giám tổng quản, mang theo một tiểu thái giám từ Đoàn phủ đi ra, lên xe ngựa, đến thẳng hoàng cung.

Đến khi trời tối, Đoàn Chính Trung lại đến phòng Cầu Mộ Quân, cầm quần áo trang sức đưa cho nàng.

“Còn cái trâm gài tóc đâu?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Không có.” Đoàn Chính Trung đáp vắn đạm phong khinh*.

**vắn đạm phong khinh: không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi*

“Không có?” Cầu Mộ Quân nhìn hần nửa ngày, hỏi:“Cái gì không có?”

Hần nói:“Ngày mai để quần gia gọi lão bản bán trang sức trong thành tới, người muốn cái gì chính mình chọn.”

“Người.....” Cầu Mộ Quân lập tức đỏ mắt, lại liếc mạt nhìn nước mắt xuống nói:“Đa tạ lão gia, ngài nếu có thể đem cái trâm gài tóc kia trả lại cho ta, thì hãy tận lực trả lại cho ta, nếu đã ném hoặc là tặng người khác, quên đi, Cầu Mộ Quân ta cũng không thiếu vài cây trâm!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tức giận

“Người.....” Cầu Mộ Quân lập tức đỏ mắt, lại liếc mạt nhìn nước mắt xuống nói:“Đa tạ lão gia, ngài nếu có thể đem cái trâm gài tóc kia trả lại cho ta, thì hãy tận lực trả lại cho ta, nếu đã ném hoặc là tặng người khác, quên đi, Cầu Mộ Quân ta cũng không thiếu vài cây trâm!”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, không nói gì, Cầu Mộ Quân nghiêng người không để ý đến hần, đưa quần áo trang sức trên tay đá đến một bên, nói:“Lão gia còn có việc sao? Không có việc gì thỉnh ngài đi ra ngoài trước, ta muốn thay quần áo !”

Đoàn Chính Trung trầm mặc một lát, xoay người ra cửa.

Hắn vừa đi, Cầu Mộ Quân tức giận đá quần áo trên đất.

“Tiểu thư.....” Tiểu Nhụy ngồi xổm xuống nhặt quần áo lên.

“Đem quần áo ra ngoài đốt !”

“Tiểu thư, quần áo này mới mặc vài lần!” Tiểu Nhụy nói.

“Quần áo đương kim công chúa mặc qua, ta cũng không dám làm bẩn.” Cầu Mộ Quân lại tức giận, ném luôn trang sức xuống đất.

Không dám mặc, lại dám đốt? Trong lòng Tiểu Nhụy âm thầm nghĩ.

“Tiểu thư, kỳ thật lão gia cũng không nhất định có quan hệ với công chúa, công chúa tìm đến lão gia, bắt lão gia mang nàng đi ra ngoài, lão gia khẳng định cũng không thể từ chối. Công chúa nếu thích cây trâm cài tóc kia, muốn lấy, lão gia cũng chỉ có thể đem trâm cài tóc dâng lên, cho nên.....”

“Tiểu Nhụy ngươi đừng an ủi ta !” Cầu Mộ Quân nói: “Ta thấy hẳn chính là thái giám giả, trà trộn vào trong cung, thông đồng với công chúa nên địa vị mới lên như điều gặp gió, để cho công chúa giả thành ai cũng được, nhưng lại giả trang thành bộ dáng của ta cùng hẳn vờ làm vợ chồng, hẳn thật đúng là dụng tâm!”

Tiểu Nhụy đứng ở một bên thật lâu không dám hé răng : Xem ra Cầu Mộ Quân quả thật là bị chọc tức, trước kia còn chưa từng tức giận như vậy, cho dù tức giận, trên mặt vẫn ôn hòa , không nghĩ tới gặp Đoàn Chính Trung, nóng giận đến nổi khẩu bất trạch ngôn**.

***Khẩu bất trạch ngôn: chỉ tình thế cấp bách, khi nói chuyện không thể dùng từ ngữ chính xác để nói chuyện, hoặc chỉ việc nói chuyện tùy tiện mà không suy nghĩ*

Cầu Mộ Quân ở trong phòng đi qua đi lại vài lần, tuy rằng thương tâm, nhưng dù thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này, nắm chặt tay nói: “Ta thật muốn xem hẳn có phải thái giám hay không, nếu đúng thì không sao, nếu không phải..... Hừ, có nhược điểm của hẳn, ta muốn hẳn đem ta thành cô nãi nãi (bà cô) mà hầu hạ !”

Trong mắt Tiểu Nhụy lộ một chút vui mừng, sau đó lại khôi phục bình thường, hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Cầu Mộ Quân đang nghĩ biện pháp.

Hiện tại nàng không ngủ cùng hẳn, hơn nữa cho dù ngủ cùng nhau nàng cũng không biết..... không đến mức thừa dịp hẳn ngủ say cời quần hẳn chứ? Đừng nói hẳn ngủ tỉnh hơn so với nàng, hơi có chút động tĩnh lập tức có thể mở mắt ra, cho dù là hẳn ngủ như chết nằm ở đó tùy nàng cời, nàng cũng không dám cời.

Hắn thay quần áo, hoặc là có nha hoàn khác hầu hạ, hoặc là hẳn tự làm, nàng cũng không xông vào được, cũng không phải không biết xấu hổ.

Làm sao giờ?

Tắm rửa?

Đúng rồi, nàng chưa bao giờ thấy được hẳn tắm rửa, mà tắm rửa không giống thay quần áo, đôi khi chỉ thay cái áo khoác không thay quần, tắm rửa nhất định phải cời sạch quần áo, nếu không cời sạch, vậy mới có vấn đề!

Suy nghĩ rất nhiều phương án, Cầu Mộ Quân cảm thấy tắm rửa là khả thi nhất .

Nhưng là..... Nàng làm thế nào mới có thể nhìn hẳn tắm rửa?

Nơi hẳn tắm rửa nàng biết, là ở oanh Thanh Tri. Mấy ngày đầu, nàng chỉ đi theo hẳn tới cửa, sau đó ở lại bên ngoài cùng nha hoàn. Khi hẳn tắm, thủ vệ rất nghiêm, cửa vài tầng người gác . Nha hoàn hầu hạ hẳn tắm rửa cũng cố định, sẽ không tùy tiện thay đổi người, càng như vậy, không phải càng chứng minh hẳn có vấn đề sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Bí đạo + thông tri

Cầu Mộ Quân càng nghĩ càng cảm thấy không nhìn hấn tắm rửa là tổn thất quá lớn, khẳng định sẽ phát hiện ra bí mật lớn của hấn!

“Tiểu Nhụy, đi gọi Cận Nhi tới.” Cầu Mộ Quân bắt đầu bày ra phương án, muốn bày ra vạn vô nhất thất*, đương nhiên trước tiên phải biết rõ ràng Đoàn Chính Trung tắm rửa như thế, vì thế đương nhiên phải hỏi Cận Nhi.

* Vạn vô nhất thất: ý chỉ ngàn vạn cái cũng không để lọt mắt cái nào, vạn lần không thể thất thủ.

Không bao lâu, Tiểu Nhụy liền gọi Cận Nhi tới, Cầu Mộ Quân nhìn nàng nửa ngày mới bắt đầu hỏi: “Cận nhi, ngươi có biết tình huống bên oanh Thanh Trì kia không?”

Cận Nhi ngẩn người, lắc đầu.

“Vậy ngươi biết được những gì?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Cận Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Oanh Thanh Trì được canh phòng rất nghiêm ngặt, ngày đầu tiên vào phủ, quân gia đã nói, chưa được lão gia tự mình cho phép, mọi người không được tới gần oanh Thanh Trì. Cho nên nơi mà bọn nô tỳ không dám đi tới nhất chính là oanh Thanh Trì, bình thường cũng không dám hỏi nhiều.”

Được lắm, cái này thật khó cho nàng rồi.

Oanh Thanh Trì so với nàng tưởng tượng, thế nhưng còn khó vào hơn.

Cẩn mõi nghĩ nghĩ, Cầu Mộ Quân lại hỏi: “Vậy ở oanh Thanh Trì ai phụ trách cọ rửa, nước trong hồ cũng phải để người chuẩn bị chứ?”

Cận Nhi gật đầu nói: “Đúng vậy, việc này đều là quân gia tự mình làm, bởi vì lão gia đối với nước trong bể yêu cầu rất cao, chỉ có quân gia rõ ràng nhất lão gia thích thế nào, cho nên mỗi lần đều là quân gia thay nước, thử độ ấm, thả huân hương (hương ướp), làm xong tất cả mới thỉnh lão gia vào.”

Cầu Mộ Quân cảm thấy, mình muốn nhìn lên hấn tắm rửa, thật sự là quá khó khăn.

Ngẫm lại cũng đúng, bình thường hấn làm cái gì bên người đều có thị vệ, Đoàn phủ cũng luôn luôn canh phòng sâm nghiêm. Khi tắm là thời điểm người ta thả lỏng nhất, cũng là lúc không đề phòng nhất, đúng là bởi vì như thế, loại người đa nghi như Đoàn Chính Trung lại càng phải chú ý, để tránh lúc nhắm mắt lại ngâm mình trong nước ấm thư giãn mệt mỏi, bị người đâm cho một kiếm, rồi cuộc tình không được.

“Được rồi Cận Nhi, ta đã biết, ngươi lui xuống đi.”

Cận Nhi đi rồi, Cầu Mộ Quân lại bắt đầu suy nghĩ.

Nghĩ mãi cũng không ra biện pháp đi vào

Lúc này Tiểu Nhụy nói: “Tiểu thư, ngài muốn vụng trộm tiến vào nơi lão gia tắm sao?”

“Nhưng nghĩ lại, chỉ sợ là quá khó khăn.”

Tiểu Nhụy nói: “Tiểu thư, khi ngài dưỡng thương nô tỳ quen một người tên là Thương Lan, nàng hình như chính là người hầu hạ lão gia tắm rửa, muốn nô tỳ đến hỏi nàng hay không?”

“Thật sao?” Cầu Mộ Quân không nghĩ tới Tiểu Nhụy lại có quan hệ này, vui mừng quá đỗi, lập tức nói: “Tốt tốt, hôm nay quá muộn, ngày mai ngươi hãy đi hỏi nàng, nhớ kỹ đừng để cho nàng đoán được ý đồ của chúng ta.”

“Dạ, nô tỳ ngày mai sẽ nghĩ biện pháp đến hỏi.” Tiểu Nhụy nói.

Cầu Mộ Quân nhìn mấy thứ trang sức Đoàn Chính Trung cầm đến, nhớ tới cây trầm nung phí thật nhiều tâm tư tặng nàng, lại nhớ đến bộ dáng hấn cùng Sanh Dung công chúa thân mật khăng khít, hấn không thể hung hăng đánh hai phát trên người hấn.

Buổi tối lặn qua lộn lại không ngủ được, đến canh bốn, mới miễn cưỡng chớp mắt một lát, sáng sớm, ăn bữa sáng, Tiểu Nhụy lại đến.

“Tiểu thư, nô tỳ đã hỏi được!”

Không đợi Cầu Mộ Quân nói, Tiểu Nhụy liền nói tiếp: “Thì ra ngay cả mấy người Thương Lan cũng không trực tiếp hầu hạ lão gia tắm rửa, trong oanh Thanh Trì còn có một cửa, Thương Lan cùng ba nha hoàn khác, hai hạ nhân còn có bốn thị vệ của lão gia cùng nhau đi vào, ở cửa hạ nhân cùng nha hoàn đều bị giữ lại, chỉ có thị vệ theo đi vào. Lão gia tắm rửa xong, đi ra thì đã mặc nội sam, bên người là bốn thị vệ, ra cửa, mấy người Thương Lan sẽ hầu hạ hấn mặc ngoại bào, sau đó lại đi ra oanh Thanh Trì.”

Cẩn thận như vậy, nàng lại càng không vào được.

“Tiểu thư, Thương Lan còn nói cho nô tỳ một chuyện.” Tiểu Nhụy thần bí nói.

Cầu Mộ Quân nhìn về phía nàng, Tiểu Nhụy tiến đến nàng bên tai nói: “Kỳ thật từ thư phòng lão gia cũng có thể đến oanh Thanh Trì, nơi đó có cửa

ngầm”

Tiểu Nhụy nói xong, thấy Cầu Mộ Quân vẫn cúi đầu không nói lời nào, liền hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy, nô tỳ cảm thấy có thể nghĩ biện pháp từ thư phòng đi vào, tiểu thư người từng vào thư phòng chưa?”

Lúc này Cầu Mộ Quân ngẩng đầu lo lắng nói: “Tiểu Nhụy, ta không muốn vào.”

Tiểu Nhụy hơi kinh hãi, sau đó lại khôi phục thần sắc bình thường, lại vẫn khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy, vì sao lại không đi?”

Cầu Mộ Quân nói: “Kỳ thật sau khi Cố công tử đi, ta liền quyết định ở Đoàn phủ thật sự nghe lời, ta yêu Đoàn Chính Trung, nhưng hẳn dù sao cũng không yêu ta, ta cũng không hiểu hắn. Mấy ngày nay, ta vẫn luôn đối nghịch ý hắn, cũng thấy mấy người Cận Nhi bị phạt, nghe tin Cố công tử chết, ta cũng không phải chỉ một hai lần bị thương..... Có lẽ, ta quả thật là tự cho mình thông minh, rất tùy hứng. Chuyện lần này nếu bị hắn phát hiện.....”

“Nhưng tiểu thư à, người không muốn biết sự thật về hắn hay sao?” Tiểu Nhụy nói.

“Hiện tại, lão gia lớn nhất trong phủ, hẳn nói cái gì chính là cái đó, người cùng hắn rõ ràng là vợ chồng, gả cho hắn rõ ràng là người bị uy khuất, nhưng hiện tại người nguyện ý cùng hắn ở chung cả đời, lại không dám nói ra miệng. Người không muốn hỏi hắn, vì sao hắn lại đối với người như vậy sao, rốt cuộc có thích người một chút nào hay không, hai người còn nữa đời phía trước, hẳn đã chuẩn bị trải qua như thế nào không?”

Cầu Mộ Quân trầm mặc không lên tiếng, Tiểu Nhụy còn nói thêm: “Nếu bây giờ người đi hỏi hắn, hẳn nhất định sẽ không để ý đến người, ngược lại người sẽ lại một mình thương tâm. Nhưng nếu người biết bí mật của hắn sẽ không giống thế, nếu hắn thực sự là thái giám thì không sao, nếu hắn là giả, người không phải có thể cầm bí mật này, đi lộ lộ tình cảm với hắn sao? Nếu..... Nếu hai người không những được làm vợ chồng, còn có thể làm một đôi vợ chồng như người bình thường, vậy tiểu thư người mất hứng sao?”

Yên tĩnh một lát, Cầu Mộ Quân nói: “Ta có thể đi thư phòng, đợi..... Ta phải đi nhìn xem”

Nghe thế, Tiểu Nhụy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì lúc trước Đoàn Chính Trung cho phép Cầu Mộ Quân đi thư phòng, cho nên lần này thủ vệ cũng để cho nàng vào, nhưng thư phòng luôn luôn không để cho người ta tùy tiện đi vào, Tiểu Nhụy liền bị ngăn ở bên ngoài.

Một mình Cầu Mộ Quân đi vào thư phòng còn lưu trữ những kí ức tốt đẹp, nhìn từng góc, tìm bí đạo thông tới oanh Thanh Trì.

Cầu Mộ Quân chưa thấy qua bí đạo, ở bên trong tìm nửa canh giờ, tìm khắp nơi không thấy cái gọi là bí đạo kia rốt cuộc ở nơi nào.

Nếu thông với nơi khác, hẳn định là ở trên tường, nhưng tường thật sự rất bình thường, trừ bỏ vài cái giá sách, mấy cây nến, cũng không có cái gì. Giá sách, đèn, nến đều sờ qua thật nhiều lần, tìm đến đầu đầy mồ hôi cũng không tìm ra cái gì.

Chẳng lẽ không có bí đạo? Là Thương Lan hoặc là Tiểu Nhụy làm?

Cầu Mộ Quân đoán, thật sự mệt mỏi, liền ngồi xuống trước thư án Đoàn Chính Trung hay ngồi, lấy sách ra quạt quạt, nghĩ cơ quan cùng cửa, rốt cuộc là ở nơi nào.

Ghế dựa hình như là gỗ hoàng lê¹, rắn chắc lại thoải mái, Cầu Mộ Quân cúi đầu nhìn ghế dựa tinh xảo, lại sờ sờ bàn gỗ làm bằng cây từ đàn², nghĩ tới bộ dáng hẳn ngồi ở chỗ này.

Vuốt vuốt, Cầu Mộ Quân đột nhiên nhớ tới cái gì.

Cửa bí đạo quả thật không ở trên tường hay sàn nhà, vậy chốt mở thì sao? Vì sao nhất định phải ở trên tường?

Nhìn toàn bộ thư phòng, trực giác nói cho Cầu Mộ Quân có lẽ cơ quan ngay tại trên thư án này.

Nhớ tới điểm ấy, nàng đứng lên tìm hết cả thư án, rốt cục ở phía trên gần kéo tìm được chốt mở, sờ soạn dùng sức vặn, trên tường phía đông, một trong ba cái giá sách chậm rãi chuyển động, mở ra giống như cánh cửa.

Nhìn cánh cửa bí mật trong thư phòng, Cầu Mộ Quân mau chóng đi vào thông đạo.

Trong thông đạo, không quá sáng, vừa vặn thấy được đường, đi chưa được mấy bước, Cầu Mộ Quân cảm giác được một luồng kim quang, bước đi bất tri bất giác chậm hơn rất nhiều, trong lòng kỳ quái, đi về phía trước.

Kim quang càng lúc càng lớn, trong lòng Cầu Mộ Quân cũng càng ngày càng không yên, chỉ cảm thấy đường này không phải thông ra bề .

Rõ ràng không xa lắm, nàng lại cảm giác giống như đã đi vài cây số. Rốt cục đến cuối, kim quang chói mắt liền đập vào mắt, Cầu Mộ Quân nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở, cảnh tượng trước mắt làm cho nàng sững sờ nửa thét chói tai.

(1) Hoàng lê: hay còn gọi là gỗ sưa.

Loại gỗ quý nhất với người Trung Quốc là gỗ sưa Hải Nam, có tên khoa học là *Dalbergia odorifera* T.chen, dịch ra tiếng Việt là ‘hoàng hoa lê’. Về chất

lượng, đây là loại gỗ rất tốt, bền, không mối mọt, không biến hình, độ ổn định cao, nên rất thích hợp làm đồ đạc sử dụng trong gia đình.

(2) Tử đàn : được liệt vào một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (gồm Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê si và Thiết lực)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hấn trần truồng

Rõ ràng không xa lắm, nàng lại cảm giác giống như đã đi vài cây số. Rót cục cũng đến cuối đường, kim quang chói mắt liền đập vào mắt, Cầu Mộ Quân nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở, cảnh tượng trước mắt làm cho nàng suy nghĩ chút nữa thét chói tai.

Vàng...

Cả căn phòng toàn vàng..

Chỉ cần là đồ vật, đều là phát ra ánh hoàng kim!

Giống như là cảnh đẹp trong mộng khiến người ta phát điên, mở mắt ra, cảm giác như mình đang ở trong một thế giới làm bằng vàng. Lúc đó, Cầu Mộ Quân cảm thấy thế giới trước mắt không có thực.

Vàng xếp thành tường, kim nguyên bảo trang sức xếp chồng chất, ao bằng vàng, vàng lá, vàng hạt đậu khắp nơi đều có...

Dù cho sinh ra ở phủ Hầu gia phú quý, kết bạn đều là quý nhân, quan to, tiến vào hoàng cung, gặp qua Hoàng Thượng, kiến thức cũng không đến nỗi nông cạn, nhưng nhìn đến mấy thứ này, nàng cũng ngây người, đặt mình trong ở trong luồng kim quang này, ngây người nhìn sự giàu có chưa từng gặp qua này, nàng tròn to mắt, khẽ nhếch miệng, một lúc lâu cũng không nói ra lời.

Đứng tại chỗ hồi lâu, trong đầu trống rỗng, Cầu Mộ Quân mới chậm rãi có suy nghĩ, từ từ nghĩ ra, nơi này, oanh Thanh Trì, kỳ thật là cái kim khố (kho vàng), là kim khố của Đoàn Chính Trung.

Hấn lại cất giấu nhiều tiền tài như vậy, lại... giàu có như vậy!

Trong một góc "Kim ốc" có xếp vài tầng thùng, là nơi này duy nhất không phát ra kim quang, trong lòng Cầu Mộ Quân có chút hiếu kỳ, chậm rãi đi đến.

Thùng cũng không khóa lại, Cầu Mộ Quân mở cái gần nhất ra, nhìn một cái, lại chấn động. Tất cả đều là châu báu, trân châu mã não, Ngọc Thạch phi thúy... Đều là vô giá. Tất cả đều là tiền, nơi này tất cả đều là tiền...

So với nơi này, hoa viên hoa lệ của hấn, đồ ăn phong phú, tất cả đồ dùng xa xỉ, cũng không là gì.

Kim khố... Đó là lý do vì sao oanh Thanh Trì canh phòng nghiêm ngặt hơn so với những nơi khác sao? Là lý do hấn ở oanh Thanh Trì không cho người hầu hạ sao?

Trong đầu Cầu Mộ Quân ngàn hồi trăm chuyển, đến lúc từ bể đi ra, trở lại thư phòng, nàng vẫn mắt hờn mắt vía.

Mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào ánh mắt của nàng mới làm cho nàng tỉnh táo lại, đi đến thư án đóng chốt mở lại, lấy mấy quyển sách tượng trưng, đi ra thư phòng.

"Tiểu thư, tìm được bí đạo không?" về phòng, Tiểu Nhụy lại hỏi.

Cầu Mộ Quân sừng sốt nửa ngày, gật gật đầu.

Tiểu Nhụy vô cùng vui vẻ, lập tức nói: "Vậy người thấy bề tẩm chưa?"

Cầu Mộ Quân nhìn nàng, kỳ quái nói: "Tiểu Nhụy, ta cảm thấy người có vẻ đặc biệt hi vọng ta có thể đi vào đó?"

Tiểu Nhụy sợ run một chút, lập tức nói: "Nô tỳ đương nhiên hi vọng, bởi vì nô tỳ đoán lão gia là thái giám già, như vậy tiểu thư có thể cùng hấn làm vợ chồng chân chính, về sau còn có thể sinh con!"

Cầu Mộ Quân cô đơn cúi đầu, không biết có nên nói cho nàng, kỳ thật oanh Thanh Trì thần bí như vậy không phải bởi vì Đoàn Chính Trung sợ hạ nhân thấy hấn tắm rửa, mà bên trong là tài sản của hấn hay không.

Kỳ thật cho dù hấn thật là thái giám thì sao, ngay từ đầu nàng không phải đã biết sao?

Nhưng mà... Nàng quả thật muốn kéo gần khoảng cách với hắn một chút, muốn biết hắn suy nghĩ cái gì, hắn rốt cuộc thấy nàng thế nào, chuẩn bị đối với thế từ thế nào.

Đến buổi chiều, Đoàn Chính Trung trở về từ trong cung, lúc trời vừa tối liền vào oanh Thanh Trì. Cầu Mộ Quân cũng cầm sách trên tay, vào thư phòng.

Kỳ thật bây giờ nghỉ hoặc với oanh Thanh Trì đã được giải trừ, nàng giống như không cần mạo hiểm tìm tòi đến cùng, nhưng sự tình đã đến nước này, trong lòng cô thêm vướng mắc, đương nhiên muốn đến đây.

Trước khi Đoàn Chính Trung vào bể, nàng trốn ở đằng sau đồng thùng kia là được.

Vừa ngồi xổm xuống, nàng liền hối hận.

Nơi này không kín đáo chút nào, nhờ đâu hắn muốn đến xem châu báu của hắn thì làm sao bây giờ? Không phải lập tức liền nhìn thấy nàng?

Nhưng nơi này trừ bỏ cả phòng là vàng thật đúng là không có nơi nào để trốn, cho dù nàng trốn sau đồng vàng, không may căn ánh kim quang, bị hắn nhìn ra có người đến thì sao?

Được rồi, không nghĩ, dù sao hắn đã nói sẽ bảo toàn tính mạng của nàng, nàng là phu nhân của hắn, hắn cũng không thể mang chó đến vũ nhục nàng hoặc là đem nàng bán vào thanh lâu được... không dùng mấy loại hình phạt đó, thì nàng sợ cái gì!

Tự cô vũ chính mình, dù tìm đập thỉnh thích, nàng vẫn trốn đằng sau thùng nghe động tĩnh bên ngoài.

Chẳng bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tuy rằng âm thanh rất nhẹ, nhưng vẫn nghe được là tiếng bước chân của Đoàn Chính Trung, kỳ quái là chỉ có tiếng bước chân của một mình hắn.

Không phải còn có thị vệ sao? Chẳng lẽ ngay cả bọn họ cũng không thể tiến vào?

Oanh Thanh Trì này rốt cuộc có bao nhiêu cửa? Bên ngoài một cái, bên trong ngăn Thương Lan cùng nha hoàn là một cái, lại lưu thị vệ ở ngoài là một cái nữa, ít nhất có ba tầng cửa.

Tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Cầu Mộ Quân ngừng thở không dám ngẩng đầu, cúi đầu cầu nguyện hắn không cần đột nhiên đi tới.

Tiếng bước chân dừng lại, sau đó nàng nghe được thanh âm sột soạt.

Hắn đang cởi quần áo.

Đằng sau, nàng cũng phải nhìn sao...

Làm nhiều chuyện như vậy, mục đích không phải là muốn nhìn hắn lúc không mặc quần áo sao, bây giờ là đúng thời điểm. Cầu Mộ Quân đấu tranh trong lòng, khuyên bảo, rốt cục kiên trì hơi hơi ngó đầu ra. Hắn quay lưng về phía nàng, cởi nội sam.

Thân hình cao lớn, bả vai rộng, lưng thẳng. Mặt, lại một lần lặng lẽ đỏ lên. Cầu Mộ Quân di chuyển tầm mắt, lại nhìn về phía hắn, đã thấy... Trời ạ! Hắn sắp cởi quần, quần... Theo góc độ này của nàng, vừa vặn có thể nhìn đến phía trước của hắn, cũng sẽ không cần mặt đối mặt với hắn, bị hắn nhìn thấy. Thiên thời... Địa lợi... Hết thấy đều vì nàng mà chuẩn bị tốt. Hắn cởi dây lưng quần, quần dài rơi xuống dưới, sau đó... Hắn thả tay. Tim Cầu Mộ Quân nhảy dựng lên, cảm giác sắp từ lồng ngực nhảy ra ngoài, kết quả, thấy được quần đùi của hắn. Nàng lại quên... Hắn bên trong còn mặc quần đùi. Không dám thở ra, nàng ôm ngực, tiếp tục xem.

Nếu hắn là thái giám, bộ dáng ghê người thế nào, nếu hắn không phải thái giám, nàng lại nên làm cái gì bây giờ? Đáp án, ngay trước mặt... Nhưng nàng lại cảm thấy bối rối. Hắn bắt đầu cởi dây lưng quần đùi.

Ngón trỏ cùng ngón cái hắn nắm dây lưng, sau đó... cởi ra, sau đó... Suýt chết, hắn đột nhiên quay đầu.

Ngay trước lúc hắn quay đầu, Cầu Mộ Quân phản ứng nhanh rút trở về, kinh hãi đảm chiến chờ hắn đến bắt nàng. Không che như vậy, ánh mắt hắn lợi hại như vậy, khẳng định thấy được.

Tim đập thỉnh thích, trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, đợi hồi lâu, lại không thấy hắn đi đến trước mặt nàng, mà lại nghe được tiếng nước. Quay đầu nhìn, hắn đã ở trong bồn tắm, bắt đầu tắm rửa. Aizzz... Thất bại trong gang tấc. (=))

May mắn, lát nữa hắn còn phải đứng lên, đợi khi hắn đứng lên, nàng nhất định phải xem!

Đoàn Chính Trung ngồi dựa ở trong bể, một bên tùy ý thưởng thức kim nguyên bảo rải rác hai bên bờ, một bên nhìn đồng vàng trước mắt mỉm cười.

Quả thật là khê cười, nhưng thật sáng lạn... Tựa như một con chuột sa vào chỉnh gạo, hàng ngày chỉ có mỗi việc nhìn gạo trắng bóng quanh người mà cười.

Không thể không nói, hắn quả thật rất biết hưởng thụ.

Kim khóa của người khác, đều khóa thực chặt, cả hạt cát cũng không thể vào, nhưng kim khóa của hắn lại ở trong bể, mỗi ngày làm việc, ăn cơm chiều

xong, làm vài ba việc, đến tắm rửa. Để cho người ta canh chừng ở ba lớp cửa bên ngoài, hắn một mình tắm trong ánh hoàng kim, một bên tắm, một bên thưởng thức sự giàu có của bản thân, tắm thật vui vẻ, thưởng thức vàng cũng thật vui vẻ, lên giường đi ngủ, chỉ sợ trong mộng cũng đều là ánh kim hoàng.

Nghĩ đến khi nàng và hắn ngủ cùng nhau, trong lòng nàng tất cả đều là hình ảnh hạnh phúc kiểu diễn, trong đầu hắn lại toàn là vàng, Cầu Mộ Quân không tự giác lại cảm thấy buồn bực.

Đoàn Chính Trung, thật sự là rất đáng giận !

Hắn ngồi nhìn đồng vàng rất lâu mới bắt đầu tắm rửa, chậm rãi tắm.

Hơi nước bốc lên, bọt nước trượt theo cầm hắn, lại trượt qua...

Hầu kết!

Hắn có hầu kết!

Trước đây bị cổ áo che nên không chú ý, hiện tại thấy được, hắn thật sự có hầu kết! Nàng nghe nói qua, thái giám không có hầu kết .

Tuy rằng cũng có một số ít thái giám lúc tiến cung đã quá lớn tuổi, vẫn sẽ có hầu kết,... Dù sao đây cũng là một điểm đáng ngờ. Bên tai Cầu Mộ Quân lại quanh quẩn ba chữ: thái giám giả... thái giám giả... Nhìn hắn không chớp mắt, chỉ muốn biết được chân tướng.

Một hồi lâu, hắn hình như đã tắm xong, xoay người, chống lên thành bể đứng lên. Nàng nhìn thấy... mộng hắn..

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đùa giỡn

Một hồi lâu, hình như hắn đã tắm xong, xoay người, chống lên thành bể đứng lên. Nàng nhìn thấy... mộng hắn..

Chỉ nhìn thoáng một cái, Cầu Mộ Quân đỏ mặt rụt đầu về. Lần đầu tiên, thấy được nam nhân khỏa thân. Lần đầu tiên, thấy được hắn hoàn toàn không mặc quần áo. Nhưng..... Không phải nàng phải xem phía trước sao?

Quá khản trương, lúc này mới nhớ tới trọng điểm, lại ngó đầu nhìn nhìn, không cẩn thận chạm vào thùng, phát ra một tiếng động nhỏ.

Nàng nhanh chóng rụt đầu lại, vừa kịp nhìn thấy hắn quay đầu lại, về mặt đèn phòng.

Trong đầu “bùm” một tiếng, Cầu Mộ Quân cảm giác như mình tiến vào cảnh trong mơ.

Có lẽ nàng mong có thể tiến luôn vào cảnh trong mơ.

Đoàn Chính Trung chậm rãi đi tới gần.

Cả người nóng ran, lỗ tai ‘ông ông’, trong đầu trống rỗng.

Trước mắt, xuất hiện một đôi chân.

Ông quần bằng lụa màu trắng.

Cầu Mộ Quân chậm rãi ngẩng đầu, từ quần dài hắn, qua lưng quần, qua ngực, thấy được vẻ mặt hắn tựa tiểu phi tiểu.

**tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười*

Không tự giác lui về đằng sau.

Hắn nhìn nàng, không nói lời nào.

Nàng tiếp tục lui, lui lại lui.

Hắn vẫn nhìn nàng, vẫn giữ vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười.

Nàng lui sát góc, kết quả, “rầm” một tiếng, một cái thùng rơi xuống đất. Tiếng “rầm” này khiến nàng bừng tỉnh, đứng lên, lách qua chỗ trống mà cái thùng vừa rồi rơi xuống, chạy tới bí đạo thư phòng.

Chạy vài bước, dưới chân truyền đến cảm giác quen thuộc lại khủng bố -- lòng bàn chân trượt một cái, “Bùm” một tiếng nàng rơi vào bể.

Bể rất lớn, cũng rất nông, không giống lần nàng rơi vào ao, đụng vào tảng đá bất tỉnh nhân sự, mà uổng vào vài ngum nước, uổng mấy ngum nước tắm của hần, ho khan, từ trong bồn tắm đứng lên quay đầu lại, vừa vận nhìn đến một viên trên châu lẫn đến bên chân Đoàn Chính Trung.

Dọa người.....

Cầu Mộ Quân nhìn hạt trên châu gây họa kia, nghĩ tới một việc.

Lần trước làm cho nàng trượt chân có phải cũng là một viên trên châu hay không? Hay là hạt gì khác?

Ý tưởng này chợt lóe mà qua, suy nghĩ của nàng lại trở lại tình hình quần bách trước mắt.

Mặt nóng, tim đập kịch liệt, kim quang chói mắt, vẻ trào phúng trên mặt hần.

Tuy rằng bị hần tắm qua một lần, nhưng nước trong bể vẫn ấm, hình như còn bay lên mùi hương liệu nhẹ nhẹ.

Đoàn Chính Trung chậm rãi đến gần bể, đứng ở thành bể, hừ nhẹ một tiếng, hơi cười cười, sau đó vươn tay về phía nàng.

Tuy rằng do dự, nhưng nàng biết rõ không còn lựa chọn nào khác. Cầu Mộ Quân chậm rãi vươn tay, có chút run run đưa tay đặt ở trong lòng bàn tay hần.

Hần cầm tay nàng, nàng một chân đạp lên thành bể, dựa vào lực của hần, được kéo lên bờ.

Hần buông tay nàng ra, thuận tay ôm thắt lưng của nàng. Dùng chút lực xoa xoa, tựa hồ muốn nắm eo nhỏ của nàng trong tay.

Cầu Mộ Quân hít vào thật sâu, rũ mắt xuống né tránh ánh mắt hần, nhìn vào ngực hần.

Tay kia của hần để ở ngực nàng, chậm rãi xoa nắn nơi mềm mại đang lộ ra.

Hần..... Hần muốn làm cái gì?

Nếu hần thật sự không phải thái giám, có thểhay không

Đoàn Chính Trung ôm nàng, vẫn giữ chút khoảng cách, cách lớp quần áo một bàn tay hần vuốt cánh tay mượt mà của nàng, một bàn tay luồn vào trong vạt áo nàng nắm lấy nơi mềm mại kia.

Chân Cầu Mộ Quân mềm nhũn, suýt té liệt ngã xuống mặt đất, lại bị hần ôm eo, lại hôn lên môi nàng.

Nàng vốn đang hoảng hốt, hụt hơi lại bị hần ôm hôn.

Dưới chân mềm nhũn, đứng không nổi, Đoàn Chính Trung đột nhiên buông lỏng tay, làm cho nàng ngã xuống đất, hần nâng thắt lưng của nàng, không để cho nàng ngã quá nặng.

Nàng ngã ngồi ở trên đất, hần cũng chậm chậm ngồi xổm xuống, đẩy nàng nằm trên đất.

Hần ngồi ở bên cạnh nàng, cười nhìn nàng, giống con mèo nhìn con chuột đang run rẩy trước mặt nó.

Cầu Mộ Quân thờ đốc, ngán mà gấp, bộ ngực kịch liệt đập phồng.

Đoàn Chính Trung kéo vạt áo trên bả vai của nàng, lộ ra cái yếm màu đỏ bên trong.

Tay hần chậm rãi sờ lên bụng nàng, trong khi nàng hô hấp dồn dập, hần lại nhẹ nhàng, chậm rãi.

Nàng nhắm chặt hai mắt.

Trong chốc lát, hần rút tay từ trong cái yếm của nàng ra, lấy bạch trên châu, vàng hạt đậu ở bên cạnh, để tay phía trên cơ thể nàng, chậm rãi buông tay, từ từ buông ra, mỉm cười nhìn hạt châu tròn tròn rơi ở trên bộ ngực hoặc là trên rốn của nàng, rơi xuống đất hoặc là lưu lại.

Khi hai người đi ra cửa đầu tiên, ngay cả bốn thị vệ luôn luôn lạnh lùng như núi băng cho dù trước mắt xảy ra chuyện gì cũng không đổi sắc, cũng lộ ra biểu tình giật mình.

Đoàn Chính Trung một mình đi vào, lại mang theo Cầu Mộ Quân đi ra, vẻ mặt Đoàn Chính Trung cười sung sướng, Cầu Mộ Quân đỏ mặt, cúi thấp đầu, quần áo dính sát vào cơ thể, vẫn có chút hỗn độn.

Lại ra một cửa, thấy trên tay nha hoàn nâng ngoại bào, Đoàn Chính Trung nói: “Phủ thêm quần áo cho phu nhân.”

Nha hoàn vâng lời cầm quần áo phủ thêm cho Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân vẫn cúi đầu thật thấp, không nói một câu. Ra khỏi oanh Thanh Trì, bên ngoài trời đã đầy sao

Đoàn Chính Trung đi về phòng mình, Cầu Mộ Quân được nha hoàn đỡ đi đến một phòng khác.

Tiểu Nhụy vẫn quanh quần gần thư phòng, nhìn thấy cảnh này từ xa, lập tức chạy tới.

“Tiểu thư, làm sao vậy? Người sao lại thành ra như vậy?” Tiểu Nhụy sốt ruột hỏi, Cầu Mộ Quân không ho he một tiếng.

Tiểu Nhụy không tiếp tục hỏi nhiều, cùng nha hoàn khác đỡ Cầu Mộ Quân vào phòng, giúp Cầu Mộ Quân đổi quần áo, đóng cửa phòng mới hỏi: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Cầu Mộ Quân lắc lắc đầu.

“Bị hấn phát hiện.” Nàng nhẹ giọng nói.

“A?” Tiểu Nhụy thất vọng, lại mang theo một tia hi vọng cuối cùng hỏi: “Tiểu thư người có thấy được gì không?”

“Không thấy.” Cầu Mộ Quân lại lắc lắc đầu, sau đó nói: “Nhưng mà ta đoán, hấn hẳn là thái giám thật.”

“Vì sao? Không phải có nhiều điểm đáng nghi như vậy sao?” Tiểu Nhụy lập tức nói.

“Không phải..... Là chúng ta nhầm.” Cầu Mộ Quân thở dài, nói: “Oanh Thanh Trì thần bí như vậy, không phải vì hấn sợ người khác nhìn hấn tắm rửa, mà là bởi vì.....”

“Bởi vì sao?” Tiểu Nhụy vội vã hỏi.

“Bởi vì oanh thanh trì, không chỉ là bể tắm của hấn, còn là một cái kim khố bí mật.” Cầu Mộ Quân nói. Tiểu Nhụy thất thần thật lâu, tựa hồ không thể tin đáp án này. Cầu Mộ Quân cũng không nói nữa, hai người đều trầm mặc.

Tiểu Nhụy sừng sốt nửa ngày, cuối cùng mới mở miệng nói: “Vậy trên người người bị sao vậy?”

Mặt Cầu Mộ Quân hơi hơi đỏ, nói: “Ta bị hấn phát hiện, vì quá khẩn trương, không cẩn thận rơi vào bể.” Quan trọng không phải rơi vào bể, mà là bị hấn kéo lên, sau khi bị hấn kéo lên lại bị hấn đùa giỡn vài lần. Vô cùng tức giận, vô cùng hận, vô cùng hối hận.

Tức hấn đùa giỡn, hận chính mình ngu ngốc, hối hận bản thân mình làm việc xúc động.

Nghe xong lời của nàng, Tiểu Nhụy nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Vậy tiểu thư, người còn có thể nghĩ biện pháp khác thăm dò xem rốt cuộc lão gia có phải thái giám hay không?”

Cầu Mộ Quân nhìn nhìn nàng, lại cúi đầu nói: “Tạm thời sẽ không.” Thăm dò như thế nào, cho dù nàng muốn thăm cũng không dò được.

Tiểu Nhụy lại trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ, đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gió, nàng mới hồi phục tinh thần lại, nói: “Đúng rồi tiểu thư, thuốc bổ tỳ người còn chưa uống, nô tỳ đi bưng tới cho người.”

Tiểu Nhụy ra cửa, Cầu Mộ Quân vẫn ngồi ở trên ghế, nghĩ cảnh tượng diễn ra ở oanh Thanh Trì, tìm lại đập thật nhanh.

Đột nhiên một cái gì màu trắng từ cửa sổ bay vào, “Cộp” một tiếng rơi trên sàn, sau đó lăn về phía trước.

Cầu Mộ Quân cả kinh, đi đến cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, bên ngoài đen kịt, cũng không nhìn thấy cái gì, vừa định gọi người, nhớ tới cái vừa rơi trên sàn, quay người lại kiểm tra.

Là một hòn đá nhỏ bọc giấy bên ngoài.

Trong lòng đột nhiên run lên, có thân ảnh một người hiện ra trong đầu.

Bên trong trừ bỏ một hòn đá nhỏ, còn có một tờ giấy.

Nàng khẩn trương mở tờ giấy ra, thấy được một hàng chữ: ‘Ngày mai, bên thủy hồ, sâu trong rừng trúc’.

Trong lòng mừng như điên.

Nàng biết, nàng biết hấn sẽ không chết. Tuy rằng sự thật xảy ra trước mắt, tuy rằng chính mình cũng khuyên mình, hấn đã chết, nhưng vẫn có thanh âm nào đó trong lòng nói cho nàng, hấn chưa chết.

Tuy rằng nàng chưa thấy qua chữ hấn, nhưng nàng nhận ra hấn.

Cố Dật Lâu.

Người này, chính là Cố Dật Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Tin tức của hấn

Cầu Mộ Quân lập tức chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài nhìn, bên ngoài vẫn im lặng như cũ, không nhìn ra đã từng có người đến.

Tiếng bước chân Tiểu Nhụy truyền tới, Cầu Mộ Quân giấu tờ giấy vào trong lòng.

Tiểu Nhụy không phải người ngoài, nhưng việc này càng ít người biết càng tốt, vì an toàn của Cố Dật Lâu, cũng vì an toàn của Tiểu Nhụy.

Tối nay, Cầu Mộ Quân lại một lần không ngủ được.

Ngày mai nàng nhất định phải đi ra ngoài, nhưng lại không nghĩ ra phương pháp.

Không có Đoàn Chính Trung mở miệng, nàng không thể đi, nhưng nàng phải làm như thế nào mới có thể khiến hấn cho phép?

Nàng chưa từng yêu cầu hấn cho nàng đi ra ngoài, có lẽ ngày mai, có thể thử một lần, nếu không thành, sẽ nghĩ phương pháp khác.

Ý kiến hay, sáng sớm hôm sau, ăn qua điểm tâm, mặt trời cũng lên cao, Cầu Mộ Quân liền đi tìm Đoàn Chính Trung.

Hạ nhân nói, hấn ở thư phòng.

Vì thế Cầu Mộ Quân lập tức đi đến thư phòng.

Kết quả bị ngăn lại ở ngoài cửa, thủ vệ nói:“Lão gia vừa mới phân phó, bất luận kẻ nào cũng không thể tự tiện đi vào, ngay cả phu nhân cũng không được.”

Tốt lắm, ngay cả quyền lợi tiến vào thư phòng cũng tước mất của nàng.

“Vậy các ngươi đi vào thông báo, nói ta muốn gặp hấn.” Cầu Mộ Quân nói.

Thủ vệ coi như cho nàng mặt mũi, đi vào thông báo, chẳng bao lâu, Đoàn Chính Trung cũng cho nàng mặt mũi, cho phép nàng đi vào. Khi Cầu Mộ Quân tiến vào thư phòng, trong lòng còn có chút khẩn trương. Hấn có thể cùng nàng thân mật giống vợ chồng, bình thường ở chung lại giống người xa lạ, nàng không làm được. Quả nhiên, lúc nàng vào thư phòng, đứng ở trước mặt hấn nói chuyện, hấn vẫn cúi đầu làm việc của hấn. Hôm nay hấn mặc một bộ quần áo màu trắng viền xanh, bộ dáng thực sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không giống thái giám, giống công tử tài hoa hơn người hơn. Cảm thấy được mình lại một lần bị thân xác thôi tha của hấn mê hoặc, Cầu Mộ Quân lần thứ vô số âm thầm mắng chính mình không có chí khí. Nàng hít một hơi thật sâu, nói:“Lão gia, ta muốn đi ra ngoài một lát.” Đoàn Chính Trung vẫn cúi đầu, hỏi:“Làm gì?”

“Mua đồ.”

“Mua cái gì? Trong phủ không có sao?” Hấn tiếp tục cúi đầu.

“Vốn có, hiện tại không có.” Nàng có chút tức giận.

“Cái gì vậy?”

“Trâm gài tóc.” Nàng nói

Hấn ngừng tay, ngẩng đầu lên.

Cầu Mộ Quân không nói chuyện, hấn nói:“Để quản gia gọi lão bản tiệm trang sức trong thành vào trong phủ là được.”

Nàng trả lời:“Ngươi có thể đem lão bản toàn kinh thành đều gọi tới sao? Ngươi có thể đem cửa hàng toàn kinh thành đều đưa đến sao? Ngươi có thể đem hàng hóa toàn kinh thành đều mang đến Đoàn phủ của ngươi sao? Nếu có thể, nếu ngươi thật muốn làm như vậy, cho dù có chi ta cũng không không thêm.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng nửa ngày, đứng dậy.

Cầu Mộ Quân đang buồn bực, đã thấy hần mang theo mùi hoa nhài lướt qua mũi nàng, đi ra ngoài cửa. Sững sờ một chút, nhớ tới lời thủ vệ, nàng mới phản ứng lại, đi theo. Tới cửa, Đoàn Chính Trung quay đầu nói với nàng: “Chỉ có một mình ngươi?”

Cầu Mộ Quân chột dạ, lại cố làm ra bộ dáng hợp tình hợp lý nói: “Sao nào, một mình ta thì không thể đi ra ngoài sao?” Đoàn Chính Trung nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kia làm cho nàng muốn chạy trốn. Nhưng nàng lại kiên trì nhìn thẳng hần.

Nàng muốn làm cho hần cảm thấy đèn không được cây trâm của nàng mà đuối lý, sau đó thả nàng đi ra ngoài. Đoàn Chính Trung không biết là thật sự cảm thấy đuối lý, hay là không thêm quản nàng, xoay người, đi đến thư phòng. Ngay cả nàng cũng không dám tin tưởng, hần lại tốt như vậy, cho nàng đi ra ngoài, còn cho nàng một mình đi ra ngoài. Giải thích duy nhất là, lần kia, thật sự làm cho hần cảm thấy áy náy. Không nghĩ mấy chuyện đó nữa, Cầu Mộ Quân vừa ra Đoàn phủ, liền đi đến thùy hồ.

Đi đến bên hồ, lại đi vào rừng trúc, chậm rãi đi sâu vào trong rừng trúc, nàng đột nhiên có cảm giác lén lút gặp tình lang. Tình lang..... Cổ Dật Lâu? Cầu Mộ Quân dừng bước.

Nàng dám nói, nàng một chút cũng không có tư tưởng thích Cổ Dật Lâu, cũng không có ý tưởng cùng với hần phát sinh ‘chuyện xưa’ gì gì đó, nhưng nàng cũng không dám nói nàng tới gặp Cổ Dật Lâu quang minh lỗi lạc, không sợ làm cho bất luận kẻ nào biết.

Nàng sẽ không muốn cho Đoàn Chính Trung biết, thậm chí sợ hần sẽ giết Cổ Dật Lâu.

Không dám để cho người khác biết, không phải chứng tỏ trong lòng có quỷ sao?

Cầu Mộ Quân đứng tại chỗ phân vân trong chốc lát, quyết định ‘nghĩa vô phản cố’ đi về phía trước.

Là có do dự, là cảm thấy làm chuyện không tốt sau lưng Đoàn Chính Trung, nhưng..... Nàng không thể không đi, nàng hiểu được lòng mình, dù thế nào cũng không bỏ được Cổ Dật Lâu.

Thanh âm múa kiếm truyền đến, nàng đi về phía trước, liền thấy được thân ảnh màu đen, bay vút trong sắc xanh biếc của rừng trúc.

Lá trúc đầy trời, xoay tròn, nhẹ nhàng rơi xuống, như khiêu vũ xung quanh hần.

Trong khung cảnh rừng trúc xanh biếc, trường kiếm trong tay hần như đang khiêu vũ, có khi, vẽ ra một vòng tròn lấp lánh trong không gian, có khi lại điểm ra rất nhiều điểm trắng, như thể hoa lê nở rộ sau một đêm.

Dáng người hần, khi thì nhẹ nhàng điều dật, khi thì vút lên cao như (chim) Ưng, như (chim) Yến, làm cho nàng lần đầu tiên phát giác, thi ra, võ thuật, cũng tiêu sái như vậy, đẹp đẽ như vậy.

Một mảnh lá trúc bị chia làm hai nửa bay tới trước mặt nàng, rơi trên người nàng. Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng cầm lấy nửa phiến lá, đặt vào trong lòng bàn tay.

Lúc này Cổ Dật Lâu đột nhiên từ giữa không trung rơi xuống, quỳ một gối xuống mặt đất, ôm ngực phun ra một ngụm máu.

“Cổ công tử!” Cầu Mộ Quân chấn động, cuống quýt chạy đến.

Cổ Dật Lâu lau vết máu bên khóe môi, nhẹ nhàng cười, nói: “Không sao.”

Cầu Mộ Quân giương mắt nhìn hần, phát hiện trên mặt hần có thêm một vết thương, làm cho khuôn mặt vốn tuấn dật của hần trở nên đáng sợ.

Cổ Dật Lâu nhìn ánh mắt của nàng, nói: “Sao vậy? Khiến ngươi sợ sao?”

“Không phải.....” Cầu Mộ Quân lắc lắc đầu nói. “Sao lại bị thương?”

“Trước lúc rơi xuống vách núi đen. Không nghĩ đã luyện võ nhiều năm như vậy, vẫn gặp đối thủ khắp nơi.” Cổ Dật Lâu cười có chút khổ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Trung cục

“Trước lúc rơi xuống vách núi đen. Không nghĩ tới luyện võ nhiều năm như vậy, vẫn nơi nơi gặp phải đối thủ.” Cổ Dật Lâu cười khổ.

“Không phải lỗi của ngươi.” Cầu Mộ Quân an ủi nói. “Người giết ngươi chưa bao giờ xuất hiện ở Đoàn phủ, hần là chỉ có tình huống đặc biệt, Đoàn Chính Trung mới có thể gặp hần, cho nên chuyện phải hần làm, nhất định là chuyện rất khó làm. Đoàn Chính Trung bởi vì biết ngươi võ công cao cường,

cho nên mới phải hấn đến.”

Cầu Mộ Quân diu hấn đứng lên, theo hấn đi về phía trước, đi rất xa, đi ra rừng trúc, đi tới trước một cái nhà gỗ nhỏ.

Cố Dật Lâu tự mình đứng vững, nhìn nàng nói:“Từ năm ngày trước, ta liền về tới nơi này.”

“Vậy vì sao ngươi không đi tìm ta?” Cầu Mộ Quân lập tức hỏi.

Cố Dật Lâu nói:“Đây cũng là vấn đề ta nghĩ năm ngày nay.”

“Ta vì sao đi tìm ngươi? Gặp ta, đối với ngươi có trăm hại mà không một lợi, ta không nghĩ hại ngươi..... Lại vẫn muốn nói cho ngươi, ta còn sống, tuy rằng không lâu nữa, ta vẫn phải chết.” Cố Dật Lâu nhìn sâu trong rừng trúc nói.

Lúc này nàng mới nghĩ tới.

Hấn trúng kịch độc. Cho dù rơi xuống vách núi đen không chết, hấn vẫn trúng độc. Cấn môi dưới, nàng không muốn chấp nhận sự thật này.

“Không cần như vậy.” Cố Dật Lâu nói:“Cuộc đời này vốn ta và ngươi chỉ được gặp một lần, nhưng hiện tại lại được gặp ba lần, đây không phải chuyện may mắn sao?”

Cầu Mộ Quân đang định lên tiếng, hấn kéo cổ tay nàng nói:“Nơi này phong cảnh rất đẹp, ngươi đi cùng ta một chút đi.”

Giữa trưa, Cầu Mộ Quân về tới Đoàn phủ.

Thế nhưng, nhưng lại ngoài ý muốn gặp được Đoàn Chính Trung.

Hấn ngồi ở trên bàn uống trà trong phòng, Tiểu Nhụy cúi đầu cũng không dám thở mạnh, đứng ở một bên. Còn một người nữa đứng ở bên cạnh, người này nàng không biết.

Trong lòng có chút kỳ quái, lại có chút không yên, Cầu Mộ Quân tiến lên hỏi:“Lão gia có chuyện gì?”

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng cười, phất tay một cái, ý cho người kia nói.

Người nọ đi đến phía trước Đoàn Chính Trung, nói:“Phu nhân cùng Cố Dật Lâu đi dạo bên hồ nửa canh giờ, Cố Dật Lâu hái cho phu nhân hai đoá hoa dại. Sau nửa canh giờ, Cố Dật Lâu tiễn phu nhân ra rừng trúc.”

Sắc mặt Cầu Mộ Quân đại biến, tức giận nói:“Ngươi cho người theo dõi ta?”

Đoàn Chính Trung lại là cười, nói:“Bằng không, ngươi nghĩ rằng vì sao ta lại cho ngươi đi ra ngoài?”

Cầu Mộ Quân không thể phản bác, chỉ cảm thấy ngực đau giống như bị đâm một dao, bi thống nói:“Ngươi lợi dụng ta? Kỳ thật ngươi chính là muốn biết nơi ở của Cố Dật Lâu!”

“Không.” Đoàn Chính Trung nói:“Ta chỉ muốn biết ngươi đi làm cái gì, không nghĩ rằng lại thu được tin tức tốt ngoài ý như vậy, thì ra tên họ Cố kia còn chưa chết.”

“Ngươi đã nói không giết hấn !” Cầu Mộ Quân lập tức nói.

“Ta cũng đã nói, chỉ cần hấn không phạm ta.” Đoàn Chính Trung nhìn mặt của nàng nói:“Nhưng là hấn lại hèn phu nhân của ta ra ngoài, hai người tình chàng ý thiếp, ta nếu không giết hấn, không phải rất bất công với chính mình hay sao?”

Đoàn Chính Trung nói, lại lấy ống trúc nhỏ từ cổ tay áo ra, muốn thả ong mật.

Cầu Mộ Quân lập tức tiến lên muốn cướp ống trúc trên tay hấn, lại bị hấn tát một cái đánh ngã trên đất.

Trên mặt hiện lên dấu tay, cơ hồ lập tức liền sưng lên.

Sàn nhà lạnh lẽo.

Thân thể của nàng nằm trên mặt đất, người lạnh, tâm cũng lạnh.

Hai tháng trước, khi vừa mới vào Đoàn phủ, hấn đánh nàng, nàng cũng không coi hấn là người tốt.

Hiện tại, nàng yêu hấn, nàng nghĩ, trong lòng hấn ít nhiều có vài phần giống nàng, hấn vẫn như cũ lại đánh nàng.

Chính mình, vì sao không giống người thường?

Tình yêu, cho tới bây giờ đều là chuyện của một mình nàng, là chê cười của hấn.

Nàng yêu hấn, nàng liền biến thành một kẻ ngu ngốc.

Sai lầm, coi người vô tình thành tình lang, coi lạnh lùng thành ôn nhu.

Từ trên đất, cử động nửa người trên, nàng nói:“Ta lấy điều kiện cùng ngươi giao dịch, ngươi buông tha Cổ Dật Lâu, dù sao ngươi không giết hấn, hấn cũng sẽ chết.”

Đoàn Chính Trung tươi cười vụt tắt, nói:“Ngươi dựa vào cái gì giao dịch cùng ta?”

“Bằng việc ta biết bí mật về oanh Thanh Trì.” Cầu Mộ Quân nói.

“Nếu để cho người bên ngoài biết oanh Thanh Trì là kim khô, nếu làm cho người bên ngoài biết ngươi có rất nhiều tiền, bọn họ nhất định sẽ lũ lượt kéo đến quý phủ ngươi thử thời vận, đến lúc đó, khẳng định ngươi không có ngày nào ngủ yên.”

“Hừ!” Đoàn Chính Trung hừ lạnh nói:“Ta khuyên ngươi, đừng nên đùa với lửa. Ta tạm thời còn chưa muốn xử phạt ngươi.”

“Cho dù ngươi nhốt ta, ngươi nhưng có thể khiến cho ta cả đời không gặp ngươi sao? Cho dù ngươi làm cho ta cả đời không gặp ngươi, hoặc là giết ta, làm cho ta vĩnh viễn câm miệng, ngươi có thể chắc chắn ta không đem chuyện này nói cho Cổ Dật Lâu sao?” Cầu Mộ Quân nắm chắc thắng lợi nói.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, không đáp lời, nàng tiếp tục nói:“Hoặc là, ngươi cùng ta giao dịch, buông tha hấn, để cho hấn sống thêm vài ngày; Còn không, ngươi liền chuẩn bị cho tốt, đột nhiên có một ngày, giang hồ, triều đình, đều biết chỗ này là kim khô, đến lúc đó, ngươi làm sao bây giờ.”

Hai người lại một lần nữa giằng co.

Lặng im hồi lâu, Đoàn Chính Trung nói:“Tốt, ta sẽ để hấn sống lâu vài ngày.”

Hấn đứng lên, đi đến trước mặt nàng, nâng cằm nàng nói:“Nếu không phải bộ dáng tự cho là đúng của ngươi rất thú vị, ta cũng không muốn nghe ngươi nhiều lời vô nghĩa như vậy, ta biết chắc ngươi không có nói cho Cổ Dật Lâu, cũng có cả ngàn biện pháp để cho người khác cảm thấy ngươi đã điên rồi, ăn nói đều là những lời khùng điên, ta lại càng không sợ người khác biết chuyện về oanh Thanh Trì, nếu ngươi cảm thấy mới mẻ, có thể thoải mái nói.”

Vật áo hấn lướt qua mặt nàng, nhàn nhả đi qua bên người nàng, khi tới cửa nói:“Họ Cổ kia ta không có thời gian để ý, ta cũng không phải quá nhàn rỗi, huống hồ hấn vẫn chỉ là phế vật trước sau gì cũng phải chết.”

Phế vật.....

Tiếng bước chân hấn đi xa, thanh âm lại quanh quẩn ở bên tai nàng thật lâu. Có lẽ mọi người ở trong mắt hấn, đều là phế vật, bao gồm cả nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Làm thế nào đi ra ngoài?

Tiếng bước chân hấn đi xa, thanh âm lại quanh quẩn ở bên tai nàng thật lâu. Có lẽ mọi người ở trong mắt hấn, đều là phế vật, bao gồm cả nàng.

“Tiểu thư.....” Tiểu Nhụy đi tới, đỡ nàng từ dưới đất đứng lên. Nàng không lên tiếng, nhẹ nhàng đẩy Tiểu Nhụy ra, một người vào buồng trong. Vừa đóng cửa lại, nước mắt như đê vỡ, trào ra. Cầu Mộ Quân ngồi dưới đất, dựa vào cửa, cắn chặt tay khóc lớn. Nàng không dễ dàng chấp nhận sự thật như nàng tưởng, một cái tát kia, hoàn toàn đánh nát giấc mộng của nàng. Giờ khắc này, nàng muốn quên hấn, rời khỏi hấn, rời đi Đoàn phủ. Giờ khắc này, lòng của nàng, thật sự đã chết.

Nàng không bao giờ muốn ngốc như vậy nữa, si mê như vậy nữa, cả ngày vì hấn mà đau lòng, vì hấn mà bi thương, giống như oán phụ, dựa vào cái gì?

Không phải chỉ là thích hấn thôi sao, cũng không phải không có hấn sẽ không thể sống, vì sao lại tra tấn bản thân mình thành như vậy?

Nghĩ vậy, nàng lau khô nước mắt, lại chảy ra, nàng lại lau khô, lại chảy, lại lau, chẳng sợ hai mắt đỏ bừng, nàng cũng không muốn khóc vì hấn nữa!

Buổi chiều, mắt Cầu Mộ Quân tuy rằng vẫn hồng, tinh thần lại tốt hơn nhiều, uống xong thuốc, còn ăn chén cơm, cuối cùng còn bảo Cận Nhi đi phân phó phòng bếp, ngày mai nàng muốn ăn gà hầm.

Tâm tình nàng chuyển biến nhanh như vậy khiến Tiểu Nhụy bất ngờ, hỏi nàng, nàng còn nói không có việc gì.

Nàng tựa hồ thật sự không có việc gì, bởi vì ngày hôm sau, nàng lại muốn nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Đoàn Chính Trung tiến cung , thủ vệ vừa thấy nàng tới gần liền khẩn trương đề phòng, đề phòng nàng lại làm ra việc động trời khác.

Kỳ thật nàng cũng biết không chỉ cửa lớn, tất cả các cửa đều có người gác, sớm đã không ôm hi vọng, nhưng dù sao cũng nhàn rỗi, muốn đi dạo mà thôi, nhìn dáng vẻ thủ vệ khẩn trương cũng thật buồn cười, nàng cũng rồi việc nên cứ lượn vài vòng gần cửa .

Nghĩ không ra phương pháp khác, nàng đành phải đợi cho buổi chiều Đoàn Chính Trung trở về, lại đi tìm hắn.

Dù sao, bình thường tâm tình hắn luôn không ổn định, nói không chừng lại đổi ý?

Nàng ăn xong cơm chiều, đi tìm hắn, nhìn thấy nàng, hắn tựa hồ có chút giật mình.

Nàng quy củ đi lên phía trước, nhún người, nói:“Lão gia, ngày mai ta có thể đi ra ngoài sao?”

“Làm cái gì?” Hắn hỏi.

“Dâng hương, ngày mai là mười lăm.” Nàng trả lời.

“Trước kia, ngày mười lăm cũng đâu thấy người dâng hương .” Hắn nói.

“Đó là bởi vì, người không cho ta ra ngoài.” Nàng đem trách nhiệm đẩy cho hắn.

“Có thể.” Đoàn Chính Trung nói. Lúc Cầu Mộ Quân còn đang vừa sợ vừa mừng như điên hắn lại bổ sung thêm:“Đề quản gia cùng Cận Nhi đi cùng người.”

“Ta không cần.” Nàng lập tức nói. Đoàn Chính Trung nhìn về phía nàng, trả lời cũng mau:“Vậy quên đi.”

“Được rồi, vậy thì để cho bọn họ đi cùng .” Đành chịu, có thể đi ra ngoài so với không thể ra đi vẫn hơn, đi ra ngoài còn có biện pháp, Cầu Mộ Quân nghĩ

Nàng nói xong, cũng không cúi người, cũng không nói cáo lui, xoay người đi thẳng ra ngoài cửa. Đoàn Chính Trung nhìn bóng dáng của nàng, có chút đăm chiêu.

Nàng đã sớm biết quản gia không phải người đơn giản, lại vẫn hỏi hận tại sao mình lại cho hắn đi cùng

Bởi vì dù nàng biết quản gia rất lợi hại, nhưng nàng vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng có thể nhân cơ hội rồi đi. Đến khi ra ngoài, nàng mới biết được, ở trước mặt quản gia, một tia hi vọng cũng bị dập tắt.

Cả một ngày, nàng ngoan ngoãn đến chùa miếu, dâng hương, bái Phật, sau đó ngoan ngoãn trở về. Uống nước, mua đồ linh tinh, đi vệ sinh..... Lý do có thể dùng đều đã dùng , nàng cũng không có thể thoát ra nổi nửa bước.

Từ chùa trở về, suy nghĩ hơn nửa đêm, ngày hôm sau, Cầu Mộ Quân lại đi ra ngoài đi loanh quanh , lần này nàng đến chỗ tường xung quanh Đoàn phủ.

Đi một vòng, kết quả vẫn như cũ, tường cao gần gấp đôi người, không có điểm tựa. Hi vọng duy nhất là phía sau phòng ở, có một cây đại thụ, cành cây cách tường viện khá gần.

Cầu Mộ Quân đứng dưới tàng cây nhìn một hồi lâu, rốt cục hạ quyết tâm thử một lần.

Trở về phòng thay đổi quần áo nhẹ nhàng, lại đến dưới tàng cây.

Nơi này hẻo lánh, ít người, sẽ không bị nhìn thấy.

Nàng là tiểu thư khuê các, sau khi vào Đoàn phủ, lần thứ hai trèo cây.

Nhánh cây tươi tốt, coi như ổn, nàng trèo lên, nhưng chân còn không đủ với đến trên tường. Chỉ còn một chút, trong lòng nàng phát hoảng, lại dịch dịch một chút. Nhánh cây bị nàng ép xuống thấp, làm cho nàng càng thêm sợ hãi, cả người nóng lên. Chân vẫn không với đến, còn thiếu chút xíu nữa.

Càng đi về phía trước, nhánh cây càng nhỏ, nàng không thể đảm bảo mình sẽ không ngã xuống. Nhưng tường viện ở ngay trước mắt.

Chậm rãi, nàng lại dịch về phía trước, cũng không dám thở mạnh, ổn định cơ thể, nhánh cây cũng không có dấu hiệu sẽ gãy.

Sau đó..... đi đến đầu nhánh cây, nàng cũng không ngã xuống.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng vươn chân, quả nhiên đủ đến tường viện.

Trong lòng cao hứng, nàng chậm rãi đem trọng tâm dời về phía tường viện.

Bình ổn hô hấp, nàng rốt cục rời khỏi nhánh cây, tránh cho mình ép gãy nhánh cây.

Mới vừa thả lỏng, dưới chân lại hụt một cái, từ trên tường viện té xuống, tay còn nắm nhánh cây, nhánh cây bị nàng kéo “rắc” một tiếng cũng gãy, cùng nàng rơi xuống dưới.

Chân run run .

Nghe được tiếng nhánh cây gãy, một hạ nhân vội vàng chạy tới, kinh ngạc thấy Cầu Mộ Quân ngồi dưới đất, trên tay vẫn cầm đoạn nhánh cây.

Lần này cũng không trọng thương, nhưng chân bị thương. Quân gia tìm đại phu đến, thay nàng bốc thuốc, nói nghỉ ngơi hai ngày sẽ ổn.

Cầu Mộ Quân ngồi trên ghế, yên lặng không lên tiếng. Đoàn Chính Trung không ở đây, quân gia cũng không hỏi nàng bất cứ chuyện gì, nàng biết, muốn truy cứu, cũng phải đợi Đoàn Chính Trung từ trong cung trở về.

Hôm đó, đến khuya Đoàn Chính Trung mới trở về, cũng không nói gì tới việc này, nhưng ngày hôm sau, hắn lại tới phòng nàng.

Chân Cầu Mộ Quân nghỉ ngơi một đêm, đã có thể nhẹ nhàng đi vài bước, thấy hắn đến, từ trên ghế đứng lên.

Đoàn Chính Trung đi đến trước mặt nàng, trầm mặc một lát, lấy ra một cái trâm gài tóc nói: “Cây trâm gài tóc này, giá trị ngàn lượng, ta nghĩ, so với khối cây trâm kia của ngươi hẳn là tốt hơn.”

Đối với hành động này của hắn, Cầu Mộ Quân có chút kinh ngạc.

Nàng nhìn trâm gài tóc, cũng là hình con bướm, chỉ là phía trên có chút khác, so với cây trâm của nàng thì trang trí tinh xảo hơn, trông rất sống động. “Coi như là ta trả lại ngươi.” Hắn đem trâm gài tóc đưa tới trước mặt nàng.

Nếu là vài ngày trước, hắn đưa nàng trâm gài tóc, cho dù hắn nói chuyện khó nghe đến mức nào, nàng đều vui vẻ nhận, dù sao, đối với hắn mà nói, chuyện này quả thực vô cùng đáng quý.

Nhưng hiện tại, nàng muốn cười.

Cầu Mộ Quân cầm lấy trâm gài tóc trên tay hắn, ngón tay trượt qua tay hắn. Nàng nhìn nhìn trâm gài tóc, nói: “Lão gia nếu cho ta, trâm gài tóc này chính là của ta?”

“Đương nhiên.” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân đột nhiên dùng sức ném trâm gài tóc ra ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi nghiêng đầu nhìn.

“Lão gia có tiền, tùy tiện lấy một cây trâm gài tóc đã trị giá đến ngàn lượng, ta không giống vậy, sợ ý, đã đánh mất cây trâm giá trị ngàn lượng kia rồi.” Cầu Mộ Quân mỉm cười nhìn Đoàn Chính Trung nói: “Thế nào? Lão gia, ta ra tay không làm cho ngươi hoảng sợ chứ?”

Đoàn Chính Trung nhìn ngoài cửa sổ rồi lại nhìn về phía nàng, nhìn không ra biểu tình.

“Cây trâm của ngươi, thực sự không ở trong tay công chúa.” Đoàn Chính Trung nói. Nghe ngữ khí của hắn, thế nhưng lại ẩn chứa tức giận, phần nộ

Cầu Mộ Quân trả lời: “Vậy sao? Không có thì thôi. Lão gia không nhớ sao, vừa rồi ngươi còn đưa cho ta một cây trâm giá trị ngàn vàng cơ mà, chuyện trâm gài tóc, cho qua đi.”

Cầu Mộ Quân đứng lên, xoay người đi hai bước, tay chống vào góc gác.

Đoàn Chính Trung nhìn chân của nàng, nói: “Nghe quân gia nói, ngươi treo tường bị ngã?”

“Sao nào? Lão gia muốn dùng gia pháp sao?” Cầu Mộ Quân cũng không quay đầu lại nói.

Đoàn Chính Trung nhìn sau gáy nàng, trong mắt là thâm thúy khó dò, nói: “Ngươi muốn gặp hắn đến vậy?” Thanh âm nặng nề .

“Chuyện của ta không cần ngươi quản.” Nàng lạnh lùng nói, vẫn không quay đầu. Phía sau không có thanh âm, hai người đều trầm mặc .

Sau đó nàng nghe được thanh âm hắn xoay người, sau đó lại là tiếng bước chân đi ra ngoài cửa. Hắn đi rồi.

Đến khi tiếng bước chân kia đi xa, nàng quay đầu, nhìn ngoài cửa. Cây xanh, hoa hồng, tảng đá, nhưng đã không còn thân ảnh hắn.

Trong mắt tựa hồ lại có nước mắt chảy ra, nàng nhắm mắt lau đi, quay đầu, lại nhìn thấy trên bàn một khối lục sắc. Là ngọc bội.

Cầu Mộ Quân đi qua cầm lấy khối ngọc bội kia, suy nghĩ trong chốc lát mới nhận ra, nàng đã thấy qua ngọc bội này. Vào ngày hôm đó, hắn đến cảng Tây đón nàng trở về, đến Đoàn phủ, hắn nói với thủ vệ, trừ phi nhìn thấy ngọc bội này hoặc là chính hắn nhận lời, bằng không nàng không thể ra phủ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Có trách nhiệm với người

Ngọc bội này chính là “Lệnh bài” cho phép nàng tự do ra vào Đoàn phủ.

Nay, hẳn lại cho nàng. Vì sao?

Cầu Mộ Quân nắm ngọc bội, lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, vẫn là cây xanh, hoa hồng, tảng đá, không có thân ảnh hắn. Cố gắng nghĩ đến Cố Dật Lâu, cố ý để cho một người khác đến thay thế hình ảnh của hắn trong đầu nàng.

Khó khăn lắm mới từ vũng bùn đi ra, nàng không muốn lại rơi vào lần nữa, tình nguyện thuyết phục bản thân Đoàn Chính Trung trời sinh là kẻ đáng ghét, là người không thể yêu, cũng không muốn mình hết lần này đến lần khác đoán tâm tư của hắn, lại hi vọng, cuối cùng lại bị hắn tổn thương.

Ngày hôm sau nàng liền cầm ngọc bội ra Đoàn phủ.

Đối với Cố Dật Lâu, nàng không biết mình có thể vì hắn làm cái gì, nhìn hắn, ở cùng hắn, là điều duy nhất nàng có thể làm.

Đi vào rừng trúc, vẫn nghe được tiếng múa kiếm, sau đó lại nhìn đến thân ảnh hắn bay vút. Chính là, lần này dáng người hắn cũng không nhẹ nhàng, chậm rãi tuyệt đẹp giống lúc trước mà có thêm khí lạnh thấu xương, có chút cuồng dã, có chút nóng nảy, khiến cây trúc bốn phía thương tích đầy mình. Giống như phát tiết, lại tựa hồ ẩn chứa rất nhiều tâm sự.

Nàng mới tới gần không bao lâu, hắn liền ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt có chút nóng cháy.

Nàng cười khẽ, “Thực xin lỗi, để người đợi lâu.”

Hắn cũng cười, ánh mắt trở nên bình thản, nói: “Không có việc gì, người có thể đến, ta cũng rất cao hứng.”

“Người mệt sao?” Nàng hỏi. Cố Dật Lâu ngẩn người, lắc lắc đầu nói: “Không.”

Nàng nói: “Vậy người luyện kiếm một lát nữa đi, luyện ngay tại đây, ta thích nhìn người luyện kiếm.”

Cố Dật Lâu cười cười, nâng kiếm lên nhìn, nói: “Ta dù thế nào cũng là võ lâm cao thủ, cũng không phải là biểu diễn xiếc ảo thuật, muốn xem ta luyện kiếm, cũng không đơn giản như vậy.”

Nàng nhún mày nói: “Vậy người muốn điều kiện gì?”

Cố Dật Lâu nói: “Chờ ta luyện kiếm xong, người tại đây múa một điệu.”

Cầu Mộ Quân mặt hơi hơi đỏ, nói: “Ta múa, sẽ hủy cảnh đẹp rừng trúc này.”

Cố Dật Lâu cường ngạnh nói: “Vậy cũng phải múa. Nếu múa quá kém, thật sự khó coi, cùng lắm thì, ta cố gắng hết sức mà nhìn vậy.”

Cầu Mộ Quân che miệng cười khẽ, nói: “Được, là người nói, đến lúc đó, nếu khó coi người cũng phải nhìn hết, không được nhắm mắt lại hoặc là trốn đi.”

“Được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Nói xong, hắn liền cầm kiếm, phát ra chiêu kiếm.

Lúc này, chiêu kiếm của hắn cuồng liệt hơn cả lúc nãy, dáng người so với lần đầu tiên đến lại mạnh mẽ hơn chút, không chỉ đẹp đẽ, còn kích động lòng người.

Cuối cùng, hắn thu kiếm, nhẹ nhàng từ không trung hạ xuống, cười nhìn nàng nói: “Đến người.” Cầu Mộ Quân có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, tựa như một đóa sen xinh đẹp tuyệt trần động lòng người, làm cho Cố Dật Lâu thất thần trong chớp lát. Sau đó nàng chậm rãi nâng lên hai tay, bắt đầu múa. Thướt tha như mây, bóng hình xinh đẹp như họa.

Dáng người thướt tha đẹp như vậy, lại là có chút hư ảo, Cố Dật Lâu rốt cục quên hết thấy, nhất thời có chút xúc động.

“A --” Dưới chân Mộ Quân trượt một cái, cả người lao đảo, ngã xuống. Cố Dật Lâu phi thân tiến lên đỡ nàng.

“Làm sao vậy?”

Cầu Mộ Quân nhún mày nhìn chân, không thể đứng lên, Cố Dật Lâu lập tức hiểu được, nâng nàng dậy tiến đến nhà gỗ nhỏ. Đỡ nàng ngồi trên tảng đá ngoài cửa, Cố Dật Lâu cầm chân của nàng, cời hài của nàng.

“A --” Cầu Mộ Quân rụt chân lại, hẳn là không buông tay.

Nàng nhìn hắn, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, ở trong mắt hắn thấy được kiên định cùng giữ lấy. Đó là ánh mắt làm cho lòng của nữ nhân vừa hoảng vừa vui, là ánh mắt nàng chưa bao giờ thấy ở Đoàn Chính Trung??

Hắn cúi đầu, cởi giày thêu của nàng ra, đặt ở dưới đất. Lại cởi tất trắng, liền thấy được bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn của nàng.

Cầu Mộ Quân không biết mình hiện tại nên làm gì.

Nàng xấu hổ, khó chịu, bởi vì để cho nam nhân không phải trượng phu nhìn thấy chân mình. Nhưng nàng lại mơ hồ có khoái cảm trả thù được Đoàn Chính Trung, bởi vì hắn dám khinh thường nàng.

Khoái cảm mơ hồ này làm cho nàng có chút hoài nghi chính mình, chán ghét chính mình. Đọc nhiều sách như vậy, nàng là loại người xấu xa như vậy sao? Cố Dật Lâu nắm lấy chân của nàng, thấy được trên chân nàng có một mảng hồng hồng lớn, còn có chút mùi thuốc. “Chân của ngươi bị thương, vì sao còn múa?” Hắn hỏi, trong giọng nói mang theo tự trách cùng đau lòng.

“Không có gì đáng ngại, đã khỏi rồi.” Nàng nói. Cố Dật Lâu ngẩng đầu nhìn nàng: “Vì sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy?” nàng không đáp lời, cúi đầu.

Cố Dật Lâu buông chân của nàng ra, vào nhà cầm hộp thuốc đến, nhẹ nhàng bôi thuốc cho nàng. Bôi xong, lại đi tất, đi hài vào cho nàng, hắn nói: “Mấy ngày nữa không được lộn xộn, nếu không lại sẽ bị thương.” Cầu Mộ Quân gật đầu.

“Mộ Quân.....” Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng. “Ta không muốn ngươi cả đời ở lại Đoàn phủ.”

“Cố....”

“Không cần gọi ta Cố công tử.” Hắn lập tức nói. “Gọi ta Lâu.”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn, đã hiểu được tình cảm của hắn. Thế này..... Cũng giống như nàng hi vọng.

Hai người bọn họ, là dây dưa không ngừng, là vận mệnh vận trên cột hai người. Bọn họ không phải vị hôn phu – hôn thê như năm đó, cũng không phải nam chưa hôn nữ chưa gả thiếu niên nam nữ, lại càng không là một đôi tình lữ tình chàng ý thiếp..... Thậm chí, trong lòng của nàng, không có hắn.

Nhưng hắn sắp chết, nàng không thể đem những lời này nói cho hắn, không thể đem những lời phụ lòng này nói cho hắn. “Lâu, nghe nói bên thúy hồ, cảnh mặt trời lặn rất đẹp, ngươi dẫn ta đi xem được không?” Nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Gặp lại Tử Thông

Nhưng hắn sắp chết, nàng không thể nói những lời này với hắn, không nói những lời phụ lòng này cho hắn. “Lâu, nghe nói cảnh mặt trời lặn bên thúy hồ rất đẹp, ngươi dẫn ta đi xem được không?” Nàng nói.

Cố Dật Lâu nhẹ nhàng cười, gật gật đầu.

“Ta công ngươi.” Hắn nhìn nàng nói.

Do dự một lát, Cầu Mộ Quân gật đầu.

Cố Dật Lâu công nàng đi đến bên thúy hồ, hai người sóng vai ngồi ở bên hồ. “Nơi này có thật nhiều hoa dại.” Cầu Mộ Quân cao hứng nói.

“Ngươi muốn bông nào, ta hái giúp ngươi.” Cố Dật Lâu cười nói.

Cầu Mộ Quân mỉm cười một cái so với hoa còn đẹp hơn, chỉ chỉ bông hoa nhỏ màu vàng phía trước. Cố Dật Lâu nhìn, nói: “Nhỏ như vậy, còn mọc rải rác như vậy, ngươi cố ý.”

“Không phải ngươi nói giúp ta hái sao? Hiện tại lại sợ mệt mỏi?” Cầu Mộ Quân chu môi

Cố Dật Lâu cười hai tiếng, đi lên phía trước, nằm úp sấp trên đất, bàn tay hắn to, bông hoa còn không bằng đầu ngón tay cái, hắn hái không nổi, chọc Cầu Mộ Quân vui cười không ngừng.

Một ngày này, đến tối nàng mới về Đoàn phủ.

Đã khuya, nha hoàn, hạ nhân bên ngoài rất ít, có phòng đã tắt đèn.

Nàng nhẹ chân, nhẹ nhàng đi qua hoa viên.

“Ta nghĩ người làm việc dù hoang đường, ít nhất vẫn tuân thủ nữ tắc.” Giọng nói đột nhiên phát ra, trong lòng Cầu Mộ Quân run lên, quay đầu lại, thấy được một người mặc quần áo trắng đứng sau bụi hoa.

Đúng là Đoàn Chính Trung.

“Chân ta bị thương, đi đường chậm, nên mới trở về trễ như vậy.” Nàng nói.

“Vậy sao?” Đoàn Chính Trung đi lên, đứng trước mặt nàng.

“Ta có nên cho người đến nghiệm thân người hay không?” Trong giọng nói của hắn mang theo tức giận.

“Người không cần vũ nhục ta!” Bởi vì kích động, tiếng nói của Cầu Mộ Quân có chút lớn.

“Vũ nhục? Có phải vũ nhục hay không trong lòng người biết rồi!” Hắn lại gần nàng. Nàng lui về sau, trầm mặc một lát, xoay người đi ra chỗ khác.

Hắn đột nhiên giữ chặt tay nàng, kéo mạnh, khiến nàng ngã mạnh vào lòng hắn, ngay sau đó, hắn liền hôn lên môi nàng.

Nụ hôn cực nóng lại cuồng dã, ôm chặt như vậy. Nàng bị hắn ép đến không thể thở, bị hắn hôn đến tâm trí mờ mịt.

Trống rỗng, trầm luân, đến khi cảm giác ngạt thở truyền đến nàng mới giật mình tỉnh lại, nhớ tới sự lạnh lùng của hắn, nhớ rằng mình đã hạ quyết tâm.

Nhưng mà cánh tay hắn cứng như sắt thép, ôm nàng vào trong ngực, khiến nàng không thể động đậy. Nàng muốn dời môi đi, lại bị hắn dùng một bàn tay đè lại sau gáy, dính sát vào hắn.

Nàng dùng sức giãy dụa, lại giống chọc giận hắn, dùng một, kéo áo trên vai của nàng xuống, đưa tay vào nắm nơi mềm mại của nàng.

Nàng không muốn như vậy, không muốn khi hắn cao hứng thì thân thiết một chút, mất hứng thì cho một cái tát, làm cho nàng hoàn toàn không còn một chút tôn nghiêm nào trước mặt hắn, không có một chút kiêu ngạo nào. Nhưng nàng giãy dụa, lại chỉ càng khiến thân thể hai người thêm ma sát.

Nàng lại giãy dụa, hắn đột nhiên đưa tay vào giữa hai chân nàng, cách lớp quần áo xoa nắn.

Nàng run lên, liễu mạng vận vận, muốn chạy thoát khỏi hắn.

Nhưng nàng càng phản kháng, hắn lại càng tiến thêm một bước giữ lấy nàng, tay di động giữa hai chân nàng, kéo váy dài của nàng lên trên. Bởi vì ôm thật chặt, hắn hơi buông nàng ra một chút, kéo váy của nàng lên. Cầu Mộ Quân nhân cơ hội dùng hết toàn lực đẩy hắn ra, quay đầu bỏ chạy.

Đoàn Chính Trung định đuổi theo, vừa đi được một bước nhỏ liền ngừng lại, đứng tại chỗ nhìn nàng. Cầu Mộ Quân vừa kéo quần áo vừa chạy, thiếu chút nữa đụng phải Tiểu Nhụy ở cửa.

Thấy bộ dạng hoảng hốt của nàng, Tiểu Nhụy đỡ lấy nàng hỏi: “Tiểu thư người làm sao vậy, sao trễ như vậy mới trở về?”

“Có việc.” Cầu Mộ Quân nhanh chóng nói hai chữ, giẫy khỏi nàng, chạy vào trong phòng đóng cửa lại. Môi vẫn nóng rát, dây cái yếm cũng bị hắn kéo đứt, thậm chí..... giữa hai chân còn lưu lại cảm giác hắn xâm nhập. Hắn bị làm sao vậy?

Hắn ôn nhu, hắn tàn khốc, còn có vừa rồi hắn đáng sợ, rốt cuộc người nào mới là thật? Nếu..... Nếu nàng không bỏ chạy, tiếp theo, hắn sẽ làm cái gì? Vì sao, rốt cuộc tất cả là vì sao?

Cầu Mộ Quân không để ý Tiểu Nhụy ở bên ngoài không ngừng gọi, một mình ở trong phòng ngâm người hơn nửa canh giờ mới đi ra, tắm rửa, thay quần áo, sau đó ngủ.

Lăn qua lộn lại trong đầu vẫn là thân ảnh hắn.

Hắn ôm chặt, hắn hôn sâu, hắn cuồng liệt như vậy tựa hồ có dục vọng giữ lấy nàng, làm cho tim nàng vẫn đập thình thịch, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Một canh giờ lại một canh giờ, đến khuya nàng vẫn không ngủ được, cuối cùng vùng trộm đứng dậy, lặng lẽ ra cửa phòng.

Nghĩ về hắn cả nửa đêm, cuối cùng lại nghĩ tới cây trầm gài tóc kia. Là vật duy nhất hắn tặng nàng.

Mỗi lần ra cửa nhìn đến khóm hoa ngoài cửa sổ, nàng đều nghĩ cây trầm kia hiện tại thế nào.

Là dính đầy bùn đất, hay là đã bị hạ nhân nhặt được, mang đi rồi.

Mười lăm vừa qua, trăng vẫn tròn, chiếu sáng mặt đất.

Trần Cận Nhi, Tiểu Nhụy, nằng đi vào bụi hoa, bắt đầu tìm cây trâm gài tóc “Giá trị ngàn lượng” kia.

Tiếng lá xào xạc, gió lảng lạng thổi, Cầu Mộ Quân tìm từng bụi hoa, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng trâm gài tóc.

Chẳng lẽ thật sự đã bị người ta nhặt được ?

Nơi này khó tìm như vậy, một cây trâm gài tóc nho nhỏ, lẽ ra không có người phát hiện mới đúng. Nhưng nằng ngồi ở trong bụi hoa tìm nửa ngày cũng không tìm được.

Lại sang bụi cây khác tìm, tay chạm vào cái gì dài dài, có chút ráp, không có cảm giác gì khác thường. Không biết là cái gì, lấy ra, ánh trăng chiếu vào trên người nó, nằng nhìn nhìn, sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra.

Là con rết!

Trời ạ, trên tay nằng là con rết thật to!

Nằng cuống quýt đứng lên khỏi bụi cây, chạy vài bước, nhảy ra ngoài.

Rất dọa người, nếu như bị nó cắn không biết đau đến mức nào.

Không tìm được cây trâm, nhưng cũng không dám lại đi vào tìm tiếp, Cầu Mộ Quân đành phải trở về phòng.

Dùng nước phòng ẩm thấm vào khăn lau tay cùng người, lại nằm xuống.

Gặp việc hoảng sợ như vậy, trong đầu tuy rằng vẫn còn nghĩ đến Đoàn Chính Trung, cuối cùng vẫn ngủ.

Ngày hôm sau Đoàn Chính Trung ở quý phủ, ngại hấn lại nổi điên, Cầu Mộ Quân không đi ra ngoài, bình tĩnh ở trong phòng đợi một ngày, ngẫu nhiên ra bên ngoài dạo một chút, có ý vô tình nhìn bụi hoa ngoài cửa sổ, nhưng cũng không may mắn nhìn đến bóng dáng cây trâm.

Ngày thứ ba Đoàn Chính Trung không ở quý phủ, nằng lại đi ra ngoài.

Đi đến bên hồ, lại tiến vào rừng trúc, nhưng đi ra đến tận đầu kia rừng trúc cũng không thấy Cổ Dật Lâu. Chẳng lẽ hôm nay hấn nhân hạ, đổi chỗ luyện kiếm? Hay là.....

Trong lòng sốt ruột, nằng lập tức đi vào nhà gỗ nhỏ, muốn xem hấn có bình an vô sự hay không, lại nhìn thấy một người khác làm cho nằng chấn động.

Đoàn Tử Thông!

Hấn chống gậy, nhìn nằng hơi hơi cười.

“Tử..... Thông..... Ngươi sao..... sao lại ở đây?” Quá mức ngoài ý muốn, ngay cả nói chuyện cũng không liền mạch. Đoàn Tử Thông chống gậy tiến lên vài bước, nói: “Mẫu thân đại nhân, ngài đoán xem?”

Cầu Mộ Quân không tự giác lui ra phía sau vài bước, tuy rằng lúc trước ấn tượng đối với Đoàn Tử Thông khá tốt, cũng vẫn hồ thẹn với hấn, nhưng khi ở trong phòng Cổ Dật Lâu nhìn thấy hấn, nhìn biểu tình của hấn như vậy, cười như vậy, làm cho lòng nằng khiếp đảm, đột nhiên cảm thấy phòng bị.

Cầu Mộ Quân hít sâu vài cái, nói: “Tử Thông, ta thực xin lỗi ngươi, đều là ta hại ngươi thành như vậy, ngươi..... bây giờ có tốt không?”

“Ha ha ha!” Đoàn Tử Thông cười nói: “Không, không phải ngươi làm hại ta, ngươi không cần tự trách, cho dù ngày đó ngươi không chạy vào trong phòng ta, không cởi sạch quần áo ở trong phòng ta, Đoàn Chính Trung cũng vẫn sẽ tìm cơ hội trừ khử ta, bởi vì, hình như hấn đã sớm biết ta nằm vùng, trừ bỏ ta, là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Nằm..... Nằm vùng?” từ này tới rất bất ngờ, Cầu Mộ Quân nhất thời không tiếp thu được.

“Đúng vậy, nằm vùng.” Đoàn Tử Thông mỉm cười nói: “Ta là do Thích Tĩnh phái tới, nằm vùng bên người Đoàn Chính Trung, nhưng, chúng ta đều đã đánh giá hấn quá thấp, hấn so với chúng ta tưởng tượng thông minh, khôn khéo hơn nhiều.”

“Thích Tĩnh?”

Nghe cái tên đó, Cầu Mộ Quân đột nhiên phản ứng lại, lập tức hỏi: “Cổ Dật Lâu đâu? Ngươi đã làm gì hấn?”

Đoàn Tử Thông cười càng đắc ý, nói: “Cái này còn phải cảm tạ ngài đó, mẫu thân đại nhân. Vốn ta đã là một phế nhân, đã không còn được Thích đại nhân trọng dụng, nhưng mấy hôm trước, ta vô tình nhìn thấy ngài lẻ loi một mình đến vùng hoang vu dã ngoại, ta nhất thời tò mò, liền đi theo, kết quả thật ngoài ý muốn, phát hiện thích khách ám sát Thích đại nhân, chân ta tuy rằng bị phế, nhưng ít nhất cũng là công thần.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 85: Chịu nhục

“Các ngươi bắt hẩn?” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói.

“Ha ha, cái này ta không thể nói.” Đoàn Tử Thông cười, lại đi lên hai bước.

Nụ cười của hắn tựa như có ý đồ, Cầu Mộ Quân lập tức lo lắng an nguy của mình bây giờ, xoay người muốn đi ra cửa, lại phát hiện cơ thể đã mềm yếu vô lực.

Đã xảy ra chuyện gì?

Trong không khí, tràn ngập mùi hương nhẹ nhẹ, lúc trước quá mức chuyên tâm chuyện Cổ Dật Lâu mà không chú ý, hiện tại ngửi được, mới cảm thấy là lạ, nhà gỗ nhỏ này trước nay chưa từng có loại mùi này.

Nàng đỡ lấy khung cửa chống đỡ thân thể, hỏi: “Ngươi hạ thuốc ở trong phòng?”

Đoàn Tử Thông ha ha cười nói: “Hiện tại mới biết, mẫu thân đại nhân phản ứng có chút chậm.”

Cầu Mộ Quân muốn rời khỏi cửa, nhưng cổ thể nào cũng không đứng vững, chỉ có thể đỡ lấy khung cửa. Trong lòng bối rối, nàng hỏi: “Ngươi muốn làm gì? Ta là con gái Hầu gia, phu nhân của Đoàn Chính Trung, ngay cả mạng ta Thích Tĩnh cũng muốn sao?”

“Không, không, không --” Đoàn Tử Thông cười có chút âm dương quái khí! nói nói: “Thích đại nhân còn không biết ngươi cùng thích khách này có quan hệ, nhưng mấy ngày nay ta vẫn không quên được ngày ấy, mẫu thân xinh đẹp của ta cởi quần áo ở sau bình phong sau, thân ảnh xinh đẹp đó, ta chỉ muốn nhìn một chút thôi.”

“Ngươi.....” Cầu Mộ Quân phát giác ý thức cũng bắt đầu không rõ ràng, liều mạng muốn chạy trốn, vừa rời khung cửa lập tức ngã xuống đất.

Đoàn Tử Thông chậm rãi đi đến gần nàng, cười nói: “Vô dụng, ngươi không chỉ không thể trốn, một hồi nữa, ngươi ngay cả trốn cũng không muốn, thậm chí tìm nam nhân đến cứu ngươi, an ủi thân thể nóng bỏng của ngươi, tâm linh tràn ngập tình dục.”

“Ngươi..... Ngươi.....” Hắn nói nàng không thể không tin, bởi vì ngay tại lúc hắn nói chuyện, nàng cũng đã cảm thấy được thân thể bắt đầu nóng lên, trong người có một ngọn lửa lan ra, tựa hồ đốt cháy nàng.

“Ngươi..... Làm gì ta.....?” Nói chuyện có chút đứt quãng, Cầu Mộ Quân dùng hết khí lực lui về phía sau, khuôn mặt Đoàn Tử Thông trước mắt đã có chút mờ hồ, hai ba cái bóng gập lại.

“Ta không làm gì với ngươi cả, chính là không cẩn thận, mở bình thuốc trên người ra.”

Cầu Mộ Quân thấy hắn lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong tay.

Thanh âm của hắn có chút nghẹn, nói: “Nghe nói thuốc này người qua, liền có thể làm cho nữ tử thanh cao kiêu ngạo nhất, lập tức dâm đảng giống như kỹ nữ, cho dù là lão ni cô ăn chay niệm Phật nhiều năm, cũng có thể thoát khỏi trở nên phong tình vạn chủng! Ha ha ha!”

“Đoàn Chính Trung..... Nếu..... biết, nhất định..... Nhất định sẽ làm..... Cho ngươi..... Không thể chết từ từ được.” Cầu Mộ Quân nói xong, tiếp tục liều mạng lui về sau, lại chỉ có thể di chuyển khoảng gần như con kiến.

Đoàn Tử Thông đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống mà nói: “Ta còn muốn cho hẩn biết, cho hẩn biết kẻ bị hẩn đánh gãy chân làm thế nào chơi đùa thể tử của hẩn, làm việc mà hẩn làm không được. Còn nữa, lúc trước cũng là ngươi cầu hẩn không cần hoạn ta, có phải đã sớm nghĩ đến, có một ngày sẽ cùng ta hưởng đến tư vị sung sướng hay không?”

“Ha ha ha --” Đoàn Tử Thông cười lớn, ôm lấy Cầu Mộ Quân đã xụi lơ như nước, đi đến bên giường.

“Không..... Buông..... Buông ra.....” Cầu Mộ Quân nói vậy, nhưng trong lòng, trên người, cảm giác không tên kia làm cho nàng sợ hãi, chỉ hy vọng giờ phút này Đoàn Chính Trung có thể đến, hoặc là hẩn vẫn phải người theo dõi nàng lúc nàng không biết, giám thị nhất cử nhất động của nàng, biết nàng hiện tại đang gặp nguy hiểm.

Đoàn Tử Thông thả nàng lên trên giường, sờ soạng hai má của nàng, cởi vạt áo của nàng.

Cầu Mộ Quân há mồm thờ gáp, ánh mắt cũng nhìn không rõ, thân mình cũng hoàn toàn mềm yếu vô lực, chỉ có ý thức còn sót lại, liều mạng tránh hẩn.

Đoàn Tử Thông cởi ngoại sam của nàng, sau đó..... tay liền dừng lại. Hắn chậm rãi quay đầu, còn chưa kịp quay đầu lại, đã ngã xuống đất. Trước mắt xuất hiện một cái bóng đen, nhìn lại, là một hắc y nhân che mặt.

Mặt Cầu Mộ Quân đỏ bừng bừng, trên cổ chảy ra mồ hôi, mắt mở to, sợ hãi mà lại mang theo hi vọng nhìn Hắc y nhân, không biết hắn đến cứu nàng hay là tai họa lớn hơn.

Ý thức còn lại tiếp tục mơ hồ, theo như lời Đoàn Tử Thông, tình dục ngày càng lớn, dần dần cắn nuốt lý trí còn sót lại của nàng.

Bóng đen chậm rãi tới gần, đứng tại chỗ nhìn nàng trong chốc lát, sau đó tiếp tục động tác của Đoàn Tử Thông.

Nàng đã nói không nên lời, lại tránh không được, cảm giác được quần áo của mình từng món từng món bị cởi ra, đến khi nàng hoàn toàn trần truồng thì đã không còn ý thức.

Khi ý thức hoàn toàn mất đi, khí lực của nàng lại bắt đầu chậm rãi khôi phục, ôm chặt lấy hắc y nhân.

Hắc y nhân đẩy nàng ra, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, tách chân của nàng ra, cởi quần của mình xuống.

Khi một trận đau đớn truyền đến, trong chớp mắt nàng tựa hồ khôi phục ý thức, nhìn rõ ràng người phía trên, sau đó lại tiếp tục trầm luân.

Một tiếng than nhẹ phát ra từ trong miệng, nàng cảm thấy lấy tấm trải giường, cảm thụ từng đợt từng đợt sóng triều.

Ban đầu, Hắc y nhân nâng chân của nàng, ở trong cơ thể nàng lần lượt va chạm. Sau đó, có lẽ biết nàng hoàn toàn bị đoạt tính không chế, có lẽ là thật sự động tình, kéo che mặt xuống, cúi người hôn lên cổ nàng, sau đó chậm rãi lướt xuống, ngậm lấy đóa anh đào trước ngực, mút vào.

Nàng ôm lấy hắn, hai chân kẹp chặt eo hắn.

.

.

.

Lại mở mắt ra, nàng trần như nhộng nằm ở trên giường, thậm chí..... hai chân đau nhức vẫn còn tách ra rất lớn. Không phải không nhớ rõ, nhưng nghĩ đến, tất cả giống như một giấc mộng xuân.

Nhưng ừ ngân trên người nói cho nàng đây không phải mộng, vết máu trên trán trải giường nói cho nàng đây không phải mộng, chất lỏng xa lạ giữa hai chân nói cho nàng, tất cả cũng không phải mộng.

Nước mắt trào ra.

Nàng vẫn duy trì tư thế nằm vô si ở trên giường, nhìn ánh mặt trời bên ngoài vẫn rực rỡ như thế, ánh nắng khiến nước mắt chảy ra.

Rốt cuộc, trong sạch của nàng..... cũng không giữ được

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Bi thương

Nàng vẫn duy trì tư thế nằm vô si ở trên giường, nhìn ánh mặt trời bên ngoài vẫn rực rỡ như thế, ánh nắng khiến nước mắt chảy ra.

Nước mắt vẫn rơi, ánh mặt trời cũng không thể hong khô hết được, trong đầu nàng vẫn trống rỗng.

Có thể nhớ được bóng đen lơ mơ kia cùng kích tình khó quên, nhưng đây cũng là điều nàng không mong muốn nhất.

Con đường phía trước, nàng không biết nên đi thế nào.

Theo như trong sách, theo lời dạy của thánh nhân xưa, hẳn là nàng nên lấy cái chết tẩy rửa nhục nhã, nhưng..... nàng muốn sống.

Nàng muốn cười chính mình, không muốn chết, người còn muốn làm cái gì đây? Đứng dậy, trở lại Đoàn phủ, coi như không phát sinh chuyện gì sao? Nước mắt lại chảy ra.

Nàng chống người ngồi dậy, lấy quần áo từng món từng món tự mình mặc vào. Thi thể Đoàn Tử Thông vẫn nằm trên mặt đất, nàng đi qua, chưa từng liếc mắt một cái.

Chim vẫn hót, rừng trúc vẫn xinh đẹp như trước, mặt trời cũng vẫn sáng lạn. Nhưng những thứ xinh đẹp này, lại càng khiến nàng đau lòng.

Nàng lê thân mình bần rần, chống vào cây trúc xanh biếc đi về phía trước, gió nhẹ thổi đi vết thương cùng nước mắt. Thất thần trở lại Đoàn phủ, Tiểu Nhụy thân thiết gọi, nàng khẽ hỏi: “Đoàn Chính Trung đâu?”

“Tiểu thư người quên rồi sao? Lão gia từ lúc sáng sớm đã tiến cung rồi.” Tiểu Nhụy nói.

Cầu Mộ Quân không hỏi lại, chậm rãi vào phòng, chống lên bàn quay đầu lại nói: “Tiểu Nhụy, ta muốn tắm rửa.”

“A? Sớm như vậy.....” Tiểu Nhụy hơi ngạc nhiên, nhìn thấy mồ hôi trên đầu nàng, lập tức cười nói: “Tiểu thư hẳn là mệt rồi, cả người chảy đầy mồ hôi, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị nước.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Lát sau, Tiểu Nhụy đổ nước đầy một thùng, cầm đến cho Cầu Mộ Quân một bộ quần áo sạch sẽ, đi đến bên cạnh nàng nói: “Tiểu thư, nước được rồi, nô tỳ giúp người thay quần áo.”

“Không cần!” Cầu Mộ Quân kinh hoàng lùi ra sau vài bước, giống như bị kinh hách.

Tiểu Nhụy kỳ quái nói: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Cầu Mộ Quân thở hổn hển mấy hơi, sau đó lại chậm rãi bình tĩnh lại, nói: “Người đi ra ngoài trước, ta..... tự ta làm.”

“Tiểu thư.....”

“Người đi ra ngoài!” Cầu Mộ Quân sốt ruột nói.

Tiểu Nhụy cúi thấp đầu, trả lời: “Dạ, nô tỳ đi ra ngoài trước.” Sau đó đi, đóng cửa phòng lại.

Cầu Mộ Quân lại một lần rơi lệ đầy mặt. Cởi quần áo, trên người đều là dấu vết hoan ái. Cho dù rửa mấy lần, cũng rửa không sạch dấu vết đầy người, cả người dơ bẩn. Một canh giờ trôi qua, nàng vẫn ngồi ở trong đục dưng.

Tiểu Nhụy ở ngoài cửa gọi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Nàng phục hồi lại tinh thần, hồi lâu, trả lời: “Không sao.”

“Vậy người có cần thêm nước ấm không?” Tiểu Nhụy hỏi.

“Không..... Không cần.” Nàng đáp lại.

Nếu có thể, nàng hy vọng có thể vĩnh viễn ngâm mình ở trong nước.

Mặt trời dần dần lặn, nước đã lạnh như băng, Tiểu Nhụy ở ngoài cửa hỏi vài lần, nàng mới đứng lên, chậm rãi mặc quần áo. Đi ra cửa, mặt trời không còn chói mắt như trước, chỉ còn chút độ ấm cuối cùng.

“Hắn đã trở về chưa?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Ài, lão gia sao? Hình như vừa trở về, có người đi dẫn ngựa.” Tiểu Nhụy nói. Cầu Mộ Quân run lên, lập tức chạy ra cửa trước.

“Aizz, tiểu thư, quần áo người còn chưa chỉnh!” Tiểu Nhụy ở phía sau gọi không được, cũng đuổi theo.

Cầu Mộ Quân chạy đến trong hoa viên, chắn phía trước đám người Đoàn Chính Trung. Tiểu Nhụy từ phía sau đuổi theo, phủ thêm ngoại sam cho nàng. Nàng đỏ mặt, hoa lệ đài vù! nhìn Đoàn Chính Trung.

Cho dù tóc nàng vẫn ẩm ướt, quần áo cũng không chỉnh, nhưng lại diễm đạm đáng yêu xinh đẹp động lòng người, xinh đẹp làm cho người ta mất hồn.

Bọn hạ nhân bên người Đoàn Chính Trung muốn nhìn lại không dám nhìn, hơi hơi cúi đầu đoán phu nhân bị làm sao vậy. Đoàn Chính Trung đánh giá nàng, trong mắt xuất hiện một tia không vui. “Còn ra thể thống gì nữa?” Hắn lớn tiếng hỏi.

“Người.....” Môi Cầu Mộ Quân run run vài cái, cúi đầu một giọt nước mắt rơi xuống, khi mọi người trước mặt còn chờ nàng nói chuyện, nàng lại đột nhiên chạy đi.

Tiểu Nhụy lại đuổi theo.

Đoàn Chính Trung hừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Cầu Mộ Quân trở lại trong phòng liền ngồi ngơ ngác, không rên một tiếng. Tiểu Nhụy bụng đói ăn tối, khuyên thế nào nàng cũng không ăn.

Đến buổi tối, Tiểu Nhụy lại diu nàng nằm trên giường, chính mình trông coi bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn nàng một chút, lại phát hiện nàng vẫn luôn mở mắt, giống như trúng phải tà.

Cứ như vậy nàng vẫn không ngủ, Tiểu Nhụy vẫn trông coi bên cạnh, đến nửa đêm, nàng bỗng nhiên ngồi dậy. Tiểu Nhụy bước lên phía trước hỏi: “Tiểu thư.....” Nàng cũng không đáp, vạch chăn, xuống giường khoác thêm ngoại bào. Tiểu Nhụy lại cuống quýt đuổi theo nàng. Nàng lại chạy đến phòng Đoàn Chính Trung.

Đến cửa, không nói gì liền xông vào, thủ vệ ngoài cửa vào thông báo cho Đoàn Chính Trung vốn đã ngủ. Đoàn Chính Trung từ trên giường đứng lên, nói: “Đề cho nàng vào đi.”

Thủ vệ vâng lời, Cầu Mộ Quân chạy vào, nhìn Đoàn Chính Trung đứng ở trong phòng, đột nhiên xông lên ôm lấy hắn. Đoàn Chính Trung sùng sột.

Nàng ôm hắn, áp mặt sát vào gáy hắn, ánh mắt đột nhiên trầm tĩnh lại.

“Lão gia, đêm nay cho ta ngủ ở đây được không?” Nàng nói. Thanh âm khiến người ta thương tiếc, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Đoàn Chính Trung vẫy tay cho thị vệ lui ra ngoài. “Người làm sao vậy?” Hắn hỏi.

Cầu Mộ Quân buông hắn ra, đôi mắt ướt át, cô đơn nói: “Người không muốn sao?” Nói xong, nàng cúi đầu, chậm rãi lui về phía sau mấy bước, rồi nước mắt nói: “Ta đã biết..... Thực xin lỗi, lão gia, quấy rầy người nghỉ ngơi.” Nàng tiếp tục lui về phía sau, chuẩn bị xoay người ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Xảy ra chuyện

Cầu Mộ Quân buông hắn ra, đôi mắt ướt át, cô đơn nói: “Người không muốn sao?” Nói xong, nàng cúi đầu, chậm rãi lui về phía sau mấy bước, rồi nước mắt nói: “Ta đã biết..... Thực xin lỗi, lão gia, quấy rầy người nghỉ ngơi.” Nàng tiếp tục lui về phía sau, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Được rồi.” Đoàn Chính Trung nói: “Chỉ một lần này, về sau không được làm loạn.”

Cầu Mộ Quân gạt gạt đầu.

Nằm trên giường, nàng lại tiến vào trong lòng Đoàn Chính Trung, ôm lấy hắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, làm ướt phần áo trước ngực hắn. Đoàn Chính Trung cúi đầu nhìn nàng, chậm rãi nâng tay, nhẹ nhàng ôm nàng.

Một đêm này, cho dù nằm ở trong lòng hắn nàng cũng không ngủ được, đến tận khi qua canh ba, cơ thể cùng tinh thần mới thả lỏng.

Mới chợp mắt, lại hoảng hoảng hốt tỉnh lại.

Không ngờ vừa ngủ một lát, nàng liền gặp ác mộng. Đoàn Chính Trung tỉnh lại, chỉ thấy Cầu Mộ Quân đầu đầy mồ hôi, thống khổ nức nở, môi run run, tựa hồ muốn kêu lên, nhưng lại không phát ra được thanh âm nào.

Hắn đánh thức nàng.

“Đừng mà --” Cầu Mộ Quân hét to một tiếng, mở mắt, đẩy Đoàn Chính Trung ra, kinh hoàng lui đến mép giường.

“Người làm sao vậy?” Trên mặt hắn tuy không có biểu tình, nhưng trong giọng nói lại mang theo một chút thân thiết. Thấy rõ người trước mắt, nàng cúi đầu, nắm chặt chăn khóc, không nói một câu. Đoàn Chính Trung hơi hơi nghiêng người, hỏi: “Người ban ngày đi ra ngoài sao?”

“Đừng nói, đừng nói! Ta van cầu người.....” Cầu Mộ Quân đột nhiên kích động, lại dùng sức rụt về góc giường, thân thể run rẩy kịch liệt.

Đoàn Chính Trung đưa tay chạm vào nàng, lại giống như dọa đến nàng, nàng lại càng thêm sợ hãi. Đoàn Chính Trung dừng lại, vẫn như cũ, kéo nàng từ mép giường ôm vào trong lòng. Cầu Mộ Quân đẩy hắn vài lần, hắn vẫn không buông tay, nàng khóc, lại ôm chặt lấy hắn.

Khóc một hồi lâu, phần áo trước ngực Đoàn Chính Trung hoàn toàn ướt đẫm, Cầu Mộ Quân mới khá lên một ít, khóc lớn biến thành nức nở, sau đó chậm rãi nhỏ đi, rốt cục bình tĩnh trở lại, yếu ớt nằm trong lòng hắn.

“Lão gia.” Bên ngoài có tiếng thị vệ.

Đoàn Chính Trung nghiêng đầu, hỏi: “Chuyện gì?”

Thị vệ nói: “Có người đột nhập vào phủ, bị bắt. Hiện tại lão gia muốn thẩm vấn hắn không ạ?”

“Trước giải hắn đến đây.” Đoàn Chính Trung nói.

Bên ngoài không có thanh âm, Đoàn Chính Trung nói với Cầu Mộ Quân trong lòng: “Người nằm xuống trước đi.” Nói xong chuẩn bị buông nàng ra,

nhưng nàng lại giữ chặt hần không buông.

Cuối cùng hai người đều mặc quần áo, đi ra cửa phòng.

Gian ngoài, quần gia, thủ vệ đều đã chờ ở bên ngoài, quý gối trong phòng là một người trẻ tuổi, nhìn quần áo khí chất, không giống như người có thân phận, cũng không giống có võ công cao cường như Cổ Dật Lâu.

Đoàn Chính Trung ngồi xuống ghế trước, Cầu Mộ Quân ngồi ở bên cạnh hần, thần sắc đại ra rúc vào bên cạnh hần.

Phía sau, quần gia nói:“Lão gia, người này không biết võ công, có vẻ là ban ngày nhân cơ hội trà trộn vào đám hạ nhân, trốn đến buổi tối, nửa đêm mới đi ra, bị thủ vệ phát hiện gần phòng ở của hạ nhân.”

Đoàn Chính Trung lấy chén trà bên cạnh uống một ngụm, hỏi người trẻ tuổi quý đối diện:“Tiến vào làm gì?”

Hỏi một lúc lâu cũng không có hồi âm.

Đoàn Chính Trung mỉm cười, không nói gì.

Thủ vệ đứng một bên đi lên, túm lấy tóc hần giật lên, tát liền hai phát.

Hần không nói lời nào, thủ vệ đá vào ngực hần một cước, đá ngã xuống đất.

Về mặt Cầu Mộ Quân vẫn đại ra như cũ, ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn qua bên này, nhưng cũng giống như Đoàn Chính Trung, nhìn mà không có cảm xúc gì.

Lại một thủ vệ khác đi tới, cùng thủ vệ vừa rồi đá mấy đá, sau đó đập một cước lên mắt cá chân của hần. “Không mở miệng, trước hết ta đánh gãy chân người!” Nói xong, đang muốn hạ thủ.

“Ta nói!” Người trẻ tuổi tựa hồ là không chống đỡ nổi nữa, mở miệng nói:“Ta là đến ăn trộm!” Đoàn Chính Trung lạnh lùng cười, nói:“Trộm? Trộm cái gì vậy?”

Người trẻ tuổi nói:“Ta thua bạc, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng, Lâm lão đại nói nếu còn không trả, sẽ chém đứng tay chân của ta, ta cũng cùng đường, cầu tổng quản đại nhân tha mạng!” Hần nói chuyện thực lưu loát, không có khiếp đảm, cũng không có sợ hãi, thậm chí ngay cả lúc nói câu “Tổng quản đại nhân tha mạng” cũng không có cảm xúc dao động quá lớn.

Đoàn Chính Trung chậm rì rì nói:“Tốt, ngươi đã nói là muốn ăn trộm thì là ăn trộm, ta tin ngươi.” Nói xong, hần nói với quần gia:“Mấy con chó trong phủ hần là mấy ngày không được ăn thịt sống, ngày mai để cho chúng nó ăn đi.”

“Vâng, lão gia.” Quần gia bình tĩnh trả lời.

Cả người Cầu Mộ Quân chấn động, nhìn người trẻ tuổi, nhưng không nói gì, lại dựa sát vào Đoàn Chính Trung thêm một chút.

“Đừng mà!” Một giọng nữ truyền đến, Cận Nhi từ ngoài cửa xông vào, “Cộc” Một tiếng quý gối trước mặt Đoàn Chính Trung.

“Lão gia khai ân, ném nô tỳ đi, ném nô tỳ cho chó ăn, hần không phải người trong phủ, cũng không phải đến ăn trộm, hần đến tìm nô tỳ, là..... là nô tỳ để cho hần vào, nô tỳ cầu ngài tha hần!”

“Thu Nam!” Người trẻ tuổi hét lớn một tiếng, bị phản nói:“Ai cho nàng đến!”

Nước mắt trong mắt Cận Nhi lập tức liền chảy ra, khóc nói:“Thực xin lỗi..... Dương đại ca..... Ta, ta không muốn huynh chết.....”

“Aiz, lại là một đôi nam nữ si tình, Xuân Mãn viện đã nhận vài nha hoàn từ Đoàn phủ ta rồi.” Đoàn Chính Trung nói, lại cười lên.

Người trẻ tuổi gắt gao nắm chặt tay, đánh mạnh xuống, đau lòng nói:“Vì sao! Vì sao nàng lại tới!” Cận Nhi nhìn hần, không nói lời nào, chỉ khóc.

Đoàn Chính Trung nhìn Cầu Mộ Quân, phát hiện nàng vẫn bình tĩnh như cũ, trên mặt không khỏi lộ ra nghi hoặc.

Tiếp theo hần nói:“Trước để giam nam nhân này trong phủ, cho nhịn đói vài ngày, hôm động thủ để cho nha hoàn này ở bên cạnh nhìn, đến lúc đó, đưa cả hai người bọn họ đi.”

Hần nói “Động thủ”, tức là hoạn người trẻ tuổi, hần nói “Đưa hai người bọn họ đi”, là đem nam nhân thân tàn ném ra ngoài cửa, đưa Cận Nhi đến thanh lâu.

Quần gia đáp “Vâng”, sai hạ nhân mang hai người đi. Cận Nhi cùng người trẻ tuổi nhìn nhau, rồi lẹ không nói.

Đoàn Chính Trung trở về phòng, Cầu Mộ Quân đi cùng hần, nhưng lúc này, không kéo cánh tay hần, mà rúc vào trên người hần. Đi đến bên giường, hần nói:“Ta nghĩ ngươi sẽ lại cầu tình thay bọn họ.” Cầu Mộ Quân ngẩng đầu sợ hãi nhìn hần một cái, lại cúi đầu, không nói gì. Đoàn Chính Trung nhìn dáng vẻ của nàng lại càng nghi hoặc. Nàng giống như không thấy, yên lặng nằm trên giường.

Sáng sớm hôm sau, trời âm u, như là muốn mưa . Đoàn Chính Trung sai người đưa Cầu Mộ Quân trở về, cũng không ăn điểm tâm cùng nàng.

Cầu Mộ Quân còn chưa đi đến cửa phòng mình, trời đã bắt đầu mưa, mưa mùa hè, đến rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền mưa mù mịt che cả trời đất, nhất thời chẳng phân biệt được trời đất, sấm sét đầy trời.

Tiểu Nhụy miễn cưỡng che cho Cầu Mộ Quân giúp nàng vào phòng, lập tức liền có người mang điểm tâm lên.

Cầu Mộ Quân xoay người nhìn cảnh tượng bên ngoài, đột nhiên lao ra ngoài cửa, đứng dưới trời mưa.

Tiểu Nhụy quá sợ hãi, cuống quýt cầm ô đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người đang làm cái gì, bên ngoài mưa lớn như vậy, sẽ cảm lạnh.” Tiểu Nhụy đem ô che trên đỉnh đầu nàng, nàng lại đẩy ra đi về phía trước hai bước, lại đứng dưới mưa, để nước mưa không ngừng xối trên người nàng.

Một tia sét xé qua bầu trời, ngay sau đó đó là tiếng sấm“Ù ù”.

Tiểu Nhụy vội vàng chạy lên, kéo nàng về phía phòng nói:“Tiểu thư, mau vào phòng đi, bên ngoài sét lớn như vậy, rất nguy hiểm!”

“Ngươi buông, buông, ta muốn tắm mưa, mưa là sạch sẽ nhất, ta muốn tắm mưa!” Cầu Mộ Quân lại đẩy ô của nàng ra, chạy đến dưới mưa.

Nha hoàn bụng điểm tâm nhìn tình hình như vậy, liền đi gọi Đoàn Chính Trung.

Lúc Đoàn Chính Trung đến, chỉ thấy ngoài hành lang hơi nước mù mịt, mưa rơi xuống đất cũng theo dòng chảy vào hồ, thân ảnh mờ hồ của Cầu Mộ Quân đứng trong mưa làm cho người ta nhìn không thấy, lại giống như tấm thân đơn bạc của nàng ngay lập tức sẽ bị mưa hòa tan.

Hắn lập tức đi vào trong mưa, ôm lấy nàng, trở lại trong phòng.

Trên người nàng đầm nước mưa, cả người lạnh như băng, cho dù là mùa hè, cũng bắt đầu run cầm cập.

Nha hoàn lập tức lấy khăn mặt đến, giúp nàng thay quần áo lau thân mình, sau đó Đoàn Chính Trung ôm nàng lên trên giường.

Lát sau, nha hoàn bụng nước đường nóng tới, đặt ở bên cạnh Đoàn Chính Trung.

Mùa hè tiết trời nhanh chóng ấm lại, Cầu Mộ Quân ở trong chăn không còn run nữa, nhưng khuôn mặt vẫn tái nhợt như cũ, vẻ mặt đại ra .

Đoàn Chính Trung nâng nàng dậy, bón chén đường nóng cho nàng, nàng cũng nghe lời há miệng uống hết. Bộ dáng của nàng, giống ròi gỗ, giống như hình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Sơn Vô Lãng

Đoàn Chính Trung nâng nàng dậy, bón chén đường nóng cho nàng, nàng cũng nghe lời há miệng uống hết. Bộ dáng của nàng, giống ròi gỗ, hình nhân.

Uống xong nước đường, Đoàn Chính Trung xoay người buông bát, nàng lập tức giữ chặt tay hắn.

“Đừng đi, van cầu ngươi.” Giọng nàng hơi run run.

Đoàn Chính Trung nhẹ giọng nói:“Được, ta không đi.”

Cầu Mộ Quân tựa hồ an lòng một chút, vẫn kéo tay hắn, lẳng lặng nhìn hắn.

“Muốn uống chút cháo không?” Hắn lại hỏi.

Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

Hắn lại ôn nhu bón cháo cho nàng, giống như lúc nàng sinh bệnh lần trước. Mỗi lần nàng nằm ở trên giường, đều là lúc hắn đối tốt với nàng nhất.

Uống xong cháo, hắn lấy khăn tay lau khóe miệng cho nàng, sau đó buông khăn tay, nhìn nàng.

“Muốn nằm xuống hay là ngồi?” Hắn hỏi.

Cầu Mộ Quân lại giữ chặt tay hắn, nhẹ nhàng nói:“Ngồi.”

Hắn nhìn nàng, hỏi:“Vừa rồi, hình như ta thấy trên người ngươi có thương tích.”

Cầu Mộ Quân chấn động, cả người hơi run lên, cúi đầu, không tự giác buông lỏng tay hắn ra, rụt lui vào bên trong giường.

“Sao lại có vết ứ ngân này?” Hắn thân nhiên hỏi, hai mắt vẫn nhìn nàng chằmchằm, giống như thân thiết, lại giống như mang theo hoài nghi thăm vấn.

Cầu Mộ Quân chậm rãi lui vào bên trong giường, cuộn người lại, cúi đầu thậtsâu, run giọng nói:“Là..... Không cần thận, bị thương .”

“Vậy sao?” Hắn hỏi.

Nàng gật đầu, không nói nữa.

Nhưng hắn lại bỏ qua. Giống như thật sự tin nàng, dùng ngữ khí quan tâm nói:“Đợi chút nữa bôi thuốc, sẽ nhanh khỏi. Về sau không được tùy hứng như vậy,gặp mưa như vậy sẽ sinh bệnh .”

Nàng vẫn không lên tiếng, gắt gao ôm chính mình cuộn thành một đống.

Đoàn Chính Trung ở bên giường chăm sóc nàng hai canh giờ, đến giữa trưa mớirời đi, bên ngoài vẫn mưa, chỉ là nhỏ hơn so với buổi sáng một chút.

Cầu Mộ Quân nhìn bóng dáng hắn rời đi, thật lâu mới thu hồi ánh mắt, ngơ ngác nhìn đầu giường.

Tiểu Nhụy bê thuốc vào, đi đến bên giường, thay nàng cởi quần áo, bôi thuốc.

Cầu Mộ Quân nhìn nàng đột nhiên hỏi:“Tiểu Nhụy, ngươi có biết Trác Văn Quân không?”

Tiểu Nhụy lắc đầu.

Cầu Mộ Quân nói:“Trác Văn Quân là tiểu thư một nhà có tiền, có lần có mộttài tử tên Tư Mã Tương Như đến nhà nàng, Tư Mã Tương Như ở bên ngoài gây khúc “Phượng cầu hoàng”, Trác Văn Quân ở sau màn nghe được, nàng vốn ngưỡng mộ tài hoa của hắn, lại từ khúc cảm kia đã biết Tư Mã Tương Như cũng có ý với mình,liên trốn nhà, cùng Tư Mã Tương Như kết thành vợ chồng.”

“Tiểu thư, chuyện xưa này đẹp quá, Trác Văn Quân thật đúng là nữ tử quyết đoán!” Tiểu Nhụy nói.

Cầu Mộ Quân lộ vẻ bi ai nói:“Nhưng Trác Văn Quân đã từng gả một lần, khi đó trượngphu nàng vừa mới chết, người nói xem, nàng là tài nữ, còn Tư Mã Tương Như lúcấy không có công danh sự nghiệp, vì sao nàng có thể to gan như vậy, dám bỏ trốncùng hắn, nàng không sợ Tư Mã Tương Như ghét bỏ nàng là góa phụ sao?”

“Cái này.....” Tiểu Nhụy nghĩ nghĩ, nói:“Nếu Tư Mã Tương Như thực như vậynô tỳ sẽ ghét hắn. Hơn nữa nếu Trác Văn Quân e ngại mấy thứ đó, vậy nàng sẽ khôngthể thành thân với người nàng yêu, mà sống suốt quãng đời còn lại trong nhà. Vậythật đáng tiếc .”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, không nói gì.

Tiểu Nhụy hỏi:“Tiểu thư, hai ngày nay người sao vậy? Là Cố công tử xảy ra chuyện gì sao?”

“Đừng nói nữa!” Cầu Mộ Quân lập tức nói. Tiếp theo nàng hoảng hốt, nói:“Tiểu Nhụy, ta muốn nằm một mình, ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Tiểu Nhụy nhìn nàng, nói:“Được, vậy người nằm xuống trước đã.” Nói xong, đỡ nàng nằm xuống, mình thì đi ra ngoài.

Cầu Mộ Quân nằm ở trên giường, mắt nhìn chằm chằm một góc giường.

Nàng cứ nằm như vậy đến buổi chiều mới đứng dậy ăn cơm, sau đó cũng không nói một câu, ngồi ở trong phòng đến đêm khuya mới lên giường. Ngày thứ hai, cả ngàycũng vẫn như vậy.

Buổi chiều, ngoài ý muốn, Cận Nhi lại đến đây, cầm tờ giấy trên tay.

Cầu Mộ Quân thấy nàng, có chút đau lòng, có chút áy náy.

Cận Nhi cầm giấy đứng ở trước mặt nàng, nói:“Phu nhân, nô tỳ có thể cầu ngườimột việc không?”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, nói:“Ngươi nói đi.”

Cận Nhi lại vẫn nở nụ cười, lộ ra hai cái nướm đồng tiền, nói:“Phu nhân, nô tỳ trước kia nghe một bài thơ, là thơ tình, ý thơ hình như là nói, cho dù thế nào, cũng không cùng người mình yêu chia xa, có rất nhiều ‘mưa’ , ‘tuyết’ , là bài thơ nào, ngài biết không?”

“Mưa? Tuyết?” Cầu Mộ Quân suy nghĩ một chút, thì thầm:

“Son vô lăng,

Giang thủy vị kiệt,

Đông lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dữ quân tuyệt.....”²

“Đúng đúng, phu nhân thật lợi hại, chính là bài này, chính là bài này! Phunhân, người giúp nô tỳ viết trên tờ giấy này được không?” Cận Nhi vui mừng nói.

Cầu Mộ Quân gật đầu, gọi người lấy bút đến, viết bài thơ lên tờ giấy của Cận Nhi lấy. Cận Nhi cầm lấy tờ giấy còn chưa khô mực, cao hứng nói:“Phu nhân, cảm ơn người!”

Cầu Mộ Quân thấy kỳ quái, lúc này sao nàng còn có thể cười vui vẻ như vậy? Lại nhìn bài thơ trên tay nàng, hỏi:“Cận nhi, người muốn bài thơ này làm cái gì?”

Thần sắc Cận Nhi có chút bị thống, nói:“Đương đại ca bị nhốt, nghe nói ngày kia sẽ bị phạt, nô tỳ không được gặp huynh ấy, vừa rồi nô tỳ đi xin quản gia, quản gia đáp ứng rồi, có thể thay nô tỳ chuyển lời. Nô tỳ nhớ thật lâu trước kia có nghe được bài thơ này. Nô tỳ nghĩ, chờ về sau đến Xuân Mãn Viện, nô tỳ sẽ cố gắng kiếm tiền, Dương đại ca cũng cố gắng kiếm tiền, đến lúc đó dón tiền lại cùng nhau, có lẽ đợi cho nô tỳ hai sáu tuổi, hoặc là ba sáu tuổi, hoặc là bốn sáu tuổi có thể chuộc thân, chờ chuộc thân rồi, nô tỳ sẽ thành thân cùng Dương đại ca!”

Cầu Mộ Quân ngây dại.

Là Cận Nhi tuổi nhỏ nên không hiểu nam nhân bị thiên là cái gì, hay là không hiểu thanh lâu là nơi nào? Hay là..... Nàng dù biết, lại không quan tâm, chỉ cần nàng cùng Dương đại ca của nàng còn có cơ hội có thể ở cùng nhau là đã mãn nguyện rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hón hờ

Là Cận Nhi nhỏ tuổi nên không hiểu nam nhân bị thiên là cái gì, hay là không hiểu thanh lâu là nơi nào? Hay là..... Nàng dù biết, lại không quan tâm, chỉ cần nàng cùng Dương đại ca của nàng còn có cơ hội có thể ở cùng nhau là đã mãn nguyện rồi?

“Son vô lăng, Giang thủy vị kiệt, Đông lôi chấn chấn, Hạ vũ tuyết, Thiên địa hợp, Nãi cảm dữ quân tuyệt.....” Nàng nhẩm bài thơ lại một lần, đột nhiên cười nói:“Đúng rồi, Cận nhi! Bây giờ người mang bài thơ này đến cho hần, hần nhất định sẽ rất cao hứng !”

“Dạ!” Cận Nhi cười, chạy ra ngoài cửa.

Cầu Mộ Quân cũng cười, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nhíu mày.

Khi quản gia vào thông báo Cầu Mộ Quân đến, hơn nửa tinh thần còn rất tốt, Đoàn Chính hơi ngạc nhiên.

Cầu Mộ Quân bưng một chén canh hạt sen đến, nói:“Lão gia, người uống rồi hãy làm việc.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, hỏi:“Người làm sao vậy?”

“Ta làm sao?” Cầu Mộ Quân vô tội nói, giống như Đoàn Chính Trung vừa hỏi một vấn đề thật kỳ quái. Đoàn Chính Trung có chút sững sờ nhìn nàng, nàng thức giấc nói:“Mau uống đi, uống xong mới có tinh thần làm việc!” Đoàn Chính Trung lại nhìn nàng một lúc, cúi đầu, uống canh.

Cầu Mộ Quân vượt chông giấy tờ trên thư án, nói:“Lão gia, người thật đúng là ham việc, trong cung còn phải hầu hạ Hoàng Thượng chu đáo, người phải quản nhiều người như vậy, trở lại trong phủ cũng phải quản mọi người, không có cả thời gian nghỉ ngơi.”

Đoàn Chính Trung buông bát, nhìn về phía nàng.

Cầu Mộ Quân nói:“Lão gia, người uống tiếp đi, mới uống có mấy ngụm!”

Đoàn Chính Trung nói:“Người có chuyện gì?”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói:“Ta không sao.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng một cái, không để ý tới nàng, tiếp tục uống canh.

“Lão gia, so sánh với người, cha ta thật sự rất lười, sau khi hồi phủ cũng không quản bất cứ chuyện gì, nếu không uống trà, chơi cờ cùng bằng hữu, thì cũng một mình làm thơ, cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy ông ấy tham việc như người.....” nàng quay đầu, thấy Đoàn Chính Trung đã uống xong canh, đặt bát xuống nhìn nàng.

“Có chuyện gì mau nói, nếu không nói, ta không thời gian.” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân “ha ha” cười hai tiếng, chậm rãi đi lên phía trước giữ chặt tay áo hắn nói:“Lão gia, người bận rộn như vậy, ta mỗi ngày lại rất nhàn, không bằng, người giao chuyện trong phủ cho ta quản đi?”

Mặt Đoàn Chính Trung không chút thay đổi nhìn nàng, không nói lời nào.

Cầu Mộ Quân còn nói thêm:“Cha ta có thời gian như vậy, chính là bởi vì hắn không bao giờ quản chuyện trong nhà, đều giao cho nương ta quản, trước kia ta ở nhà cũng từng giúp nương một số việc. Nếu người lo lắng, có thể trước cho ta quản một bộ phận thôi. Không cần quản sổ sách, cho ta chút chuyện làm là được rồi.”

Đoàn Chính Trung nói:“Vậy thì cho người quản hạ nhân trong phủ.”

“Được !” Cầu Mộ Quân lập tức đáp ứng, đến khi thấy ánh mắt Đoàn Chính Trung nhìn nàng, tươi cười trên mặt chậm rãi biến mất, nghiêm túc nói:“Lão gia người nói thế nào thì là thế đó, ta đáp ứng tất, chỉ cần có việc để làm là được.”

“Vậy ta sai người đem cho người chút kim chi, không có việc gì thì thêu hoa đi, chuyện trong phủ, có quản gia là được rồi rồi.” Đoàn Chính Trung thản nhiên nói.....

Đoàn Chính Trung chết tiệt!

Cầu Mộ Quân cắn răng, sau đó lại lộ vẻ mặt bi ai nói:“Về sau có phải người muốn nạp thiếp đúng không?” Đoàn Chính Trung ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Không đúng, người muốn lấy vợ khác phải không?” Cầu Mộ Quân nói tiếp:“Trước biếm ta làm thiếp, lại lấy người khác làm vợ!”

Đoàn Chính Trung cúi đầu làm việc, hồi lâu mới trả lời:“Sẽ không.”

“Vậy vì sao người không coi ta là phu nhân?” Cầu Mộ Quân nói.

“Nếu ta là Đoàn phu nhân, chuyện trong phủ hẳn là do ta quản, lời nói của ta ít ra còn có chút phân lượng? Nhưng, cho đến bây giờ người cũng không cho ta quyền lợi gì, khiến ta giống như tiểu thiếp vậy. Cho nên nhất định là về sau người muốn lấy nữ nhân khác, để cho nàng ta trèo lên đầu ta, làm phu nhân kiêu ngạo, sau đó quản chuyện trong phủ.”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nhìn nàng nửa ngày, hỏi:“Vậy người muốn quản cái gì?”

“Ta” Cầu Mộ Quân vuốt vuốt tóc, cười nói:“Kỳ thật quản hạ nhân cũng tốt, đến bây giờ người khác cũng không hiểu được ta làm phu nhân có địa vị thế nào, kỳ thật người cũng không muốn cho mọi người trong phủ cảm thấy ta dễ bắt nạt đúng không? Quản hạ nhân thật đúng là rất hợp.”

Đoàn Chính Trung hừ nhẹ một tiếng, lộ ra biểu tình khinh bỉ, lại cúi đầu.

“Lão gia.....” Cầu Mộ Quân lại gọi một tiếng, hắn giống như không nghe thấy, tiếp tục làm việc.

Cầu Mộ Quân không muốn từ bỏ, lại không dám làm phiền hắn, khiến hắn tức giận lại càng không tốt, vì thế đứng bên cạnh, không nói cũng không đi, đứng nhàm chán, lại giúp hắn sửa sang lại mấy thứ trên bàn.

Đứng lâu, nàng nhìn nhìn Đoàn Chính Trung, đi đến một bên bê cái ghế đến ngồi bên cạnh hắn.

Gần đến giờ cơm chiều, trời đột nhiên hừng nắng, mặt trời lặn về phía Tây, lấp ló một nửa sau đám mây.

Nha hoàn đến thỉnh Đoàn Chính Trung dùng bữa, Cầu Mộ Quân theo hắn đứng lên, vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe hắn hờ hững nói:“Người muốn quản thì cứ quản, thông báo qua với quản gia là được.” Nói xong, liền đi ra cửa.

Cầu Mộ Quân mừng rỡ, hận không thể lập tức hoan hô một tiếng, lại nhịn xuống, đợi hắn đi xa, liền cuống quýt chạy tới phòng quản gia.

Nói nhiều như vậy, đơn giản chính là muốn giúp Cận Nhi và Dương đại ca của nàng một phen. Cũng may nàng chờ nửa ngày cũng không phải tốn công vô ích, Đoàn Chính Trung thật sự đồng ý. Cũng không biết là tâm huyết dâng trào, vẫn là có dự tính khác.

Mấy thứ đó nàng cũng không muốn nghĩ, trước tiên phải nói với quản gia, không chỉ thả nam nhân kia ra ngoài, còn chuộc khế bán mình thay Cận Nhi, để cho bọn họ đi. Miễn cho Đoàn Chính Trung xong ăn cơm, nằm trên giường, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy quá dễ dàng cho nàng, lại đổi ý.

Chương 90: Ân cần

Nàng cũng không muốn nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, trước tiên phải nói với quân gia, không chỉ thả nam nhân kia ra ngoài, còn chuộc khế bán mình của Cận Nhi, để cho bọn họ đi. Miễn cho Đoàn Chính Trung xong ăn cơm, nằm trên giường, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy quá dễ dàng cho nàng, lại đổi ý.

Trong phòng, Tiểu Nhụy nhìn nàng nửa ngày, nghi hoặc nói: “Tiểu thư, vì sao..... chỉ trong chốc lát, tâm tình người liền biến đổi, hoàn toàn không giống buổi sáng?”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng cười, nói: “Chính là Cận Nhi nói cho ta biết: “Sơn vô lăng, Giang thủy vị kiệt, Đồng lời chán chán, Hạ vũ tuyết, Thiên địa hợp, Nãi cảm dữ quân tuyệt..... Mà ta thương tâm, vừa không thể làm cho núi mòn, lại càng không thể làm trời đất hợp lại, cho nên ta cũng muốn giống Trác Văn quân, vì tình yêu của mình mà cố gắng một lần.”

Nàng cười nhìn Tiểu Nhụy nói: “Tiểu Nhụy, ngươi có nguyện vọng gì không, hoặc là có người trong lòng? Nếu có, ta sẽ thả ngươi đi, cho các người có thể ở bên nhau!”

Thần sắc Tiểu Nhụy biến đổi, cúi đầu, thất thần nói: “Nô tỳ không có người trong lòng, cũng không muốn gả, nô tỳ mong muội muội của nô tỳ có thể bình an lớn lên thì tốt rồi.”

Cầu Mộ Quân giữ chặt nàng nói: “Muội muội ngươi không phải rất tốt sao? Nếu không ngày nào đó, để nàng ấy đến đây, chơi với ta một chút, Đoàn Chính Trung hẳn là sẽ đồng ý.”

Tiểu Nhụy cả kinh, cuống quýt nói: “Không! Không cần..... Nàng..... Thân thể nàng không tốt, ở nhà đợi thì tốt rồi.”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, nói: “Vậy chờ thân thể nàng tốt lên rồi nói sau. Ngươi có khó khăn gì, nhất định phải nói cho ta.”

Tiểu Nhụy không yên lòng gật đầu. Sau đó nói: “Tiểu thư, đúng rồi, mấy ngày hôm trước hình như lão gia rất mất hứng, còn giết hết mấy con chim xinh đẹp trong hoa viên, người có biết vì sao không?”

Cầu Mộ Quân sững sốt, kinh ngạc nói: “Chính là hai con chim dưới tàng cây bên cạnh hồ trong hoa viên sao? Hẳn giết bọn nó?”

Tiểu Nhụy gật đầu nói: “Giết một con, còn một con, nhưng hai ngày nay hình như không hót nữa, lúc nào cũng ủ rũ.”

“Hắn.....” Nhớ tới hai con chim xinh đẹp quý báu, lòng Cầu Mộ Quân có chút chua xót.

“Nô tỳ đoán, có phải do lão gia biết ngài đi gặp Cố công tử nên mất hứng không?” Tiểu Nhụy nói.

Cầu Mộ Quân nhớ tới chuyện tối hôm đó.

Hắn ôm nàng, hôn nàng, còn.....

“Tiểu thư, có phải lão gia tức giận với người hay không?” Tiểu Nhụy hỏi.

Cầu Mộ Quân nói: “Hắn đương nhiên tức giận, hẳn khi nào chả tức ta.”

“Ý nô tì là, nếu tiểu thư đi gặp Cố công tử, ở mặt ngoài lão gia không biểu hiện ra, nhưng trong lòng lại cực kỳ tức giận, có lẽ là ghen, cho nên nô tỳ mới hỏi người, nếu lão gia có hành động đặc biệt gì, vậy nhất định thích người, sau đó ghen!” Tiểu Nhụy cười nói.

Cầu Mộ Quân lại nhớ, đêm hôn đó hẳn tựa hồ có chút không không chế được, có chút kích động, cũng có chút không thích hợp. Sau đó lại rất nhanh nói: “Nếu hẳn thật sự có ý với ta, biểu hiện ra ngoài thì tốt rồi..... Cố công tử.....” Nàng cúi đầu ảm đạm nói: “Ta sẽ không bao giờ gặp hẳn nữa, có lẽ tất cả đều là định mệnh.”

“Tiểu thư.....” Tiểu Nhụy còn muốn nói gì nữa, Cầu Mộ Quân lại dời đề tài đi.

“Tiểu Nhụy, hình như ta nghe nói, mấy ngày nay quân gia sai người ta chuyển rất nhiều băng đến hầm băng?”

Tiểu Nhụy gật gật đầu, thần sắc có chút ảm đạm.

Cầu Mộ Quân nói: “Ta muốn chuẩn bị một chút, đưa cho hẳn chút nho ướp lạnh!” Sau đó nàng nhìn lại bên ngoài trời đã tối đen, phiền muộn nói: “Aizz, quên mất, đã muộn thế này, sáng sớm ngày mai hẳn phải đi, chỉ sợ bây giờ đã ngủ.”

Tiểu Nhụy nhìn nàng, lại một lần nữa cô đơn cúi đầu.

Hai người tựa hồ đều có tiếc nuối trong lòng, nhưng mỗi người một khác.

Ngày hôm sau, lúc Đoàn Chính Trung trở về còn chưa đến giờ ăn cơm chiều, Cầu Mộ Quân bắt đầu chuẩn bị, ở trước gương nhìn ngắm nửa ngày, muốn nhìn qua quyền rũ động lòng người, nhưng không muốn cho người ta nhìn ra nàng quá tỉ mỉ, soi đến soi đi thật lâu.

Rốt cục cũng xong, trời cũng tối rồi, có lẽ Đoàn Chính Trung đã từ bể trở về, nàng liền bung đĩa nho ướp lạnh đã bóc sẵn vỏ, đến phòng Đoàn Chính Trung.

Khi nàng bung nho đi đến trước phòng Đoàn Chính Trung, hần đang nghịch cái gì đó, nghe thấy nàng đến, không hoảng không vội giấu thứ đó đi, động tác lưu loát, không thấy có chút kích động nào, lại không để cho nàng kịp nhìn tẹo nào.

Nàng đem nho phóng tới đặt lên bàn hần, cười khanh khách nói:“Lão gia, trời nóng lên, ăn chút nho ướp lạnh lại nghỉ ngơi.”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu, liếc mắt một cái, nói:“Lại có chuyện gì?”

Cầu Mộ Quân ngăn người, ngượng ngùng nói:“Không có chuyện gì.”

Đoàn Chính Trung lại nhìn nàng một cái, không hỏi, cũng chưa ăn nho nàng đưa.

Cầu Mộ Quân đi đến bên cạnh hần, kéo tay áo hần lắc lắc nói:“Ai nha, ta thực không có việc gì, người ta làm tốn nửa ngày, người cũng không thêm liếc mắt một cái.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng lôi kéo tay áo hần, lại ngẩng đầu nhìn nàng, nói:“Hôm nay người không đi ra ngoài?” Cầu Mộ Quân buông tay áo hần ra, hai tay không tự giác túm chặt, cúi đầu. Đoàn Chính Trung nói: “Thích Tĩnh lại bắt đầu lũng bắt Cố Dật Lâu, hôm kia thất thủ.”

“Vì sao người lại nói mấy chuyện này?” Nàng hỏi.

“Ta nghĩ người sẽ muốn biết.” Đoàn Chính Trung ngẩng đầu lên nhìn nàng. Cầu Mộ Quân đột nhiên lại khóc, lớn tiếng nói:“Ta không muốn biết!”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng chằm chằm, tựa hồ muốn nhìn ra chút gì từ trên người nàng, Cầu Mộ Quân nhìn ánh mắt hần, lại rơi nước mắt, rất nhanh xoay người đi đến trước cửa.

“Thật sự không muốn biết?” Hần nói, từ sau lưng giữ nàng lại.

Cầu Mộ Quân xoay người lại, đột nhiên ôm lấy hần, giống như hôm kia, vừa ôm vừa khóc. Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng xoa lưng nàng, đợi tiếng khóc của nàng dần dần nhỏ đi, nói:“Nho cũng không lạnh.” Cầu Mộ Quân đi ra khỏi lòng hần, không vui nói:“Người không ăn cũng được.” Đoàn Chính Trung lấy một miếng, để vào trong miệng.

Nhìn ngón tay hần, Cầu Mộ Quân vụng trộm sờ sờ tay mình, nghĩ rằng may mắn ngón tay nàng cũng không thô, hơn nữa tay nàng nhỏ hơn so với hần, bằng không tay còn xấu hơn một nam nhân như hần, thật đúng là xấu hổ.

Ăn xong nho, Đoàn Chính Trung nói:“Các người đi xuống đi.”

Cửa truyền đến thanh âm nha hoàn:“Dạ, lão gia.”

Trong lòng Cầu Mộ Quân âm thầm mừng.

Nha hoàn ngoài cửa, là mấy người cầm đèn lồng chờ đưa nàng về, Đoàn Chính Trung để các nàng đi, ý chính là để cho nàng ở lại, làm nhiều như vậy, mục đích chân chính rốt cục thành công.

Đoàn Chính Trung mở ra hai tay, Cầu Mộ Quân tiến lên, lập tức thay hần cởi quần áo.

Nằm trên giường, Cầu Mộ Quân vẫn như cũ nằm cạnh hần.

Nàng đưa lưng về phía hần cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Nhớ tới Trác Văn Quân, nhớ tới trong [Kinh Thi] “Từ huệ tư ngã, Khiên thường thiệp Trăn” Nàng rốt cục mở miệng nói:“Lão gia, sau này..... Ta chuyển đến nơi này ngủ có được không?”

Chờ đợi, tim đập thình thịch không ngừng, sau lưng lại vẫn không có thanh âm. Chẳng lẽ hần đang ngủ? Không thể nào, mới nằm xuống không bao lâu! Hần không đáp ứng?

Theo tính tình hần cũng sẽ không ngượng ngùng cự tuyệt, hần là loại người nào nàng còn không biết sao!

Đang lúc nàng phải lo trái nghĩ, lo lắng có nên quay đầu nhìn hay không, sau lưng truyền đến tiếng nói từ tính của hần:“Được.” Cầu Mộ Quân cười. Thậm

chỉ nhìn không được muốn vui vẻ cười ra tiếng.

Nhưng vì đại cục, nàng vẫn là nhìn xuống, sau đó lại hỏi: “Lão gia, về sau ta cùng người dùng bữa được không?” Lúc này không phải chờ lâu lắm. Hấn nói: “Được.”

Thừa thắng xông lên, nàng còn nói thêm “Lão gia.....”

Thanh âm dần dần nhỏ đi, như muỗi kêu nói: “Ta về sau..... Gọi người phu quân được không?” Đoàn Chính Trung lặng im một chút, môi hiện lên một chút cười, nói: “Được.” Thái độ thật khác thường.

Cầu Mộ Quân cũng cười, nhưng mà nụ cười biến mất thật nhanh, còn nói thêm “Phu quân, ta thả mấy người Cận Nhi, người không tức giận sao?”

“Ta chỉ thấy kỳ quái, thái độ của người, vì sao chuyển biến nhanh như vậy.”

Cầu Mộ Quân run một chút, hồi lâu mới nói: “Bởi vì nàng nói, nàng vào Xuân Mãn viện muốn dành tiền chuộc thân, sau đó còn cùng Dương đại ca của nàng sống bên nhau, ta..... bị nàng làm cho cảm động.”

Đoàn Chính Trung không nói gì, nàng tiếp tục nói: “Phu quân, người cảm thấy, trong hiện thực, chờ nàng rất nhiều năm mới có thể ra khỏi thanh lâu, cái nam nhân họ Dương kia, có ghét bỏ nàng không?”

Đoàn Chính Trung cười có chút lạnh lẽo, nói: “Vì sao ghét bỏ? Tàn hoa bại liễu cùng thái giám, không phải rất xứng đôi sao?”

Thân mình Cầu Mộ Quân lại run lên. Tàn hoa bại liễu.....

Cầu Mộ Quân nắm chặt tấm trải giường, nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt chảy xuống. Trong lời nói Đoàn Chính Trung, tựa hồ vô ý, lại tựa hồ có thâm ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lại thấy người trong cung

Trong lời nói Đoàn Chính Trung, tựa hồ vô ý, lại tựa hồ có thâm ý khác.

Lại cùng hấn ngồi cùng bàn ăn cơm, nhớ lại tình hình lúc ban đầu bọn họ ăn cơm cùng nhau, cảm thấy thật sự rất thú vị.

Tóc chải gọn gàng, trên quần áo ngay cả một chút nếp nhăn không có. Hấn ăn cơm chậm rãi, nàng nghĩ, có lẽ Hoàng Thượng ăn cơm cũng giống hấn lúc này mà thôi.

Có lẽ là nàng nhìn quá lâu, Đoàn Chính Trung thật sự chịu không nổi, lại ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Nàng cuống quýt cúi đầu, chuyên tâm ăn, trên mặt lại nhìn không được nở nụ cười.

Nhưng, lúc nàng đang cười, lại nhớ tới chuyện nàng không muốn nhớ.

Tàn hoa bại liễu với thái giám, không phải rất xứng đôi sao?

Nàng không phải có ý này..... Nàng chỉ là, chỉ là không muốn, tình yêu của nàng, tương lai của nàng và hấn, cứ tiếp tục như vậy.

Nhưng là, cho tới bây giờ, nàng vẫn không đoán được tâm tư hấn. Hấn đối với nàng, hình như có thay đổi, lại hình như không thay đổi chút nào.

Quân gia ở bên cạnh báo cáo chuyện trong phủ.

Ăn cơm cùng Đoàn Chính Trung còn có một ưu điểm, đó là có thể biết tất cả mọi việc trong phủ.

Quân gia nói: “Tuyệt Trần mấy ngày nay không chịu ăn, đã thỉnh người đến xem, nói là điều dưỡng vài ngày sẽ tốt lên.”

Tuyệt trần? Cầu Mộ Quân nghe tên đó thấy có chút xa lạ.

Sẽ là ai? Nghĩ đến hai chữ Tuyệt Trần, tựa hồ rất giống tuyết vời, giống tên ngựa, chẳng lẽ Tuyệt Trần là con ngựa? Ăn qua điểm tâm, Đoàn Chính Trung liền đi ra cửa.

Cầu Mộ Quân thấy hướng hấn đi, có vẻ như không phải muốn ra ngoài, cũng không phải đến thư phòng, liền đi theo, hỏi: “Phu quân, người đi đâu vậy?”

Đoàn Chính Trung thái độ rất tốt, trả lời: “Đến chuồng ngựa, xem Tuyết Trần.”

“Ta đi cùng với!” Cầu Mộ Quân nói. Đoàn Chính Trung gật đầu.

Nhìn hấn, Cầu Mộ Quân cảm thấy, nói với hấn một câu, được hấn đáp lại một câu, cảm giác thật tốt. Hai người đi về phía chuồng ngựa, đi vài bước, liền đến hành lang, là hành lang nàng từng ngã xuống, lan can đã bị Đoàn Chính Trung cho nâng cao lên. Hiện tại đi lên, nghĩ lại mà vẫn còn có chút sợ.

Đầu nghĩ đến việc cũ, tim cũng đập nhanh lên, ngay lúc ấy, Đoàn Chính Trung lại nắm lấy tay nàng. Tựa hồ là sợ nàng lại ngã xuống. Trong lòng vui sướng không thể tả, Cầu Mộ Quân cúi đầu, cười thật tươi. Gió thổi mát mẻ, chuông gió hai bên vẫn như rung rinh, phát ra khúc nhạc động lòng người, hết thấy đều đẹp như. Nàng nhìn phía sau lưng hấn, vụng trộm nghĩ.

“A --” Mộ Quân kinh hãi hét một tiếng, cả người chuẩn bị ngã xuống đất, Đoàn Chính Trung nhanh chóng kéo tay nàng, ôm nàng vào trong lòng. “Làm sao vậy?” ngữ khí của hấn lần đầu tiên lộ ra sốt ruột.

Cầu Mộ Quân ở trong hấn lòng đứng vững, đỏ mặt nói: “Ta không cẩn thận, giẫm lên vậy.”

Đoàn Chính Trung nhú nhú mày, tựa hồ trách cứ nàng không chú ý, tay đang để ở eo nàng lập tức buông ta, lại cầm thật chặt tay nàng, kéo càng gần.

Cầu Mộ Quân cùng hấn tay trong tay, cúi đầu, có chút thẹn thùng, lại có chút đắc ý cười.

Đi đến chuồng ngựa, Đoàn Chính Trung nhìn một con ngựa màu trắng có vẻ ủ rũ, Cầu Mộ Quân nhìn qua mấy con ngựa khác, nhưng tựa hồ trừ bỏ màu lông thì chả có điểm nào khác nhau cả.

Nàng nhớ rõ con ngựa kia màu đỏ thẫm, nhưng màu đỏ thẫm có đến ba con, rốt cuộc là con nào?

“Phu quân, con ngựa người cười lần trước đâu?” Nàng hỏi

Đoàn Chính Trung quay đầu lại nói: “Con nào?”

Hấn đã quên!

Cầu Mộ Quân nhắc nhở nói: “Chính là con người cười đến đến cảng phía Tây đó.” Chính là con chúng ta cười cùng nhau đó! Trong lòng nàng lớn tiếng nói.

“Đó là ngựa trong cung.”

Trong cung ? Aizz, đúng, nghĩ lại, ngày đó hấn vốn là từ trong cung ra truy bắt thích khách.

Cầu Mộ Quân “À” một tiếng, trong lòng âm thầm tiếc nuối: Con ngựa đó là lần đầu tiên nàng được cưỡi ngựa, cũng là lần đầu tiên cùng hấn ngồi trên lưng ngựa. Nếu con ngựa kia ở Đoàn phủ thì thật tốt, coi như là kỷ niệm.

“Lão gia, ngoài cửa có người muốn gặp ngài.” Lúc này, một hạ nhân tiến lại bẩm báo.

Đoàn Chính Trung không quay đầu, hỏi: “Ai?”

Hạ nhân đáp: “Một người là tiểu công tử mấy ngày hôm trước đã tới quý phủ, một người khác thì không biết.” Đoàn Chính Trung dừng lại, nói: “Để cho bọn họ vào đi.” Sau đó đứng lên, ra khỏi chuồng ngựa. Cầu Mộ Quân đuổi theo hấn, trong lòng đoán tiểu công tử này là ai. Kỳ thật không cần đoán, cảm giác đầu tiên của nàng chính là Sanh Dung công chúa. Nàng ta sao lại tới nữa? Lại muốn Đoàn Chính Trung cùng nàng đi chơi? Cầu Mộ Quân phát hiện mình lòng dạ hẹp hòi, bắt đầu không thoải mái, quả nhiên nữ nhân đều giống nhau.

Lần này trở về, Đoàn Chính Trung không đi qua hành lang dài, chọn đường xa, cho nên khi đi đến đại sảnh, Sanh Dung công chúa mặc một bộ nam trang cùng một công tử khác đã chờ ở trong sảnh

Cầu Mộ Quân và Đoàn Chính Trung cùng nhau đi vào, nhìn thấy công tử ở bên cạnh Sanh Dung công chúa, chỉ cảm thấy hấn ung dung đẹp đẽ quý giá, khí chất phi phàm, khẳng định là nam nhân thực sự, liền không có cảm giác gì khác. Lại là một người không quen.

Đoàn Chính Trung thấy hấn, tựa hồ kinh ngạc, lập tức tiến lên nói: “Nô tài thỉnh an thái tử.”

Cầu Mộ Quân hoảng sợ, tiến lên, cúi người nói: “Tiện thiếp bái kiến thái tử, công chúa.”

Thái tử vội đứng lên nói: “Đoàn tổng quản miễn lễ, nơi này cũng không phải ở trong cung, cũng đừng nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy.”

Sau đó hấn nhìn Cầu Mộ Quân nói: “Sớm nghe Sanh Dung nhắc đến Đoàn phu nhân, hôm nay vừa thấy, quả nhiên bất phàm. Đoàn tổng quản, người thật có phúc.”

Đoàn Chính Trung cúi đầu nói:“Thái tử quá khen.”

Lúc này, Sanh Dung công chúa nhìn không được, chạy lên nói:“Đoàn thái giám, cũng không phải ta cố ý dẫn huynh ấy đến đâu, ta vốn muốn lên lút ra ngoài, nhưng bị hoàng huynh bắt gặp, huynh ấy uy hiếp ta, ta mới bắt đắc dĩ để cho huynh ấy đi theo. Kỳ thật huynh ấy rất nhàm chán, chơi với huynh ấy không bằng chơi với người, ta vốn không muốn dẫn huynh ấy đến!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Công chúa điêu ngoa

Lúc này, Sanh Dung công chúa nhìn không được, chạy lên nói:“Đoàn thái giám, cũng không phải ta cố ý dẫn huynh ấy đến đâu, ta vốn muốn lên lút ra ngoài, nhưng bị hoàng huynh bắt gặp, huynh ấy uy hiếp ta, ta mới bắt đắc dĩ để cho huynh ấy đi theo. Kỳ thật huynh ấy rất nhàm chán, chơi với huynh ấy không bằng chơi với người, ta vốn không muốn dẫn huynh ấy đến!”

Bởi vì lời nói của Sanh Dung công chúa, trên mặt hai nam nhân đều có chút mất tự nhiên.

Thái tử nói:“Đoàn tổng quân đừng quá lo, kỳ thật ta cũng giống như Sanh Dung, ở trong cung buồn chán, muốn ra ngoài một chút, hôm nay vừa vận gặp nàng, liền cùng nàng đến đây.”

Đoàn Chính Trung nói:“Thái tử nói quá lời, ngài có thể quang lâm hàn xá, là phúc khí của nô tài.”

“Đoàn tổng quân người mới nói quá lời, hôm nay ta mặc thường phục, người cứ coi ta như người bình thường là được rồi, nhưng đừng coi ta là thái tử.”

Đoàn Chính Trung nói:“Nô tài không dám.”

“Thôi nha, quên đi, các người nói chuyện của các người, ta đi chơi cùng Đoàn phu nhân!” Sanh Dung công chúa chịu không nổi, lớn tiếng nói, kéo Cầu Mộ Quân bước đi.

“Không cho phép đi, đợi ta rồi cùng nhau hồi cung.” Thái tử ở phía sau nói. Sanh Dung công chúa quay đầu làm một cái mặt quỷ với hắn, kéo Cầu Mộ Quân ra cửa.

“Ta không muốn gọi người Đoàn phu nhân, ta muốn gọi tên người!” Sanh Dung ở phía trước sôi nổi nói. Cầu Mộ Quân đoạn chính đi phía sau nàng, cười nói:“Công chúa thích là tốt rồi.”

“Vậy người tên là gì?” Sanh Dung hỏi.

“Ta đã thấy cha người, vẻ mặt ôn hoà, so với phụ hoàng cùng hoàng huynh ta tốt hơn nhiều, cũng tốt hơn Đoàn thái giám.”

Cầu Mộ Quân cười cười, nghĩ rằng công chúa thật đúng là nhỏ, nàng cha là thần (bè tôi), công chúa là con gái của quân vương, cha nàng làm sao có thể hung thần ác sát với nàng ta chứ! Nhưng mà xem ra, công chúa này thật đúng là thú vị.

Cầu Mộ Quân cười nói:“Khuê danh của ta là Cầu Mộ Quân, công chúa gọi ta Mộ Quân là được rồi.”

Sanh Dung quay đầu lại, nói:“Vậy, Mộ Quân, ngày nào người cũng có thể đi chơi phải không? Hôm hội hoa xuân người có đi xem không? Ta vốn muốn chuẩn đi, kết quả Tam Hoàng huynh ta bị ám sát, thiếu chút nữa mất mạng. Đoàn thái giám mang theo người lục soát khắp nơi, hại ta bị lộ, lại còn dám nói ta lên lút!”

Cầu Mộ Quân nhìn không được che miệng cười cười, sau đó hồi đáp:“Ta đương nhiên không thể mỗi ngày đi chơi, gần như mỗi ngày đều phải ở trong phủ. Lần hội hoa xuân đó ta có đi ra ngoài, nhưng lại bị hắn bắt được.”

“Vì sao người không thể ra ngoài chơi? Đoàn thái giám hắn bắt người làm cái gì?” Sanh Dung chạy đến trước mặt nàng nói.

Cầu Mộ Quân cười cười, trả lời:“Bởi vì hắn không cho ta đi ra ngoài.”

Sanh Dung kỳ quái nói:“Hắn vì sao không cho người đi ra ngoài? Hơn nữa không phải hắn còn phải tiến cung sao? Người thừa dịp hắn tiến cung vụng trộm chạy ra ngoài chơi là được!”

“Bởi vì..... Hắn cảm thấy vậy là không tuân thủ nữ tắc. Cho dù hắn tiến cung, hắn có thể phân phó hạ nhân không cho ta đi ra ngoài, giống như công chúa, Hoàng Thượng tuy rằng không phải lúc nào cũng nhìn người chăm chăm, nhưng cửa cung còn có rất nhiều thị vệ.” Cầu Mộ Quân trả lời.

Sanh Dung nhăn nhó mặt mày, chu môi nói:“Thì ra Đoàn thái giám cũng như vậy, ta còn nghĩ hắn rất tốt với người, cái gì đều nghe lời người, thì ra lại hư hỏng như vậy!”

Nhớ tới những lời trước kia cha nói cho nàng, Cầu Mộ Quân nói:“Hắn sao có thể đối tốt với ta? Chỉ sợ đều hận không thể hưu(bỏ) ta.”

Sanh Dung kỳ quái nói:“Vậy hắn vì sao còn chạy tới đòi ta trả trăm gài tóc cho ngươi? Ta nói, trong lúc ta vui đùa cao hứng đã cho mẫu hậu rồi, hắn còn bắt ta đi tìm mẫu hậu đòi. Hại chết ngươi, ta thực sự phải đi đòi, kết quả mẫu hậu bảo không thấy, ngươi biết không? Bởi vì ta không đưa hắn trăm gài tóc, hắn mấy ngày cũng không thèm để ý đến ta, cũng không chịu mang ta đi chơi!”

Cầu Mộ Quân lẳng lặng nhìn nàng, không thể tin được nói:“Công chúa nói là..... là cây trăm gài tóc hình con bướm?”

“Đúng vậy đúng vậy, đó không phải là cây trăm rất quan trọng của ngươi sao?” Sanh Dung nói.

Cầu Mộ Quân còn đắm chìm trong tin tức làm cho nàng giật mình kia, thất thần trong chốc lát mới vội nói:“Không phải, chỉ tùy tiện lấy ra, ta đã quên.”

Sanh Dung lại nhủ mảy nói:“Vậy khẳng định là do Đoàn thái giám quá keo kiệt, không chịu được người khác động vào đồ của hắn!”

Cầu Mộ Quân đã không còn nghe thấy lời của nàng, toàn bộ tâm tư đều suy nghĩ chuyện cây trăm kia.

Hắn lại chạy tới đòi công chúa..... Bởi vì ngày đó nàng tức giận, một mực đòi cây trăm kia sao?

Sau đó hắn đã mua một cây trăm khác cùng loại, so với cái lúc trước còn tốt hơn đưa cho nàng, nàng lại ném đi trước mặt hắn.

Khi đó, trong lòng hắn nghĩ thế nào? Có thể rất đau lòng, rất khổ sở hay không?

Nhưng hắn thật sự sẽ đau lòng khổ sở sao?

“Mộ Quân, suy nghĩ cái gì vậy, đi đi, chúng ta qua bên kia bắt cá vàng, hồ cá của Đoàn thái giám có rất nhiều loại cá rất đẹp!” Sanh Dung kéo nàng chạy về phía cái ao, câu nói kia làm cho Cầu Mộ Quân sững sờ.

Bắt cá vàng nghịch.....

Công chúa này ở trong cung là ai dạy vậy!

Đến bên bờ ao, Sanh Dung cười tắt cùng hài, kéo ống quần lên, đưa chân xuống nước, làm cho Cầu Mộ Quân nhìn mà sững sờ.

Như vậy..... Không tốt. Trước công chúng Nàng nếu đã đi theo công chúa, có phải nên khuyên nàng ta hay không?

Nhưng công chúa sẽ nghe người ta khuyên sao? Hay nàng không có thân phận gì mà khuyên?

Đang lúc Cầu Mộ Quân đứng ở trên bờ phân vân nên nói cái gì, quyết định đứng bên cạnh nhìn nàng, không cho nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đột nhiên công chúa quay đầu nói:“Mộ Quân, ngươi cũng xuống đây đi, con cá màu hồng phần này ta không bắt được!”

Cầu Mộ Quân vội nói:“Công chúa, mấy ngày hôm trước chân ta bị thương, không thể ngâm nước, ta không thể xuống.”

Sanh Dung cũng không phải không thông tình đạt lý, nói:“À, vậy ngươi ở trên bờ đi, ta bắt lên cho ngươi nghịch!”

Cầu Mộ Quân nghe được “Xi” Một tiếng cười ra. Công chúa này thật sự là.....

Đến tận buổi chiều, hạ nhân đến kêu nàng cùng công chúa ăn cơm, Cầu Mộ Quân mới âm âm thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Nàng thật sự không nghĩ tới, tinh thần của công chúa tốt như vậy.

Nàng bắt xong cá vàng liền đặt chúng nó vào một cái bình để nghịch, đến nỗi chỉ còn lại mấy con hấp hối, liền còn nói muốn đi đùa chim. Cầu Mộ Quân đau lòng đưa mấy con cá vàng xinh đẹp “Hong nhan bạc mệnh” kia thả lại trong nước, âm thầm cầu nguyện thay chúng nó, sau đó lại phải cùng công chúa tiếp tục chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hôn trộm

Nàng bắt xong cá vàng liền đặt chúng nó vào một cái bình để nghịch, đến khi chỉ còn lại mấy con hấp hối, còn nói muốn đi đùa chim. Cầu Mộ Quân đau lòng thả mấy con cá vàng xinh đẹp “Hong nhan bạc mệnh” kia vào trong nước, âm thầm cầu nguyện thay chúng nó, sau đó lại phải cùng công chúa tiếp tục chơi đùa.

Lần này nàng tìm vài cái lồng chim đến, đem tất cả lũ chim đặt chung vào một cái lồng, nói là muốn xem bọn nó có thể đánh nhau hay không. Vốn lũ chim này tính tình đều ôn thuận, hẳn là không có vấn đề gì, nhưng bị nàng chộp tới chộp lui, ép buộc nửa ngày, lồng sắt lại càng ngày càng nhỏ, có con chim anh vũ liền khởi xướng, mổ lên đầu con chim khác. Đáng thương cho con chim màu xanh kia, phần lông xinh đẹp trên đầu bị mổ rụng mất một túm.

Cầu Mộ Quân cũng uyển chuyển nói vài câu, Sanh Dung lại làm như không nghe thấy, nàng cũng đành im miệng. Chơi cá, chơi chim, nàng lại lại bóc vỏ chuối đặt ở trên đất, làm cho người trong phủ không lưu ý một chút liền trượt chân, nàng đứng một bên cười.

Cuối cùng, nàng nói ở trong cung người khác không để cho nàng chạm vào ngựa, nàng muốn đi chuồng ngựa cười ngựa.

Này không thể được, cá nhỏ chim nhỏ cùng lắm thêm chút lỗi, khiến Đoàn Chính Trung tổn thất chút tiền, nhưng ngựa sao có thể để cho nàng chạm vào, không may bị ngã, chẳng phải xảy ra chuyện lớn sao ?

Cầu Mộ Quân một bên ngăn cản, một bên nháy mắt cho hạ nhân bên cạnh đi bẩm báo cho Đoàn Chính Trung, vẫn là Đoàn Chính Trung có biện pháp, lát sau, liền có người đến thỉnh các nàng ăn cơm.

Không có người ngoài, Sanh Dung hoàn toàn không giống bộ dáng của một công chúa, thái tử cũng tựa hồ cũng rất hòa thuận, bốn người liền ngồi cùng bàn ăn cơm. Thái tử ở Đoàn phủ đợi một ngày, quan hệ với Đoàn Chính Trung tựa hồ cũng thả lỏng không ít, nói muốn cùng hắn uống rượu không say không về.

Sắc trời còn sớm, Sanh Dung ước gì ở bên ngoài chơi thêm chút nữa, ăn cơm xong lại chạy đi chơi, Cầu Mộ Quân thấy bọn họ tựa hồ còn trò chuyện chuyện triều đình, liền lảng lảng ngồi, không nói nhiều một câu.

Về sau Cầu Mộ Quân mới biết được vì sao thái tử nói không say không về, bởi vì hắn biết mình sẽ không say mà hồi cung.

Hai người tửu lượng cũng thật tốt, nhưng thái tử vẫn hơn một chút. Uống thật lâu, Đoàn Chính Trung có chút không chống đỡ được, trong khi thái tử vẫn thanh tỉnh.

Nam nhân tựa hồ uống rượu vào liền không ngừng được, tuy rằng Cầu Mộ Quân vẫn lo lắng Đoàn Chính Trung uống nhiều quá, nhưng cũng chỉ có thể lén đau lòng, quả nhiên chỉ trong chốc lát, hắn liền dựa vào trên bàn.

Đoàn Chính Trung ngã xuống, thái tử không thể không đi, lôi kéo Sanh Dung, cáo từ Cầu Mộ Quân, rời khỏi Đoàn phủ.

Thái tử công chúa vừa đi, Cầu Mộ Quân vội vàng sai người điu Đoàn Chính Trung trở về phòng, đặt lên trên giường.

Nhìn hắn chắc sẽ không tỉnh lại ngay được, Cầu Mộ Quân sai người đi lấy nước, muốn thay hắn lau mặt rồi mới để cho hắn ngủ.

Cầm khăn đã nhúng qua nước, sắp sửa chạm được vào mặt hắn, nàng nhìn lông mi hắn, mắt hắn, nhưng lại thất thần, tay đặt ở phía trên mặt hắn thật lâu cũng không hạ xuống.

Chưa bao giờ nhìn kĩ hắn như vậy, có thể không kiêng nể gì mà nhìn hắn. Cho dù trong lòng nàng, đã sớm khắc sâu bộ dáng của hắn. Phu quân..... Phu quân.....

Hắn cho nàng gọi hắn là phu quân, nàng vẫn cảm thấy mình chưa phải là thê tử của hắn. Tay chậm rãi buông, đem khăn mặt chạm vào trên mặt hắn. Bàn tay lướt qua mặt hắn, cảm giác ấm áp như vậy khiến nàng không muốn rời đi.

Rốt cục, nàng buông khăn mặt, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, sau đó là bàn tay, lòng bàn tay, đến khi cả bàn tay nàng toàn bộ chạm vào mặt hắn, cảm giác khuôn mặt mềm mại lại góc cạnh rõ ràng.

Nàng khẽ vuốt mặt hắn, sau đó cúi người hôn nhẹ lên môi hắn.

Chỉ như chuồn chuồn lướt nước, chỉ dám đụng vào một chút, nàng vội ngẩng đầu giống như sợ bị hắn phát hiện, đỏ bừng mặt, tay cũng kinh sợ rời khỏi mặt hắn.

Lúc này, ngoài cửa có thanh âm nói:“Lão gia, bên ung tổ truyền tin tức đến.” Chỉ thấy Đoàn Chính Trung mở mắt ra, từ trên giường ngồi dậy, đi tới cửa.

Chỉ trong chốc lát, hắn dùng thần sắc thập phần bình tĩnh đi tới bên giường. Mặt Cầu Mộ Quân đỏ ửng kéo dài đến tận bên tai, cắn môi, từ trên giường đứng lên đi về phía cửa. Đoàn Chính Trung giữ nàng lại. “Đi đâu?”

“Ngươi giả vờ!” Cầu Mộ Quân muốn đẩy hắn ra, lại không hiệu quả. Đoàn Chính Trung nói:“Ta chỉ muốn lừa thái tử.”

Cầu Mộ Quân vẫn đẩy hắn, cả giận nói:“Ta quản ngươi lừa ai, dù sao cuối cùng vẫn là ngươi gạt ta!” Đoàn Chính Trung đột nhiên kéo nàng vào trong lòng, hôn nàng.

Nụ hôn chấm dứt, trên mặt Cầu Mộ Quân đã không còn chút giận, cũng không nói gì, vẫn cúi đầu đỏ mặt như cũ. Đoàn Chính Trung nâng nàng, để cho nàng tựa vào trước ngực mình.

“Thân thể Hoàng Thượng ngày càng sa sút, thái tử nghe được tin tức ngôi vị thái tử khả năng sẽ có biến, liền muốn mượn sức ta trợ giúp hần thuận lợi đi lên hoàng vị.” Hần nói.

Cầu Mộ Quân nâng tay lên nhẹ vỗ về y bào thêu văn trước ngực hần, ôn nhu nói:“Ngươi không muốn giúp hần?”

Đoàn Chính Trung nói:“Lúc này là thời điểm phải cẩn thận nhất, huống hồ thân thể Hoàng Thượng luôn luôn không tốt, cũng không nhất định sẽ lập tức băng hà, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Kỳ thật Cầu Mộ Quân toàn không nghe vào chút nào. Chỉ đỏ mặt, nằm ở trong lòng hần, nghe tim hần đập. Đoàn Chính Trung nâng tay vỗ về cái gáy trắng như tuyết của nàng, ngậm vành tai của nàng. Cầu Mộ Quân co rụt vào trong lòng hần, hít sâu một hơi. Hần ôm lấy nàng, đi đến bên giường, đặt nàng ở trên giường, lại lập tức hôn lên môi của nàng. Kỳ thật, nàng muốn cùng hần nói chuyện một lát, hỏi hần nhiều chuyện một chút. Ví dụ như hần rốt cuộc có yêu nàng hay không, còn có..... Nhưng mà hành động của hần, đã khiến nàng không thể tự hỏi. Hần hôn môi của nàng, mặt của nàng, cổ nàng, sau đó cởi quần áo của nàng. Hô hấp của nàng bắt đầu dồn dập, muốn nhìn hần, lại không dám nhìn.

“Mộ Quân.....” Hần nhẹ nhàng gọi.

Mở mắt, nàng thấy được khuôn mặt ôn nhu của hần, cùng với hình ảnh của nàng phản chiếu trong đôi mắt đen như mực kia

“Ngươi có chuyện lừa ta đúng không?” Ngữ khí vẫn ôn nhu như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Có yêu ta không?

“Ngươi có chuyện lừa ta, phải không?” Ngữ khí vẫn ôn nhu như cũ.

Cả người Cầu Mộ Quân chấn động, né tránh ánh mắt hần, trầm mặc thật lâu, mới nói:“Không có.”

“Thật sao?” Hần hỏi lại một câu.

“Ta không chỉ không thích bị lừa, còn thích tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện.” Hần nói xong, kéo dây yếm của nàng.

Ngực của nàng kịch liệt đập phồng, chậm rãi nói:“Nếu..... Nếu ta thực sự có chuyện gạt ngươi, vậy không phải ta không muốn nói cho ngươi, mà là do ta muốn đợi thời cơ thích hợp sẽ nói.”

Đoàn Chính Trung cười, hai mắt nhìn nàng chằm chằm, một bàn tay cởi quần áo nàng, từ gáy đi xuống, mon trón ngực của nàng, bụng, sau đó mở hai chân của nàng ra, thân nhập vào giữa hai chân nàng.

“A --” Mộ Quân cả kinh, muốn ngồi dậy, lại bị hần đè chặt bả vai.

Hần nhìn nàng chằm chằm, trên mặt dần dần xuất hiện ý cười, ý cười càng ngày càng đậm, càng ngày càng lạnh.

Cầu Mộ Quân nhìn mắt hần mà không khỏi cả người rét run, thân thể không tự giác run run, sau đó, cảm giác rõ ràng được dị vật xâm nhập.

Ngón tay thon dài của hần chậm rãi mon trón từng chỗ mềm mại giữa hai chân nàng, sau đó lấy ngón giữa đâm vào.

Ngón tay hần hoàn toàn đi vào cơ thể nàng, làm cho nàng cảm nhận được đau đớn, hần nhìn chằm chằm nàng hỏi:“Vậy ngươi chuẩn bị khi nào thì mới nói cho ta biết, người đàn bà dám dâng như ngươi đã sớm bị người ta dùng qua?”

Mắt của nàng đột nhiên trừng lớn, nhìn hần không nói nên lời.

Hần rút ra ngón tay, chà lau trên ngực nàng, lộ ra ánh mắt hung ác nói:“Ngươi nghĩ rằng Đoàn Chính Trung ta là loại người nào, một kẻ tàn hoa bại liễu có thể ngủ ở bên cạnh ta sao?”

Cầu Mộ Quân đột nhiên ngồi dậy, lấy quần áo che thân thể, nhìn hần, run run môi chỉ nói một chữ “Ngươi.....” lại không nói nên lời.

Đoàn Chính Trung cười nói:“Ta thế nào? Ngươi cho rằng ngươi che dấu rất khá sao?”

“Đoàn Chính Trung, ngươi ti bỉ!” Cầu Mộ Quân tựa hồ hồi phục chút thần trí, lớn tiếng nói.

“Hừ!” Đoàn Chính Trung cười lạnh một tiếng, nâng cằm của nàng lên nói:“Nói cho ta biết, nam nhân kia là ai? Cố Dật Lâu sao?”

Cầu Mộ Quân nói:“Ngươi không phải cái gì cũng biết sao? Ngươi không phải sẽ điều tra sao? Ngươi đi tìm đi, vừa vặn ta cũng muốn biết!”

“Ngươi yên tâm.” Đoàn Chính Trung kẻ sát mặt của nàng nói:“Ta đương nhiên sẽ tra, ngay cả phu nhân của ta cũng dám chạm vào, hần chỉ sợ là muốn chết sớm. A, không đúng.....”

Đoàn Chính Trung đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm nàng nói:“Hần là phu nhân trước, bởi vì lập tức, ngươi sẽ rút ra khỏi Đoàn phủ của ta.”

“Ngươi..... Ngươi muốn đuổi ta đi?” Trong mắt Cầu Mộ Quân ảm ảm có hơi nước.

“Cái đó là đương nhiên.” Hần lấy ra một tờ giấy từ trong ngực, nói:“Cầu tiểu thư, ngươi xem, ngay cả hưu thư ta cũng đã viết xong. Ta còn chưa cho Cầu Vĩ chút mặt mũi, lấy lý do ngươi ‘chanh chua nhiều lời’, nếu nhắc phụ tiền nhiệm nhìn tờ hưu thư này có gì bất mãn, ngươi nên nói cho rõ ràng, nói cho hần lý do thực sự vì sao ta hưu ngươi. Miễn cho hần chạy tới quý phủ của ta, thay ngươi lấy lại công đạo, làm cho ta bắt đắ đi nói ra chuyện ngươi ‘lưng phu trộm hán’.” Nói xong, hần cầm hưu thư, sau đó buông tay, tờ thư rơi xuống, đảo qua mặt Cầu Mộ Quân, rơi xuống trước mắt nàng.

Cầu Mộ Quân chậm rãi cầm tờ giấy trước mặt, nhìn hai chữ “Hưu thư” bắt mắt phía ngoài, ngẩng đầu nói:“Đoàn Chính Trung, ta không phải ‘lưng phu trộm hán’, cũng không phải hành vi không đoàn chính, mà là bị người..... Mà là bị người ta cưỡng bạo. Ta yêu ngươi, ta nghĩ, trong lòng ngươi cũng biết rõ, thậm chí ta nhẫn nhục sống tạm bợ, cũng không quan tâm ánh mắt thế tục, muốn cùng ngươi cả đời. Ta quả thật không còn trong sạch, nhưng ta yêu ngươi, muốn ở cùng ngươi là sự thật, ngươi thực..... thực sự một chút cũng không để ý sao?” Nói ra những lời này, nàng không dám nhìn hần, chờ đáp án của hần.

Trong phòng lặng im một chút.

Sau đó Đoàn Chính Trung thần nhiên cười.

“Nếu ngươi có thể nói cho ta biết nam nhân to gan kia là ai, cũng để cho ta thuận lợi bắt hần cho chó ăn, có lẽ ta có thể nhất thời mềm lòng, cho ngươi ở bên người ta làm thiếp hoặc là nô tỳ.”

Trên mặt Cầu Mộ Quân cũng không có biểu tình, nàng nhìn chăm chăm Đoàn Chính Trung, nhìn nửa ngày, chậm rãi mở miệng nói:“Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi không yêu ta?”

Trả lời nàng lại là một tiếng cười.

Cầu Mộ Quân cũng cười, nói:“Đoàn tổng quân, quyết định hôm nay, hi vọng ngươi không cần hối hận.” Sau đó nàng nhặt quần áo lên, từng món từng món chậm rãi mặc quần áo trước mặt hần, cầm hưu thư, gấp lại, ra cửa phòng. Từ đầu đến cuối, không rơi một giọt nước mắt nào

Đoàn Chính Trung không quay đầu lại, đưa lưng về phía thân ảnh nàng ngày càng xa, nhắm mắt lại.

“Tiểu Nhụy, thu thập đồ đạc, chúng ta đi thôi.” Cầu Mộ Quân trở lại phòng, thần sắc bình tĩnh lạ thường.

Tiểu Nhụy buồn bực nói:“Đi chỗ nào? Tiểu thư, bây giờ trời đã tối rồi.”

Cầu Mộ Quân tự mình thu thập vài thứ, nói:“Về nhà, ta bị hưu.”

“Cái gì?” Tiểu Nhụy đang lau cái chén, “xoảng” một tiếng, cái chén rơi xuống sàn nhà.

Cầu Mộ Quân cảm thấy đồ vật nhỏ, quần áo cũng không cảm. Cuối cùng, lấy ngọc bội tùy ý ra vào Đoàn phủ trên người xuống, nhìn nhìn, dứt khoát đặt ở trên bàn.

Sau đó nàng quay đầu nói:“Đoàn Chính Trung hưu ta, chúng ta nhanh về nhà thôi, chần chừ sẽ muộn mất.”

“Vì sao.....” sắc mặt Tiểu Nhụy tái nhợt, hoảng hốt như nghe được tin dữ kinh người.

Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, thần nhiên nói:“Bởi vì ta là kẻ tàn hoa bại liễu.”

“Tiểu Nhụy, đồ của ngươi đâu?” Cầu Mộ Quân vừa thay nàng thu dọn, vừa nói:“Không cần suy nghĩ nhiều quá, trở về không phải rất tốt sao? Ngươi muốn hỏi cái gì, trở về nhà ta sẽ nói cho ngươi, dù sao cha mẹ cũng phải biết.”

Tiểu Nhụy không lên tiếng, đi đến bên giường mình, cầm lấy một cái khăn tay dưới gối. Cầu Mộ Quân vừa nhìn, nhận ra là muội muội của nàng thêu cho nàng. Khi đó muội muội nàng vừa học thêu, lần đầu tiên thêu tay cho nàng, mặc dù có chút non tay, nhưng nàng lại cao hứng mấy ngày, vẫn giữ sạch sẽ đặt ở bên người.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tiểu Nhụy chết

Tiểu Nhụy nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, ta không sao.”

Cầu Mộ Quân hỏi: “Cũng không cảm theo cái gì nữa sao?”

Tiểu Nhụy lắc đầu.

Cầu Mộ Quân gật đầu nói: “Vây cũng tốt, dù sao trở về nhà cũng không thiếu cái gì.” Nói xong liền đi ra cửa phòng.

Bên ngoài đã hoàn toàn tối đen không còn thấy chút ánh mặt trời, hoa viên vẫn yên lặng mờ ra, bọn hạ nhân vẫn lui tới lui đi như thường lệ, vội vàng làm chuyện của mình. Cảnh tượng này nàng quen thuộc như vậy, nàng từng cảm thấy nơi này chính là nhà của nàng, nhưng hiện tại mới biết được, nàng vẫn không thuộc về nơi đây, mà nơi này, cũng vẫn chưa từng chân chính có nàng.

Lúc sắp đến cửa, Tiểu Nhụy đột nhiên nói: “Tiểu thư, ta để quên đồ chưa lấy, ngài ở chỗ này chờ ta một chút, ta quay về lấy.”

Cầu Mộ Quân gật gù, nàng liền xoay người đi, giữa trời chiều, bóng dáng cô vẻ thật thê lương. Cầu Mộ Quân đứng ở cửa, nhìn cửa lớn phía trước đã vì nàng mà mở ra, không biết là cảm giác gì. Đi ra khỏi cửa này, tất cả đều chấm dứt sao? Tất cả, có khả năng trở lại như trước sao? Nàng vẫn là Cầu Mộ Quân trước đây, thế giới vẫn như trước kia sao?

Đoàn Chính Trung, chỉ là một người khách qua đường trong sinh mệnh của nàng, hai tháng mười tám ngày, so với cả đời vài thập niên, quả thật không là gì.

Nàng đứng ở cửa hồi lâu, Tiểu Nhụy lại chậm chạp không đến, đang lúc nàng nghĩ có nên trở về tìm nàng hay không, trong Đoàn phủ lại xảy ra náo loạn, bọn hạ nhân đều chạy về một phía.

Giữa trời chiều yên tĩnh, đột nhiên có ồn ào, âm thanh ồn ào kia đặc biệt tập trung tại một chỗ, sau đó Cầu Mộ Quân nghe được một câu: Có người rơi xuống nước.

Nhớ tới bóng dáng Tiểu Nhụy vừa rồi, trong lòng đột nhiên có cảm giác không tốt, Cầu Mộ Quân cũng đi theo bọn hạ nhân chạy đến một góc hoa viên.

Thấy được hành lang dài phía trước, thấy được mọi người trên hành lang dài đều đi xuống xem, sau đó nàng cùng vài hạ nhân khác chạy tới bên cạnh ao, thấy được một khoảng máu từ đáy nước đang lan ra.

Trong lòng đột nhiên đau đớn, nàng đã quên thét chói tai.

Thủ vệ Đoàn phủ đã có người nhảy xuống nước, rất nhanh liền bơi tới nơi máu loãng đang không ngừng dâng lên, người được vớt lên. Cầu Mộ Quân nhìn rõ ràng, đúng là Tiểu Nhụy.

Trong lúc nhất thời, cảm giác muốn ngất, Cầu Mộ Quân chống lên thân cây bên cạnh, ngo ngắc nhìn thủ vệ nâng nàng lên bờ.

Quản gia chạy đến, hạ nhân kéo Tiểu Nhụy lên dò xét hơi thở của nàng, nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói: “Phu nhân, đã tắt thở.”

Cầu Mộ Quân buông thân cây ra, chậm rãi đi lên phía trước, chậm rãi quỳ xuống trước mặt nàng, đưa tay đặt ở dưới mũi nàng. Mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, bộ dáng thanh thuần trẻ trung.

Tay Cầu Mộ Quân hơi hơi phát run, rút tay lại, nhìn Tiểu Nhụy nói: “Quản gia, có thể mượn ngài hai người giúp ta đưa nàng đến Cầu phủ không?”

Quản gia nói: “Đây là đương nhiên.” Quản gia quay đầu chỉ vào hai nam phó nói: “Các người phụ trách đem di thể Tiểu Nhụy cô nương cùng phu nhân bình an đến Cầu phủ.”

Hạ nhân nghe xong phân phó, lập tức lấy ván cửa, cùng vài trắng, nâng Tiểu Nhụy lên ván cửa.

Cầu Mộ Quân đứng lên nói: “Cảm ơn quản gia, còn có.....” Quản gia sau này nếu thấy ta, gọi ta Cầu tiểu thư đi.” Nói xong, nàng nhìn Tiểu Nhụy bị nâng trên ván cửa, xoay người đi ra cửa trước.

Tiểu Nhụy đã chết..... Nàng đã chết..... là tự sát, lại cố ý chọn nơi nàng từng ngã xuống.

Vì sao? Vì sao nàng lại tự sát?

Bởi vì mình bị hù? Cái đó và nàng có liên quan sao?

Trời dần vào đêm, tựa hồ ngay cả tiếng dế kêu đều trở nên thê lương, gió trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Hai hạ nhân nâng thi thể Tiểu Nhụy phủ vải trắng đi phía trước, Cầu Mộ Quân theo ở phía sau.

Tất cả, là giấc mơ sao?

Ban ngày, nàng còn cùng Đoàn Chính Trung đi xem ngựa, còn cùng Sanh Dung công chúa chơi đùa, Tiểu Nhụy còn vui vẻ, nhưng mặt trời vừa lặn, nàng nhận được tờ hưu thư, cùng người nàng từng tưởng sẽ ở cạnh cả đời trở thành người lạ, tận mắt nhìn người ta vót ra thi thể nha hoàn đã cùng nàng làm bạn năm năm.

Nàng thất thần đi phía trước, rõ ràng là về nhà mình, lại giống như không nhận ra đường, chỉ biết đi theo người phía trước, hai nam nhân trước mặt, lộ ra tám ván gỗ, lộ ra tám vãi trắng, cùng khuôn mặt mười tám tuổi trắng bệch mà nàng không dám nhìn.

Đến Cầu phủ trời đã tối rồi, hạ nhân canh cửa mở cửa, nhìn thấy tình hình bên ngoài, ngay người một lúc mới mở cửa, lại lập tức xoay người gọi Cầu Vĩ, Cầu phu nhân tới.

Dù Cầu Vĩ nhân từ, cũng sẽ không đem thi thể nha hoàn vào quý phủ của mình, chỉ cho người đi suốt đêm đưa Tiểu Nhụy về nhà.

Cầu Mộ Quân nhìn người đi xa, trong lòng đau nhức như muốn nát ra.

So với Tiểu Nhụy, mệnh của nàng, thật sự vẫn tốt hơn nhiều.

Đi vào trong nhà, nhìn ánh mắt cha mẹ thân thiết hỏi han, Cầu Mộ Quân lấy hưu thư trên người ra.

“Lý do thực sự hẩn hưu con là gì?” Cầu Vĩ vừa thấy liền biết có ẩn tình, lập tức hỏi. Cầu phu nhân cũng vội cho hạ nhân lui ra, đóng cửa lại.

Cầu Mộ Quân nói:“Bởi vì lúc trước, con bị người hạ được, sau đó..... Sau đó..... Bị người..... Hẩn biết con thất thân, liền hưu con.” Nàng cúi đầu, ôm chặt hai tay, nhất thời nói không ra lời.

Cầu phu nhân lập tức kinh hãi, bi thống nói:“Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy!” Nàng dùng sức lắc lắc Cầu Mộ Quân, kích động hỏi nói:“Sao lại thế này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.....”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, cũng không nói lời nào.

“Mệnh con ta sao lại khổ như vậy!” Cầu phu nhân nói xong liền khóc rống lên.

Cầu Vĩ từ từ nhắm hai mắt trầm mặc hơn nửa ngày, mới mở miệng nói:“Mộ Quân, không phải sợ, nói cho cha rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người kia là ai?”

Cầu Mộ Quân lắc đầu, nói:“Không biết, lúc ấy người nọ che mặt, mặc hắc y, hơn nữa..... Hơn nữa thần trí con cũng không rõ..... Cái gì cũng không rõ.....”

Cầu Mộ Quân cắn chặt môi không nhúc nhích, Cầu Vĩ cúi đầu trầm mặc, Cầu phu nhân vẫn khóc lớn.

Cuối cùng, Cầu Vĩ nói:“Như vậy cũng tốt, cách xa Đoàn phủ cũng tốt.” Sau đó hẩn vỗ vỗ lưng Cầu phu nhân nói:“Nàng không phải thường nhớ Mộ Quân sao, bây giờ con gái đã trở lại nàng hẳn là nên cao hưng. Đến lúc đó nếu thấy có người vừa ý, liền hứa hôn cho con, nếu không có, cũng không sao, dù sao chúng ta dưới gối vô tử (ý nói là không có con trai), có nàng tại bên người, người một nhà hoà thuận vui vẻ, vậy cũng tốt.”

Cầu phu nhân còn khóc, Cầu Mộ Quân cũng ngẩng đầu lên nói:“Nương, cha nói rất đúng, con gái cũng không thương tâm chút nào, dù sao ở Đoàn phủ cũng bị tra tấn, cả ngày muốn về nhà. Chỉ là con gái đã khiến mọi người lo lắng rồi.”

Lúc này Cầu phu nhân rốt cục nói chuyện : “Nói vậy, con làm sao có thể khiến nương phiền, con vĩnh viễn đều là con gái bảo bối của nương!”

Cầu Mộ Quân cười, nước mắt rơi xuống, nằm vào trong lòng Cầu phu nhân.

Ngày hôm sau, nàng liền đến nhà Tiểu Nhụy. Là một cái phòng nhỏ, nhà chỉ có bốn bức tường, kỳ quái là hạ nhân nói gần đây nhà này không có người, đến hôm nay, cũng không thấy có người.

Cầu Mộ Quân nhìn nội và bếp, nơi này tựa hồ là mấy ngày không có người ở rồi.

Vậy muội muội của Tiểu Nhụy đâu?

Hỏi hàng xóm bốn phía, đều nói không biết. Tiểu Nhụy đã chết, muội muội Tiểu Nhụy một lòng nhớ thương cũng không thấy. Vì sao? Tiểu Nhụy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không có thân nhân, lại là mùa hè, Cầu Mộ Quân đành phải đốt cho nàng chút tiền giấy, quần áo, mời người làm lễ cúng bái, sau đó hạ táng nàng, đến buổi chiều mới hoàn thành.

Khi xuống núi, đột nhiên một lá mảnh trúc bị tước một nửa rơi xuống trên người nàng.

Cầu Mộ Quân nhặt lá trúc kia lên, lập tức nhớ tới một người.

Cố Dật Lâu!

Cầu Mộ Quân nhìn bốn phía, quả nhiên thấy được cách đó không xa có một rừng cây nhỏ, bên cạnh mọc mấy cây trúc.

Đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, chung quy Cầu Mộ Quân vẫn muốn gặp hắn, liền nói với nha hoàn hạ nhân phía sau: “Các người ở nơi này chờ, ta đến bên kia một chút.” Nói xong, liền đi đến bên rừng cây nhỏ.

Vòng qua một khúc quanh, Cầu Mộ Quân thấy được Cố Dật Lâu mặc một bộ đồ màu đen.

Hắn còn sống. Nhưng khuôn mặt lại tiêu tụy hơn một chút, tinh thần cũng có chút suy sút.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Cố Dật Lâu nói: “Mộ Quân, người nguyện cùng ta rời đi không?”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn, nghi hoặc nói: “Đi nơi nào?”

“Đi xa nơi thị phi này, đến nơi không ai có thể tìm được chúng ta, đến nơi chỉ có hai chúng ta, được không?” Hắn nói.

“Người.....” Cầu Mộ Quân không thể tưởng tượng nổi, hắn đột nhiên lại nói như vậy.

“Mộ Quân.....” Thấy nàng thật lâu không nói lời nào, hắn vội vàng tiến lên phía trước vài bước.

“Cố công tử, ta.....” Trong lòng Cầu Mộ Quân đau xót, gian nan nói: “Thực xin lỗi, ta..... Ta đã quyết định ở bên cạnh cha nương ta cùng bọn họ cả đời.”

“Không!” Cố Dật Lâu quá sợ hãi, lập tức nói: “Người không thể, bọn họ..... Bọn họ không cần người, người nên vì cuộc sống của chính mình!” Hắn nói xong, giữ cánh tay nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Tỷ muội

“Không!” Cố Dật Lâu quá sợ hãi, lập tức nói: “Người không thể, bọn họ..... Bọn họ không cần người, người nên vì cuộc sống của chính mình!” Hắn nói xong, giữ cánh tay nàng lại.

Cầu Mộ Quân lui ra sau vài bước, tránh hắn, nói: “Cố công tử, duyên phận chúng ta kỳ thật đã hết từ tám năm trước rồi.”

Cố Dật Lâu tinh thần mất thần, nhìn nàng hỏi: “Mộ Quân, theo ta đi, người nguyện ý không?”

"Cố..."

“Tiểu thư --” Cầu Mộ Quân còn không biết nói gì, liền nghe được nha hoàn phía sau gọi.

“Ngày mai, lúc mặt trời lặn, ta ở bến tàu thành đông chờ người.” Cố Dật Lâu nói xong, thân ảnh chợt lóe, biến mất trước mắt nàng.

“Tiểu thư, người ở đâu?” Thanh âm nha hoàn ngày càng gần, Cầu Mộ Quân nhìn về hướng xa, rốt cuộc nhìn không thấy thân ảnh Cố Dật Lâu nữa, liền đáp một tiếng, đi ra rừng cây.

Mấy ngày không thấy, hắn lại đột nhiên muốn nàng cùng hắn rời đi.

Vì sao?

Mấy ngày nay hắn ở nơi nào? Vì sao đột nhiên lại nói những lời ấy? Cùng hắn rời khỏi kinh thành, rời đi cha mẹ, nàng không làm được.

Nhưng nhìn bộ dáng của hắn, không giống như nói đùa, mà vô cùng chân thật. Dù sao nàng cũng nhất định phải cự tuyệt hắn. Sớm biết như thế, bọn họ cần gì phải mười một năm sau lại gặp? Là để cho nàng phụ hắn như thế sao?

Nếu người nàng yêu là Cố Dật Lâu, mà không phải Đoàn Chính Trung, thì thật tốt? Có lẽ, nàng thực sẽ cùng hắn lưu lạc thiên nhai, có lẽ, nàng sẽ khuyên hắn gặp cha mẹ nàng..... Nếu vậy cho dù thế nào, nàng cùng Cố Dật Lâu, hai người đều sẽ hạnh phúc.

Về nhà, phát hiện trong nhà có khách, là bà mối trong kinh thành, bà mối Triệu.

Bà mới đến nhà, đương nhiên là làm mai, nàng là kẻ điều ngoa lắm mồm bị chồng ruồng bỏ, khẳng định không phải đến làm mai cho nàng, vậy chắc là Tư Huyền.

Nàng về nhà không bao lâu, bà mới Triệu liền đi, hỏi Cầu phu nhân mới biết được, là công tử nhà Vương Thừa tướng coi trọng Tư Huyền.

Cầu Vĩ cùng Cầu phu nhân tựa hồ thực vừa lòng chuyện hôn nhân này, lập tức liền gọi Cầu Tư Huyền tới.

Còn chưa chờ hai người mở miệng, Cầu Tư Huyền liền nói:“Con không đồng ý.”

Cầu phu nhân nhủ mày nói:“Lần trước Lý đại nhân mới hai mươi sáu tuổi, con chê người ta tuổi lớn. Hiện tại Vương công tử này là con trai Thừa tướng, năm trước còn tự mình trúng tú tài, cha con cũng đã gặp qua hần, nói hần tuần tú lịch sự, vì sao con còn không hài lòng?”

Cầu Tư Huyền chỉ cúi đầu, thái độ kiên quyết nói:“Dù sao con cũng không đồng ý, hai người có bản lĩnh thì trời con lại đưa lên kiệu hoa!” Nói xong, liền xoay người vọt vào phòng.

Cầu phu nhân tức giận nói với Cầu Vĩ:“Ngài xem xem, đây là thái độ gì, thiếp cũng không phải muốn hại nàng, nhà người ta như vậy, dù là Mộ Quân thiếp cũng sẽ hoan hoan hi hi đáp ứng! Nó nhìn Mộ Quân đi? Nó có phúc lại không biết hưởng!”

Cầu Vĩ giận dữ nói:“Quên đi quên đi, tùy nó đi, dù sao chúng ta cũng không ép được, có lẽ con bây giờ còn nhỏ, chờ qua một hai năm nữa là được.”

“Còn nhỏ?” Cầu phu nhân hừ một tiếng, nói:“Đã mười tám còn nhỏ sao, qua hai năm nữa sẽ hai mươi, khi đó nó có muốn, nhưng người khác nguyện ý sao? Thù (cưới) gái lỡ thì?”

“Duyên phận do trời định, ông trời đều có an bài, nàng cũng đừng quá quan tâm.” Cầu Vĩ tuy rằng nói như vậy, biểu tình trên mặt cũng không thoải mái như thế.

Cầu phu nhân lập tức nói:“Được được được ! Thiếp không quan tâm, thiếp cũng không phải không có con gái cần quan tâm, cũng không phải nhàn rỗi. Về sau chuyện của nó thiếp không bao giờ quản nữa, tùy nó đi, gả cũng tốt không lấy chồng cũng tốt, dù sao cũng không thiếu miếng cơm cho nó!” Nói xong, nàng cũng tức giận trở về

Cầu Mộ Quân ngồi một bên đứng dậy, nói:“Cha, cơm đã làm xong, ngài ăn cơm trước đi, con đi khuyên nương vài câu.”

Cầu Vĩ gật gật đầu, Cầu Mộ Quân liền theo Cầu phu nhân vào phòng.

Cầu phu nhân thật ra rất dễ khuyên, chỉ cần vừa thấy Cầu Mộ Quân, tất cả tâm tư đều đặt ở trên người nàng, thật sự giống nàng nói, nàng không đành lòng giận đối con gái của mình.

Cuối cùng, Cầu Mộ Quân khuyên tới khuyên lui, vẫn là vì chuyện mình mà khuyên nửa ngày.

Khuyên xong Cầu phu nhân, nàng lại đến phòng Cầu Tư Huyền.

Nàng cùng Cầu Tư Huyền từ nhỏ tình cảm vốn không tốt, Cầu Tư Huyền là tiểu thư cực kỳ kiêu ngạo mạnh bạo, trước đây nàng ta mới là tiểu thư, khắp nơi muốn mọi người đặt nàng lên trên đầu, khi trưởng thành mẹ ruột nàng mất, tỷ tỷ là nàng lại trở thành tiểu thư, Cầu Tư Huyền lại càng ghét nàng, giống như có thù oán vậy. Mà nàng cũng không cố gắng đi cải thiện quan hệ hai người, chỉ tận lực bảo trì không để nàng cùng mâu thuẫn nào loạn, về sau, quan hệ tỷ muội còn không bằng nha hoàn bên người.

Nghĩ đến đó, Cầu Mộ Quân có chút áy náy, nói thế nào mình cũng lớn hơn nàng ấy một tuổi, làm tỷ tỷ, mẫu thân nàng ấy lại mất sớm, lẽ ra nên chiều cô nàng thêm một ít, nhưng chính mình lại.....

Cầu Mộ Quân đẩy cửa đi vào, Cầu Tư Huyền ngồi ở trên giường nhìn thoáng qua cửa, lại quay mặt đi.

Cầu Mộ Quân ngồi bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói:“Tư Huyền, không cần khó chịu, chỉ cần muội không đồng ý, cha mẹ sẽ không bức muội, ngày mai để cho bà mới nói vài câu với Vương gia là được rồi, không cần quá để ý.”

Cầu Tư Huyền không lên tiếng, Cầu Mộ Quân còn nói thêm:“Tư Huyền, có thể nói cho tỷ biết vì sao không đồng ý không? Nếu không biết vị Vương công tử kia là loại người nào, tỷ có thể đi xem hộ muội, hoặc là chúng ta tìm cơ hội vụng trộm xem xét hần cũng được. Nhớ đâu thật sự lại là người hợp duyên với muội thì sao?”

Thấy nàng vẫn là không nói lời nào, Cầu Mộ Quân hỏi dò:“Hay là..... Muội có người trong lòng? Nếu thật là như vậy, cho dù là điều kiện không tốt, cũng có thể thử xem ý cha như thế nào.”

Lúc này Cầu Tư Huyền quay đầu lại nói:“Chuyện của ta không cần ngươi quản, có thời gian ngươi lo chuyện của chính mình đi!”

“Tư Huyền, tỷ.....”

“Nói không cần ngươi lo, nương ngươi không quản được ta, ngươi lại muốn đến quản ta sao?” Cầu Tư Huyền lớn tiếng. Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, đứng lên ra khỏi phòng của nàng.

Chương 97: Bi thống

Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, đứng lên ra khỏi phòng của nàng.

Vẫn luôn như vậy, nếu Tư Huyền không muốn nàng nhúng tay vào, nàng cũng không muốn tự mình đi kiếm chuyện.

Nhưng, nàng ta dù sao cũng là muội muội của nàng, dù sao vẫn làm cho người ta lo lắng.

Trời lại tối, bốn phía dần im lặng.

Nằm ở trên giường, nhìn đỉnh màn hai tháng không gặp, quen thuộc mà lại xa lạ.

Ngày đầu tiên rời khỏi Đoàn Chính Trung, nàng vẫn sống lặng lẽ như trước. Tuy rằng thường xuyên nhớ tới hoa viên Đoàn phủ, nhớ tới bộ dáng hân hoan thân nhiên, nhưng thời gian dù sao cũng vẫn trôi qua.

Thế gian này, đâu có ai thiếu một người liên không sống nổi, huống chi lại là người không cần nàng.

Cố Dật Lâu..... độc của hắn được giải chưa? Hắn cũng không muốn báo thù sao? Vì sao đột nhiên nói muốn mang nàng đi? Tiểu Nhụy rút cuộc vì sao tự sát? Muội muội của nàng đã đi đâu?

Nghĩ như vậy đến nửa đêm, vẫn thấy rối tinh rối mù, tất cả mọi người đều có mặt trong giấc mộng của nàng, đầu tiên là Đoàn Chính Trung bắt đầu tốt đẹp, đột nhiên trở mặt, đánh nàng một cái tát, ném hũ thư cho nàng; Sau đó lại là Cố Dật Lâu cùng Đoàn Chính Trung đang chém giết nhau, tiếp theo, nàng lại thấy được Tiểu Nhụy cả người đầy máu.....

Buổi chiều ngày hôm sau, nàng vẫn đến bến tàu thành đông.

Không phải đáp ứng cùng Cố Dật Lâu lưu lạc thiên nhai, nhưng nàng vẫn muốn gặp hắn lần cuối, nói rõ ràng mọi chuyện cho hắn.

Lúc nàng đến, Cố Dật Lâu đã chờ ở bên bờ. Gió nhẹ thổi trên mặt hồ tạo nên tầng tầng sóng gợn, ánh tịch dương lờ lờ sáng. Bên bến tàu chỉ có một cái thuyền nhỏ, một người chèo thuyền cao tuổi đầu đội đầu lạp.

Thấy nàng, Cố Dật Lâu cười thực vui vẻ, sau vẻ mặt nhất thời trầm tĩnh lại.

Cầu Mộ Quân đến gần hắn, ngược ngừng cúi đầu nói:“Thực xin lỗi..... Ta không muốn rời đi cùng ngươi, nhưng..... nghĩ muốn đến gặp ngươi một lần.” Lúc này, nàng lại hối hận. Nếu mình không muốn đi cùng hắn, lẽ ra không nên đến, không nên xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn lại thất vọng một lần nữa.

Tươi cười trên mặt hắn dần dần biến mất, trở nên cực kỳ sầu não cô đơn, lại vẫn cười khổ một chút, nói:“Ta nghĩ..... Ngươi muốn ở bên cạnh ta .”

“Kỳ thật.....” Cầu Mộ Quân nắm chặt tay, mở miệng nói:“Kỳ thật, ta yêu Đoàn Chính Trung.” Trên mặt Cố Dật Lâu lại hiện ra một tia cười.

“Là hắn sao?” Hắn thân nhiên hỏi, lẩm bẩm: “Hết thầy, quả nhiên là trời định. Chính là.....” Hắn lại nhìn nàng nói:“Hắn hù ngươi, ngươi muốn chờ hắn sao?”

“Không, ta không chờ hắn, nhưng dù như vậy, ta cũng không có khả năng đi cùng ngươi, như vậy không công bằng với ngươi?”

“Ta không cần!” Cố Dật Lâu đột nhiên tiến lên nắm lấy vai nàng nói:“Ngươi yêu ta, hay yêu hắn đều tốt, ta không cần, ta chỉ muốn cùng ngươi cả đời, cho ngươi hạnh phúc, ngươi không thể yêu Đoàn Chính Trung, hắn chỉ biết hại ngươi, ngươi.....”

Lời nói đột nhiên ngừng lại, tinh thần vẫn nhìn nàng chăm chăm, giống như muốn ẩn nhập vào lòng nàng. Sau đó, một giọt máu từ miệng hắn chảy ra.

Cầu Mộ Quân kinh ngạc mà lại sợ hãi nhìn hắn, miệng không phát ra được thanh âm gì.

Hắn nắm chặt vai nàng, tựa hồ muốn ôm nàng, nhưng lại chống đỡ không được mới hạ xuống.

“Không! Cố công tử, Cố công tử!” Cầu Mộ Quân nâng hắn ngã ngồi trên đất, thấy phi đao cắm vào sau lưng hắn, lập tức nhìn khắp phía, trừ bỏ mấy căn nhà cũ rai rác, không nhìn thấy bất cứ kẻ nào.

Cố Dật Lâu gian nan thở phì phò từng hơi từng hơi, gất gao túm tay áo của nàng, môi run run , kêu lên:“Mộ Quân.....”

“Cố công tử, Lâu, người không được chết, không được chết, ta cầu xin người.....” Cầu Mộ Quân ôm lấy hân khóc, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt hân.

“Mộ Quân.....” Hân dùng hết khí lực toàn thân nói:“Ta..... Ta tên là Sở Mộc Thanh.....” Nói xong, thân thể hân run lên, bàn tay đang bắt lấy cánh tay nàng vô lực hạ xuống. Hai mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm như trước tựa hồ còn bao hàm tình thương.

Cầu Mộ Quân ôm chặt lấy hân khóc rống lên, máu tươi sau lưng hân trào ra nhuộm đầy hai tay nàng.

Hân đã chết, cuối cùng, hân vẫn chết.

Nếu nàng không đến, có lẽ hân sẽ không chết, ít nhất nàng không nhìn thấy hân chết.

Hân cười, thâm tình của hân, tư thế cầm kiếm tráng lệ của hân ở trong rừng trúc kia..... Tất cả, giờ khắc này đều hiện ra ở trong đầu nàng. Vì sao nàng lại tới? Nàng nói muốn thấy hân lần cuối cùng, quả nhiên là thấy hân lần cuối. Đều do nàng, đều do nàng! Là nàng rửa hân, là nàng rửa chết hân!

Đến khi trời tối, Cầu Mộ Quân mới mất hồn, cả người đầy máu trở lại Cầu phủ, khiến cho Cầu Vĩ cùng Cầu phu nhân hoảng sợ một phen.

Cầu phu nhân lập tức chạy lên giữ chặt nàng hỏi:“Mộ Quân, con làm sao vậy, làm sao vậy? Sao lại nhiều máu như vậy?” Vừa hỏi, vừa sốt ruột kiểm tra thân thể của nàng, xem nàng bị thương ở đâu.

Cầu Mộ Quân chỉ khóc, mắt đã khóc sưng lên, hồi lâu mới nhìn Cầu Vĩ nói:“Cha, nói cho con biết, chuyện này rốt cuộc là sao, rốt cuộc là vì sao?”

Cầu Vĩ vội hỏi nói:“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Cầu Mộ Quân lao vào lòng hân, ôm hân khóc rống lên. Cầu Vĩ đỡ con gái ngồi xuống, chậm rãi nói:“Xảy ra chuyện gì, nói cho cha, cha sẽ nghĩ biện pháp.”

Cầu phu nhân phát hiện trên người nàng không sao, không thấy vết thương, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lấy ra khăn tay lau nước mắt cho nàng, cũng an ủi nàng.

Một lát sau, cảm xúc của Cầu Mộ Quân chậm rãi bình phục, hít một hơi nói:“Cha, lúc ở Đoàn phủ, con gặp được Cố công tử.”

Cầu Vĩ kỳ quái nói:“Cố công tử? Cố công tử nào?”

“Chính là con trai Cố bá bá, Cố Dật Lâu.” Cầu Mộ Quân nói. Cầu Vĩ cả kinh, lập tức nói:“Hân..... Cô gia không phải tám năm trước đã.....”

“Hân không chết, còn đi ám sát Thích Tĩnh, nhưng hôm nay..... Hân thật sự đã chết.” Cầu Mộ Quân nói xong, đem mọi chuyện của nàng cùng Cố Dật Lâu cho Cầu Vĩ, bao gồm chuyện ở nhà gỗ nhỏ, bao gồm chuyện Đoàn Chính Trung nói Thích Tĩnh phái người bắt Cố Dật Lâu thất bại, cuối cùng, nàng rơi lệ nói:“Hôm qua hân đột nhiên lại xuất hiện, nói muốn dẫn con đi, hẹn con hôm nay ở bến tàu cùng hân cao chạy xa bay. Nhưng hôm nay hân..... Hân lại bị người bắn một phi đao từ phía sau..... Hân còn nói, hân nói hân tên Sở Mộc Thanh. Hân không phải Cố công tử sao? Vì sao lại gọi Sở Mộc Thanh?” Cầu Mộ Quân nói tiếp:“Còn có Tiểu Nhụy, vì sao con vừa bị Đoàn Chính Trung hù, nàng liền tự sát? Cha, ngài có biết tất cả là vì sao không?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Sợ hãi

Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, đứng lên ra khỏi phòng của nàng.

Vẫn luôn như vậy, nếu Tư Huyền không muốn nàng nhúng tay vào, nàng cũng không muốn tự mình đi kiểm chuyện.

Nhưng, nàng ta dù sao cũng là muội muội của nàng, dù sao vẫn làm cho người ta lo lắng.

Trời lại tối, bốn phía dần im lặng.

Nằm ở trên giường, nhìn đỉnh màn hai tháng không gặp, quen thuộc mà lại xa lạ.

Ngày đầu tiên rời khỏi Đoàn Chính Trung, nàng vẫn sống lặng lẽ như trước. Tuy rằng thường xuyên nhớ tới hoa viên Đoàn phủ, nhớ tới bộ dáng hân thân nhiên, nhưng thời gian dù sao cũng vẫn trôi qua.

Thế gian này, đâu có ai thiếu một người liên không sống nổi, huống chi lại là người không cần nàng.

Cố Dật Lâu..... độc của hân được giải chưa? Hân cũng không muốn báo thù sao? Vì sao đột nhiên nói muốn mang nàng đi? Tiểu Nhụy rốt cuộc vì sao

tự sát? Muội muội của nàng đã đi đâu?

Nghĩ như vậy đến nửa đêm, vẫn thấy rối tinh rối mù, tất cả mọi người đều có mặt trong giấc mộng của nàng, đầu tiên là Đoàn Chính Trung bắt đầu tốt đẹp, đột nhiên trở mặt, đánh nàng một cái tát, ném hũu thư cho nàng; Sau đó lại là Cổ Dật Lâu cùng Đoàn Chính Trung đang chém giết nhau, tiếp theo, nàng lại thấy được Tiểu Nhụy cả người đầy máu.....

Buổi chiều ngày hôm sau, nàng vẫn đến bến tàu thành đông.

Không phải đáp ứng cùng Cổ Dật Lâu lưu lạc thiên nhai, nhưng nàng vẫn muốn gặp hắn lần cuối, nói rõ ràng mọi chuyện cho hắn.

Lúc nàng đến, Cổ Dật Lâu đã chờ ở bên bờ. Gió nhẹ thổi trên mặt hồ tạo nên tầng tầng sóng gợn, ánh tịch dương lờ lờ sáng. Bên bến tàu chỉ có một cái thuyền nhỏ, một người chèo thuyền cao tuổi đầu đội đầu lạp.

Thấy nàng, Cổ Dật Lâu cười thực vui vẻ, sau vẻ mặt nhất thời trầm tĩnh lại.

Cầu Mộ Quân đến gần hắn, ngượng ngùng cúi đầu nói:“Thực xin lỗi..... Ta không muốn rời đi cùng ngươi, nhưng..... nghĩ muốn đến gặp ngươi một lần.” Lúc này, nàng lại hối hận. Nếu mình không muốn đi cùng hắn, lẽ ra không nên đến, không nên xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn lại thất vọng một lần nữa.

Tươi cười trên mặt hắn dần dần biến mất, trở nên cực kỳ sầu não cô đơn, lại vẫn cười khổ một chút, nói:“Ta nghĩ..... Ngươi muốn ở bên cạnh ta .”

“Kỳ thật.....” Cầu Mộ Quân nắm chặt tay, mở miệng nói:“Kỳ thật, ta yêu Đoàn Chính Trung.” Trên mặt Cổ Dật Lâu lại hiện ra một tia cười.

“Là hắn sao?” Hắn thân nhiên hỏi, lẩm bẩm: “Hết thảy, quả nhiên là trời định. Chính là.....” Hắn lại nhìn nàng nói:“Hắn hũu ngươi, ngươi muốn chờ hắn sao?”

“Không, ta không chờ hắn, nhưng dù như vậy, ta cũng không có khả năng đi cùng ngươi, như vậy không công bằng với ngươi?”

“Ta không cần!” Cổ Dật Lâu đột nhiên tiến lên nắm lấy vai nàng nói:“Ngươi yêu ta, hay yêu hắn đều tốt, ta không cần, ta chỉ muốn cùng ngươi cả đời, cho ngươi hạnh phúc, ngươi không thể yêu Đoàn Chính Trung, hắn chỉ biết hại ngươi, ngươi.....”

Lời nói đột nhiên ngừng lại, tinh thần vẫn nhìn nàng chăm chăm, giống như muốn ẩn nhập vào lòng nàng. Sau đó, một giọt máu từ miệng hắn chảy ra.

Cầu Mộ Quân kinh ngạc mà lại sợ hãi nhìn hắn, miệng không phát ra được thanh âm gì.

Hắn nắm chặt vai nàng, tựa hồ muốn ôm nàng, nhưng lại chống đỡ không được mới hạ xuống.

“Không! Cô công tử, Cô công tử!” Cầu Mộ Quân nâng hắn ngã ngồi trên đất, thấy phi đao cắm vào sau lưng hắn, lập tức nhìn khắp phía, trừ bỏ mấy căn nhà cũ rai rác, không nhìn thấy bất cứ kẻ nào.

Cổ Dật Lâu gian nan thở phì phò từng hơi từng hơi, gất gao túm tay áo của nàng, môi run run , kêu lên:“Mộ Quân.....”

“Cô công tử, Lâu, ngươi không được chết, không được chết, ta cầu xin ngươi.....” Cầu Mộ Quân ôm lấy hắn khóc, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt hắn.

“Mộ Quân.....” Hắn dùng hết khí lực toàn thân nói:“Ta..... Ta tên là Sở Mộc Thanh.....” Nói xong, thân thể hắn run lên, bàn tay đang bắt lấy cánh tay nàng vô lực hạ xuống. Hai mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm như trước tựa hồ còn bao hàm tình thương.

Cầu Mộ Quân ôm chặt lấy hắn khóc rống lên, máu tươi sau lưng hắn trào ra nhuộm đầy hai tay nàng.

Hắn đã chết, cuối cùng, hắn vẫn chết.

Nếu nàng không đến, có lẽ hắn sẽ không chết, ít nhất nàng không nhìn thấy hắn chết.

Hắn cười, thâm tình của hắn, tư thế cầm kiếm tráng lệ của hắn ở trong rừng trúc kia..... Tất cả, giờ khắc này đều hiện ra ở trong đầu nàng. Vì sao nàng lại tới? Nàng nói muốn thấy hắn lần cuối cùng, quả nhiên là thấy hắn lần cuối. Đều do nàng, đều do nàng! Là nàng rủa hắn, là nàng rủa chết hắn!

Đến khi trời tối, Cầu Mộ Quân mới mất hồn, cả người đầy máu trở lại Cầu phủ, khiến cho Cầu Vĩ cùng Cầu phu nhân hoảng sợ một phen.

Cầu phu nhân lập tức chạy lên giữ chặt nàng hỏi:“Mộ Quân, con làm sao vậy, làm sao vậy? Sao lại nhiều máu như vậy?” Vừa hỏi, vừa sốt ruột kiểm tra thân thể của nàng, xem nàng bị thương ở đâu.

Cầu Mộ Quân chỉ khóc, mắt đã khóc sưng lên, hồi lâu mới nhìn Cầu Vĩ nói:“Cha, nói cho con biết, chuyện này rốt cuộc là sao, rốt cuộc là vì sao?”

Cầu Vĩ vội hỏi nói:“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Cầu Mộ Quân lao vào lòng hắn, ôm hắn khóc rống lên. Cầu Vĩ đỡ con gái ngồi xuống, chậm rãi nói:“Xảy ra chuyện gì, nói cho cha, cha sẽ nghĩ biện pháp.”

Cầu phu nhân phát hiện trên người nàng không sao, không thấy vết thương, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lấy ra khăn tay lau nước mắt cho nàng, cũng an ủi nàng.

Một lát sau, cảm xúc của Cầu Mộ Quân chậm rãi bình phục, hít một hơi nói:“Cha, lúc ở Đoàn phủ, con gặp được Cổ công tử.”

Cầu Vĩ kỳ quái nói:“Cổ công tử? Cổ công tử nào?”

“Chính là con trai Cổ bá bá, Cổ Dật Lâu.” Cầu Mộ Quân nói. Cầu Vĩ cả kinh, lập tức nói:“Hắn..... Cổ gia không phải tám năm trước đã.....”

“Hắn không chết, còn đi ám sát Thích Tĩnh, nhưng hôm nay..... Hắn thật sự đã chết.” Cầu Mộ Quân nói xong, đem mọi chuyện của nàng cùng Cổ Dật Lâu cho Cầu Vĩ, bao gồm chuyện ở nhà gỗ nhỏ, bao gồm chuyện Đoàn Chính Trung nói Thích Tĩnh phái người bắt Cổ Dật Lâu thất bại, cuối cùng, nàng rơi lệ nói:“Hôm qua hắn đột nhiên lại xuất hiện, nói muốn dẫn con đi, hẹn con hôm nay ở bến tàu cùng hắn cao chạy xa bay. Nhưng hôm nay hắn..... Hắn lại bị người bắn một phi đao từ phía sau..... Hắn còn nói, hắn nói hắn tên Sở Mộc Thanh. Hắn không phải Cổ công tử sao? Vì sao lại gọi Sở Mộc Thanh?” Cầu Mộ Quân nói tiếp:“Còn có Tiểu Nhụy, vì sao con vừa bị Đoàn Chính Trung hù, nàng liền tự sát? Cha, ngài có biết tất cả là vì sao không?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Thảm sự trong chùa

Cầu phu nhân lôi kéo Cầu Mộ Quân đi, rất khó khăn mới chen lên được, có một chút khe hở, Cầu Mộ Quân thấy được một góc quần áo phía trước.

Váy màu lục, đúng là màu Cầu Tư Huyền hôm nay mặc. Một khắc kia lòng nàng như bị đánh mạnh một cái. Cảm giác trong lòng..... cảm giác trong lòng đáng sợ như vậy..... Đây là thật chăng.....

“Tur Huyền!” Cầu phu nhân kêu lớn một tiếng, chạy vào bên trong, lại bị vũ tăng ngăn cản.

“Để cho ta vào, đó là con gái của ta, là con gái của ta!” Cầu phu nhân hét lớn, sau đó khóc nhìn bốn phía la lớn:“Lão gia, lão gia ngài ở đâu --”

Cầu Mộ Quân cũng hoàn toàn thấy rõ tình cảnh trong sương phòng, Tur Huyền, Tur Huyền vẫn mặc bộ quần áo màu xanh lục, không nhúc nhích nằm ở trước cửa sương phòng.

Đầu óc bắt đầu mê muội, đã kích liên tiếp mà đến, nàng thật sự không chịu nổi.

Nghe được tiếng Cầu phu nhân khóc la bên ngoài, một người mặc áo cà sa từ trong sương phòng đi ra, giống như là trụ trì, phía sau còn đi theo hai vị tăng lữ, thân phận tựa hồ cũng rất cao, đi tới trước mặt các nàng.

“Vị thí chủ này, biết vị nữ thí chủ này sao?” Trụ trì chỉ Cầu Tư Huyền.

Cầu phu nhân nặng nề gật đầu, vội nói:“Đúng đúng đúng, ta là nương của nàng.”

Trụ trì để cho vũ tăng thả nàng cùng Cầu Mộ Quân đi qua, Cầu phu nhân lập tức muốn xông lên, lại bị trụ trì ngăn cản.

“Thí chủ, vị nữ thí chủ này đã chết, trước khi người của quan phủ đến tra án, không nên đụng vào di thể người chết. Trong sương phòng có hai vị nam thí chủ, hai vị nữ thí chủ có thể tiến vào nhìn xem có quen biết hay không.” Trụ trì nói.

Vừa nghe đến trong phòng còn có người, Cầu phu nhân đã sớm bị dọa chân mềm nhũn, cùng Cầu Mộ Quân đang thất thần, nghiêng ngả lão đảo đi vào phòng trong, đầu tiên liền thấy được Cầu Vĩ nhắm mắt ngồi trên giường, có vị hòa thượng già đang ở dùng nội công chữa thương cho hắn.

“Lão gia --” Cầu phu nhân đau đớn kêu một tiếng, té xỉu trên đất.

Cầu Mộ Quân vốn không có gì khí lực, bị Cầu phu nhân vung, cũng ngã xuống. Trụ trì đỡ các nàng ngồi lên ghế nói:“Nữ thí chủ bảo trọng, vị nam thí chủ này vẫn chưa tắt thở, sư đệ đang tận lực cứu trị, cố gắng sẽ không có trở ngại.”

Cầu Mộ Quân nhìn cha, lại nhìn thi thể muội muội ngoài cửa, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trời sụp đất nứt.

Vì sao người bên cạnh nàng từng người từng người gặp chuyện không may, vì sao ngăn ngừa không đến nửa tháng, nàng liền thấy ba người chết?

Cầu phu nhân nghe nói Cầu Vĩ còn chưa chết, tâm tình thư hoãn một chút, mờ mắt, nước mắt rơi xuống, nhìn về phía Cầu Vĩ trên giường. Trong chốc lát, lão hòa thượng trên giường thu hồi tay để ở sau lưng Cầu Vĩ, đặt hắn ở trên giường, sau đó đi xuống. Cầu Mộ Quân muốn hỏi thế nào, lại phát hiện mình không cách nào mở miệng được, giống như đã mất đi năng lực nói chuyện.

Lão hòa thượng nói với trụ trì: “Trụ trì sư huynh, mệnh của vị thí chủ này có thể bảo toàn, nhưng độc khí công tâm, gân cốt trên đùi cũng bị thương, chỉ sợ là phải an dưỡng một đoạn thời gian.”

Trụ trì nhắm mắt, nói: “A di đà Phật, thiện tai thiện tai!”

Trái tim Cầu Mộ Quân rốt cục buông lỏng một chút, nhìn Cầu Vĩ hơn nửa ngày, lúc này mới quay đầu nhìn một người còn nằm trên mặt đất, nhất thời nhưng lại hách nhất đại khiêu!

Người đó, lúc trước nằm ở Đoàn phủ gặp qua một lần thái tử!

Bên ngoài có tiếng bước chân chính tề cùng tiếng ngựa rít, Cầu Mộ Quân vừa tránh qua một bên, liền nhìn thấy một đội quan sai vọt vào. Quan sai đứng nghiêm, sau đó một người vội vã chạy tiến vào, đứng là Đại Tư Không² - Thích Tĩnh.

Thích Tĩnh vừa thấy thái tử, thất thanh hét lớn: “Thái tử! Thái tử!” sau đó gọi lớn: “Ngự y, ngự y, mau!”

Ngự y từ ngoài cửa chạy vào, nhìn thái tử, nhìn Thích Tĩnh lắc lắc đầu. Sắc mặt Thích Tĩnh đại biến, thân hình lung lay sắp đổ.

Sự tình liên quan đến thái tử, triều đình xử lý cực nhanh, lập tức điều tra rõ nguyên nhân hai người chết, thái tử cùng Cầu Tư Huyền đều là bị một loại có độc âm khí giết chết, Cầu Vĩ cũng là bị âm khí này đã thương trên đùi cùng ngực, nhưng trái tim Cầu Vĩ có chút khác biệt so với người thường, âm khí sượt qua sát trái tim, thế này mới giữ được một mạng.

Được ngự y chăm sóc, ngày hôm sau Cầu Vĩ liền tỉnh lại, nói rõ ràng tình hình.

Cầu Vĩ cùng Cầu Tư Huyền đi dạo trong chùa, Cầu Vĩ ngoài ý muốn gặp được thái tử. Bên ngoài nhiều người, thái tử liền cùng Cầu Vĩ đi tới sương phòng sau chùa. Hai người ở trong sương phòng nói chuyện, Cầu Tư Huyền ở ngoài cửa chờ.

Thì ra thái tử nghe nói Quan Âm Tích Hoa tự hiển linh, Hoàng Thượng mấy ngày gần đây long thể lại bất an, cho nên thái tử liền muốn đến Tích Hoa tự thắp nén hương, thay Hoàng Thượng cầu bình an. Hai người vừa nói xong, chỉ nghe đến thanh âm Cầu Tư Huyền bên ngoài ngã xuống đất, còn chưa kịp quay đầu, chỉ thấy một bóng đen chợt lóe, thái tử liền ngã xuống đất. Cầu Vĩ lập tức che trước người thái tử, làm cho độc châm vốn bắn đến ngực thái tử trúng vào trên đùi Cầu Vĩ, tiếp theo, ngực Cầu Vĩ cũng trúng châm cũng ngã xuống đất. Từ đầu đến cuối, vẫn như Cầu Vĩ ngay cả chiều cao, béo gầy của bóng đen thế nào cũng chưa thấy rõ.

Nghe thế, Cầu Mộ Quân lại một lần đầu văng mắt hoa.

Trước đây, nàng cũng đã từng trúng âm khí, cũng là ngân châm tâm độc, kia..... là do Đoàn Chính Trung bắn.

Nàng không dám nghĩ, không muốn nghĩ, thậm chí không muốn mở mắt xem người chung quanh mình. Chẳng lẽ mệnh nàng đã định là tai tinh sao? Vì sao người có quan hệ cùng nàng tất cả đều đã xảy ra chuyện?

Buổi chiều ngày hôm sau, theo Cầu Vĩ yêu cầu, trong cung phái người đưa Cầu Vĩ trở về Cầu phủ. Người nọ, đúng là Đoàn Chính Trung.

Cầu phu nhân từ sau chuyện Tích Hoa tự liền đổ bệnh, luôn mê man ở trên giường, Cầu Mộ Quân mặc quần áo vải bố, dung nhan tái nhợt, được nha hoàn dìu đi ra ngoài cửa.

Đoàn Chính Trung cưỡi ngựa ở phía trước, Cầu Vĩ ngồi kiệu ở phía sau, đến cửa Cầu phủ, Đoàn Chính Trung lập tức xuống ngựa, Cầu Vĩ chỉ còn nửa cái mạng, cả người vô lực được thái giám nâng từ trong kiệu đặt lên ghế dựa, sau đó nâng ghế dựa vào Cầu phủ.

Cầu Vĩ được đưa vào phòng, đỏ mắt nhìn Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân nhìn thấy cha, đi từng bước đến trước mắt hắn, liền lập tức ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Môi hận của Mộ Quân

Cầu phu nhân lôi kéo Cầu Mộ Quân đi, rất khó khăn mới chen lên được, có một chút khe hở, Cầu Mộ Quân thấy được một góc quần áo phía trước.

Váy màu lục, đúng là màu Cầu Tư Huyền hôm nay mặc. Một khắc kia lòng nàng như bị đánh mạnh một cái. Cảm giác trong lòng..... cảm giác trong lòng đáng sợ như vậy..... Đây là thật chẳng.....

“Tur Huyền!” Cầu phu nhân kêu lớn một tiếng, chạy vào bên trong, lại bị vũ tăng ngăn cản.

“Đề cho ta vào, đó là con gái của ta, là con gái của ta!” Cầu phu nhân hét lớn, sau đó khóc nhìn bốn phía la lớn: “Lão gia, lão gia ngài ở đâu --”

Cầu Mộ Quân cũng hoàn toàn thấy rõ tình cảnh trong sương phòng, Tư Huyền, Tư Huyền vẫn mặc bộ quần áo màu xanh lục, không nhúc nhích nằm ở trước cửa sương phòng.

Đầu óc bắt đầu mê muội, đã kích liên tiếp mà đến, nàng thật sự không chịu nổi.

Nghe được tiếng Cầu phu nhân khóc la bên ngoài, một người mặc áo cà sa từ trong sương phòng đi ra, giống như là trụ trì, phía sau còn đi theo hai vị tăng lữ, thân phận tựa hồ cũng rất cao, đi tới trước mặt các nàng.

“Vị thí chủ này, biết vị nữ thí chủ này sao?” Trụ trì chỉ Cầu Tư Huyền.

Cầu phu nhân nặng nề gật đầu, vội nói: “Đúng đúng đúng, ta là nương của nàng.”

Trụ trì để cho vũ tăng thả nàng cùng Cầu Mộ Quân đi qua, Cầu phu nhân lập tức muốn xông lên, lại bị trụ trì ngăn cản.

“Thí chủ, vị nữ thí chủ này đã chết, trước khi người của quan phủ đến tra án, không nên đụng vào di thể người chết. Trong sương phòng có hai vị nam thí chủ, hai vị nữ thí chủ có thể tiến vào nhìn xem có quên biết hay không.” Trụ trì nói.

Vừa nghe đến trong phòng còn có người, Cầu phu nhân đã sớm bị dọa chân mềm nhũn, cùng Cầu Mộ Quân đang thất thần, nghiêng ngả lão đảo đi vào phòng trong, đầu tiên liền thấy được Cầu Vĩ nhắm mắt ngồi trên giường, có vị hòa thượng già đang ở dùng nội công chữa thương cho hắn.

“Lão gia --” Cầu phu nhân đau đớn kêu một tiếng, té xỉu trên đất.

Cầu Mộ Quân vốn không có gì khí lực, bị Cầu phu nhân vung, cũng ngã xuống. Trụ trì đỡ các nàng ngồi lên ghế nói: “Nữ thí chủ bảo trọng, vị nam thí chủ này vẫn chưa tắt thở, sư đệ đang tận lực cứu trị, cố gắng sẽ không có trở ngại.”

Cầu Mộ Quân nhìn cha, lại nhìn thi thể muội muội ngoài cửa, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trời sụp đất nứt.

Vì sao người bên cạnh nàng từng người từng người gặp chuyện không may, vì sao ngăn ngừa không đến nửa tháng, nàng liền thấy ba người chết?

Cầu phu nhân nghe nói Cầu Vĩ còn chưa chết, tâm tình thư hoãn một chút, mở mắt, nước mắt rơi xuống, nhìn về phía Cầu Vĩ trên giường. Trong chốc lát, lão hòa thượng trên giường thu hồi tay để ở sau lưng Cầu Vĩ, đặt hẳn ở trên giường, sau đó đi xuống. Cầu Mộ Quân muốn hỏi thế nào, lại phát hiện mình không cách nào mở miệng được, giống như đã mất đi năng lực nói chuyện.

Lão hòa thượng nói với trụ trì: “Trụ trì sư huynh, mệnh của vị thí chủ này có thể bảo toàn, nhưng độc khí công tâm, gân cốt trên đùi cũng bị thương, chỉ sợ là phải an dưỡng một đoạn thời gian.”

Trụ trì nhắm mắt, nói: “A di đà Phật, thiện tai thiện tai!”

Trái tim Cầu Mộ Quân rốt cục buông lỏng một chút, nhìn Cầu Vĩ hơn nửa ngày, lúc này mới quay đầu nhìn một người còn nằm trên mặt đất, nhất thời nhưng lại hách nhất đại khiêu!

Người đó, lúc trước nàng ở Đoàn phủ gặp qua một lần thái tử!

Bên ngoài có tiếng bước chân chinh tề cùng tiếng ngựa rít, Cầu Mộ Quân vừa tránh qua một bên, liền nhìn thấy một đội quan sai vọt vào. Quan sai đứng nghiêm, sau đó một người vội vã chạy tiến vào, đứng là Đại Tư Không² - Thích Tĩnh.

Thích Tĩnh vừa thấy thái tử, thất thanh hét lớn: “Thái tử! Thái tử!” sau đó gọi lớn: “Ngự y, ngự y, mau!”

Ngự y từ ngoài cửa chạy vào, nhìn thái tử, nhìn Thích Tĩnh lắc lắc đầu. Sắc mặt Thích Tĩnh đại biến, thân hình lung lay sắp đổ .

Sự tình liên quan đến thái tử, triều đình xử lý cực nhanh, lập tức điều tra rõ nguyên nhân hai người chết, thái tử cùng Cầu Tư Huyền đều là bị một loại có độc âm khí giết chết, Cầu Vĩ cũng là bị âm khí này đã thương trên đùi cùng ngực, nhưng trái tim Cầu Vĩ có chút khác biệt so với người thường, âm khí sượt qua sát trái tim, thế này mới giữ được một mạng.

Được ngự y chăm sóc, ngày hôm sau Cầu Vĩ liền tỉnh lại, nói rõ ràng tình hình.

Cầu Vĩ cùng Cầu Tư Huyền đi dạo trong chùa, Cầu Vĩ ngoài ý muốn gặp được thái tử. Bên ngoài nhiều người, thái tử liền cùng Cầu Vĩ đi tới sương phòng sau chùa. Hai người ở trong sương phòng nói chuyện, Cầu Tư Huyền ở ngoài cửa chờ.

Thì ra thái tử nghe nói Quan Âm Tích Hoa tự hiển linh, Hoàng Thượng mấy ngày gần đây long thể lại bất an, cho nên thái tử liền muốn đến Tích Hoa tự thấp nén hương, thay Hoàng Thượng cầu bình an. Hai người vừa nói xong, chỉ nghe đến thanh âm Cầu Tư Huyền bên ngoài ngã xuống đất, còn chưa kịp quay đầu, chỉ thấy một bóng đen chợt lóe, thái tử liền ngã xuống đất. Cầu Vĩ lập tức che trước người thái tử, làm cho độc châm vốn bắn đến ngực thái tử trúng vào trên đùi Cầu Vĩ, tiếp theo, ngực Cầu Vĩ cũng trúng châm cũng ngã xuống đất. Từ đầu đến cuối, vẫn như Cầu Vĩ ngay cả chiều cao, béo gầy của bóng đen thế nào cũng chưa thấy rõ.

Nghe thế, Cầu Mộ Quân lại một lần đầu vág mắt hoa.

Trước đây, nàng cũng đã từng trúng âm khí, cũng là ngân châm tẩm độc, kia..... là do Đoàn Chính Trung bắn.

Nàng không dám nghĩ, không muốn nghĩ, thậm chí không muốn mở mắt xem người chung quanh mình. Chẳng lẽ mệnh nàng đã định là tai tinh sao? Vì sao người có quan hệ cùng nàng tất cả đều đã xảy ra chuyện?

Buổi chiều ngày hôm sau, theo Cầu Vĩ yêu cầu, trong cung phái người đưa Cầu Vĩ trở về Cầu phủ. Người nọ, đúng là Đoàn Chính Trung.

Cầu phủ nhân từ sau chuyện Tích Hoa tự liền đổ bệnh, luôn mê man ở trên giường, Cầu Mộ Quân mặc quần áo vải bố, dung nhan tái nhợt, được nha hoàn diu đi ra ngoài cửa.

Đoàn Chính Trung cười ngửa ở phía trước, Cầu Vĩ ngồi kiêu ở phía sau, đến cửa Cầu phủ, Đoàn Chính Trung lập tức xuống ngựa, Cầu Vĩ chỉ còn nửa cái mạng, cả người vô lực được thái giám nâng từ trong kiệu đặt lên ghế dựa, sau đó nâng ghế dựa vào Cầu phủ.

Cầu Vĩ được đưa vào phòng, đỏ mắt nhìn Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân nhìn thấy cha, đi từng bước đến trước mắt hân, liền lập tức ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Con gái Thích gia

Thích Tĩnh khẳng định hi vọng Tam hoàng tử có thể làm Hoàng Thượng, muội muội mình có thể làm Thái Hậu. Cho dù không phải hân giết thái tử, thái tử hiện tại đã chết, sẽ muốn nhanh chóng lập thái tử mới, đến lúc đó khẳng định là một hồi người tranh ta đoạt, hân chắc chắn sẽ tham dự trận hoàng gia phân tranh này.

Huống chi, Sở Mộc Thanh giả mạo Cổ Dật Lâu, Thích Tĩnh lại là kẻ thù của Cổ gia, từng tìm người bắt Sở Mộc Thanh, hân chắc chắn có liên quan đến cái chết của Sở Mộc Thanh

Vậy, nàng liền tiếp cận Thích gia, cách này không thể nóng vội, phải làm từng bước.

Xong tang sự của Cầu Tư Huyền, cảm xúc của Cầu phủ nhân cũng ổn định một ít, có thể chiêu cố Cầu Vĩ, Cầu Mộ Quân liền bắt đầu kế hoạch của nàng.

Một ngày nào đó tháng Sáu, mặt trời chói chang, Cầu Mộ Quân mang theo nha hoàn, che ô, đi vào “châu báu Dụ Long”

“Lão bản, vòng tay ta đặt hôm trước đã có chưa?” môi đỏ khẽ mở, thở khí như lan ¹, chẳng sợ có tiếng bị chồng ruộng bỏ, dung mạo khí chất Cầu Mộ Quân lại không thua bất cứ tiểu thư khuê các nào.

Lão bản thấy nàng, vội cười nói:“Đến đây đến đây, để cho Cầu tiểu thư đợi lâu.” Nói xong, liền lấy ra một cái hộp, mở nắp hộp, bên trong là một đôi vòng ngọc tinh mỹ.

Cầu Mộ Quân cầm vòng ngọc nhìn cẩn thận, nói:“Đa tạ lão bản” quay đầu, để nha hoàn lấy ra số tiền còn thiếu.

“Được được được, hai mươi lượng, Cầu tiểu thư đi thông thả.” Lão bản cười tiễn bước Cầu Mộ Quân.

Đi đến lúc mặt trời lặn, Cầu Mộ Quân cầm vòng ngọc nhìn, ánh nắng chiếu vòng ngọc tinh xảo đặc sắc, tản ra ánh sáng màu lục.

Cầu Mộ Quân nhìn nhìn, đang muốn đặt vòng ngọc vào trong hộp, đột nhiên có người chạy qua đoạt vòng ngọc bỏ chạy.

Chưa kịp phòng bị Cầu Mộ Quân quá sợ hãi, hô to một tiếng:“Có cướp!” liền đuổi theo, nhưng nàng là một tiểu thư từ nhỏ dưỡng ở khuê phòng, sao có thể đuổi kịp, chỉ có thể đứng nhìn người nọ càng chạy càng xa.

Đình đầu đột nhiên có một vật thể không rõ bay qua, Cầu Mộ Quân ngẩng nhìn, chỉ thấy từ cửa sổ trên lầu quán trà bên cạnh bay ra một cái chén trà, ngay sau đó một nữ tử toàn thân áo trắng bay ra từ cửa sổ, xoay một vòng tuyệt đẹp, một cước đá trúng chén trà, làm cho chén trà phi thật xa, chuẩn xác trúng vào lưng nam nhân vừa trộm đồ kia, làm cho người nọ lập tức ngã xuống đất, vòng tay trên tay bay ra.

Hân rút cuộc bắt chấp vòng tay, đứng lên bỏ chạy.

Nữ tử áo trắng phi thân theo, lại một cước đem vòng ngọc sắp rơi xuống đất đá lên cao, duỗi tay, liền bắt được vòng ngọc, thân thể chậm rãi từ không trung hạ xuống đất. Khiến cho tiếng trầm trồ khen ngợi bốn phía không ngớt.

Cầu Mộ Quân chạy tiến lên, nữ tử áo trắng cười khanh khách đưa vòng ngọc cho nàng.

“Còn không bị hỏng!” Cầu Mộ Quân kinh hi cầm lấy vòng ngọc, lập tức nói:“Cám ơn vị tiểu thư này, không nghĩ tới bộ dáng người đoan trang, lại có thân thủ tốt như vậy, hôm nay ít nhiều nhờ người, Mộ Quân xin cảm tạ.”

Mặt nữ tử áo trắng cũng không tái nhợt giống tiểu thư khuê phòng khác, mà hơi hơi có màu lúa mạch. Lại không thêm để tâm lúc xuất môn phải chú ý hình tượng thực nữ, trên người tuy rằng không có phục trang đẹp đẽ, quần áo cũng chỉ là một màu trắng, nhưng nhìn viên trân châu trên trâm cài tóc khắc hoa lan trên đầu nàng, liền biết so với vật phẩm trang sức của nhiều tiểu thư, phu nhân, quý bá chủ hơn nhiều, bộ quần áo màu trên người cũng làm từ loại vải tốt nhất, hoàn toàn là bộ dáng tiểu thư nhà giàu. Nhưng có vẻ nàng ta cũng không phải loại tiểu thư ở trong nhà đọc sách đánh đàn, chờ lấy chồng

Nữ tử áo trắng nghe nàng nói xong, nhất thời kinh hi vạn phần, vỗ tay nói:“Thì ra ngươi chính là đại tiểu thư Cầu gia - Cầu Mộ Quân ! Người ta khâm phục nhất chính là ngươi !”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói:“Ta có cái gì đáng khâm phục, cũng chỉ là..... Một kẻ cảm hủu thư, mắt mặt bị chồng ruồng bỏ mà thôi”

“Cái gì mà bị chồng ruồng bỏ! Ngươi đừng gạt ta, kỳ thật ta đã sớm đoán được nhất định là ngươi cố ý, cố ý chọc tức Đoàn Chính Trung, để hấn hủu ngươi, giống như lúc ngươi giả bệnh trước mặt quan tuyển tú vậy!” nữ tử áo trắng đắc ý nhìn nàng, mười phần khẳng định nói.

Cầu Mộ Quân cười cười, nói:“Ta cũng không tiêu sái như tiểu thư nói đâu.”

Nữ tử áo trắng không tin,nói:“Ngươi xem, lại giả vờ, được rồi, ta biết lời này không thể nói lung tung, ngươi cũng sẽ không thừa nhận ngươi cố ý không làm phu nhân thái giám, ta không nói, biết là được rồi. Đứng rồi, ta biết ngươi là tiểu thư Cầu phủ, ngươi còn không biết ta, ta là con gái của Tư Không đại nhân Thích Tĩnh, tên Thích Vi, ngươi có thể gọi ta Vi Vi.”

“A.” Cầu Mộ Quân gật đầu nói:“Thì ra ngươi là con gái của Thích đại nhân, Thích đại nhân ta có biết! Vi Vi, vậy ngươi gọi ta Mộ Quân đi.”

“Ha ha, được. Mộ quân..... Ngươi bao nhiêu tuổi?” Thích Vi hỏi.

“Ta năm nay mười chín .” Cầu Mộ Quân nói.

“Ta đây gọi ngươi Mộ Quân tỷ tỷ đi, ta mười tám.” Thích Vi cười nói.

Cầu Mộ Quân nói:“Được , từ giờ chúng ta chính là tỷ muội .”

Thích Vi cười liên tục gật đầu. Đột nhiên nàng dường như nhớ tới đến cái gì, trên mặt lộ ra thần sắc bi thương nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, muội biết nhà tỷ lúc trước xảy ra chuyện, muội muội tỷ đã không còn, tỷ có ổn không?”

Cầu Mộ Quân cười khổ một chút, trong mắt đã có chút ướt át, lắc đầu.

Thích Vi vội nói:“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, lại khiến cho tỷ nhớ tới chuyện đau lòng . Muội từ giờ liền làm muội muội của tỷ đi, muội thật sự thực rất thích tỷ, nghe chuyện về tỷ liền thích, gặp tỷ rồi lại càng thích!”

Cầu Mộ Quân rút khăn lau nước mắt, cười gật gật đầu.

“Mộ Quân tỷ tỷ, vừa rồi muội ở trên lầu uống trà, trời nóng như vậy, tỷ cũng đi lên uống một chén đi. Muội mời, trà nơi này thật sự rất ngon!” Chưa đợi nàng đáp lời, Thích Vi liền kéo nàng lên quán trà.

Ngồi xong, Cầu Mộ Quân kêu một ly trà, một bên phẩm trà, một bên nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, một bên trò chuyện cùng Thích Vi.

Thích Vi là nữ tử hoạt bát thiện lương, không có tâm cơ gì, lần đầu gặp mặt lại coi Cầu Mộ Quân như tỷ muội tốt, có cái gì nói cái gì, làm cho nàng có chút áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Con gái Thích gia (II)

Thích Vi là nữ tử hoạt bát thiện lương, không có tâm cơ gì, lần đầu gặp mặt lại coi Cầu Mộ Quân như tỷ muội tốt, có cái gì nói cái gì, làm cho nàng có chút áy náy.

Áy náy vì tất cả đều là kế hoạch của nàng, việc vừa rồi là nàng cố ý tạo một cuộc gặp gỡ bất ngờ, Thích Vi chính là công cụ bị nàng lợi dụng.

Khi nào thì nàng lại trở thành người như thế . Cầu Mộ Quân âm thầm quyết định, trừ bỏ lợi dụng Thích Vi tiếp cận Thích gia, tiếp cận những người khác, nàng nhất định không làm chuyện thương tổn đến nàng ấy.

“Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ có biết muội vì sao uống trà ở đây không ?” Thích Vi đột nhiên hỏi.

Cầu Mộ Quân nói: “Muội không phải nói trà nơi này rất ngon sao sao?”

“Đúng là vậy, nhưng mà muội đến nơi này uống, là vì đợi buổi diễn ở đây mở màn, muội thích nhất xem diễn xướng ở đây, có rất nhiều vở mới, không giống nơi khác, mỗi ngày đều là “Tinh trung đèn nợ nước”, “Tần Hương Liên” gì gì đó, nhìn đến phát chán. Mộ Quân tỷ tỷ, không bằng tỷ cùng xem với muội đi!” Thích Vi nói.

Cầu Mộ Quân gật gật đầu nói: “Tốt, dù sao tỷ cũng thật lâu rồi không nghe diễn xướng, trước kia cũng chỉ đi theo cùng nương tỷ, nàng chỉ thích xem mấy vở muội vừa nói, bắt tỷ xem cùng rất nhiều lần.”

“Ha ha!” Thích Vi cười nói: “Chúng ta uống trà xong phải xuống dưới kia giành chỗ!”

Trong chốc lát, hai người đến dưới lầu, ngồi ở hàng đầu, vị trí khác lúc trước có người ngồi, hình như đều là đến xem diễn.

Chờ bàn chung quanh đều có người ngồi, một tiếng la vang, diễn cũng mở màn.

Quả nhiên giống Thích Vi nói là vở mới, trước kia nàng chưa từng xem, thấy vậy cũng bắt đầu chú ý.

Ban đầu đi ra một lão sinh(1), xướng trong chốc lát, tiếp theo một chính đán(2) đi ra, sau đó lại đi ra một hoa đán(3), lớn mật mạnh mẽ, giọng tốt, hoá trang cũng thật đẹp.

“Mau mau mau, Mộ Quân tỷ tỷ mau nhìn, tiểu sinh (4) này thật đẹp, Trương Khả Y! Là người muội thích nhất!” Thích Vi chỉ vào tiểu sinh áo trắng mới ra nói.

Cầu Mộ Quân nói: “Nhưng tỷ lại cảm thấy nha hoàn vừa rồi làm cho người ta yêu thích.”

Không nghĩ tới Thích Vi xuy một tiếng, nói: “Cái gì mà khiến người ta thích, cũng chả có gì lợi hại!”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói: “Không thể nào? Nhìn hoá trang của nàng là người tốt mà!”

“Không phải, muội là nói bản thân nàng --” Thích Vi tiến đến nàng bên tai nói: “Nàng không chuyên tâm hát hí khúc, lại luôn bám lấy nhị ca muội mỗi ngày muốn này muốn nọ, còn muốn nhị ca muội lấy nàng. Tuy rằng nhị ca muội không phải người tốt gì, nhưng cũng không thể bị nàng làm hỏng chứ!” Thích Vi nói, lại liếc hoa đán trên đài một cái.

“Nàng cùng nhị ca muội.....” Cầu Mộ Quân nghĩ rằng, ca ca Thích Vi là công tử của Đại Tư Không, làm sao có thể ở cùng con hát? Mà vừa rồi Thích Vi nói nhị ca nàng không phải người tốt gì, phỏng chừng nhị ca nàng là kẻ không học vấn, không nghề nghiệp ăn chơi trác táng.

“Kỳ thật đi, nàng cũng rất ngốc, cũng không giấu lại nhị ca muội là loại người nào, con hát, nữ tử thanh lâu, thậm chí là tiểu thư cô nương trong sạch hẳn đều trêu chọc qua, loại người giống hẳn làm sao có thể thật tình thích mình nàng, thật sự là rất ngốc!” Thích Vi lại ghé sát vào nàng nói, vừa vặn giống phán đoán của nàng về Thích nhị công tử.

Cầu Mộ Quân cười cười, nói: “Có lẽ, nàng cũng không muốn thế, chỉ là rất muốn tìm một người có thể dựa vào thôi.”

Xem diễn xong, cũng không còn sớm, Cầu Mộ Quân đang nghĩ nên trở về nhà, Thích Vi đã nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, muội đưa tỷ về, làm bảo tiêu của tỷ, miễn cho có người nhìn thấy tỷ đi một mình, trêu chọc tỷ.”

Cầu Mộ Quân nhìn không được cười lên một tiếng, nói: “Tỷ mới không sợ, tỷ hiện tại rất tự do, muốn làm gì thì làm.” Nàng hiện tại không thể so với khuê nữ tiểu thư, lúc nào cũng bị người chú ý, thanh danh cũng không tốt, chẳng phải sợ bị người ta đàm tiếu.

Không nghĩ tới Thích Vi nghĩ nghĩ, nói: “Tỷ nói cũng đúng, muội bước bình một chút nương đã nói đến lúc đó ở nhà làm gái lầu thì không có người muốn. Nếu muội cũng giống tỷ, vậy nàng sẽ không có lý do nói muội nữa. Vậy muội cũng đi tìm thái giám gã mấy ngày, sau đó lại để cho hắn hù muội, muội lại có thể về nhà tự do tự tại chơi đùa.”

Cầu Mộ Quân vừa cười cười, cùng nàng đi ra quán trà. Thích Vi đi cùng nàng, Cầu Mộ Quân nói: “Muội tiễn tỷ về, chính mình trở về muộn thì làm sao bây giờ?”

Thích Vi không thèm lo lắng nói: “Yên tâm, có khi trời sắp tối rồi muội mới trở về cơ! Thời gian quá dài, cha nương muội cũng không nói gì, chỉ cần muội trở về trước lúc trời tối là được, tỷ xem mặt trời còn cao như vậy, muội còn rất nhiều thời gian!”

Cầu Mộ Quân nói: “Vậy cha mẹ muội đối với muội thật đúng là quá tốt, cha tỷ dù thế nào cũng sẽ không cho phép tỷ ra ngoài quá lâu!”

Thích Vi làm mặt ngáo ộp nói: “Cái này còn phải cảm tạ nhị ca muội, chính bởi vì huynh ấy rất không có tiền đồ, rất không nghe lời cha mẹ muội, mới khiến cho muội được tự do như vậy. Tuy rằng muội không đoan trang nhân tính, nhưng chỉ cần bọn họ đặt muội cùng nhị ca một chỗ so sánh, liền cảm thấy muội thật tốt, thực ngoan ngoan!”

Cầu Mộ Quân lại bị nàng trêu chọc nở nụ cười, nghĩ rằng nếu theo như lời nàng nói, nhị ca nàng hẳn là người quá mức vô pháp vô thiên!*

**Vô pháp vô thiên [无法无天]: “Pháp” là “luật pháp” (“mẫu mực”), “thiên” là “trời”. Cả câu tạm hiểu “Không có luật pháp (mẫu mực), coi trời bằng vung”.*

Đến trước cửa Cầu phủ, Thích Vi nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, ngày mai tỷ lại ra ngoài chơi được không, muội đưa tỷ đi đến một chỗ uống cháo lá sen, rất ngon!”

Lúc này Cầu Mộ Quân thấy được bóng dáng Sanh Dung công chúa trên người nàng, tựa hồ các nàng đều là người yêu mới mẻ, chẳng qua Sanh Dung công chúa so với nàng càng to gan hơn một chút, cũng không nhu thuận đáng yêu giống nàng, mà càng nhiều một phần tùy hứng. Nàng cười nói: “Được, dù sao tỷ cũng không có việc gì làm, cũng chưa được uống qua cháo lá sen!”

“Vậy ngày mai muội ở trên lầu quán trà hôm nay chờ tỷ!” Thích Vi vui vẻ nói.

Cầu Mộ Quân gật gù đầu nói: “Vi Vi có muốn vào nhà tỷ ngồi một lát không?”

Thích Vi vội xua tay nói: “Không được không được, thầy cha và nương tỷ lại phải khom người vấn an, giả dạng bộ dáng tri thư đạt lễ, mệt chết.”**

*** Tri thư, đạt lễ (知書達禮) có nghĩa là phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi*

Cầu Mộ Quân bị bộ dáng như sắp ra trận giết địch kia của nàng chọc nở nụ cười, nói: “Được rồi, vậy thì không đi, muội đi về trước đi, về nhà sớm một chút, đừng làm cho cha nương muội lo lắng.”

“Được rồi được rồi, tỷ đi vào muội sẽ đi, muội sẽ không la cà, lập tức trở về!” Thích Vi nói xong, đẩy nàng vào Cầu phủ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Công tử đào hoa

“Được rồi được rồi, tỷ đi vào muội sẽ đi, muội sẽ không la cà, lập tức trở về!” Thích Vi nói xong, đẩy nàng vào Cầu phủ

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn nàng cười, vào cửa.

Xử trí theo cảm tính, lại bắt đầu cầu nguyện hung thủ không phải Thích Tĩnh. Nếu hung thủ là Thích Tĩnh, nếu Thích Tĩnh hại chết người nhiều như vậy, vậy nàng cùng Thích Vi không phải là kẻ thù sao? Thích Vi là nữ tử thiên chân thiện lương như vậy, thực không đành lòng làm cho nàng dính vào những thứ ô uế này.

Ngày hôm sau, Cầu Mộ Quân không mang theo nha hoàn, một mình tới quán trà Thẩm Nhã. Đi lên tầng hai quán trà, cách lầu hai còn có mấy bậc cầu thang, liền thấy được Thích Vi vẫn ngồi ở bàn cạnh cửa sổ. Thích Vi nhìn ra phía cầu thang, thấy nàng liền cười thật tươi, vẫy tay với nàng, sau đó liền gọi tiểu nhị tới.

Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng nhắc váy chuẩn bị lên lầu, lại không ngờ cây quạt cầm trong tay rơi xuống tầng dưới.

Cầu Mộ Quân vội cúi đầu nhìn thấy, chỉ thấy cây quạt phiêu phiêu bay lượn, rơi trên người một vị công tử tuổi trẻ, bị hấn bắt được.

Công tử kia ngẩng đầu lên nhìn nàng cười, mặt như cánh hoa, mục nhược thu ba*, chỉ là liếc nhìn nàng một cái bình thường, lại giống như sinh ra vô số tình.

**Mục (目) - mắt, Thu ba (秋波) - Sóng mùa thu, dùng để ví đôi mắt long lanh của phụ nữ đẹp =.*

Cầu Mộ Quân bất giác có chút ngượng ngùng, nhất thời đã quên muốn nói cái gì. Nhưng công tử kia đột nhiên nhắc vạt áo bào nhảy lên, đứng trên cầu thang, đưa cái quạt kia cho nàng.

Cầu Mộ Quân đưa tay nhận lấy cây quạt, cúi đầu nói: “Đa tạ công tử.”

Công tử trẻ tuổi nở nụ cười, một đôi mắt xéch chớp chớp trông rất đẹp mắt, nói: “Chỉ chạm vào cây quạt của tiểu thư một chút, tay ta liền đầy mùi thơm” Câu này tuy là khen, nhưng khi Cầu Mộ Quân nghe cảm thấy có chút lỗ mãng, hơn nữa mặt mày hẳn lúc nào cũng mang bộ dáng sinh tình, cũng khiến nàng càng không có cảm tình.

Nàng chỉ cười, gật đầu với hắn, xoay người đi lên lầu.

“Mộ Quân tỷ tỷ, sao lâu như vậy mới lên..... Nhị ca?” Thích Vi nói chuyện với nàng, lại đột nhiên nhìn về phía sau nàng.

Nghe nàng kêu nhị ca, Cầu Mộ Quân quay lại, vừa vặn thấy được vị công tử thay nàng nhặt cây quạt mà nàng lại không có cảm tình kia. Lần này nàng

cùng vị công tử kia bốn mắt nhìn nhau, công tử kia lại cười nói: “Muội muội ta vừa rồi gọi cô nương là ‘tiểu thư’?”

Chưa đợi Cầu Mộ Quân đáp lời, Thích Vi liền đứng dậy chạy đến trước mặt hai người nói: “Hai người sao lại cùng nhau đến? Nhị ca, xem bộ dáng huynh thật háo sắc, sẽ không phải thấy Mộ Quân tỷ tỷ xinh đẹp, có ý với nàng chứ? Nói cho huynh, nàng là của ta, huynh muốn tìm phải đi tìm cô nương hát hí khúc kia của người.....”

“Khụ.....” Thích nhị công tử nhẹ giọng ho một cái, giận dữ nói: “Cái gì mà háo sắc? Con gái sao có thể nói lung tung, cẩn thận để cho nương nghe thấy, lại mắng muội!” Sau đó lại nhìn Cầu Mộ Quân, quay đầu nói: “Ta vừa vặn muốn tới uống chén trà, đừng tới vị tiểu thư này, hai người quen nhau?”

Thích Vi giữ chặt Cầu Mộ Quân nói: “Đương nhiên, hôm qua mới quen, nhưng chúng ta hiện tại đã là tỷ muội tốt.” Nói xong, liền lôi kéo Cầu Mộ Quân ngồi xuống.

Thích nhị công tử cũng theo sau, ngồi ở một bên Thích Vi. Sau đó nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói: “Ta là nhị ca của Vi Vi, Thích Ngọc Lâm, chưa biết xưng hô với tiểu thư như thế nào?”

Cầu Mộ Quân trả lời: “Thích công tử, tiểu nữ tử họ Cầu, tên Mộ Quân.”

Thích Vi lập tức nói: “Nàng chính là con gái lớn của Cầu hầu gia, chính là vị nữ trung hào kiệt kia, ngay cả Hoàng Thượng cũng không cần --” Nói , nhìn về phía Thích Ngọc Lâm.

Thích Ngọc Lâm bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là Cầu tiểu thư, Thích Ngọc Lâm nghe danh đã lâu!” Cầu Mộ Quân cúi đầu nói: “Để cho Thích công tử chê cười.”

“Sao có thể, Thích Ngọc Lâm cũng giống Vi Vi rất kính nể tiểu thư! Không ít nữ tử không muốn tiến cung, dám hành động như vậy, ở trước mặt hoàng thượng cũng không cầu xin tha thứ một câu lại chỉ có Cầu tiểu thư ngời thôi!” Thích Ngọc Lâm nói.

Lúc này tiểu nhị đem trà của Cầu Mộ Quân bưng lên, là Thích Vi gọi giúp nàng.

Thích Ngọc Lâm gọi tiểu nhị mang thêm một ly đến.

Thích Vi nhìn hấn nói: “Nhị ca, huynh đi làm chuyện của huynh, ai muốn huynh ngồi đây đâu!”

Khuôn mặt tuấn tú của Thích Ngọc Lâm đen lại, nói: “Muội sao lại như vậy, ta là ca ca của muội, sao lại coi ta như người xấu vậy?”

“Hừ!” Thích Vi bĩu môi nói: “Huynh vốn không phải người tốt! Hơn nữa hiện tại muội ngồi cùng Mộ Quân tỷ tỷ, đối với tỷ ấy mà nói, huynh chính là người xa lạ, muội cùng tỷ ấy cùng một phe, cho nên huynh đối với muội cũng là người xa lạ. Huynh có thấy tiểu thư trong sạch nào lại ngồi uống trà cùng một nam nhân xa lạ không? Hay là giống như huynh.....” Thích Vi nhìn hấn từ trên xuống dưới một cái, nói: “Quên đi, không nói, dù sao muội muốn nói cái gì huynh đều biết.” Tựa hồ vẫn lưu chút tình cảm mà chưa nói ra cái gì khó nghe.

Thích Ngọc Lâm nhìn Cầu Mộ Quân, thấy nàng cúi đầu uống trà, cố ý làm bộ như không chú ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ, quay đầu lại, ý cười trên mặt cũng biến mất, lờm Thích Vi, ý bảo nàng ở trước mặt Cầu Mộ Quân tha cho mình.

Thích Vi mở to hai mắt nhìn về phía hấn, lại nhìn nhìn Cầu Mộ Quân, sau đó lại nhìn về phía hấn, bộ dáng tức giận.

Thích Ngọc Lâm lại làm ra vẻ mặt cầu tình, Thích Vi quay đi, không để ý tới hấn.

Kế tiếp, Thích Vi cũng không tiếp tục công kích hấn, nhưng cũng không nói gì với hấn, coi hấn như người tàng hình.

Uống cạn chén trà, Thích Vi muốn dẫn Cầu Mộ Quân đi uống cháo lá sen, Thích Ngọc Lâm bởi vì không được Thích Vi hoan nghênh, lại không dám lỗ mãng với Cầu Mộ Quân, không dám đi theo, liền rời đi.

Hai người từ trên lầu xuống, Thích Vi còn than thở nói: “Nhị ca hôm nay thật giống đồ vô lại, bình thường muội muốn huynh ấy đi theo giúp muội một chút, huynh ấy cũng không thèm để ý muội, một lòng một dạ đi tìm phong hoa tuyết nguyệt của huynh ấy, hôm nay lại luôn quán quýt lấy chúng ta, đúng là mặt dày!”

Cầu Mộ Quân biết ý tứ của nàng, khó mà nói gì, chỉ mỉm cười.

Không nói đến gia thế phú quý của Thích Ngọc Lâm, cũng không nói tới tướng mạo có thể so với Phan An, Tống Ngọc của hấn, chỉ cần một đôi mắt xéch câu hồn của hấn kia, có thể làm cho các tiểu thư khuê, các tiểu cô nương vừa gặp đã yêu. Nhưng mà nàng..... Một kẻ đã trao trái tim cho người khác, gặp mấy thứ đó, chỉ coi là xem qua mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Người không nên gặp lại

Không nói đến gia thế phú quý của Thích Ngọc Lâm, cũng không nói tới tướng mạo có thể so với Phan An, Tống Ngọc của hắn, chỉ cần một đôi mắt xéch câu hồn kia của hắn, có thể làm cho các tiểu thư khuê, các tiểu cô nương vừa gặp đã yêu. Nhưng mà nàng..... một kẻ đã trao trái tim cho người khác, gặp mấy thứ đó, chỉ coi là xem qua mây khói.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới, ở trong sự của an bài của ông trời, Thích Ngọc Lâm cùng nàng không chỉ là “gặp qua”.

Nàng cố ý kết bạn với Thích Vi, lại vô tình có liên hệ với Thích Ngọc Lâm.

Từ ngày đó ở quán trà ngồi cùng bàn uống một ly trà, nàng cùng Thích Vi đi chơi, Thích Ngọc Lâm cũng không đi theo Thích Vi, gặp lại Thích Ngọc Lâm vẫn là chuyện mấy ngày sau.

Là ba ngày trước, thuốc của Cầu Vĩ đã hết, Cầu Mộ Quân liền sai hạ nhân đi bốc, kết quả hạ nhân lại tay không trở về, nói rằng thiếu một vị thuốc, được điểm lớn nhất kinh thành cũng không có, lão bản nói phải ba ngày sau mới có.

Cầu Mộ Quân cuối cùng có thể thở phào một hơi. Vị thuốc kia rất quan trọng, ắt không thể thiếu, thiếu nó, tương đương với không uống thuốc. Thuốc của Cầu Vĩ mặc dù không còn nhiều lắm, nhưng có thể uống tiếp năm, sáu ngày nữa, nếu ba ngày nữa có hàng vậy cũng tốt.

Ba ngày sau, Cầu Mộ Quân tự mình đi lấy thuốc, lúc này hỏi mới biết được thì ra cây thuốc này chỉ mọc ở một nơi hẻo lánh phía nam, chỗ đó năm nay khí hậu khác thường, làm cho sản lượng thuốc này giảm mạnh, vì thế nơi nơi đều thiếu hàng, giá cũng tăng cao. Nghe tình huống này, Cầu Mộ Quân vốn định lấy nhiều một chút, nhưng ông chủ cũng không cho, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể lấy mười ngày thuốc.

Cầu Mộ Quân cầm thuốc trở về, đi đến nửa đường, trời lại đột nhiên mưa.

Nàng kinh hoàng ôm thuốc vào trong lòng, nhìn bốn phía, lại không thấy được chỗ có thể trú mưa. Thuốc bị dính chút nước mưa sẽ biến chất, nàng che chở cẩn thận, để mưa rơi lên tóc, quần áo, hối hận không mang theo ô. Nhưng mưa mùa hè, dù nàng ôm chặt thuốc trong lòng như thế nào cũng vô dụng, làm thế nào bây giờ? Nàng nhất thời sốt ruột. Xa xa một chiếc xe ngựa đi tới, đi qua nàng lại chậm rãi ngừng lại, vòng lại, đi tới trước mặt nàng.

Cầu Mộ Quân kỳ quái ngẩng đầu, liền thấy được Thích Ngọc Lâm từ trong xe ngựa ló ra. “Cầu tiểu thư, người đi mua thuốc sao?”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

Thích Ngọc Lâm nói: “Ta thật ra muốn đưa tiểu thư đi một đoạn, nhưng mà trong xe chỉ có một mình ta, tiểu thư chỉ sợ sẽ không lên ngồi cùng ta, nếu không tiểu thư đem thuốc giao cho ta đặt trong xe ngựa, ta để cho xe ngựa đi tới nhà người trước, người đi theo đằng sau xe ngựa cũng được.”

Cầu Mộ Quân bật cười, nhìn hắn nói: “Nếu ta đem thuốc giao cho công tử, sợ công tử cầm thuốc chạy mất.” Nói liền đi tới trước xe ngựa.

Thích Ngọc Lâm đứng dậy tiếp nhận gói thuốc trong tay nàng, để cho nàng tự đi lên, nhưng váy dài khiến Cầu Mộ Quân không lên được, vẫn phải để cho Thích Ngọc Lâm giúp nàng.

“Đi quý phủ Cầu hầu gia.” Thích Ngọc Lâm nói với xa phu phía ngoài.

Cầu Mộ Quân lên xe, ngồi đối diện Thích Ngọc Lâm, sửa sang lại quần áo đã ướt một nửa trên người, liền nhìn thấy Thích Ngọc Lâm đưa khăn tay qua.

“Đây không phải của ta, là của nương ta, nàng để tú phờng trong thành thêu, sai ta thuận tiện giúp nàng mang về.” Chưa đợi Cầu Mộ Quân nói, hắn liền giành nói trước.

Cầu Mộ Quân nhìn khăn tay, nói: “Nếu vẫn còn mới, ta sao có thể không biết xấu hổ mà dùng?”

“Không có gì, trở về ta nói là ta dùng rồi, nàng có rất nhiều khăn tay, không để ý một hai cái này.” Thích Ngọc Lâm vẫn đưa tay khăn đến trước mặt nàng.

Cầu Mộ Quân đưa tay nhận khăn tay, nói: “Cám ơn Thích công tử.”

Nàng dùng khăn lau mặt, Thích Ngọc Lâm tựa hồ biết không nên nhìn, liền dời ánh mắt về phía khác, lại nhìn không được lại nhìn về phía nàng.

Lau khô mặt, Cầu Mộ Quân ngượng ngùng đưa tay khăn trả hắn, hơi hơi có chút đỏ mặt. Thích Ngọc Lâm cười cười, nhận lấy khăn tay.

“Thích công tử đưa ta về nhà, sẽ không chậm trễ chuyện của người sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Thích Ngọc Lâm nói: “Không sao, hôm nay ta vốn hẹn cùng vài vị bằng hữu, muốn đi..... ngoại ô uống rượu luận thi, kết quả nửa đường gặp trời mưa, ta nghĩ lúc này luận thi cũng luận không được, liền trở về. Dù sao về nhà cũng không có việc gì làm, đưa tiểu thư về coi như là một chuyện tốt. Nói cho Vi Vi biết, phòng chừng sẽ cảm tạ ta đấy!”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Phiền toái Thích công tử.”

Hai người dọc theo đường đi trò chuyện, cũng còn có chút xấu hổ, cách Cầu phủ còn có vài bước, Thích Ngọc Lâm đề xa phu ngừng xe. “Cầu tiểu thư dừng ở đây đi, miễn cho người trong nhà người nhìn thấy người từ trên xe ngựa của ta đi xuống, sẽ nói người.” Thích Ngọc Lâm nói.

Cầu Mộ Quân không nghĩ tới hắn còn có thể lo lắng chu đáo như vậy, cười cười với hắn, lại nói cảm tạ, cầm thuốc muốn xuống xe ngựa.

“Cầu tiểu thư đợi chút.” Thích Ngọc Lâm lấy ra một chiếc ô ở bên cạnh nói: “Vẫn còn mưa, Cầu tiểu thư vẫn nên cầm cái ô này đi, miễn cho thuốc bị hỏng.” Nói xong, đưa ô nàng.

Xe cũng ngồi, khăn tay cũng dùng, còn ở trong một chiếc xe ngựa ngồi lâu như vậy, lại từ chối có vẻ không hay, Cầu Mộ Quân liền nhận lấy cái ô.

“Cám ơn Thích công tử, chờ ngày nào đó, ta để cho Vi Vi mang về.” Cầu Mộ Quân nói.

Thích Ngọc Lâm cười nói: “Ta đưa ô cho tiểu thư, là đáp tạ tiểu thư đi cùng ta cả đoạn đường, nếu tiểu thư làm vậy, chỉ sợ nhà đầu Vi Vi kia cũng lười cầm lại.”

Cầu Mộ Quân cười cười, miễn cưỡng che ô xuống xe ngựa.

Đội nàng vào cửa lớn Cầu phủ rồi, xe ngựa mới quay đầu rời đi.

Trời mưa liên hai ngày, sau đó lại nắng, tiếp theo liền nghênh đón lễ Thất Tịch.

Thất Tịch trong kinh thành vô cùng náo nhiệt, đương nhiên không thể thiếu phần Thích Vi, thậm chí từ hai ngày trước Thích Vi đã hẹn sẵn với Cầu Mộ Quân.

Khi Cầu Mộ Quân lại một lần nữa đi đến quán trà Thẩm Nhã, không chỉ thấy Thích Vi, còn thấy Thích Ngọc Lâm

Thích Vi thấy nàng nhìn về phía Thích Ngọc Lâm, liền giải thích nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, là muội dẫn huynh ấy tới, tỷ có biết không Thất Tịch vài năm nay, từ lâu Hồng Thái buổi tối đều cử hành ‘Đại hội Khất thái’?”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

Thất Tịch là ngày của nữ nhi, rất nhiều nữ tử chưa gả ở kinh thành đều tham gia. Mà từ lâu Hồng Thái lại là nơi tổ chức, ngày này hàng năm trước cửa lâu dựng một cái cột cao, ở đỉnh có một quả thất thái tú cầu (1), sau đó để cho nam tử tuổi trẻ chưa kết hôn chém giết, lấy được tú cầu không những được phần thưởng là một số tiền lớn, còn có thể cầm tú cầu trong tay tặng cho nữ tử mình thích. Khi nam tử đem tú cầu giao cho vị cô nương kia, từ lâu đã sớm thỉnh bà mối, sẽ đi ra thay nam tử tuổi trẻ đó làm mai với nhà gái.

Từ lần đầu tiên tổ chức, đại công tử của Vương viên ngoại bắt được tú cầu, dưới khung cánh hoa rơi đầy trời, tặng cho tiểu thư Dương gia, sau đó hai bên lập tức hi kết lương duyên, cho tới bây giờ đã sinh ra một trai một gái. Khuê trung nữ tử chưa gả kỳ vọng nam tử mình thích có thể cướp được thất thái tú cầu, Thất Xảo nương nương sẽ phù hộ vào quả tú cầu của hắn, sau đó ở dưới ánh trăng, trong tiếng hoan hô của mọi người đính hạ việc hôn nhân.

Thích Vi nói: “Quà tặng năm nay mấy ngày hôm trước đã được từ lâu Hồng Thái thông báo, là bức họa ngọc hoa sen, rất đẹp, muội để cho huynh ấy đi cướp thất thái tú cầu cho muội, để muội ôm ‘hoa sen đỏ’ về nhà, chỉ cho phép thành công không được thất bại!”

Cầu Mộ Quân cười nhìn Thích Ngọc Lâm nói: “Thích công tử có muội muội như này thật đúng là đáng thương.”

“Ha ha, Mộ Quân tỷ tỷ không được nói giúp huynh ấy!” Thích Vi kéo nàng nói.

Thích Ngọc Lâm chỉ cười nhìn Cầu Mộ Quân, không nói chuyện.

“Đừng rồi, chúng ta đi Thành Đông, muội nghe được bên kia có tiếng hát, chờ ‘người kia’ đến liền đi xem, nói không chừng là có ca múa.” Thích Vi nói.

Cầu mộ kỳ quái nói: “Chờ ai?”

Thích Vi thần bí cười, nói: “Đội lát nữa tỷ sẽ biết!” Nói xong, liền kéo nàng xuống lầu, Thích Ngọc Lâm đi theo sau. Đến Thành Đông, Thích Vi chỉ vào một gốc cây liễu nói: “Là nơi đó là nơi đó, chúng ta chờ ở chỗ này đi.” Mặt trời có chút chói chang, Cầu Mộ Quân miễn cưỡng che, thấy Thích Vi bộ dáng thần thần bí bí, rất kỳ quái.

Thích Ngọc Lâm cũng nhịn không được hỏi: “Rốt cuộc là ai, người muội mời đến có thể có gì tốt?”

“Hừ! Huynh chờ sẽ biết! Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ thấy nàng nhất định sẽ chấn động.” Thích Vi vừa nói, vừa nhìn về phía xa.

Thích Ngọc Lâm nhìn ánh mắt của nàng, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói “Sẽ không phải là.....” mới nói một nửa đã bị Thích Vi bưng kín miệng, “Không cho nói, muội muốn cho Mộ Quân tỷ tỷ một kinh hi!”

“Là kinh hách thì có.” Thích Ngọc Lâm đội nước lã nói: “Mấy người chúng ta đi không phải tốt rồi sao, vì sao muốn gọi Phong nha đầu kia đến?”

Thích Vi lườm hắn một cái nói: “Huynh sao lại như vậy! Nàng rất khó được một lần ra ngoài chơi.”

Thích Ngọc Lâm nhìn ô trong tay Cầu Mộ Quân, nói:“Cầu tiểu thư, để ta cầm hộ ngươi.” Nói xong, liền nhận lấy ô trong tay nàng.

“Ha ha, Vi Vi!” Một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Cầu Mộ Quân cùng Thích Ngọc Lâm đồng thời quay đầu lại, thấy được có người đang đi về phía này.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Xấu hổ

Ha ha, Vi Vi!” Một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Cầu Mộ Quân cùng Thích Ngọc Lâm đồng thời quay đầu đi, thấy được Sanh Dung công chúa đang cao hứng chạy về phía này, và đi ở phía sau nàng là..... Đoàn Chính Trung!

Trong lòng Cầu Mộ Quân chấn động mạnh, hoảng hốt như bị sét đánh, chết cứng tại chỗ.

Nghe thấy tiếng của Sanh Dung, Thích Vi vốn đang cười, lúc nhìn thấy Đoàn Chính Trung tươi cười cũng cứng lại. Nàng nhìn chằm chằm Đoàn Chính Trung, sau đó lại nhìn về phía Cầu Mộ Quân.

Thích Ngọc Lâm thấy Đoàn Chính Trung, cũng nhìn về phía Cầu Mộ Quân bên cạnh, còn không tự giác nghiêng thân thể về phía nàng một chút.

Đoàn Chính Trung thấy Cầu Mộ Quân, trên mặt tuy rằng hơi có chút biến hóa, nhưng so với những người còn, gió êm sóng lặng hơn. Hắn đầu tiên là nhìn Cầu Mộ Quân, sau đó nhìn về phía Thích Ngọc Lâm đang đứng ở bên cạnh nàng, che cho nàng.

Sanh Dung vừa thấy Cầu Mộ Quân bên cạnh Thích Vi bên, lập tức hô to một tiếng, quay đầu mà nói:“A! Đoàn thái giám ngươi xem phu nhân của ngươi.....” Tiếng bỗng im bật, nàng chớp hai mắt, nói:“Đã quên, các ngươi hiện tại hình như không phải vợ chồng nữa rồi.”

Đoàn Chính Trung không nhìn nàng, cũng không có ý nhìn Thích Ngọc Lâm, chỉ ngẫu nhiên đem tầm mắt đảo qua hắn.

Thích Vi chạy tiến lên túm lấy một tay Sanh Dung kéo đến một bên.

Thanh âm của nàng ép tới rất thấp, mấy người cũng không nghe được nàng nói cái gì, nhưng nàng vừa nói xong, lập tức liền nghe được Sanh Dung nói:“Hôm nay mẫu hậu giữ ta, ta không có cơ hội lên ra, ta chỉ còn nước cầu nàng thả ta, nàng không chịu, ta phải nói nếu không cho ta đi ta sẽ quý đến sáng mai, nàng mới miễn cưỡng để ta đi, nhưng phải cho Đoàn thái giám đi cùng, cho nên hắn ở đây!”

Cầu Mộ Quân cúi đầu không nói lời nào, Thích Ngọc Lâm nhìn ô, lại xê dịch ô về phía Cầu Mộ Quân, bộ dáng quan tâm săn sóc. Mặt Đoàn Chính Trung không chút thay đổi đứng tại chỗ.

Thích Vi xấu hổ hướng nàng nói:“Ngươi nói nhỏ chút!” Kết quả bởi vì rất kích động, những lời này của nàng cũng chẳng nhỏ chút nào.

“Vi sao ? Vi sao phải nói nhỏ chút?” Sanh Dung hỏi.

Thích Vi bị nàng biến thành đỏ mặt, nhắm mắt không nhìn nàng, vội la lên:“Bởi vì Mộ Quân tỷ tỷ cùng..... Ai..... Ngươi..... Ngươi thật sự là.....”

Lúc này Cầu Mộ Quân đột nhiên nói:“Đoàn tổng quân, phải đa tạ hưu thư của ngươi, ngươi thành toàn ta, khiến cho ta được tự do, Hoàng Thượng chắc không hề cao hứng?”

Lời của nàng làm cho tất cả mọi người nhìn về phía nàng, sau đó lại cùng nàng nhìn Đoàn Chính Trung.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng chằm chằm, hồi lâu mới ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người nói:“Lúc trước ở Đoàn phủ, ta thật ra không phát giác phu nhân thì ra là người tiêu sái như vậy.”

“Đoàn công công, Mộ Quân đã không phải phu nhân của ngươi.” Thích Ngọc Lâm nói.

Những lời này của hắn làm cho Cầu Mộ Quân hoảng sợ.

Công công tuy rằng là tôn xưng đối với hoạn quan, nhưng chung quy là cố ý chỉ ra chuyện Đoàn Chính Trung là thái giám, hơn nữa, nàng cùng Thích Ngọc Lâm cũng không thân quen, lúc trước hắn đều gọi nàng là Cầu tiểu thư, nhưng hiện tại lại trực tiếp gọi Mộ Quân, cái này không phải cố ý đối đầu cùng Đoàn Chính Trung sao? Trên mặt nàng vẫn bất động thanh sắc, sau đó trong lòng dậy sóng âm thầm vụng trộm nhìn về phía Đoàn Chính Trung.

Thích Vi cũng lắp bắp kinh hãi, trước nhìn chằm chằm Thích Ngọc Lâm, sau đó lại nhìn về phía Đoàn Chính Trung.

Thích Ngọc Lâm còn khẽ mỉm cười, mang theo khiêu khích nhìn lại.

“Mộ Quân?” Đoàn Chính Trung lặp lại. Sau đó nhìn Cầu Mộ Quân, lại nhìn Thích Ngọc Lâm đang giúp nâng che ô, nói: “Xung hô, hành động như thế, tựa hồ vị phu nhân bị ta bỏ này nhưng lại trong thời gian ngắn tìm được giải tế, không ngờ còn là người tri kỷ trải khắp thiên hạ - Thích nhị công tử, bản sự của Cầu tiểu thư thật đúng là không phải người thường có thể làm được.”

“Đoàn công công ngày ngày vội vàng chăm sóc Hoàng Thượng, làm bạn công chúa, làm sao có tinh lực nhận biết chỗ tốt của Mộ Quân? Hôm nay làm Đoàn công công ngạc nhiên như thế, cũng phải.” Thích Ngọc Lâm trả lời.

“Xem, bên kia thật sự có người ở khiêu vũ, ách, không nói không nói, chúng ta nhanh đi xem đi!” Thích Vi đánh gãy cục diện bế tắc bên này.

Sanh Dung hét lớn: “A, có người khiêu vũ? Sao không nói sớm!” Nói xong, liền chạy tới chỗ phát ra tiếng hát.

Thích Ngọc Lâm diu Cầu Mộ Quân, nói: “Mộ Quân, chúng ta cũng đi đi.”

Cầu Mộ Quân cúi đầu không dám nhìn Đoàn Chính Trung, cùng Thích Ngọc Lâm đi theo sau Sanh Dung.

Thích Vi tắc lưỡi, cũng đi theo.

Khiêu vũ đều là phú thương trong thành mời từ thanh lâu, tất cả đều còn trẻ xinh đẹp, dáng người khiêu gợi, trên đài tất cả đều là lụa mỏng tung bay.

Mấy người đi qua nhìn lên, chỉ thấy một cô nương mặc đồ đỏ nhìn về phía bên này, cười câu hồn, đem một khăn tay màu đỏ thêu uyên ương ném xuống phía Thích Ngọc Lâm.

Khăn tay kia tràn đầy mùi son phấn, lúc Thích Ngọc Lâm không chú ý rơi trên mặt hân, hân cuống quýt đưa tay khăn bắt lấy, nhìn thoáng qua cô nương mặc áo đỏ đang nhìn hân cười, có chút khăn trương nhìn về phía Cầu Mộ Quân.

“Lạn Tú Hoa……” Thấy một màn này Thích Vi liếc Thích Ngọc Lâm một cái, thầm nói.

“Thích công tử, ngài thật là xấu, mấy ngày cũng chưa đến thăm người ta, lần trước khi ngài đến nghe hát, cây quạt vẫn ở chỗ thiếp thân, hiện tại cũng không đến lấy.” Cô nương trên đài vẫy khăn tay nhìn Thích Ngọc Lâm trêu đùa.

Đoàn Chính Trung mỉm cười, phát ra một tiếng hừ lạnh.

Trong lòng Cầu Mộ Quân không thoải mái, nhất thời xúc động, cũng cười nói: “Thích công tử, không phải người đánh mất cây quạt của mình, mới lấy cây quạt của ta chứ? Nếu không phải của ta là quạt lãng quên, nam nhân không thể dùng, nói không chừng cho người mượn dùng, không cần trả ta.”

Cầu Mộ Quân nói như vậy, Thích Ngọc Lâm rất vui sướng, cũng không để ý chuyện xấu hổ vừa rồi, nhìn Cầu Mộ Quân nói: “Mộ Quân thật sự là giữu cọt ta, chẳng sợ cây quạt kia giá trị thiên kim, ta cũng sẽ không dùng, bởi vì thiên kim dễ kiếm, cơ duyên cùng người quen biết mới khó cầu.”

Cầu Mộ Quân cùng Thích Ngọc Lâm nhìn nhau cười, giống một đôi người yêu nói chuyện ngon ngọt, làm cho trên đài cô nương tự rút đầu tiếp tục múa, làm cho Đoàn Chính Trung đứng một bên lộ ra thần sắc giận dữ.

“Các người xem, bên kia bán thiết nhiều tô đường xinh đẹp, ta đi mua tô đường!” Sanh Dung hoan hô một tiếng, liền không thấy bóng dáng đâu nữa, bởi vì thân phận nàng đặc thù, an toàn so với tất cả mọi người đều quan trọng hơn, cho nên mấy người còn lại cùng đuổi theo nàng.

Tô đường này rất đẹp, đủ màu sắc, hơn nữa đều là làm thành bộ dáng tiên nữ.

Đại thẩm bán tô đường thấy vài vị cô nương, cười nói: “Cô nương, mua tô đường đi, đây đều là tô đường Chức Nữ, cô nương ăn có thể được Chức Nữ nương nương phù hộ, nhân duyên tốt đẹp.”

Thích Vi nghe hai chữ ‘nhân duyên’, hơi hơi đỏ mặt, lại trêu chọc cầm lấy một viên tô đường nhét vào cái miệng nhỏ của Sanh Dung, cười nói: “Tô đường Chức Nữ người ăn nhiều một chút, người thích nào loạn như vậy, không ăn nhiều, kéo sẽ khiến cha nương người buồn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Xấu hổ 2

Thích Vi nghe hai chữ ‘nhân duyên’, hơi hơi đỏ mặt, lại trêu chọc cầm lấy một viên tô đường nhét vào cái miệng nhỏ của Sanh Dung, cười nói: “Tô đường Chức Nữ người ăn nhiều một chút, người thích nào loạn như vậy, không ăn nhiều, kéo sẽ khiến cha nương người buồn chết!”

Sanh Dung cũng cầm hai cái nhét vào miệng nàng, nói: “Người mới phải ăn, ta không cần gả, người mới phải gả!”

Thích Vi không trốn được, lại vẫn bị Sanh Dung nhét một cái vào miệng, sau đó che miệng không cách nào mở ra được. Sanh Dung thấy trên tay còn có

một cái, chuyển ánh mắt về phía Cầu Mộ Quân, lập tức chạy đến trước mặt nàng nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, cái này để tỷ ăn!”

Cầu Mộ Quân vội xua tay nói: “Ta không thể ăn, đây là cô nương chưa gả mới có thể ăn.”

Sanh Dung vẫn đem tô đường nhét vào miệng nàng: “Có thể ăn có thể ăn, người thích Ngọc Lâm biểu ca như vậy, ăn xong gả cho hắn đi, hắn so với Đoàn thái giám tốt hơn, hắn có thể sinh con!”

Lời vừa nói ra, mấy người còn lại thiếu chút nữa không thờ nổi, đương nhiên trừ Đoàn Chính Trung.

Thích Ngọc Lâm nhìn không được nở nụ cười, Cầu Mộ Quân cười không nổi, cũng không dám nhìn Đoàn Chính Trung, chỉ trốn tránh miêng tô đường Sanh Dung đưa đến bên miệng.

Thích Vi ở một bên xấu hổ ho khan, cũng không dám nhìn Đoàn Chính Trung bên kia.

Thích Ngọc Lâm nói: “Mộ Quân, người liền ăn đi, không phải là viên đường thôi sao! Sanh Dung, lại đi lấy cho biểu ca vài cái đi, ta cũng thử”

Lúc này hắn không nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, chế nhạo Đoàn Chính Trung, hơn nữa giải vây cục diện xấu hổ này. Nghe hắn nói, Cầu Mộ Quân cũng có chút bình tĩnh lại, nàng không ăn Sanh Dung quyết không bỏ qua, qua đem tô đường để bên môi của nàng, nàng cũng liền hé miệng ngậm tô đường vào trong miệng.

Sanh Dung nhìn Thích Ngọc Lâm nói: “Chính huynh tự lấy đi, ta mới không thèm lấy cho huynh.” Sau đó nàng lại nhìn Đoàn Chính Trung nở nụ cười, cầm lấy một cái tô đường đưa cho hắn nói: “Đoàn thái giám, người cũng ăn đi, rất ngon.”

Đoàn Chính Trung không cầm, chỉ nghiêm túc nói: “Tiểu thư, về sau mấy từ lập gia đình, sinh con không nên lúc nào cũng nói ra miệng, bị cha nương người nghe xong không tốt.”

Sanh Dung bĩu bĩu môi, “À” một tiếng, đem tô đường để vào trong miệng mình.

Tiếp theo, Đoàn Chính Trung liền đi thanh toán tiền.

Vài người đều mới hơn hai mươi tuổi, nói nói cười cười, chỉ có mặt Đoàn Chính Trung vẫn lạnh như băng, thậm chí còn không bình tĩnh như ngày thường, Cầu Mộ Quân không khỏi lại nghĩ tới lúc ở Đoàn phủ hắn cũng như vậy.

Hoặc là nhân nhỏ, hoặc là che giấu cảm xúc, hoặc là âm dương cổ quái, trừ bỏ lúc ở trong thư phòng, nàng vô tình nhìn thấy rõ ràng hắn có cười, hắn thật sự tựa như..... ông già cổ quái. Nhưng hắn còn nhỏ hơn một tuổi so với Thích Ngọc Lâm.

Chẳng lẽ thực sự có người trời sinh tính đã như thế sao, chỉ sợ đều là do các nhân tố bên ngoài thúc đẩy. Bởi vì đang ở trong cung? Bởi vì hầu hạ những người khó hầu hạ?

Cầu Mộ Quân đi cạnh Thích Ngọc Lâm, Thích Ngọc Lâm vẫn giúp nàng che ô, vẫn cười nói với nàng, trong lòng của nàng lại luôn nhớ tới người đang cách nàng hai người - Đoàn Chính Trung.

Nàng hiểu được, Thích Ngọc Lâm cũng không phải thật bởi vì thích nàng, mới cố ý thân mật cùng nàng trước mặt Đoàn Chính Trung như vậy. Hoặc là nói, hắn cũng thích nàng, bởi vì nữ nhân khắp thiên hạ hắn đều thích.

Trước kia nàng không biết Thích Ngọc Lâm, nhưng từ sau khi thấy hắn, nghe đến người khác nghị luận, nàng liền biết là đang nói hắn. Con hát, giáo phường, thanh lâu..... Thật sự giống Đoàn Chính Trung nói, tri kỷ trái khắp thiên hạ. Mấy ngày nay, nàng còn nghe được người khác nói, hắn ở “Mỹ nhân phường” vùng tiền như rác, mua vị cô nương mới lên đầu bảng ở đó – Sơ Dạ.

Đúng là bởi vì thế, hôm nay nàng đi cùng hắn mới có thể làm cho người ta hiểu lầm như vậy. Bọn họ một người là lăng từ kinh nghiệm tình trường, một người là kẻ bị chồng ruồng bỏ, thanh danh hai người cũng không tốt đẹp gì.

Đến giữa trưa, muốn ăn cơm, mấy người liền cùng tiến vào tửu lâu.

Đồ ăn tốt nhất, người đầu tiên Thích Ngọc Lâm gấp cho là Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân nở nụ cười.

Nhìn một màn này, Thích Vi có chút đăm chiêu.

Trước lúc mặt trời xuống núi bọn họ đang định đến tửu lâu Hồng Thái, trước khi “Đại hội Khát thái” bắt đầu, Thích Vi dẫn bọn họ đi xem ‘hoa sen đỏ’ khắc từ ngọc, sau đó chuẩn bị buổi tối để cho Thích Ngọc Lâm thể hiện thân thủ, đoạt thất thái tử cầu.

Đoàn Chính Trung lại nói: “Tiểu thư, phải về thôi.”

Sanh Dung đang chơi đùa vui vẻ, vừa nghe lời này lập tức xụ mặt.

“Ai nha, trí nhớ người sao lại tốt như vậy, ta còn tưởng người đã quên. Chúng ta cướp tú cầu rồi mới về, được không? Đúng rồi! Người đi cướp, người cũng đi cướp đi, đoạt ‘hoa sen đỏ’” Vì Thích Vi thích cho ta, sau đó người đem tú cầu ném, lại lấy thẻ từ mới!” Sanh Dung càng nghĩ càng hưng phấn, kích động nói.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng không nói lời nào, tựa hồ là chờ nàng nói xong liền dẫn nàng đi.

Sanh Dung còn nói thêm: “Nhu vậy như vậy!” Nàng chỉ vào Thích Vi, Thích Ngọc Lâm nói: “Chúng ta một đội, bọn họ một đội, ta lấy ‘hoa sen đỏ’ của Vi Vi, người đem tú cầu ném cho Mộ Quân tỷ tỷ, đem nàng cướp về từ trên tay Ngọc Lâm biểu ca, tức chết bọn họ! Ha ha ha!”

Thích Vi mặt đen lại, mặt Thích Ngọc Lâm cũng đen lại, Cầu Mộ Quân đỏ mặt cúi đầu.

“Hồi cung.” Đoàn Chính Trung thần nhiên nói.

Sanh Dung thống khổ hừ hừ nói: “Được rồi được rồi, chúng ta lại chơi thêm lát nữa, xem xong ‘Đại hội Khất thả’ sẽ trở về, không cướp cũng được, ta chỉ xem thôi.....” Nàng còn chưa nói xong, Đoàn Chính Trung kéo cánh tay của nàng lôi đi.

“Không cần đi, ta không muốn đi, buổi tối nhiều thứ chơi đùa như vậy..... Ta muốn xem ‘Đại hội Khất thả’, còn muốn xem, ta còn muốn thả hoa đăng..... Vi Vi..... Mộ Quân tỷ tỷ.....” Sanh Dung bị Đoàn Chính Trung lôi kéo càng lúc càng xa, lại vẫn quay đầu lại nhìn bọn họ.

Thích Vi thở phào một hơi, nói: “Nha đầu kia, hôm nay thật đúng là dọa chết người.....” Nói xong, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, nghe nói Đoàn Chính Trung thực tàn nhẫn ngoan độc, còn rất nhỏ nhen, hôm nay nhị ca nói hần nhiều lời khó nghe như vậy, Sanh Dung lại làm phiền hần, hần sẽ không thẹn quá thành giận, muốn đem nhị ca.....” Nàng lấy tay làm động tác cắt qua cổ.

“Này.....” Giống như..... có thể, Cầu Mộ Quân nghĩ, nhưng lại cảm thấy hần sẽ không.

Thích Ngọc Lâm không để ý nói: “Đề cho hần làm! Ta sợ hần chết!” Sau đó nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói: “Mộ quân, nếu ta thật sự phải đi Tây Thiên, đến lúc đó người ở trước mộ ta khóc cho ta một hai giọt lệ đi.”

Không có Đoàn Chính Trung ở đây, lại nghe hần gọi Mộ Quân liền có chút không thoải mái, nhưng nàng không thể không biết xấu hổ bảo hần không nên gọi nàng như vậy, thế nên cũng không nói gì, cười cười.

Trời tối, trước cửa tửu lâu “Hồng Thái” đã đứng đầy người, đều là nam nữ trẻ tuổi cầu nhân duyên hoặc là xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đại hội Khất thả

Trời tối, trước cửa tửu lâu “Hồng thái” đã đứng đầy người, đều là nam nữ trẻ tuổi cầu nhân duyên hoặc là xem náo nhiệt.

Trận đấu sắp bắt đầu, Thích Vi lấy dây lưng đưa cho Thích Ngọc Lâm cột lấy cổ tay áo, ống quần, giúp cho hần nhẹ nhàng một chút. Sau đó lại thực nghiêm túc nói: “Không được thua, nếu thua xem muội xử huynh thế nào!”

Thích Ngọc Lâm nói: “Hừ, võ nghệ bản công tử đi so với võ Trạng Nguyên đều được, mấy cái này ... chỉ là chút trò vật!” Hần quay đầu cười nói: “Mộ Quân thay ta nói giận!”

“Thích công tử cần gì phải nổi giận?” Cầu Mộ Quân nói.

Thích Ngọc Lâm nghe xong đắc ý cười cười, nói với Thích Vi: “Nhìn xem, nhìn xem! Bản lĩnh của bản công tử vừa nhìn liền biết!” Trận đấu bắt đầu, Thích Ngọc Lâm nhảy lên, đi lên trên đài.

Tham gia thi đấu tuy rằng đại bộ phận đều là nam tử trẻ tuổi, có vài người có chút võ nghệ, võ công Thích Ngọc Lâm đương nhiên không như Sở Mộc Thanh, Đoàn Chính Trung, nhưng ở đây còn có thể ứng phó tự nhiên, một đường qua ngũ quan, trăm lục tướng(1), tiếp tục tiến lên.

Nhìn thành tích hần, Thích Vi cao hứng thay hần, lại lo lắng nhìn người chạy song song bên cạnh hần.

Sắp đến đích cuối, Thích Ngọc Lâm cùng một người bên cạnh đấu nhau ở trên đài, làm cho Thích Vi gấp đến độ nhảy dựng.

Cuối cùng vẫn là Thích Ngọc Lâm thắng, đập người bên cạnh xuống, một người đi đến đài cao nhất, bắt tú cầu.

Phía dưới tiếng hoan hô vang dội, đồng loạt hô: “Ném cầu, ném cầu!”

Thích Ngọc Lâm quay đầu nhìn đám người bốn phía phía dưới, sau đó chuyển ánh mắt nhìn tới phía các nàng, hoặc nói đúng hơn là nhìn nàng, Cầu Mộ Quân khăn trương, có xúc động muốn bỏ chạy.

Nàng giống Thích Vi chỉ nghĩ đến phần thưởng, lại không nghĩ rằng còn có quả tú cầu. Hần sẽ không thật sự ném tú cầu cho nàng chứ? Hần có thể chơi

đũa, nhưng nàng thì sao? Nếu thực tiếp tú cầu, sao có thể giải thích với cha mẹ, trong tiếng hoan hô vang dội nàng phải nói thế nào?

Trong lòng Cầu Mộ Quân cầu nguyện hẳn có thể cầm tú cầu đi xuống, hoặc là nhìn ra chỗ khác, nhưng mắt lại thấy hẳn dùng lực, ném tú cầu, tú cầu kia đúng là đang bay tới phía mình.

Nàng cuống đến mức không có phản ứng đứng bất động tại chỗ, mắt thấy tú cầu sẽ rơi xuống, có thân ảnh đột nhiên bay qua, tiếp được tú cầu ở giữa không trung.

Người nọ cầm tú cầu chậm rãi hạ xuống đất, Cầu Mộ Quân kỳ quái nhìn về phía hắn, tầm ba mươi tuổi, bề ngoài lạnh lùng, bộ dáng giống tướng lĩnh.

“Đại ca!” Thích Vi lấp bắp kinh hãi hô. Cầu Mộ Quân mới biết thân phận của hắn, thì ra lại là một người của Thích gia.

Thích Ngọc Lâm từ trên đài cao phi thân xuống, đi đến trước mặt Thích Sóc Ly không vui nói: “Cướp tú cầu của đệ làm cái gì, muốn làm tân nương của đệ sao? Đại ca, nhiều năm như vậy đệ mới phát giác thì ra huynh là người ghê tởm như vậy, chúng ta muốn cùng một chỗ là loạn luân đấy!”

Thích Sóc Ly nghiêm túc nói: “Hồ nháo! Cầu này có thể ném loạn sao? Người không thể cưới! Cho dù người thực sự muốn cưới vợ, Thích gia có thể để cho một quả cái tú cầu chọn con dâu sao? Người thế này không phải đùa giỡn thanh danh cô nương nhà người ta sao!” Nói xong, quay đầu nhìn nhìn, vút tú cầu cho một nam tử tuổi còn trẻ, nói: “Quả cầu này, coi như là người cướp được.”

Nam tử trẻ tuổi cao hừng nói: “Thích Tướng quân nói, cầu này xem như ta cướp được!”

Bốn phía lại ầm ĩ, Thích Ngọc Lâm giận dữ nói: “Đáng thương ta vất vả nửa ngày, nửa đường nhảy ra tên Trình Giảo Kim (2), thật xui xẻo.”

Thích Sóc Ly liếc hắn, lại nhìn nhìn Thích Vi nói: “Trở về sớm một chút!” Nói xong, liền đi.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, lại nghe lời hắn vừa nói với Thích Ngọc Lâm, Cầu Mộ Quân cơ hồ có thể kết luận hắn là người tốt. Hiện tại ba người con của Thích gia nàng đều gặp qua, Thích Vi - hồn nhiên thiện lương, Thích Ngọc Lâm - phong lưu không kềm chế được, còn có vừa rồi, chính khí nghiêm nghị - Thích đại công tử, bọn họ tựa hồ cũng không phải người xấu, vậy Thích Tĩnh thì sao?

Lúc này lão bản tử lâu đi đến trước mặt Thích Ngọc Lâm nói: “Thích nhị công tử, thất thái tú cầu tuy rằng Thích đại công tử cho người khác, nhưng phần thưởng này là của người, phần thưởng “Đại hội Khất thái” hôm nay là [ngọc hà].”

Thích Vi vừa thấy phần thưởng kia, cao hừng nói: “Cám ơn ông chủ! Thật đẹp !”

Thích Ngọc Lâm tiếp nhận phần thưởng từ tay người đứng sau ông chủ tử lâu, còn chưa ôm ôm, đã bị Thích Vi ôm đi.

Lúc này chung quanh tiếng hoan hô ầm ĩ, Cầu Mộ Quân quay đầu đi, chỉ thấy trên bầu trời rơi xuống đầy cánh hoa, tất cả mọi người thối lui về hai bên, ở giữa chỉ còn hai người, là nam tử trẻ tuổi vừa rồi được Thích Sóc Ly đưa cho tú cầu, cùng một cô nương tầm mười tám, cúi đầu muốn trốn trong đám người, lại bị người đẩy ra phía trước.

Ba bà mới đi ra phía trước, hô to một tiếng nói: “Công tử bỏ trang (cửa hàng quần áo) Trương gia ở Thành nam, cầu thân với nữ nhi Hoắc lão thành Nam!”

Thất Tịch, Ngân Hà, Ngưu Lang Chức Nữ, ánh trăng, đóa hoa, trăm ngàn người chúc phúc, ngay cả Cầu Mộ Quân đều có chút hâm mộ. Hôm nay, là ngày tất cả nam nữ trẻ tuổi thả lỏng nhất, ngày được chờ mong nhất, bọn họ tự mình đính hạ việc hôn nhân, so với cha mẹ đính hạ đương nhiên tốt hơn..... Tựa hồ, mọi người đều chờ mong sự tình tốt đẹp. Buổi tối như thế này, đính hạ việc hôn nhân, ai cũng ủng hộ, thậm chí, chỉ cần là nam tử tung tú cầu, chỉ tên, mọi người đều hi vọng vị nữ tử kia có thể đáp ứng, sau đó thúc đẩy một đoạn giai thoại.

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu, nhìn Ngân Hà xa xôi đột nhiên nhắm hai mắt. “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thi, Hựu khởi tại triều triều mộ mộ?”

(Tình xưa nếu mãi còn yêu, Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau ---- Trích bài “Thước Kiều Tiên” (鵲橋仙) – Tần Quan (秦觀))

Nàng không hy vọng xa vời cùng Đoàn Chính Trung sớm sớm chiều chiều, thậm chí cũng không hy vọng xa vời có thể cùng hắn “lưỡng tình”, chỉ hy vọng ở một khắc này, nàng nhớ hắn, nhớ đến rơi lệ, trong lòng hắn, cũng có một chút bóng dáng của nàng.

Nam tử trẻ tuổi kia cùng kia cô nương cuối cùng vẫn đính hạ việc hôn nhân, nương của cô nương kia ngay bên cạnh nàng, lúc này liền gật đầu. Người của tử lâu cũng đi gọi cha mẹ nam tử kia đến, ở trong sự chờ đợi của mọi người, cha mẹ nam tử cũng đáp ứng việc hôn nhân này. Sau đó, ông chủ tử lâu lại thay hai nhà đề nghị ngày thành thân, mười lăm tháng tám. Ngày thành được quyết định, “Đại hội Khất thái” lại một lần nữa giúp một đôi đính ước, nhân duyên tốt đẹp có thể làm cho người ta thảo luận ba ngày.

“Đại hội Khất thái” chấm dứt, lòng Cầu Mộ Quân không ngừng bất an, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ cùng bọn Thích Vi đi khắp những nơi thú vị, trong lòng vẫn phiền muộn. Đến tận đêm khuya, tất cả mới chấm dứt.

Thời gian không còn sớm, Thích Vi cũng vội vàng trở về, Thích Ngọc Lâm liền thuê xe ngựa đưa Cầu Mộ Quân đi, nhìn nàng lên xe ngựa, huynh muội hai người mới trở về.

Nữ nhân duyên.....

Vì sao nàng mười chín tuổi, ngay cả quyền lợi hy vọng nhân duyên xa vời cũng không có ? Vì sao nàng cùng Đoàn Chính Trung còn chưa bắt đầu, đã kết thúc, Đoàn Chính Trung, ta muốn hỏi lại ngươi có yêu ta hay không, ta vẫn hỏi, vẫn hỏi, vẫn hỏi ngươi có yêu ta hay không, đến tận khi ngươi nói yêu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Ghen?

Đoàn Chính Trung, ta muốn hỏi lại ngươi có yêu ta hay không, ta vẫn hỏi, vẫn hỏi, vẫn hỏi ngươi có yêu ta hay không, đến tận khi ngươi nói yêu.

Vì sao ngươi không yêu ta?

Vì sao?

Hay những lời ngươi nói không phải là thật?

Vì sao lại lừa ta?

Chỉ có tiếng xe ngựa giữa đêm khuya, chỉ có ánh trăng ban đêm, Cầu Mộ Quân nhớ tới Đoàn Chính Trung, lại một lần làm cho nước mắt rơi trên mu bàn tay.

“Cầu tiểu thư, đến rồi.” Xe ngựa ngừng lại, xa phu bên ngoài nói. Cầu Mộ Quân xoa xoa nước mắt, xuống xe.

Xe ngựa đi xa, Cầu Mộ Quân đi về phía cửa nhà, đột nhiên thấy Đoàn Chính Trung đứng trước mặt nàng. Trong đêm đen nhìn không rõ mặt hắn, nhưng hắn vừa xuất hiện nàng liền biết là hắn.

Hắn đi về phía xa, nàng liền đi theo.

Cách Cầu phủ một đoạn, Đoàn Chính Trung ngừng lại, nói: “Vì sao lại đi cùng người Thích gia?”

Cầu Mộ Quân trả lời: “Đây là lý do ngươi đêm hôm khuya khoắt ngăn đón ta sao? Trước kia ngươi có thể không cho ta ra khỏi cửa, có thể chất vấn ta vì sao gặp Cổ Dật Lâu, nhưng hiện tại, ta cùng với ai thì có liên quan gì đến ngươi?”

“Không cần tự cho là thông minh, vọng tưởng xông vào thế giới không thuộc về ngươi, ngươi cho là mạng của ngươi so với những người đã chết kia lớn hơn sao?” Đoàn Chính Trung trầm giọng nói.

“Nói như vậy, quả nhiên có thế giới mà ta không biết? Ngươi là thuộc về thế giới kia sao? Bằng không, ngươi đem chuyện thế giới kia nói cho ta biết, hoặc là ta sẽ tự đi vào.” Cầu Mộ Quân nói.

Đoàn Chính Trung có chút cá giận nói: “Ngươi luôn luôn như thế, không biết trời cao đất dày! Cái gì cũng không quản, cái gì cũng không biết, không tốt sao? Vì sao luôn không an phận như vậy?”

“Ta an phận hay không an phận liên quan gì đến ngươi? Ta không an phận thì sao nào, ngươi muốn giết ta sao?” Cầu Mộ Quân đối chọi gay gắt cùng hắn.

Đoàn Chính Trung trầm mặc một chút, nói: “Còn tiếp tục như vậy không cần ta động thủ, chính ngươi sẽ tự đâm đầu vào chỗ chết.”

“Còn có, Thích Ngọc Lâm kia, ngươi cho là hắn thực sự thích ngươi sao? Hắn cảm thấy hứng thú chính là thân thể của ngươi. Hay là ngươi đã hưởng qua tư vị nam nhân, chịu không nổi, cố ý tìm tới hắn?”

“Ngươi.....” Cầu Mộ Quân xấu hổ và giận dữ, ở trong đêm đen đỏ mặt, sau đó hít sâu một hơi, nói: “Đúng vậy, sao nào? Nói lại, ngươi không phải nói ta là người đàn bà dâm đãng sao? Ta lại không cần đến thờ trình tiết, ta thích là được.”

“Mộ Quân ngươi.....” Đoàn Chính Trung kích động, ngữ khí bị chính mình đè ép xuống, thấp giọng nói: “Mặc kệ thế nào, ta hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ cảnh cáo của ta hôm nay, không cần tự chịu khổ. Về phần Thích Ngọc Lâm, tuy nói con gái đang hoang lên giường cùng hắn cũng không thiếu, nhưng nữ nhân của hắn đa số đều là kỹ nữ, con hát, ngươi nếu muốn mình giống hai loại nữ nhân này, vậy ngươi có thể không cần để ý mà cùng các nàng hưởng thụ nam nhân này.” Nói xong, hắn xoay người rời đi, thân ảnh rất nhanh hòa nhập vào trong đêm đen.

Cầu Mộ Quân tức giận đến hận không thể chửi ầm lên vài câu. Nhưng mấy lời khó nghe, nàng lại không mắng được.

Nàng cùng ai, có quan hệ gì với hắn, nếu hưu nàng, vì sao còn tới nơi này nhục nhã nàng? Những lời khó nghe như vậy, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, cho tới bây giờ chưa có ai dám nói nàng như vậy, những người nói nàng bị chồng ruồng bỏ cũng không, nhưng người mà nàng yêu, lại càng không nói nàng như vậy! Nàng làm cái gì, liên quan gì đến hắn! Còn chuyên môn chạy tới mắng nàng, hắn nghĩ hắn là trượng phu nàng, là cha nàng chắc?

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, ngồi xổm xuống góc tường khóc òa lên, lại sợ kinh động người đã ngủ, chỉ cắn tay nức nở, đem ỳ khuyết hóa thành nước mắt.

Khóc khóc, nàng lại nhớ tới một điều.

Đoàn Chính Trung chưa bao giờ tìm nàng, muối muối nàng mất, phụ thân trọng thương, trừ bỏ lần đó hấn phụng mệnh mà đến, chưa từng có ý kiến gì với nàng, thậm chí lần đó đi vào Cầu phủ, cũng chỉ giống người lạ liếc nàng vài lần, lần này là vì sao?

Bởi vì thấy nàng cùng người Thích gia cùng một chỗ, bởi vì thấy nàng cùng Thích Ngọc Lâm quan hệ ái muội?

Nhưng cái này, liên quan gì đến hấn đâu?

Nàng chết thì sao, bị Thích Ngọc Lâm đùa bốn thì thế nào, có quan hệ gì đến hấn?

Nàng nhớ tới trước kia hấn cũng mắng nàng một lần, bởi vì nàng đi gặp Sở Mộc Thanh giả trang Cố Dật Lâu. Tối hôm đó, hấn còn..... làm vậy với nàng.

Chẳng lẽ..... Hấn kỳ thật là quan tâm nàng? Ngày đó cùng hôm nay không khác được hơi có kích động đều là bởi vì..... Bởi vì..... trong lòng Cầu Mộ Quân nhảy nhót, suy nghĩ đến một từ ‘ghen’. Nhưng nàng thật sự, thật sự, không thể đem này từ cùng hấn ghép lại một chỗ. Nhưng dựa vào suy nghĩ của nàng, bằng lý giải của nàng, hành vi của hấn như vậy chính là ghen tị.

Nếu hấn thật là bởi vì nàng mà ghen tị, thật sự có một chút thích nàng, vậy nếu nàng..... Tiếp tục cùng Thích Ngọc Lâm phong lưu lãng tử cùng một chỗ..... Hấn sẽ thế nào?

Hấn có thể ghen càng nhiều, sau đó chạy tới, nói cho nàng hấn yêu nàng hay không? Tưởng tượng như vậy làm cho Cầu Mộ Quân đang khóc cũng nhin không được cười trộm

Trước kia đều là nàng nhìn không được tâm tư của hấn, đau lòng vì hấn, khổ sở vì hấn, còn vì hấn mà ghen với tiểu công chúa Sanh Dung kia, nếu đổi lại thành hấn không đọc được lòng của nàng thì sao?

Nếu cho hấn biết nàng thích Thích Ngọc Lâm, còn mỗi ngày cùng một chỗ với Thích Ngọc Lâm, hấn sẽ thế nào?

Nghĩ đến sẽ không có bao nhiêu khả năng, Cầu Mộ Quân kích động đứng lên, quyết định tiếp tục cùng Thích Ngọc Lâm ái muội như vậy. Dù sao Thích Ngọc Lâm cùng nhiều nữ nhân ái muội như vậy, dù sao nàng cũng không phải thật sự thích hấn, như vậy tính ra, nàng sẽ chỉ bị tổn thất chút thanh danh. Dù sao nếu Đoàn Chính Trung không thích nàng không cần nàng, nàng cũng hoàn toàn hết hy vọng, không còn vọng tưởng chuyện tình yêu nữa, tổn thất thì cứ tổn thất đi, cùng lắm thì là cả đời ở nhà không gả ra ngoài!

Hạ quyết tâm, Cầu Mộ Quân lúc này mới nhận ra một mình mình giữa đêm khuya lại ở nơi tối như vậy, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi, vội đứng lên chạy nhanh về phía cửa nhà.

“Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ biết thêu không?” Ngày hôm sau, ở trong quán trà Thảm Nhã, Thích Vi hỏi. Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nói: “Biết một chút.”

Thích Vi cao hứng nói: “Tỷ nói một chút tức là biết rất nhiều, vậy tỷ giúp muối một việc đi.” Nói xong, lấy ra khăn tay màu trắng đã sớm chuẩn bị trong ngực.

“Nương muối nói cho muối biết vài ngày nữa cha muối muốn kiểm tra nữ hồng của muối, cái kia..... Ha ha.....” Thích Vi ngượng ngùng cười nói: “Muội thêu không được tốt lắm, khâu quần áo còn khâu không đều, nha hoàn trong phủ cũng không dám thêu giúp, cho nên muối tới hỏi tỷ.”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Như vậy có được không? Cha muối sẽ không nhận ra sao?”

“Không đâu!” Thích Vi khẳng định nói: “Tỷ không cần thêu quá đẹp, bình thường là được rồi, cha muối không biết muội thêu thế nào, cũng không hiểu bức tranh thêu như thế nào mới là đẹp, chỉ biết là giống hoặc không giống, châm pháp chính tề hay không. Nương muối hiểu muội nhất, cũng sẽ không nói gì, nhất định có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ước hẹn

“Không đâu!” Thích Vi khẳng định nói: “Tỷ không cần thêu quá đẹp, bình thường là được rồi, cha muối không biết muội thêu thế nào, cũng không hiểu bức tranh thêu như thế nào mới là đẹp, chỉ biết giống hay không giống, châm pháp chính tề hay không. Nương muối hiểu muội nhất, cũng sẽ không nói gì, nhất định có thể!”

Cầu Mộ Quân nhận khăn tay, hỏi: “Khi nào muối cần?”

“Bốn năm ngày nữa đi. Đứng rồi, còn có cái này.” Thích Vi nói, lại lấy ra một bộ kim thêu.

“Thêu giống cái này, một gốc cây hoa mai, hai con Hí Thước.”

Cầu Mộ Quân cảm động cùng khăn tay nói:“Vài ngày nữa thêu xong tỷ sẽ đưa cho muội.”

“Được, Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ thật tốt!” Thích Vi cao hứng nói.

Nói xong, nàng nhớ tới cái gì, thần sắc đột nhiên nghiêm túc, nhìn Cầu Mộ Quân hơn nửa ngày, rốt cục mở miệng nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, hôm trước, tỷ cùng nhị ca muội..... Hai người thật sự?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, chần chờ một lát, không trực tiếp trả lời, mà hỏi:“Không được sao?”

Thích Vi nhú mày nói:“Cũng không phải không được Chỉ là.....”

“Mộ Quân tỷ tỷ, muội nói thật với tỷ, nhị ca thực sự không phải người có thể phó thác chung thân, tỷ sẽ phải chịu thiệt.”

Cầu Mộ Quân vì nàng quan tâm mình mà cảm động, lại không thể không lừa nàng nói:“Ta không sợ. Chính là..... Ta là kẻ bị chồng ruồng bỏ....”

“Thì sao nào!” Thích Vi đánh gãy lời nàng nói:“Chỉ có nhị ca không xứng với tỷ, không có chuyện tỷ không xứng với huynh ấy.”

Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng cười.

Thích Vi còn nói thêm:“Kỳ thật nhị ca từ ngày gặp tỷ luôn nhắc tới tỷ, nói lần này huynh là thật lòng, còn bảo muội nói tốt cho huynh ấy ở trước mặt tỷ, tạo chút cơ hội giúp huynh ấy, muội không thêm đề ý đến huynh ấy. Lần nào huynh ấy cũng nói huynh ấy thật lòng yêu người ta, nhưng lần nào cũng vậy, không phải đạo mất liền có người khác sao!”

Nói xong, nàng ghé sát lỗ tai Cầu Mộ Quân lặng lẽ nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ có biết chuyện nửa năm trước, Lưu tiểu thư xuất giá, ngày hôm sau đã bị nhà chồng bỏ không?”

Cầu Mộ Quân gạt đầu thấp giọng nói:“Nghe nói là vì động phòng nghiệm hồng xảy ra vấn đề?”

Thích Vi nói:“Nàng lúc trước cùng nhị ca muội, kết quả không được vài ngày nhị ca liền mê luyến một cô nương ở ‘Xuân Mãn viện’, không đề ý đến nàng. Lưu lão gia biết là có quan hệ với nhị ca muội, không dám nói với bên ngoài là nữ nhi nhà mình lại cùng một tên ăn chơi, cũng không dám đến nhà muội bắt nhị ca muội lấy con gái của hắn, cho nên chỉ đành không rên một tiếng.”

Thích Vi nói xong, một lần nữa ngồi về đúng chỗ, hỏi:“Mộ Quân tỷ tỷ, nói nhiều như vậy, là muội muốn nói cho tỷ, người yêu nhị ca muội rất nhiều, nhưng đều có kết cục thật đau lòng. Tuy rằng muội rất muốn tỷ có thể làm chị dâu muội, cũng tin tưởng tỷ có thể khiến cho nhị ca thật sự vì tỷ mà không phong lưu nữa, nhưng như vậy thật sự rất mạo hiểm, cũng rất vất vả, tỷ thật sự muốn sao?”

Cầu Mộ Quân trái lương tâm, gạt gạt đầu.

Thích Vi nhìn nàng hồi lâu, sau đó đột nhiên cười nói:“Được, Mộ Quân tỷ tỷ, muội giúp tỷ!”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, không dám nhìn nàng, cũng không muốn để cho nàng thấy được sự không đành lòng trong mắt mình.

Trời cao vạn dặm, gió nhẹ thổi đến, Cầu Mộ Quân ngồi trong phòng thêu “Hí Thước đang mai” cho Thích Vi, lại nghe thấy tiếng hoan hô của nha hoàn ngoài cửa.

“Tiểu thư, ngài xem! Con điều kia bay đến trong viện chúng ta đấy!”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn phía nội viện, quả nhiên nhìn thấy một cái điều hình con bướm, vừa vặn bay đến trên không sân nhà mình. Nhẹ nhàng cười, đang muốn cúi đầu, con điều thông thả rơi xuống, sau đó “bộp” một tiếng dừng trên đất, hình như là bị người ta đột nhiên cắt đứt dây.

“A! Rơi rồi!” Nha hoàn nói xong, vội chạy đi nhặt điều lên.

Cầu Mộ Quân đứng lên đi đến trong viện, tiếp nhận điều trên tay nha hoàn, cũng chú ý ở trên điều có một mảnh giấy nhỏ

Mở ra nhìn, thấy viết hai câu thơ:

“Nam hữu kiều mộc, Bất khả hưu tức.

Hán hữu du nữ, Bất khả cầu ti.” (1)

Có thể sử dụng kỹ xảo như vậy, trừ bỏ Thích Ngọc Lâm, còn ai vào đây?

Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng cười, cầm điều đi vào phòng.

Đến buổi tối, lại có chỉ bò câu đưa tin đứng ở trước cửa sổ phòng nàng.

Trên đùi bò câu đưa tin buộc tờ giấy, vừa thấy, lại là thơ:

Nguyệt xuất hạo hê!

Giao nhân liễu hê!

Thư yêu kiều hê!

Lao tâm kiều hê! (2)

Thích Ngọc Lâm này!

Cầu Mộ Quân cười khê nhìn ánh trăng trên cao, lại có cảm giác giống thiếu nữ ôm ấp tình cảm.

Thiếu nữ mười bảy mười tám, dưới ánh trăng đẹp như thế này, sẽ nghĩ đến cái gì? Người trong lòng? Vị hôn phu tương lai nhìn như thế nào? Thiếu nữ mười bảy tám, dưới ánh trăng đẹp như thế này, lại thu được một câu thơ đẹp như vậy dưới phương thức độc đáo thế này, sẽ nghĩ thế nào

Nàng không biết.

Trước khi gặp được Đoàn Chính Trung, nàng vẫn vướng bận Cố Dật Lâu đã chết, sau khi gặp được Đoàn Chính Trung, phần lớn thời gian của nàng là để suy nghĩ tâm tư hần, cho dù không cân nhắc tâm tư của hần, cũng ngồi cảm thán chính mình vì sao không nhìn ra được tâm tư của hần. (=.=)

Cho tới bây giờ, vốn không có thời gian suy nghĩ, chưa từng mơ mộng, chỉ có sự thật đau thương.

Đang lúc nàng đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng, lại một con bò câu đưa tin bay tới, đứng ở trước mặt nàng.

Trong lòng có chút ngoài ý muốn, nàng mở ra xem, trong lòng lại bắt đầu không yên:

Gió mát trời cao, ước hẹn Nhạn Lai son ngoài thành

Nhạn Lai son..... Nàng nên đi sao?

Một khi thật sự quyết định cùng Thích Ngọc Lâm, vậy thanh danh của nàng sẽ hoàn toàn bị hủy. Nhưng nàng đã sớm quyết định, vì Đoàn Chính Trung..... Vì tia hi vọng dưới đáy lòng. Hoặc là, cũng là vì tiếp cận Thích gia.

Cầu Mộ Quân gấp tờ giấy, chần chờ một lát, xoay người tìm quần áo.

Ngày hôm sau nàng đi ra cửa, mới rời cửa nhà không xa, Thích Vi lại đột nhiên từ ven đường chạy đến, kéo nàng đến một bên. “Mộ Quân tỷ tỷ, nhị ca muội, không phải hần hẹn tỷ đây chứ?” Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

Thích Vi vội hỏi nói: “Đi đâu?” Cầu Mộ Quân nói: “Nhạn Lai son.” Mặt Thích Vi nhăn nhó nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, tốt nhất tỷ đừng đi.” Cầu Mộ Quân kỳ quái nói: “Vì sao?”

Thích Vi gãi đầu, khó xử nửa ngày, rốt cục nói: “Nhạn Lai son đường khó đi, lại có rất nhiều khe núi ẩn nấp, khả năng hần sẽ nhân cơ hội cái kia..... Cái kia.....”

Cầu Mộ Quân đã hiểu, hỏi: “Vậy hần sẽ bắt buộc ta sao?”

“Sẽ không.” Thích Vi nói: “Nhưng hần sẽ dụ dỗ tỷ, sẽ nói cho tỷ nghe lời ngon tiếng ngọt, khiến cho tỷ choáng váng đầu óc, cảm thấy cuộc đời này không phải hần thì không lấy, sau đó hần liền thừa dịp rên rỉ lúc còn nóng.....” Thích Vi nhỏ giọng nói: “Chiếm tiện nghi của tỷ”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Muội yên tâm, chỉ cần hần không dùng sức mạnh, tỷ chắc chắn sẽ không bị hần mê hoặc.”

“Không được, tỷ không biết..... Nữ nhân có đôi khi thật sự rất dễ mềm lòng, muội thật sự sợ tỷ chịu thiệt!” Thích Vi giữ chặt tay áo của nàng, dùng ánh mắt cầu xin nàng đừng đi.

(1) Hai câu thơ trong bài “Hán Quảng”(漢廣) của Khổng Tử

Nam hữu kiều mộ,

Bất khả hưu tức.

Hán hữu du nữ,

Bất khả cầu ti.

Hán chi quảng hĩ!

Bất khả vương (vĩnh) ti.

Giang chi dượng (vĩnh) hĩ!

Bất khả phổng (phương) ti.

Núi nam có cây trụi cao,

Mọi người chẳng thể tựa vào nghỉ ngơi.

Các cô sông Hán dạo chơi,

Đoan trang chẳng thể trao lời cầu mong.

Kìa con sông Hán mệnh mỏng,

Chớ toan lặn lội mà hồng vượt qua.

Trường giang mờ mịt chảy xa,

Kết bè chẳng thể dùng mà lướt đi.

(2) Đây là bài thơ “Nguyệt xuất” nằm trong phần “Phong” của Kinh Thi

NGUYỆT XUẤT (Trần phong 8)

Nguyệt xuất hạo hê!

Giao nhân liễu hê!

Thư yêu kiêu hê!

Lao tâm kiêu hê!

(Hứng đã)

Vàng trắng vàng vạc giữa trời,

Người đâu nhan sắc rạng ngời ánh hoa.

Sầu vương ai gỡ cho ra,

Nỗi lòng khắc khoải bao giờ mới khuây.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Chấp tử tay

“Không được, tỷ không biết..... Nữ nhân có đôi khi thật sự rất mềm lòng, muội thật sự sợ tỷ chịu thiệt!” Thích Vi giữ chặt tay áo của nàng, dùng ánh mắt cầu xin nàng đừng đi.

Trong lòng Cầu Mộ Quân thực cảm động, cười nói:“Yên tâm, tỷ đáp ứng muội, nhất định sẽ nguyên vẹn trở về.”

Thích Vi thấy nàng tâm ý đã quyết, không thể nói gì nữa, thở dài, nói bên tai nàng:“Vây tỷ nhớ kỹ, trăm ngàn không được trao thân cho huynh ấy.” Thích Vi nói xong, mặt liền đỏ một nửa.

Cầu Mộ Quân cười nói:“Yên tâm, tỷ sẽ nhớ kỹ lời của muội.” Nói xong, hai người cáo biệt, Cầu Mộ Quân liền đi đến chỗ hẹn.

Xa xa , Cầu Mộ Quân liền thấy Thích Ngọc Lâm dưới chân núi Nhạn Lai.

Ánh mặt trời chiếu xuống, mắt hắn mang theo ý cười, nhìn nàng giống như thấy người yêu lâu ngày gặp lại.

Nàng nghĩ, hắn là đa số nữ tử đều bị hai mắt hắn lừa tình. Đầu nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nào biết đâu rằng, hắn cũng dùng đôi mắt để nói dối.

Cầu Mộ Quân cúi đầu, có chút ngượng ngùng đến gần hắn, gọi một tiếng:“Thích công tử.”

Thích Ngọc Lâm xòe ô trong tay, nói:“Xem, ta lấy ô cho ngươi.”

“Hiện tại mặt trời cũng không lớn, ta cũng không cần dùng.” Cầu Mộ Quân nói.

“Mặt trời tuy không lớn, nhưng đứng lâu chỉ sợ khiến da ngươi bị thương.” Thích Ngọc Lâm nhìn mặt của nàng nhẹ nhàng nói.

Cầu Mộ Quân ngượng ngùng cúi đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Thích Ngọc Lâm nói.

Hai người cùng nhau lên núi, đi chưa được mấy bước, liền không thấy mặt trời nữa, Thích Ngọc Lâm thu ô, cùng nàng đi trên đường nhỏ mát mẻ.

Bắt đầu còn có thể gặp một vài người cũng cùng lên núi, rẽ vài đường, liền không thấy nữa, điều này làm cho Cầu Mộ Quân nhớ tới lời Thích Vi.

May mắn Thích Ngọc Lâm tuy phong lưu, hoa tâm, cũng không phải người xấu hung hiểm, bằng không, tại nơi thâm sơn cùng cốc này, hắn làm gì nàng, nàng thật đúng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay.

“Mộ Quân, bên này cẩn thận một chút.” Thích Ngọc Lâm nói.

Chỉ thấy phía trước có chỗ dốc, tuy rằng rất nhỏ, nhưng nhìn qua tựa hồ thật dễ trượt chân. Thích Ngọc Lâm tự đi trước, đứng ở phía dưới, sau đó vươn tay đến dìu nàng.

Cầu Mộ Quân không đưa tay cho hắn, mà là bám vào cây nhỏ bên cạnh, bước từng bước, chậm rãi bước chân xuống, sau đó đến chân kia. Chân sau còn chưa chạm đất, chân trước lại trượt một phát, làm cho nàng ngã xuống, bị Thích Ngọc Lâm phía dưới ôm được.

Trong lòng Cầu Mộ Quân cả kinh, lập tức liền đỏ mặt.

Thích Ngọc Lâm buông nàng, lo lắng hỏi:“Đầu có bị thương không? Vừa rồi nhánh cây đập trúng ngươi không?” Cầu Mộ Quân lắc đầu.

“Vậy đi thôi, yên tâm, ta đỡ ngươi.” Nói xong, Thích Ngọc Lâm nắm tay nàng. Cầu Mộ Quân muốn rút tay về, hắn lại không thả.

Trái tim đập thình thịch, bắt đầu khẩn trương. Cầu Mộ Quân đi đằng sau hắn bị hắn kéo đi, bắt đầu sợ hãi. Thích Vi nói hắn sẽ không bắt buộc con gái, nhưng mà..... nhờ đâu hắn nhất thời kích động, không khống chế được.....

Cầu Mộ Quân lo lắng, sơn đạo hẻo lánh khó đi, Thích Ngọc Lâm cũng nắm tay nàng suốt đoạn đường, nhưng không làm hành động gì khác.

May mà khoảng nửa canh giờ sau, mặt đường lại rộng lớn bằng phẳng hơn chút, ngẫu nhiên lại có thể thấy một hai người. Trong lòng Cầu Mộ Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng có chút tin tưởng lời Thích Vi, tin tưởng Thích Ngọc Lâm.

Lúc này Cầu Mộ Quân lại rút tay về, Thích Ngọc Lâm nhưng lại buông tay nàng ra, sau đó quay đầu cười với nàng, hình như là nhìn thấu lo lắng của nàng, biết rõ nàng đang khẩn trương.

Cầu Mộ Quân ngượng ngùng đỏ mặt, cúi đầu nhìn đường dưới chân.

“Mộ quân, ngươi xem bên kia có thác nước, chúng ta qua bên kia nghỉ một lát đi.” Thích Ngọc Lâm chỉ vào chỗ cách đó không xa nói. Cầu Mộ Quân cũng đang mệt mỏi, vui vẻ gật đầu.

Đi đến bên thác nước, Cầu Mộ Quân rửa mặt, Thích Ngọc Lâm liền dìu nàng ngồi ở tảng đá dưới bóng cây.

“Mộ quân, ta vừa mới thấy dòng suối nhỏ kia có cá.” Thích Ngọc Lâm nói.

“Gạt người, nơi này làm sao có thể có cá!” Cầu Mộ Quân không tin nói.

Thích Ngọc Lâm cười nói:“Nếu ngươi không tin, ta đi bắt cho ngươi xem.” Nói xong, liền chạy tới bên bờ suối.

Cầu Mộ Quân thấy hắn chậm rãi ngồi xổm xuống bên bờ suối, xắn tay áo, đưa tay vào trong nước. Nhìn bộ dáng hắn, Cầu Mộ Quân cũng tròn mắt, nhìn xem rốt cuộc hắn có thể bắt được con cá nào hay không.

Hắn khua qua khua lại trong nước, một hồi nhử mồi, trong chớp lát lại sốt ruột, đang lúc nàng muốn cười hắn, hắn lại đột nhiên nhìn nàng cười, đưa tay

khỏi mặt nước, trên tay lại là một con chim bồ câu vỗ cánh.

“A --” Cầu quân kêu sợ hãi một tiếng, từ trên tảng đá đứng dậy, không biết vì sao tay hắn vốn không có gì thò xuống nước, liền làm ra được một con bồ câu.

Thích Ngọc Lâm thả con chim ra, nó liền bay về phía nàng, đậu trên tảng đá nàng vừa mới ngồi. Cầu Mộ Quân kinh ngạc ôm lấy con chim bồ câu, rút ra tờ giấy buộc trên chân nó: *‘Từ sinh khiết thoát, Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão.’* (1)

Ngẩng đầu, Thích Ngọc Lâm đang đứng bên bờ suối nhìn nàng cười chân thành. Cầu Mộ Quân ngượng ngừng cười, cúi đầu.

Chim bồ câu bay nửa vòng giữa hai người rồi vút lên trời con, rất nhanh biến mất không thấy. Thích Ngọc Lâm đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng ôm nàng.

Cầu Mộ Quân đẩy hắn ra, nhìn hắn nói: “Ngươi vẫn lừa người, không phải nói thấy cá sao? Ngươi đi bắt đi!” Thích Ngọc Lâm cười ha hả, đột nhiên hôn nhẹ lên môi nàng một chút, nói: “Ngươi thật đúng là!” Cầu Mộ Quân ngẩn ra, cuống quýt cúi đầu xuống.

Thích Ngọc Lâm lại nghiêm túc, nhìn nàng thấp giọng nói: “Ta nói thấy cá, là lừa gạt nàng, nhưng câu vừa rồi, không phải lừa nàng.”

“Từ sinh khiết thoát, Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão. Mộ quân, tuổi trẻ lông bông nhiều năm như vậy, lại còn có thể gặp nàng, ông trời quả thật đã cho ta hạnh phúc vô cùng to lớn.”

Cầu Mộ Quân chậm rãi ngẩng đầu, thấy trên mặt hắn sự chân thành trước nay chưa có.

Thích Ngọc Lâm ôm nàng vào lòng, nói: “Mộ Quân, bốn mươi năm sau, năm mươi năm sau, chờ đến lúc tóc chúng ta đã trắng xóa, chúng ta lại lên núi thả bồ câu đưa thư, được không?”

“Được.” Cầu Mộ Quân ở trong lòng hắn nhẹ nhàng đáp. Thích Ngọc Lâm cười vui sướng, ôm lấy nàng càng chặt.

Từ bên thác nước đi ra, Thích Ngọc Lâm liền nắm tay nàng đi nơi nổi danh nhất Nhạn Lai sơn - Từ Vi lâm, xa xa chỉ thấy tràn ngập sắc hồng, dường như sẽ có Từ Vi tiên tử bất ngờ từ hương hoa bay ra.

Trong lòng Cầu Mộ Quân vô cùng phòng bị, nhưng vừa thấy cả vùng núi đồi được bao phủ bởi Từ Vi hoa, tâm tình không tự giác liền thả lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ thực sự đã lâu không có.

Nhìn rừng hoa Từ Vi, liền muốn xuống núi, trên đường xuống núi, Cầu Mộ Quân đột nhiên dừng bước, chỉ vào một con đường khác nói: “Chỗ kia đi đâu người biết không?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Đó là đường đến Tương Tư nhai, trước kia ta từng đưa Vi Vi đến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Tương Tư nhai

Nhìn rừng hoa Từ Vi, liền muốn xuống núi, trên đường xuống núi, Cầu Mộ Quân đột nhiên dừng bước, chỉ vào một con đường khác nói: “Chỗ kia đi đâu người biết không?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Đó là đường đến Tương Tư nhai, trước kia ta từng đưa Vi Vi đến đó.”

Cầu Mộ Quân nghe được hai chữ “Tương tư”, liền cảm thấy chỗ đó hẳn là một nơi rất đẹp, nói: “Bây giờ chúng ta qua đó được không?”

“Được.” Thích Ngọc Lâm nắm tay nàng nói: “Ta đưa nàng đi.”

Tương Tư nhai cũng không xa, chỉ đi khoảng nửa canh giờ là đến, Cầu Mộ Quân cũng thấy được vách núi có tên xinh đẹp kia.

Hai người đứng ở bên vách núi, nhìn xuống cảnh tượng mờ ảo dưới chân núi, Thích Ngọc Lâm nói: “Nàng có biết nơi này vì sao gọi là Tương Tư nhai không?”

Cầu Mộ Quân thấy còn có nguyên nhân, liền lập tức hỏi: “Vì sao?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Thật lâu trước kia, có một tiểu thư nhà Huyện thái gia, yêu một công tử trong thành. Nhưng vị công tử kia lại chưa bao giờ thêm nhìn nàng lấy một cái, nàng ngày đêm đau lòng, lại không dám nói ra tình cảm trong lòng, chỉ chờ đợi ông trời có thể cho nàng cùng vị kia công tử một tia duyên phận. Nhưng ông trời vẫn không nghe được cầu xin của nàng. Sau đó, Huyện thái gia đánh thân cho vị tiểu thư đó, hôn kỳ gần đến, cửa hàng tơ lụa

trong thành đưa tơ lụa dùng cho lúc xuất giá đến cho tiểu thư chọn. Tiểu thư mở tơ lụa ra, nhưng lại thấy bên trong có một câu thơ: ‘Kiếp 9 trước chưa có duyên, 0 chờ kiếp 6 sau như nguyện.’ Đúng là bút tích của vị công tử kia, tiểu thư sau khi nghe ngóng, mới biết được tơ lụa này đúng là nhà vị kia công tử kia đưa tới. Tiểu thư kia vui sướng vạn phần, lập tức tìm lý do xin cha mẹ lui việc hôn nhân, chờ công tử kia tới cầu thân, nhưng là một ngày lại một ngày, một tháng lại một tháng, vị kia công tử vẫn không tới cầu hôn, cũng không đưa tin đến cho nàng nữa.

Sau đó, công tử kia lại thành thân cùng một vị tiểu thư nhà bán tơ lụa lớn hơn, tiểu thư nhà Huyện thái gia bị thống vạn phần, lại nghĩ chắc chắn là vị công tử kia vì phát triển gia nghiệp, miễn cưỡng mình thành thân cùng người khác. Tiểu thư quyết định tiếp tục chờ vị công tử kia, vẫn không gả, một năm lại một năm, thủy chung với nguyện vọng trong đáy lòng. Sau công tử kia có con, sau đó thê tử của hắn lại bệnh mà qua đời, tiểu thư nghĩ cuối cùng hắn có thể lấy mình, nhưng công tử kia lại cưới người khác. Tiểu thư lại đau lòng thêm một lần nữa, lại vẫn tin công tử kia yêu mình, nàng vẫn luôn giữ gìn câu thơ kia, vẫn chờ, đến tận lúc qua tuổi năm mươi.

Có một năm, tiểu thư đi du xuân, tới trên núi Nhạn Lai này, lúc đó nơi này còn chưa gọi là “Tương Tư nhai”, ở đây nàng ngoài ý muốn gặp được vị công tử nàng đã chờ cả nửa đời.

Ngày đó, vị tiểu thư kia rốt cục nhìn không được, hỏi hắn yêu nàng, vì sao không cưới nàng? Nếu như không yêu nàng, vì sao trước lúc nàng xuất giá lại đưa câu thơ kia đến cho nàng?

Công tử nhìn thơ, suy nghĩ hơn nửa ngày, mới nói, đó không phải đưa cho nàng, lúc trước hắn cũng không biết nàng, chỉ là không cẩn thận làm cho câu thơ tùy tay viết loạn kia rơi vào trong tấm tờ lụa đó, không ngờ tơ lụa lại bị người ta đưa đến nhà Huyện thái gia.

Tiểu thư nhất thời ruột gan đứt từng khúc, cầm thơ, từ trên bờ vực nhảy xuống. Tiểu thư đợi người yêu cả đời, kết quả lại phát hiện tất cả chỉ là sự hiểu lầm. Bởi vì chuyện xưa này thật đẹp, rất đau lòng, cho nên mọi người liền đổi tên nơi này thành “Tương Tư nhai”.

Nghe xong chuyện xưa của Thích Ngọc Lâm, Cầu Mộ Quân chảy xuống hai hàng lệ.

“Tất cả chỉ là hiểu lầm.....” Những lời này quanh quẩn thật lâu bên tai, làm cho thoáng chốc lòng nàng cũng tràn đầy đau xót. Vị tiểu thư kia, là nhìn thơ của người yêu nên nghĩ hắn cũng yêu nàng, vậy còn nàng thì sao?

Nàng mở miệng hỏi, hỏi hắn có yêu nàng hay không có, đổi lại chỉ là một tiếng cười lạnh của hắn. Nàng vẫn lại không chịu từ bỏ ý định.

Vì sao? Bởi vì hắn hôn nàng vài cái, mắng nàng vài câu sao?

Kỳ thật nàng đã sớm ở đáy vực sâu, đã sớm không thoát ra được, không biết từ lúc nào, nàng đã bị tình yêu của nàng nhốt vào nơi vạn kiếp bất phục*.

**Vạn kiếp bất phục: Muốn đời muốn kiếp không trở lại được*

Mặt trời chiều ngã về phía tây, rặng mây đỏ đầy trời chiếu lên thân ảnh cô đơn của nàng bên vách núi đen, Cầu Mộ Quân bước từng một đi về phía vách đá, nước mắt dọc theo khuôn mặt chảy xuống, rơi xuống đất.

Thích Ngọc Lâm nhìn bóng hình cô đơn xinh đẹp dưới ánh chiều tà, nhìn hai hàng lệ trong suốt trong mắt nàng, thất thần, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Bầu trời bao la như vậy, nàng lại nhỏ bé như thế, rặng mây đỏ kia tựa hồ sẽ lập tức cắn nuốt nữ tử xinh đẹp hơn nó, vực sâu không đáy kia tựa hồ đang giương miệng chờ đợi một giọt lệ hồng nhan.

Hắn đột nhiên thức tỉnh, quát to một tiếng “Mộ Quân!” Chạy lên kéo Cầu Mộ Quân cách vách núi đen chỉ còn vài, gắt gao ôm vào trong lòng.

“Mộ Quân..... Nguy hiểm.....” Hồi lâu, hắn vừa sợ hãi vừa nói ra những lời này. Cầu Mộ Quân ôm lấy hắn, ở trong lòng hắn khóc thành tiếng.

“Đừng sợ, có ta.” Thích Ngọc Lâm nói bên tai nàng.

Nước mắt Cầu Mộ Quân không ngừng rơi, nằm ở trong lòng hắn vẫn khóc, giống như đứa trẻ ở bên ngoài bị bắt nạt mà chạy về nhà ôm lấy mẫu thân. Thích Ngọc Lâm không đành lòng nàng như vậy, rốt cục nói: “Kỳ thật..... Chuyện xưa vừa rồi..... Là lừa nàng thôi.”

Tiếng khóc dần dần nhỏ đi, Cầu Mộ Quân từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Thích Ngọc Lâm hồ thẹn nói: “Cái kia..... Là ta nói bừa, nàng không thấy chuyện xưa này nghe qua thực gượng ép thực sứt sẹo sao?” Cầu Mộ Quân nhìn hắn nửa ngày, xoa xoa nước mắt, đi thẳng xuống núi.

Thích Ngọc Lâm vội đuổi theo nàng nói: “Thực xin lỗi, ta chỉ là muốn bịa chuyện xưa động lòng người, cho nàng chút cảm xúc thôi, không nghĩ tới nàng sẽ đau lòng đến vậy.”

Cầu Mộ Quân vẫn không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước, Thích Ngọc Lâm giữ chặt nàng mạnh mẽ ôm thắt lưng nàng nói: “Là ta sai rồi, ta lừa nước mắt của nàng, nàng đánh ta đi, đánh đến mức ta khóc, để ta đem nước mắt trả lại cho nàng.”

Cầu Mộ Quân hỏi: “Đánh nguoi nguoi sẽ khóc sao?”

“Sẽ không.” Thích Ngọc Lâm thành thật trả lời.

“Vậy làm thế nào người mới có thể khóc?”

Thích Ngọc Lâm bắt lấy tay nàng nói: “Nàng không để ý tới ta, ta sẽ một mình khóc trong đêm.” Cầu Mộ Quân đẩy hẳn ra xoay người đi: “Ta không để ý tới người.”

“Đừng mà!” Thích Ngọc Lâm vội giữ nàng lại: “Ta chỉ dùng đèn nước mắt cho nàng, không muốn đèn cả trái tim này, nhưng nếu nàng không để ý tới ta, sẽ làm cho ta tan nát cõi lòng, làm cho ta ngay cả trái tim đều đưa cho nàng. Khi đó, ta sẽ lại tìm nàng đòi lại trái tim, đèn đến đèn đi như vậy, oan oan tương báo, chúng ta chẳng phải sẽ dây dưa mãi đời kiếp sao? Tuy rằng ta nguyện ý cùng nàng ước hẹn mấy sinh mấy thế, nhưng ta không muốn mấy sinh mấy thế này chúng ta cứ nợ trả như vậy, chỉ bằng đem duyên phận mấy đời đều lưu đến kiếp này, làm cho chúng ta ‘Chấp tử tay, cùng tử giai lão, qua cả đời.’”

Cầu Mộ Quân cúi đầu trầm mặc một chút, sau đó nói: “Ai muốn cùng người trọn đời trọn kiếp, mấy thế mấy đời!” Nói xong lại đi trước, bước chân lại thả chậm rất nhiều.

Thích Ngọc Lâm theo tới bên cạnh nàng nói: “Ta.” Cầu Mộ Quân cúi đầu, nhin không được cười lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Tiến thích phủ

Cầu Mộ Quân cúi đầu, nhin không được cười lên một tiếng.

Thích Ngọc Lâm cũng cười, dặt tay nàng.

“Vậy nàng muốn nghe chuyện xưa thật sự về ‘Trương tư nhai’ không?” Trên đường xuống núi, Thích Ngọc Lâm hỏi.

“Không cần. Dù sao đều là người tự bịa ra.”

“Lần này là thật, ta sao có thể bịa ra nhiều chuyện xưa như vậy.”

“Không nghe.”

“Là thật, chẳng qua là không thú vị thôi, ta cảm thấy chuyện xưa ta bịa ra còn hay hơn.”

Trăng sáng lên cao, Thích Ngọc Lâm lại đưa bò câu đưa tin đến đây. Vẫn là mấy câu thơ hay, vẫn là thâm tình chân thành như vậy. Nàng cất thơ của hắn đi, hưởng thụ hạnh phúc, được sung, tiếp tục chờ đợi. Vài ngày sau, Thích Vi lại tìm tới Cầu Mộ Quân.

“Mộ Quân tỷ tỷ, mẹ muội nói tỷ thêu tốt lắm, tỷ có thời gian đến nhà muội dạy muội đi!” Thích Vi cao hứng nói. Đi thích gia? Trong lòng Cầu Mộ Quân chấn động.

Nàng cười nói: “Muội không phải không thích học sao? Hơn nữa tỷ thêu cũng không tốt sao có thể dạy người khác.”

Thích Vi nói: “Ai nha, tỷ đi đi, mẹ muội bảo, sẽ mời sự phụ về ngày ngày dạy cho muội, nếu tỷ không dạy muội, vậy nàng nhất định mời một đại thẩm ít nói hoặc một bà già nghiêm túc đến, muội không muốn đâu! Tỷ phải đi đi, đồng ý đi, thuận tiện còn có thể gặp nhị ca muội nhiều hơn.”

Cầu Mộ Quân cúi đầu cười nói: “Được rồi được rồi, tỷ đi, nhưng không phải muốn gặp nhị ca muội mới đi.”

“Được rồi! Muội biết, không phải muốn gặp huynh ấy, là muốn gặp ta!” Thích Vi nhìn nàng ý muội sâu xa cười nói.

Ngày hôm sau Thích Vi liền dẫn Cầu Mộ Quân đến Thích phủ, Thích phủ so với Cầu phủ đẹp đẽ quý giá hơn, nhưng còn lâu mới bằng Đoàn phủ.

“Mộ Quân tỷ tỷ, muội đưa tỷ đi gặp nương muội, đúng rồi --” Thích Vi ghé đến bên tai nàng lặng lẽ nói: “Để nương gặp tỷ trước, trước thích tỷ, hận không thể để tỷ làm con dâu, sau đó lại nói cho nàng tỷ chính là con dâu tương lai của nàng, nàng sẽ vui mừng!”

Mặt Cầu Mộ Quân hơi hơi đỏ lên, nhẹ nhàng cười cười.

Mỗi khi như vậy, nàng cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể cười. Không muốn lừa Thích Vi, nói hay không nói cũng không có gì khác nhau. Nếu có một ngày sự thật lộ ra, nàng chung quy không thể đối mặt với Thích Vi.

Đi qua hậu hoa viên, nhưng lại thấy đại công tử Thích gia Thích Sóc Ly đi tới.

“Phu quân, đợi chút --” Một vị phu nhân tao nhã hiền thực đuổi theo, đưa y bào trong tay cho hắn nói: “Phu quân, nhiều ngày rồi người chưa về nhà, quần áo này đều đã làm xong vài ngày, người thử xem đi, xem có cần sửa hay không.”

Thích Sóc Ly nói: “Ta có quần áo, về sau người không quan tâm đến mấy chuyện này nữa.” Nói xong, liền đi về phía trước.

Phu nhân hắn lại đuổi theo nói: “Vậy người cứ cầm lấy đi, đã làm xong.”

Thích Sóc Ly dừng bước, nhận lấy quần áo nói: “Làm phiền phu nhân, mấy ngày nay có chút việc, buổi tối sẽ không trở về.” Nói xong liền bước đi.

Thích Sóc Ly đi về phía này, Thích Vi nói: “Đại ca, hôm trước Tiểu Phàn bị bệnh, huynh không thể ở nhà với hắn mấy hôm sao?” Mặt Thích Sóc Ly vẫn nghiêm túc như cũ, nói: “Đợi mấy ngày nữa xong việc rồi nói sau.” Lời còn chưa dứt, người đã đi ra xa vài bước.

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn về phía phu nhân hắn, chỉ thấy nàng nhìn hắn rồi đi, cô đơn nhìn ngón tay bị băng bó, xoay người trở về phòng. Nàng đột nhiên nhớ tới câu thơ kia: Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc, Hối giao phu tế mệnh phong hầu*.

(*Nhác trông về liễu bên đường, Phong hầu nghĩ đại, xui chàng kiếm chi! – “Khuê oán” Vương Xương Linh)

Thích Sóc Ly là thống lĩnh cấm quân, hắn là bề bộn nhiều việc. Chính là khổ phu nhân hắn, vài ngày đều không thấy được phu quân, vì may quần áo cho hắn mà ngón tay bị thương, hắn ngay cả thời gian thử đều không có.

Thống lĩnh Cấm quân, phải trông coi an toàn của kinh thành cùng hoàng cung, đương nhiên bề bộn nhiều việc, nhưng Đoàn Chính Trung cũng là thái giám đại tổng quản, hắn hình như cũng không bận đến mức đó, đôi khi còn rất nhàn nhã, Cầu Mộ Quân nghĩ.

“Ài, phỏng chừng huynh ấy lại không thăm Tiểu Phàn, hôm trước Tiểu Phàn uống thuốc khóc gọi cha, đại tẩu còn nói với hắn cha hắn ngày mai sẽ trở lại với hắn, kết quả buổi sáng muội đi ra ngoài huynh ấy còn chưa trở về, hiện tại muội trở về huynh ấy lại đi ra ngoài, này cũng quá nhanh đi. Huynh ấy dứt khoát đến bãi đại vũ nhà người ta học, mà ba lần không vào được cửa chính, có lẽ đúng là có thể lưu danh sử sách đấy!” Thích Vi bất bình thay cháu trai nói.

Trong lòng Cầu Mộ Quân lại cảm thán không người nào là hoàn hảo.

Thích Sóc Ly tựa hồ là người tốt, nhưng lúc hắn bảo Thích Ngọc Lâm không được đùa giỡn thanh danh cô nương nhà người ta, lại bỏ bê vợ con ở nhà không quan tâm, đối với sự quan tâm của thê tử hắn cũng lãnh đạm như vậy, đối với gia đình mà nói, hắn kỳ thật cũng không phải là trượng phu tốt, phụ thân tốt.

Trong chốc lát, Thích Vi liền đưa Cầu Mộ Quân đi gặp Thích phu nhân, Thích phu nhân là người hòa ái dễ gần, so với Thích Vi còn hãm mộ Cầu Mộ Quân hơn, không nói chuyện nàng từng gả cho thái giám, cũng không nói chuyện nàng bị lưu về nhà mẹ đẻ, làm cho Cầu Mộ Quân lại một lần nữa cảm thấy Thích gia, kỳ thật cũng không phải giống như nàng tưởng tượng là một đám người vì đạt được mục mà không từ thủ đoạn.

Gặp qua Thích phu nhân, Thích Vi liền đưa Cầu Mộ Quân đến phòng nàng, nói là học thêu, kỳ thật ngay từ đầu liền đã không ngồi yên, từ đầu đến cuối toàn ngồi nói chuyện phiếm cùng Cầu Mộ Quân.

Không nghĩ tới, qua trong chốc lát, Thích phủ lại được nghênh đón công chúa Sanh Dung.

Lần này nàng không mặc nam trang, cũng không phải quần áo nữ tử bình thường, mà mang theo người hầu cung nữ, từ trên kiệu đi xuống, nhẹ nhàng vươn tay, để một tiểu thái giám bên cạnh đỡ, trên mặt mỉm cười đoan trang, từng bước một đi lên bậc thang Thích phủ.

Nam nhân Thích gia đều không ở nhà, một phòng nữ quyến sau khi bái kiến nàng xong liền cùng nhau đi vào trong phòng.

Cầu Mộ Quân vừa mới thay đổi cách nhìn với Sanh Dung, không thấy có người, nàng đột nhiên xoay người nhảy đến trước mặt Thích Vi nói: “Vi Vi, vào cung chơi với ta đi!”

Thích Vi nói: “Không đi, tùy tiện gặp một người sẽ phải hành lễ vấn an, không có ý nghĩa.”

“Người biết không có ý nghĩa còn không giúp ta, ta đều buồn sắp chết, mấy ngày nay Đoàn thái giám cả ngày phạt phụ như thể người ta thiếu nợ tiền của hắn vậy, mỗi ngày đều đi phạt tiểu thái giám tiểu cung nữ chơi, cũng không để ý ta.” Sanh Dung lôi kéo quần áo Thích Vi nói.

Nghe được tin tức của Đoàn Chính Trung, trong lòng Cầu Mộ Quân xúc động một chút.

Mấy ngày nay tâm tình hắn không tốt sao? Mỗi ngày phạt phụ? Không dùng đi xử phạt người khác?

Thích Vi dùng thái độ kiên quyết nói: “Không đi, cùng lắm thì đến Trung thu người lại cầu mẫu hậu người thả người đi ra ngoài chơi!” Nói xong, nàng kéo Cầu Mộ Quân nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, chúng ta tiếp tục học thêu!”

“Không được!” Sanh Dung ngăn các nàng lại nói: “Vi Vi, ý người là gì.....” Sanh Dung cúi đầu nói: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cũng đừng trách ta không khách khí, hắc hắc hắc!”

Thấy nụ cười của nàng, Cầu Mộ Quân đột nhiên cảm thấy nụ cười này là nàng học theo Đoàn Chính Trung.

“Người đâu, đem nạng, còn có nạng, bắt lại cho ta, ném vào trong kiệu!” Sanh Dung chỉ vào Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân nói.

Nàng vừa nói, lập tức có vài thị vệ xông tới đứng trước mặt các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Tiến cung

“Người đâu, đem nạng, còn có nạng, bắt lại cho ta, ném vào trong kiệu!” Sanh Dung chỉ vào Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân nói. Nàng vừa nói, lập tức có vài thị vệ vọt tới trước mặt các nàng.

“Sanh Dung!” Thích Vi trừng mắt nhìn nàng, quay đầu nói với Cầu Mộ Quân: “Mộ Quân tỷ tỷ, nếu không chúng ta đi hoàng cung chơi đi, chỗ Sanh Dung còn có rất nhiều đồ ăn ngon, tỷ nhất định sẽ thích!”

“Đúng vậy đúng vậy, đi mau đi, có rất nhiều thứ người khác tiến cống đều ở chỗ ta, các người đi xem!” Nói xong, Sanh Dung đã đẩy Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân ra ngoài cửa.

Cầu Mộ Quân không nghĩ mình còn có thể lại đi vào hoàng cung.

Thấy thái giám chung quanh, nàng nhớ tới Đoàn Chính Trung.

Ở trong này có thể gặp Đoàn Chính Trung hay không?

Hắn là thái giám tổng quản, thời gian tiến cung hình như cũng không nhiều, làm một ngày, nghỉ một ngày, hôm nay hắn nghỉ hay vẫn ở trong cung.

Nàng đương nhiên sẽ không hỏi Sanh Dung, Đoàn Chính Trung có ở trong cung hay không, nhưng mà một đường từ ngự hoa viên, lại đến “Khởi Tú cung” của Sanh Dung, cũng không gặp được hắn.

Hoàng cung lớn như vậy, cho dù hắn ở hoàng cung, cũng không nhất định nàng có thể gặp được. Tuy rằng nghĩ như vậy, trong lòng vẫn có chút mất mát.

Vừa vào Khởi Tú cung, liền có tiểu nam hài tám tám, chín tuổi lập tức từ trong phòng lao tới nhào vào trên đùi Sanh Dung.

“Bát hoàng tử, bát hoàng tử, cùng ta chơi trốn tìm!” Hoàng tử bộ dáng tiểu nam hài nói. Mặt tròn tròn, mắt to, mũi nhỏ, rất đáng yêu, làm cho Cầu Mộ Quân thấy không khỏi mỉm cười. Sanh Dung nói: “Đệ sao lại chạy tới đây, ai muốn chơi với tiểu thí hài nhà người? Tìm người khác chơi đi!”

Tiểu hoàng tử chu miệng nói: “Bát hoàng tử thật là xấu, lúc tỷ nhảm chán ta sẽ cùng tỷ đi tìm tổ chim, có người chơi cùng lại không để ý đến ta, ta muốn đi nói cho mẫu hậu, bảo nàng không cho tỷ ra cung!”

“Không được đi!” Sanh Dung giữ chặt tiểu hoàng tử muốn chạy ra ngoài từ nói: “Chơi trốn tìm thì chơi trốn tìm, bốn người chúng ta chơi cùng nhau.”

“Được được được!” Tiểu hoàng tử vỗ tay hoan hô nói. Sau đó hắn nhìn nhìn hai người sau lưng Sanh Dung, lấy tay chỉ vào Thích Vi nói: “Đây là con gái Thích đại nhân - Thích Vi tỷ tỷ, đây là.....” Hắn chỉ vào Cầu Mộ Quân, nhìn nàng nửa ngày, lại không nghĩ ra được là ai.

“Mộ Quân báỉ kiến Cửu hoàng tử.” Cầu Mộ Quân nói.

Sanh Dung là công chúa nhỏ nhất, Hoàng Thượng tổng cộng có chín người con, hắn nhỏ hơn Sanh Dung, hắn chính là Cửu hoàng tử.

“Nàng là bằng hữu của Thích Vi tỷ tỷ, cũng là bằng hữu của ta, đệ gọi nàng Mộ Quân tỷ tỷ đi.” Sanh Dung nói.

Cửu hoàng tử nhìn Cầu Mộ Quân, vui mừng chạy tới giữ lại cánh tay nàng nói: “Được, ta cùng Mộ Quân tỷ tỷ một đội, hai người các tỷ một đội.”

“Hừ, tiểu quý, đệ cướp người. Tốt lắm, chúng ta sẽ đánh cho đội các người hoa rơi nước chảy, ai thua mười lần trước, sẽ bị ném trứng chim. Ha ha ha!” Sanh Dung cười to nói.

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói: “Ném trứng chim?”

Cửu hoàng tử cướp nói: “Chính là đội thua phải đứng trên mặt đất bị đội thắng ném trứng chim. Mộ Quân tỷ tỷ, lần trước bát hoàng tử thua, bọn thái giám không tìm thấy trứng chim, ta dùng trứng gà ném nàng, ha ha ha, khi đó bộ dáng bát hoàng tử thật buồn cười, ha ha ha!” Cửu hoàng tử ôm bụng nói: “Hôm nay chúng ta lại dùng trứng gà, làm cho các nàng cả người đều là trứng!”

Trong lòng Cầu Mộ Quân hoang mang rối loạn. Ném trứng gà.....

Trên người đều là lòng trắng, lòng đỏ trứng, đó là bộ dáng gì? Bọn họ..... Bọn họ sao có thể nghĩ ra? Lúc này Sanh Dung cũng nói: “Không! Không ném trứng gà, phải ném trứng gà thối, hừ hừ, đến lúc đó thối chết tiểu quý nhà ngươi!”

“Thối chết ngươi! Thối chết ngươi!” Cửu hoàng tử cãi lại nói. Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân hai mặt nhìn nhau, dùng ánh mắt cảm than: chạm vào người không nên chạm vào.

“Hừ, đi, chỗ cũ!” Sanh Dung nói xong, chống thắt lưng giống như đi quyết chiến.

Ra khỏi Tử cung, đi thêm một đoạn, Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân được tỷ đệ Sanh Dung dẫn đến nơi có chút hẻo lánh.

Cầu Mộ Quân nhìn nhìn, cây cối cao thấp không đồng đều, các loại hoa lớn nhỏ khác nha, lương đình, núi giả, cung điện có chút cũ nát, ở trong hoàng cung lại có thể có nơi trốn tốt như vậy, dùng để chơi trốn tìm có vẻ rất chuẩn.

Ban đầu là Sanh Dung cùng Thích Vi trốn, Cầu Mộ Quân cùng Cửu hoàng tử tìm, ba lượt tìm, hai lần đầu tìm được, xem như tạm dẫn đầu.

Sau đó là Cầu Mộ Quân cùng Cửu hoàng tử trốn, Sanh Dung, Thích Vi tìm.

Cầu Mộ Quân cùng Cửu hoàng tử tách ra trốn, Cửu hoàng tử dưới sự trợ giúp của Cầu Mộ Quân trốn vào một bụi hoa, ở bên ngoài sẽ không nhìn thấy thân hình nho nhỏ của hắn, sau đó Cầu Mộ Quân liền chạy đến một hòn núi giả phía xa xa trốn.

Vừa rồi nàng thấy sau núi giả có cây, nhưng đằng sau cây cũng có cửa vòm, thật khó bị phát hiện.

Cẩn thận từ cửa tiến vào, ngồi vào bên trong.

Ai, thực không có phong phạm thực nữ, nhưng nếu bị tìm được, sau đó bị ném trứng gà, vậy càng thảm. Cầu Mộ Quân tưởng tượng cảnh tượng đó làm cho nàng nổi da gà, ngoan ngoãn trốn ở bên trong, ngay cả hô hấp đều nhẹ lại.

Một lát sau, nàng liền nghe được tiếng bước chân, cũng không giống Thích Vi hoặc Sanh Dung. Tiếng bước chân có chút kỳ quái. Tựa hồ là hai người, lại giống như một người lôi kéo một người.

Tiếng bước chân dồn dập đến núi giả thì ngừng lại, sau đó là hơi hơi có tiếng thở dốc. Một bên ồ ồ, một bên nhẹ hơn một ít.

“Chàng..... Đừng mà.....” Là tiếng của một nữ nhân.

Sau đó liền nghe được một giọng nói khác: “Nhớ nàng.” Sau đó liền không có tiếng động.

Cầu Mộ Quân đột nhiên nghĩ tới.

Hô hấp dồn dập như vậy, không khí như vậy..... giống như..... giống như ngày đó nàng từ bên ngoài trở về, Đoàn Chính Trung ở trong đêm đen ôm lấy nàng.

Chẳng lẽ..... người bên ngoài, đang hôn môi?

"Úm....."

Nghe thấy tiếng ưm này, Cầu Mộ Quân khẳng định, người bên ngoài chính là đang hôn môi. Nữ nhân trong cung đều là của Hoàng Thượng, người bên ngoài khẳng định không phải Hoàng Thượng, đó là..... Một nam nhân, cùng một nữ nhân, nam nhân không phải Hoàng Thượng, nữ nhân có thể là cung nữ, phi tử, công chúa..... Hồi lâu, nữ nhân lại thở phò phò nói: “Chàng đừng..... Nơi này không được, sẽ bị người khác phát hiện.”

“Ta muốn nàng, rất muốn, muốn đến điên rồi.....”

Nghe câu đó, Cầu Mộ Quân đột nhiên có cảm giác quen thuộc, tựa hồ đã nghe thấy giọng của người này ở đâu đó. Nhưng khi hắn nói chuyện đều mang theo thở dốc thật mạnh, nghe cũng không rõ ràng, cố thế nào cũng không nhớ được.

"Úm.....A....."

“Đừng mà, thật sự không được!” Nữ nhân nói, thanh âm kiên quyết một ít.

“Cầm nhĩ, buổi tối, buổi tối ta chờ nàng.” Nam nhân nói.

“Ừ, Hoàng Thượng không đến, ta sẽ đi.”

Cầu Mộ Quân cả kinh.

Ban đầu nàng còn nghĩ người đó có phải công chúa hoặc là người giống nàng bị người ép tiến cung hay không, không nghĩ tới nàng ta đúng là phi tử. Có nghĩa là..... Bên ngoài là một phi tử cùng một người nam nhân đang yêu đương vụng trộm!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Đàn rắn!

Ban đầu nàng còn nghĩ người đó có phải là công chúa hoặc là người bị người ép tiến cung như nàng hay không, không nghĩ tới nàng ta đúng là phi tử. Có nghĩa là..... Bên ngoài là một phi tử cùng một người nam nhân đang yêu đương vùng vẫy!

Cầu Mộ Quân chảy mồ hôi lạnh. Thanh âm bên ngoài, hình như nam nhân lại nhịn không được tiếp tục hôn nữ nhân. Sau đó, nam nhân nói: “Ta không muốn nàng cùng nam nhân khác ở cùng nhau.”

“Chàng nha! Dấm chua quýt, cái lão già kia có thể làm cái gì, còn không phải bắt ta mát xa bóp chân bóp vai cho hắn.”

“Vậy cũng không được. Ta muốn nàng, muốn hoàn toàn chiếm lấy nàng, khiến nàng thực sự thuộc về ta.” Ngữ khí hắn không cho phép kháng cự.

“Bên kia bên kia! Núi giả bên kia! Nơi này cũng không tìm được, nàng khẳng định trốn ở bên kia!” Giọng nói của Sanh Dung đột nhiên truyền tới. Gần như là ngay lập tức, bên ngoài không có tiếng động. Cầu Mộ Quân ngừng thở, tim như ngừng đập.

Lần này không khẩn trương giống như lúc ở oanh Thanh Trì bị Đoàn Chính Trung phát hiện, mà là thực sự sợ hãi.

Cùng phi tử thông dâm, dâm loạn hậu cung là tử tội, xử trảm cả nhà, mà phi tử kia, cũng không tránh khỏi cái chết. Nàng nghĩ, người bên ngoài khẳng định không biết nàng trốn ở nơi nào. Nếu biết, hiện tại nàng đã là một khối thi thể. Tiếng bước chân đi xa, hai người hình như là tách ra mà trốn. Cầu Mộ Quân hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đại khái là bọn hắn đoán được Sanh Dung cùng Thích Vi lập sẽ đến đây, liền nhanh chóng rời đi. Một lát sau, lại có hai người tới đây, chạy tới tới lui lui vài vòng, đúng là tiếng bước chân của Sanh Dung cùng Thích Vi: “Sanh Dung, các người ở đây làm cái gì?”

Cầu Mộ Quân đang nghĩ có nên đi ra ngoài hay không, bỗng một giọng nữ mang chút nghiêm khắc truyền đến, làm cho Sanh Dung cùng Thích Vi dừng bước. “Mẫu hậu.”

“Thần nữ gặp qua hoàng hậu nương nương.”

“Ha, mẫu hậu, người giúp con tìm được tên nhóc này rồi!” Sanh Dung vui mừng nói. Xem ra, cửu hoàng tử trốn ở bụi hoa, hình như bị hoàng hậu nương nương phát hiện.

“Hò nháo, chính người hò nháo còn chưa đủ, còn mang Thần nhi cùng hò nháo theo người, mau, đưa hắn đến cung Uyển Ninh đi, miễn cho Lệ phi nương nương sốt ruột.” Hoàng hậu nói.

“A, được.” Sanh Dung có chút ừ rừ.

“Còn không mau đi!”

“Hiện tại không phải đang đi sao!”

Sanh Dung, Thích Vi cùng cửu hoàng tử rời đi, sau đó hoàng hậu thở dài nói: “Hai đứa này.....” Nói xong, liền cùng một đám thái giám cung nữ rời đi.

Lại đợi trong chốc lát, bên ngoài không có động tĩnh, Cầu Mộ Quân mới từ trong núi giả đi ra. Không bị đập một gậy cho ngắt xù, cũng không bị đâm một kiếm. Bọn họ đi rồi?

Cầu Mộ Quân nghĩ bọn họ hẳn là đi rồi. Vừa rồi Sanh Dung cùng Thích Vi ở trong này tìm lung tung, hoàng hậu nương nương lại tới, bọn họ hẳn là sẽ mau chóng rời đi, bằng không chỉ cần bị người ta nhìn thấy sẽ gọi người đến, như vậy bọn họ liền bại lộ.

Cầu Mộ Quân đi đến chỗ hai người kia đã đứng, nhìn nhìn, trên núi giả thấy đặt một chiếc hòm nhỏ, chỉ bằng nửa bàn tay. Nếu không phải nàng có ý ở đây nhìn hồi lâu, căn bản là sẽ không phát hiện.

Với tay đi lấy hòm, vừa đụng tới hòm, nàng đột nhiên ngừng lại, lấy khăn tay bao chiếc hòm lại.

Cái hòm này để làm gì?

Cầu Mộ Quân cảm thấy kỳ quái, cách một tầng khăn tay chậm rãi mở hòm ra, mới mở một chút, đột nhiên có một đàn bọ nhỏ từ bên trong bay ra, toàn bộ bay vào người nàng. Đến khi nàng cuống quýt ném hòm kia đi, đàn bọ đã bám đầy trên quần áo của nàng.

Nàng cầm khăn, tay áo đuối đi, cầm quần áo giữ giữ, đàn bọ nhỏ bay đi một ít, lại còn một ít chui vào bên trong.

Cầu Mộ Quân kỳ quái phát hiện trên quần áo để lại một đám điểm chấm nhỏ, giống như là vừa đi dưới trời mưa nhỏ.

Trên người giống như còn có bọ, Cầu Mộ Quân lập tức đi đến “Khởi Tử cung”, muốn tìm Sanh Dung mượn quần áo, thay quần áo này. Hơn nữa bọ trong chiếc hộp này đều rất quái lạ kì dị, nàng phải nhanh chóng trở về hỏi cha một chút.

Kết quả mới vừa đi ra hai bước, nàng liền thấy từ trong bụi hoa trước mặt chui ra hai con rắn, màu sắc rực rỡ, màu sắc cực đẹp, hình như là rắn độc.

Trong lòng cả kinh, lui về phía sau hai bước, không nghĩ tới hai con rắn kia lại tiếp tục bò về phía nàng. Cầu Mộ Quân vội lui về phía sau, nhưng hai con rắn lại vẫn bò đến bên này.

Kỳ quái, rắn không phải thấy người là bỏ chạy sao? Hai con rắn này hình như lại nhắm vào nàng, nào có loại rắn như vậy?

Đang thấy kỳ quái, lại có một con từ bụi bên cạnh bò ra, cũng bò về phía nàng.

Cầu Mộ Quân hoảng hốt, vội chạy tới nơi không có rắn, hô to: “Có ai không”

Thời gian không cho phép nàng đứng tại chỗ chờ người tới cứu, tốc độ mấy con rắn càng lúc càng nhanh, nàng chỉ vội vàng chạy đến nơi khác, chẳng sợ địa phương kia so với nơi này càng thêm hoang vắng, nàng cũng đành phải vậy.

Không nghĩ tới, người không có tới, rắn càng ngày càng nhiều, nàng chỉ có thể liều mạng chạy, không biết đây là nơi nào, một gốc cây, một đôi sư tử đá, dọc theo đường đi cũng chưa thấy có người, trong lòng sợ hãi mà gọi không được.

Chạy chạy, vừa chạy đến một gốc cây hộc, không nghĩ tới, lại có một con rắn lại từ trên cây rơi xuống.

Cầu Mộ Quân kêu sợ hãi một tiếng, vòng qua con rắn chạy đến nơi khác, con rắn kia cũng gia nhập hàng ngũ truy đuổi nàng. Phía trước, một con rắn nâng đầu lên, mắt thấy nó sẽ cắn được chân của nàng, trong lòng nàng quỳnh lên, một cước đạp xuống. Thân rắn lập tức cuốn lấy chân nàng, làm cho nàng sợ tới mức khóc ra.

“Đoàn Chính Trung --”

Không tự giác, nàng gọi tên hắn.

Cổ lấy dũng khí dùng sức lôi con rắn dưới chân ra, sau đó nhấc chân lên dùng sức đá đi.

Rắn bị ném ra xa, nhưng mà do chậm trễ, nàng mới phát hiện phía trước đã không còn đường, bốn phương tám hướng đều là rắn, đang bao vây quanh nàng.

Nhìn mấy cái đầu ngóc lên, lưỡi rắn hồng hồng lao về phía nàng, nhất thời hai mắt nàng đắm lệ mông lung. Nàng rốt cục phải chết sao? Ngày đó hắn nói nàng là tự đâm đầu vào chỗ chết?

Đột nhiên, trước mắt xẹt qua vài tia ánh sáng màu bạc, mấy con rắn đồng thời rơi thật mạnh trên mặt đất. Cầu Mộ Quân cúi đầu, phát hiện trên đầu chúng nó đều cắm một cây ngân châm. Trong lòng vui sướng, nàng quay đầu lại, Đoàn Chính Trung nhảy đến bên người nàng.

Trong lòng lập tức bình tĩnh lại, chết tựa hồ cũng cũng không đáng sợ đến vậy. Đoàn Chính Trung vung tay đuổi đàn rắn ra xa một chút, kéo nàng phi thân lên, dùng bên ngoài vòng vây của đàn rắn. Đàn rắn lập tức lại đuổi theo.

“Mau, cởi quần áo ra!” Đoàn Chính Trung lớn tiếng nói. Cầu Mộ Quân ngẩn người, nghĩ mình hắn là nghe lầm. “Mau!” Đoàn Chính Trung vội vàng, đầu cũng không kịp quay lại. Cầu Mộ Quân không hề chần chừ, lập tức cởi bỏ áo khoác.

Đoàn Chính Trung lại lôi kéo nàng chạy vài bước, sau đó dừng lại, “xoạt” một tiếng vạch tìm nội sam của nàng.

Cầu Mộ Quân muốn chần, chỉ thấy hắn nóng vội lại thô bạo hất tay nàng ra, đem áo khoác áo trong của nàng, cả yếm và tiết khổ toàn bộ lột ra, sau đó vò lại thành một đồng ném đến một gốc cây cách đó không xa.

Đàn rắn nhưng lại đột nhiên thay đổi phương hướng, bò rất nhanh về phía gốc cây kia, cuốn lấy quần áo, ghé tòm nhìn mà nổi da gà.

Sau đó, Đoàn Chính Trung xoay người, ôm thắt lưng nàng bay qua một bức tường, dừng ở trong sân của một viện, sau đó ôm lấy nàng, rất nhanh phi thân vào trong phòng.

Giường trong cung điện này đã cũ nát, trên nóc nhà thậm chí còn có lỗ thùng nhỏ, tựa hồ là cung điện bị bỏ hoang. Đoàn Chính Trung đặt nàng trên giường gỗ, nàng đỏ mặt, lập tức lui vào trong. Không nghĩ tới đàn rắn kia đuổi theo nàng là do quần áo trên người nàng. Nghĩ đến, hắn là có liên quan đến đám bọ kia. Đoàn Chính Trung cởi quần áo của mình, khoác lên trên người nàng, “Xảy ra chuyện gì?” Hắn ngồi xuống hỏi.

Cầu Mộ Quân dùng quần áo hắn bao lấy người mình, cúi đầu nói: “Hắn là ta nghe được những thứ không nên nghe. Ta ở núi giả, nghe được có người hẹn hò, bị bọn họ phát hiện.”

“Bọn họ thấy ngươi không ?” Đoàn Chính Trung lập tức hỏi.

“Không.” Cầu Mộ Quân nói: “Nhưng bọn họ sau khi nghe ngóng chắc biết là ta.” Tiếp theo, nàng liền nói với hắn những việc đã xảy ra.

Đoàn Chính Trung nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngươi có nghe ra là ai không?”

Cầu Mộ Quân lắc đầu, nói: “Giọng nói của nam nhân kia có chút quen tai, tựa hồ đã từng nghe qua, nhưng lại không xác định lắm.”

“Vậy ngươi sau khi rời khỏi đây ngươi liền đem những thứ nghe được nhìn được đều nói ra, không cần nói cho người khác, chỉ cần nói cho Sanh Dung cùng Thích Vi thôi, còn phải dặn các nàng không được nói cho người khác, nhưng không cần nói ngươi đã từng nghe qua giọng của nam nhân kia, biết là ai cũng không nói, cũng không được nói với ai.” Đoàn Chính Trung nắm hai vai của nàng, nhìn nàng chăm chăm nói: “Nhớ kỹ, ngươi chỉ là loáng thoáng nghe được hai người đó nói chuyện, trừ cái đó ra thì cái gì cũng không biết !”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

“Bọn họ còn có thể nghĩ biện pháp giết ta sao?” Cầu Mộ Quân hỏi có chút ngượng ngùng. Lúc trước hắn cảnh cáo nàng, nàng làm bộ không sợ chết, hiện tại lại bị dọa thành như vậy.....

Nhưng không có cách nào, nàng thật sự sợ hai người kia không buông tha nàng, sẽ tìm cơ hội giết nàng.

Đoàn Chính Trung nói: “Vậy phải xem bọn họ có tin là ngươi thật sự không có nghe ra bọn họ là ai hay không. Về sau không cần ở một mình, bọn họ làm càng nhiều, sợ hãi càng nhiều, có lẽ cũng sẽ không giết ngươi. Nếu vài ngày sau ngươi còn bình an vô sự, thì tức là bọn họ tin tưởng lời ngươi nói.”

Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, hỏi: “Cầm nhi là ai? Ta nghe được nam nhân kia gọi nữ nhân kia là Cầm nhi.”

Đoàn Chính Trung ngừng một chút, nói: “Không biết. Ngươi về sau cũng không cần hỏi thăm, coi như mình thật sự cũng chưa nghe được cái gì.”

Câu ‘không biết’ này của hắn, nàng không tin.

Phi tử trong cung, hắn là thái giám tổng quản có thể không quen thuộc sao? Phi tử được sủng ái, cũng không có dám đắc tội kẻ luôn bên người Hoàng Thượng như hắn, hơn nữa hắn còn được Hoàng Thượng yêu thích, chẳng sợ không quen hắn cũng phải quen, hắn sao có thể không biết?

Nhưng là, hắn vẫn ước gì nàng không biết bất cứ chuyện gì, ước gì nàng mỗi ngày nhốt mình ở trong nhà, cho nên chắc chắn hắn sẽ không nói cho nàng.

Nhưng..... Bây giờ nàng đã biết, có một số việc, biết càng ít càng tốt, hắn ước gì nàng không biết bất cứ chuyện gì, có phải sợ nàng gặp nguy hiểm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Một chỗ

Nhưng..... Bây giờ nàng đã biết, có một số việc, biết càng ít càng tốt, hắn ước gì nàng không biết bất cứ chuyện gì, có phải sợ nàng gặp nguy hiểm hay không?

Đang nghĩ, nhìn mình cả người trần truồng, mặt của nàng lại đỏ thêm một tầng lại một tầng.

Cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ ta làm cách nào đi ra ngoài?”

“Chờ một lát, sẽ có cung nữ tới nơi này đốt tiền vàng.” Đoàn Chính Trung nói.

“Tiền vàng?”

“Nơi này là lãnh cung, hai ngày trước Trần phi vừa mới chết ở nơi này.” Đoàn Chính Trung lãnh đạm nói.

“A?” Cầu Mộ Quân sợ run cả người, không tự giác nhìn quanh bốn phía, không nói thì thôi, vừa nói lập tức cảm thấy trong phòng này âm khí dày đặc.

Quay đầu lại, phát hiện Đoàn Chính Trung đang nhìn nàng, làm cho nàng lại ngượng ngùng, cúi đầu. “Ngươi.....” Hắn nhìn hồi lâu, vừa muốn mở miệng, lại có tiếng bước chân đi về phía này. Đoàn Chính Trung lập tức đứng lên, đi ra ngoài cửa.

“Nô tỳ..... bái kiến Đoàn tổng quản.” Cung nữ ngoài cửa thấy hắn, cả kinh run giọng nói.

“Đi lấy một bộ quần áo nữ nhân đến.” Giọng nói Đoàn Chính Trung lạnh lùng, khiến người nghe xong liền run run.

“Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.” Cung nữ nói xong liền lui xuống.

Đoàn Chính Trung lại trở vào trong phòng.

Cầu Mộ Quân chờ hần nói chuyện, hần lại không có ý mở miệng. Vừa rồi hần muốn nói cái gì? Là lời hay hay là châm chọc?

Cầu Mộ Quân trong lòng thầm đoán, lại không dám hỏi ra miệng. Nếu nàng hỏi, nhất định không phải lời tốt đẹp.

Bọn họ cứ trầm mặc như vậy, cũng không nói cái gì. Cầu Mộ Quân dùng quần áo hần bao lấy người mình, cúi đầu, co chân ngồi ở trên giường, Đoàn Chính Trung đứng ở trong phòng, nhìn ngoài cửa.

Nhưng, cho dù như vậy, nàng cũng cảm thấy hạnh phúc.

Có thể cùng hần đứng ở trong một gian phòng như vậy, chẳng sợ là một căn phòng vừa mới có người chết, chẳng sợ yên lặng như vậy, không nói một câu, nàng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Nàng nghiêng đầu nhìn bóng dáng hần, muốn tiến lên ôm lấy hần, muốn hỏi lại hần có yêu nàng hay không.

Nàng không muốn yêu Thích Ngọc Lâm, không muốn lừa người nàng không muốn lừa, không muốn lại tiến vào hoàng cung này, thầm nghĩ dựa vào bên cạnh hần.

Không biết, nếu hần tới chậm, nếu lúc hần đến thấy nàng mặt tái nhợt, môi thâm tím nằm trên mặt đất, trên người bò đầy rắn độc, hần sẽ phản ứng thế nào.

Không biết..... không biết cũng tốt, ít nhất nàng còn sống, còn sống so với đã chết tốt hơn, còn sống còn có hi vọng.

Cung nữ lại quay lại đây, Đoàn Chính Trung đi ra cửa cầm quần áo.

Hần cầm quần áo tiến vào, để tới trước mặt nàng.

Là một bộ quần áo cung nữ, cung nữ đương nhiên cũng chỉ có thể lấy đến quần áo cung nữ.

Nàng nhìn hần, muốn nói hần xoay người sang chỗ khác, lại không mở miệng được -- quần áo của nàng đều là hần cời, thân thể của nàng, hần đâu chỉ xem qua một hai lần?

Vẫn dùng quần áo hần bọc lấy thân thể, nàng cầm bộ quần áo cung nữ, xoay người. Cởi quần áo của hần, bắt đầu mặc yếm.

Khăn trương.....

Nàng có thể khẳng định, hần không xoay người sang chỗ khác, cũng không nhìn nơi khác, mà là nhìn nàng, nhìn nàng mặc quần áo.

Khăn trương, muốn nhanh chóng mặc cái yếm, nhưng càng muốn mau lại càng không mau được, dây lưng sao lại ngắn như thế, làm thế nào cũng không kéo qua được, chẳng lẽ nàng phải bỏ tay?

Một đôi tay tiếp nhận dây lưng trên tay nàng, giúp nàng buộc lại.

Mặt lại đỏ.

Phải nói mặt của nàng từ khi vào đây chưa có lúc nào không đỏ.

Hần giúp nàng mặc xong cái yếm, sau đó cầm lấy nội sam đem cổ tay áo để phía dưới bả vai nàng, để cho nàng trực tiếp xỏ cánh tay trắng nõn vào. Cứ như vậy, dưới sự “Cố gắng” của hai người, nàng rất nhanh liền mặc xong quần áo, thành một “Tiểu cung nữ”. Đoàn Chính Trung cầm lấy quần áo của mình, mặc lên người, sau đó hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Ngoài cửa, cung nữ xoay người cúi đầu thật sâu, phỏng chừng ngay cả tướng mạo của nàng cũng không phát hiện. Cầu Mộ Quân biết, cung nữ kia so với nàng còn nhỏ tuổi hơn, biết cái gì nên xem, cái gì không nên xem. Kỳ thật nàng cũng biết, nhưng nàng không muốn làm theo. Cũng khó trách Đoàn Chính Trung luôn nói nàng tự cho là thông minh, tự cho là đúng.

Từ lãnh cung đi ra, lại nhớ tới nơi vừa rồi chơi trốn tìm, mới đến, liền thấy Thích Vi cùng Sanh Dung đi về hướng này. “Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ trốn ở đâu vậy? Đoàn thái giám, sao người lại ở cùng Mộ Quân tỷ tỷ?” Sanh Dung vừa thấy hai người liền hỏi. Thích Vi đến gần nàng nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, sao tỷ lại mặc bộ quần áo này?”

“Công chúa, nô tài cáo lui trước.” Đoàn Chính Trung nói xong liền rời đi, không để ý Sanh Dung, cũng không quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

“Ai --” Sanh Dung nhìn bóng dáng hần bữu bữu môi, sau đó lại quay đầu nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ nói mau, tỷ trốn ở đâu? Hay là cùng Đoàn thái giám đi chơi vui vẻ?”

Cầu Mộ Quân nhớ tới lời nói của Đoàn Chính Trung, liền làm vẻ mặt sợ hãi nhỏ giọng nói với các nàng: “Ta trở về sẽ nói với các người!”

Thích Vi cùng Sanh Dung cảm thấy kỳ quái, lập tức cùng nhau trở về Khởi Tú cung.

“Sao lại có chuyện như vậy, ta phải đi nói cho phụ hoàng mẫu hậu, để cho bọn họ bắt hai người kia lại!” Cầu Mộ Quân vừa nói xong, Sanh Dung liền tức giận đập cái bàn nói.

“Công chúa đừng mà!” Cầu Mộ Quân lập tức nói.

“Nếu người đi nói, nếu để cho Hoàng Thượng, Hoàng Hậu biết, hai người kia nhất định sẽ giết ta, hơn nữa, cho dù người đi nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cũng không biết hai người kia là ai!”

“Nhưng, nếu bọn họ lại giết tỷ thì làm sao bây giờ?” Thích Vi nói.

Cầu Mộ Quân nói: “Đoàn Chính Trung nói bọn họ nhất định sợ nếu lại giết tỷ sẽ lộ ra dấu vết, dù sao tỷ cũng chưa nghe rõ, có lẽ bọn họ sẽ không động thủ lần nữa.”

Thích Vi nhú nhú mày nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ thật sự không nghe được một chút manh mối nào sao?”

Cầu Mộ Quân cố gắng nghĩ nghĩ, nói: “Hình như..... nam nhân kia gọi nữ nhân kia là Vân nhi.....”

“Khẳng định không phải, tên mẫu hậu có chữ ‘Vân’!” Sanh Dung nói.

Cầu Mộ Quân vội nói: “Có lẽ là ta nghe lầm, nhưng khi đó trong lòng ta khẩn trương, ở khe núi cũng không nghe được rõ ràng lắm, thật sự là một chút manh mối cũng chưa nghe được.”

Thích Vi phát sầu nói: “Làm sao bây giờ? Nếu biết mặt, để cho Sanh Dung nói cho Hoàng Hậu nương nương để cho Hoàng Hậu nương nương đi thăm dò, nhanh chóng tìm ra hai người kia, tỷ sẽ an toàn, nhưng hiện tại, cái gì cũng không biết, làm sao mà tra đây?”

Cầu Mộ Quân tận lực làm ra bộ mặt sợ hãi sót ruột bộ, cố gắng tỏ vẻ với Thích Vi cùng Sanh Dung là mình căn bản cái gì cũng chưa nghe ra

Nàng biết ý đồ của Đoàn Chính Trung, không phải là để phòng Thích Vi cùng Sanh Dung, mà là hai người kia khẳng định sẽ không giữ miệng. Đặc biệt Sanh Dung, nàng là người trong cung, phi tử kia cũng là người trong cung, các nàng khẳng định sẽ biết nhau, phi tử kia nhất định có thể nghe được hôm nay là mấy người bọn họ đi chơi trốn tìm, cũng chắc chắn có thể nghe được người trốn ở núi già là nàng, đã biết quan hệ như vậy, phi tử kia nhất định sẽ có ý vô tình hỏi chuyện này, Sanh Dung cũng không phải người có tâm cơ, cũng khẳng định sẽ nói ra chỉ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Phải gả liền gả cho Đoàn thái giám

“Vi Vi, công chúa, chuyện này không thể nói lung tung, các người tốt nhất làm như không biết, hơn nữa ai hỏi cũng không nói, được không?” Cầu Mộ Quân nói. Thích Vi gật gù đầu, Sanh Dung dưới ánh mắt cầu xin của nàng chần chờ nửa ngày, cũng đồng ý.

Không nghĩ tới đúng lúc này, ngoài Khởi Tú cung có tiểu thái giám đến, nói là Hoàng Hậu nương nương muốn triệu kiến Sanh Dung, Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân.

Trong lòng Cầu Mộ Quân cả kinh, không biết là xảy ra chuyện gì.

Hoàng hậu triệu kiến, sao dám chậm trễ, Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân lập tức theo Sanh Dung ra Khởi Tú cung.

Hoàng hậu khoảng trên dưới năm mươi, trên mặt đã có ít nếp nhăn, tuy rằng phong tư yếu điệu, cũng không kém phần uy nghiêm.

Làm cho Cầu Mộ Quân ngoài ý muốn là ... đứng bên cạnh nàng ta, đúng là Đoàn Chính Trung.

Hành lễ với Hoàng hậu xong, Hoàng hậu nói: “Tất cả đứng dậy đi.”

“Tạ mẫu hậu.” Sanh Dung đứng dậy chạy đến trước mặt hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, nhi thần thực sự đã đưa Tiểu Thần Thần kia đến cung Uyển Ninh, người tìm nhi thần làm gì?” Nói xong, liền cầm lấy một quả táo trên bàn ăn, còn làm mặt quỷ với Đoàn Chính Trung.

Hoàng hậu lại nhìn Cầu Mộ Quân nghiêm túc nói: “Người chính là con gái của Cầu đại nhân - Cầu Mộ Quân sao?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu nói:“Bẩm Hoàng hậu, đúng là thần nữ.”

“Nghe Đoàn tổng quản nói, hôm nay ngươi gặp phải việc hậu cung dâm loạn, suýt nữa bị người giết?” Cầu Mộ Quân đột nhiên ngừng đầu nhìn Đoàn Chính Trung.

Hắn vừa mới cứu nàng, bảo nàng không được nói với ai, chính hắn lại xoay người nói cho Hoàng Hậu. Hoàng hậu nếu điều tra, hai người kia làm sao có thể buông tha nàng? Vì sao? Bởi vì muốn tranh công sao? Cho nên mới hy sinh nàng? Nàng nhìn hắn, hắn lại giống người xa lạ cũng nhìn lại nàng. Quá mức khiếp sợ, quá mức bí thống, Cầu Mộ Quân còn không mở miệng, Sanh Dung liền giành trước nói.

“Mẫu hậu, đúng vậy đúng vậy, nhi thần nói muốn đến nói cho mẫu hậu, Mộ Quân tỷ tỷ lại không cho. Hai người kia còn dẫn rắn độc đến đuổi theo nàng, nếu không phải Đoàn thái giám nhìn thấy nàng sớm đã chết!”

Hoàng hậu nói:“Có chuyện này sao?”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu.

“Ngươi nghe được cái gì?” Hoàng hậu lại hỏi.

Cầu Mộ Quân chần chờ. Nàng biết không thể nhiều lời, nhưng nàng không biết Đoàn Chính Trung đã nói cái gì. Nếu ngay cả chuyện nàng từng nghe qua giọng của nam nhân kia, nghe được nam nhân gọi nữ nhân là Cẩm Nhi hẳn đều nói cho hoàng hậu, vậy nàng liền xong đời. Nhưng, hắn sẽ làm vậy sao?

Trong lòng bàn tay Cầu Mộ Quân chảy ra một tầng mồ hôi, thấp giọng nói:“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, lúc ấy thần nữ ở bên trong khe núi giả, cũng nghe không rõ ràng, chỉ biết hai người bên ngoài là có quan hệ không thể cho ai biết, cũng không nghe được cái gì khác.”

“Đoàn tổng quản nói ngươi nói cho hắn, nữ nhân kia có thể là phi tử, phải không?” Hoàng hậu lại hỏi.

Cầu Mộ Quân thừa nhận nói:“Vâng.”

“Còn không?”

Cầu Mộ Quân chần chờ một chút, khẳng định nói:“Thần nữ chỉ nghe được có thể .”

Hoàng hậu không nói gì, hồi lâu mới nói: “Được rồi, tất cả lui ra đi. Cầu Mộ Quân, khi nào ngươi nghĩ được thêm cái gì, liền lập tức nói cho bản cung, nếu không chỉ sợ Hoàng Thượng phải trị ngươi tội khi quân.”

Cầu Mộ Quân thở ra một hơi, trả lời:“Dạ, thần nữ ghi nhớ.”

Đoàn Chính Trung cùng ba người Cầu Mộ Quân cùng nhau đi ra khỏi Chiêu Dương điện của Hoàng hậu, vừa ra khỏi Chiêu Dương điện, Cầu Mộ Quân liền nói:“Đoàn Chính Trung, ngươi ti bỉ!”

Đoàn Chính Trung quay đầu nhìn nàng, nói:“Trong cung xảy ra chuyện, đương nhiên phải điều tra, bản tổng quản nếu không báo, chẳng phải là lừa bịp Hoàng Thượng.”

“Ngươi..... Ngươi bán đứng ta! Nếu muốn ta chết, cần gì phải cứu ta!” Cầu Mộ Quân tức giận nói.

“Cầu tiểu thư sai rồi, bản tổng quản cùng tiểu thư không oán không thù, vì sao muốn tiểu thư chết? Nhưng, bản tổng quản thấy trong cung sắp sửa xảy ra chuyện liên quan đến mạng người, tự nhiên sẽ cứu, gặp trong cung có người làm nhục tôn nghiêm hoàng gia, tự nhiên phải cực lực can thiệp, bản tổng quản làm, chính là theo quy củ mà thôi.” Đoàn Chính Trung nói xong, liền không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Cầu Mộ Quân ở sau lưng hắn tức giận cắn môi.

Có lẽ, hắn có dụng ý khác, có lẽ, hắn cũng không phải không để ý đến sự sống chết của nàng..... Nhưng lý do là gì?

Hắn nói cho Hoàng hậu, Hoàng hậu chương quản hậu cung, nhất định sẽ điều tra, hai người kia sẽ nóng vội, có lẽ sẽ tới giết nàng diệt khẩu, sau đó thì sao?

Sau đó Hoàng hậu hẳn sẽ tức giận, càng muốn điều tra, cha cũng sẽ thương tâm, cũng sẽ thề sống chết tìm ra hung phạm..... Sau đó, chuyện này nhất định sẽ âm ỉ, tra đến tra đi như vậy, hai người kia rất có khả năng bị điều tra ra.

Cho nên..... Bọn họ sẽ lập tức tới giết nàng sao? Có lẽ..... Sẽ không.

Dù bọn họ không giết nàng, Hoàng hậu cũng sẽ tra, lại không có chứng cứ gì, cũng không có lý do xác thực, nàng cũng không cung cấp được manh mối quan trọng..... Chuyện này, có lẽ sẽ không giải quyết được gì.

Nói như vậy, là Đoàn Chính Trung cố ý nói chuyện này cho Hoàng hậu, cố ý công khai, làm cho hai người kia không dám giết nàng.

Cầu Mộ Quân không biết đây là lý do thật sự, hay vẫn là chính nàng nhất thương tình nguyện* vì Đoàn Chính Trung tìm lý do. Nhưng nàng tình nguyện tin tưởng đây là thực, tựa như chuyện xưa Thích Ngọc Lâm kể, nàng thà rằng cả đời mình sống trong hi vọng, sống trong mộng, cũng không nguyện chấp

nhận sự thật nàng không muốn, chỉ có con đường duy nhất là nhảy xuống vực.

: *Nhất sương tình nguyện – Chỉ theo ý mình, chỉ biết ý muốn của mình (chỉ theo nguyện vọng chủ quan, không tính đến điều kiện khách quan).*

Khi các nàng trở lại Khôi Tử cung, lại thấy thái giám vừa rồi Hoàng hậu phái tới.

Hắn không phải cùng các nàng hỏi Chiêu Dương điện sao? Sao lại ở đây?

Kỳ quái là, thái giám kia đến trước mặt Sanh Dung nói: “Công chúa, Hoàng hậu nương nương phân phó, đợi Cầu Mộ Quân trở về, thỉnh nàng lại đến Chiêu Dương điện một chuyến.”

Sau khi ngờ ngàng một lúc, Cầu Mộ Quân lập tức liền hiểu được.

Hoàng hậu muốn bí mật triệu kiến nàng.

Nàng ta sợ nàng vì an toàn bản thân mà không chịu nói nói thật, cho nên đợi một lúc tránh tai mắt của mọi người, lại triệu kiến nàng một lần, làm cho nàng yên tâm lớn mật nói thật.

Nhưng nàng vẫn như cũ không dám nói thật.

Vậy nàng phải nói cái gì? Nói cũng không biết được thêm gì khác, Hoàng hậu nhất định không tin, vậy nàng sẽ nói mấy thứ khác, ví dụ như..... Nàng nói nam nhân gọi nữ nhân kia là Vân nhi sao?

Không được, khả năng sẽ liên lụy đến người khác.

Vậy nói thật, nói là Cầm Nhi.

Nếu chỉ nghe tên này liền có thể tra được người, vậy nàng sẽ không sợ, nếu tra không được, manh mối nàng cung cấp cũng vẫn vô dụng.

Hạ quyết tâm, nàng lại nghe Sanh Dung nói: “Không được, bản công chúa cũng phải đi!”

“Công chúa, Hoàng hậu nương nương chỉ triệu kiến một mình Cầu tiểu thư.” Thái giám nói.

“Dù vậy bản công chúa cũng phải đi, mẫu hậu cũng không nói không cho bản công chúa đi!” Sanh Dung không thuận theo nói.

Thái giám nghĩ nghĩ, nói: “Vậy công chúa theo nô tài cùng đi Chiêu Dương điện, để Cầu tiểu thư cải trang thành cung nữ đi theo phía sau công chúa?”

“Được được được ! Cứ như vậy!” Sanh Dung liền thanh nói. Đợi đến lúc mặt trời lặn, Cầu Mộ Quân cùng Sanh Dung lại một lần vào Chiêu Dương điện.

“Cầu Mộ Quân, hiện tại không có người ngoài, người đem những điều người biết đều nói ra hết đi.” Hoàng hậu nói.

“Hoàng hậu nương nương..... Thần nữ.....”

Cầu Mộ Quân chần chờ, Hoàng hậu còn nói thêm: “Người không cần lo lắng, nói ra, thì bản cung sẽ bảo đảm an toàn của người.”

“Đúng vậy, Mộ Quân tỷ tỷ mau nói, người không phải nói nam nhân kia hình như gọi nữ nhân kia là Vân nhi sao?” Sanh Dung ở một bên nói.

“Cái gì, thật sự có chuyện này?” Hoàng hậu kinh hãi nói.

Cầu Mộ Quân lại trầm mặc nửa ngày, mới mở miệng nói: “Khỏi bẩm nương nương, không phải Vân Nhi, là Cầm Nhi, nam nhân kia gọi nàng ta là Cầm Nhi.”

“Cầm nhi.....” Hoàng hậu lập lại một tiếng, lại hỏi: “Còn nghe thấy được cái gì khác không?”

Cầu Mộ Quân nói: “Hồi nương nương, không có, thần nữ chỉ biết bằng đó.” Hoàng hậu cúi đầu trầm mặc, bên ngoài một tiểu thái giám thông báo: “Hoàng hậu nương nương, Lệ phi nương nương cầu kiến.”

Hoàng hậu nhìn Sanh Dung cùng Cầu Mộ Quân, nói: “Các người ra sau bình phong đi.” Sau đó lại nói với thái giám: “Truyền Lệ phi tiến vào.”

Trong chốc lát, Cầu Mộ Quân cùng Sanh Dung tránh ở sau bình phong liền nghe được một giọng nói dịu dàng: “Nô tì bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Giọng nói này.....

Có chút cảm thấy hình như là giọng nói buổi sáng nghe được, lại tựa hồ không phải.

Chẳng lẽ nàng đã hình thành thói quen, cho dù nghe ai nói đều cảm thấy giống giọng hai người bên ngoài núi giả kia? Lúc này, chỉ nghe hoàng hậu nói: “Lệ

phi không cần đa lễ, lúc này đến tìm bản cung là có chuyện gì?” Lệ phi đứng dậy nói: “Hoàng hậu, nô tì là vì Sanh Dung công chúa mà đến.” Sanh Dung nhìn nhìn Cầu Mộ Quân, lại ghé sát ra bình phong nghe ngóng.

Hoàng hậu nói: “Là vì chuyện của nàng?”

“Hôm nay Hoàng Thượng ở ngự hoa viên triệu kiến tân khoa Trạng Nguyên, vừa vặn bị nô tì thấy được.” Lệ phi nói.

“Nô tì gặp tân khoa Trạng Nguyên kia mi thanh mục tú**, lại còn trẻ, lập tức liền nghĩ tới Sanh Dung công chúa. Hoàng hậu mấy ngày hôm trước, không phải nói muốn thay Sanh Dung công chúa tuyển Phò mã sao? Nô tì cảm thấy Hoàng hậu trông thấy vị tân khoa Trạng Nguyên này, nói không chừng có thể hợp với ý nguyện của Hoàng hậu đó!”

[**] (Mi: lông mày, chân mày. Thanh: sáng sủa. Mục: con mắt. Tú: tốt đẹp. Mi thanh mục tú: là mày thanh mắt đẹp, ý nói: Mặt mày đẹp đẽ, sáng sủa, thông minh)

“Thật sự là như vậy? Tuổi còn trẻ liền làm Trạng Nguyên, thanh niên tài俊 như thế thật là khó có được, ngày mai bản cung thương lượng với Hoàng Thượng một chút, xem ý Hoàng Thượng, rồi lại gặp vị Trạng Nguyên này.” Hoàng hậu nói.

Sanh Dung lập tức từ chỗ trốn đi ra ngoài, Cầu Mộ Quân vội vàng kéo nàng, ai biết nàng hô to một tiếng: “Nhi thần không cần!”, không để ý Cầu Mộ Quân ngăn trở, liền chạy ra, lỏ theo cả Cầu Mộ Quân ra.

Lệ phi thấy các nàng từ sau bình phong đi ra, kinh ngạc một chút, sau đó liền cười nói: “Công chúa, mẫu hậu người cũng không nói nhất định bắt người tuyên hán làm phò mã, người có thể gặp mặt trước.”

“Không muốn không muốn không muốn! Bản công chúa ai cũng không cần!” Sanh Dung lập tức nói.

Lệ phi vừa cười nói: “Công chúa sao có thể nói những lời ngốc nghếch đó, nữ tử lớn luôn phải xuất giá, công chúa có phụ quân tốt, coi như là báo hết hiếu đạo cho phụ hoàng mẫu hậu người thôi.”

Cầu Mộ Quân đứng ở một bên vùng trộm nhìn về phía Lệ phi, chỉ thấy nàng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt nõn nà, liễu diệp loan mi, đúng là mỹ nhân bé nguyệt tu hoa. Nàng cười nhẹ nhàng như vậy, nhất thời làm cho trong lòng người ta cảm thấy ấm áp, cho dù là lòng dạ cứng cũng có thể hóa thành một mảnh nhu tình.

Nhìn lại, lại cảm thấy có chút nhìn quen mắt, Cầu Mộ Quân nghĩ, mới giật mình, thì ra nàng chính là mẹ đẻ của Cữu hoàng tử. Khó trách Cữu hoàng tử đáng yêu như vậy, thì ra là có một vị mẫu thân mê người như vậy.

Sanh Dung lại lớn tiếng nói: “Không lấy chồng không lấy chồng, bản công chúa cả đời không lấy chồng, phải gả người đi mà gả!”

Mặt Lệ phi đỏ ửng, xấu hổ cúi đầu xuống.

Hoàng hậu không vui nói: “Người sao có thể nói chuyện với Lệ phi nương nương như vậy? Bản cung ngày mai liền triệu Trạng Nguyên kia tiến cung nhìn xem, nếu hợp ý, liền cứ định như vậy, người không gả cũng phải gả, không lấy chồng cũng phải gả!”

“Không muốn không muốn!” Sanh Dung dậm chân trên mặt đất nói: “Mẫu hậu nếu thật muốn nhi thần gả, vậy thần gả cho Đoàn thái giám!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Lời của Lệ phi

“Không muốn không muốn!” Sanh Dung dậm chân trên mặt đất nói: “Mẫu hậu nếu thật muốn nhi thần gả, vậy thần gả cho Đoàn thái giám!”

“Người!” Hoàng hậu nhất thời thay đổi sắc mặt, tức giận đến không nói ra lời.

Lệ phi vội nói: “Hoàng hậu chú ý thân thể, không nên tức giận, công chúa tuổi còn nhỏ, nói lung tung, hoàng hậu không cần cho là thật.”

Không nghĩ tới Sanh Dung lại tiếp tục nói: “Bản công chúa nói thật, các người bắt bản công chúa lập gia đình, bản công chúa liền gả cho Đoàn thái giám, đến Đoàn phủ ở!”

Hoàng hậu tức giận hít sâu mấy hơi, nói: “Ngày mai, ngày mai bản cung sẽ nói Hoàng Thượng chỉ hôn cho người!”

“Mẫu hậu, người thật xấu, bây giờ con đi tìm phụ hoàng, để cho người chỉ hôn nhi thần cho Đoàn thái giám!” Nói xong, Sanh Dung bỏ chạy ra ngoài.

Thấy Sanh Dung đi ra ngoài, hoàng hậu bị chọc giận không nhẹ, Cầu Mộ Quân tiến lên quỳ xuống nói: “Hoàng hậu nương nương, thần nữ cáo lui trước.” Hoàng hậu gật gật đầu, Cầu Mộ Quân đứng lên đang muốn đi, lại bị gọi lại. “Đợi chút.” Hoàng hậu nói.

“Người cùng công chúa quan hệ cũng tốt, người cảm thấy công chúa nói muốn gả cho Đoàn Chính Trung là thật hay giả?”

Cầu Mộ Quân nói: “Hỏi hoàng hậu nương nương, thần nữ cảm thấy là thật, nhưng công chúa đối với Đoàn tổng quản không phải tình cảm nam nữ, cũng không thật sự muốn làm vợ chồng với hắn gần nhau cả đời, mà là giống Lệ phi nương nương nói, công chúa tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mới nói ra lời này. Có lẽ là Đoàn tổng quản có thể khiến công chúa vui lòng, ngày thường công chúa được Đoàn tổng quản hầu hạ, Hoàng hậu nương nương lại nói muốn tuyên Phò mã cho công chúa, công chúa trời sinh tính ham vui, không muốn, dưới tình thế cấp bách mới có thể nói muốn gả cho Đoàn tổng quản.”

Hoàng hậu gật gật đầu, nói: “Đứa nhỏ này, thực không thể khiến người ta bớt lo.”

Lúc này, Lệ phi nói: “Hoàng hậu, công chúa nói muốn gả Đoàn tổng quản nô tì không lo lắng, chỉ coi như nàng nói giỡn mà thôi, nhưng có một sự kiện khác, thật ra lại khiến nô tì lo cho công chúa hơn.”

Hoàng hậu hỏi: “Chuyện gì?”

Lệ phi nói: “Công chúa sủng ái Đoàn tổng quản là chuyện mọi người đều biết, nô tì cũng không để trong lòng, nhưng trước đó vài ngày, nô tì lại nghe được mấy lời đồn đại không tốt về công chúa.”

Hoàng hậu lập tức nói: “Đồn đại như thế nào?”

Lệ phi khó xử một chút, cắn cắn môi, hạ quyết tâm quyết định nói: “Nô tì nghe mấy nô tài nói, bên ngoài đều nghe đồn Đoàn tổng quản.....” Nàng đỏ mặt, cúi đầu nói: “Đều nghe đồn Đoàn tổng quản kỳ thật cũng không phải hoạn quan thực sự, công chúa sủng ái hắn như vậy, kỳ thật là cùng hắn có quan hệ không để người ngoài biết.”

“Cái gì?” Hoàng hậu nhất thời tức giận, thân mình lão đảo, cung nữ bên cạnh vội đi lên đỡ nàng.

Nghe thấy lời này của Lệ phi, Cầu Mộ Quân chỉ cảm thấy trong lòng chấn động.

Tuy rằng nàng ở bên ngoài cũng nghe nói như vậy, nhưng dân gian tất nhiên là lắm lời đồn, thích chế tạo lời đồn, nhưng trong cung này..... Lệ phi nói lời này cho Hoàng hậu, vậy không phải sẽ lớn chuyện sao? Đoàn Chính Trung..... Sẽ gặp chuyện sao?

Cầu Mộ Quân còn đang lo lắng, liền nghe Lệ phi nói thêm: “Hoàng hậu, lời này đương nhiên là do người ta cố ý tung ra, hoặc là vũ nhục Đoàn tổng quản, hoặc là vũ nhục trong sạch của công chúa, nhưng thời gian quá dài, truyền nhiều người, đối với thanh danh công chúa, đối với thanh danh hoàng gia, đương nhiên không tốt, nô tì vì thế mà lo lắng mấy ngày, rốt cục nghĩ ra một biện pháp, cũng không biết có thích hợp không.”

Hoàng hậu đã sớm bị việc này khiến cho tâm phiền ý loạn, lập tức nói: “Lệ phi có chuyện nói thẳng đi.”

Lệ phi liền nói: “Nô tì suy nghĩ, có nên để Hoàng Thượng chủ trì, trước mặt người có thể tin, nghiêm thân cho Đoàn tổng quản, sau đó triệu cáo thiên hạ, tẩy oan cho Đoàn tổng quản, cũng trả lại trong sạch cho công chúa.”

“Này.....” Hoàng hậu nghĩ nghĩ, nói: “Trong cung cách vài năm cũng sẽ kiểm tra nô tài một lần, nhưng cũng không nghiêm, Đoàn Chính Trung lại được Hoàng Thượng sủng ái, có lẽ chẳng có mấy kiểm tra được hắn. Lần này, có lẽ trước lúc kiểm tra, để cho Hoàng Thượng hạ chỉ, lần kiểm tra này không được sót một người, cho dù chức vị ra sao đều phải kiểm tra. Mượn danh kiểm tra, để Đoàn Chính Trung nghiệm mình chính bản thân, sau đó đem kết quả công bố rộng rãi.”

Lệ phi vội nói: “Vâng, hoàng hậu lo lắng thực chu đáo, như thế rất tốt!”

Lúc này, Cầu Mộ Quân nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, thần nữ cả gan, có thể nói mấy câu sao?”

Hoàng hậu gật đầu nói: “Người nói đi.”

Cầu Mộ Quân nói: “Hoàng hậu biết, thần nữ từng cùng Đoàn tổng quản là vợ chồng, cùng hắn từng có tiếp xúc, cũng hầu hạ hắn tắm rửa thay quần áo, mấy chuyện linh tinh. Chuyện Đoàn tổng quản thật sự là thân không trọn vẹn thần nữ có thể đảm bảo, kiểm tra xong công bố thiên hạ đương nhiên là có thể, nhưng thần nữ lại cảm thấy cũng không thích hợp.”

Hoàng hậu nhất thời đã quên Cầu Mộ Quân trước mắt lúc trước là phu nhân của Đoàn Chính Trung, nghe nàng nói như vậy, liền hỏi: “Người có ý kiến gì?”

Cầu Mộ Quân nói: “Hỏi hoàng hậu nương nương, chưa đến lúc kiểm tra trong cung lại đột nhiên cho kiểm tra, lại hạ lệnh không thể bỏ sót một người, thêm lời đồn đãi lúc trước, mọi người nhất định sẽ đoán được kiểm tra lần này đúng là vì kiểm tra Đoàn tổng quản, thế này không phải là nói cho khắp thiên hạ, trong cung nghe lời đồn đãi này, cho nên kiểm tra đường đường đại tổng quản được Hoàng Thượng sủng ái sao?”

Như vậy, ở trong cung ngoài cung, lời đồn đãi Đoàn tổng quản cùng công chúa có quan hệ liền lại sẽ lưu truyền bốn phía, có lẽ lúc trước người biết lời đồn đãi này cũng không nhiều, nhưng làm như vậy ngược lại biến việc nhỏ thành chuyện lớn. Chẳng sợ sau này chứng minh được Đoàn tổng quản thật sự là hoạn quan, đó cũng chỉ là chứng thật chuyện không cần chứng thật, Đoàn tổng quản tiến cung tám năm, hiện tại là tam phẩm đại thái giám tổng quản,

nói hấn là thái giám giả lại cùng công chúa cầu kết, đều là tiểu dân phố phường, nhảm chán liền lấy ra làm đề tài nói vài câu, có chuyện khác mới mẻ, bọn họ liền quên.

Thần nữ sau khi bị hưu về nhà, cũng có người truyền thần nữ trước khi gả vào Đoàn phủ cùng người khác thân mật, sau khi vào Đoàn phủ, hàng đêm tưởng niệm người trong lòng lúc trước, lại cùng người trong lòng trước kia hẹn hò, thế mới chọc giận Đoàn tổng quản, khiến hấn hưu thần nữ. Thần nữ lúc ấy cũng thực thương tâm, nhưng không đến vài ngày sau, mọi người lại nói chuyện khác. Bọn họ căn bản không thật sự quan tâm, thần nữ nghĩ, lúc trước thần nữ nếu để ý, tìm người ta lý luận, ngược lại không phải làm cho bọn họ có thêm đề tài sao? Cho nên thần nữ cảm thấy, nếu chính là đồn đãi không đủ tin tưởng, vậy hoàng hậu, công chúa việc gì cho là thật, việc gì phải đi kiểm tra làm lớn chuyện?”

Hoàng hậu cân nhắc nửa ngày, nói:“Người nói cũng đúng, vốn là lời đồn đãi không thể tin, trong cung nếu làm kiểm tra, chẳng phải tự mình coi là thật sao?”

Lệ phi nói:“Hoàng hậu, nhưng lời đồn đãi này tiếp tục lan truyền như vậy, không phải tổn hại đến danh dự của công chúa sao?”

Nghe xong lời này, Cầu Mộ Quân còn nói thêm:“Hoàng hậu nương nương, Lệ phi nương nương, thần nữ cảm thấy, kỳ thật phương pháp tốt nhất vừa rồi đã có, giống như hoàng hậu nói, thay công chúa chọn Phò mã, công chúa thành thân, có Phò mã, hai người tương thân tương ái, làm sao có kẻ dám đàm luận tổn hại danh dự công chúa nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Giăng co

Nghe xong lời này, Cầu Mộ Quân còn nói thêm:“Hoàng hậu nương nương, Lệ phi nương nương, thần nữ cảm thấy, kỳ thật phương pháp tốt nhất vừa rồi đã có, giống như hoàng hậu nói, thay công chúa chọn Phò mã, công chúa thành thân, có Phò mã, hai người tương thân tương ái, làm sao có kẻ dám đàm luận tổn hại danh dự công chúa nữa?”

“Đúng, nói như vậy để Sanh Dung nhanh chóng tuyển Phò mã.” Hoàng hậu nói.

Lệ phi liếc mắt nhìn Cầu Mộ Quân một cái, cúi đầu nói:“Hoàng hậu nói phải.”

Cầu Mộ Quân rút cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trời đã tối, trong cung, một tiểu thái giám quỳ trên mặt đất nhất nhất bẩm báo chuyện ở Chiêu Dương điện, người ngồi ở chính giữa uống trà, đúng là Đoàn Chính Trung.

Nghe xong tiểu thái giám nói, Đoàn Chính Trung buông chén trà xuống, hỏi:“Cầu Mộ Quân nói như vậy?”

“Hỏi Đoàn tổng quản, nô tài nghe được rõ ràng, đúng là như vậy.” Tiểu thái giám đáp. Đoàn Chính Trung lại buông chén trà lên, uống một ngụm, nói:“Đã biết, đi xuống đi.”

“Dạ.” Tiểu thái giám lui xuống, ánh mắt Đoàn Chính Trung đầu tiên là sắc bén, sau đó lại chậm rãi trở nên thâm trầm, cuối cùng đột nhiên nhẹ nhàng cười cười.

Buổi tối, Cầu Mộ Quân đóng cửa sổ chuẩn bị ngủ, một con bồ câu đưa tin lại bay đến, đứng ở trước cửa sổ.

Thích Ngọc Lâm không phải đã đưa đến một con bồ câu đưa tin sao? Sao còn đến nữa?

Cầu Mộ Quân thở dài, lấy tờ giấy trên đùi bồ câu đưa tin.

Chữ viết không phải của Thích Ngọc Lâm

Trên đó viết: ‘Giờ Ngọ ngày mai, nhã gian chữ Thiên thứ hai quán trà Thâm Nhã.’

Chữ viết này là của Đoàn Chính Trung, hấn hẹn gặp mặt nàng.

Cầu Mộ Quân nắm tờ giấy, trái tim “thình thịch” đập rộn ràng.

Hấn hẹn gặp mặt nàng, bọn họ rốt cục sẽ nói thẳng sao?

Sau này sẽ ra sao nàng không biết, chỉ biết, nàng chờ đợi ngày này đã lâu.

Ngày hôm sau, Cầu Mộ Quân đi vào quán trà Thâm Nhã, trực tiếp đi vào nhã gian chữ Thiên thứ hai.

Tuy rằng thường xuyên cùng Thích Vi đến quán trà này, nhưng các nàng lại chưa đi đến nhĩ gian. Quán trà Thẩm Nhã vốn là quán trà cao quý nhất kinh thành, nhĩ gian lại càng quý, cho dù là khuê tú danh môn giống các nàng cũng không trả nổi.

Đứng ở cửa, nàng có chút lo lắng.

Sẽ thế nào? Sau hôm nay, bọn họ sẽ thế nào?

Phía sau cửa, hẳn sẽ có biểu tình gì? Bộ dáng gì? Sẽ nói cái gì?

Đầu kia hành lang có người đi tới bên này, nàng sốt ruột, đẩy cửa đi vào.

Phòng không có ai.

Trong phòng bài trí tinh xảo thanh lịch, bình hoa, hương trà, nhưng không có ai.

Cầu Mộ Quân đứng giữa phòng, nhìn một vòng, phát hiện nhĩ gian này trừ bỏ bàn tròn uống trà, cái bàn phía trước giống y đúc thư án trong thư phòng Đoàn Chính Trung.

Trong phòng không có ai, có thư án giống thư phòng hẳn?

Đột nhiên có một tia cảnh cảm, nàng đi đến sau thư án, mở ngăn kéo, theo ấn tượng sờ sờ.

Quả nhiên tìm được một cái chốt mở.

Nàng vặn một chút, phía dưới bàn tròn giữa phòng liền chậm rãi mở ra một cái cửa.

Đứng trước cửa, nàng không chần chờ, có thể sờ thấy được bậc thang đi xuống.

Vừa bước vào, cửa phía trên liền đóng kín, bốn phía đột nhiên sáng lên.

Cầu Mộ Quân nhìn, đây chính là một cái cầu thang, ánh sáng đến từ Dạ Quang thạch gắn bên trên vách tường.

Xuống chút nữa, đi xuống dưới, là một cái thông đạo, rẽ mấy vòng, liền thấy ánh sáng phía trước.

Nghe tiếng bước chân của chính mình, từng bước một đi về phía trước, Cầu Mộ Quân không khỏi túm chặt ống tay áo.

Thông đạo vẫn kéo dài khá xa, nhưng dưới hai cây đuốc, nàng nhìn thấy cánh cửa lớn khắc hoa.

Nhìn không thấy cuối đường, nàng xoay người, đứng trước cửa lớn.

Bên trong hình như không có động tĩnh gì, nàng đẩy cửa.

Nhìn thấy một bức tranh chữ treo trên tường, một chiếc giá tử đàn cổ, câu đối, sau đó là bàn tròn đặt chính giữa cùng..... người ngồi chếch bên cạnh cửa - Đoàn Chính Trung.

Cầu Mộ Quân chậm rãi đi vào, đứng ở bên bàn tròn.

“Cầu tiểu thư không ngồi sao?” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân ngồi đối diện với hắn, hắn cầm ấm trà trên bàn, lấy hai cái chén, sau đó rót mỗi người một chén trà.

Cầu Mộ Quân không có tâm tình bồi hắn uống trà, hỏi: “Ngươi tìm ta đến có chuyện gì? Hơn nữa, vì sao ngươi lại dùng bỏ câu đưa tin cho ta, ngươi biết Thích Ngọc Lâm từng dùng bỏ câu đưa tin cho ta sao? Ngươi luôn luôn giám thị ta?”

“Ta tìm tiểu thư đến chính là muốn hỏi một vấn đề không rõ.” Đoàn Chính Trung nói.

“Ồ Chiêu Dương điện, vì sao ngươi lại ngăn cản hoàng hậu tiến hành kiểm tra nô tài trong cung, vì sao lại nói, ngươi gặp qua ta..... Không tròn vẹn? Ta nhớ rõ hình như không có, hay là ngươi nhân lúc ta không biết mà nhìn?” Hai mắt Đoàn Chính Trung nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Cầu Mộ Quân bị hắn nhìn như vậy có chút sợ hãi, lảng tránh nói: “Vì sao, ta nghĩ ngươi biết.”

“Nếu ta biết sẽ không mời ngươi đến đây.” Đoàn Chính Trung nhìn nàng nói.

Cầu Mộ Quân cũng nhìn hắn, hai người nhìn thẳng hồi lâu, Cầu Mộ Quân nói: “Nguyên nhân ở trước mặt hoàng hậu ta đã nói, ngươi nếu biết được câu trước, tự nhiên cũng biết câu kế tiếp.”

Đoàn Chính Trung cười nói: “Ta nghĩ còn có nguyên nhân khác, ví dụ như..... Ngươi muốn thay ta giấu diếm bí mật của ta, ví dụ như chuyện thái giám, ví

dụ như ta.”

Cầu Mộ Quân cũng cười nói: “Đoàn tổng quản đa tâm rồi, ta vì sao lại muốn thay ngươi giấu diếm bí mật, ngươi trước kia đã bán đứng ta, ta ước gì tìm được cơ hội cũng bán đứng ngươi!”

“Vậy sao? Cũng đúng, ta đối với ngươi mà nói, quả thật có rất nhiều chỗ thật đáng giận.” Đoàn Chính Trung cười cười, nói: “Vấn đề ta đã hỏi xong, phiền toái tiểu thư vất vả một chuyện.”

Trầm mặc một chút, Cầu Mộ Quân hỏi: “Ta cũng có một chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nói: “À? Chuyện gì?”

Cầu Mộ Quân nhìn thẳng hắn hỏi: “Vì sao hừ ta?”

Đoàn Chính Trung khẽ cười một tiếng.

“Lý do không phải đã sớm nói rồi sao?”

“Ngươi nói lại lần nữa xem, nghĩ kĩ rồi nói!” Cầu Mộ Quân nói.

Đoàn Chính Trung thở dài, nói: “Da mặt tiểu thư thật đúng là không phải dày bình thường, lý do như vậy vẫn muốn nghe thêm vài lần, đã như vậy, ta đây cũng chỉ lặp lại lần nữa. Vì sao hừ ngươi, bởi vì một kẻ tàn hoa bại liễu, không xứng làm phu nhân của ta.”

“Tàn hoa bại liễu!” Cầu Mộ Quân đột nhiên đứng bật dậy, kích động nói: “Đoàn Chính Trung, da mặt ngươi mới dày, ngươi vô sỉ! Chính mình cường bạo ta, lại lấy lý do ta không phải tấm thân xử nữ hừ ta, ngươi cho là ngươi mặc hắc y, che mặt ta sẽ không nhận ra sao? Ngươi là tên khốn nạn, vô sỉ!”

Tay nâng chén trà của Đoàn Chính Trung đột nhiên ngừng lại.

Biểu tình trên mặt hắn không chút để ý, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói: “Ngươi nói thực buồn cười, ta giống như ngươi nói, là thân không trọn vẹn, sao có thể cường bạo ngươi?”

Cầu Mộ Quân bị hắn hỏi, lớn tiếng nói: “Cái gì mà thân không trọn vẹn, cái gì mà thái giám, có gan bây giờ ngươi cời quần ra, nếu ngươi là thái giám, ta lập tức đi ra ngoài, đứng trên đường cái hô ba tiếng ‘Ta là dâm phụ!’”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thì ra là thế

Cầu Mộ Quân bị hắn hỏi, lớn tiếng nói: “Cái gì mà thân không trọn vẹn, cái gì mà thái giám, có gan bây giờ ngươi cời quần ra, nếu ngươi là thái giám, ta lập tức đi ra ngoài, đứng trên đường cái kêu ba tiếng ‘Ta là dâm phụ!’”

Đôi mắt Đoàn Chính Trung thâm thúy đáng sợ như chim ưng, nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi đứng dậy, đến gần nàng. Cầu Mộ Quân bị ánh mắt kia làm kinh sợ, không tự giác lùi về phía sau.

Hai người đều rời khỏi cái bàn, cơ thể Cầu Mộ Quân có chút run rẩy, lui về phía sau từng bước một, Đoàn Chính Trung nhìn nàng chằm chằm từng bước tới gần.

Đoàn Chính Trung đột nhiên mạnh mẽ tiến đến, ôm ngang người nàng, đi đến trước một cánh cửa, đá văng cánh cửa ra, nhanh chóng đi vào trong phòng, đặt nàng trên giường lớn mềm mại.

“Ngươi định làm gì!”

Cầu Mộ Quân kinh hoàng kêu ra tiếng, muốn ngồi dậy, liền bị hắn ôm lấy, sau đó lập tức kéo đai lưng của nàng.

“Ngươi buông tay.....” Cầu Mộ Quân giãy dụa, đá đánh hắn, lại bị hắn đè lên trên giường, hắn quỳ ngăn chặn hai chân của nàng, một bàn tay đè thân thể của nàng, tay kia thì nhanh chóng cời quần áo của nàng.

Cầu Mộ Quân giãy dụa, dùng sức đánh vào bờ vai của hắn, lại bị hắn dùng đai lưng vừa cời xuống của nàng cột hai tay nàng lên đỉnh đầu, còn ngại không đủ, lại kéo cái yếm của nàng xuống, trói tay nàng vào đầu giường.

Nửa người trên hoàn toàn bại lộ trước mắt hắn, tay cũng bị trói chặt, bộ ngực trắng nõn đầy đặn ngay tại trước mặt hắn nảy lên như khiêu khích, Cầu Mộ Quân vừa vội vừa thẹn, muốn dùng chân đá hắn, lại bị hắn túm lấy hai mắt cá chân, mấy cái quần dưới thân nàng đồng loạt bị hắn kéo xuống.

“Đoàn Chính Trung, người buông, người buông, ta không hỏi người, bị người hù thì hù, ta đi gả cho Thích Ngọc Lâm, hẳn tốt hơn người, tốt hơn một ngàn lần một vạn lần, người là tên khốn kiếp..... A --”

Còn chưa nói xong, nàng kêu sợ hãi một tiếng, hai chân bị tách ra, thân thể đột nhiên bị xỏ xuyên, sau đó từng chút từng chút, hẳn không ngừng đưa đẩy về phía trước.

Hắn nâng một chân của nàng lên để trên đầu vai, một bàn tay ôm chân của nàng, tiến vào trong cơ thể nàng, tay kia thì cởi quần áo của mình.

Cởi xong quần áo, hẳn liền nâng hai chân của nàng lên, khiến cho mình có thể đoạt lấy thân thể của nàng càng sâu.

Nàng còn chưa kịp thích ứng vật thể cực đại cứng rắn trong cơ thể, tốc độ của hẳn liền đột nhiên nhanh lên, làm cho nàng không chịu nổi liên tục thét chói tai.

Nàng không thể phản kháng, thân thể lại càng ngày càng vô lực.

“Người cút..... Người lại cưỡng bạo ta, tên thái giám già chết tiệt này, tên đâm tặc..... A.....” Hẳn cúi người hôn nàng, cái lưỡi ở trong miệng nàng đánh thẳng về phía trước, từng chút từng chút tiến thật sâu vào miệng nàng. Cảm giác giống như đã từng quen biết, giống như từ trong mộng bị gọi ra, chỉ là thiếu chút mộng lung thông khổ, hơn chút sung sướng. Lưỡi hẳn rút khỏi miệng nàng, dọc theo thân thể của nàng đi xuống, ngậm đóa anh đào ở trước ngực nàng.

"A....."

Hắn hút lại khe cắn, làm cho nàng bị kích thích nhịn không được muốn kêu to ra.

Chỗ mẫn cảm nhất dưới thân đột nhiên tăng thêm lực, bị ngón tay thon dài hữu lực kia vuốt ve xoa nắn, làm cho nàng thét chói tai cả người run run. Hai chân kẹp chặt eo hẳn.

“Đừng..... Đừng mà.....”

Thân thể nàng co rút, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, thân thể giống như bay lên tầng mây, nhẹ nhàng bay bổng

Trong chốc lát, nàng chậm rãi mở hai mắt mê ly, trên mặt trên người, đều đỏ ửng vì động tình, hô hấp dồn dập, nhìn Đoàn Chính Trung trên người nàng.

Hắn bình tĩnh nằm ở trên người nàng, nhìn nàng chăm chú, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Ngẩng đầu, hẳn cời dây trói hai tay nàng trên đầu giường.

Cầm lấy tay nàng, hẳn nhẹ nhàng hôn lên vết đỏ trên cổ tay nàng, sau đó lại nhìn về phía nàng, xoa mặt của nàng, lại hôn lên đôi môi có chút sưng đỏ của nàng, nhưng lần này lại vô cùng nhẹ nhàng, ôn nhu trước nay chưa có.

Nàng nhắm mắt lại, ôm gáy hẳn, sau đó, cảm giác được nóng rực trong cơ thể dần dần sống lại, cọ xát nơi mềm mại của nàng, làm cho nàng không chịu nổi rên rỉ ra tiếng.

Nàng đáp lại hẳn, cùng lưỡi hẳn truy đuổi dây dưa lẫn nhau, hẳn chậm rãi đưa đẩy trong cơ thể nàng.

Một lần, một lần, lại một lần.

Đến lần thứ ba hai người ôm chặt cùng một chỗ đạt tới kết hợp cao nhất của tâm linh cùng thân thể, hẳn lại hôn nàng một lần nữa, nàng vô lực đẩy ra hẳn nói:“Chàng đem ta thành công cụ tiết dục? Ta sắp ngất mất thôi.”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng nhịn không được cười lên một tiếng, tựa như nụ cười nàng nhìn thấy ở thư phòng hẳn ngày ấy, chân thật ấm áp, làm cho nàng sùng sốt, trong chớp mắt có chút mê man.

“Khi nào thì biết?” Hẳn hỏi.

Cầu Mộ Quân liếc trắng mắt, nói:“Ồ nhà gỗ nhỏ, lúc chàng cưỡng bạo ta.”

“Ta không cưỡng bạo nàng” Hẳn nói.

“Chàng có.”

“Ta không có.”

“Chàng có, còn cưỡng vài lần!”

“Ta không có, nàng trúng không phải xuân dược bình thường, không cùng nam nhân ái ân sẽ chết.”

“Vậy cũng vẫn là chàng cưỡng bạo ta, giả vờ cứu ta rồi cưỡng bạo ta. Hơn nữa hôm nay ba lượt, chàng chính là đâm tặc tội ác tày trời!”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng cười, nhin không được hôn lên chóp mũi nàng. Mặt Cầu Mộ Quân đột nhiên đỏ lên, cũng ngẩng nhanh chóng hôn lên môi hắn.

Ngượng ngùng nhìn hắn, nàng e lệ nhẹ giọng nói: “Chàng thực đáng giận, cũng không nói cho ta biết, làm cho ta muốn đi tự sát. Lại có cảm giác người nọ rất giống chàng, hình thể, mùi hương bị mùi hoa nhài che giấu..... Cái gì đều giống chàng như vậy. Sau đó sau khi trở về ta lại ôm chàng một lần, cảm giác cùng với lúc ôm hắc y nhân kia giống nhau như đúc, hơn nữa..... Ngày đó, ta từ bên ngoài trở về chàng ôm lấy ta, ta giống như cảm giác được chàng.....”

“Ta cái gì?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Cầu Mộ Quân đỏ mặt, nói: “Nơi đó của chàng..... Cũng quá.”

Đoàn Chính Trung vừa cười cười, nói: “Hiện tại quần ta cũng cởi rồi, nàng còn muốn xem không?”

“Không cần!” Cầu Mộ Quân mặt đỏ nói.

“Vì sao không nhìn, ta cho nàng xem, xem ta có phải thái giám hay không.”

“Không muốn không muốn! ai muốn nhìn!”

“Như vậy sao được, nàng chỉ như vậy đã xác định sao?” Đoàn Chính Trung nói xong, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo vào dưới chăn, nơi hai người vẫn đang kết hợp.

“Không cần, mau buông, buông! A --” Cảm giác thấy gì đó khác thường, Cầu Mộ Quân đột nhiên dùng sức rút bàn tay bị hắn nắm, đưa bàn tay dính chất lỏng trắng mịn dùng sức lau lên ngực hắn.

Đoàn Chính Trung cười lên, sau đó nụ cười kia chậm rãi tán đi, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao khi đó không hỏi ta, liền bỏ đi?”

Cầu Mộ Quân nở nụ cười cười, nói: “Ta không đoán ra tâm tư của chàng, sợ chàng giết người diệt khẩu.”

Tươi cười trên mặt Đoàn Chính Trung đột nhiên trở nên đáng sợ, âm lãnh nói: “Bây giờ, nàng không sợ ta giết người diệt khẩu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Lại lừa người

Tươi cười trên mặt Đoàn Chính Trung đột nhiên trở nên đáng sợ, âm trầm lạnh lùng nói: “Bây giờ, nàng không sợ ta giết người diệt khẩu sao?”

Thân thể Cầu Mộ Quân cứng, mở to mắt nhìn hắn. “Chàng..”

Trên tay hắn đột nhiên xuất hiện một cây ngân châm, lướt qua mặt nàng, chậm rãi chuyển qua cổ họng nàng, lạnh lùng nói: “Nàng nên biết, chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giữ bí mật. Châm này có tâm kịch độc, chỉ cần châm xuyên qua da một chút, cho dù là một con trâu cũng không chịu được.”

“Không..... Chàng không thể..... Chàng không sợ ta đã kể chuyện này cho những người khác sao?” Cầu Mộ Quân khiêu khích nói.

“Không, ta không sợ.” Đoàn Chính Trung đắc ý: “Nàng sẽ không nói cho người khác, sẽ không đẩy người nàng yêu vào nguy hiểm.”

“Người.....” Cầu Mộ Quân nhìn hắn nói không ra lời, ý cười trong mắt hắn thật vô tình, làm cho người ta phát lạnh. Đoàn Chính Trung chậm chậm đưa tay, chỉ cần nhẹ nhàng dùng chút lực, sẽ đâm vào yết hầu của nàng. Nàng cứng ngắc nằm ở dưới thân hắn, trong mắt dần dần ướt. Sau đó, hắn thở dài một hơi.

“Biết sợ, còn muốn lao vào nguy hiểm.” Đoàn Chính Trung nhìn nàng, có loại ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cầu Mộ Quân sững sờ trong chốc lát, sau đó dùng lực đánh hắn nói: “Chàng lừa ta, lại lừa ta, sao lại thích lừa người như vậy, thích giả vờ như vậy, sao chàng không đi làm con hát đi!”

Đoàn Chính Trung cười rộ lên, ném ngân châm, bắt lấy hai tay của nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Cầu Mộ Quân đẩy hắn nói: “Chàng đừng chạm vào ta, kẻ lừa đảo!”

“Mộ Quân.....”

“Chàng đi đi! Ta không muốn để ý đến chàng!”

“Được rồi, đừng náo loạn.”

“Là ta làm loạn sao? Là chàng đùa giỡn ta trước!”

“Còn làm loạn ta lại đến, cho nàng đi ra ngoài, ai ai cũng biết nàng vừa làm cái gì.”

“Chàng..... Hừ!” Cầu Mộ Quân nghiêng đầu đi, tức giận hơi hơi bĩu môi.

“Mộ Quân.....” Hần nhẹ nhàng gọi tên nàng.

“Chàng đi xuống, nặng muốn chết!”

Đoàn Chính Trung rời khỏi thân thể của nàng, nằm bên cạnh nàng ôm nàng, áp vào cái trán của nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng tin tưởng một người như vậy, đem sống chết của mình giao vào tay người khác, thật sự là rất ngốc. Nếu đã che giấu, vì sao còn biểu hiện ra ngoài? Nàng không nghĩ có thể ta sẽ giết người diệt khẩu sao? Ta ở trong cung bình an đợi tám năm, đương nhiên sẽ không dễ bị điều tra ra, ta cũng không phải người muốn kiểm tra là có thể kiểm tra, Hoàng Hậu cũng không được phép. Nàng giúp ta như vậy, không chỉ làm cho người khác bất được nhược điểm của ta, cũng làm hỏng việc của Lệ phi, nếu bà ta có ý đồ địch cùng ta, nàng khẳng định bà ta sẽ không coi nàng là kẻ địch sao?”

“Ý của chàng là ta tự mình đa tình? Chàng căn bản không cần ta giấu diếm thay chàng phải không?” Cầu Mộ Quân muốn đẩy hần ra.

Hần mạnh mẽ ôm chặt nàng nói: “Ta chỉ hi vọng nàng lý trí một chút, đặt sinh mệnh bản thân lên hàng đầu, không cần tạo thêm kẻ thù cho mình.”

“Nhưng..... Ngay cả chàng cũng không thể tin sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Có thể tin, cũng không thể tin hoàn toàn. Trên đời này, nàng không thể hoàn toàn tin tưởng ai đó, sinh mệnh của mình chỉ có nắm trong tay mình mới là an toàn nhất.”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn hần nói: “Vậy hôm nay chàng sẽ thả ta đi sao?”

Đoàn Chính Trung sừng sốt sừng sốt, nói: “Đương nhiên.”

“Vậy chàng có thể tin tưởng ta nhất định sẽ thay chàng giữ bí mật sao? Sẽ không vừa ra khỏi cửa sẽ đi mật báo?”

“Sẽ không.”

“Chàng làm sao mà biết ta sẽ không?”

Đoàn Chính Trung trầm mặc.

Cầu Mộ Quân nói: “Ngay cả chính chàng đều làm không được, vì sao muốn ta làm được?”

“Tóm lại, về sau nàng đừng tiến cung nữa, cũng đừng quan hệ cùng người Thích gia, đặc biệt là Thích Ngọc Lâm.” Ánh mắt Đoàn Chính Trung vốn ôn nhu nhưng khi nói tới Thích Ngọc Lâm lập tức trở nên bá đạo.

“Chàng quản ta!” Cầu Mộ Quân cãi lại.

“Nói như vậy nàng còn muốn tiếp tục dây dưa cùng Thích Ngọc Lâm? Nàng đây là ‘một cước đạp hai thuyền sao?’”(trương tặc bắt cả hai tay) Đoàn Chính Trung xoa đầu nàng nói.

“Ta không có nói vậy.”

“Vậy ý của nàng là sau khi trở về sẽ cùng hần nhất đao lưỡng đoạn?” Đoàn Chính Trung hỏi.

**nhất đao lưỡng đoạn: một đao đoạn tuyệt ân tình*

Cầu Mộ Quân nói: “Ta cùng hần vốn không có gì, hần phong lưu như vậy.” Đoàn Chính Trung thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nàng đột nhiên cắt đứt với hần, hần đồng ý sao?”

Cầu Mộ Quân không cần nghĩ lập tức nói: “Cái này ta đã sớm nghĩ biện pháp, ta hỏi hần muốn lấy ta hay không, hần nếu nói không tất nhiên là tốt, nếu nói có, ta sẽ nói nguyên nhân thật ta bị chàng bỏ thật ra không phải ‘Chanh chua nhiều lỗi’, mà là mất đi trong sạch. Hần đương nhiên sẽ không thể nói gì nữa.”

Đoàn Chính Trung ôm mặt của nàng nói: “Về sau không được như vậy nữa! Nói, hần có động vào nàng hay không?”

Cầu Mộ Quân tức giận nói: “Cái gì mà động vào ta, làm sao có thể!”

“Vậy những cái khác?” Đoàn Chính Trung lại hỏi.

“Cái khác là cái gì?”

“Hắn nói với nàng lời ngon tiếng ngọt?” Đoàn Chính Trung hỏi. Cầu Mộ Quân làm biểu tình “Thế mà cũng hỏi”.

Đoàn Chính Trung lại hỏi: “Quàng vai nàng?” Cầu Mộ Quân ngượng ngùng gật đầu.

“Ôm nàng?”

Cầu Mộ Quân lại gật đầu, đầu lại thấp một chút.

“Hôn chưa?” Ngờ khi Đoàn Chính Trung càng ngày càng không tốt.

Lần này Cầu Mộ Quân nhẹ giọng nói: “Chỉ là..... Rất nhẹ, rất nhanh chạm qua một chút.”

“Bằng không nàng còn muốn thế nào?” Đoàn Chính Trung tức giận nói.

“Ta..... Ai cho chàng đối xử với ta như vậy? Đúng rồi!” Cầu Mộ Quân đột nhiên ngừng đầu nhìn hắn hỏi: “Vì sao chàng hừ ta?”

“Bởi vì nàng không phải tấm thân toàn bích.”

“Chàng vô lại, người kia rõ ràng chính là chàng, chẳng lẽ chàng muốn ta mỗi lần cùng chàng đều là tấm thân xử nữ sao? Ta cũng không phải yêu quái!” Cầu Mộ Quân tức giận nói.

“Nàng có chứng cứ gì chứng minh người kia là ta sao?” Đoàn Chính Trung nghiêm túc nói.

“Chàng.....” Cầu Mộ Quân bị hắn làm tức giận đến không nói nên lời, Đoàn Chính Trung kẻ sát vào nàng nói: “Nhớ kỹ, người kia không phải ta, là người nàng không biết, còn có, hôm nay nàng chỉ đến uống trà, không gặp ai cả.”

Cầu Mộ Quân ngừng một chút, mở miệng nói: “Vậy chàng phải thừa nhận người kia là chàng đã, là chàng thừa dịp ta bị kẻ đơn cường bạo ta.”

“Ta không có.”

“Chàng có, chàng phải thừa nhận!”

“Ta đâu có cường bạo nàng, ngày đó là nàng vội vàng 'muốn' ta.” Đoàn Chính Trung bình tĩnh nói.

“Chàng nói bậy, ta không có, chính chàng cường bạo ta, là tên sắc lang, vô sỉ!” Cầu Mộ Quân tức giận nói.

“Được, ta thừa nhận. Ta che mặt, cường bạo Phu nhân của ta, sau đó còn vô sỉ nói nàng là người đàn bà dâm đãng bị nam nhân khác dùng qua, hừ nàng. Phu nhân ta kỳ thật là nữ nhân trinh tiết, tuy rằng nếu từ đầu ta không phải người theo dõi nàng, nàng đã bị một người khác cường bạo .”

“Chàng..... Quên đi, vậy vì sao chàng lại vô sỉ hừ ta?” Cầu Mộ Quân đối với lời tự bạch của hắn miễn cưỡng vừa lòng, lại tiếp tục hỏi vấn đề khác.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thâm tình

“Chàng..... Quên đi, vậy vì sao chàng vô sỉ hừ ta?” Cầu Mộ Quân đối với lời tự bạch của hắn miễn cưỡng vừa lòng, lại tiếp tục hỏi vấn đề khác.

“Nàng phải biết rằng nguyên nhân chính là nàng thất thân.”

“Đoàn Chính Trung!”

Hắn lại dám quay một vòng trở về! Bọn họ đều đến nước này, hắn còn có gì không thể nói cho nàng! Đoàn Chính Trung cầm tay nàng nói: “Nếu chúng ta đều có thể sống đến cùng, ta sẽ nói cho nàng.”

Cầu Mộ Quân ngây ngẩn cả người, nhìn hắn hồi lâu, tiến sát vào trong lòng hắn nói: “Rất nguy hiểm sao? Chúng ta đều gặp nguy hiểm sao?”

Đoàn Chính Trung không lên tiếng.

Nhớ tới đã có nhiều người chết như vậy, Cầu Mộ Quân ngẩng đầu hỏi: “Tiểu Nhụy chết có liên quan đến chàng sao?”

Đoàn Chính Trung nói: “Có liên quan, nhưng không phải ta giết.”

Cầu Mộ Quân thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi: “Vậy Cố Dật Lâu?”

Đoàn Chính Trung lắc đầu.

“Cha ta cùng Tư Huyền thì sao?”

Đoàn Chính Trung lại lắc đầu.

Cầu Mộ Quân đột nhiên ôm chặt hân, nói: “Ta tin tưởng chàng.”

“Chàng biết không? Hân là giả, không phải Cố công tử thật.” Nàng ở trong lòng hân lắm lắm.

“Biết.” Đoàn Chính Trung đáp.

“Vì sao chàng biết?”

“Bởi vì Cố Dật Lâu đã chết.” Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng nói.

“Chàng làm sao mà biết?” Cầu Mộ Quân cô đơn nói.

“Ai đều biết. Hơn nữa nàng còn nhớ đến vị hôn phu nhiều năm trước này, chẳng lẽ nàng muốn một chân đạp ba thuyền?” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân nóng nảy, nói: “Chàng bậy bạ! Không được nói như vậy, ta... ta.....” Nàng cúi đầu, nằm vào trong lòng hân nói: “Chàng biết rõ, từ đầu đến bây giờ, ta cũng chỉ có một mình chàng, cho dù chàng là thái giám thật hay giả, dù chàng thật sự xấu xa hay không, trong lòng ta, vẫn đều chỉ có chàng.”

Đoàn Chính Trung vỗ về đầu vai nàng, không nói gì.

Nàng tiếp tục chờ, vẫn không thấy hân hồi âm.

Rốt cục nhìn không được, nàng hỏi: “Chàng không có chuyện gì muốn nói sao?”

“Nói cái gì?”

Nàng ngẩng đầu nhìn hân nói: “Chàng muốn ta hỏi chàng bao nhiêu lần? Là chuyện lúc chàng viết hưu thư cho ta, ta đã hỏi qua một lần, chàng lại trả lời một lần.

“Nàng nói xem?” Hân hỏi lại.

Cầu Mộ Quân lại phần nộ rồi, há mồm muốn nói, lại nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên đẩy hân ra nói: “Chàng không nói thì thôi, ta đi, đi tìm Thích Ngọc Lâm.” Nói xong liền muốn xuống giường.

Đoàn Chính Trung ấn nàng lại trên giường nói: “Yêu.”

Cầu Mộ Quân hé miệng cười, cúi đầu, mặt đỏ nói: “Chỉ có một chữ sao?”

Đoàn Chính Trung hỏi: “Lúc hân nói cho nàng là nói bao nhiêu chữ?”

Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng đắm vào ngực hân một chút, sau đó lại ôm lấy hân thấp giọng nói: “Ta muốn chàng nói *‘Tứ sinh khế khoát, Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão’* (1)

“Đây là hân nói sao?”

“Thôi nha, chàng đừng quan tâm, chàng chỉ cần nói thôi.”

“*Tứ sinh khế khoát, Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão.*” Hân thì thầm, tuy rằng không mang cảm xúc gì, nhưng cũng nghe được.

Cầu Mộ Quân thỏa mãn đem mặt dán sát vào ngực hân, còn nói thêm: “Còn có, *Nam có Kiều Mộc, không thể hưu tư. Vãn có du nữ, không thể Cầu Tư.* (2) *‘Nguyệt ra kiêu hê, giao nhân liêu hê. Thư yếu củ hê. Phí sức tiểu hê.’* (3) chàng đều phải nói một lần.”

‘Nam có Kiều Mộc, không thể hưu tư. Vãn có du nữ, không thể Cầu Tư.’

‘Nguyệt ra kiêu hê, giao nhân liêu hê. Thư yếu củ hê. Phí sức tiểu hê.’

‘Quan quan thư cưu, Tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, Quân tử hảo cầu.’ (4),

‘Tằng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước Vu Sơn bất thị vân’ (5)

‘Kết phát vi phu phụ, Ân ái lưỡng bất nghi..’ (6)

“Chàng cút, mau cút! Ta chán ghét chàng, chán ghét, đồ chết bầm!” Nghe hai câu trước Cầu Mộ Quân vốn đang rất cao hứng, sau liền trở mặt .

Đoàn Chính Trung ôm lấy nàng nói: “Thích Ngọc Lâm nói khiến cho nàng thực thích?”

“Chàng..... Ta không để ý đến chàng nữa !” Cầu Mộ Quân nghiêng người đưa lưng về phía hắn. Đoàn Chính Trung ở phía sau nàng nói:“Thời gian không còn sớm, nàng phải đi về.”

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn hắn trong chốc lát, đứng dậy nhanh chóng mặc quần áo vào.

Đoàn Chính Trung vẫn nằm ở trên giường, nhìn nàng tức giận mặc xong quần áo, xuống giường, sau đó “xoẹt xoẹt” dùng sức tháo đồ trang sức trên đầu đặt lên trên bàn, sau đó búi lại mái tóc hỗn độn, bởi vì chải quá nhanh lại không nhẹ nhàng, mới mấy lược, đã giật đứt vài sợi tóc.

Đoàn Chính Trung nằm trên giường nhìn nàng, để nàng chải một nửa sau đó mặc thêm áo, đi xuống giường đến đứng ở phía sau nàng nói:“Lúc nàng tới không búi như vậy, búi tóc này lệch về bên phải một chút. Sau khi rời khỏi đây, phải giống như mọi lần xuống lầu trở về, vĩnh viễn nhớ kỹ, nàng không gặp ta, chỉ có lừa cả chính mình, mới có thể lừa được người khác.”

“Ta đã biết, không cần chàng phải dặn lần nữa! Chàng không phải là sợ ta tiết lộ bí mật chàng không phải thái giám sao? Sợ như vậy thì không cần thả ta đi, vừa muốn làm thái giám tổng quản vừa muốn chơi đùa nữ nhân, chàng không biết cả cùng tay gấu không thể cùng làm sao?” Cầu Mộ Quân đột nhiên xoay người nói.

“Nàng cảm thấy vừa rồi là ta đùa nàng sao?” Đoàn Chính Trung nâng cằm của nàng lên làm cho nàng nhìn hắn.

Cầu Mộ Quân gạt tay hắn ra nói:“Cái này không phải chàng biết rõ sao?”

Đoàn Chính Trung đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng, lại nắm cằm của nàng nói:“Ta không phải Thích Ngọc Lâm, ta không có nhiều thời gian đi tìm nữ nhân, đi dỗ các nàng vui vẻ như vậy. Ở trong lòng ta, vĩnh viễn chỉ có sinh mệnh là quan trọng nhất, bởi vì không có sinh mệnh, cái gì cũng không có giá trị. Mộ Quân, nếu có một ngày, tất cả mọi chuyện đều kết thúc, ta còn sống, nàng cũng còn sống, chúng ta vẫn còn ở bên nhau, ta sẽ thật vui vẻ đọc thơ cho nàng nấy ngày nấy đêm, nói những lời tâm tình mấy ngày mấy đêm, nhưng bây giờ, gặp nàng một lần, đã là chuyện xa xỉ nhất mà ta có thể làm.”

Cầu Mộ Quân không biết rốt cuộc hắn có chuyện gì, nhưng Tiểu Nhụy chết, Sở Mộc Thanh chết, Tư Huyền chết đã chứng minh trong thế giới này sinh mệnh thật nhỏ bé, những lời của hắn không dễ nghe, nhưng đối nàng mà nói, cũng đã là lời nói động lòng người nhất.

Nàng chạm vào mặt hắn, nhẹ nhàng vỗ về, muốn vì hắn chia sẻ một ít áp lực, lại biết hắn căn bản là sẽ không để cho nàng tiến vào dù là một bước nhỏ.

Đoàn Chính Trung hôn lên môi nàng, hôn thật sâu.

Cầu Mộ Quân đẩy ra nói:“Môi sưng lên, đến lúc đó sẽ bị người ta phát hiện .”

Đoàn Chính Trung buông tha môi nàng, hôn về phía cổ nàng.

Nàng lại đẩy ra hắn:“Nơi đó càng không được, sẽ hồng.”

Một tay Đoàn Chính Trung tiến trong vạt áo nàng, cởi quần áo, cách một tầng yếm nặng nề ngậm lấy ngực nàng. Tay kia thì cũng từ phía sau nàng, đưa vào hạ thân mềm mại kia.

"Ừm....."

Thân mình hai người càng dán chặt vào nhau, nàng cảm giác được dục vọng của hắn. Biết dục vọng của nam nhân so với nữ nhân lớn hơn rất nhiều, nàng liền đẩy hắn ra.

Đoàn Chính Trung rời khỏi ngực nàng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, thay nàng kéo lại quần áo

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Công tử hoa tâm

Đoàn Chính Trung rời khỏi ngực nàng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, thay nàng kéo lại quần áo

Chải tóc xong, Đoàn Chính Trung lại nhìn trên người nàng, đem hai sợi tóc không biết là của nam hay nữ dính trên người nàng xuống, hai người nhìn nhau, đi ra phòng.

Lúc trở về, đi tới cửa thang lầu, Cầu Mộ Quân nhìn bộ dáng hần quần áo không chỉnh, hỏi:“Chàng không ra đi sao?”

Đoàn Chính Trung nói:“Ta sẽ từ nơi khác đi ra ngoài.”

Nói xong, hai người lại nhìn không được ôm chặt nhau một chút, sau đó Đoàn Chính Trung thay nàng xoay mở cơ quan, để cho nàng đi ra ngoài.

Cầu Mộ Quân đi ra vài bước, vừa muốn bước lên nhả gian chữ thiên, đột nhiên nghĩ tới, quay đầu hỏi:“Chàng sao có thể đến bí thất của trà quán này?”

Đoàn Chính Trung cười nói:“Là ta mở, lúc trước cũng là ta tìm người xây.”

Về mặt Cầu Mộ Quân sợ hãi than một tiếng, nhìn hần từ đầu đến chân một lần, nhỏ giọng nói:“Có thời gian làm nhiều việc thiện vào, nhiều tiền như vậy!”

Đoàn Chính Trung lại nhìn không được cười nói:“Chờ về sau có thời gian, mua một đồng gạo nấu cháo, cho nàng đi làm người lương thiện phát cháo, được không?”

“Được, chàng đi cùng với ta.” Nói xong, hai người cùng cười, Cầu Mộ Quân đi lên nhả gian, Đoàn Chính Trung ở dưới đóng chốt mở lại.

Đi ra ngoài, Cầu Mộ Quân mới đột nhiên cảm thấy được hai chân đau đớn, một chút khí lực đều không có, nơi đó cũng cũng khó chịu, làm cho nàng không khép được chân lại.

Xong, về sau nàng đi đường chẳng lẽ phải đi kiểu con cua, vậy không phải dọa chết người!

Đều do Đoàn Chính Trung chết tiết, một lần là được rồi, làm gì muốn nhiều lần như vậy, thời gian lại không nhiều lắm, nhiều lời nàng còn chưa kịp nói!

Ở trong phòng ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát, Cầu Mộ Quân chợt dạ cố gắng bảo trì tư thế bình thường đi xuống lầu, ra quán trà, sau đó thuê một chiếc xe ngựa trở về .

Buổi tối, một con bồ câu đưa tin màu trắng bay đến trước mặt nàng, nàng phát hiện trên hai chân bồ câu đưa tin đều buộc giấy.

Có chút chờ mong là Đoàn Chính Trung, mở ra, cũng không có cái gì kinh hi, vẫn là Thích Ngọc Lâm. Lại là thơ:

“Tặng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”

Cầu Mộ Quân cười hạnh phúc, câu thơ này Đoàn Chính Trung đã đọc cho nàng nghe, lần này là hần nói trước Thích Ngọc Lâm.

Lại mở ra một tờ giấy khác, giấy đồng thô thô, hình như viết rất nhiều, cũng không biết là viết những gì. Chậm rãi mở ra, làm cho Cầu Mộ Quân kỳ quái đây không phải chữ viết của Thích Ngọc Lâm.

‘Ha ha, Mộ Quân tỷ tỷ, muội thật lợi hại phải không, muội bắt bồ câu đưa tin của nhị ca. Làm cho nó thuận tiện cũng mang hộ muội một tin, Mộ Quân tỷ tỷ, ngày mai chúng ta đi hái hoa Quế đi, hái về làm Quế hoa cao*! Có thời gian thì đi, muội ở quán trà chờ tỷ.’

** Quế hoa cao - món bánh điểm tâm của người Trung Quốc được làm từ bột nếp, đường và mật quế hoa.*

Vi Vi này.....

Cầu Mộ Quân nhìn không được cười một tiếng, gấp hai tờ giấy lại.

Vốn đang suy nghĩ khi nào thì nói rõ với Thích Ngọc Lâm, nhưng Thích Ngọc Lâm không hẹn gặp mặt nàng, cho tới bây nàng lại chưa bao giờ chủ động hẹn hần, xem ra ngày mai đành phải cùng Thích Vi đi tìm hoa Quế trước.

Hoàng cung nàng có thể không đi, Thích Ngọc Lâm nàng cũng có thể không gặp, nhưng Thích Vi..... Nàng thật sự luyến tiếc.

Buổi sáng ngày hôm sau, Cầu Mộ Quân liền đi tới quán trà đứng đầu kinh thành mà ông chủ phía sau màn đứng là Đoàn Chính Trung, cùng Thích Vi đi sườn núi tìm hoa quế.

“Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ người xem, thơm quá!” Thích Vi vui mừng nói một tiếng, nhẹ nhàng chạy về phía trước đứng. Cầu Mộ Quân cười cười, ngửi mùi hoa quế từ sườn núi truyền đến, kim lòng không đậu muốn rơi vào trong hương hoa quế này không thể thoát ra.

Đúng rồi, Đoàn Chính Trung sao không dùng hương phấn hoa quế? Nàng cảm thấy hoa quế so với hoa nhài còn thơm hơn! Còn có, vì sao rất nhiều thái giám đều phải dùng hương phấn? Hôm nào phải hỏi hần mới được.

Cầu Mộ Quân còn đang suy nghĩ, Thích Vi đã chạy tới giữ chặt nàng nói: “Mộ Quân tỷ tỷ mau lên, sắp đến!”

Đến rừng hoa quế, Thích Vi lấy một tấm vải trắng để dưới cái giỏ trúc, sau đó liền cùng Cầu Mộ Quân hái.

Hái được một lúc, Thích Vi liền nghịch ngợm đem hoa quế nhỏ nhỏ vụng trộm gắn lên trên đầu Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân quay đầu, phát hiện động tác nhỏ của nàng, lắc lắc đầu, toàn bộ hoa quế đều rơi xuống.

“Lại dám đánh lén tỷ, xem tỷ trừng trị muội!” Cầu Mộ Quân nói xong liền lấy một bó hoa quế to xuống muốn ném lên người Thích Vi, nàng vui cười chạy đi, Cầu Mộ Quân đuổi theo.

Thích Vi bị cây hoa quế phía trước cản đường, làm cho Cầu Mộ Quân đuổi kịp nàng, cầm hoa quế trong tay toàn bộ ném vào người nàng.

Thích Vi nói: “Không được, muội chỉ thả một chút, tỷ lại thả nhiều như vậy, muội muốn báo thù, nói xong, trực tiếp nắm hoa quế trong giỏ vừa mới hái được muốn đồ lên người nàng, Cầu Mộ Quân lại sớm chạy ra, Thích Vi lại đuổi theo.

Hai người đuổi nhau trong rừng hoa quế, chạy tới chạy lui, cũng không biết chạy làm sao, một hồi lâu, lại là Cầu Mộ Quân đuổi Thích Vi, đang muốn đồ lên người nàng, Thích Vi bỗng đặt tay bên miệng “xuyt” một tiếng.

“Nghe, là tiếng gì? Giống như có người.” Thích Vi nói xong, lôi kéo Cầu Mộ Quân vào sâu trong rừng.

Lại đi về phía trước vài bước, Cầu Mộ Quân cũng loáng thoáng nghe được thanh âm, đi về phía thanh âm phát ra, thanh âm liền rõ ràng

“A a..... Đừng mà.. Đừng mà.....”

“A..... Buông tha ta đi.....”

“Tiểu yêu tinh, vừa rồi không phải ngại không đủ sao, bản công tử hôm nay nhất định giết chết ngươi!”

“A..... A.....”

Cầu Mộ Quân tựa hồ biết là thanh âm gì, mặt đỏ hồng, vội kéo Thích Vi dừng lại, đừng thấy cái gì không nên thấy.

“Mộ Quân tỷ tỷ, đừng kéo muội, muội nghe thấy cái gì mà ‘Giết chết ngươi’, nói không chừng hôm nay bản hiệp nữ ra tay, cứu mỹ nhân, nổi danh khắp nơi!” Thích Vi nói xong, bỏ tay Cầu Mộ Quân ra, sử dụng khinh công rất nhanh chạy đi qua.

Trời ạ! Nàng muốn tai nạn chết người sao! Trong lòng Cầu Mộ Quân kêu to không tốt, vội đuổi theo.

Chạy lên, đang muốn ngăn cản Thích Vi, chỉ thấy nàng ngờ ngạc đứng sau một gốc cây hoa quế, giống nhìn thấy chuyện gì đáng sợ.

Cầu Mộ Quân cũng từ đằng sau cây, đi ra xem, một nữ nhân kiều diễm nằm úp sấp quỳ trên mặt đất, quần áo trên người rơi xuống dưới, lộ ra bả vai trắng nõn, nam nhân phía sau nàng nâng thất lưng của nàng, đem mông nàng nâng cao lên, kịch liệt tiến lên, tiếng thân thể va chạm trong tiếng nữ nhân ngâm nga cao vút như ẩn như hiện.

Nhưng làm cho nàng ngạc nhiên không phải cảnh tượng kích tình nơi hoang dã này, mà là nam nhân kia buổi tối hôm trước còn nói với nàng những lời tâm tình - Thích Ngọc Lâm.

Thích Vi còn đang kinh hồn, đột nhiên nhớ tới Cầu Mộ Quân ở phía sau, vội quay đầu lại muốn cản nàng, lại phát hiện nàng đã đứng ở phía sau nàng.

“Mộ Quân tỷ tỷ.....”

Nghe thấy thanh âm, Thích Ngọc Lâm chấn động, cuống quýt quay đầu, thấy được sau cây hoa quế là Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân. Cầu Mộ Quân nhìn hẩn một cái, xoay người bỏ đi.

Thích Ngọc Lâm sợ run lên, mặt thoáng chốc tái nhợt, lập tức đẩy ra nữ nhân dưới thân, vừa kéo quần, vừa đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Chúng ta thành thân

Thích Ngọc Lâm sợ run lên, mặt thoáng chốc tái nhợt, lập tức đẩy nữ nhân dưới thân ra, vừa kéo quần, vừa đuổi theo.

Hai người một trước một sau chạy xa, Thích Vi còn đứng tại chỗ nhìn nữ nhân trên mặt đất, tức giận nói: “Không biết xấu hổ!” Tiếp theo liền đuổi theo

hai người kia.

“Mộ Quân, Mộ Quân--”

Cầu Mộ Quân chạy phía trước, bị Thích Ngọc Lâm đuổi theo, giữ nàng lại. “Mộ Quân, nàng nghe ta giải thích!”

“Ngươi đừng chạm vào ta!” Cầu Mộ Quân hô to một tiếng, vùng khỏi hân lại chạy về phía trước.

Thích Ngọc Lâm giữ chặt, ôm chặt lấy nàng nói: “Mộ Quân, ta xin nàng đừng đi, không phải như thế, không phải như thế!”

“Ngươi buông ra.....” Cầu Mộ Quân giãy dụa kịch liệt, nhưng vẫn không vùng ra được”

“Mộ Quân, nàng hãy nghe ta nói.....”

“Ta bảo ngươi buông!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng nói.

“Mộ Quân.....”

Thích Ngọc Lâm buông lỏng nàng ra, lại vẫn kéo cánh tay của nàng sợ nàng đi. Cầu Mộ Quân vùng ra, nói: “Được, ngươi giải thích đi, ta nghe!”

“Mộ Quân, ta chỉ là..... chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì? Ngươi uống rượu hay bị hạ được? Hay là gặp dịp thì chơi linh tinh gì gì đó?” Thích Ngọc Lâm nhìn nàng nói không ra lời, chính hân cũng không biết giải thích thế nào.

Cầu Mộ Quân nói: “Nếu không nói, ta đi.” Nói xong, liền xoay người đi về phía trước.

“Mộ Quân, ta yêu nàng, là thật.”

Cầu Mộ Quân quay đầu, nhìn hân nói: “Ngươi đương nhiên yêu ta, ngươi không phải vừa mới ‘yêu’ xong nữ nhân kia sao?”

Thích Ngọc Lâm chạy đến trước mặt nàng ngăn cản, nói: “Mộ Quân, chúng ta thành thân, được chứ?” Cầu Mộ Quân lạnh lùng cười, vòng qua người hân rồi đi.

Thích Ngọc Lâm lại giữ chặt nàng lại, ngữ khí gần giống như cầu xin nói: “Mộ Quân, ta từng nói ‘Ta yêu ngươi’ với rất nhiều nữ nhân, ta cũng từng có rất nhiều nữ nhân, nhưng mà trước giờ ta chưa từng có ý định kết hôn với bất kỳ ai, trừ nàng ra!” Hân nắm bả vai của nàng nói: “Mộ Quân, gả cho ta, chúng ta thành thân được không? Ta cam đoan với nàng từ nay về sau ta sẽ không đến thanh lâu kỹ quán, sẽ không chạm vào nữ nhân khác, ta chỉ yêu một mình nàng, chỉ cần một mình nàng!”

Bộ dáng của hân làm cho Cầu Mộ Quân ngẩn ra.

Hôm nay đụng vào chuyện như vậy, nàng tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng không bài xích. Như vậy, nàng vừa vặn có thể quang minh chính đại cắt đứt với Thích Ngọc Lâm, cũng không tổn hại đến thanh danh bản thân.

Nhưng nàng không nghĩ tới Thích Ngọc Lâm lại nói muốn thành thân cùng nàng. Nàng biết, Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) giống như hân, ăn chơi trác táng sẽ không dễ dàng nói ra hai chữ ‘thành thân’, cho dù nói, cũng chỉ là lừa người khác. Chẳng lẽ, hiện tại hân đang dỗ nàng sao?

Hân là thế, hân cùng Đoàn Chính Trung giống nhau đều có thể giả vờ, Đoàn Chính Trung là từ người tốt diễn thành người xấu, hân là từ hoa tâm phong lưu diễn thành tình lang chất chứa thâm tình.

Cầu Mộ Quân nói: “Ngươi thề thốt với ta như vậy, là vì ngươi còn chưa chiếm được cơ thể của ta sao?”

Thích Ngọc Lâm không thể tin nhìn về phía nàng, môi run run nói: “Cầu Mộ Quân, tình yêu của ta, ở trong mắt nàng rẻ mạt như vậy sao?”

Cầu Mộ Quân nói: “Tình yêu bị vô số nữ nhân chia sẻ vốn rẻ mạt, chẳng lẽ ngươi muốn mỗi lần ngươi nói câu ‘Ta yêu nàng’ ta liền cảm động rơi lệ đầy mặt lao vào vòng tay ôm ấp của ngươi sao? Thực xin lỗi, ta cũng không phải người thích cảm động như vậy.” Nói xong, nàng không để ý đến hân, đi xuống triền núi.

Thích Ngọc Lâm ở nàng phía sau hô: “Cầu Mộ Quân, nàng vốn không yêu ta đúng không? Nếu yêu ta, sao nàng có thể cự tuyệt rõ ràng như vậy, ra đi thân nhiên như vậy?”

Cầu Mộ Quân dừng bước, áp chế sự không đành lòng mơ hồ trong lòng, lạnh lùng nói: “Đúng, không yêu. Ta cho tới bây giờ chưa từng yêu ngươi.” Nói xong, cũng không quay đầu lại rồi đi.

“Mộ Quân tỷ tỷ --” Thích Vi đứng sau gốc cây quế từ lâu vội chạy đến, đuổi theo hai bước, Cầu Mộ Quân nhanh chóng biến mất trong rừng hoa quế.

Thích Vi quay đầu nhìn về phía Thích Ngọc Lâm, chỉ thấy hân nhắm hai mắt, đột nhiên điên cuồng đâm lên thân cây hoa quế xung quanh, làm cho từng đóa hoa không chịu được, rơi xuống.

Thích Vi vội chạy lên ngăn hấn lại nói: “Ca, đừng như vậy, tay huynh bị thương rồi!”

“A --” Ngọc Lâm hát nằng ra, hét lớn một tiếng, đỡ thân cây khóc lên.

Nhìn thân ảnh Cầu Mộ Quân biến mất trong rừng quế, trong lòng Thích Vi tự trách lại khổ sở, không biết sự tình vì sao có thể biến thành như vậy.

Buổi tối, không có bỏ câu đưa tin của Thích Ngọc Lâm.

Cầu Mộ Quân nằm trên giường, nghĩ chuyện xảy ra lúc ban ngày, trong lòng cảm thấy đau khổ, muốn tìm người tâm sự, nhưng không có một người có thể nghe nằng kể.

Cảm tình Thích Ngọc Lâm có mấy phần là thật? Nếu hấn thật sự yêu nằng, nếu hấn thật sự muốn kết hôn với nằng, vậy nằng..... nằng từ đầu tới giờ đều lừa hấn, thật sự là có lỗi với hấn.

Nhưng Thích Ngọc Lâm đối với nữ nhân có mấy phần là thật đây?

Giả đi, đều là giả, hấn chỉ muốn nằng tha thứ, làm cho nằng hết giận, về sau hấn chán ngấy nằng, còn không phải bỏ lại nằng, lại nói với nữ nhân khác những lời như thế sao.

Nghĩ như vậy, trong lòng vẫn bất an.

Nếu Đoàn Chính Trung ở cạnh nằng thì tốt rồi, hấn khẳng định có cách làm cho nằng không cảm thấy phiền. Đến nửa đêm, đang ngủ, lại đột nhiên tỉnh.

Mơ mơ màng màng hồi lâu, mới nghe được ngoài cửa sổ hình như có tiếng vang, từng chút từng chút, có lẽ là do thanh âm này khiến cho nằng vốn ngủ không sâu phải tỉnh lại.

Lại nằm trên giường nghe ngóng chốc lát, tiếng động vẫn vang lên, hình như là cái gì đập vào cửa sổ, Cầu Mộ Quân ngồi dậy, xuống giường đốt đèn, đi đến bên cửa sổ mở cửa sổ ra.

Bên ngoài đúng là một con bò câu đưa tin.

Sừng sột một chút, Cầu Mộ Quân lấy tờ giấy trên chân bò câu đưa tin, vẫn là Thích Ngọc Lâm: ‘Mộ quân, hừng đông ta ở trong xe ngựa dưới tàng cây hòe sau Cầu phủ chờ nằng.

Cầu Mộ Quân lại đau lòng.

Vì sao không phải trước canh hai giống mọi ngày, mà canh bốn bò câu đưa tin mới đến? Lúc này không phải lúc người chưa đi ngủ, cũng không phải lúc rời giường, mà là thời gian tất cả mọi người đang ngủ. Hấn một đêm không ngủ sao? Hay là bây giờ mới nghĩ ra nên đưa thư cho nằng? Hay là..... Bò câu đưa tin lạc đường?

Nằng biết, những tình huống đó khả năng cực kỳ nhỏ. Thích Ngọc Lâm..... Hấn dỗ nữ nhân vẫn đều dụng tâm như vậy sao? Vẫn là..... Cầu Mộ Quân mở ngăn kéo cái bàn bên giường, lấy toàn bộ giấy bên trong ra. Hơn mười tờ giấy, hơn mười câu thơ, tất cả đều là hấn đưa đến.

Nằng hối hận, nằng không nên lợi dụng Thích Ngọc Lâm chọc tức Đoàn Chính Trung, chuyện nằng cùng Đoàn Chính Trung, không có quan hệ với Thích Ngọc Lâm, cho dù hấn là lãng tử tình trường, phong lưu công tử, nằng cũng không nên lừa hấn.

Hiện tại thu tay, kịp sao?

Một đêm này, chung quy nằng vẫn không ngủ được.

Ngày hôm sau Cầu Mộ Quân đương nhiên là không đến chỗ hẹn, thậm chí ngay cả cửa cũng không ra.

Nằng không biết gần Cầu phủ có phải đang có một chiếc xe ngựa đứng đó hay không, xe ngựa kia ngừng một lát rồi lập tức đi, hay vẫn ngừng nửa ngày, hoặc..... đến tận lúc trời tối cũng chưa đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Gian tình

Nằng không biết gần Cầu phủ có phải đang có một chiếc xe ngựa đứng đó hay không, xe ngựa kia ngừng một lát rồi lập tức đi, hay vẫn ngừng nửa ngày, hoặc..... đến tận lúc trời tối cũng chưa đi.

Buổi tối, trước lúc đi ngủ, nàng lại nhận được tin bồ câu đưa tới:

“Mộ Quân, hôm nay ta nói với cha ta chuyện muốn thành thân, ông đáp ứng rồi. Mộ Quân, vài ngày nữa, ta cùng cha ta đến nhà nàng cầu hôn được không? Còn có, ngày mai, ta vẫn chờ nàng.”

Nhìn bức thư này, Cầu Mộ Quân hoảng hốt.

Cầu hôn! Hắn sao có thể làm thật, Thích Tĩnh sao có thể đáp ứng!

Nên làm cái gì bây giờ? Đoàn Chính Trung, trước tiên nên hỏi hắn phải làm thế nào bây giờ, nhưng nàng làm sao có thể gặp mặt Đoàn Chính Trung? Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn quyết định trực tiếp quang minh chính đại đi tìm hắn.

Nếu lên lút bị người ta phát hiện, ngược lại sẽ khiến người biết bọn họ có quan hệ khác thường, nếu quang minh chính đại tìm, sức tưởng tượng phong phú của mọi người còn có thể giúp nàng nghĩ ra lý do tốt.

Hạ quyết tâm, ngày hôm sau nàng liền đi ra ngoài.

Cố ý không đi qua gốc cây hòe, giống như sợ nhìn thấy người mình không muốn gặp.

Không nghĩ tới vừa đến gần cửa Đoàn phủ, lại nhìn thấy bên ngoài có vài chiếc xe ngựa.

Cầu Mộ Quân vội tránh ở một bên, trước nhìn xem tình huống rồi nói sau.

Tổng cộng ba chiếc xe ngựa, cái đầu tiên nàng biết, là xe ngựa chuyên dụng của Đoàn Chính Trung, hai cái đằng sau thực bình thường, nhưng ở phía trên có chữ “Đoàn” rất lớn có thể thấy kia cũng là xe ngựa Đoàn phủ.

Ba chiếc xe ngựa dừng lại ở trước cửa Đoàn phủ, một hạ nhận lập tức đi qua quỳ gối dưới chiếc xe ngựa đầu tiên.

Xem tư thế này, khẳng định người trên xe là Đoàn Chính Trung.

Quả nhiên, có người bên ngoài xe ngựa vén màn che lên, diu Đoàn Chính Trung đang mặc một bộ quần áo màu trắng.

Hắn dẫm lên lưng người kia xuống đất, sau đó xoay người nhìn về phía xe ngựa.

Bên trong còn có người? Ai sẽ có tư cách cùng hắn ngồi chung một xe?

Cầu Mộ Quân cảm thấy kỳ quái, một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại, trong suốt như ngọc chậm rãi đưa ra, làm cho lòng nàng cả kinh. Là nữ nhân! Hắn dám cùng một nữ nhân ngồi chung một xe, hơn nữa nữ nhân này khẳng định không phải Sanh Dung công chúa! Sanh Dung công chúa sao có thể làm ra động tác nhẹ nhàng như vậy!

Dưới chân, một góc áo trắng lộ ra, sau đó là một nửa tóc đen, sau đó nàng ta từ bên trong xe ngựa đi ra, nhìn thấy gương mặt người đó Cầu Mộ Quân lúc này lại càng khiếp sợ.

Người đó không phải ‘nàng’, là ‘hắn’! Là nam nhân! Nam nhân!

Nhưng nam nhân kia lại vô cùng xinh đẹp!

Cái trán cao, một đôi mắt xé so với Thích Ngọc Lâm còn hoàn hảo hơn, cái mũi khéo léo mà thẳng, hai phiến môi mỏng đỏ mọng, thân mình nhìn qua yếu đuối, thất lưng như dương liễu, đáng người kia so với nàng còn thon thả hơn!

Chỉ thấy hắn cúi đầu nhìn Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng cười, Đoàn Chính Trung cũng ngẩng đầu nhìn hắn, khoe miệng nhếch lên trên, lại..... Cũng cười! Đoàn Chính Trung vươn tay, nam nhân tuyệt mỹ trên xe ngựa nhẹ nhàng đặt tay vào lòng bàn tay hắn, Đoàn Chính Trung cầm tay hắn, diu hắn xuống xe ngựa. Nam nhân kia giống như nữ nhân, gần như đứng không vững liền nghiêng về phía Đoàn Chính Trung, nhẹ nhàng ngã vào trong lòng hắn. Hắn nâng đôi mắt đẹp nhìn mặt Đoàn Chính Trung, sau đó rất nhanh hôn nhẹ lên môi Đoàn Chính Trung, lại cúi đầu rúc vào lòng Đoàn Chính Trung. Đoàn Chính Trung cúi đầu, nhẹ nhàng nói câu gì đó, làm cho mỹ nam tử nằm ở trong lòng hắn nhin không được cười thẹn thùng. Sau đó hai người thân ái nồng nhiệt giống một đôi tình nhân ân ái đi vào Đoàn phủ. Cầu Mộ Quân cảm thấy mình đang ở trong mơ. Đây là tình huống gì?

Đoàn Chính Trung..... Cùng một nam nhân..... Cùng một nam nhân..... Được lắm?

Người ngồi trên hai xe ngựa đằng sau cũng đều xuống, có già có trẻ, tất cả đều là nam nhân, bị người đưa vào Đoàn phủ.

Tiếp theo, có người nâng hai rương đồ, còn có đủ loại đao, kiếm, trường thương, linh tinh theo vào. Cầu Mộ Quân biết, đây là một gánh hát.

Nhưng vấn đề không phải đó có phải gánh hát hay không, mà là Đoàn Chính Trung làm sao có thể cùng một người nam nhân thân thiết như vậy!

Nàng biết hắn hình như đang mưu tính đại sự, cả ngày đều phải giả vờ, nhưng hắn có nhất thiết làm bộ cùng một người nam nhân thân thiết như vậy! Ngay cả hôn cũng làm!

Hóa đá tại chỗ trong chốc lát, nàng nhanh chóng đi tới quán trà Thấm Nhã, trực tiếp vào nhà gian chữ Thiên tầng hai. “Tiểu thư đi một người sao?” Tiểu nhị lại đây hỏi. Cầu Mộ Quân trả lời: “Ừ.”

“Vậy tiểu thư chờ, trà lập tức đưa lên.” Tiểu nhị nói xong, đi ra ngoài, một lát sau liền đưa chén trà đến. Tiểu nhị vừa đi, Cầu Mộ Quân liền đi khỏi động cơ quan, ngoài ý muốn là lúc này cơ quan lại không mở được.

Được rồi, mở không được thì thôi, nàng chờ ở nơi này. Quán trà này là của hần, nhà gian này có thể thông đến mật thất, nàng cũng không tin nàng cố ý chờ ở nơi này sẽ không có ai thông báo cho hần!

Nhưng nàng ở chỗ này chờ ba canh giờ, uống năm chén trà, mặt trời đều xuống núi cũng không đợi được người nào đến nói gì với nàng, cơ quan cũng vẫn không mở được.

Giống như nàng chính là khách không mời, còn nhà gian chỉ là nhà gian bình thường.

Đổi biện pháp, nàng về nhà trước đã.

“Cầu tiểu thư, tổng cộng năm mươi lượng bạc.” Tiểu nhị nói.

Cầu Mộ Quân sững sốt.

Ai sẽ mang nhiều bạc như vậy ra ngoài, cả người nàng cũng chỉ có hai mươi lượng bạc. Được lắm, uống “trà Bá Vương”.

Khó xử nhìn tiểu nhị, nàng nói: “Tiểu nhị ca, ta có thể nợ, ngày mai đến trả sao?”

“Cầu tiểu thư, quán trà Thấm Nhã cũng không cho chịu.” Tiểu nhị nói mười phần không lưu đường sống.

Cầu Mộ Quân đành phải nói: “Vậy chương quỳ của các người ở đây sao? Ta tìm chương quỳ các người nói chuyện.”

Tiểu nhị tuy rằng vẫn hòa khí, lời nói lại cứng ngạnh: “Cầu tiểu thư, cho dù là công chúa đến đây, tìm ông chủ cũng không được.”

Tức chết rồi, tức chết rồi!

Cầu Mộ Quân hít sâu hai hơi, chịu đựng không phát giận nói: “Ta có thể gán đồ không?”

“Có thể, trong vòng năm ngày lấy tiền đến chuộc. Nhưng phải thu thêm mười hai lượng phí hoãn.” Tiểu nhị nói.

“Được.” Cầu Mộ Quân nửa ngày mới nói.

Tiếp theo, nàng liền bị tiểu nhị đưa tới trước mặt một quản sự, tháo một đôi vòng tay, một chiếc trâm cài đầu, một bộ vòng tai. Quản sự nghiệm giá, lập chứng từ cho nàng, thế mới thả nàng đi.

Đoàn Chính Trung, người tốt nhất có thể giải thích tất cả! Vừa đi, Cầu Mộ Quân vừa oán hận.

Nghẹn một bụng oán khí trở về Cầu phủ, ngẩng đầu lại thấy được một chiếc xe ngựa dừng dưới tàng cây hòe gần Cầu phủ. Nàng đã quên!

Một lòng tức giận Đoàn Chính Trung, nhưng lại quên mất nguyên nhân đi tìm Đoàn Chính Trung. Cầu Mộ Quân đang muốn quay người đi, Thích Ngọc Lâm lập tức từ trên xe ngựa nhảy xuống, chạy tới trước mặt nàng. “Mộ Quân! Ta rốt cục cũng gặp được nàng!” Thích Ngọc Lâm chặn trước mặt nàng vui sướng nói.

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy cằm hần đã mọc đầy râu, dưới đôi mắt cũng đen lại, bộ dáng tiêu tụy, làm cho người ta nhìn mà chua xót.

Tuy rằng trong lòng chua xót, cảm động, nhưng nàng biết, dù cho hần đối nàng là thật hay giả, nàng đều phải quyết đoán cự tuyệt hần, không cho hần một tia hi vọng, dao sắc chặt đứt rồi (giải quyết nhanh gọn), tuy rằng đau nhất thời, so với ngày ngày đêm đêm nhớ thương vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Cầu tình

Tuy rằng trong lòng chua xót, cảm động, nhưng nàng biết, dù cho hần đối nàng là thật hay giả, nàng đều phải quyết đoán cự tuyệt hần, không cho hần một tia hi vọng, dao sắc chặt đứt rồi (giải quyết nhanh gọn), tuy rằng đau nhất thời, so với ngày ngày đêm đêm nhớ thương vẫn tốt hơn.

Cầu Mộ Quân nói:“Thích công tử có gì muốn nói sao?”

Thích Ngọc Lâm lập tức nói:“Mộ Quân, ta biết nàng đau lòng mới nói chưa từng yêu ta, thực xin lỗi, đều là lỗi của ta. Ta xin lỗi nàng, thề với nàng, dù thế nào cũng được, chỉ cần nàng lại cho ta một cơ hội.”

“Không, ta nói đều là thật sự, ta thật sự chưa từng yêu ngươi.” Cầu Mộ Quân lại khẳng định một lần nữa.

“Ta không tin, ta không tin!” Thích Ngọc Lâm đột nhiên ôm lấy nàng.

“Ngươi buông, buông ra!” Cầu Mộ Quân giãy dụa kêu.

“Buông tiểu thư nhà ta ra!” Một giọng nói truyền đến, Thích Ngọc Lâm buông tay, Cầu Mộ Quân lập tức đẩy hắn ra, lao tới bên cạnh người nhà mình, nhìn Thích Ngọc Lâm, chạy về trong nhà.

“Mộ Quân!” Thích Ngọc Lâm ở phía sau đau đớn gọi.

Cầu Mộ Quân cuống quýt chạy vào nhà, lại gặp được Cầu Vĩ ở trong phòng, trong lòng cả kinh, lập tức chậm rãi bước đi. Cầu Vĩ nhìn nàng, nói:“Mộ Quân, làm sao vậy, sao nhìn con có vẻ hoang mang?” Lúc này hạ nhân vừa nãy cũng vào cửa, hồi đáp:“Lão gia, vừa rồi.....”

“Vừa rồi ở giữa đường con thấy một con rắn chết! Bị..... Dọa.” Cầu Mộ Quân lập tức nói. Hạ nhân thấy thế, cũng theo lời của nàng nói:“Đúng, một con rắn rất lớn, không biết là ai đánh chết, nằm ở trên đường.” Cầu Vĩ gật gù đầu, nói:“Mộ Quân, mấy ngày nay con thường xuyên không ở nhà, ở bên ngoài làm cái gì?”

Cầu Mộ Quân chậm rãi đi đến trước mặt ông, ngồi xổm xuống tựa vào trên đùi ông nói:“Con cũng không biết, con chỉ là..... Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng rất khó chịu.....”

Cầu Vĩ vuốt tóc nàng nói: “Khó chịu thì ra ngoài thư giãn, chú ý một chút là được rồi, nương con nói, chờ tang kỳ của Tư Huyền qua, chúng ta sẽ tìm cho con một nhà khác, con đồng ý không?”

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn ông nói:“Chờ cha tốt lên rồi nói sau.” Nàng nhẹ nhàng đề chân ông, hỏi:“Cha, hiện tại chân có chút tri giác nào không?”

Cầu Vĩ lắc đầu, nói:“Không vội, đại phu nói, sẽ tốt.”

Cầu Mộ Quân đỏ mặt, nắm tay ông cúi đầu.

Nàng vẫn muốn biết, hung thủ là ai, chân tướng rốt cuộc là gì.

Vào đêm, chung quanh vô cùng yên tĩnh, lại không có bỏ câu đưa tin. Đoàn Chính Trung hoặc Thích Ngọc Lâm, đều không có.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, nàng vẫn ở trong nhà, chờ Đoàn Chính Trung đến hẹn nàng gặp lại, nhưng không đợi được.

Thích Ngọc Lâm không tiếp tục tìm nàng, nàng nghĩ, quả thật hắn vẫn từ bỏ rồi.

Như vậy cũng tốt, nàng cũng sẽ không phải phiền lòng.

Không nghĩ tới đến buổi tối, nàng lại thu được bỏ câu đưa tin.

Đúng là Thích Vi : Mộ Quân tỷ tỷ, ngày mai đến quán trà, được chứ?

Ngữ khí của nàng thay đổi, vì ở giữa nàng cùng Thích Ngọc Lâm nên khó xử sao?

Ngày hôm sau, Cầu Mộ Quân đi tới quán trà Thẩm Nhã, đang muốn lên lầu, tiểu nhị hỏi:“Cầu tiểu thư, người còn mấy món đồ ở tiểu điểm, có phải đã quên hay không?”

Sắc mặt Cầu Mộ Quân không tốt nói:“Không cần, cho ông chủ các ngươi mang bán đi.” Nói xong, liền lên lầu. Thích Vi vẫn đến sớm hơn so với nàng, thấy nàng, nhẹ nhàng cười cười.

Trong lòng Cầu Mộ Quân có chút khó chịu, không tự giác nhẹ giọng, hỏi:“Vi Vi, mấy ngày nay muội có khỏe không?” Thích Vi gật gù đầu, giương mắt nhìn nàng, lại cúi đầu xuống.

Cầu Mộ Quân nhìn ra nàng hình như có chuyện, hỏi:“Làm sao vậy? Muội có gì muốn nói sao?” Thích Vi trầm mặc một chút, mới mở miệng nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ đi gặp nhị ca được không?” Cầu Mộ Quân gục đầu xuống nhìn chén trà trước mặt.

Thích Vi nói:“Muội biết, tỷ nhất định không chịu được chuyện ngày đó, nhưng..... nhị ca.. huynh ấy, huynh ấy thật sự thích tỷ, cho dù trước kia muội cũng không hoàn toàn tin, nhưng hiện tại cũng không thể không tin, cho tới bây giờ muội chưa bao giờ thấy huynh ấy như vậy. Mấy ngày hôm trước huynh ấy tuy rằng đau lòng, nhưng vẫn bình thường, còn nói với cha mẹ muốn lấy tỷ, mấy năm nay cha mẹ ép huynh ấy rất nhiều lần, huynh ấy cũng không chịu thành thân, hiện tại thấy huynh ấy hồi tâm chuyển ý, thật ra rất cao hứng. Nhưng về sau huynh ấy lại không nói đến việc này nữa, hơn nữa huynh ấy..... Đã bốn ngày không về nhà, bốn ngày đều ở...”

Thích Vi nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Đều ở thanh lâu, trước kia huynh ấy cũng không như vậy!” Thích Vi thương tâm nói: “Trước kia huynh ấy cho dù là hoang đường, cũng sẽ không nhiều ngày như vậy không trở về nhà, cha bảo đại ca nhắc lại, nói nếu huynh ấy không trở về thì không cần trở lại nữa, muội không biết huynh ấy trả lời như thế nào, nhưng sau chỉ có một mình đại ca trở lại. Mộ Quân tỷ tỷ, muội biết là huynh ấy có lỗi với tỷ trước, không đáng được tha thứ, nhưng huynh ấy là nhị ca muội, muội thật sự sợ, sợ cha đuổi huynh ấy ra khỏi cửa, sợ huynh ấy từ nay về sau sẽ suy sụp”

Thích Vi luôn luôn yêu cười giờ lại khóc, làm cho lòng Cầu Mộ Quân chua xót

Nàng nói: “Nhưng ta đi gặp hắn làm cái gì? Nói ta tha thứ hắn sao? Nói ta nguyện ý gả cho hắn sao?”

“Không, không phải.....” Thích Vi vội nói: “Muội chỉ muốn tỷ đi khuyên nhủ huynh ấy, nói chuyện cùng huynh ấy, hoặc là, nếu..... Nếu tỷ còn có chút ý định muốn cùng huynh ấy, có thể lại cho huynh ấy một cơ hội được không?”

Thích Vi giống như khẩn cầu nói: “Nếu tỷ thật sự không muốn huynh ấy, tỷ giúp huynh ấy một lần, nói với huynh ấy chỉ cần huynh ấy biểu hiện tốt, tỷ sẽ suy nghĩ lại, được không? Nếu đến lúc đó huynh ấy thật sự sửa đổi, không lang thang như trước, muội sẽ nói với huynh ấy, tất cả là do muội bảo tỷ nói như vậy, là muội bảo tỷ lừa huynh ấy, được không?”

Trầm mặc hồi lâu, Cầu Mộ Quân mới nói: “Ta đáp ứng, cùng hắn gặp mặt một lần, nhưng những cái khác.....”

Nàng không nói thêm gì nữa, Thích Vi vẫn vui vẻ như cũ nói: “Được, Mộ Quân tỷ tỷ, cảm ơn tỷ! Muội..... Muội bây giờ bảo huynh ấy tới gặp tỷ!”

Cầu Mộ Quân ở trong nhà gian quán trà Thẩm Nhã chờ Thích Ngọc Lâm.

Nàng không biết vì sao mình phải đáp ứng, là vì Thích Vi hay là bởi vì áy náy với Thích Ngọc Lâm?

Trò khôi hài này, chung quy là đều do nàng.

Không nghĩ tới, đợi ước chừng một canh giờ, Thích Ngọc Lâm mới đến. Nghe thấy tiếng mở cửa, Cầu Mộ Quân quay đầu, thấy được Thích Ngọc Lâm đứng ở cửa.

Tóc tai chỉnh tề, lam bào sạch sẽ, vẫn là công tử phong lưu phóng khoáng như lúc ban đầu gặp mặt.

Hắn chậm rãi đi vào, ngồi đối diện nàng.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Thích Ngọc Lâm mới nói: “Ta biết, là Vi Vi cầu xin nàng tới.”

“Nàng rất đau lòng vì người.” Cầu Mộ Quân nói.

“Vậy còn nàng?”

Cầu Mộ Quân ngừng một chút mới nói: “Người cần gì phải như thế? Có lẽ người cũng không yêu ta, chỉ là bởi vì không chiếm được mới là tốt nhất.”

Thích Ngọc Lâm trầm mặc, sau đó đột nhiên cười khẽ, ánh mắt lại u ám.

“Ta biết, ta là một kẻ không có khả năng động tình, làm một người không thể động tình rung động, tình cảm của ta sẽ không dễ dàng thay đổi. Ta có sai, nhưng nàng cần gì phải vô tình như vậy, không chỉ không cho ta đường sống, ngay cả cảm tình của ta cũng không thừa nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Xin nàng để cho ta chờ nàng

Ta biết, ta là một kẻ không có khả năng động tình, làm một người không thể động tình rung động, tình cảm của ta sẽ không dễ dàng thay đổi. Ta có sai, nhưng nàng cần gì phải vô tình như vậy, không chỉ không cho ta đường sống, ngay cả cảm tình của ta cũng không thừa nhận.”

Trong lòng Cầu Mộ Quân khó chịu, hỏi: “Vậy vì sao người..... một ngày trước còn nói với ta lời ngon tiếng ngọt, ngày sau lại cùng nữ nhân khác..... Nếu đây là cách người yêu, vậy người muốn ta làm cách nào thừa nhận tình yêu của người?”

“Đó là do ta.....” Thích Ngọc Lâm nhắm mắt lại thống khổ nói: “Kỳ thật lúc trước ta đã muốn kết hôn với nàng, nhưng ta luôn phân vân ta có thể hối hận, có thể không chịu nổi trói buộc hay không..... Đến khi... đến ngày đó nhìn thấy bóng dáng nàng dứt khoát rời đi, ta mới biết được ta sẽ không hối hận, vĩnh viễn sẽ không.”

“Vậy người có thể xác định nếu ta và người bắt đầu một lần nữa, người có thể chỉ chuyên tình với một mình ta?” Cầu Mộ Quân bình tĩnh nói.

“Không chỉ ta không thể tin tưởng người, chỉ sợ ngay cả chính bản thân người cũng không tin được? Người trời sinh lãng tử, trời sinh nhiều tình nhân, bắt buộc người đem trái tim cùng thân thể trung với một nữ tử bình thường, thật sự là quá khó khăn cho người.”

Cầu Mộ Quân nói xong, đứng lên đi ra cửa phòng. “Mộ Quân—“Thích Ngọc Lâm vội đứng dậy kêu lên.

“Còn có --” Cầu Mộ Quân quay đầu, mở miệng nói: “Nguyên nhân thực sự mà Đoàn Chính Trung hưu ta, là vì khi ta còn là Đoàn phu nhân, bị người cường bạo, ta đã sớm không còn trong sạch.”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, Cầu Mộ Quân đứng trong chốc lát, đi ra cửa.

“Ta không ngại!” Thích Ngọc Lâm ở phía sau nàng nói.

Cầu Mộ Quân run lên, nói: “Ta để ý. Ta không chỉ để bản thân mình, cũng để ý quá khứ của người, hoa tâm của người, đa tình của người, tâm tính phong lưu của người, còn câu nói ‘Vĩnh viễn không hối hận’ của người ta cũng không tin được.” Nàng nói xong, ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Thích Ngọc Lâm, thực xin lỗi. Nàng nói thầm trong lòng.

Hi vọng có một ngày, người có thể gặp được một người người thật lòng yêu thương, hơn nữa nàng cũng thật lòng yêu người. Người thật sự không nên yêu ta, yêu ai cũng không nên yêu ta.

Cầu Mộ Quân từng bước một đi xuống thang lầu, cúi đầu đi qua trước mặt Thích Vi đang đứng dưới lầu chờ mong nhìn nàng, ra quán trà. Có lẽ, tất cả đều đã xong, nàng cùng Thích Ngọc Lâm, cùng Thích Vi. Nàng quả nhiên không nên kết bạn với người Thích gia, quả nhiên nên ngoan ngoãn ở nhà làm đại tiểu thư.

Mặt trời bên ngoài thật chói mắt, thật ấm áp, khiến người ta đổ kị với ánh sang của nó. Lẫn vào đám người trên đường cái, nhớ tới bộ dáng đau lòng của Thích Ngọc Lâm, nàng phát giác mình lại có cảm giác muốn khóc. Nhưng nàng có tư cách gì mà khóc, tất cả đều do nàng tạo thành, nàng khóc cái gì?

Trong quán trà Thâm Nhã, Thích Ngọc Lâm bay nhanh từ lầu hai xuống, ra quán trà lại không thấy bóng dáng Cầu Mộ Quân, hần lo lắng bay đến lan can tầng hai quán trà.

“Mộ Quân—“Thích Ngọc Lâm nhìn đám người mờ mịt, ở trên tầng la lớn. “Mộ quân, Cầu Mộ Quân”

Người phía dưới ngẩng đầu lên, thấy được trên lầu quán trà sang trọng nhất kinh thành, công tử phong lưu số một – Thích Ngọc Lâm đang hô lớn khước danh Cầu đại tiểu thư vừa bị thái giám tổng quản trong cung hưu về nhà, không khỏi đều cảm thấy kỳ quái.

Cầu Mộ Quân quay đầu lại, thấy được Thích Ngọc Lâm đứng ở trên cao.

“Mộ Quân, gả cho ta” Thích Ngọc Lâm thấy được Cầu Mộ Quân quay đầu trong đám người, nhìn nàng la lớn. Người chung quanh theo ánh mắt hần nhìn về phía Cầu Mộ Quân, những người bên cạnh nàng đều không hẹn mà cùng tản ra. Cầu Mộ Quân hóa đá tại chỗ, nhìn hần chăm chăm.

Thích Ngọc Lâm hô: “Mộ Quân, lại cho ta một cơ hội, ta muốn toàn bộ người trong Kinh thành làm chứng cho ta, ta - Thích Ngọc Lâm, từ nay về sau, tuyệt đối không đến nơi phong hoa, không bao giờ cùng nữ nhân khác dây dưa không rõ nữa, ta chờ nàng, vẫn chờ nàng đồng ý gả cho ta --”

“Từ sinh khế khoán, Dữ tử thành thuyết. Cháp tử chi thủ, Dữ tử giai lão.....”

(Lúc từ sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thế rồi. Cầm tay nàng hẹn mấy lời: "Sống bên nhau mãi đến hồi già nua". – Hán Quảng – Không Tử)

“Mộ Quân, van cầu nàng, cho ta cơ hội, để cho ta chờ nàng!”

“Mộ Quân--”

“Thích nhị công tử có phải điên rồi hay không, sao đột nhiên.....”

“Đây không phải điên, đây là động chân tình!”

“Cầu tiểu thư quả nhiên lợi hại !”

Người chung quanh đều cảm thán bắt đầu nghị luận, Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn người đứng ở trong lan can, nước mắt rớt cục nhìn không được chảy ra.

“Mộ Quân, ta yêu nàng, thật sự yêu nàng --”

“Xin nàng, xin nàng để cho ta yêu nàng!”

“Ta - Thích Ngọc Lâm muốn rửa sạch quá khứ, chờ Cầu Mộ Quân gả cho ta, xin mọi người làm chứng cho ta!”

“Được, lão phu làm chứng cho ngươi, nếu ngươi có thể vì nàng mà thay đổi, lão phu cùng ngươi đến Cầu phủ cầu hôn!”

Trong đám người một lão giả khoảng sáu bảy mươi tuổi, thần thái sáng láng nhìn Thích Ngọc Lâm, lớn tiếng nói.

“Ta cũng làm chứng cho Thích nhị công tử, ta thay Cầu tiểu thư giám thị hán!” Một tiểu khát cái mười sáu mười bảy tuổi ven đường nhìn về đám người la lớn.

“Chúng ta cũng làm chứng cho ngươi!” Có hai người kia khỏi xướng, những người còn lại đều trâm miệng một lời. Trên mặt Thích Ngọc Lâm hiện lên một chút tươi cười, từ trên lầu phi thân xuống, đứng ở trước mặt Cầu Mộ Quân. “Mộ Quân, để cho ta yêu nàng, để cho ta chờ nàng, để cho ta chứng minh lời thề của ta, được không?” Thích Ngọc Lâm khẩn thiết nói. Ánh mắt lại si mê, Cầu Mộ Quân cúi đầu.

“Đáp ứng đi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào!” Một đại thẩm bên cạnh nói.

“Đúng vậy đúng vậy, đáp ứng đi!”

Người vậy xem giết giây , Thích Ngọc Lâm chờ mong nhìn, Cầu Mộ Quân không biết là cảm động, hay là không mở miệng nói cự tuyệt được, rốt cuộc gật gật đầu.

Chung quanh hoan hô dậy trời, theo tiếng hoan hô này, tin tức Thích nhị công tử đứng trước mặt mọi người cầu yêu Cầu đại tiểu thư truyền đi khắp ngõ ngách trong kinh thành.

Buổi tối lại thu được hai con bồ câu đưa tin, một là năm chữ của Thích Ngọc Lâm: ‘Mộ quân, cảm ơn nàng’. Một cái khác là Đoàn Chính Trung bốn tự: ‘Chữ thiên thứ hai.’

Thở dài một hơi, nàng đem tin của Thích Ngọc Lâm gấp vào, của Đoàn Chính Trung đưa tới ngọn nến, đốt sạch sẽ. Quyết định hôm nay không biết đúng hay không, ít nhất, bây giờ nàng không hối hận.

Có lẽ qua vài ngày Thích Ngọc Lâm sẽ không nhớ lời thề kia nữa, nhưng có lẽ sẽ vẫn kiên trì, nàng chỉ hy vọng, sau khi hán chờ đợi, cảm tình với nàng có thể chậm rãi nhạt đi.

Về phần Đoàn Chính Trung, nhớ đến vẫn còn tức, nàng nhất định phải hỏi xem hán có ý gì!

Sáng sớm hôm sau nàng liền ra cửa đi thẳng đến quán trà Thẩm Nhã, đi được gần nửa đường lại đột nhiên dừng bước. Vì sao nàng phải vội như vậy, vội vàng vàng chạy tới?

Nàng đợi hán cả một ngày hán không thèm để ý, bây giờ hán viết vài, nàng liền chạy như điên đến gặp hán, dựa vào cái gì?

Hán có nam tình nhân ghê tởm của hán, nàng cũng không phải thiếu hán sẽ không thể sống, dựa vào cái gì hán gọi thì đến đuổi thì đi!

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến lúc hán cùng cái kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ làm trò ghê tởm kia, nghĩ đến chuyện hán vài ngày không thèm để ý tới nàng, càng nghĩ càng giận, cuối cùng nàng dậm chân một cái, quyết định không đi gặp hán, trở về Cầu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Gặp mặt

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến lúc hán cùng cái kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ làm trò ghê tởm kia, nghĩ đến chuyện hán vài ngày không thèm để ý tới nàng, càng nghĩ càng giận, cuối cùng nàng dậm chân một cái, quyết định không đi gặp hán, trở về Cầu phủ.

Trở lại Cầu phủ, ngồi ở trước cửa sổ trong phòng mình ngơ ngác nhìn bụi hoa bên ngoài.

Không thèm để ý tới chàng, không thèm để ý đến chàng, cho chàng chờ đến chết!

Cầu Mộ Quân oán hận, lại không cảm thấy kỳ thật chính nàng so với người ta còn phiền não hơn.

Đến giữa trưa, một con ong mật bay vào cửa sổ, bay vòng vòng quanh người nàng, bay tới bay lui bay tới bay lui, làm cho bên tai nàng “Ong ong ong” không ngừng. Vốn không chú ý, nhưng ong mật này vẫn vòng hơn mười vòng còn không đi, làm cho nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Ong mật.....

Đúng rồi, không phải Đoàn Chính Trung luôn mang bên người một cái ống trúc sao, trong ống trúc là con ong, chẳng lẽ ong mật là hán thả? Thả đến làm gì? Thúc giục nàng?

Hừ, thế này mới bao lâu, nàng phải đợi tận ba canh giờ, buổi sáng đợi đến buổi chiều mặt trời xuống núi, bắt nạt nàng không có ong mật sao? Cầu Mộ Quân không để ý, tiếp tục nhìn sân ngăn người, lại không thể xem nhẹ được tiếng “Ong ong” liên tục. Cũng thật đáng ghét!

Đợi nha hoàn thấy trong phòng có con ong, muốn bắt đi.

Cầu Mộ Quân quay đầu lại nhìn chằm chằm ong mật trong chốc lát, không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, ta đi theo ngươi!” Nói xong, liền ra cửa.

Ra Cầu phủ không bao lâu, nàng nhìn chung quanh thấy một con ong, không cần nghĩ, nhất định là con vừa rồi, còn dám bay theo! Đây là ý gì, áp giải nàng đi gặp quan sao!

Đoàn Chính Trung chết tiệt, nàng không phải tiểu thái giám, không đến lượt hán quân! Mang theo con tức đi vào quán trà, vào nhà gian, đi tới bí thất. Đoàn Chính Trung vẫn ngồi ở bên cạnh bàn, chẳng qua lần này hán không uống trà. Cầu Mộ Quân nhẫn nhịn đi vào, ngồi đối diện hán. Đoàn Chính Trung không nói lời nào, nàng cũng không nói, còn nhăm chán nghịch nghịch ngón tay mình. Hán rốt cục nhìn không được, nói: “Nàng không có chuyện gì muốn nói sao?”

Cầu Mộ Quân mờ mịt ngẩng đầu, kỳ quái nói: “Không phải chàng tìm ta đến sao? Hán là chàng có chuyện chứ?”

Sắc mặt Đoàn Chính Trung chậm rãi thay đổi, trở nên khó coi. Cầu Mộ Quân lườm hán một cái, lại cúi thấp đầu.

“Hán phong hoa tuyết nguyệt, lời ngon tiếng ngọt, khiến nàng cảm thấy hạnh phúc sao?” Hán nói.

Cầu Mộ Quân tức giận đến mức muốn đập bàn, lại vẫn nén cơn giận xuống, nhẫn nhịn, nói: “Ta tìm phong hoa tuyết nguyệt, lời ngon tiếng ngọt, so với ai đó tìm kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ tốt hơn.”

“Ta nghĩ nàng không ngốc như vậy.” Đoàn Chính Trung trầm giọng nói.

“Ý của chàng là bây giờ chàng cảm thấy ta rất ngốc?” Cầu Mộ Quân trả lời.

Đoàn Chính Trung hít sâu một hơi, nói: “Mộ quân, thời gian của chúng ta cũng không nhiều, tại sao muốn như âm ỹ như vậy?”

Cầu Mộ Quân nhìn hán nói: “Đương nhiên không nhiều lắm, chàng còn muốn trở về cùng con hát xinh đẹp của chàng thôi!”

“Mộ Quân~” Đoàn Chính Trung có chút trách cứ gọi nàng. Cầu Mộ Quân quay mặt đi không để ý tới hán.

Đoàn Chính Trung đi tới, xoay người ôm lấy nàng nói: “Nàng rõ ràng biết nguyên nhân.”

“Ta không biết!” Cầu Mộ Quân đẩy ra hán nói.

Ngữ khí Đoàn Chính Trung ôn nhu: “Mộ Quân, đừng âm ỹ, được không?”

Cầu Mộ Quân tức giận nói: “Ta vô lý, ta làm sao mà vô lý! Ta tận mắt thấy chàng cùng một nam nhân khác thân thiết, còn chủ động tới nơi này chờ chàng giải thích chàng cũng không thèm để ý, được lắm, vừa có người nói với ta hai câu ngon ngọt, chàng lại chạy đến chất vấn ta, Đoàn Chính Trung, chàng coi ta là cái gì?”

“Là thê tử.” Đoàn Chính Trung nhìn nàng nói.

Trong lòng Cầu Mộ Quân ngọt ngào, oán khí với hán nhất thời tiêu tan, miệng lại nói thầm: “Là thê tử? Ta thấy chàng đang lên nuôi tình nhân thì có? Chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn.”(1)

“Ta không có phóng hỏa, nàng lại đốt đèn.” Đoàn Chính Trung nói.

“Vậy chàng nói, chàng cùng kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ kia là quan hệ gì?” Cầu Mộ Quân đứng lên trừng mắt nhìn hán hỏi. Đoàn Chính Trung ôm vai của nàng nói: “Ta chỉ có thể nói cho nàng, đó là diễn cho người ngoài xem, không phải diễn cho nàng xem.”

“Diễn cái gì mà diễn, có nhất thiết làm thật như vậy không, còn..... chàng..... chàng ghê tởm!” Nhớ tới cái hôn kia, Cầu Mộ Quân liền cảm thấy trong bụng nhộn nhạo.

“Ta cũng biết thật ghê tởm.” Đoàn Chính Trung nói.

“Ghê tởm chàng còn làm!”

“Chuyện ghê tởm ta từng làm nhiều lắm, cũng không thiếu một hai việc này.”

“Chàng.....” Cầu Mộ Quân hết giận, nhẹ giọng hỏi: “Vậy vì sao chàng cùng hán diễn trò?”

Đoàn Chính Trung không lên tiếng.

Cầu Mộ Quân trừng mắt nói:“Lại không thể nói cho ta biết đúng không?” Đoàn Chính Trung nhìn nàng, xem như cam chịu .

Con tức của Cầu Mộ Quân không có chỗ phát, đột nhiên đánh loạn trên người hắn:“Hận chàng chết đi được, hận chàng chết đi được, hận chàng chết đi được!” Đoàn Chính Trung để nàng đánh, dù sao nàng đánh cũng rất nhẹ, liền ôm nàng vào trong lòng. “Vì sao không đến gặp ta?” Nàng dựa vào trong ngực hắn hỏi.

“Đạo này bận nhiều việc.”

“Hôm nay không bận sao?”

“Có việc cũng phải đến, nếu không đến, chỉ sợ nàng muốn tìm tân hoan.”

“Tìm tân hoan cái gì, sao chàng cứ thích nói ta như vậy!”

“Vậy thì là cái gì, không phải tân hoan, là người yêu cũ?”

“Chàng..”

“Người nhiều như vậy, hắn làm như vậy, ta sao cự tuyệt được, hơn nữa ta cũng chỉ bảo sẽ suy nghĩ, ta cũng không đồng ý gả cho hắn.”

“Nàng đừng quá mức thân thiết với hắn, còn tiếp tục như vậy, ta không thể cam đoan ta không ra tay.”

Cầu Mộ Quân từ trong lòng đi ra, nhìn hắn nói:“Chàng có ý gì?”

“Vĩnh tuyệt hậu hoan.”

“Không cho chàng làm xằng bậy, không được tổn thương hắn!” Cầu Mộ Quân vội la lên.

Đoàn Chính Trung nói:“Tốt nhất ở trước mặt ta nàng đừng biểu hiện để ý hắn như vậy.”

“Ta nào có.” Cầu Mộ Quân cúi đầu nói. “Nhưng không cho chàng giết người.”

Đoàn Chính Trung không đáp lời, hôn nàng.

“Chàng ghê tởm!” Cầu Mộ Quân đẩy hắn ra, đưa lưng về phía hắn nói:“Chàng cùng nam nhân khác hôn nhau, ghê tởm muốn chết.”

“Ta đã rửa sạch rồi.” Đoàn Chính Trung ôm lấy nàng từ đằng sau nói. Cầu Mộ Quân nhin không được bật cười. Đoàn Chính Trung nói:“Chúng ta lên trên giường.”

Mặt Cầu Mộ Quân đỏ lên, nói:“Không đi.”

“Vì sao?”

“Không muốn làm.” Cầu Mộ Quân đáp.

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng ngậm vành tai của nàng, nói bên tai nàng:“Cơ hội hiếm có như vậy, muốn lãng phí sao?”

“Ít thì cứ ít đi.....”

Hắn ngậm vành tai của nàng khẽ hút liếm, một bàn tay luồn vào trong quần áo nàng vuốt ve nơi mềm mại của nàng, tay kia thì ở giữa hai chân nàng chơi đùa vỗ về nơi tư mật của nàng. Thậm chí nàng còn cảm thấy có cái gì cứng rắn đang chạm vào nàng, như vậy làm cho nàng cũng không khỏi bắt đầu động tình.

"Ừm..."

Hắn trực tiếp kéo quần áo của nàng xuống. Khi hắn kéo nốt chiếc yếm trên người nàng toàn thân nàng hiện ra trước mắt hắn, nàng thờ dốt, gian nan nói:“Chỉ..... Một lần.....”

“Ba lần.”

“A..... Đừng.....”

“Ba lần.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Lại tiến thích phủ

Nàng thở gấp, gian nan nói "Chỉ . . Một lần . . "

“Ba lần”

“Một lần . . ”

“A . . Đừng . . ”

“Ba lần.”

“A . . Hai . . Hai lần.”

“Được, hai lần”

Hắn bế ngang nàng, đi về phía giường trong phòng.

Một lúc lâu sau Cầu Mộ Quân vô lực nằm sấp trên giường

Đoàn Chính Trung áp vào sau gáy nàng nói: “Hôm nay một lần thì làm lâu một chút.”

"Vậy lần sau chỉ làm nửa canh giờ"

“Nàng nói vậy nghĩa là có thể lại dùng lực chút sao?”

“Chàng là đám tặc . . . sói háo sắc.”

Đoàn Chính Trung ha ha cười

Nụ cười này khiến Cầu Mộ Quân lại suy nghĩ, đẩy hắn nói: “Chàng tránh ra, đừng cười với ta, cười với nam nhân kia đi, ghê tởm muốn chết.”

“Nàng lại muốn thêm một lần sao?” Đoàn Chính Trung nói gian như sói

Cầu Mộ Quân sợ hãi nói: “Không muốn.”

“Vậy thì đừng nhắc đến lần nữa.”

Hung cái gì mà hung, làm như mình bị oan không bằng. Cầu Mộ Quân nghiêng người, đưa lưng về phía hắn.

Một lát sau, hắn ở sau lưng nàng nói: “Mộ Quân, trả lại cho nàng cái này.”

Tiếp theo, liền có một cây trâm cài tóc đặt ở trước mắt nàng - đúng là cái lúc trước bị Sanh Dung công chúa lấy đi.

Cầu Mộ Quân không nghĩ tới trâm cài tóc này còn có thể về tay hắn, vui mừng nhận lấy, vuốt ve cây trâm.

“Trâm cài tóc này không phải ở trong tay Hoàng hậu nương nương sao? Sao chàng lấy lại được?” Cầu Mộ Quân quay đầu hỏi

Đoàn Chính Trung vuốt ve mái tóc của nàng nói: “Có cơ hội, lấy trở về.”

Cầu Mộ Quân cười ngọt ngào, sau lại ngượng ngập nói: “Cái trâm chàng cho ta. . . ta đi tìm nhưng không tìm được.”

“Nàng đương nhiên không tìm thấy, bị ta nhặt rồi.” Đoàn Chính Trung nói khê.

"A? Chàng nhặt rồi hả?". Cầu Mộ Quân ngoài ý muốn nói: “Ở đâu? Ở đâu rồi?”

Đoàn Chính Trung nói: “Ở trong phủ, không mang đến.”

“Vậy lần sau chàng mang đến.”

Đoàn Chính Trung cười nói: “Không phải đã đưa nàng cái này rồi sao, còn muốn? Lại nói nàng cũng không thích cái ta tặng.”

Cầu Mộ Quân cúi đầu nhẹ giọng nói: “Không thích thì không thể muốn sao? Ta muốn”.

"Vậy chờ sau này nàng có cơ hội đến Đoàn phủ, lại cho nàng." Đoàn Chính Trung nói

Cầu Mộ Quân không vui nói: “Vậy không phải là không có cơ hội cho ta sao! Quý họ nói! Còn nữa, chàng nói xem ta là gì của chàng?”

Đoàn Chính Trung hỏi: “Cái gì?”

Cầu Mộ Quân dấm hăng một chút nói: “Chàng vừa rồi đã nói rồi đó, chàng coi ta là cái gì?”

Đoàn Chính Trung đáp: “Thê tử.”

“Vậy là gì của chàng?”

"Thê tử, phu nhân" Đoàn Chính Trung thành thật trả lời

Cầu Mộ Quân lại hỏi: “Chàng là ông chủ lớn nhất của quán trà Thẩm Nhã phải không?”

“Phải.”

Cầu Mộ Quân đột nhiên hét lên: “Vậy vì sao ta đến đó uống trà còn phải trả tiền? Đừng nói trả tiền, bảo nợ một hôm cũng không cho, khiến ta phải cầm bao nhiêu thứ ở lại mới thả ta đi.”

“Mọi người ở đó không biết ta là ông chủ, đương nhiên cũng không biết nàng là bà chủ, cho dù biết ta là ông chủ, bọn họ cũng nghĩ nàng là bà chủ trước.”

Hắn nói có lý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình bực tức như vậy đều là do hắn sai, Cầu Mộ Quân lại đánh loạn lên người hắn mấy phát.

Đoàn Chính Trung ôm chặt nàng: “Về sau ta lại mua cho nàng.”

“Cái đó là đương nhiên? Phải mua loại quý nhất.”

Đoàn Chính Trung cười, đáp ứng nói: “Được.”

.

.

.

Từ quán trà trở lại Cầu phủ, Cầu phu nhân đã gọi Cầu Mộ Quân vào trong phòng.

Cầu Vĩ tuy rằng có thể nói chuyện có thể cử động tay một chút, nhưng chân vẫn không thể nhúc nhích, thỉnh thoảng được người hầu đỡ ngồi dậy ra ngoài, còn đa số thời gian đều nằm ở trên giường.

Cầu Mộ Quân nhìn vào phòng, Cầu Vĩ nằm ở trên giường, Cầu phu nhân cũng ngồi xuống.

Cầu Mộ Quân ngồi xuống trên ghế dựa cạnh giường, hỏi: “Cha, tìm con có chuyện gì sao?”

Cầu Vĩ nói: “Người bên ngoài nói chuyện của con cùng Thích công tử, là thật sao?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vâng.”

Cầu phu nhân nói: “Mộ Quân, sao con lại ở cùng hắn? Hắn là người thế nào, con không biết sao?”

Tuy rằng đã sớm dự liệu chuyện ngày hôm qua huyền ảo như vậy mọi người đều biết, cha mẹ khẳng định sẽ hỏi, trong lòng đã nghĩ ra rất nhiều cách trả lời, nhưng lúc thực sự đối mặt, Cầu Mộ Quân còn có chút không biết nên giải thích thế nào.

"Cha, nương, hai người không cần lo lắng, con cùng hắn không có gì, chính hắn muốn chứng minh hắn có thể rửa sạch lột xác, Con. . . con cũng không có cách nào, hai người yên tâm, con sẽ không có chuyện gì với hắn". Cầu Mộ Quân cam đoan nói.

"Con. . Ai, sao những kẻ con gặp được đều như thế, không gả cho Đoàn Chính Trung, thì là dây dưa cùng loại người như Thích Ngọc Lâm, vậy về sau còn gì là thanh danh nữa!" Cầu phu nhân lo lắng nói.

Cầu Mộ Quân cúi đầu xuống, không nói.

Cầu vĩ nói: "Tự con phải chú ý là tốt rồi, nếu hắn có thể thật tình hứa hẹn, lãng tử quay đầu, vậy cũng tốt, chỉ cần không quá mức thân cận với hắn, trước cứ quan sát chuyện sau này sau này tính."

"Lão già, cho dù hần lãng tử quay đầu thì sao, ai có thể cam đoan sau này hần luôn luôn tốt!". Cầu phu nhân phản đối nói

Cầu Vĩ nói: "Không phải đã nói là quan sát rồi nói sao? Nếu hần thật sự đối tốt với Mộ Quân, vậy cũng không phải là chuyện không tốt. Những người khác dù bây giờ tốt, ai có thể cam đoan về sau vẫn tốt?"

"Này. . .". Cầu phu nhân luôn luôn nghe Cầu Vĩ, ông vừa nói như vậy, Cầu phu nhân cũng khó mà nói thêm gì.

Cầu Mộ Quân không ngờ cha lại đồng ý, nhưng cũng không muốn tiếp tục bàn về vấn đề này, liền trả lời: "Con gái tất cả đều nghe cha".

Ngày thứ hai, Thích Vĩ lại trực tiếp chạy đến Cầu phủ, thỉnh an Cầu Vĩ, Cầu phu nhân, nói Thích phủ thỉnh gánh hát đến hát hí khúc, Thích phu nhân sai nàng đến gọi Cầu Mộ Quân cùng đi xem, thuận tiện có thời gian sẽ dạy nàng thêu.

Thích phu nhân thích Mộ Quân như vậy, Cầu Vĩ lại đồng ý chuyện của nàng cùng Thích Ngọc Lâm, đương nhiên sẽ không nói gì, dặn dò vài câu rồi để cho nàng cùng Thích Vĩ ra ngoài.

Ra khỏi Cầu phủ, Cầu Mộ Quân hỏi: Vĩ Vĩ, có phải thật không đó? Không phải muội lừa cha mẹ tỷ chứ?

Thích Vĩ nói: "Đương nhiên là thật, muội có chỗ nào giống nói dối?"

Cầu Mộ Quân ngoài ý muốn nói: "Nương muội thật sự. . ."

"Ai nha, mẹ muội vốn thích tỷ, chẳng lẽ tỷ không biết!" Thích Vĩ nói.

Cầu Mộ Quân ở trong lòng âm thầm yên tâm

Thích nàng, còn thỉnh nàng vào phủ xem diễn. . . Đây không phải coi nàng như con dâu tương lai mà đối đãi sao?

Vậy nếu về sau nàng không gả cho Thích Ngọc Lâm, chẳng phải sẽ khiến cả trường bối đau lòng sao?

Cầu Mộ Quân ơi Cầu Mộ Quân, sao ngươi luôn không để ý đến hậu quả mà làm chuyện thất đức như vậy?

Lúc này nàng hận không thể tự tát cho mình hai phát.

Đến thích phủ, trừ bỏ Thích đại công tử vương việc không thể thoát thân, những người khác đều ở đó, Cầu Mộ Quân hạ người thì lễ xong, mới ngồi xuống

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Liễu Ván Bạch

Đến thích phủ, trừ bỏ Thích đại công tử vương việc không thể thoát thân, những người khác đều ở đó, Cầu Mộ Quân hạ người thì lễ xong, mới ngồi xuống. Lúc này lại nhìn Thích Tĩnh, nhìn về mặt hần ôn hoà, hận thù trong lòng vì chuyện của Cố gia đã sớm không còn nặng nề như trước, không biết là vì trí nhớ về Cố Dật Lâu phai nhạt, hay là do sự hổ thẹn với Thích gia triệt tiêu một ít.

Thích Vĩ ngồi cùng Cầu Mộ Quân, Thích Ngọc Lâm ngồi ở bên cạnh Thích Vĩ, lúc buổi diễn sắp bắt đầu, Thích Ngọc Lâm đem một mâm vải trên bàn mình đưa đến trên bàn Thích Vĩ cùng Cầu Mộ Quân, nói: "Đây là vải hôm nay mới đưa đến, các người ném thử đi."

Thích Vĩ tặc tặc cười, lấy ra cái đĩa không nói với hần: "Nhị ca, khó có được lúc huynh nhàn như vậy, không bằng huynh bóc hết vỏ đồng vải này rồi đưa sang đây!"

Thích Ngọc Lâm nói: "Bóc hết không nên, để ta bóc trước một nửa."

Nói xong, liền cầm lại đĩa vải, bắt đầu bóc.

Thích Vĩ lấy ra một quả vải đã bóc xong vỏ từ trong tay hần, đưa đến bên miệng Cầu Mộ Quân nói: "Mộ Quân tỷ tỷ, rất ngọt." Mặt Cầu Mộ Quân có chút phỉm hồng, há mồm ăn miếng vải, ngượng ngùng cúi đầu. Thích Ngọc Lâm cũng cúi đầu, một bên bóc vải, một bên hơi hơi cười.

Chẳng được bao lâu, buổi diễn bắt đầu, Cầu Mộ Quân ngẩng đầu, liền thấy được một hoa đán đáng người vô cùng tốt, chẳng sợ cách lớp trang điểm thật dày, cũng có thể nhìn ra tư sắc tuyệt mỹ của nàng.

Kinh diễm, lại có chút quen thuộc.

Quen thuộc..... Hát hí khúc nàng gặp qua được mấy người?

Không thể nào! Lúc này trên đài, thân thể hoa đán mềm mại nhu nhược hơi hạ xuống, làm cho nàng đột nhiên nhớ tới một người. Không phải là nam nhân cùng Đoàn Chính Trung chằng chằng thiếp thiếp ghê tởm kia sao! Không nghĩ thì không cảm thấy có gì không ổn, vừa nhớ tới thì càng nhìn càng thấy giống.

“Mộ Quân tỷ tỷ, sao sắc mặt tỷ lại xấu vậy?” Thích Vi nhìn nàng hỏi.

Cầu Mộ Quân vội cười nói: “Không sao, tỷ còn đang xem mà!” Thích Vi cười cười, cầm vải bỏ vào trong miệng, cũng nhìn lên sân khấu. Nhìn không được, Cầu Mộ Quân hỏi: “Đây gánh hát nào?”

Thích Vi đáp lại: “Là gánh hát Cảnh Hạo ở Lan Cẩm phường, nương thích nhất hoa đán Liễu Ván Bạch. Tỷ xem, chính là người trên đài kia.”

Cầu Mộ Quân nhìn lại, Thích Vi chỉ đúng là nam nhân mình vẫn quan sát bấy giờ. “Liễu Ván Bạch? Hắn rất..... xinh đẹp sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Thích Vi lập tức nói: “Đúng vậy, Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ cũng nghe nói về hắn sao? Thật là..... So với nữ nhân còn đẹp hơn.” Cầu Mộ Quân hoàn toàn xác nhận, vị trên đài này, đúng là kẻ ngày đó hôn Đoàn Chính Trung.

Tuy rằng Đoàn Chính Trung nói hắn cùng người nọ là diễn trò, nhưng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái, hắn cho rằng diễn trò, nói không chừng nam nhân này sẽ không chỉ cho là diễn đâu!

Kế tiếp, Cầu Mộ Quân bắt tri bắt giác liền nhận định vị hoa đán trên đài kia là tình địch hạng nhất, diễn cũng không xem, nhưng mắt cũng không chớp theo dõi hắn.

Thích Ngọc Lâm thấy Cầu Mộ Quân vẫn nhìn Liễu Ván Bạch trên đài, nghiêng đầu nói với Thích phu nhân: “Nương, về sau đổi gánh hát đi, nghe thật chán!”

“Đừng âm ỹ, đừng âm ỹ, Liễu Đại gia bắt đầu xướng!” Thích phu nhân khoát tay nói.

Thích Ngọc Lâm xuy một tiếng, quay đầu, trong chớp lát, lại cười cười nhìn về phía Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân lại vẫn nhìn chằm chằm Liễu Ván Bạch trên đài.

Xướng xong hai tràng, đến giữa trưa, gánh hát liền phải đi.

Không cần phân phó, hạ nhân liền dùng khay đồ bưng tới một trăm năm mươi lượng, một trăm lượng là cho gánh hát Cảnh Hạo, năm mươi lượng là thưởng cho một mình Liễu Ván Bạch.

Không nghĩ tới bạc vừa mới bưng lên, một bà con xa thân thích với Thích gia lại đến đây. Thích Tĩnh liền nói: “Triệu bầu gánh, các người trước hết đừng đi, buổi chiều lại xướng hai tràng.” Triệu bầu gánh quay đầu nhìn, Liễu Ván Bạch đã rửa sạch mặt, thay đổi quần áo vừa từ phía sau sân đi ra. Hôm nay, hắn đi đường tuy rằng vẫn nhỏ nhẹ từng bước, lại vững vàng không ít, hiển nhiên không giống ngày đó ở trước mặt Đoàn Chính Trung mềm mại không xương. Liễu Ván Bạch đi đến trước mặt Thích Tĩnh nói: “Thích đại nhân, xin thứ cho Liễu mỗ vô lễ, nửa ngày buổi chiều đã có người đặt.”

“Hử?” Thích Tĩnh trừng mắt nói: “Ý của Liễu Đại gia là người không xướng ở Thích phủ?”

Liễu Ván Bạch nói: “Buổi chiều quả thật không được, Thích đại nhân xem ngày khác được không?”

Thích Tĩnh không nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn Liễu Ván Bạch, Liễu Ván Bạch lại giống như không thấy, không chút nào sợ cười cười.

Lúc này, Thích Ngọc Lâm nói: “VẬY Liễu Đại gia, buổi chiều là ai đặt?”

Liễu Ván Bạch trả lời: “Là Đoàn tổng quản trong cung.”

Trong lòng Cầu Mộ Quân chấn động.

Đoàn Chính Trung này!

Thích Ngọc Lâm cười cười mang chút trào phúng, nói: “Liễu Đại gia đến Thích phủ hát hí khúc cũng không phải một lần hai lần, nương ta vài ngày trước đó còn nói muốn mua lại gánh hát Cảnh Hạo, về sau chuyên môn xướng ở trong phủ, hiện tại một câu của Đoàn Chính Trung, các người ngay cả Thích phủ cũng không để vào mắt?”

Triệu bầu gánh vội nói: “Thích nhị công tử, gánh hát nhỏ nhỏ của tỷ dân nào dám không đặt Thích phủ vào mắt nghịch ý đường đường Thích đại nhân, người xem như vậy đi, dù sao Đoàn tổng quản cũng đã đặt trước, không bằng bọn tỷ dân ở lại Thích phủ xướng, để cho Liễu Đại gia trở về, đến Lan Cẩm phường tạ lỗi Đoàn tổng quản được không?”

“Một người cũng không cho đi!” Thích Tĩnh lên tiếng, ngữ khí mặc dù bình tĩnh, so với tức giận còn đáng sợ hơn.

Triệu bầu gánh không nói gì, Liễu Ván Bạch lại cười nói: “Thích đại nhân, khó mà được, Liễu mỗ tuy là người dê tiện, dù sao nói cũng phải giữ lời. Bầu

gánh muốn lưu, Liễu mỗ không còn lời nào để nói, nhưng Liễu mỗ nhất định phải đi.” Nói xong liền xoay người đi ra cửa.

Không cần lên tiếng, thủ vệ trong viện lập tức ngăn trước mặt hắn.

Thích Ngọc Lâm cười nói: “Bên ngoài đều truyền Đoàn tổng quản gần đây mê luyến Liễu Đại gia Lan Cầm phùng, khiến Liễu Đại gia luôn luôn thanh cao động tâm, ban đầu ta còn có chút không tin, hiện tại cũng phải tin, không chỉ Đoàn tổng quản mê Liễu Đại gia, Liễu Đại gia giống như cũng yêu Đoàn tổng quản!”

Cầu Mộ Quân nghe xong lời này, trong lòng lại không thoải mái.

Liễu Văn Bạch chỉ cười nhẹ, không thêm đề ý đến hắn, nói với Thích Tĩnh: “Như vậy, hôm nay Thích đại nhân không cho phép ta đi?”

Thích Tĩnh nói: “Liễu Đại gia vẫn dùng com trước, dùng com xong lại lên đài đi.” Ngừ khí không cho phép kháng cự.

Triệu bầu gánh lại dây kéo Liễu Văn Bạch, Liễu Văn Bạch đẩy hắn ra, vẫn thoải mái cự tuyệt: “Vậy nếu Liễu mỗ càng muốn đi thì sao?”

Cầu Mộ Quân không khỏi ngẩn đầu nhìn hắn, nhưng lại ngoài ý muốn phát giác kỳ thật hắn cũng không nhỏ nhắn như nữ nhân. Lời Thích Tĩnh, nàng ở bên cạnh nghe xong đều nhin không được run lên, Liễu Văn Bạch này lại không có một chút sợ hãi.

Thích Tĩnh nhìn hắn nói: “Liễu Văn Bạch, hôm nay ta nể mặt phu nhân đã cho ngươi mặt mũi, nhưng ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt sao?”

Liễu Văn Bạch cười quyền rũ nói: “Xin hỏi Thích đại nhân rượu phạt đâu?”

Thích Tĩnh vỗ cái bàn, nói: “Đều nói Liễu Văn Bạch có ba vẻ trời cho không ai có thể so, mặt mỹ nhân, giọng nói ngọt ngào, dáng người tốt, không biết không có ba cái này, Đoàn tổng quản còn có thể vì ngươi vùng tiền như rác ở Lan Cầm phùng, còn có thể bỏ thí cho ngươi một miếng com ăn không?” Tiếp theo, hắn nói với thủ vệ: “Lôi xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Anh hùng cứu mỹ nhân

Thích Tĩnh vỗ cái bàn, nói: “Đều nói Liễu Văn Bạch có ba vẻ trời cho không ai có thể so, mặt mỹ nhân, giọng nói ngọt ngào, dáng người tốt, không biết không có ba cái này, Đoàn tổng quản còn có thể vì ngươi vùng tiền như rác ở Lan Cầm phùng, còn có thể bỏ thí cho ngươi một miếng com ăn không?” Tiếp theo, hắn nói với thủ vệ: “Lôi xuống!”

Cầu Mộ Quân không biết hắn muốn làm gì Liễu Văn Bạch, nhưng dù thế nào, có vẻ như đều muốn hủy hắn, trong lòng có chút không đành lòng, cũng không biết nên mở miệng nói gì. Nghiêng đầu nhìn Thích Vi, chỉ thấy nàng cúi đầu nhìn nơi khác, có vẻ cũng không có ý cầu tình. Thích Ngọc Lâm cũng vậy, giống như không nhìn thấy.

Liễu Văn Bạch vẫn tươi cười, cũng không nói gì, tùy ý để thủ vệ xốc lên.

“Thích đại nhân, đây chính là ngài không đúng rồi?”

Một giọng nói nhàn nhạt lại khiến mọi người cực kinh sợ truyền đến, mọi người đều nhìn ra cửa, chỉ thấy Đoàn Chính Trung đi tới trong viện, nhìn thẳng về phía Thích Tĩnh.

“Lão gia.....” hạ nhân Thích phủ đi theo phía sau, cúi đầu nói.

Thích Ngọc Lâm khoát tay chặn lại, hạ nhân đứng sang một bên, sau đó hắn quay đầu nói với Cầu Mộ Quân: “Mộ Quân, hiện tại trận diễn này tuyệt đối hay hơn so với lúc nãy.”

Cầu Mộ Quân nhìn Đoàn Chính Trung, trong lòng giật mình nói không ra lời.

Thích Tĩnh nói: “Chỉ nghe nói Đoàn tổng quản đặt trước Liễu Đại gia diễn buổi chiều, lại không nghĩ rằng còn có thể tự mình đến Thích phủ ta đón người, Đoàn tổng quản đối với con hát này thật sự là chiều cổ cần thận.”

Đoàn Chính Trung đi đến bên cạnh Liễu Văn Bạch, nói: “Ta nếu không đến, chỉ sợ đầu lưỡi Liễu Đại gia này đều bị ngài cắt, buổi chiều ta còn nghe cái gì?”

Thích Tĩnh cười cười, nói: “Đoàn tổng quản, Liễu Văn Bạch này ngộ nghịch Thích mỗ, Thích mỗ quả thật có lòng phạt hắn, xin hỏi Đoàn tổng quản có được hay không?”

Đoàn Chính Trung nói: “Thích đại nhân biết, làm gì phải hỏi?”

Thích Tĩnh cười ha ha, khiến cho người chung quanh nhìn Đoàn Chính Trung cùng Liễu Văn Bạch đứng chung một chỗ, cũng vụng trộm che miệng nở nụ cười.

Thích Tĩnh cười nói: “Được được được, hôm nay Thích mỗ liền cho Đoàn tổng quản một chút mặt mũi, thả Liễu Đại gia xinh đẹp như hoa này, về phần những người khác trong gánh hát, nếu Đoàn tổng quản không cần thì để lại xưởng ở Thích phủ ta vậy.”

Đoàn Chính Trung nói: “Thích đại nhân nếu cho Đoàn mỗ nhân tình, vậy Đoàn mỗ cũng cho Thích đại nhân một cái nhân tình. Gánh hát Cảnh Hạo vốn là Đoàn mỗ đặt, Thích đại nhân nếu muốn, vậy Đoàn mỗ không ngăn cản. Cáo từ!”

“Không tiễn!” Thích Tĩnh cũng không quay đầu lại nói.

Đoàn Chính Trung kéo Liễu Văn Bạch, đi ra ngoài. Cách chút khoảng cách, Cầu Mộ Quân nghe được Liễu Văn Bạch nói một câu: Ta biết người sẽ đến.

Tay chậm rãi xiết chặt, trong lòng ê ẩm, rầu rĩ, tức giận.

Ở Đoàn phủ ôn hoà với hắn, bây giờ gọi thì lập tức đến. Nàng chỉ có thể cố gắng nghĩ đến sự dịu dàng của hắn, cố gắng xem nhẹ sự vô tình của hắn, lúc đó mới cảm giác được cảm tình của hắn đối với nàng. Nhưng hiện tại, hắn ở ngay trước mặt nàng, xung đột với Thích gia, dưới ánh nhìn của mọi người làm một màn “Anh hùng cứu mỹ nhân”, từ đầu tới cuối trong mắt chỉ có Liễu Văn Bạch kia, cũng chưa liếc nhìn nàng một cái, nàng hoài nghi hắn có phát hiện nàng hôm nay đã ở Thích phủ hay không.

Hắn không nói gì, cái gì cũng không giải thích, nàng không thấy được hắn, không đợi được hắn, chỉ cần hắn gọi đến, nàng liền vội vàng chạy tới, hắn có thể chất vấn chuyện nàng cùng Thích Ngọc Lâm, nàng lại không hỏi được chuyện hắn cùng Liễu Văn Bạch kia, nếu hỏi, ngược lại là nàng cố tình gây sự, không hiểu hắn.

Phải không? Theo kỳ vọng trong lòng hắn, bây giờ có phải nàng nên thay hắn tìm lý do hay không. Bọn họ lại là diễn trò? Có ý nào loạn cùng Thích gia? Có ý làm cho tất cả mọi người biết Đoàn Chính Trung hắn có quan tâm con hát này đến mức nào?

Nhưng hắn biết không? Hắn hành động luôn luôn hoàn hảo, cho tới bây giờ nàng đều nằm trong đồng người bị hắn lừa.

Buổi chiều, Thích phủ không tiếp tục xem diễn, chỉ để cho ca kỹ trong phủ đi ra đàn mấy khúc, người một nhà người tiếp khách chỉ nói chuyện phiếm.

Buổi tối Cầu Mộ Quân trở về Cầu phủ, nằm trên giường lại ngủ không được.

Nàng không biết nàng cùng Đoàn Chính Trung sẽ như thế nào.

Hắn nếu có thể cùng Liễu Văn Bạch như vậy, vì sao lại không công khai cảm tình của bọn họ? Chẳng lẽ cùng nam nhân thì người khác không nghi ngờ thân phận của hắn, cùng nữ nhân thì người khác liền hoài nghi sao?

Cho tới bây giờ thái giám cưới vợ, nạp thiếp, đạo thanh lâu cũng không hiếm.

Cho dù gặp mặt như hôm nay, nàng cũng chỉ nhận được lời quan tâm của Thích Ngọc Lâm, không có chút tin tức của hắn.

Hắn sẽ không nói gì với nàng sao? Thấy nàng ở Thích phủ, để cho nàng thấy hắn cứu Liễu Văn Bạch, hắn sẽ không có gì muốn hỏi, không có gì muốn giải thích sao?

Cầu Mộ Quân quay đầu, ánh trăng sáng tỏ từ bên ngoài chiếu vào, chiếu rõ mọi thứ trong phòng.

Đột nhiên nhớ đến, hình như sắp tới Trung thu.

Trung thu..... Trung thu năm nay, trong nhà ba người.

Cầu Mộ Quân không ngủ, ngồi dậy, khoác thêm quần áo, đi tới trong viện.

Trung đình địa bạch thụ tê nha, Lãnh lộ vô thanh thấp quế hoa.

(Trong sân, đất trắng, quạ đậu trên cây, Giọt sương lạnh âm thầm thấm ướt hoa quế. - Thập ngũ dạ vọng nguyệt ký Đỗ lang trung - Vương Kiến)

Mặt trăng mặc dù còn chưa tròn, cũng đã như bàn ngọc. Mặt trăng ngự tại trên cao, làm cho những ngôi sao chung quanh đều mất đi ánh hào quang. Hoa quế trong viện có phải đang lẳng lặng nở hay không? Cầu Mộ Quân quay đầu, lại thấy có một bóng đen trên tường viện.

“Đừng kêu đừng kêu, là ta.....”

Giọng nói quen thuộc, Cầu Mộ Quân đến gần nhìn kỹ, là Thích Ngọc Lâm. Nàng lấp bắp kinh hãi, mở to mắt nhìn hắn nói: “Ngươi sao lại ở đây?”

Dưới ánh trăng Thích Ngọc Lâm ngượng ngùng cúi thấp đầu, nói: “Ta..... Ta ở đây ngắm trăng.”

“Ngắm..... trăng?” Cầu Mộ Quân nhìn hắn chằm chằm, sau đó nhẹ nhàng cười.

Thích Ngọc Lâm này, hơn nửa đêm còn chạy tới tường viện nhà nàng ngồi, cũng không sợ người khác nghĩ hắn là trộm mà bắt lại. Thật là khờ..... Lại ngốc làm cho người ta đau lòng cảm động.

Thích Ngọc Lâm hình là ngượng ngùng, cũng hỏi: “Vậy hơn nửa đêm nàng không ngủ chạy đến làm gì?” Cầu Mộ Quân nói: “Ngươi không thấy được này giờ ta nhìn ánh trăng sao?” Nói xong, hai người đều nở nụ cười.

Thích Ngọc Lâm nói: “Mộ Quân, không bằng chúng ta cùng nhau ngắm trăng đi.”

“Ừm” Cầu Mộ Quân gật đầu.

“Chúng ta đi tìm chỗ tốt xem.” Thích Ngọc Lâm nói.

“Hả?”

Thích Ngọc Lâm nhảy xuống, kéo nàng về phía phòng. Đi đến gần phòng ngủ, hắn nói: “Chúng ta đi lên.”

“Lên nóc nhà?” Cầu Mộ Quân vui sướng gật đầu.

Thích Ngọc Lâm nhìn nàng, nhẹ nhàng ôm thắt lưng của nàng, tiếp theo nàng liền cảm giác được thân thể nhẹ bẫng, còn chưa kịp phản ứng lại, hai người đã nhẹ nhàng đáp trên nóc nhà.

Cầu Mộ Quân hỏi: “Nóc nhà sẽ không bị chúng ta làm sụp chứ?”

Thích Ngọc Lâm cười nói: “Sẽ không, nàng xem, đứng ở chỗ này này, ở phía dưới có xà gỗ, sẽ không sụp.” Nói xong, hắn kéo nàng ngồi xuống nóc nhà.

“Ngươi xem, ở chỗ này có thể ngắm trăng thật rõ”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Bộc lộ lời thật lòng

“Nàng xem, ở chỗ này có thể ngắm trăng thật rõ”

Cầu Mộ Quân gật gù đầu sau ngừng trong chốc lát, Thích Ngọc Lâm hỏi: “Nàng hôm nay có cảm thấy cha ta thực hung dữ hay không?” Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, nhỏ giọng nói: “Có chút.”

“Vậy nàng sợ ông ấy không?” Thích Ngọc Lâm hỏi.

Cầu Mộ Quân nói: “Không, ông ấy đối với ta rất tốt. Nhưng mà hôm nay..... Nếu Đoàn Chính Trung không đến, ông ấy sẽ xử Liễu Văn Bạch kia thế nào?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Ông ấy không phải đã nói sao? Hủy thiên tư của hắn. Hắn chính là rạch mặt, cắt lưỡi, chặt tay hoặc chân đi.”

Cầu Mộ Quân đột ngột rung mình.

Thích Ngọc Lâm đỡ lấy nàng nói: “Sợ sao?”

Cầu Mộ Quân nói: “Ta chỉ cảm thấy..... Tội của hắn cũng không đến mức đó?”

“Đúng vậy, cha ta luôn luôn là người như vậy, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, ngay cả đại ca cũng không dám ở trước mặt ông ấy nói một câu không, chúng ta lại càng sợ ông ấy, thậm chí không dám ở trước mặt ông ấy biểu hiện ra biểu cảm không tán đồng.”

Nghe hắn nói như vậy, nàng rốt cục hiểu được.

Ban ngày, Thích Vi cúi đầu không để ý, hắn là không đành lòng, lại không thể có ý kiến, cho nên coi như mình không thấy, Thích Ngọc Lâm cũng coi

như không phát hiện bởi vì biết không có cách nào.

“Ta sợ..... Nàng hôm nay bị dọa, không dám đến Thích gia nữa, cũng không dám có quan hệ với họ Thích.” Thích Ngọc Lâm nói xong, nghiêng đầu nhìn nàng.

Đây là nguyên nhân đêm nay hấn ngồi ở đầu tường nhà nàng sao?

Lo lắng nàng có thành kiến với hấn, với gia đình hấn, muốn đến giải thích, lại không tiện trèo tường tiến vào, cho nên liền ngồi ở trên tường. Hấn ngồi bao lâu, vừa tới, hay là đợi đã lâu?

“Ngọc Lâm, kỳ thật ta..... Ta lừa ngươi.” Trong lòng nhiệt huyết trào dâng, Cầu Mộ Quân rốt cục nhịn không được, nói ra những lời này.

Thích Ngọc Lâm không nói gì, Cầu Mộ Quân hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Ngay từ đầu, ta đã lừa ngươi. Sau khi gả vào Đoàn phủ, ta yêu Đoàn Chính Trung, nhưng hấn đối với ta..... không có một chút tình ý. Sau đó, ta bị người cường bạo, hấn biết được, không chút do dự hừ ta. Ta về nhà, vốn định chậm rãi quên hấn, nhưng sau đó, ta quen với Vi Vi, lại gặp ngươi. Hôm Thất Tịch đó, Sanh Dung đưa hấn đến, ta rất bất ngờ, cũng phát hiện ta vẫn còn để ý hấn, ta nghĩ hấn nhìn thấy ta và ngươi ở cùng nhau, có thể mất hứng, có ghen tị hay không? Quả nhiên, ngày đó sắc mặt hấn rất khó coi, ta nghĩ, hấn rốt cục đã để ý đến ta, cho nên sau này, ta liền cố ý ở cùng ngươi, muốn làm cho hấn tức giận, khiến cho hấn lại đến tìm ta. Khi đó ta tưởng, dù sao ngươi cũng gạt ta, cũng không thật sự thích ta, không thật sự muốn cùng ta cả đời. Nhưng sau này.....”

Thích Ngọc Lâm nói: “Sau này, sự tình đảo ngược, người nàng để ý không tới tìm nàng, người nàng không thêm để ý, lại nói muốn thành thân với nàng, phải không?”

Cầu Mộ Quân roi lệ nói: “Ngọc Lâm, thực xin lỗi, ta thực xin lỗi ngươi, thực xin lỗi Vi Vi, ta là kẻ lừa đảo, không đáng ngươi vì ta như vậy.”

Thích Ngọc Lâm trầm mặc, sau đó cười nói: “Ít nhất, nàng vẫn nói thật với ta, không phải sao? Nàng đã nói, nàng chưa từng yêu ta, là ta tự mình không tin.”

Miệng không nói nổi....

“Không, không cần xin lỗi, nàng không cần xin lỗi ta, bởi vì ta cũng lừa nàng.” Thích Ngọc Lâm nói. Cầu Mộ Quân ngẩng đầu lên, nhìn hấn.

Thích Ngọc Lâm nói: “Kỳ thật lúc ban đầu ta thật sự không nghĩ tới chuyện muốn cùng nàng, hoặc là nói..... Ta chỉ muốn chơi đùa với nàng một đoạn thời gian. Ngày đó kỳ thật ta đến quán trà Thẩm Nhã để tìm một cô nương trong gánh hát, nhưng ở dưới lầu, một cây quạt bay tới trên người ta, ngẩng đầu, ta liền thấy được nàng. Dung nhan xinh đẹp đoan trang, da thịt vô cùng mịn màng, cúi đầu nhìn ta, có một tia kinh hoàng, có một tia e lệ..... Khi đó ta liền nghĩ, không biết có duyên phận với mỹ nhân này hay không?”

Nhớ tới lúc gặp mặt, Thích Ngọc Lâm cười, nói: “Kỳ thật ta lừa nàng còn nhiều hơn, ngày đó trên núi Nhạn Lai, ta thật ra là có chuẩn bị. Ta biết sườn núi Nhạn có khe núi sạch sẽ lại kín đáo, kỳ thật là ta muốn tìm cơ hội đưa nàng tới đó. Nhưng sau đó, nhìn thấy nụ cười của nàng, nghe được giọng nói của nàng, cùng nàng ngồi dưới thác nước, ta lại muốn đợi lát nữa. Đến tận lúc tối, ở trên vực Trương Tư, thấy nàng đứng dưới rừng mây đỏ đầy trời, nhìn vách núi đen mà roi lệ, ta đột nhiên muốn dùng cả đời để che chở nàng, đột nhiên muốn ôm nàng vào trong ngực cả đời. Khi đó, dường như ta đã biết mình thật sự thích nàng, lại không coi trọng phần tình cảm này, làm theo ý mình, đến khi nàng muốn rời khỏi ta, ta mới tỉnh ngộ, muốn dùng hết mọi biện pháp giữ nàng lại. Cho nên.....”

Thích Ngọc Lâm nhìn nàng nói: “Nàng lừa ta, ta cũng lừa nàng, hai người chúng ta không thiếu nợ nhau. Ngày đó, ta chờ nàng, hiện tại, ta vẫn đợi nàng, không phải chờ nàng tha thứ ta, mà là chờ nàng không để ý đến quá khứ của ta, chờ nàng tin tưởng ta cũng có thể chuyển tình với một mình nàng, chờ nàng thật sự yêu ta, gả cho ta.”

“Ngươi.....” Cầu Mộ Quân nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống, đau lòng nói: “Ngươi không cần như vậy.....”

Thích Ngọc Lâm nói: “Ta muốn như vậy, đây là quyền lợi của ta.”

Cầu Mộ Quân không nói nữa, chỉ trầm mặc ngồi ở một bên, hai mắt nhắm lệ nhìn bóng nhánh cây mơ hồ trong viện. Thích Ngọc Lâm lấy khăn tay, thay nàng lau đi nước mắt.

“Nàng hấn là vẫn là yêu Đoàn Chính Trung, hôm nay hấn bảo vệ Liễu Văn Bạch như vậy, nàng nhất định thực đau lòng?” Thích Ngọc Lâm hỏi. Cầu Mộ Quân không nói, nhắm mắt lại.

Thích Ngọc Lâm nói: “Nhìn đến nàng vì nam nhân khác roi lệ như vậy, ta cũng thực đau lòng, hai chúng ta ngồi cùng nhau, thật đúng là người cùng cảnh ngộ nha.”

Cầu Mộ Quân nhìn về phía hấn, nói: “Ngươi có đau lòng sao? Giống người thất tình sao? Sao ta không nhìn ra.”

“Chẳng lẽ nhất định phải khóc mới là đau lòng sao? Đau lòng đau lòng, là đau trong lòng, cũng không phải mắt bị thương, khóc cái gì?” Thích Ngọc Lâm nói.

Cầu Mộ Quân dùng cánh tay huyích hấn một chút, hấn ở trên nóc nhà cố ý ngã trái ngã phải nửa ngày mới ngồi ổn định nói: “Nàng cẩn thận kéo khiến ta roi xuống, nếu như bị cha nàng phát hiện, còn tưởng rằng chúng ta nửa đêm ở nhà nàng yêu đương vụng trộm, đến lúc đó nàng cho dù không muốn lấy chồng cũng phải gả.”

Cầu Mộ Quân bấu môi, nói:“Ngươi nói nữa ta lại đây.”

“Được được, không nói.” Thích Ngọc Lâm vội đầu hàng nói.

Hai người nhìn về phía ánh trăng trên cao, Thích Ngọc Lâm nhú mi, rốt cục mở miệng nói:“Ta có thể hỏi nàng một vấn đề sao?”

Cầu Mộ Quân trả lời:“Vấn đề gì?”

Thích Ngọc Lâm nói:“Nàng có biết thái giám khác nam nhân bình thường không?”

“Ngươi..... Đẳng đồ tử*!” Cầu Mộ Quân đỏ mặt, cúi đầu nói.

Thích Ngọc Lâm nói:“Nếu nàng biết, ta lại càng không nghĩ ra. Sao nàng lại thích Đoàn Chính Trung mà không thích ta? Dù thế nào ta cũng là nam nhân, cũng thích nữ nhân, nàng thích hắn ở chỗ nào? Là thái giám biến thái thích nam nhân sao?”

() Đẳng Đồ Tử: từ thời Tần Hán đến nay, “Đẳng Đồ Tử” là một cái tên dùng để chỉ những kẻ háo sắc. Nguyên nhân cũng chính vì “Đẳng Đồ Tử háo sắc phú” của Tống Ngọc. Có một lần, Đẳng Đồ Tử tới gặp Sở vương cáo rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc, khuyên sở vương không nên dẫn hắn vào hậu cung. Tống Ngọc sau khi biết chuyện ghi hận trong lòng, trước mặt Sở vương ra sức biện giải, trái lại công kích nói rằng Đẳng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc, còn viết ra những lời hoa mỹ, giai cú trong “Đẳng Đồ Tử háo sắc phú” Trong bài này có một đoạn nói, “Giai nhân thiên hạ có đâu bằng Sở quốc, giai nhân sở quốc có đâu bằng ở quê thân, người đẹp ở quê thân có ai bằng nữ tử phía đông nhà thân, người này nếu cao thêm một chút thì thành cao quá, nếu thấp một chút thì thành thấp quá. Nếu đánh thêm một lớp phấn lại ra trắng quá, nếu tô thêm một lớp son thì ra đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng đều đẹp, không gì sánh nổi. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến biết bao công tử si mê, nhưng thân chưa bao giờ động lòng. Còn Đẳng Đồ Tử thì ngược lại, có vợ xấu xí, còn có với nhau 5 đứa con. Thế nên, Đẳng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc.”*

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Hồn dỗi

Thích Ngọc Lâm nói:“Nếu nàng biết, ta lại càng không nghĩ ra. Sao nàng lại thích Đoàn Chính Trung mà không thích ta? Dù thế nào ta cũng là nam nhân, cũng thích nữ nhân, nàng thích hắn ở chỗ nào? Là thái giám biến thái thích nam nhân sao?”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, phát hiện mình không nghĩ ra được, cuối cùng nói:“Quên đi, không được nói đến hắn nữa, hắn là tên chết tiệt!”

Thích Ngọc Lâm nói:“Được, ta cũng không muốn nhắc đến hắn. Mộ quân, không bằng dưới ánh trăng ta đọc thơ tình cho nàng nghe.”

Cầu Mộ Quân nở nụ cười, nói:“Được”

“Thập niên sinh tử lưỡng mang mang*”..... Không đúng, đọc sai rồi, “Bắc phương hữu giai nhân, Tuyệt thế nhi độc lập**.....”

** Mười năm sinh tử miên man – “Giang Thành Tử” - Tô Đông Pha*

*** Phương Bắc có người đẹp, Đẹp tuyệt thế mà còn đơn chiếc - “Bắc Quốc Giai Nhân”*

“Ngọc Lâm, ngươi nói xem sát khí như thế nào?” Cầu Mộ Quân đột nhiên hỏi.

Về mặt Thích Ngọc Lâm đầu khò nói:“Là thơ không đúng hay là ta đọc không đúng, hay là ánh trăng xinh đẹp này không đúng, vì sao trong tình cảnh này, nàng có thể đột nhiên hỏi ra vấn đề kinh hãi như vậy?”

Cầu Mộ Quân bật cười, nói:“Ta là muốn thử một chút, xem cảm giác hiện tại ta cảm nhận được có phải sát khí không. Giống như tóc gáy trên người đều dựng thẳng lên.”

Thích Ngọc Lâm nhìn nhìn bốn phía, thần sắc nghiêm túc nói:“Ta cũng cảm giác được, còn giống như thật âm trầm, sau lưng là khí lạnh, kỳ quái, không phải Tiết Quý(1) đã qua rồi sao?”

“Ai nha, ai nói với ngươi là quỷ! Thật là!” Cầu Mộ Quân đẩy hắn, lại không tự giác dựa vào hắn một chút.

Đến tận lúc ánh trăng xuống núi, hai người mới rời nóc nhà, Thích Ngọc Lâm treo tường đi rồi Cầu Mộ Quân trở về trong phòng, dựa vào ánh trăng, tựa hồ nhìn thấy ở trên bàn có gì đó, chăm đèn nhìn lại, là một chữ “Trà”, dùng hoa quế xếp thành chữ “Trà”.

Là Đoàn Chính Trung? Là bảo nàng đến quán trà gặp mặt?

Nàng nhìn chữ “Trà” nửa ngày, chậm rãi tách hoa quế ra, đứng ở bên cạnh bàn hồi lâu, sau đó nằm trên giường, trùm kín chăn qua đầu, ngủ.

Hắn nếu đã tới, vậy thì khẳng định đã nhìn thấy nàng cùng Thích Ngọc Lâm ngồi trên nóc nhà hơn nửa đêm rồi, nếu thấy được, khẳng định lại giống bắt gian. Lại chất vấn nàng như lần trước, nếu nàng hỏi chuyện hắn cùng Liễu Văn Bạch, hắn khẳng định sẽ không nói, vậy nàng đi làm cái gì? Nhận sai sao? Nàng không cho rằng mình sai, cho dù sai, cũng là hắn có lỗi trước.

Cho nên nàng quyết định không đi gặp hắn, không tự mình đi tìm buồn phiền làm gì.

Thức dậy có chút muộn, mặt trời đã lên cao, cầm quyển sách ngồi ở trong phòng, thường thường ngẩng đầu, chính nàng cũng không biết mình đang nhìn cái gì.

Một lát sau, có tiếng “Ông ông” truyền đến, Cầu Mộ Quân vội ngẩng đầu, đúng là con ruồi. Dùng quyển sách trên tay đập xuống, con ruồi tránh được, lại đánh, lại né, trong lòng phiền chán, ném sách lên trên bàn.

Phiền muốn chết!

Phiền chán qua một ngày, vừa đến buổi chiều, nàng thế nhưng ở nhà đến trời tối, trời đã đen kịt, mọi người như bình thường đều đi vào giấc ngủ, thế nhưng lại có một con bò câu đưa tin bay đến.

Cầu Mộ Quân cuống quýt mở ra xem, lại là Thích Ngọc Lâm: Ngày mai ở nhà sao? Có đồ cho nàng.

Đây là ý gì? Hắn muốn tới Cầu phủ sao? Không thể nào, tuy rằng hai người đã sớm khiến dư luận huyền ảo xôn xao, nàng cũng không sợ bị người ta nói, cũng không ảnh hưởng xấu đến trong nhà?

Đợi lát nữa, rót cục trước lúc đi vào giấc ngủ lại thấy một con bò câu đưa tin.

Vội vã mở ra, là tờ giấy trắng.

Vì sao là giấy trắng, vì sao không có một chữ?

Kỳ thật không cần nghĩ, đây khẳng định là Đoàn Chính Trung. Hắn truyền tờ giấy đến khẳng định là bảo nàng đi bí thất, cho nên hắn không viết.

Hắn kiếm chữ như vậy sao? Viết hai chữ thì làm sao?

Đợi một ngày, rót cục chờ được cái này, trong lòng lại không thoải mái.

Vốn chuẩn bị ngày mai đi gặp hắn, nhưng bây giờ lại không muốn nữa.

Trong lòng quyết định, vò nát tờ giấy trắng trong tay.

Quên đi, làm cho hắn chờ thêm một ngày, ngày kia lại đi.

Không nghĩ tới sáng sớm hôm sau, nha hoàn chạy vào phòng nói: “Tiểu thư, đi ra xem, bên ngoài thật nhiều hoa!”

Cầu Mộ Quân ngăn người, đi ra cửa, mới ra phòng, liền nhìn thấy bên ngoài có hai người đang chuyển hoa vào phòng.

Cầu phu nhân đứng ở ngoài phòng, cũng sững sốt. Nhìn trong chốc lát, nói: “Các người chắc là không chuyển nhầm chứ? Hoa này thật sự là đưa đến Cầu phủ?”

Người chuyển hoa nói: “Hồi phu nhân, chắc chắn, không sai được. Quả thật là đưa đến quý phủ Cầu hầu gia.”

“Nhưng mà chúng ta đâu có mua? Là ai cho các người đem đến?”

Người chuyển hoa nói: “Vị công tử kia cũng không nói tính danh, nhưng mà hắn nói Cầu đại tiểu thư sẽ biết.” Lời này vừa nói ra, Cầu phu nhân cùng nha hoàn bên người đều nhìn về phía Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân nhất thời cũng bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra đây là thứ Thích Ngọc Lâm nói sẽ đem đến cho nàng.

Cầu Mộ Quân nhìn Cầu phu nhân, ngượng ngập nói: “Nương, này..... Hình như là Thích nhị công tử chuyển đến.” Cầu phu nhân nhìn nàng, lại nhìn hoa, thờ dãi đi vào nhà.

Biết nương không thích nàng cùng Thích Ngọc Lâm cùng một chỗ, nàng lại không thể giải thích, cũng chỉ có thể giữ im lặng.

Hoa chuyển xong, hai người kia cũng không cần tiền thưởng liền đi, nhìn chậu hoa trước mắt, trong lòng ít nhiều có nhìn hoa mà vui vẻ, nha hoàn bên cạnh cũng vẫn đang chuyển hoa, Cầu Mộ Quân nói: “Đưa hoa này chuyển hết đến hậu viện đi.”

Nha hoàn nghe xong, đều vui mừng, cùng nam phó vội vàng chuyển đi.

Hoa chuyển đến trong viện, nha hoàn nói: “Tiểu thư, không bằng chuyển mấy bồn vào phòng người đi, thật đẹp nha!” Cầu Mộ Quân gật gù đầu, nha hoàn liền chuyển hai bồn hoa vào trong phòng nàng.

Trong chốc lát, nha hoàn đều đi làm việc của mình, Cầu Mộ Quân liền ngồi xổm xuống ngắm hoa, nhìn đến một hoa màu trắng rất đẹp, đột nhiên nhớ tới hoa này hình như là hoa Ngọc Trâm(2)

Hoa Ngọc Trâm hình như là ưa bóng râm?

Trong lòng có chút ấn tượng, lại không nghĩ ra được, Cầu Mộ Quân chạy vào thư phòng Cầu Vĩ. Nàng nhớ rõ ở thư phòng của cha có quyển sách nhắc đến hoa Ngọc Trâm, hẳn là có nói đến tập tính của nó. Chạy vào thư phòng, dựa vào ấn tượng trước kia nhanh chóng tìm được quyển sách kia trên giá sách, vừa lật ra, một tờ giấy từ trong sách rơi ra. Cầu Mộ Quân nhìn lại, tờ giấy kia kẹt vào kẽ hở chân bàn, chỉ nhìn được một chút góc trắng. Sẽ không phải là bút ký của cha chứ?

Cầu Mộ Quân vội nhặt lên, lại không lấy được, chỉ có thể dịch thư án ra.

Cái khác thì không nói, nhưng thư án của Cầu Vĩ là dùng gỗ lim vô cùng tốt làm ra, còn chế tạo đặc biệt dày. Dùng hết khí lực nhích nhích, hơn nửa ngày mới dời đi một chút.

Giấy rơi trên sàn, Cầu Mộ Quân chui xuống dưới bàn nhìn, quả nhiên là bút ký của Cầu Vĩ. Mang lên, lại nhìn thấy ở kẽ hở lộ ra góc một tờ giấy khác.

Thư án này nặng như vậy, phòng chừng là từ lúc đặt ở đây chưa từng có ai di chuyển, cho nên có gì kẹt ở đó cũng không biết. Cầu Mộ Quân đem tờ giấy đã sớm ố vàng rút ra khỏi kẽ hở, sau đó mới từ dưới thư án chui lên.

Đem bút ký đặt lại vào quyển sách kia, lúc này mới tò mò nhìn tờ giấy rơi vào kẽ hở không biết từ năm nào tháng nào.

Hà Hưng

Phùng Thư Vân

Dương Văn Đức

Tổng cộng viết mười cái tên, chữ viết bất đồng, có ba cái tên bị gạch đi. Đây là danh sách gì?

Hà Hưng, Phùng Thư Vân..... Nhìn tên này, Cầu Mộ Quân đột nhiên nghĩ tới, năm đó “Phản loạn Thiếu Dương” cả nhà bị chém tổng cộng có ba nhà, một là Cố gia, hai nhà kia không phải là Hà gia cùng Phùng gia sao?

Đang lúc nàng tập trung vào tờ giấy kia, phía sau một con gió thổi qua, Cầu Mộ Quân còn không kịp quay đầu, trước mắt liền tối sầm lại, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Bất hòa

Đang lúc nàng tập trung vào tờ giấy kia, phía sau một con gió thổi qua, Cầu Mộ Quân còn không kịp quay đầu, trước mắt liền tối sầm lại, ngã xuống.

Mơ mơ màng màng, có người ôm lấy nàng, sau đó nàng liền không biết gì nữa.

Lại mở mắt ra, trước mắt là Đoàn Chính Trung.

Nàng nhìn nhìn bốn phía, phát hiện đây đúng là bí thất dưới quán trà.

“Sao ta lại ở trong này?” Nàng hỏi.

Đoàn Chính Trung nói: “Ta đưa nàng tới.”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn, hỏi: “Chàng ở nhà ta đánh ta hôn mê?”

“Không phải, là dùng ngân châm có mê được.” Đoàn Chính Trung nói.

“Nhưng ta cảm giác.....” Cầu Mộ Quân hoài nghi nhìn hắn, nói: “Ta cảm giác người kia hình như không phải là chàng?”

“Vậy nàng cảm thấy là ai?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Cầu Mộ Quân nhìn nhìn hấn, cuối cùng hỏi: “Vậy vì sao chàng đánh ngất ta?”

“Nàng nói xem?”

“Tờ giấy kia đâu?”

“Tờ giấy nào?”

“Nếu là chàng khiến ta hôn mê, chàng không có khả năng không thấy được!” Cầu Mộ Quân nói.

“Có lẽ là rơi ở nhà nàng rồi.” Đoàn Chính Trung thần nhiên nói. Cầu Mộ Quân trừng mắt nhìn hấn, không tin lời hấn, lại không thể nào phản bác. Hai người đều trầm mặc, giống như đều chờ đối phương nói chuyện.

Đoàn Chính Trung so với nàng càng không thể chờ, nói: “Cho dù nàng lựa chọn Thích Ngọc Lâm, ta cũng sẽ không giết nàng.” Cầu Mộ Quân không nghĩ tới hấn lại nói câu này.

Nàng nổi giận nói: “Vậy nếu theo như chàng nói, cho dù chàng cùng cái tên hát hí khúc Liễu Vắn Bạch kia cùng một chỗ, ta cũng sẽ không tiết lộ bí mật của chàng?”

Hồi lâu, Đoàn Chính Trung mới nói: “Vì sao nàng muốn như vậy? Nếu nàng mỗi ngày muốn ta giải thích, chúng ta có thể không cần gặp lại, bởi vì ta sẽ không giải thích.”

Cầu Mộ Quân gần như thấy được phiền chán từ trong mắt hấn.

Nàng mỗi ngày muốn hấn giải thích, bởi vì nàng không rõ vì sao quan hệ của bọn họ lại như vậy, hấn cái gì cũng giấu giếm nàng. Vì sao tình nguyện để nàng hiểu lầm hấn, hấn cũng không nguyện ý nói thật với nàng. Nàng không cần hấn có thể cùng nàng sớm sớm chiều chiều, cả ngày nói lời ngon tiếng ngọt, nàng chỉ mong trái tim hai người ở cùng nhau, như thế là đủ!

Hít sâu một hơi, nàng nói: “Nếu như vậy, chúng ta quả thật không cần gặp lại. Còn có, chuyện Thích Ngọc Lâm, ta cũng không cần giải thích gì, chàng nhìn thấy cái gì thì chính là cái đó.” Nói xong, nàng liền xuống giường.

“Đợi chút.” Đoàn Chính Trung ở sau người gọi nàng lại, làm cho lòng nàng buông lỏng.

“Thay quần áo.” Hấn bình tĩnh nói.

Cầu Mộ Quân xoay người lại, nhìn đến bộ quần áo bên cạnh hấn, đúng là quần áo của nàng. “Vì sao phải đổi?”

“Nàng không cần biết, thay là được.”

Lại là giọng điệu như vậy! Cầu Mộ Quân nói: “Nếu ta không thay thì sao?” Đoàn Chính Trung không nói, cúi đầu thưởng thức một cây ngân châm trên tay.

Cầu Mộ Quân cắn môi dưới, đi qua lấy quần áo, thay quần áo ngay trước mặt hấn, sau đó xoay người nói: “Đoàn Chính Trung, chàng không phải muốn tạo phản chứ? Nếu như vậy, ta đây thật đúng là nên ngã lại nên theo ai.” Nói xong, nàng vung tay áo, xoay người ra khỏi bí thất.

Cúi đầu nhìn cơ quan trên thư án, trong lòng khó chịu muốn điên rồi.

Liễu Vắn Bạch, nàng có thể không cần hấn giải thích, Thích Ngọc Lâm, nàng cũng có thể giải thích, nhưng, nàng không chịu nổi hấn dừng dừng như vậy, nếu hấn thật sự để ý nàng, vì sao không mắng nàng, nói nàng vài câu?

Cả bụng tức đi ra nhả gian, vừa đến cầu thang, lại bị Thích Vi gọi lại.

“Mộ Quân tỷ tỷ, sao tỷ đã tới đây lại đi xuống!” Thích Vi chạy đến bên người nàng nói.

“Vi Vi muội.....” Nàng sao lại ở đây?

Thích Vi nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ hôm nay thật nhanh, bỏ câu đưa tin của muội mới đi nửa canh giờ!” Nói xong liền kéo nàng đến bàn bên cửa sổ ngồi xuống.

Cầu Mộ Quân lúc này biết thì ra Thích Vi vừa vạ thả bỏ câu đưa tin hẹn nàng, sau đó ở chỗ này chờ nàng.

“Mộ Quân tỷ tỷ, Sanh Dung bảo muội tới nói cho tỷ, mấy ngày nữa, trong cung sẽ tổ chức thi đấu Xúc Cúc (1), là đấu cùng nước khác, nàng bảo chúng ta đến lúc đó đều phải đến, cha muội có thể mang chúng ta đi.”

“Vi Vi, tỷ..... muội đi đi, tỷ sẽ không đi.” Lại vào hoàng cung, bị hai người kia thấy được, vạ nhất đưa tới họa sát thân thì làm sao bây giờ?

Thích Vi vội nói: “Vì sao, không nên không nên, tỷ phải đi, muội có thể không đi nhưng tỷ nhất định phải đi!”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói: “Vì sao, tỷ cùng hoàng cung, cùng hội thi xúc cúc cũng không có quan hệ gì?”

“Có quan hệ, đương nhiên là có quan hệ! Tỷ không đi chúng ta có khả năng sẽ thua, vậy không phải là mất mặt trước mặt quốc gia khác sao?” Thích Vi nói

Cầu Mộ Quân bị nàng nói sừng sốt, cười nói: “Vì sao tỷ không đi, chúng ta sẽ thua?”

Thích Vi cúi đầu cười nói: “Bởi vì.....”

“Ha ha, bởi vì bên chúng ta tham gia thi đấu đều là hoàng tử trong cung hoặc công tử sĩ tộc, nhị ca đã được chọn, nhị ca đã từng chơi, kỹ thuật Xúc Cúc không cần phải nói, có huynh ấy chúng ta nhất định có thể thắng, không có huynh ấy thì không nhất định. Cho nên, nếu tỷ đến xem, huynh ấy khẳng định có thể “quá ngũ quan, trăm lục tướng” (2), thay muội lấy chút sĩ diện, nếu tỷ không đi, nói không chừng huynh ấy một lòng không yên, không đề ý, liên thua.”

Thích Vi nhìn nàng, mười phần nghiêm túc nói: “Cho nên, kết luận là, tỷ nhất định phải đi!”

Cầu Mộ Quân vẫn do dự, Thích Vi nghĩ nghĩ, nói: “Muội đã biết, Mộ Quân tỷ tỷ, là tỷ sợ vào cung lại có người muốn giết tỷ sao? Thế này đi, muội bảo đại ca muội ngày đó đi cùng chúng ta, huynh ấy võ công cao cường, hơn nữa còn có muội, khẳng định tỷ sẽ không xảy ra chuyện gì!”

“Được rồi được rồi, tỷ phải đi, nhiều người đều muốn tỷ đi như vậy, tỷ không đi Sanh Dung sẽ nói muội, nhị ca cũng sẽ trách muội, đến lúc đó muội sẽ thành tội nhân.” Thích Vi lay lay cánh tay của nàng nói.

Chịu không được nàng nhõng nhẽo cùng cứng rắn, Cầu Mộ Quân rốt cục nói: “Được, tỷ đi là được, nhưng mà mạng nhỏ này của tỷ do muội phụ trách.”

“Được, không thành vấn đề!” Thích Vi vỗ ngực cam đoan.

Thích Vi lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ một chút, vui mừng nói: “A, kia không phải đại ca của muội sao? Đại ca, đại ca --” Thích Sóc Ly ngẩng đầu, Thích Vi nói: “Đi lên, đại ca mau lên đây!” Thích Sóc Ly cười cười, đi vào quán trà.

Chờ Thích Sóc Ly lên lầu, Thích Vi nói: “Đại ca, đang đi tuần tra sao?” Thích Sóc Ly liếc mắt nhìn Cầu Mộ Quân một cái, ngồi xuống nói: “Biết còn gọi huynh lên.”

Giọng nói này!

Tay Cầu Mộ Quân bụng chén trà khẽ run lên.

“Thôi mà, nghỉ ngơi một chút thôi, không phải quan càng lớn càng nhàn sao? Còn huynh, làm cả ngày hình như không hết việc!” Thích Vi nói xong, thay hẳn rót chén trà.

Thích Sóc Ly cười cười, nói: “Nương cũng thật là, cha không ở nhà, cũng không quản muội, thả muội cả ngày ở bên ngoài chạy nhảy.”

Thích Vi chu miệng nói: “Muội không phải giống huynh sao? Không cho huynh nói với cha, biết không? Nói không chừng ngày nào đó huynh ghé vào lỗ tai cha nói mấy câu, cha nhớ ra, sẽ không đề cho muội ra ngoài.”

(1) Xúc cúc, còn tên là đại cúc, xúc cầu, xúc viên, trúc cầu, thích viên, v.v... “Xúc” tức là dùng chân đá, “cúc” là một quả cầu, quả bóng bọc da. “Xúc cúc” là đá cầu (đá bóng), đó là hoạt động thể thao xa xưa nhất của Trung Hoa đã lưu truyền hơn hai nghìn ba trăm năm, có ba loại hình thức: trực tiếp đối kháng, gián tiếp đối kháng và đá chơi.

(2) Qua ngũ quan, trăm lục tướng : Qua 5 cửa ải hạ 6 viên tướng

Câu này từ tích “Quá ngũ quan, trăm lục tướng” của Võ Thánh Quan Vũ năm xưa liên tiếp qua 5 cửa ải hạ 6 viên tướng của Tào Tháo, cuối cùng chạy thoát về với Lưu Bị.

Quan Vũ qua Đông Lĩnh quan trăm Khổng Tú, qua Lạc Dương thành trăm Hàn Phúc và Mạnh Thán, qua Nghi Thủy Quan trăm Biên Hi, qua Huỳnh Dương thành trăm Vương Thực, qua Hoàng Hà đô khẩu trăm Tần Kỳ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Nguy cơ

Thích Vi chu miệng nói: “Muội không phải cũng giống huynh sao? Không cho huynh nói với cha, biết không? Nói không chừng ngày nào đó huynh ghé vào lỗ tai ông ấy nói mấy câu, ông ấy nhớ tới, sẽ không đề cho muội ra ngoài.”

“Huynh muốn nói đã sớm nói, còn chờ đến bây giờ? Quên đi, dù sao muội cũng không còn ở nhà được bao lâu nữa, để cho muội điên vài ngày đi.” Thích Sóc Ly nói.

“Ca --” Nói đến việc này, Thích Vi ngượng ngùng cúi đầu.

Cầu Mộ Quân cúi đầu, một câu cũng không nói, trên mặt cố gắng mỉm cười, vẫn duy trì biểu tình bình tĩnh.

Nàng đã xác định, giọng nói quen thuộc mình ở trong cung nghe là hắn, Thích Sóc Ly.

Hắn là thống lĩnh cấm quân, có thể tự do ra vào hoàng cung.

Hắn cực kỳ lãnh đạm với phu nhân hắn, lại thường xuyên không muốn về nhà, khả năng lớn nhất đó là ở bên ngoài có người khác. Không nghĩ tới người này lại là phi tử trong cung!

Lúc này Thích Vi nói: “Đúng rồi, ca, hôm thi đấu Xúc Cúc muội cùng Mộ Quân tỷ tỷ đều đi, huynh nhất định phải cam đoan Mộ Quân tỷ tỷ an toàn, đừng cho nàng bị người ta giết người diệt khẩu, chính là chuyện lần trước muội nói đó.”

Thích Sóc Ly nói: “Yên tâm, chỉ cần nàng không một mình đến nơi hẻo lánh, là không có việc gì.”

“Dù sao chính huynh phải bảo vệ tỷ ấy!” Thích Vi nói với Cầu Mộ Quân: “Mộ Quân tỷ tỷ, đại ca rất lợi hại, không chỉ võ công cao cường, còn cùng sư phụ Miêu Cương học qua thuật Vu Cổ (Phù thủy), tuy rằng không học được toàn bộ, nhưng cũng coi như có chút thành tích, huynh ấy có thể dẫn con chuột đến!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Cầu Mộ Quân thay đổi.

Nàng gần như có thể cảm giác được từ trên người Thích Sóc Ly phát ra hơi thở nguy hiểm to lớn, có thể cảm nhận thấy ánh mắt bức người của hắn.

“Đúng rồi, đại ca, huynh đã tra ra người dụ rấn ở trong cung lần đó chưa? Muội đột nhiên nhớ đến, huynh nói hắn có thể là người Miêu Cương không, hoặc là cũng giống huynh được học qua, chắc chắn, không ngờ như huynh, chỉ có thể dẫn hai ba con chuột?” Thích Vi còn nói thêm.

Cầu Mộ Quân biết, người kia chính là Thích Sóc Ly, cũng biết Thích Sóc Ly biết nàng đã nhận ra hắn, mà tất cả, trong lòng Thích Sóc Ly cũng đã có tính toán.

Không biết, chỉ có Thích Vi.

Cơ quan trong quán trà chỉ sợ đã sớm đóng, nàng không thể cầu cứu Đoàn Chính Trung, lúc này, Thích Vi là người duy nhất nàng có thể dựa vào.

Thích Sóc Ly trầm giọng nói: “Nếu là người kia, ai cũng biết hắn sẽ dẫn rấn, hắn sẽ không dùng loại này phương pháp để giết người lần nữa, cho nên không có khả năng tra xét, nhưng nhìn qua không phải người trong cung. Cho nên cũng không dễ điều tra.”

Cầu Mộ Quân sờ sờ đầu, nói: “Vi Vi, đầu tỷ đột nhiên đau quá, hình như là di chứng khi ở Đoàn phủ bị thương, tỷ muốn trở về.”

“A, vậy mau, đại ca, huynh đi làm việc của huynh đi, muội đưa Mộ Quân tỷ tỷ trở về.” Thích Vi nói xong liền đứng dậy đỡ Cầu Mộ Quân.

“Được, muội mau đưa Cầu tiểu thư trở về đi, huynh đi trước.” Thích Sóc Ly nói xong, đã đi xuống cầu thang.

Cầu Mộ Quân chỉ cầu có thể bình an về nhà.

Nếu có người đến giết nàng, Thích Vi khẳng định sẽ cứu nàng, Thích Sóc Ly hẳn là sẽ không giết ngay cả muội muội của mình, cho nên chỉ cần có Thích Vi đi cùng nàng, dọc đường đi có lẽ sẽ không có việc gì.

Chỉ cần trở về nhà, nàng có thể tìm cha, hoặc là nghĩ biện pháp tìm Đoàn Chính Trung, có bọn họ, nhất định sẽ có biện pháp.

Thích Vi đỡ Cầu Mộ Quân đi về Cầu phủ, dọc theo đường đi cũng chưa có gì dị thường, đến khi hai người đi vào ngõ nhỏ không người.

Vào ngõ nhỏ, Cầu Mộ Quân liền khấn trương, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau.

Thích Vi kỳ quái nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, làm sao vậy, tỷ đang nhìn cái gì?”

“A, không có gì.” Cầu Mộ Quân vội nói.

Vừa nói xong, một kẻ khắt cái (ăn xin) từ đầu kia ngõ nhỏ đi tới, lướt qua bên cạnh hai người đột nhiên vuron tay tháo xuống trăm gài tóc trên đầu Cầu Mộ Quân, liền chạy vòng vào ngõ nhỏ khác.

“Đứng lại!” Thích Vi lập tức liền đuổi theo, Cầu Mộ Quân ở sau vội gọi một tiếng, quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng hai người.

Xong, đây không phải ‘điệu hồ ly son’ sao?

Trong lòng Cầu Mộ Quân kêu to không tốt, vội vàng chạy tới đầu kia ngõ nhỏ. Chỉ cần ra khỏi ngõ nhỏ, đến nơi nhiều người Thích Sóc Ly sẽ không xuống tay được. Nhưng hắn làm sao có thể không biết điểm ấy, sẽ để cho nàng đi ra khỏi ngõ nhỏ này sao?

Nàng có thể cảm giác được nguy hiểm, có thể cảm giác được sát khí, giống như trong một khắc, đao sắc lạnh như băng sẽ đâm vào trái tim mình.

Đoàn Chính Trung nói rất đúng, sinh mệnh mới là quan trọng nhất. Giờ phút này nàng muốn sống, còn sống, sau đó chờ mong tương lai cùng Đoàn Chính Trung.

“Đây không phải Cầu đại tiểu thư sao?” Trước mặt đi tới một người, đứng là Liễu Ván Bạch.

Đột nhiên nhìn thấy người, Cầu Mộ Quân nhất thời thà lông không ít.

Liễu Ván Bạch mỉm cười, chậm rãi đi tới bên này, nói: “Cầu đại tiểu thư hoang mang rối loạn như vậy là muốn đi đâu vậy?”

Hắn xuất hiện ngay lúc này, Thích Sóc Ly sẽ bỏ qua hay là sẽ giết luôn cả hắn?

Cầu Mộ Quân không kịp nghĩ, vội đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Ta cùng Liễu Đại gia, hình như không quen?”

Liễu Ván Bạch đuổi kịp nàng nói: “Không quen sao? Ta còn nghĩ Cầu tiểu thư đã sớm chú ý đến ta, dù sao trước đây ngươi cũng là phu nhân của Trung Trung ca, hơn nữa nghe ý tứ của Trung Trung ca, hình như ngươi còn hơi có chút tình ý với hắn, khi hắn hưu ngươi, ngươi còn chết sống không chịu, nói cho dù hắn là thái giám cũng phải đuổi theo hắn cả đời.”

Cầu Mộ Quân gần như đã quên Thích Sóc Ly còn có khả năng vẫn đứng cách đó không xa tìm thời cơ hành động, ngừng bước, quay đầu nhìn Liễu Ván Bạch, nhìn hắn từ đầu đến chân.

Trung Trung ca..... Hắn còn dám gọi Trung Trung ca.....

Trời ạ, hắn là loại người nào, bộ dạng dù cho giống nữ nhân, cũng vẫn là nam nhân cơ mà, cũng một đồng tuổi rồi, còn dám gọi kiểu đó!

Chẳng lẽ lúc ở cùng Đoàn Chính Trung luôn gọi “Trung trung ca”, “Bạch Bạch đệ” sao? Thật đúng là..... là tình cảnh thế nào đây!

Cầu Mộ Quân ngay cả trà đêm qua đều muốn nôn ra, tuy rằng ghê tởm, lại càng quan tâm một vấn đề khác, hỏi: “Đây là hắn nói cho ngươi?”

Liễu Ván Bạch cười nói: “Đương nhiên, là lúc ở trên giường nói với người ta nha!”

“Ngươi..... Các ngươi..... Ghê tởm!” Cầu Mộ Quân hô to một tiếng, giống như trốn ôn dịch đi ra khỏi ngõ nhỏ. Liễu Ván Bạch đuổi theo nói: “Ngươi muốn nghe những chuyện khác nữa hay không, hắn nói với ta một số chuyện khác nữa.”

“Không thích nghe, không thích nghe, ngươi tránh xa ta ra!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng nói.

Liễu Ván Bạch vẫn như cũ thờ nhẹ nói khẽ, nói: “Không giống tiểu thư khuê các tạo ọ ẹ nào, khó trách Trung Trung ca không cần ngươi.”

“Ngươi.....” Cầu Mộ Quân tức đỏ mặt nói: “Nói cho ngươi, không phải hắn không cần ta, là ta không cần hắn! Hắn, còn có ngươi, các ngươi, hai tên nam nhân ghê tởm mới là tuyệt phối!”

Đi khỏi ngõ nhỏ, Cầu Mộ Quân cũng không sợ, không hề để ý đến người phía sau, tức giận đi về phía trước.

Liễu Ván Bạch ở phía sau nàng nói: “Ta còn biết vì sao hắn hưu ngươi, ngươi muốn biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Điểm đáng ngờ

Liễu Ván Bạch ở phía sau nàng nói: “Ta còn biết hắn vì sao hưu ngươi, ngươi muốn biết không?”

Cầu Mộ Quân ngừng lại. Đây là chuyện ngay cả nàng cũng không biết.

Liễu Ván Bạch cười khanh khách đi tới nói: “Ngươi đừng có thấy ta nhìn qua không cường tráng, kỳ thật ta ở trên giường rất lợi hại, Trung Trung ca chính là coi trọng ta có thể nhìn, có thể dùng, mới sùng ái, ngoan ngoãn phục tùng ta.”

Cầu Mộ Quân bất khả tư nghị* nhìn hấn.

**Bất khả tư nghị (不可思議), cũng đọc là tác bất khả tư nghị hoặc "nan tư nghị", nghĩa là "không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được",*

“Có thể nhìn, có thể dùng” Là ý gì?

Liễu Văn Bạch nói tiếp: “Trung Trung ca hưu ngươi, không phải vì lý do nào khác, chính là bởi vì ngươi là nữ nhân, kỳ thật hấn càng thích bị nam nhân.....” Hấn ý vị thâm trường** cười, nói:“Câu tiểu thư hấn là biết, cái loại tư vị dục tiên dục tử này có ai không thích đâu?”

*** Ý vị thâm trường: Ý vị, sâu xa, hừng thú, thú vị.*

“Ngươi..... Ngươi..... A” Cầu Mộ Quân sùng sốt nửa ngày, hét lên một tiếng, ôm lỗ tai chạy trốn về phía Cầu phủ. Liễu Văn Bạch ở phía sau ầm bụng cười đến sắp ngồi xồm đất??

Mới chạy đến nửa đường, Cầu Mộ Quân liền đột nhiên nghĩ tới.

Nếu tên Liễu Văn Bạch kia cùng Đoàn Chính Trung thực sự là quan hệ thân mật như vậy, Liễu Văn Bạch khẳng định biết chuyện Đoàn Chính Trung không phải thái giám, cẩn thận như hấn, sẽ để một con hát bình thường biết bí mật lớn như vậy sao?

Hiện tại có hai vấn đề:

Thứ nhất, lời Liễu Văn Bạch có phải là thật hay không? Thứ hai, hấn thật sự chỉ con hát bình thường thôi sao?

Vấn đề đầu tiên, tuy rằng Đoàn Chính Trung cùng hấn thân mật, làm cho nàng rất tức giận, nhưng nói thật, nàng vẫn tin tưởng hấn, tin tưởng cảm tình của hấn là thật, cho nên nàng cũng không cảm thấy Đoàn Chính Trung sẽ vô duyên vô cớ cùng một người nam nhân được.

Vấn đề thứ hai, nàng nhớ lại một chút, nàng cùng Liễu Văn Bạch gặp mặt ba lần.

Lần đầu tiên là ở cửa Đoàn phủ, hấn ở trước mặt Đoàn Chính Trung giả bộ mảnh mai; Lần thứ hai là ở Thích phủ, hấn dám cùng Thích Tĩnh đối kháng; Lần thứ ba là lúc nàng sắp sửa bị Thích Sóc Ly diệt khẩu hấn đột nhiên xuất hiện, cứu nàng một mạng, lại ghé tòm cười nhạo nàng một phen.

Lần ở Thích phủ, nàng đối hấn với có chút vài phần kính trọng, vừa rồi.....

Hấn là đúng dịp, hay là cô ý?

Nếu hấn là đúng dịp thấy nàng gặp nguy hiểm, ở trước mặt nàng thị uy, đó không phải là tác phong của tiểu nữ nhân sao? Cùng khí phách lúc ở Thích phủ cách biệt một trời. Nếu hấn cố ý, hấn biết Thích Sóc Ly vừa nảy muốn giết nàng, cố ý xuất hiện, cứu nàng một mạng, vậy..... Nhưng thật ra cùng biểu hiện của hấn ở Thích phủ lúc trước đồng nhất, nói như vậy, hấn càng không thể là người bình thường.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không biết đoán theo hướng nào, chỉ biết hết thấy đều rất phức tạp, bọn họ ... tất cả mọi người rất giả .

Một lúc sau đến Cầu phủ, Cầu phu nhân liền nói:“Không phải đi mua son sao? Sao mua lâu như vậy?”

“A?” Cầu Mộ Quân kỳ quái nói:“Con khi nào thì nói đi mua son ?”

Cầu phu nhân hỏi ngược lại:“Không phải buổi sáng con nói muốn đi mua son liền đi ra ngoài sao? Sao vậy, mua được sao?”

Cầu Mộ Quân ngậm ngẫn cả người. Nàng khi nào thì nói muốn mua son? Nàng không phải bị Đoàn Chính Trung dùng ngân châm làm hôn mê rồi đưa ra ngoài sao? Sao còn có thể nói với nương đi mua son ?

Vừa muốn hỏi lại, lại nhớ sẽ liên lụy tới Đoàn Chính Trung, không thể nói lung tung, Cầu Mộ Quân liền nói:“Phải, đi mua son, nhưng vừa vặn gặp được Thích Vi, liền cùng nàng đi uống trà, quên mất chuyện mua son, lần khác lại đi.”

“đưa nhỏ này !” Cầu phu nhân hít một hơi, lắc đầu nói nữa .

Cầu Mộ Quân nói:“Nương, cha ở trong phòng sao?”

Cầu phu nhân nói:“Ông ấy không ở trong phòng còn có thể ở chỗ nào?”

“A, con đi tìm cha .” Cầu Mộ Quân nói, liền vào trong phòng Cầu Vi.

Tiến vào phòng, Cầu Mộ Quân liền đóng cửa lại, nói với Cầu Vi chuyện Thích Sóc Ly.

“Cha, ngài nói nên làm gì bây giờ? Muốn bẩm báo trong cung không?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Cầu Vĩ lắc lắc đầu, nói:“ Nay Thích Tĩnh cùng Đoàn Chính Trung chiếm nửa phần thiên hạ, hần là trọng thần được Hoàng Thượng tín nhiệm, lại là hoàng thân quốc thích, Hòa phi, tam hoàng tử, cấm quân thống lĩnh Thích Sóc Ly, muốn động tới trưởng tử Thích gia, nói dễ hơn làm? Lúc trước “Phản loạn Thiếu Dương”, bọn Cổ bá bá, vốn tính liên hợp mọi người buộc tội Thích Tĩnh lật đổ hần, kết quả lại bị hần lấy tội mưu phản xử trí. Chỉ sợ đến lúc đó chuyện Thích Sóc Ly không có bằng chứng, con ngược lại bị hại, vậy không phải lại đi vào con đường Cổ gia năm xưa !”

Nói đến Cổ gia, Cầu Mộ Quân lại một lần đau lòng, lập tức đột nhiên nhớ tới trong thư phòng nhìn thấy tờ giấy kia, liền hỏi nói:“Cha, trong thư phòng.....” Vừa hỏi khỏi miệng, nàng đột nhiên dừng lại.

Đoàn Chính Trung nói tờ giấy có khả năng rơi trong thư phòng cha, nàng không tin, tờ giấy khẳng định đã bị hần cầm. Nếu hiện tại hỏi đến, cha khẳng định sẽ hỏi giấy ở đâu, vậy nàng phải giải thích như thế nào?

Không thể nói ra quan hệ cùng Đoàn Chính Trung, nàng căn bản không thể nào giải thích.

Cầu Vĩ thấy nàng không nói tiếp, liền hỏi nói:“Thư phòng cha làm sao?”

Cầu Mộ Quân nói:“Không có gì. Cha, chúng ta nên làm gì bây giờ đây? Hần nhất định sẽ đến giết con, không có biện pháp nào sao?”

Cầu Vĩ nghĩ nghĩ, nói:“Có lẽ, có thể dùng Đoàn Chính Trung đến uy hiếp hần.” Cầu Mộ Quân gạt mình nói:“Sao lại liên quan đến Đoàn Chính Trung ?”

Cầu Vĩ nói:“Đoàn Chính Trung cùng Thích Tĩnh bất hòa là chuyện công khai, toàn triều cao thấp cũng chỉ có Đoàn Chính Trung thế lực như mặt trời ban trưa dám chống đối Thích Tĩnh, nghe nói gần đây bởi vì một con hát, Đoàn Chính Trung cùng Thích Tĩnh lại càng căng thẳng. Nếu để cho Đoàn Chính Trung biết nhược điểm của Thích gia, hần nhất định sẽ không bỏ qua .”

“Ý cha là chúng ta đem tin tức này nói cho Đoàn Chính Trung, để cho hần đi đối phó Thích gia?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Cầu Vĩ lại lắc đầu nói:“Không thể. Bọn họ nếu thực sự nhân chuyện này mà đấu lớn, chúng ta đây cũng bị liên lụy, hai bên này đều không dễ chọc, đến lúc đó chỉ sợ sẽ nhóm lửa trên thân. Ta muốn tìm Thích Sóc Ly, sau đó đàm phán cùng hần, chúng ta cam đoan vĩnh viễn không nói ra việc này, hần cam đoan không giết người diệt khẩu.”

“Nhưng mà..... vậy có thể được không?” Cầu Mộ Quân lo lắng nói.

Cầu Vĩ nói:“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, tin tưởng Thích Sóc Ly cũng biết đây là phương pháp duy nhất không chịu chút tổn thất, nếu sự tình náo loạn lớn, cuối cùng chỉ có thể là cá chết lưới rách. Phải biết rằng, Thích gia hiện tại không bằng trước kia lấy thúng úp voi* , bọn họ cũng sợ gặp chuyện không may, như vậy Đoàn Chính Trung nhất định sẽ nhân cơ hội ra tay .”

** Lấy thúng úp voi: Một việc sai trái lớn tày đình mà toan che đậy bằng lý lẽ thiếu sót, không đủ, khiến đầu đầu hờ dúi.*

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, hỏi:“Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Có lẽ đêm nay Thích Sóc Ly sẽ đến, chúng ta có nên đem tin tức đưa ra ngoài trước hay không, khiến cho hần không dám hành động thiếu suy nghĩ?”

Cầu Vĩ gật đầu nói:“Con đi hậu viện đem một con bò câu đưa tin đến, bây giờ cha liền đưa tin cho một vị bạn tốt nhiều năm.”

“Vâng.” Cầu Mộ Quân nói xong, lập tức đi ra cửa

Khi trở về, Cầu Vĩ đã viết xong, đem tờ giấy cột vào trên chân bò câu đưa tin, thả ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Bốn người mặc đồ đen

Buổi tối, Cầu Vĩ để Cầu Mộ Quân vụng trộm thay đổi phòng. Tắt đèn, Cầu Mộ Quân không dám ngủ, chỉ khăn trương ngồi ở góc sáng sủa. Thời gian từng chút trôi qua, đêm dần dần thâm trầm.

Tiếng kêu khúc khúc, lá cây bị gió thổi phát ra thanh âm, tiếng bước chân hạ nhân..... Tất cả, tất cả, nàng đều giương lỗ tai lên nghe.

Cho đến một khắc, lòng của nàng đột nhiên căng thẳng, một trận gió đêm thổi qua, nàng rõ ràng nghe được bên ngoài hai thanh âm đặc thù, là thanh âm đao kiếm cắt vào da thịt.

Nàng kinh hãi từ ghế trên đứng lên, cửa lập tức bị phá, trong bóng đêm nàng chỉ nhìn thấy một cái bóng đen cùng một thanh đao sắc bén bóng lưỡng.

“Ta đã truyền tin tức ra!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng nói. Người mặc đồ đen dừng bước.

Cầu Mộ Quân nói:“Nếu hôm nay..... Cầu phủ xảy ra chuyện, vậy..... Người kia sẽ đem tin tức nói cho Đoàn Chính Trung!”

Người mặc đồ đen cười lạnh một tiếng, nói:“Là con chim bồ câu đưa tin sao? Nó đã sớm mất mạng.” Nói xong, đao của hắn liền chém về phía nàng

Khi thanh đao kia chỉ cách Cầu Mộ Quân một chút, Người mặc đồ đen đột nhiên xoay người. Bởi vì sau lưng hắn, lại tới một Người mặc đồ đen khác, trường kiếm trong tay đâm về phía hắn. Thoáng chốc, trước mặt Cầu Mộ Quân là một trận đao quang kiếm ảnh, phân không rõ lẫn nhau. Nàng biết, dùng đao là Thích Sóc Ly, nhưng người kia.....

Kỳ thật nàng cũng biết, là Đoàn Chính Trung.

Hai người mặc đồ đen bay ra khỏi phòng, đánh ở trong viện, Cầu Mộ Quân vội vàng chạy ra ngoài.

Đoàn Chính Trung.....

Hắn dường như vẫn luôn dùng ngân châm, lúc này vì sao không cần ngân châm?

Nghĩ lại, ngay cả nàng đều biết hắn dùng ngân châm, khẳng định Thích Sóc Ly cũng biết, nếu để Thích Sóc Ly biết người cứu nàng là Đoàn Chính Trung, vậy quan hệ của nàng cùng Đoàn Chính Trung sẽ bại lộ .

Đúng lúc này, Thích Sóc Ly đột nhiên thối ra một tiếng huyết kỳ quái, một con chó to từ chuồng chó ở hậu viện lập tức lao vào. Tiếng huyết tiếp tục thối vang, con chó to kia giống như bị điên há to mồm đỏ lòm vọt tới phía Cầu Mộ Quân.

Người mặc đồ đen lập tức phi thân đến, một kiếm chém vào cổ con chó, máu bắn tung tóe, con chó to từ không trung rơi xuống. Người mặc đồ đen đẩy Cầu Mộ Quân ra, xoay người, đao của Thích Sóc Ly đúng lúc chém lên người hắn.

“A” Cầu Mộ Quân hét lên một tiếng, nâng thân thể Người mặc đồ đen lui về phía sau.

Thích Sóc Ly một tay rút đao đang đâm vào thân thể Người mặc đồ đen, tiếp theo lại chém về phía Cầu Mộ Quân, lại bị người mặc đồ đen lấy tay nắm chặt lưỡi đao.

“Không!” Cầu Mộ Quân khóc hô, nàng nghe được tiếng người mặc đồ đen thở dốc, trong lòng cũng như bị trúng một đao, co rút đau đớn. Nàng không thể để cho Đoàn Chính Trung chết, không thể để cho hắn vì nàng mà chết! Nàng buông thân thể hắn ra, chạy đi. Thích Sóc Ly một cước đá văng Người mặc đồ đen ra, đuổi theo. nàng

Lúc này lại có một người mặc đồ đen từ trên nóc nhà phi thân xuống, đáp xuống phía trước người mặc đồ đen bên cạnh, ôm hắn liền nhảy lên nóc nhà rồi đi.

Thích Sóc Ly sững sốt một chút, lại tiến về phía Cầu Mộ Quân, nhưng lại đột ngột dừng lại.

Cầu Mộ Quân không thấy gì nhưng mơ hồ nghe được có cái gì đâm vào cây cột sau người Thích Sóc Ly.

Ánh sáng bạc xẹt qua trước mắt, đâm vào cây cột sau người Thích Sóc Ly. Hình như là ngân châm.

Thích Sóc Ly xoay người, lại là một người mặc đồ đen che mặt đứng ở xa xa sau bụi hoa, cánh tay chậm rãi từ không trung buông xuống.

“Là người?” Thích Sóc Ly nói một tiếng, nhìn về phía Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân chỉ cảm thấy thân ảnh hắn rất nhanh đánh úp về phía nàng, ngay sau đó, nàng liền không biết gì nữa.

Lại tỉnh lại, Cầu Mộ Quân là từ trong mơ mà khóc tỉnh. Đã đến buổi chiều ngày hôm sau, cha, nương đứng ở bên giường đau lòng nhìn nàng.

Thấy nàng tỉnh lại, Cầu phủ nhân vui mừng mà khóc nói:“Rất cực tình, rất cực tình, con khiến nương đau lòng muốn chết!”

Cầu Vĩ sờ sờ mái tóc nàng, thư thái cười.

Cầu Mộ Quân mở mắt ra, gọi một tiếng “Cha”, nước mắt tựa như vỡ đê trào ra.

Cầu Vĩ nói:“Không có việc gì, không có việc gì, cha đã gặp hắn, hắn sẽ không bao giờ đến nữa.”

Cầu Mộ Quân vẫn khóc, một câu cũng không nói.

Đoàn Chính Trung..... Hắn sao rồi?

Đột nhiên nghĩ tới, Cầu Mộ Quân hỏi:“Cha, vẫn là làm theo biện pháp lúc trước sao?” Cầu Vĩ gật đầu. Nói như vậy hắn không chết? Cầu Mộ Quân nhin không được lại khóc lên. May mắn không chết..... Thật may.

“Cha, con muốn đi ra ngoài.” Cầu Mộ Quân ra cửa.

“Hiện tại đi ra ngoài làm cái gì, con vừa mới tỉnh!” Cầu phủ nhân nói. Cầu Vĩ cũng nói:“Đúng vậy, ngày mai rồi nói sau.”

Cầu Mộ Quân trầm mặc một chút, gật gật đầu, nói:“Cha, nương, hai người đi ra ngoài đi, mặc kệ con, con muốn nằm một mình.”

Cầu phu nhân nhìn Cầu Vĩ, Cầu Vĩ gật gật đầu, Cầu phu nhân liền thay nàng kéo chăn, đỡ Cầu Vĩ đi đứng vẫn chưa ổn, đi ra ngoài

Hai người bọn họ mới ra đi, Cầu Mộ Quân liền cắn chặt khóc nức nở. Nghĩ muốn đi gặp Đoàn Chính Trung, nàng ngay cả dũng khí đi cũng không có.

Hắn thật khờ, con chó kia không nhất định có thể cắn chết nàng, hắn lại bởi vì muốn cứu nàng mà đặt mình vào nguy hiểm. Chính hắn đã nói, hắn quan tâm nhất là mạng sống của mình, chẳng lẽ làm vậy là quan tâm sao?

Đồ ngốc, đồ ngốc! Tự cho là không ai bì nổi, kỳ thật chính là một tên ngốc mười phần! Ngốc muốn chết!

Đến tận buổi tối, Cầu Mộ Quân ăn uống không được, một lòng một dạ chờ hừng đông. Nhưng nàng lại không biết, trời sáng rồi, nàng có thể có sức đi tìm hắn hay không, nhìn hắn bị thương nặng.

Sáng sớm hôm sau, nàng liền đi tới Đoàn phủ.

Đã nghĩ rất nhiều, nàng chậm rãi đi tới cửa, gõ cửa.

Thủ vệ mở cửa thấy là nàng, ngăn người.

“Ta muốn gặp Đoàn Chính Trung.” Cầu Mộ Quân nói.

Thủ vệ trả lời:“Cầu tiểu thư đợi một chút, tiểu nhân phải đi thông báo.” Nói xong, liền rời đi. Một lát sau, thủ vệ trở lại, mở cửa nói:“Cầu tiểu thư, lão gia cho mời.”

Đã lâu chưa vào Đoàn phủ, nàng không có tâm trạng nhớ lại chuyện trước kia, chỉ đi theo hạ nhân dẫn đường, muốn đi nhanh, lại sợ nhanh.

Nhìn phương hướng hạ nhân dẫn đường, nàng lại thấy kỳ quái.

Phòng hắn không phải nên đi phía đông sao? Sao lại đến cái ao bên này?

Dù thấy quái, xa xa , nàng liền thấy được một người mặc quần áo trắng.

Là Đoàn Chính Trung, hắn ngồi ở bàn đá bên cạnh ao cầm lồng chim, ngắm nhìn con chim trong lồng!

Sao có thể!

Càng đến gần, mắt Cầu Mộ Quân càng mở lớn, không thể tin được chuyện thực trước mắt. “Lão gia, Cầu tiểu thư đến.” Hạ nhân thối lui đến một bên, Cầu Mộ Quân gian nan đi về phía Đoàn Chính Trung. Thật là, thật là hắn.....

Nhưng mà..... Bị một đao sâu như vậy, hắn làm sao có thể nhàn nhã ở đây hóng gió ngắm chim!

“Cầu tiểu thư, tìm đến bản tổng quản, là có chuyện gì sao?” Đoàn Chính Trung ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, lại trêu trọc con chim trong lồng. Cầu Mộ Quân không thể tin được mở miệng nói:“Ngươi..... Ngươi không có việc gì sao?” Đoàn Chính Trung đầu cũng không thèm nâng nói:“Cầu tiểu thư có ý gì? Bản tổng quản ta sao có thể có chuyện?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Là ai?

Đoàn Chính Trung đầu cũng không thèm nâng nói:“Cầu tiểu thư có ý gì? Bản tổng quản ta sao có thể xảy ra chuyện?”

“Chính Trung..... Ngươi.....”

Cầu Mộ Quân nói không ra lời, Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nói:“Cầu tiểu thư đột nhiên gần bản tổng quản ta như vậy, là có chuyện gì yêu cầu bản tổng quản sao?”

“Ta.....” Cầu Mộ Quân thấp giọng nói:“Chúng ta đi vào nhà được không? Ta thật sự.....”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nhìn nàng nửa ngày, nói:“Cầu tiểu thư có gì muốn nói thì nói thẳng.”

Cầu Mộ Quân nhìn hấn nửa ngày, đột nhiên cúi người kéo quần áo hấn.

“Ngươi làm cái gì!” Đoàn Chính Trung mới mở miệng, thị vệ phía sau hấn liền lấy đao chặn trước người Cầu Mộ Quân. Cầu Mộ Quân vẫn kéo vạt áo hấn sang hai bên, đưa tay cho vào ngực hấn. Đến tận lúc hạ nhân phía sau kéo nằng ra, nằng vẫn cứ kéo quần áo hấn không buông tay.

Đoàn Chính Trung chỉnh quần áo, không vui nói:“Cầu tiểu thư đây là có chuyện gì, bản tổng quản không có ý định lại lấy ngươi.” Cầu Mộ Quân kinh ngạc nhìn hấn. Không bị thương, thật sự không bị thương.

Làm sao có thể..... Hấn rõ ràng bị đâm một đao!

Nếu không có, vậy người kia là ai? Là ai thay nằng chặn một đao?

Là Đoàn Chính Trung, nằng rõ ràng tin tưởng chính là Đoàn Chính Trung, sao lại không phải, làm sao có thể không phải?

Nằng lại nhìn về phía Đoàn Chính Trung, hỏi:“Ngươi hôm qua, có đi qua..... Nhà của ta hay không?”

Đoàn Chính Trung đánh giá nằng trong chốc lát, nói:“Không có. Cầu tiểu thư, ngươi cảm thấy bản tổng quản vì sao muốn đi qua nhà ngươi?”

Bộ dáng của hấn rất kỳ quái, giống như không có quan hệ gì với nằng, Cầu Mộ Quân nhìn nhìn hạ nhân bốn phía, đột nhiên liền xoay người rời đi.

Vội vã, nằng đi tới nhà gian chữ Thiên thứ hai quán trà Thẩm Nhã. Cơ quan không mở được, nằng liền đợi.

Cho dù hấn không phải người hôm qua bị thương, hấn khẳng định cũng là biết một chút tin tức, nằng muốn hấn thẳng thắn thành khẩn, muốn hấn nói thật. Hai canh giờ sau, cửa mở, đi vào là Đoàn Chính Trung. Nhìn thấy hấn một mình vào đây, Cầu Mộ Quân lập tức liền nhào vào trong lòng hấn, gất gao ôm hấn khóc.

“Mộ Quân, làm sao vậy?” Hấn hỏi.

“Ta nghĩ chàng đã xảy ra chuyện, nghĩ sẽ không còn được gặp lại chàng”

Đoàn Chính Trung nhẹ giọng nói:“Ta không sao.”

“Buổi tối hôm qua chàng thật sự không đến nhà ta?” Cầu Mộ Quân lại hỏi.

Đoàn Chính Trung đáp:“Không, làm sao vậy?”

“Ta nghe ra giọng nói quen thuộc trong hoàng cung chính là Thích Sóc Ly, buổi tối hôm qua Thích Sóc Ly đến giết ta, có một Hắc y nhân đã cứu ta, bị trọng thương, sau lại có một Hắc y nhân đến cứu hấn đi. Sau đó Thích Sóc Ly vừa muốn giết ta đằng sau lại xuất hiện một Hắc y nhân khác, hấn cũng dùng ngân châm, Thích Sóc Ly thấy hấn, nói một tiếng ‘Là ngươi?’ Sau đó không giết ta, chỉ đánh ngất ta. Ta nghĩ hắc y nhân kia là chàng, ta nghĩ chàng bị thương.” Cầu Mộ Quân nói xong, lại khóc lên.

Đoàn Chính Trung nói:“Yên tâm, ta không sao.”

“Nhưng người bị thương là ai? Còn có những người khác là ai? Người bắn ngân châm có phải chàng hay không?” Cầu Mộ Quân hỏi. Đoàn Chính Trung lắc đầu nói:“Ngân châm kia trông như thế nào?”

“Ta..... Không biết. Nhưng mà ngân châm hấn bắn ở trên cây cột phía sau viện, cùng với vết thương của cha ta giống nhau, cũng có bảy cái châm, xếp thành một hàng thẳng tắp.” Cầu Mộ Quân nói.

Đoàn Chính Trung nghĩ nghĩ, hỏi:“Người kia bắn ra ngân châm như thế nào?”

Cầu Mộ Quân không hiểu võ công bị hỏi như vậy, nghĩ một chút, giơ cánh tay nâng thẳng lên mà nói:“Ta thấy hấn hình như là làm thế này.”

“Thất Tinh Thần Châm.....” Đoàn Chính Trung trầm trầm.

Cầu Mộ Quân hỏi:“Cái gì Thất Tinh Thần Châm?”

Đoàn Chính Trung nói:“Châm này không giống châm của ta, châm của ta chỉ dùng tay bắn ra, cánh tay là gấp vào. Mà hấn là duỗi thẳng cánh tay, ngân châm là từ cổ tay áo bắn ra. Đây là một loại âm khí trên giang hồ, buộc nó vào trên cánh tay, ấn vào cơ quan, nó sẽ bắn ra ngân châm. Một lần bảy cái, cho nên gọi Thất Tinh Thần Châm.”

Cầu Mộ Quân không thể tin được nói:“Vậy nói cách khác..... Người hôm qua ta nhìn thấy, chính là hung thủ giết muội muội ta, làm cha ta bị thương?”

Đoàn Chính Trung gật đầu.

Cầu Mộ Quân ngậy ngậy cả người. Hôm qua, nằng đã thấy hung thủ..... Đoàn Chính Trung nắm bả vai của nằng nói:“Không cần nghĩ nhiều, chân tướng rồi sẽ rõ ràng.” Cầu Mộ Quân nhìn về phía hấn hỏi:“Nhưng là người bị thương nhân là ai? Hấn vì sao muốn cứu ta như vậy?”

Đoàn Chính Trung nhú mày nói: “Nàng nghĩ lại, có khả năng nhất là ai?”

“Chàng, ta thật sự cảm thấy đó là chàng.” Cầu Mộ Quân nhìn hắn nói.

“Trừ bỏ ta?”

“Không biết, ta chỉ cảm thấy là chàng, thật là chàng.” Cầu Mộ Quân lắc đầu nói.

“Thích Ngọc Lâm?” Đoàn Chính Trung hỏi.

“Không, không phải.” Cầu Mộ Quân nói: “Hắc y nhân kia bị thương khi ngã vào người ta, khi đó ta ôm hắn, khoảng cách gần như vậy, thật sự không phải Thích Ngọc Lâm, là.....” Cầu Mộ Quân lại nhìn Đoàn Chính Trung, lắc đầu nói: “Ta không biết, ta thực không biết..... Ta không biết gì hết.....”

“Không có việc gì không có việc gì, đừng lo, cho dù không biết, nàng bình an là tốt rồi.” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân lại ôm lấy hắn nói: “Thực xin lỗi, ta về sau sẽ không có tình gây sự, sẽ yêu cầu chàng cái này cái kia, ta chỉ muốn chàng được bình an, cái gì đều nghe lời chàng.”

Đoàn Chính Trung cười, nói: “Đối với chuyện Liễu Vấn Bạch kia, nàng cũng không để ý sao?”

Cầu Mộ Quân từ trong lòng hắn đi ra, cúi đầu, nói: “Hắn nói các người ngủ ở cùng nhau, phải không?”

Đoàn Chính Trung nhú mày, nói: “Có đôi khi.”

Cầu Mộ Quân cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Hắn còn nói chàng thích..... Thích cùng nam nhân.....” Đoàn Chính Trung “Xùy” cười nói: “Vậy nàng tin sao?”

Cầu Mộ Quân lắc đầu.

“Vậy không phải tốt sao?”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn, mang theo nước mắt bật cười. “Chàng hôm nay vì sao trực tiếp tới nơi này?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Đoàn Chính Trung nói: “Bởi vì ta muốn ở trên mặt đất gặp nàng một chút.” Cầu Mộ Quân nhẹ nhàng cười.

“Mộ Quân, trong khoảng thời gian này ta có khả năng không được gặp nàng, nàng phải bảo trọng biết không?” Đoàn Chính Trung nói. Cầu Mộ Quân nghe lời gật đầu, cũng không hỏi lại cái gì.

Từ quán trà đi ra, biết Đoàn Chính Trung không có việc gì, trong lòng nhưng lại không thật thoải mái, vẫn bất an như cũ. Sẽ là ai, nghĩa vô phân cổ* cứu nàng như vậy, giống Đoàn Chính Trung như vậy? Cho dù không phải Đoàn Chính Trung, là ai cứu nàng? Thích Ngọc Lâm?

*Nghĩa vô phân cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước

Nghĩ như thế cũng thấy không giống.

Nhưng nàng đã xác nhận Đoàn Chính Trung không bị thương? Có lẽ, thật sự là Thích Ngọc Lâm?

Bởi vì hoài nghi như vậy, ngày hôm sau Thích Vi lại mời nàng đến Thích phủ danh nghĩa dạy thêu để chơi đùa cùng nàng, nàng đi, cũng gặp được Thích Ngọc Lâm vẫn bình an.

Hắc y nhân không phải Đoàn Chính Trung, cũng không phải Thích Ngọc Lâm, thậm chí, nàng rất không cuộc nghĩ ra một ai khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Không yên

“Mộ Quân tỷ tỷ, sắp tới Trung thu, tỷ nói tết Trung thu chúng ta làm sao ngắm trăng đây? Nói cho tỷ nhé, có công tử khác hẹn nhị ca đi tẩu lâu ăn bánh Trung thu ngắm trăng, nhị ca không đi, cả ngày hỏi muội muốn đi đâu.” Thích Vi vừa sờ khăn thêu cá vàng, vừa nói.

Cầu Mộ Quân nói: “Tỷ không biết. Trước kia, Trung thu đều ở nhà, chỉ có cha tỷ là đi.”

“Ai nha, vậy năm nay ra ngoài đi, bên ngoài rất náo nhiệt! Trung thu cha muội cùng đại ca còn có nhị ca cũng thường xuyên không ở nhà, muội liền theo

nuơng ra bên ngoài chơi, mấy ngày nay rất nhiều cửa hàng đều bắt đầu trang trí lại mặt tiền, đến buổi tối tết Trung thu, bên ngoài tửu lâu, quán trà đều đã treo cờ màu, kết hoa, treo lên rất nhiều quả lựu, lê, táo, rất đẹp.”

Thích Vi nói chuyện say sưa .

Cầu Mộ Quân cười nói:“Đồng vui như vậy, Sanh Dung lại sẽ nghĩ biện pháp xuất hiện?”

Thích Vi vừa nghe, cười nói:“Không không, Mộ Quân tỷ tỷ, muội cảm thấy lần này nàng sẽ không đi.”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói:“Vi sao?”

Thích Vi thần bí nói:“Bởi vì hiện tại nàng lại có ham muốn mới, cũng không âm ỹ đòi ra cung, cũng không chạy đến nhà muội, thậm chí ngay Đoàn Chính Trung kia cũng không thêm để ý, mỗi ngày đi treu cọt tân khoa Trạng Nguyên kia. Muội cảm thấy, ở ngoài mặt nàng ấy nói ghét hấn, kỳ thật là vụng trộm thích hấn.”

Cầu Mộ Quân không nghĩ tới điểm ấy, khó trách gần đây cũng không thấy nàng ra cung, thì ra là có tâm tư khác.

Dù sao cũng là cô nương mười mấy tuổi!

“Đúng rồi, nói đến Đoàn Chính Trung, aiz, thật không biết làm sao có thể có chuyện ghê tởm như vậy.” Nghe Thích Vi nói đến Đoàn Chính Trung, Cầu Mộ Quân ngoài mặt vẫn bình tĩnh như trước, trong lòng lại khẩn trương.

Thích Vi nói:“Nghe nói hấn đón Liễu Đại gia kia vào quý phủ của hấn, hiện tại Liễu Đại gia Lan Cầm phường cũng không tiếp khách, mỗi ngày hầu hạ một mình Đoàn Chính Trung. Haha, còn có người cười nói hấn sẽ trở thành Đoàn phu nhân!”

Cầu Mộ Quân cúi đầu mỉm cười, đúng lúc này, một bé trai bên ngoài cầm một que trúc nhỏ sồi nổi chạy tới, đến dưới tàng cây bên cạnh bàn đá, dùng que trúc chọc quả lựu trên cây.

Thích Vi lấy một quả nho trên bàn, chạy đến đằng sau Cầu Mộ Quân, ngồi xổm xuống, nhắm đến bé trai rồi lập tức ném một cái, ném trúng lưng bé trai, rồi lập rụt đầu vào, trốn sau lưng Cầu Mộ Quân.

Bé trai quay đầu lại, chạy về phía này, chạy đến cạnh cửa thì chậm lại, nhìn chằm chằm Cầu Mộ Quân đang nhìn trời mây, lại quay đi.

Thích Vi sau lưng nàng ngồi dậy cười nói:“Ha ha, nhóc, mơ đi?”

Không nghĩ tới, đúng lúc này bé trai đột nhiên từ cạnh cửa chạy vào, bắt lấy Thích Vi nói:“Bắt được bắt được rồi, cô cô ngốc!” Thích Vi kinh ngạc nói:“Không phải vậy chứ, nhóc cũng làm trộm sao, mau trả lại cho ta?”

Bé trai hái được hai quả nho, ném một quả vào người Thích Vi, vừa cười vừa đem một quả khác bỏ vào trong miệng, lại đắc ý chạy đi, Cầu Mộ Quân cười nói:“Đứa nhỏ này thật thú vị.”

Thích Vi nói:“Đúng vậy, thông minh muốn chết, cũng không biết học ai, đại ca cùng đại tẩu đều thành thật như vậy.” Nàng nói xong, Cầu Mộ Quân ngẩng đầu hỏi:“Đại ca muội bây giờ vẫn không về nhà sao?”

Thích Vi nói:“Đúng vậy, hôm kia còn âm ỹ một trận cùng cha muội. Hai người ở trong thư phòng cha muội cãi nhau, cha muội tức giận đến nổi lật đổ cả bàn cơm chiều, cũng không biết là nguyên nhân gì, bọn họ luôn luôn hòa thuận. Trước kia đều là cha răn dạy nhị ca, hiện tại nhị ca ngoan ngoãn rồi, cha cao hứng, nhưng cứ nhắc nhở đại ca, đại ca liền đi ra ngoài, đến bây giờ cũng chưa trở về.”

Hôm kia?

Cầu Mộ Quân nghĩ, đó không phải là ngày Thích Sóc Ly muốn giết nàng sao?

Thích Tĩnh cùng Thích Sóc Ly luôn luôn hòa thuận, vì sao đột nhiên âm ỹ? Thích Tĩnh tức giận như vậy, chẳng lẽ đã biết lỗi của Thích Sóc Ly?

Cha nói qua, Thích gia hiện tại không muốn gặp chuyện không may, Thích Tĩnh nếu biết Thích Sóc Ly có tư tình cùng phi tử trong cung, khẳng định sẽ sốt ruột, sẽ giận lỗi đình. Bọn họ cãi nhau, thật sự là bởi vì chuyện này sao? Nhưng hấn làm sao mà biết được?

“Đúng rồi, Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ có để quên một thứ!” Thích Vi nói xong, đứng lên, từ trên bàn lấy đến trâm gài tóc, đưa cho nàng.

Cầu Mộ Quân nhìn, đúng là cây châm ngày đó ở ngõ nhỏ bị khất cái kia cướp đi. Cũng là của nương mua cho nàng, bị Đoàn Chính Trung làm mất, lại không biết dùng phương pháp gì giúp nàng lấy về.

Đặt trâm gài tóc vào tay, trong đầu nàng tất cả đều là bóng dáng của hấn, luôn cảm thấy hấn gặp chuyện, luôn cảm thấy muốn gặp hấn.

Thích Vi nhìn nàng ngẩn ngơ, treu ghẹo nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, trâm gài tóc này có gì đặc biệt?”

Cầu Mộ Quân nói:“Là nương cho tỷ.”

Thích Vi nói: “Nhìn ánh mắt của tỷ, muội còn tưởng là tín vật định tình!”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Tiểu cô nương ngây thơ đều suy nghĩ cái gì mà tín vật định tình, nương tặng cho tỷ tín vật định tình sao?”

Thích Vi ha ha cười nói: “Thật sự giống mà! Cái gì mà tiểu cô nương, tỷ không lớn hơn muội bao nhiêu, lại cho mình như trưởng bối vậy.”

Từ Thích phủ trở về, trong lòng vẫn bất an không yên.

Hung thủ, Hắc y nhân, Thích tĩnh, chân tướng..... Còn có lo lắng không rõ trong lòng, nàng cảm thấy mình mệt mỏi quá, muốn được nằm ở trong lòng Đoàn Chính Trung không cần lo lắng, không cần nghĩ ngợi bất cứ chuyện gì.

Cố tình vào lúc này, vừa ngừng đầu, nàng lại đi tới bí thất quán trà.

Nhưng mà hần đã nói, trong khoảng thời gian này hần không thể gặp nàng.

Không thể gặp sẽ không gặp, hần là người lý trí, nếu thực sự có việc gấp, hần là sẽ không vì nàng mà chịu ảnh hưởng. Nghĩ vậy, nàng liền vào nhà gian quán trà.

Cũng không đi thử chút mở, cũng không làm gì, chỉ gọi một ấm trà. Đột nhiên nhớ ra, nàng không mang đủ tiền.

Xem ra hôm nay nàng lại lấy trang sức thay tiền vậy, để một hai món trang sức cũng không sao. Vô tâm uống trà, nàng gục đầu vào trên bàn.

Trong đầu, tất cả đều là Hắc y nhân tối hôm đó, ngực đầy máu, còn dùng hết khí lực nắm lưỡi dao của Thích Sóc Ly.

Người kia sao rồi? Hần ở nơi nào?

Một bàn tay đặt lên vai nàng, Cầu Mộ Quân quay đầu, là Đoàn Chính Trung.

Hần lại đến đây.

Ngoài ý muốn, nàng lại ôm lấy thắt lưng hần. Không nói lời nào, mắt liền ẩm ướt.

Đoàn Chính Trung hỏi: “Làm sao vậy, sao lại khổ sở như vậy.”

“Không biết, ta chỉ là..... Ta cũng không biết ta làm sao.”

Đoàn Chính Trung đứng không nhúc nhích, Cầu Mộ Quân ôm hần hồi lâu, ngừng đầu nói: “Vì sao ta cảm thấy chàng không giống chàng?”

Đoàn Chính Trung kinh ngạc nói: “Sao lại cảm thấy ta không giống ta? Ta trắng? Đen? Béo? Gầy?”

“Không phải..... Cũng không phải không giống chàng, chỉ là.....” Cầu Mộ Quân nhu nhược nói: “Cảm thấy mọi chuyện trước mắt không giống thật, luôn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều không phải sự thật.”

“Nói bậy bạ gì đó, ta đứng ở trước mặt nàng, làm sao lại không thật.” Đoàn Chính Trung cũng ôm lấy nàng nói.

Cầu Mộ Quân ở trên ghế ngừng đầu lên, nói: “Chính Trung, hôn ta, được không? Hoặc là..... bây giờ chàng muốn ta?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Gặp mặt

Cầu Mộ Quân ngồi trên ghế ngừng đầu lên, nói: “Chính Trung, hôn ta, được không? Hoặc là..... bây giờ chàng muốn ta?”

“Khụ.....” Đoàn Chính Trung cuống quýt đẩy nàng ra, lùi lại mấy bước, nói chuyện có chút không lưu loát: “Ta..... Hôm nay không còn sớm, chỉ sợ nàng phải đi về rồi.”

Cầu Mộ Quân từ trên ghế đứng lên, tiến lên ôm lấy hần khóc nức nở nói: “Nhưng ta rất khổ sở, không cảm nhận được chàng, ta muốn chàng ôm ta, muốn chàng ‘yêu’ ta, trong lòng ta trống rỗng, quá đau khổ, quá đau khổ, Chính Trung..... Phu quân.....”

“Mộ Quân, nàng.....” Đoàn Chính Trung đưa tay nhẹ nhàng đẩy nàng ra, không tự giác lùi ra sau hai bước.

Cầu Mộ Quân roi lệ nhìn hần nói: “Ta van cầu chàng, ta cảm thấy ta sắp không chống đỡ nổi nữa, ta.....” Nàng nói xong, liền tiến tới hôn hần.

“Không được.....” Đoàn Chính Trung đẩy nàng ra, chật vật nói:“Ta..... Ta còn có việc, đi trước, nàng cũng nhanh về đi.” Nói xong bỏ chạy ra cửa, cũng không quay đầu lại.

Vì sao? Hắn lại gấp như vậy, là bị nàng dọa sao?

Hắn cảm thấy nàng quá lớn mật, rất..... không biết xấu hổ?

Cầu Mộ Quân khóc, lại vô lực ngồi xuống.

Buổi tối, nàng đi ngủ từ rất sớm, ngủ không bao lâu thì bị ác mộng làm bừng tỉnh.

Vẫn là người kia, đêm tối, quần áo đen, thanh đao sắc bén, còn có rất nhiều máu.

Trên đầu là mồ hôi, trong mắt là nước mắt.

Nàng không biết vì sao mình lại trở thành như thế này, tại sao lại khó hiểu như vậy.

Ngoài cửa sổ có tiếng động nhỏ, nàng rất quen thuộc.

Đứng dậy, đốt đèn, mở cửa sổ ra đưa bỏ câu đưa tin từ bên ngoài vào.

Không cần phải nói, lại là Thích Ngọc Lâm.

Nàng mở giấy ra, nhìn một cái, rồi gấp lại.

Đang muốn đóng cửa sổ, lại có một con bồ câu đưa tin khác bay đến.

Trong lòng chấn động, nàng vội rút tờ giấy trên chân bồ câu, là giấy trắng.

Đoàn Chính Trung?

Hắn muốn gấp nàng chẳng lẽ muốn nói gì sao? Vẫn là..... Hắn cảm thấy ngại vì hôm nay đã từ chối nàng như vậy nên hẹn nàng đến mặt thất gấp lại? Gấp tờ giấy, lại ngủ, trong lòng thoáng bình phục, nhưng rất lâu mới ngủ được. Ngày hôm sau đi vào nhà gian chữ Thiên thứ hai, đợi một lát hắn không đến nàng liền thử đi xoay chốt mở. Lúc này lại mở được.

Trong lòng có chút ngoài ý muốn, nàng theo cửa dưới thư án đi vào. Chậm rãi đi về mặt thất, nhưng trong lòng càng ngày càng khẩn trương. Mở cửa ra, không thấy Đoàn Chính Trung ở bên cạnh bàn. Ở bên trong sao?

Cầu Mộ Quân đi vào căn phòng trong hai người từng triền miên, nhưng lại thấy được một màn kinh hãi.

Trên giường khắc hoa bọn họ từng ngủ, lúc này đang có hai người nằm trên đó, một người hình như đang cúi người hôn cổ một người khác, tóc dài đen óng rũ xuống, che khuôn mặt hai người, chân từ trên người hắn trượt xuống, lộ ra vai trái mượt mà trắng nõn. Người nọ hình như nghe thấy tiếng bước chân mà ngẩng đầu lên nhìn nàng, rõ ràng là khuôn mặt tuyệt sắc của Liễu Văn Bạch, người phía dưới..... là Đoàn Chính Trung!

Cầu Mộ Quân tròn tròn mắt, chết lặng nhìn cảnh này.

Liễu Văn Bạch nhìn nàng, đắc ý cười, nói:“Thế nào, Cầu tiểu thư, ta không lừa ngươi chứ?”

Một lúc lâu, Cầu Mộ Quân mới chuyển tầm mắt đến trên mặt Đoàn Chính Trung, hắn nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh. Nàng cũng nhìn về phía hắn, hai người nhìn thẳng, nàng đọc được trong mắt hắn cảm giác tâm linh tương thông cùng nàng. Không biết nghĩ thế nào, nàng đột nhiên chạy lên, ngoài dự đoán vạch chân trên người hai người.

Liễu Văn Bạch trừ bỏ lộ ra một chút vai, phía dưới quần áo đều chỉnh tề, Đoàn Chính Trung nằm thẳng, chỉ mặc quần, ngực trần quần vải trắng, trên vai trắng còn lộ ra miệng vết thương, vết máu.

“Cô ... nữ nhân này..... Nhìn thì lịch sự, hiền lành đoan trang, sao lá gan lại lớn như vậy, ngay cả chân của nam nhân cũng dám vạch. Ta đây mặc quần áo, nếu không mặc gì không phải bị chiếm tiện nghi sao?” Liễu Văn Bạch nói xong, từ trên giường đi xuống.

Hắn kéo lại quần áo, đứng ở bên giường nói:“Được rồi, các ngươi tâm sự đi, nhưng mà..... Khụ.....” Hắn nhìn nhìn Đoàn Chính Trung, lại nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói:“Phu quân đại nhân của cô thật sự bị thương, còn bị rất nặng, cái kia cái kia..... Chuyện phòng the, trước hết đừng làm. Tuy rằng nói ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu’ nhưng mà, nói thế nào thì tính mạng vẫn quan trọng đúng không, chờ vết thương khỏi lại phong lưu, muốn yêu thế nào.....”

Ánh mắt Đoàn Chính Trung rời khỏi Cầu Mộ Quân, trừng Liễu Văn Bạch, giống như ngay lập tức sẽ chém bay đầu hắn.

Liễu Văn Bạch ha ha cười hai tiếng, lại nói:“Hai người nhớ kỹ, đừng kích động, đừng kích động.” Nói xong, giải huyệt đạo cho Đoàn Chính Trung, vội vàng né ra.

Cầu Mộ Quân nhìn Đoàn Chính Trung, mắt dần dần ướt át. Đoàn Chính Trung chậm rãi vươn tay về phía nàng.

Nàng cúi đầu, một giọt lệ rơi trên tay hắn, sau đó đưa tay lên. Hắn cầm tay nàng.

Trong mắt còn lưu nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay.

Hai người trầm mặc như vậy hồi lâu, Cầu Mộ Quân mới nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người kia chính là chàng đúng không?”

Đoàn Chính Trung gật gật đầu.

“Chàng bị thương rất nặng đúng không?”

Hắn lắc đầu, nói: “Năm xuống.”

Cầu Mộ Quân gật đầu, cười hài, nằm xuống bên cạnh hắn. Hắn vươn tay xoa mặt của nàng.

Nàng sợ hắn không tiện, chống người để sát mặt vào hắn, giúp cho tay hắn có thể không mất nhiều khí lực cũng có thể chạm được vào nàng. Nước mắt từng giọt rơi trên mặt, môi hắn

“Khóc cái gì?” Hắn nói.

Cầu Mộ Quân nói: “Còn không phải vì chàng, chàng nghĩ rằng ta thích khóc như vậy sao?”

Đoàn Chính Trung mỉm cười.

“Cười cái gì, cái gì cũng lừa ta, lừa ta chàng thấy vui vẻ sao?” Nàng nói xong liền ôm lấy hắn.

Đoàn Chính Trung nói: “Ta không lừa nàng, là con hát Liễu Ván Bạch kia lừa nàng.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chàng nói!” Nàng giữ mặt của hắn, ở phía trên hắn nói. Đoàn Chính Trung cười nhẹ: “Sao lại hung dữ như vậy?”

“Ta hung dữ đấy, chàng đừng hòng đánh lạc hướng, mau nói, người mặc đồ đen ngày đó cứu ta là chàng đúng không, bị Thích Sóc Ly đã thương là chàng đúng không?”

Đoàn Chính Trung nói: “Ừ.”

“Vậy vì sao mấy ngày trước ta thấy chàng vẫn tốt?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Đó không phải ta.” Đoàn Chính Trung nói: “Là tên kia, Liễu Ván Bạch, cho nên, nàng đừng cho hắn hôn nàng, muốn nàng.”

Cầu Mộ Quân ngây ngẩn cả người.

Giống hắn như vậy, lại không phải hắn, mà lại là cái kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ Liễu Ván Bạch kia! Điều này sao có thể, chẳng lẽ Liễu Ván Bạch là yêu ma quỷ quái hóa thành? Thấy nàng giật mình, Đoàn Chính Trung nói: “Hắn biết thuật dịch dung.”

“Thuật dịch dung?”

“Hắn chỉ cần biết khuôn mặt, thân hình, giọng nói của một người, liền có thể dịch dung thành bộ dáng của người đó, hắn biết người kia càng rõ, thì có thể giả càng giống. Mấy ngày nay ta vẫn nằm ở nơi này, Đoàn Chính Trung người bên ngoài nhìn thấy đều là hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Gặp mặt 2

Cầu Mộ Quân ngồi trên ghế ngẩng đầu lên, nói: “Chính Trung, hôn ta, được không? Hoặc là..... bây giờ chàng muốn ta?”

“Khụ.....” Đoàn Chính Trung cuống quýt đẩy nàng ra, lùi lại mấy bước, nói chuyện có chút không lưu loát: “Ta..... Hôm nay không còn sớm, chỉ sợ nàng phải đi về rồi.”

Cầu Mộ Quân từ trên ghế đứng lên, tiến lên ôm lấy hắn khóc nức nở nói: “Nhưng ta rất khổ sở, không cảm nhận được chàng, ta muốn chàng ôm ta, muốn chàng ‘yêu’ ta, trong lòng ta trống rỗng, quá đau khổ, quá đau khổ, Chính Trung..... Phu quân.....”

“Mộ Quân, nàng.....” Đoàn Chính Trung đưa tay nhẹ nhàng đẩy nàng ra, không tự giác lùi ra sau hai bước.

Cầu Mộ Quân roi lệ nhìn hắn nói: “Ta van cầu chàng, ta cảm thấy ta sắp không chống đỡ nổi nữa, ta.....” Nàng nói xong, liền tiến tới hôn hắn.

“Không được.....” Đoàn Chính Trung đẩy nàng ra, chặt vật nói: “Ta..... Ta còn có việc, đi trước, nàng cũng nhanh về đi.” Nói xong bỏ chạy ra cửa, cũng không quay đầu lại.

Vì sao? Hắn lại gấp như vậy, là bị nàng dọa sao?

Hắn cảm thấy nàng quá lớn mật, rất..... không biết xấu hổ?

Cầu Mộ Quân khóc, lại vô lực ngồi xuống.

Buổi tối, nàng đi ngủ từ rất sớm, ngủ không bao lâu thì bị ác mộng làm bừng tỉnh.

Vẫn là người kia, đêm tối, quần áo đen, thanh đao sắc bén, còn có rất nhiều máu.

Trên đầu là mồ hôi, trong mắt là nước mắt.

Nàng không biết vì sao mình lại trở thành như thế này, tại sao lại khó hiểu như vậy.

Ngoài cửa sổ có tiếng động nhỏ, nàng rất quen thuộc.

Đứng dậy, đốt đèn, mở cửa sổ ra đưa bỏ câu đưa tin từ bên ngoài vào.

Không cần phải nói, lại là Thích Ngọc Lâm.

Nàng mở giấy ra, nhìn một cái, rồi gấp lại.

Đang muốn đóng cửa sổ, lại có một con bồ câu đưa tin khác bay đến.

Trong lòng chấn động, nàng vội rút tờ giấy trên chân bồ câu, là giấy trắng.

Đoàn Chính Trung?

Hắn muốn gấp nàng chẳng lẽ muốn nói gì sao? Vẫn là..... Hắn cảm thấy ngại vì hôm nay đã từ chối nàng như vậy nên hẹn nàng đến mặt thất gấp lại? Gấp tờ giấy, lại ngủ, trong lòng thoáng bình phục, nhưng rất lâu mới ngủ được. Ngày hôm sau đi vào nhà gian chữ Thiên thứ hai, đợi một lát hắn không đến nàng liền thử đi xoay chốt mở. Lúc này lại mở được.

Trong lòng có chút ngoài ý muốn, nàng theo cửa dưới thư án đi vào. Chậm rãi đi về mặt thất, nhưng trong lòng càng ngày càng khẩn trương. Mở cửa ra, không thấy Đoàn Chính Trung ở bên cạnh bàn. Ở bên trong sao?

Cầu Mộ Quân đi vào căn phòng trong hai người từng triền miên, nhưng lại thấy được một màn kinh hãi.

Trên giường khắc hoa bọn họ từng ngủ, lúc này đang có hai người nằm trên đó, một người hình như đang cúi người hôn cổ một người khác, tóc dài đen óng rũ xuống, che khuôn mặt hai người, chân từ trên người hắn trượt xuống, lộ ra vai trái mượt mà trắng nõn. Người nọ hình như nghe thấy tiếng bước chân mà ngẩng đầu lên nhìn nàng, rõ ràng là khuôn mặt tuyệt sắc của Liễu Văn Bạch, người phía dưới..... là Đoàn Chính Trung!

Cầu Mộ Quân tròn tròn mắt, chết lặng nhìn cảnh này.

Liễu Văn Bạch nhìn nàng, đắc ý cười, nói: “Thế nào, Cầu tiểu thư, ta không lừa ngươi chứ?”

Một lúc lâu, Cầu Mộ Quân mới chuyển tầm mắt đến trên mặt Đoàn Chính Trung, hắn nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh. Nàng cũng nhìn về phía hắn, hai người nhìn thẳng, nàng đọc được trong mắt hắn cảm giác tâm linh tương thông cùng nàng. Không biết nghĩ thế nào, nàng đột nhiên chạy lên, ngoài dự đoán vạch trần trên người hai người.

Liễu Văn Bạch trừ bỏ lộ ra một chút vai, phía dưới quần áo đều chỉnh tề, Đoàn Chính Trung nằm thẳng, chỉ mặc quần, ngực trần quần vải trắng, trên vai trắng còn lộ ra miệng vết thương, vết máu.

“Cô ... nữ nhân này..... Nhìn thì lịch sự, hiền lành đoan trang, sao lá gan lại lớn như vậy, ngay cả chân của nam nhân cũng dám vạch. Ta đây mặc quần áo, nếu không mặc gì không phải bị chiếm tiện nghi sao?” Liễu Văn Bạch nói xong, từ trên giường đi xuống.

Hắn kéo lại quần áo, đứng ở bên giường nói: “Được rồi, các ngươi tâm sự đi, nhưng mà..... Khụ.....” Hắn nhìn nhìn Đoàn Chính Trung, lại nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói: “Phu quân đại nhân của cô thật sự bị thương, còn bị rất nặng, cái kia cái kia..... Chuyện phòng the, trước hết đừng làm. Tuy rằng nói ‘Chết dưới hoa mầu đôn, thành quý cũng phong lưu’ nhưng mà, nói thế nào thì tính mạng vẫn quan trọng đúng không, chờ vết thương khỏi lại phong lưu, muốn yêu thế nào.....”

Ánh mắt Đoàn Chính Trung rời khỏi Cầu Mộ Quân, trông Liễu Văn Bạch, giống như ngay lập tức sẽ chém bay đầu hắn.

Liễu Văn Bạch ha ha cười hai tiếng, lại nói: “Hai người nhớ kỹ, đừng kích động, đừng kích động.” Nói xong, giải huyệt đạo cho Đoàn Chính Trung, vội vàng né ra.

Cầu Mộ Quân nhìn Đoàn Chính Trung, mắt dần dần ướt át. Đoàn Chính Trung chậm rãi vươn tay về phía nàng.

Nàng cúi đầu, một giọt lệ rơi trên tay hắn, sau đó đưa tay lên. Hắn cầm tay nàng.

Trong mắt còn lưu nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay.

Hai người trầm mặc như vậy hồi lâu, Cầu Mộ Quân mới nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người kia chính là chàng đúng không?”

Đoàn Chính Trung gật gật đầu.

“Chàng bị thương rất nặng đúng không?”

Hắn lắc đầu, nói: “Năm xuống.”

Cầu Mộ Quân gật đầu, cười hài, nằm xuống bên cạnh hắn. Hắn vươn tay xoa mặt của nàng.

Nàng sợ hắn không tiện, chống người để sát mặt vào hắn, giúp cho tay hắn có thể không mất nhiều khí lực cũng có thể chạm được vào nàng. Nước mắt từng giọt rơi trên mặt, môi hắn

“Khóc cái gì?” Hắn nói.

Cầu Mộ Quân nói: “Còn không phải vì chàng, chàng nghĩ rằng ta thích khóc như vậy sao?”

Đoàn Chính Trung mỉm cười.

“Cười cái gì, cái gì cũng lừa ta, lừa ta chàng thấy vui vẻ sao?” Nàng nói xong liền ôm lấy hắn.

Đoàn Chính Trung nói: “Ta không lừa nàng, là con hát Liễu Văn Bạch kia lừa nàng.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chàng nói!” Nàng giữ mặt của hắn, ở phía trên hắn nói. Đoàn Chính Trung cười nhẹ: “Sao lại hung dữ như vậy?”

“Ta hung dữ đấy, chàng đừng hòng đánh lạc hướng, mau nói, người mặc đồ đen ngày đó cứu ta là chàng đúng không, bị Thích Sóc Ly đã thương là chàng đúng không?”

Đoàn Chính Trung nói: “Ừ.”

“Vậy vì sao mấy ngày trước ta thấy chàng vẫn tốt?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Đó không phải ta.” Đoàn Chính Trung nói: “Là tên kia, Liễu Văn Bạch, cho nên, nàng đừng cho hắn hôn nàng, muốn nàng.”

Cầu Mộ Quân ngây ngẩn cả người.

Giống hắn như vậy, lại không phải hắn, mà lại là cái kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ Liễu Văn Bạch kia! Điều này sao có thể, chẳng lẽ Liễu Văn Bạch là yêu ma quỷ quái hóa thành? Thấy nàng giật mình, Đoàn Chính Trung nói: “Hắn biết thuật dịch dung.”

“Thuật dịch dung?”

“Hắn chỉ cần biết khuôn mặt, thân hình, giọng nói của một người, liền có thể dịch dung thành bộ dáng của người đó, hắn biết người kia càng rõ, thì có thể giả càng giống. Mấy ngày nay ta vẫn nằm ở nơi này, Đoàn Chính Trung người bên ngoài nhìn thấy đều là hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Trung thu

Kỳ thật, còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi hắn, vì sao hắn muốn vào cung, vì sao lại làm thái giám giả, vì sao giả dạng làm người xấu, đối xử với nàng không tốt như vậy, nhà hắn bị làm sao, còn có cha mẹ huynh đệ, trước đây sống như thế nào

Nhưng mà, nàng biết, có lẽ hấn cũng muốn ở bên nàng nàng tán gẫu những chuyện đó, nhưng hấn sẽ không làm vậy, bởi vì hấn không muốn để cho nàng biết nhiều chuyện, không muốn để nàng đi vào nguy hiểm.

Vậy nàng sẽ coi như không biết, nàng chỉ cần biết hấn an toàn, vậy là tốt rồi.

“Không yên lòng sao, suy nghĩ gì vậy?” Uống xong một ngụm thuốc cuối cùng, hấn hỏi.

Nàng cười khẽ, “Nhớ chàng.”

“Nhớ ta vì sao không lại đây?”

Nàng cúi đầu cười, buông bát, ngồi lại gần thêm một chút, đưa đôi môi đỏ mọng đến bên miệng hấn.

Vì thế hấn liền hôn lên, không khách khí mà ăn nàng.

Liễu Văn Bạch giống như rình ở bên cạnh, đúng lúc lại chạy tới nói: “Ai, các người..... Muốn ta phải nói gì đây? Rốt cục biết vì sao lại gọi là ‘cùi khô lừa bóc’ rồi, rảnh ra một chút đã tranh thủ.”

Hai người tách ra, mắt Đoàn Chính Trung hiện lên “ánh sáng nguy hiểm” nhìn hấn, Cầu Mộ Quân cúi đầu ngồi ở bên giường.

Liễu Văn Bạch còn nói thêm: “Ta phải nhắc nhở một câu: Trung Trung ca, tiền khách. “Rừng xanh còn đó, sợ gì không có cùi đun”, đừng thương cho tốt, đến lúc đó ta chuẩn bị cho người mấy căn ngư tiên tốt nhất, cam đoan khiến các người thống khoái!”

Cầu Mộ Quân đỏ mặt, ngay cả Đoàn Chính Trung cũng xấu hổ. Nàng đứng lên chuẩn bị rời đi, lại vẫn nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, Đoàn Chính Trung cũng nhìn nàng, hai người nhìn nhau trong chốc lát, Cầu Mộ Quân rốt cục hạ quyết tâm đi ra cửa.

Kỳ thật Liễu Văn Bạch nói cũng đúng “rừng xanh còn đó, sợ gì không có cùi đun” chỉ cần hấn tốt nàng cũng tốt, bọn họ còn có thời gian vài thập niên.

Sau khi gặp Đoàn Chính Trung, nàng hiểu được rất nhiều chuyện.

Ngày đó Liễu Văn Bạch hấn là cố ý xuất hiện cứu nàng, sau đó thuận tiện đùa nàng một phen. Sau đó ở trong thư phòng nhà nàng, người khiến nàng hôn mê cũng không phải Đoàn Chính Trung, mà là Liễu Văn Bạch. Nàng còn biết sau khi khiến nàng hôn mê, hấn liền thay quần áo của nàng, dịch dung thành bộ dạng của nàng, nói với nương đi ra ngoài mua son, sau đó lại mang nàng đi, đưa đến chỗ Đoàn Chính Trung, nhưng không biết vì hấn lại phải đánh ngất nàng.

Nếu muốn nàng đi gặp Đoàn Chính Trung, hấn hoàn toàn có thể dùng phương pháp khác. Còn có tờ giấy kia, sau đó nàng đã thử đi tìm lại, nhưng không có, nàng nghĩ, hấn là bị Liễu Văn Bạch cầm đi.

Nếu Liễu Văn Bạch không cố ý đi tìm nàng, vậy chắc hấn đã sớm trốn ở trong thư phòng, nhìn thấy nàng cầm tờ giấy kia, liền ra tay rồi cầm tờ giấy đi.

Lấy quan hệ của Liễu Văn Bạch cùng Đoàn Chính Trung, việc này Đoàn Chính Trung hấn phải biết. Nói cách khác Đoàn Chính Trung cũng có ý lừa nàng.

Vì sao hấn muốn lừa nàng? Nhìn tờ giấy kia khiến nàng gặp nguy hiểm sao? Hay bên trong có dấu bí mật gì? Hơn nữa, vì sao Liễu Văn Bạch lại trốn trong thư phòng nhà nàng?

Thờ dài, nàng quyết định không nghĩ nữa.

Liễu Văn Bạch nói, chân tướng rồi sẽ rõ ràng.

Thích gia, Đoàn Chính Trung, việc này là vì thế lực hai bên: trọng thần ngoại thích cùng hoạn quan giao chiến, hay là tranh ngôi vị hoàng đế như lúc đầu nàng nghĩ?

Nhưng nàng không biết mình đã sớm bị cuốn vào trong cuộc tranh đấu này.

Liên tục vài ngày, vì không muốn người khác hoài nghi, nàng không đi tìm Đoàn Chính Trung, chỉ gặp Thích Vi vài lần, vô tình cũng thấy Thích Ngọc Lâm một lần.

Hôm tết Trung thu, Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân đi đến lầu lớn nhất kinh thành ngắm trăng.

Cảnh tượng bên ngoài quả nhiên như Thích Vi nói, khắp nơi giăng đèn kết hoa, đèn đuốc sáng trưng. Một đám trẻ con cầm theo đèn lồng, chơi đùa đùa giỡn phía dưới lầu, ồn ào náo nhiệt.

Cầu Mộ Quân cúi đầu nhìn cảnh tượng phía dưới, trên mặt tràn ra tươi cười.

Vị trí của bàn này có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng náo nhiệt dưới lầu, lại có thể nhìn thấy ánh trăng thật sáng trên cao, nghe nói Thích Ngọc Lâm đã mất rất nhiều tiền mới đặt được.

Thích Vi nhìn bánh Trung thu ở trên bàn bán khoán nửa ngày, chọn một cái vừa miệng cắn một miếng nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, nghe nói tết Trung thu này sẽ xuất hiện kinh hi đó!”

Cầu Mộ Quân hỏi: “Kinh hi gì?”

Thích Vi huých Thích Ngọc Lâm bên cạnh nàng một cái, Thích Vi cười nói: “Đợi rồi biết, đợi rồi biết.” Lại nhìn Thích Ngọc Lâm, hơi hơi cúi đầu, trên mặt nhẹ nhàng cười. Xem bọn họ như vậy, nàng đại khái đã đoán được một ít. Nhất định là Thích Ngọc Lâm lại làm cái gì mới mẻ rồi.

Ài, không biết khi nào thì nàng mới có thể quang minh chính đại ở bên Đoàn Chính Trung, để cho Thích Ngọc Lâm có thể theo đuổi hạnh phúc của chính hắn.

Bên cạnh, một người bộ dáng thư sinh lúc này đang nhìn trời làm thơ, thanh âm rơi vào trong tai bọn họ, mấy người cũng ngẩng đầu, nhìn ánh trăng tròn.

Lúc này, có ba người Đột Quyết từ dưới lầu đi lên, đi đầu là một người hơn hai mươi tuổi, áo bào màu hồng viền đen đẹp đẽ quý giá, áo choàng làm từ lông Bạch Hồ, trên mặt mang theo vài phần kinh thường, vài phần coi rẻ, ngay cả lên tầng vẫn nâng cao cằm. Người đằng sau cũng làm bộ không ai bì nổi, nhìn qua hình như là tùy tùng của người đi phía trước.

Trong kinh thành đều biết, mấy ngày nay Đại điện hạ Đột Quyết tới chơi, địa vị mấy người này nhất định không thấp, liền tránh xa.

Mấy người lên lầu, một tùy tùng trong đó lớn tiếng kêu lên: “Tiểu nhị!”

Tiểu nhị từ lâu đang vội vàng đưa rượu lên cho khách, nghe thấy tiếng kêu cao vút này, lập tức đi tới. Trong kinh thành còn nhiều quan to hiển quý, hơi vô ý sẽ đắc tội người không thể trêu vào.

Tùy tùng kia nói: “Không phát hiện gia chúng ta đến đây sao?”

Tiểu nhị xoay người nói: “Đắc tội các vị gia, hôm nay là ngày đặc thù, bàn trong quán sớm đã được đặt hết, vài vị gia có thể đến quán khác xem, cố gắng còn có thể chiếm được vị trí.”

Lời này vừa nói ra, tùy tùng kia liền tiến lên, đá tiểu nhị một cước ngã xuống đất, khay rượu trong tay tiểu nhị “xoảng” một tiếng rơi xuống.

Vốn mọi người đang ngâm thơ, ngắm trăng, cũng chưa chú ý tới động tĩnh bên này, tiếng vỡ này vang lên làm cho tất cả mọi người nhìn về phía này.

Tùy tùng dẫm nát tay tiểu nhị, nói: “Bây giờ còn chỗ chưa?”

Chưa để tiểu nhị nói chuyện, cầu thang liền vang lên tiếng “Cộp cộp cộp”, lập tức có người giống như chường quảy đi lên, đi đến trước mặt mấy người nói: “Đại gia, nô tài này đắc tội các vị đại gia, thỉnh đại gia đại lượng không so đo với kẻ tiểu nhân. Ngài tới đứng dịp, vừa vận có một bàn khách có việc đã đi rồi, tiểu nhân đưa ngài qua đó.”

Hai kẻ tùy tùng “Ha ha” cười to hai tiếng, lấy bội đao trong tay, vỗ hấn nói: “Ngươi cho gia chúng ta là loại người nào, một cái bàn tùy tiện có thể ngồi sao?”

Chường quảy gật đầu liên tục xin lỗi, lại hỏi: “Vậy mấy vị gia coi trọng cái bàn nào, tiểu nhân xem có thể an bài hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Xung đột

Chường quảy gật đầu liên tục xin lỗi, lại hỏi: “Vậy mấy vị gia coi trọng cái bàn nào, tiểu nhân xem có thể an bài hay không?”

Tùy tùng cung kính nhìn về phía chủ tử, người nọ hừ lạnh một tiếng, nhìn chung quanh một vòng sau, chỉ vào một cái bàn nói: “Bàn kia.”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu, lại thấy hấn chỉ vào bàn bọn họ. Lại nhìn nam tử mặt nhọn hơn hai mươi tuổi kia, lúc này hắn đang nhìn nàng chăm chăm, hơi cười đi về bên này.

Cầu Mộ Quân vội cúi đầu, rút lui vào bên trong.

Chường quảy vội đi theo, nhìn một bên là người Đột Quyết khí diễm kiêu ngạo vừa thấy đã biết là thân phận không bình thường, lại nhìn Thích nhị công tử bên này, không biết làm thế nào cho phải.

Nam tử mặt nhọn đi đến bên cạnh Cầu Mộ Quân, một bàn tay chuẩn bị chạm vào cằm nàng.

“Lại tiến về phía trước một chút thử xem.” Thích Ngọc Lâm bưng chén rượu, nhìn trong chén rượu nói.

Nam tử mặt nhọn quay đầu nhìn hấn, cười nói: “Vốn ta còn muốn nhìn con nhóc này, ngươi nói như vậy, ta thay đổi chủ ý, không bằng phá hư luôn con nhóc này, không cùng nàng ta lên giường thật đúng là không biết tốt xấu. Đêm nay, đại gia liền muốn nàng!”

Thích Ngọc Lâm nhanh tay, hất thẳng chén rượu vào mặt hấn.

Nam tử mặt nhọn có vẻ cũng biết chút võ công, nhưng tránh không kịp, bị hất trúng, vẻ mặt chật vật.

Hai tùy tùng kia lập tức rút đao, hô to một tiếng “Ngay cả Nhị vương tử Đột Quyết chúng ta ngươi cũng dám bắt kính!” Rồi bỏ tới Thích Ngọc Lâm.

Thích Vi vỗ bàn muốn động thủ, Thích Ngọc Lâm lại đứng lên trước nàng, chỉ mấy chiêu đã đoạt đao của hai kẻ kia, đánh ngã bọn họ.

Đột Quyết vương tử kia rút loan đao trên người đâm tới Thích Ngọc Lâm.

Cầu Mộ Quân nhìn mà cực kì kinh hãi, đứng lên nắm quần áo Thích Vi.

Đột Quyết vương tử chiêu chiêu hung ác, Thích Ngọc Lâm mặc dù không giống hấn mỗi chiêu đều muốn lấy tính mạng địch thủ, nhưng cũng không khách khí.

Đột Quyết vương tử không coi ai ra gì, Thích Ngọc Lâm ở Thích gia từ nhỏ cũng chưa từng sợ ai, hai người không ai nhường ai.

Võ công Thích Ngọc Lâm vẫn hơn một phần, vài lần áp đảo Đột Quyết vương tử, Đột Quyết vương tử giống như càng bị áp chế lại càng hăng, ngã lại đứng lên, lại đánh, khiến Thích Ngọc Lâm không thu tay được.

Tùy tùng vừa mới bị đánh ngã cầm đao muốn nhân cơ hội đánh lén, lại bị Thích Vi phi thân lên, một cước đá văng đao trên tay hấn, tiếp ở trong tay sau đó chuẩn bị giúp Thích Ngọc Lâm đối phó Đột Quyết vương tử.

Đột Quyết vương tử cười, nói: “Con nhóc này cũng rất được, biết công phu, tuyệt diệu! Có gan các ngươi sẽ giết ta, bằng không ta chắc chắn giết nam nhân, sau đó đem hai nữ nhân ném lên giường đùa bỡn một phen.” Nói xong, hấn nhìn Cầu Mộ Quân, lại nhìn Thích Vi nói: “Ngực nàng kia lớn hơn, sờ lên thật thích; chân của ngươi có lực, *** lên đủ chặt! Ha ha ha!”

“Ngươi!” Thích Vi cùng Cầu Mộ Quân xấu hổ, giận dữ đỏ mặt, còn chưa động thủ, Thích Ngọc Lâm lập tức đập vào gáy hấn nói: “Ngươi xem ta có dám giết ngươi hay không!”

“Ngọc Lâm biểu ca đánh nhau! Đợi chút, cho ta đánh với, cho ta đánh với!” Một giọng nói truyền đến, Sanh Dung công chúa đã chạy tới trước mặt Đột Quyết vương tử, vừa nhắc chân muốn đập, lại dừng ở giữa không trung, nhìn người trên mặt đất nói: “Người này nhìn hơi quen mắt?”

Đoàn Chính Trung đi phía sau nói: “Không được xằng bậy, là Nhị vương tử Đột Quyết.”

Sanh Dung buông chân, lúc này Thích Ngọc Lâm cũng buông hấn ra.

Đột Quyết vương tử từ trên đất đứng dậy, nhìn Sanh Dung công chúa và Đoàn Chính Trung, đã biết Thích Ngọc Lâm cũng không phải nhân vật đơn giản, liền hừ lạnh một tiếng đi xuống lầu, hai tùy tùng kia cũng vội đi theo.

Sanh Dung bĩu môi nói: “Đi rồi? Thật không lễ phép.”

Cầu Mộ Quân từ bên cạnh bàn đi tới, nhìn Liễu Vãn Bạch giả trang Đoàn Chính Trung, hỏi Thích Ngọc Lâm: “Không có việc gì chứ?”

Sắc mặt Thích Ngọc Lâm trầm xuống, nói: “Thực hối hận không giết hấn!” Nói xong, đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống, rót một chén rượu, đặt bình rượu “rầm” một cái xuống bàn, bưng chén rượu lên uống.

Cầu Mộ Quân vội đi qua nói: “Ngươi làm gì thế? Ta cùng Vi Vi không phải không có việc gì sao?”

Thích Vi cũng đến bên cạnh bàn, thờ phỉ ngồi xuống.

Sanh Dung cùng Đoàn Chính Trung đi tới, ngồi xuống hỏi: “Làm sao vậy, Vi Vi, các ngươi sao lại đánh nhau với tên mặt khi kia?”

Thích Vi không nói lời nào, Thích Ngọc Lâm cũng không nói, Đoàn Chính Trung nhìn về phía Cầu Mộ Quân, Cầu Mộ Quân cúi đầu nói: “Hấn đùa giỡn ta cùng Vi Vi, Thích nhị công tử liền đánh hấn.”

“Cái gì, tên mặt khi này cũng thật đáng đánh, ở trong cung đùa giỡn cung nữ, ra bên ngoài còn đùa giỡn các ngươi!” Sanh Dung tức giận nói.

Thích Vi cũng học Thích Ngọc Lâm rót một chén rượu, cau mày ăn một miếng bánh Trung thu rồi hỏi: “Ngươi sao lại ra ngoài, còn chạy đến nơi này?”

Sanh Dung nói: “Còn nói, ta chạy tới nhà ngươi, nương ngươi nói các ngươi đến nơi này, ta vội vàng chạy tới, nếu đến sớm một chút thì tốt rồi, có thể nhìn các ngươi đánh nhau.”

Thích Vi liếc nàng một cái, nói: “Vậy sao ngươi có thể ra ngoài, không phải ngươi có rất nhiều việc sao? Người bên cạnh cũng thay bằng người cũ rồi?”

Sanh Dung ha ha cười, nói: “Ừ, bánh Trung thu nơi này thật là đẹp!” Nói xong liền cầm lấy một cái ăn.

Cầu Mộ Quân nhìn nàng, cảm thấy nàng có chút khác so với trước đây.

Ánh mắt đảo qua trên người Đoàn Chính Trung già, ở trong lòng âm thầm cảm thán Liễu Ván Bạch già thật sự là quá giống, nếu không phải nàng gặp qua Đoàn Chính Trung trọng thương, thật đúng là không thể tin được đây lại là già.

Lúc này, bên cạnh lại xôn xao, Cầu Mộ Quân nhìn lại, chỉ thấy người ở vài bàn bên cạnh đều nhìn xuống dưới lầu, còn có người từ bàn khác chạy đến, cũng cúi đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên đường lớn trước lầu, hai đội mặc Thái Y*, còn có nữ tử đang múa, vừa múa vừa đi đến lầu. Ở giữa đội ngũ dùng tòa sen nâng một nữ tử, nàng kia ngồi trên tòa sen, Thái Y phiều phiều, giống như tiên nữ.

* Thái Y: Quần áo tơ màu, lụa nhiều màu sắc.

Cảnh đó làm cho tất cả khách nhân trên lầu đều thò đầu ra nhìn.

Đội khiêu vũ đi đến trước cửa lầu bọn họ đang ngồi thì dừng lại, nhảy múa ở phía dưới, làm cho mọi người vây đầy chung quanh lầu này.

Do có vị trí tốt, bọn họ chỉ cần đứng bên lan can là có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảnh phía dưới. Lúc này tâm tình Thích Ngọc Lâm có vẻ tốt lắm, tâm tình Thích Vi cũng tốt, cười nhìn về phía dưới lầu.

Một lát sau, nữ tử ở trên tòa sen chậm chậm đứng lên nhảy múa, dưới ngọn đèn, càng giống tiên nữ hạ phàm.

Nàng kia nhảy trong chớp lát, vung tay áo dài vào không trung, lại có muôn vàn cánh hoa từ trên trời bay xuống, Cầu Mộ Quân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, mới phát hiện thì ra là tầng cao nhất của các tòa nhà hai bên đường đều có người đứng, tung hoa xuống dưới.

Người chung quanh chặc chặc cảm thán, không nghĩ tới đúng lúc này, từ trên không lại có một cái đèn lồng thật lớn chậm rãi hạ xuống, cao chừng bằng một người, ánh nền màu vàng khiến giấy đèn lồng màu trắng chuyển thành màu vàng nhạt, bên ngoài đèn lồng không vẽ mỹ nhân đồ hoặc là tranh hoa điều ngư trù (1) như bình thường, mà là Hoa quế thủy mặc, toàn bộ đèn lồng cực kỳ giống trăng tròn trên trời cao.

(1) Tranh hoa điều ngư trù (hoa cô, chim chóc, cá, côn trùng) của Trung Quốc có nguồn gốc lâu đời. Kể từ đời Đường và đời Tống trở về sau, loại tranh này kết hợp giữa hội họa và văn học. Ở Á châu, từ thời Phục Hưng cho tới nay loại tranh đề tài bướm, thảo trùng, hoa cô không phải là hiếm. Nhưng những đề tài này trong lối họa sơn dầu Tây phương không hàm ý nghĩa tượng trưng văn học. Đó là nét đặc trưng của hội họa truyền thống Trung Quốc, khác biệt với lối họa sơn dầu Tây phương. Đã bao triều đại qua, các họa gia cũng rất thường là thi nhân, văn sĩ, dùng hội họa để tài đi những thi từ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Say rượu

Đèn lồng kia chậm rãi hạ xuống giữa đóa hoa, nữ tử đang múa trong đóa hoa sen liền đột nhiên bay lên, chân rời khỏi hoa sen, bay về phía đèn lồng như trăng tròn đang ở giữa không trung.

Bốn phía tiếng hoan hô như sấm dậy, mọi người vỗ tay kêu lên: “Hằng Nga bôn nguyệt! Hằng Nga bôn nguyệt!” (Hằng Nga bay lên mặt trăng) (1)

Cầu Mộ Quân cũng nhìn không chớp mắt cảnh tượng tuyệt đẹp này, lộ ra ánh mắt vui sướng.

Trong trời đêm, đột nhiên ở hai bên gian lầu chẳng một sợi dây mảnh không dễ nhìn, nữ tử bay đến không trung, tung dải lụa, đứng trước đèn lồng, kéo đèn lồng bay về phía lầu.

Đến khi nữ tử như Hằng Nga kia bay tới phía nàng, nàng mới giật mình bừng tỉnh, ngạc nhiên nhìn về phía Thích Ngọc Lâm.

Thích Ngọc Lâm chỉ cười nhìn nàng.

Tất cả là hấn làm, là vì nàng mà chuẩn bị!

Cầu Mộ Quân lại quay đầu lại, nàng kia đã bay đến trước mặt nàng.

Chỉ thấy nàng kia vươn tay, đem một chiếc bánh Trung thu vừa tròn vừa lớn cho nàng.

Cầu Mộ Quân nhìn Thích Ngọc Lâm bên cạnh, ánh mắt hẩn ý bảo nàng nhận bánh Trung thu.

Thích Ngọc Lâm nói:“Mở ra nhìn xem.”

Cầu Mộ Quân nhìn hẩn, chậm rãi tách bánh Trung thu kia ra, lộ ra một tờ giấy.

Rút tờ giấy trong bánh Trung thu, mở ra nhìn, đúng là tám chữ: “Chấp tử tay, cùng tử giai lão”. (Nắm tay nhau cho tới bạc đầu)

Có một thiếu niên hơn mười tuổi lên đến bên cạnh nàng, thò đầu vào nhìn, thì thầm:“Chấp tử tay, cùng tử giai lão.” Sao đó bỏ chạy, lớn tiếng hô:“Viết ‘chấp tử tay, cùng tử giai lão’! Chấp tử tay, cùng tử giai lão!”

Bốn phía tiếng hoan hô vang dậy, thư sinh đứng bên hồ lớn một tiếng nói:“Tình cảnh này, đêm trăng này, thật là giai nhân tài tử, thật sự là ‘Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên’ !” (Chỉ muốn làm uyên ương chứ không muốn làm thần tiên)

Mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cánh hoa bay đầy trời, nữ tử khiêu vũ bay đi, đèn lồng như trăng tròn bay lên trên không, quần áo nàng kia phấp phới hạ xuống trên tòa sen, bắt đầu khiêu vũ.

Cầu Mộ Quân cúi đầu, thân nhiên cười, không nói một câu.

Thích Ngọc Lâm nói:“Mộ Quân, ta chỉ nói ra tâm ý của ta, nàng không cần quá để ý, chúng ta trở lại ngồi đi.” Mấy người trở về, đã thấy Sanh Dung cùng Đoàn Chính Trung ngồi xuống, Sanh Dung thế nhưng lại uống rượu.

Thích Vi chạy tới nói:“Ngươi làm sao vậy, còn uống rượu, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn!” Nói xong định lấy bầu rượu của nàng.

Sanh Dung đẩy nàng nói:“Đừng động vào ta!”

Thích Vi ngạc nhiên nhìn nàng, lại nhìn về phía Đoàn Chính Trung, chỉ thấy hẩn bình tĩnh nhìn Sanh Dung, giống như không có chuyện gì.

Cầu Mộ Quân cùng Thích Ngọc Lâm cũng nhìn thấy, Thích Ngọc Lâm hỏi Sanh Dung:“Phong nha đầu, ngươi làm sao vậy? Uống như vậy, trở về không sợ ai mắng sao?”

Sanh Dung nhìn lại hẩn một cái, cầm bình rượu đổ vào miệng.

Đoàn Chính Trung đoạt lấy bình rượu trong tay nàng, thay nàng rót một ly.

Sanh Dung lấy chén rượu, uống một ly, bắt đầu khóc.

Thích Vi ngăn bàn tay lại định rót thêm rượu của nàng lại, hỏi:“Ngươi nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sanh Dung khóc càng lớn, nước mắt ào ào chảy xuống.

Cầu Mộ Quân đưa khăn tay cho Thích Vi, Thích Vi cầm khăn thay nàng lau nước mắt nói:“Làm sao vậy, ngươi nói đi?”

Sanh Dung nói:“Hẩn là người xấu! Ta muốn giết hẩn!”

Thích Vi vội la lên:“Rốt cuộc làm sao vậy, ngươi nói, ngươi muốn giết ai? Là ai bắt nạt ngươi sao?”

Sanh Dung khóc hồi lâu, mới nói:“Phụ hoàng muốn hẩn làm Phò mã, hẩn không làm, còn nói cho dù chết, hẩn cũng sẽ không làm.” Mấy người chấn động, Thích Vi vội hỏi:“Là tên tân khoa Trạng Nguyên kia sao? Vì sao? Hẩn vì sao không làm?”

Sanh Dung khóc nói:“Hẩn nói hẩn có vị hôn thê, lập tức sẽ thành thân, hẩn sẽ không phụ nàng ấy.” Nói xong, nàng lại đau lòng thêm vài phần, bưng chén rượu lên tiếp tục uống.

Thích Vi hỏi:“Vậy..... Hẩn bất kính như thế, phụ hoàng ngươi không giết hẩn sao?”

Sanh Dung nức nở nói:“Phụ hoàng nói muốn giết hẩn, ta xin phụ hoàng tha hẩn.”

“Vì sao?” Thích Vi kỳ quái nói.

Đây cũng là điều Cầu Mộ Quân muốn hỏi, theo tính cách của Sanh Dung chỉ sợ là muốn khiến cho hẩn chết không có chỗ chôn mới phải. Sanh Dung dựa vào trên bàn vui đầu khóc nói:“Ta không muốn hẩn chết, không muốn hẩn chết.....”

Thì ra là mối tình đầu, nàng thật sự yêu tân khoa Trạng Nguyên kia rồi, tiếc rằng người ta không yêu nàng. Cho dù nàng là con gái của hoàng đế, nói đến chuyện tình cảm thì cũng không làm gì được.

Nghe xong lời của nàng, trong lòng mọi người đủ loại cảm xúc, Cầu Mộ Quân cầu xin ông trời để nàng gặp được người nàng yêu, cũng sẽ yêu nàng; Thích Vi vui mừng vì người không hiểu chuyện như Sanh Dung cũng có ngày trưởng thành; Thích Ngọc Lâm nhìn thoáng qua Cầu Mộ Quân, chỉ cảm thấy bi ai giống Sanh Dung.

Sanh Dung lại tiếp tục uống rượu, Thích Ngọc Lâm nhìn nàng uống, cũng rót cho mình một ly, một hơi uống hết.

Thích Vi muốn khuyên, nhìn bộ dạng Sanh Dung lúc này lại khuyên không nổi, nói: “Chậm một chút, đợi ta với, ta uống cùng ngươi.”

“Được, nào, cạn chén! Ngọc Lâm biểu ca, ngươi cũng cạn chén!”

“Cạn chén!” Thích Ngọc Lâm vuron chén rượu nói.

Ba người cứ như vậy uống rượu, Cầu Mộ Quân nhìn về phía Liễu Vãn Bạch đang giả làm Đoàn Chính Trung, Liễu Vãn Bạch cũng nhìn nàng một cái, lộ ra ánh mắt không có biện pháp. Cầu Mộ Quân lại nhìn hần, dùng ánh mắt hỏi hần Đoàn Chính Trung có ổn không, không hiểu sao hần lại giả vờ không phát hiện.

“Đến, Mộ Quân tỷ tỷ, tỷ cũng uống, uống rượu, tỷ gả cho Ngọc Lâm biểu ca coi như hết.” Sanh Dung đưa chén rượu về phía nàng nói.

Cầu Mộ Quân xấu hổ nhìn Thích Ngọc Lâm, lại nhìn Liễu Vãn Bạch, nói: “Sanh Dung, uống ít thôi, lát nữa còn phải trở về.”

Sanh Dung bĩu môi nói: “Tỷ không uống, ta uống”

Nói xong lại nói với Thích Ngọc Lâm: “Ngọc Lâm biểu ca, cạn chén!”

“Nào, cạn chén!” Thích Ngọc Lâm nói, hai người cùng ngửa đầu uống cạn.

Sanh Dung lại rót rượu, nói với Thích Vi: “Vi Vi, ngươi nói, ngươi vừa mất ai, nói với ta, ta bảo phụ hoàng chỉ hôn giúp ngươi!”

Thích Vi đã uống đến đỏ mặt, cười nói: “Thôi đi, ngay cả chính ngươi còn chỉ không được, còn chỉ ta!”

Sanh Dung khịt khịt nói: “Vi Vi, ngươi cười ta, ngươi cười ta.....” Nói xong, tiếp tục rót rượu.

“Ta thích Mộ Quân tỷ tỷ, ta muốn nàng làm tẩu tử của ta, mỗi ngày chơi với ta.” Thích Vi cười, nói với Cầu Mộ Quân: “Mộ Quân tỷ tỷ, nào, cạn!” Bỗng nhiên nàng lâm bẫm: “A, tỷ không cạn.” Vừa nói, vừa tiếp tục uống rượu.

Tiếp tục uống, người bốn phía dần dần thừa thốt, nghe nói là ‘Tế nguyệt đại điển’ bắt đầu, mọi người đều đi xem ‘Tế nguyệt đại điển’.

Cầu Mộ Quân nói với Sanh Dung: “Sanh Dung, chúng ta đừng uống nữa, đi xem ‘Tế nguyệt đại điển’ đi.”

Sanh Dung không để ý tới nói: “Không được, ta muốn uống, đại điển gì đó có gì đẹp, ta muốn uống rượu, rượu uống tốt nhất! Vi Vi, ngươi thấy đúng không?”

“Ha ha, đúng, rượu uống tốt nhất.....”

Thích Ngọc Lâm tuy rằng cũng uống, nhưng bởi vì tư lượng tốt, mặt còn không đỏ khí không suyễn. Hai người kia thì thực sự đã say. Cầu Mộ Quân nhìn Liễu Vãn Bạch, ý bảo hần nghĩ biện pháp đưa Sanh Dung hồi cung, Liễu Vãn Bạch lại vẫn không nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Sự việc phát sinh

Thích Ngọc Lâm tuy cũng uống, nhưng bởi vì tư lượng tốt, mặt còn không đỏ khí không suyễn. Hai người kia thì thực sự đã say. Cầu Mộ Quân nhìn Liễu Vãn Bạch, ý bảo hần nghĩ biện pháp đưa Sanh Dung hồi cung, Liễu Vãn Bạch lại vẫn không nhìn nàng.

Sanh Dung đang uống, đột nhiên đứng lên nói: “Ta muốn giết hần, ta muốn chém đầu cả nhà hần!”

Liễu Vãn Bạch ẩn nàng ngồi xuống, nàng lại cầm lấy bầu rượu chạy đến lan can la to: “Chém cả nhà, ta muốn chém đầu cả nhà hần! Không! Ta muốn thiên hần, khiến cho hần không sinh con được, mỗi ngày hầu hạ ta!” Nói xong, muốn nhảy từ trên lan can xuống.

Liễu Vãn Bạch giữ chặt nàng nói: “Không đi từ chỗ này xuống được, phải đi bằng cầu thang, trở về rồi chém đầu cả nhà hần.”

“Được, mau, mau, ta muốn trở về! Ta muốn trở về giết hần, không! Thiên hần!”

Cầu Mộ Quân thấy có cơ hội mang Sanh Dung đi, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vội giúp Liễu Vãn Bạch dìu Sanh Dung xuống lầu. “Khoan, sao ngươi lại lấy mất cốc của ta, cho ta, cho ta.....” Thích Vi chạy tới, muốn lấy bầu rượu của nàng.

“Đây là của ta.....” Sanh Dung không cho, Thích Vi lại càng muốn, hai người loạng choạng ngã xuống đất tranh nhau bầu rượu.

Cầu Mộ Quân lại đi điu Thích Vi, nói với Thích Ngọc Lâm: “Người mau đỡ Vi Vi về nhà, thật đúng là, muốn để cho các nàng say ngã ở đây sao?”

Thích Ngọc Lâm lúc này mới có phản ứng, đứng dậy đỡ lấy Thích Vi nói: “Cha cũng sắp về rồi, chúng ta trở về đi, về rồi lại uống.”

“Không được, ta muốn uống ở đây, ta muốn uống!” Thích Vi còn giãy dụa muốn đi cướp bầu rượu của Sanh Dung, Thích Ngọc Lâm vừa kéo nàng xuống lầu, vừa nói: “Trong phòng ta có rượu, ngon hơn rượu nơi này, ta mang muối đi uống, chúng ta cùng nhau uống.”

Sanh Dung cũng nói: “Nhanh lên, ta cũng muốn đi xuống, ta muốn đi thiền hán làm thái giám!”

Liễu Văn Bạch cùng Cầu Mộ Quân đỡ Sanh Dung đi xuống lầu, xe ngựa theo từ trong cung ra đã đứng sẵn ở cửa, lúc này Thích Ngọc Lâm cũng đỡ Thích Vi lên một chiếc xe khác.

Cầu Mộ Quân chạy tới, giúp hán đỡ lấy Thích Vi, Thích Ngọc Lâm ở trên kéo Thích Vi lên xe ngựa. “Trở về trăm ngàn đừng uống nữa, nàng sẽ không chịu nổi.” Cầu Mộ Quân nói.

Thích Ngọc Lâm gật gật đầu, nói: “Nàng cũng trở về sớm đi, cẩn thận một chút, thuê xe ngựa, không cần đi một mình.”

“Đã biết, ta không có say. Người nhanh đưa nàng trở về.” Cầu Mộ Quân nói xong, thay hán khép rèm lại.

Thích Ngọc Lâm cùng Thích Vi lên xe ngựa đi rồi, Cầu Mộ Quân lại chạy tới bên Liễu Văn Bạch, Liễu Văn Bạch vừa đỡ Sanh Dung lên xe ngựa, có một tiểu thái giám nhanh chóng tiến lên hầu hạ nàng, Liễu Văn Bạch đứng ở phía dưới.

“Nếu hán nhìn thấy ‘Chi tiện uyên ương không tiện tiên’ hôm nay, chỉ sợ ngay cả tâm tình dưỡng thương cũng không có.” Liễu Văn Bạch nói.

Cầu Mộ Quân giải thích nói: “Không phải, ta chỉ là.....”

“Quên đi, để xem hán nói gì, tiếp tục như thế này, chỉ có thể để cho hán ra tay.” Nói xong, Liễu Văn Bạch đi về phía xe ngựa.

“Ta.....” Cầu Mộ Quân còn muốn nói, Liễu Văn Bạch lên xe, quay đầu nói: “Cầu đại tiểu thư tự trở về đi.” Nói xong liền vào xe ngựa.

Nhìn xe ngựa đi xa, trong lòng Cầu Mộ Quân rất không thoải mái.

Nếu để cho Đoàn Chính Trung nhìn đến cảnh tượng hôm nay, hán sẽ nghĩ thế nào? Nghe ý của Liễu Văn Bạch, hình như sẽ nói chuyện này cho hán, vậy tâm tình hán sẽ không tốt, có thể ảnh hưởng đến việc hán dưỡng thương hay không?

Ngày hôm sau, vốn định đi tìm Đoàn Chính Trung, lẳng nhăng nửa ngày, không thể đi, hôm sau nữa trong nhà lại có việc không thể ra ngoài, đến ngày thứ ba sau Trung thu, nàng mới ra cửa. Không nghĩ tới vừa mới vào quán trà, liền nghe được mọi người trong quán trà thảo luận vô cùng náo nhiệt.

“Ta cảm thấy rất có thể, người Thích gia cũng không dễ chọc.”

“Đúng đúng đúng, nghe nói vụ đánh nhau ngày đó, ra tay rất nặng, còn dùng đao!”

“Ha ha, các người không biết nhưng ta biết rất rõ ràng, chuyện ngày đó, ta chứng kiến từ đầu tới đuôi ...

“Nói mau nói mau, là đánh rất hăng sao? Thích nhị công tử thực sự đánh nhau với vương tử Đột Đột gì đó sao?”

“Đó là Nhị vương tử Đột Quyết, ngày đó trên lầu là hán ta gây sự trước, không nói một câu, liền đá tiểu nhị một cước, tiểu nhị kia ngã xuống đất, hình như ngã không nhẹ, nghe nói sau đó còn phải đi tìm đại phu!”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó không nói hai câu, lại muốn đánh cả chương quỳ, người xem Phùng chương quỳ là ai chứ, Đường lão bản là loại người nào, họ đều có hậu thuẫn, nhưng lúc thấy Nhị vương tử kia, vẫn phải khách khí nói bàn trong lầu cho hán tùy chọn một cái! Nhị vương tử kia chọn trướng bàn của Thích nhị công tử, tranh bàn không nói, còn dám đùa giỡn Cầu đại tiểu thư.....”

“Chuyện Thích nhị công tử muốn kết hôn với Cầu đại tiểu thư đã sớm huyền náo như vậy, hán sao có thể dễ yên?”

“Đó là đương nhiên! Cho nên, kế tiếp Thích nhị công tử liền đánh nhau với vị Nhị vương tử kia. Tuy rằng Nhị vương tử kia mang theo hai hạ nhân, đeo bảo đao, thần khí mười phần, nhưng Thích nhị công tử cũng không phải người dễ đối phó, người ta đã luyện qua võ công, vài chiêu đã đánh bại ba người kia. Nhị vương tử kia tức giận, không chỉ tức giận, ngay cả Thích tam tiểu thư cùng Cầu đại tiểu thư hán cũng dám trêu chọc, Thích tam tiểu thư cùng Thích nhị công tử đang chuẩn bị giết hán thì có hai người nữa đến, không biết sao lại không đánh nữa, Nhị vương tử cũng không nói câu nào liền bỏ đi.”

“Theo như người nói, vậy Đột Quyết vương tử thực sự có thể là bị Thích nhị công tử giết, tại kinh thành, người Thích gia còn có thể sợ ai? Còn có ai không dám đụng?”

“Nhưng lần này không giống, người đó là vương tử Đột Quyết, nghe nói đại diện hạ Đột Quyết đã tuyên bố, không giao hung thủ ra, không lấy mạng đền mạng, quyết không bỏ qua việc này!”

“Không khéo sẽ có chiến tranh?”

“Cũng có thể.”

“Nếu thật sự là do Thích nhị công tử giết, Hoàng Thượng sẽ trừng phạt Thích gia sao?”

“Không biết chừng, đều là suy đoán, ai biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“A, tiểu thư thỉnh vào bên trong!” Tiểu nhị tiến lại nói.

“Đó không phải là Cầu đại tiểu thư sao?” Những người vừa rồi đang bàn tán chuyện đánh nhau đều quay đầu lại nhìn Cầu Mộ Quân. Người đó vừa nói, những người khác đều nhìn về phía này, Cầu Mộ Quân vội rời đi. Ở cửa nghe được không đầy đủ lắm, những cũng đủ để cho nàng ngoài ý muốn. Nhị vương tử Đột Quyết đã chết, Thích Ngọc Lâm hôm kia đánh hấn bị hoài nghi.

Cầu Mộ Quân nhất thời hoang mang lo sợ, muốn đến Thích gia, lại cảm thấy đường đột, muốn biết rõ ràng tình huống, lại không dám hỏi người ngoài, huống hồ trải qua nhiều chuyện như vậy, rất nhiều người nhận ra nàng, nàng không dám tiếp tục ở bên ngoài, nghĩ tới nghĩ lui, chạy về nhà.

Đúng rồi, vương tử Đột Quyết chết, quan hệ đến quốc sự hai nước, chuyện lớn như vậy quan viên triều đình chắc chắn đều biết, bây giờ nàng không thể đi gặp Đoàn Chính Trung, hấn là có thể đi hỏi cha. Chân cha tuy rằng vẫn không thể đi, nhưng mỗi ngày vẫn đều quan tâm chuyện triều đình, cũng sẽ có bằng hữu cùng tới thương lượng một số việc với ông, chuyện lớn như vậy, cha khẳng định sẽ biết!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Sự việc phát sinh 2

Nghĩ, nàng liền bước nhanh chân hơn trở về Cầu phủ.

Vừa về Cầu phủ, nàng liền vọt vào thư phòng Cầu Vĩ, không đợi nàng nói chuyện, Cầu Vĩ liền nói: “Vội vội vàng vàng, làm sao vậy?”

Cầu Mộ Quân nói: “Cha, vương tử Đột Quyết đã chết phải không?”

“Sao con biết?” Cầu Vĩ kỳ quái hỏi

Cầu Mộ Quân nói: “Con nghe người bên ngoài nói, bây giờ đã truyền xa.”

Cầu Vĩ gật đầu: “Giờ ngọ hôm qua cha cũng mới biết tin, đêm hôm kia vương tử Đột Quyết bị người ta sát hại ở một ngõ nhỏ phía Thành Đông.”

Cầu Mộ Quân cả kinh, hỏi: “Đã tra ra là ai giết chưa?”

Cầu Vĩ lắc đầu nói: “Hai tùy tùng của hấn nói, lúc đó vương tử Đột Quyết sai bọn họ đi tẩu lẩu mua chân gà, chờ bọn họ trở về cũng không thấy người, sau lại tìm được thi thể hấn ở ngõ nhỏ. Sáng sớm hôm qua, Hoàng Thượng liền phái người điều tra, buổi chiều hôm nay Mã đại nhân sẽ đến, đến lúc đó ta hỏi lại xem đã điều tra đến đâu.”

Thấy Cầu Mộ Quân có vẻ khẩn trương, Cầu Vĩ hỏi: “Sao con đột nhiên lại quan tâm đến việc này?”

Cầu Mộ Quân nâng váy ngồi xuống nói: “Cha, ngài nói, nếu là Thích nhị công tử giết, Thích đại nhân bảo vệ nổi hấn không?”

Cầu Vĩ kỳ quái nói: “Vì sao hỏi như vậy?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, nói: “Hôm Trung Thu, Thích nhị công tử phát sinh xung đột với vương tử Đột Quyết, bây giờ bên ngoài đều truyền Đột Quyết vương tử là do Thích nhị công tử giết.”

Thần sắc Cầu Vĩ nghiêm túc nói: “Bên ngoài đều nói như vậy, vậy có thể triều đình đã tìm tới Thích nhị công tử, nếu Thích nhị công tử thật sự là hung thủ, vậy rất khó.”

Cầu Mộ Quân vội hỏi nói: “Sao lại vậy?”

Cầu Vĩ nói: “Nếu thật sự là Thích nhị công tử, triều đình chỉ cần giao Thích nhị công tử cho cho đại diện hạ Đột Quyết, nhưng theo tính tình Thích Tĩnh, hấn thà rằng hai nước giao chiến cũng sẽ không giao con mình ra, như vậy, Hoàng Thượng hoặc là sẽ làm Thích Tĩnh bất mãn, hoặc là sẽ làm Đột Quyết

bất mãn, người trước là nội ưu, người sau là họa ngoại xâm”

Lúc này Cầu Mộ Quân mới biết thì ra Cầu Vĩ lo lắng là an nguy quốc gia, còn nàng lại quan tâm Thích Ngọc Lâm có thể gặp chuyện không may hay không.

Nhưng mà nghe cha nói như vậy, chuyện này không tầm thường, đã không phải là chuyện mà thế lực Thích gia có thể giải quyết.

Cầu Vĩ ngẩng đầu, dường như nhìn ra nàng lo lắng cho Thích Ngọc Lâm, nói:“Bây giờ chỉ là bên ngoài đoán, con không cần để tâm, có lẽ vương tử Đột Quyết chết căn bản không có quan hệ tới Thích nhị công tử.”

Cầu Mộ Quân nhìn ông, gật gật đầu.

Đến buổi chiều, quả nhiên có người nhìn quen mắt đến, ở trong thư phòng Cầu Vĩ nửa ngày, Cầu Mộ Quân vẫn chú ý, đợi người vừa đi, liền lập tức vào thư phòng.

“Cha, thế nào rồi?”

Cầu Vĩ thở dài, nói:“Triều đình quả thật đi tới Thích phủ, buổi sáng ở Thích phủ giằng co nửa ngày, sau có Hòa phi cùng Tam Hoàng tử khuyên bảo, Thích Tĩnh mới đồng ý giao Thích nhị công tử ra, hiện tại Thích nhị công tử còn ở Hình bộ chịu thẩm vấn.”

“Này.....” Lo lắng hết cái này đến cái khác, Cầu Mộ Quân nhất thời gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải.

Ngày đó nếu không bởi vì nàng, Thích Ngọc Lâm có lẽ sẽ không xung đột cùng Đột Quyết vương tử kia. Vốn tưởng rằng có Sanh Dung ra mặt, vương tử Đột Quyết đã biết thân phận Thích Ngọc Lâm, sẽ không có chuyện gì, nào biết lại xảy ra chuyện như vậy. Thích Ngọc Lâm sẽ không ngóc đầu nổi lại chạy tới giết Đột Quyết vương tử chứ?

Trong lòng Cầu Mộ Quân thầm cầu nguyện, Cầu Vĩ còn nói thêm:“Mã đại nhân cùng vài vị đại nhân khác đoán, nếu thật sự Thích nhị công tử là hung thủ, thái độ Thích Tĩnh lại kiên quyết như vậy, Hoàng Thượng có khả năng sẽ không cúi đầu buông tha Thích nhị công tử mà sẽ lợi dụng lực lượng của Đoàn Chính Trung đến áp chế Thích gia.”

Nàng hiểu ý Cầu Vĩ, Thích Ngọc Lâm không phải hung thủ thì không sao, nếu là hung thủ, thì chắc chắn là lãnh ít dữ nhiều.

Còn có, nếu muốn áp chế, thậm chí diệt trừ Thích gia, vậy thì sẽ liên lụy tới Đoàn Chính Trung, vậy Thích Ngọc Lâm, Thích Vĩ, còn có Đoàn Chính Trung, Liễu Văn Bạch, bọn họ sẽ ra sao?

Mấy ngày nay mặc dù không tính là yên bình, ít nhất thì bên người nàng không có người lại vĩnh viễn rời đi, lúc này đây..... Rốt cuộc sẽ ra sao?

Cầu Vĩ cảm thán nói:“Ài, Hoàng Thượng độc sủng Đoàn Chính Trung, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn lợi dụng Đoàn Chính Trung đến áp chế Thích gia, thực có khả năng sau khi Hoàng Thượng băng hà, tân hoàng đăng cơ sẽ xuất hiện cục diện hoạn quan chuyên quyền, là mất nước.”

Điểm ấy Cầu Mộ Quân không lo.

Đoàn Chính Trung vẫn thầm mong bọn họ có thể bình an, hẳn cũng không phải thái giám thật, hẳn là sẽ không ở trong cung cả đời, cũng không muốn tranh đấu chính trị cả đời, hoạn quan chuyên quyền, hẳn mới không thêm làm!

Từ thư phòng đi ra, nghĩ tới nghĩ lui, Cầu Mộ Quân viết một phong thư, gọi một hạ nhân tới nói:“Đi tìm tam tiểu thư Thích gia, giao phong thư này cho nàng.”

“Đạ, tiểu thư.” Hạ nhân cầm phong thư liền lui ra. Cầu Mộ Quân nhủ mi, thầm mong nhanh đến ngày mai, hỏi thăm tin tức từ trong miệng Thích Vĩ. Sáng sớm ngày hôm sau Cầu Mộ Quân đến nhà gian cầu trà Thẩm Nhã. Lần này có vẻ nàng tới sớm, đợi thời gian một chén trà nhỏ, Thích Vĩ mới tiến vào. Thấy bộ dáng tiêu tụy của Thích Vĩ, trong lòng Cầu Mộ Quân đã sớm lạnh như băng.

Nàng chờ mong lại lo lắng nhìn Thích Vĩ, Thích Vĩ ngẩng đầu nhìn nàng, xoa xoa cái trán, thở dài mới nói:“Huynh ấy nói huynh ấy không giết, nhưng hỏi tôi hôm đó huynh ấy ở đâu, huynh ấy lại không nói, lại có người thấy huynh ấy xuất hiện gần hiện trường, chính huynh ấy cũng thừa nhận, nhưng hỏi huynh ấy đi đâu, huynh ấy lại không nói!”

Cầu Mộ Quân sốt ruột nói:“Hắn không ở nhà sao?”

“Ở nhà thì tốt rồi, nhưng mà ngày đó không biết sao huynh ấy lại đi ra ngoài, lại không nói với bất kỳ ai trong nhà, cũng không ai biết huynh ấy đi đâu, chính huynh ấy lại chết sống không nói, bây giờ thì hay rồi, cho dù người ta muốn nói huynh ấy không phải hung thủ cũng không có biện pháp!”

Cầu Mộ Quân kỳ quái nói:“Muội hỏi hắn chưa? Vì sao hắn không chịu nói? Còn có gì quan trọng hơn chuyện này?”

Thích Vĩ nói:“Đại lao Hình bộ không thể tùy tiện vào, bọn muội canh giữ ở bên ngoài, chỉ có cha muội cùng đại ca vào được, đại ca nói nhiều tức giận đến đánh huynh ấy, huynh ấy cũng không nói mình ở đâu, chỉ nói là không giết tên vương tử kia.”

“Vây..... Vây không có người nào khác bị hoài nghi sao? Tác phong vương tử Đột Quyết như vậy hẳn là đặc tội rất nhiều người chứ?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Thích Vi trả lời: “Nhưng nhị ca là người duy nhất dám đánh nhau cùng hần, lại đánh thắng được hần, còn nói muốn giết hần, người khác không nghi ngờ huynh ấy thì hoài nghi ai! Trong ngõ nhỏ kia lại không tìm ra bất kì manh mối nào, vương tử Đột Quyết lại bị chính bội đao của hần giết chết, ngay cả manh mối hung khí cũng không có.”

Thích Vi trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, nếu không tỷ đi hỏi hỏi nhị ca đi, tỷ hỏi khẳng định huynh ấy sẽ nói!”

“Thật vậy sao? Tỷ có thể đi sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Chứng có

“Thật vậy sao? Tỷ có thể đi sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Thích Vi đứng lên nói: “Đừng lo, cha muội có thể đưa tỷ vào, đi, bây giờ chúng ta phải đi tìm cha muội!” Thích Vi nói xong, kéo nàng đi.

Thích Tĩnh nghe Thích Vi nói, quả nhiên cũng cảm thấy có hi vọng giống như Thích Vi, lập tức liền an bài Cầu Mộ Quân vào đại lao Hình bộ.

Ngục tốt đưa nàng đi vào bên trong một gian nhà tù, đi tới cửa, ngục tốt nói: “Thích nhị công tử, có người đến gặp ngài.” Nói xong, gật đầu với nàng, tránh ra xa một chút.

Gian nhà tù này tuy rằng sạch sẽ hơn so với những gian khác, không ẩm ướt, âm u, nhưng vẫn rất khổ, cả gian tù chỉ có một cái bàn, một cái giường nhỏ, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy con gián bò qua trên tường.

Thích Ngọc Lâm ngồi ở trên giường, nhìn thấy nàng, trên mặt là ngoài ý muốn, lại kinh hãi, lại cô đơn, biểu tình phức tạp, chỉ có chính hần mới biết được cảm giác của mình khi nhìn thấy nàng.

Cầu Mộ Quân đến gần phòng giam, nhìn thẳng Thích Ngọc Lâm.

“Là người giết sao?” Nàng trực tiếp hỏi.

Thích Ngọc Lâm khẳng định đáp, “Không phải.”

Cầu Mộ Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi: “Vậy vì sao không nói ngày đó người ở đâu?” Thích Ngọc Lâm lại trầm mặc, rũ mắt nhìn mặt đất.

“Là..... Có gì khó nói sao? Có chuyện gì quan trọng hơn so với việc người bị coi là hung thủ chứ, cha người, Vi Vi đều vội muốn chết.” Cầu Mộ Quân chờ hần mở miệng, hần lại nhất quyết không nói.

Nàng không thể nể hà, sốt ruột nói: “Nếu người bị coi là hung thủ, có thể sẽ phải lấy mạng đền mạng, ngay cả cha người cũng không thể nào cứu người được. Còn có gì quan trọng hơn tính mạng, nếu người chết, những chuyện khác còn có ý nghĩa gì nữa?”

Lại im lặng, sau đó hần nói: “Ngày đó, ta ở trên nóc nhà nàng.”

“Người.....” Cầu Mộ Quân ngây ngẩn cả người, hỏi: “Người ở đó làm gì?”

“Ngắm trăng.” Thích Ngọc Lâm nói.

Cầu Mộ Quân hoàn toàn ngây dại, nhìn hần thật lâu không nói ra lời. Thích Ngọc Lâm cũng nhìn nàng không nói lời nào. Cuối cùng, nàng rốt cục lại hỏi: “Vậy có người khác thấy người không?”

Thích Ngọc Lâm lắc đầu.

“Người.....” Cầu Mộ Quân vừa tức giận lại bất đắc dĩ nói: “Người sao không ngủ được lại chạy tới nơi đó làm gì, cho dù người đến, sao người không gọi ta ra, dù sao ít nhất cũng có một người làm chứng cho người!”

Thích Ngọc Lâm cười, nói: “Sớm biết nàng nói như vậy, khi đó ta liền gọi nàng.”

“Người đừng cười! Bây giờ là lúc nào rồi!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng nói.

Thích Ngọc Lâm không cười nữa, cúi đầu.

Cầu Mộ Quân nhủ mảy, nói:“Ta trở về hỏi hạ nhân trong nhà, xem bọn họ có nhìn thấy người hay không, nếu có người nhìn thấy thì tốt rồi.”

Thích Ngọc Lâm nhìn nàng cười nói:“Thì ra nàng vẫn rất quan tâm đến ta.”

Cầu Mộ Quân tức giận nói:“Người còn như vậy, ta mặc kệ chết sống của người!”

Thích Ngọc Lâm vẫn rất vui vẻ, Cầu Mộ Quân tức giận, nói:“Tự người nghĩ lại xem ngày đó có gặp ai không, nhớ bảo trọng, ta đi đây!”

Cầu Mộ Quân rời khỏi ngục giam, Thích Ngọc Lâm nhìn bóng dáng của nàng, nhắm mắt lại suy sụp tựa vào cửa lao.

Mới ra cửa, Thích Vi liền chạy lên hỏi:“Thế nào thế nào? Mộ Quân tỷ tỷ, huynh ấy có nói không?”

Cầu Mộ Quân nhìn nàng, lại nhìn Thích Tĩnh đứng bên, ngượng ngùng cúi đầu.

Thích Vi mắt mát nói:“Huynh ấy vẫn không chịu nói đúng không, muội chi biết.....”

“Không phải.”

Nghe thấy lời này, Thích Vi có hy vọng, hỏi:“Huynh ấy nói gì?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, nói:“Hắn nói ngày đó hắn ở trên nóc nhà ta.”

“Cái gì? Huynh ấy chạy đến đó làm cái gì?”

Cầu Mộ Quân nhỏ giọng nói:“Có một buổi tối, chúng ta ở trên nóc nhà ta ngắm trăng.”

Thích Vi ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn về phía Thích Tĩnh, Thích Tĩnh mím môi không nói một câu.

“Thực xin lỗi.” Cầu Mộ Quân nói.

Thích Vi vội nói:“Xin lỗi cái gì, chuyện đó đâu có quan hệ gì đến tỷ, tỷ đâu có biết huynh ấy sẽ điên lên mà chạy đến nhà tỷ..... Đợi chút, không phải có người nhìn thấy huynh ấy ở ngõ nhỏ Thành Đông sao? Không phải chỗ đó cách Cầu phủ rất xa sao?”

“Này.....” Cầu Mộ Quân bị nàng nhắc tỉnh, cũng nghi hoặc, sau đó còn nói thêm:“Có phải hắn đến Thành Đông trước, sau đó mới chạy đến nhà ta hay không?”

“Vậy..... Vậy trước nửa đêm huynh ấy ở đâu? Thành Đông? Nơi đó không có thanh lâu ca phòng, huynh ấy hơn nửa đêm đến đó làm cái gì? Huống chi..... gần đây huynh ấy không hề đến những nơi đó, thậm chí buổi tối cũng không ra khỏi cửa.”

Thích Vi nói.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cầu Mộ Quân nói:“Ta nghĩ vẫn nên nhanh chóng tra ra hung thủ thật sự giết vương tử Đột Quyết, nhị ca muội nếu muốn nói, chỉ sợ đã sớm nói.”

Thích Vi cúi đầu xuống, Thích Tĩnh vung ống tay áo, rời đi.

Thích Vi vội nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, muội đi trước, xem cha muội có biện pháp nào không.”

“Ừ, muội mau đi đi, có tin tức liền nói cho tỷ biết.”

“Được.” Thích Vi nói xong, đuổi theo Thích Tĩnh.

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn Hình bộ, bắt đầu đi về phía trước.

Có nên đi tìm Đoàn Chính Trung không

Quên đi, tốt nhất không nên đi. Bây giờ trong lòng nàng đều là lo lắng cho Thích Ngọc Lâm, hắn nhìn thấy chỉ sợ sẽ mất hứng, tốt nhất là không gặp.

Vụ án của vương tử Đột Quyết vẫn không có manh mối, Đột Quyết nhận định Thích Ngọc Lâm chính là hung thủ, Thích Ngọc Lâm không nên được chứng cứ mình vô tội. Triều đình rơi vào đường cùng đã chuẩn bị đem Thích Ngọc Lâm giao cho Đột Quyết, nhưng Thích Tĩnh vẫn kiên trì, cho nên gia hạn kỳ hạn cuối là ba ngày sau.

Trong vòng ba ngày, nếu Thích Ngọc Lâm không nêu ra được chứng cứ chứng minh mình không phải hung thủ, vậy Thích Tĩnh sẽ không còn lý do tiếp tục kiên trì.

Triều đình phát ra thông cáo treo giải thưởng, treo giải thưởng mười vạn lượng tìm manh mối, dù hoặc như vậy, đương nhiên là có người đến cung cấp manh mối, chỉ tiếc đều là giả, qua tra khảo lập tức bị vạch trần.

Về sau, ở cạnh thông cáo treo giải thưởng có thêm thông cáo trừng phạt, nếu có người cung cấp manh mối giả, phạt hai mươi đại bản.

Kỳ hạn ba ngày đi qua rất nhanh, nhưng vụ án vẫn không có tiến triển, cho đến ngày cuối cùng cũng không có manh mối, nhưng, ngoài ý muốn, đã có người đến chứng minh Thích Ngọc Lâm vô tội.

Đến Hình bộ là một nữ tử xinh đẹp, tên Thi Thần Thần, hơn hai mươi tuổi, thanh thuần lại mang theo vài phần phong tình, cũng có không ít người biết nàng, nói nàng là hoa khôi một thanh lâu, nhưng mấy ngày hôm trước đột nhiên thay chính mình chuộc thân, tẩy duyên hoa, làm con gái đài hoàng.

Thi Thần Thần nói nàng có thể chứng minh Thích Ngọc Lâm không phải hung thủ, bởi vì ngày đó, Thích Ngọc Lâm ở cùng nàng.

Thì ra, lúc trước nàng là một trong số những người Thích Ngọc Lâm theo đuổi, nhưng nàng bán nghệ không bán thân, chưa bao giờ để cho người ta chạm vào nàng, sau Thích Ngọc Lâm tránh xa thanh lâu giữ mình trong sạch, Thích Ngọc Lâm đối với nàng chỉ là nhất thời hứng thú, nhưng nàng lại thật lòng với hắn. Mấy ngày hôm trước, nàng hạ quyết tâm thay chính mình chuộc thân, một mình ở tại một phòng nhỏ phía Thành Đông, sau đó hẹn Thích Ngọc Lâm gặp mặt, thời gian gấp gáp, đúng là tối hôm vương tử Đột Quyết chết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Kết thúc

Thích Ngọc Lâm đến, Thi Thần Thần đem tấm thân trong sạch của mình giao cho hắn. Nhưng lúc nửa đêm, sau khi hai người đã lưu luyến cùng ngủ, Thích Ngọc Lâm lại đột nhiên biến sắc, nói lúc trước là mình nhất thời hồ đồ mới có thể lên giường cùng nàng, hắn căn bản sẽ không lấy nàng, trừ bỏ tiền, hắn không thể cho nàng bất cứ thứ gì. Nói xong liền đi.

Thi Thần Thần hận hắn, cho nên lúc biết hắn bị nghi là hung thủ không chịu làm chứng cho hắn, đến hôm cuối cùng này, biết hắn thật sự phải chết, nàng vẫn không nỡ, mới đến đây nói ra sự thật.

Thích Ngọc Lâm thừa nhận những lời Thi Thần Thần nói là sự thật, hơn nữa hắn nói sau nửa đêm mới đến nóc nhà Cầu phủ.

Hình bộ lại tìm những người khác hỏi, tìm được ngọc bội Thích Ngọc Lâm để lại ở nhà Thi Thần Thần, thậm chí còn có tấm đệm trong đêm xuân của hai người..... Tuy rằng không tìm được hung thủ, cũng đủ căn cứ chính xác chứng minh Thích Ngọc Lâm không phải hung thủ.

Trong quán trà Thâm Nhã, Thích Vi nói tất cả mọi chuyện với Cầu Mộ Quân, sau hai người đều trầm mặc thật lâu.

Hồi lâu, Thích Vi thở dài, nói:“Giờ Ngộ hôm qua Nhị ca muội đã về nhà, nhưng chỉ ngồi ở trong phòng cả ngày, cũng không nói một câu.”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, vẫn không nói gì.

Sau khi chân tướng rõ ràng, Thích Ngọc Lâm ở trong miệng mọi người lập tức từ tay ăn chơi biến thành tình lang si tình.

Hắn từng ở trên lầu quán trà này, tuyên bố không bao giờ phong lưu trước mặt người nhiều như vậy, không bao giờ chạm vào nữ nhân khác nữa, khiến cho nàng tin tưởng hắn, hắn có thể chuyển tình với một người.

Kết quả, tất cả của hắn lại tái phát.

Cầu Mộ Quân biết, hắn yêu nàng, thực yêu, nhưng mà, tình yêu chỉ nói ngoài miệng, muốn thu lại liền thu lại.

Nàng nghĩ, nếu chưa từng gặp Đoàn Chính Trung, chưa từng gặp được tình yêu thực sự, hẳn nàng sẽ cảm động, sẽ muốn ở cùng Thích Ngọc Lâm, dù cho cả đời hắn không thể chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng.

Thích Vi nói:“Mộ Quân tỷ tỷ, muội biết, nhị ca muội chắc là không còn cơ hội, tuy rằng muội vẫn rất muốn tỷ có thể làm nhị tẩu của muội, nhưng muội cũng biết, làm thế rất miễn cưỡng. Nếu là muội, muội cũng sẽ không nguyện ý gả cho một kẻ không biết khi nào mới có thể sửa đổi. Muội không trách tỷ, cho nên muội hi vọng tỷ cũng không cần cảm thấy có lỗi với nhị ca, có lỗi với gia đình muội. Không nhất định gia đình muội coi trọng tỷ thì tỷ phải gả đến nhà muội. Ừm, muội nghĩ, về sau chúng ta coi như không có chuyện của nhị ca, chúng ta vẫn là bạn tốt, là tỷ muội như cũ, được không?”

“Vi Vi ... được.” Cầu Mộ Quân nhìn nàng, không nói nên lời, nặng nề mà gật gật đầu.

“Mộ Quân tỷ tỷ, mấy ngày nay nhị ca muội hẳn sẽ tìm đến tỷ, tỷ cứ nói thẳng với huynh ấy, không cần kiêng kỵ gì cả, về sau muội cũng sẽ khuyên huynh ấy không cần cố chấp, tỷ yên tâm.” Thích Vi săn sóc nói.

Cầu Mộ Quân cũng biết, đây là lúc nên chấm dứt hoàn toàn, cho dù nàng không thể quang minh chính đại ở cùng Đoàn Chính Trung, cũng phải nói cho Thích Ngọc Lâm, nàng đã hết hy vọng, bọn họ không bao giờ có hi vọng nữa.

Cầu Mộ Quân cầm tay Thích Vi đang đặt trên bàn nói:“Vi Vi, đáp ứng tỳ, về sau dù cho xảy ra chuyện gì, cũng không thể ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, được không?”

Thích Vi gật gù:“Được, đây cũng là điều muội muốn nói.”

Sau khi gặp Thích Vi, buổi tối, nàng liền nhận được tờ giấy Thích Ngọc Lâm hẹn gặp nàng.

Nàng lấy ra tất cả những tờ giấy Thích Ngọc Lâm gửi cho nàng, đốt hết.

Thích Ngọc Lâm yêu nàng, cái hấn muốn là tình yêu của nàng, mà không phải cảm động cùng đồng tình của nàng.

Nàng nghĩ, ngày mai sau khi nói rõ ràng với Thích Ngọc Lâm, nàng liền đi gặp Đoàn Chính Trung.

Nơi Thích Ngọc Lâm hẹn là nhà gian quán trà Thẩm Nhã, lúc nàng đến, hấn đã ngồi ở bên trong. Nàng ngồi bên cạnh bàn, hỏi:“Ngươi có khỏe không?” Hấn không trả lời, hỏi lại:“Nàng đã biết tất cả.” Cầu Mộ Quân cúi đầu cam chịu.

Thích Ngọc Lâm cố gắng làm cho giọng nói của mình vững vàng, nói:“Ngày đó, nàng ấy nói mình rời khỏi thanh lâu, trong người không có tiền, muốn rời khỏi nơi này, về nhà, trước lúc đi muốn gặp ta một lần cuối. Ta khi đó đã nghĩ, nàng muốn mượn tiền ta. Nàng không giống những nữ tử thanh lâu khác, mặc dù lang bạt phong trần, cũng là người sống trong bùn nhơ mà không nhiễm bẩn, ta liền đi, sau đó..... Ta có chút khâm phục tài tình của nàng, cương liệt của nàng, cũng không có ý định gì khác với nàng ấy.....”

Hấn cúi đầu, thống khổ nói:“Ta cũng không biết ta bị làm sao, cảm thấy mình giống như bị trúng bùa mê thuốc lú, liền..... Ta thậm chí hoài nghi có phải nàng ấy hạ được ta hay không..... Nhưng ta biết, nàng ấy không phải loại người như thế, nàng ấy cho rằng ta thật lòng muốn nàng ấy mới..

Hấn vừa nói như vậy, Cầu Mộ Quân đột nhiên nhớ tới một điều.

Ngày đó, Liễu Văn Bạch trước khi rời đi, đã nói ‘Tiếp tục như vậy, chỉ có thể để cho hấn ra tay’ sau đó, buổi tối ngày hôm sau, Thi Thần Thần liền hẹn Thích Ngọc Lâm ra ngoài, vương tử Đột Quyết chết nếu là trùng hợp, vậy chẳng phải cũng quá khéo sao?

Là Đoàn Chính Trung sao? Tất cả đều là kế hoạch hấn sắp đặt? Bởi vì muốn nàng cắt đứt với Thích Ngọc Lâm?

Như vậy cũng quá nhẫn tâm, chẳng may Thi Thần Thần không ra làm chứng, vậy Thích Ngọc Lâm không phải gặp nguy hiểm sao?

“Mộ Quân, hai ngày nay ta đã muốn buông tay, nhưng nghĩ đến điều đó ta lại cảm thấy sợ, ta không làm được, thật sự không làm được.....” Thích Ngọc Lâm nói.

Lúc này Cầu Mộ Quân cũng nghiêm túc nói:“Cho dù thế nào ta cũng sẽ không ở cùng ngươi. Ta cũng không muốn cô phụ ngươi, nhưng ta không làm được, cho dù không có chuyện trước kia, không có chuyện hôm nay, ta cũng không có cách nào khiến mình yêu ngươi. Ta chỉ hi vọng ngươi có thể quên ta, sống thật tốt, đi tìm hạnh phúc thuộc về ngươi.”

“Nàng chính là hạnh phúc của ta!” Thích Ngọc Lâm lập tức nói.

“Mộ Quân, ta nói rồi..... Ta chỉ muốn nàng để cho ta chờ nàng, ta xin nàng, được không?”

Nàng lắc đầu, nói:“Đây là lần cuối cùng ta một mình gặp ngươi, về sau, cho dù có Vi Vi, ta cũng sẽ không gặp ngươi. Ta cũng không muốn ở cùng ngươi, cũng không muốn mọi người luôn nghĩ rằng chúng ta là một đôi, tuy rằng..... Ta bị chồng ruồng bỏ, đã không còn danh dự gì đáng nói, nhưng dù sao, ta cũng còn nửa đời nữa phải đi.”

“Mộ Quân, nàng..... đừng tuyệt tình như vậy được không? Ta van cầu nàng, van cầu nàng, lúc ở cùng ta không phải nàng cũng cười, cũng động tâm sao? Ta thật sự sẽ sửa, thật sự!” Thích Ngọc Lâm lập tức giữ tay nàng lại.

Cầu Mộ Quân vội rút tay về, đứng lên nói:“Ngọc Lâm, ngươi không nên như vậy, ngươi dù cầu ta, ta chỉ sẽ cảm động, sẽ cảm thấy có lỗi ngươi, nhưng vẫn sẽ không yêu ngươi. Chúng ta dừng ở đây đi, ta đi đây.” Nói xong, nàng liền rời khỏi cái bàn.

Thích Ngọc Lâm lập tức đứng lên giữ chặt nàng nói:“Không, ta không buông tay, ta yêu nàng, muốn nàng, nàng không yêu ta, ta liền đợi cho nàng yêu ta!”

“Ngươi buông ra!” Cầu Mộ Quân bỏ tay hấn ra nói:“Ngươi dù muốn cái gì, ta cũng không có cách nào khác, dù sao chúng ta cũng không có hi vọng.”

Nói xong nàng liền đi mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Nhu tình

“Ngươi buông ra!” Cầu Mộ Quân hất tay hấn ra nói: “Ngươi dù muốn cái gì, ta cũng không có cách nào khác, dù sao chúng ta cũng không có hi vọng.” Nói xong nàng liền đi mở cửa.

“Mộ Quân--” Thích Ngọc Lâm đột nhiên kéo nàng vào trong lòng, gần như điên cuồng mà nói: “Ta không muốn chúng ta không có hi vọng, ta không muốn!” Nói xong, liền hôn lên môi nàng.

Nàng xoay đầu, dùng sức muốn đẩy hấn ra, lại không làm gì được, hấn ấn cái gáy của nàng, cuồng nhiệt hôn nàng.

“Thích Ngọc Lâm, ngươi buông ra, mau buông ra!” Cầu Mộ Quân muốn đá hấn, lại bị hấn lập tức đè lên trên bàn, thô bạo kéo vạt áo nàng ra, mỗi một đường lướt xuống dưới.

“Nếu ngươi không buông, ta sẽ kêu lên!”

Hấn nắm lấy cổ tay nàng, kéo vạt của nàng.

Cầu Mộ Quân hoàn toàn hoảng, hét to một tiếng: “Cứu mạng!”

Thích Ngọc Lâm đang muốn tháo đai lưng của nàng, cửa phòng lại mở, chỉ thấy tiểu nhị quán trà ngây ngốc đứng ở cửa. Cầu Mộ Quân nhân cơ hội đẩy Thích Ngọc Lâm trên người ra, kéo quần áo chạy ra ngoài.

Chạy rất xa, góc phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, nàng hoảng hốt, trốn vào một nhà gian khác bên cạnh. Nghe tiếng bước chân ngoài cửa đã đi xa, nàng mới bình tĩnh lại, quay người, thấy Đoàn Chính Trung đứng phía sau, không, phải nói là Liễu Ván Bạch.

“Phi lễ chó nhìn!” Liễu Ván Bạch nhanh chóng cúi đầu.

Nàng nhìn quần áo hỗn độn trên người, lúc này mới nhớ ra vì sao mình chạy đến đây, vội kéo lại quần áo, che khuất cái yếm màu trắng đang lộ ra một góc.

Liễu Ván Bạch hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bước chân, Liễu Ván Bạch vội mở ra cơ quan bên cạnh, nói: “Mau vào đi!” Cầu Mộ Quân không nói nhiều, lập tức đi vào bí thất. Thì ra phòng nàng vào lại là nhà gian chữ Thiên thứ hai.

Lúc xuống lầu, nàng nghe được phía trên có tiếng người vào cửa, sau đó Liễu Ván Bạch gọi một tiếng Du đại nhân.

Thì ra hấn ở chỗ này chờ người bàn chuyện.

Vào bí thất, sẽ gặp được Đoàn Chính Trung, trong lòng lại bắt đầu khẩn trương.

Dừng lại chỉnh quần áo, buộc chặt đai lưng, kiểm tra trước sau lại một lần mới yên lòng, ngẩng đầu đang muốn đi tiếp, lại phát hiện Đoàn Chính Trung đang đứng đối diện.

Hai lần nàng ngoài ý muốn thấy mặt hấn như vậy, tuy rằng mặt hấn rất đẹp, nhưng kiểu này rất dọa người.

Chân mới bước một bước nhỏ, nàng không dám nói hấn dọa người, mà chột dạ khiếp đảm giống như bị bắt quả tang.

Nàng cúi đầu nhìn mũi chân, hấn cũng không nói chuyện, xoay người vào phòng.

Cầu Mộ Quân đi theo.

Bởi vì còn bị thương, hấn đi rất chậm, nàng chậm rãi đi theo đằng sau, vẫn duy trì một khoảng lớn. Đi vào phòng, hấn ngồi xuống trước thư án trong phòng, nàng cũng ngồi ở trên giường.

Phía trên, tiếng nói của Liễu Ván Bạch cùng Du đại nhân cũng không lớn, chỉ nghe được loáng thoáng, nàng không nghe được gì, nhưng nhìn Đoàn Chính Trung tập trung như vậy, hình như có thể nghe được rành mạch.

Một lát sau, phía trên không còn thanh âm, hấn mới chậm rãi từ thư án đứng dậy.

Cầu Mộ Quân vội đi qua điu hấn, để hấn ngồi tựa vào trên giường.

Hấn lại nhìn nàng, nàng liền cúi đầu xuống.

Hấn nói: “Nàng như vậy, không giống bị phi lễ, mà giống cùng người yêu đương vụng trộm.”

Nàng đỏ mặt, ngẩng đầu hỏi: “Chàng biết?”

Hắn nói: “Nhìn bộ dáng vừa rồi của nàng, đoán.”

“Chàng cái gì cũng biết.” Cầu Mộ Quân lại cúi đầu.

Hắn cầm tay nàng nói: “Nàng không sao là tốt rồi.”

Dựa vào trên vai hắn, nàng nói: “Ta không sao, về sau cũng sẽ không có quan hệ cùng Thích Ngọc Lâm. Nhưng mà chàng có thể nói cho ta biết nguyên nhân thật sự của chuyện này không?”

“Cái gì mà nguyên nhân thật sự?”

“Ta cảm thấy tất cả những chuyện này đều là chàng tạo nên.”

“Vậy sao? Sao nàng lại cảm thấy như vậy?” Hắn hỏi.

Cầu Mộ Quân nói: “Trước tiên chàng an bài thi Thần Thần đi tìm Thích Ngọc Lâm, sau đó lại kê đơn hắn, làm cho hai người bọn họ cùng một chỗ, lại tìm người giết vương tử Đột Quyết kia, sau đó khiến cho Thích Ngọc Lâm bị người ta nghi ngờ, sau đó……”

“Sau đó ta lại để cho thi Thần Thần đến thay hắn làm chứng, trả lại trong sạch cho hắn…… Vòng vo qua lại, nàng thấy ta ăn no rồi việc sao?” Đoàn Chính Trung cười hỏi.

Cầu Mộ Quân nín lặng, cuối cùng hỏi: “Chắc chắn chàng có làm cái gì đó, mau nói!”

Hắn cười khẽ, “Ta chỉ bảo Liễu Văn Bạch động tay động chân với Thích Ngọc Lâm một chút thôi. Chẳng qua hắn trùng hợp lại bị kéo vào chuyện của vương tử Đột Quyết.”

“Vậy rốt cuộc chàng làm gì hắn?”

“Cho hắn dùng một chút thuốc.”

“Quả nhiên, chàng thực âm hiểm.” Cầu Mộ Quân đánh nhẹ lên đầu vai hắn.

Đoàn Chính Trung cười cười, không nói gì.

Nàng nhẹ nhàng sờ lên ngực hắn, nói: “Ta muốn nhìn vết thương của chàng.”

“Có gì đẹp mà nhìn.”

“Ta muốn nhìn, nhìn một chút thôi.”

“Sẽ làm nàng sợ.”

“Ta không sợ.” Nàng nói xong, đưa tay cởi quần áo hắn.

Mùi thuốc truyền đến, nàng nhìn tấm vải trắng băng miệng vết thương trên ngực hắn, đã không còn thấy máu, chỉ có nước thuốc chảy ra. Nhưng vừa nhìn thấy, nàng liền cảm thấy cả người vô lực, trong lòng cũng có chút co rút đau đớn. Nàng chỉnh lại quần áo hắn nói: “Ta không nhìn nữa.” Nhìn nữa trong lòng sẽ khó chịu.

Đoàn Chính Trung cười khẽ, “Nói rồi mà nhìn sẽ khiến nàng sợ.”

Nàng nhìn chăm chú sườn mặt hắn, không tự giác đưa tay chạm vào.

Hắn cũng nghiêng đầu, nhìn nàng, nhìn như vậy hồi lâu, hắn nói: “Ta nghĩ nàng muốn hôn ta.”

Cúi đầu cười thẹn thùng, lại ngẩng đầu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên miệng hắn, sau đó là cằm, cổ, còn có hàu kết nàng từng nhìn thấy.

Hắn hít một tiếng nặng nề.

Không có kinh nghiệm, lại có thể cảm thấy được hắn đang hưng phấn, nàng vồn vỏi, liếm liếm. Vỗ hôn, nhẹ nhàng mà dịu dàng, hôn xuống cổ hắn, xương quai xanh, lồng ngực rắn chắc. Hắn nặng nề mà thở, ôm chặt nàng, khiến cho nàng áp chặt vào người hắn.

Rời khỏi ngực hắn, cúi đầu, nàng liền thấy được phản ứng mãnh liệt dưới thân hắn cùng với biểu tình nhìn như thống khổ của hắn. Hình như, nàng phạm vào sai lầm rồi.

Hắn cầm tay nàng, đưa vào trong quần mình.

Nàng đột nhiên quay đầu đi, mặt nhanh chóng đỏ lên, nhưng không dám rút tay ra.

Cuối cùng, quần áo nửa người trên của nàng bị kéo đến thắt lưng, ngay cả cái yếm cũng bị cởi ra, vô lực nằm bên cạnh Đoàn Chính Trung quần áo chỉnh tề.

Hắn vuốt ve lưng của nàng, chậm rãi bình phục hơi thở.

“Khi nào thì chúng ta mới có thể cùng một chỗ?” Nàng nhẹ hỏi.

“Đợi vài ngày nữa đi, chờ thương tích của ta tốt hơn một chút.”

Nàng giật mình ngửa đầu nhìn hắn, hồi lâu mới phản ứng lại, đỏ mặt nói: “Ta không nói cái này, ta muốn nói.....” Cúi mắt xuống, nàng nói: “Ta muốn ở bên chàng mỗi ngày.”

Hắn cười, “Việc này so với việc kia phải đợi lâu hơn một chút.”

Nàng lại nhẹ đánh lên đầu vai hắn, “Ta không nói cái kia, ta nói cái này!”

“Ta biết, có được cái này rồi có thể mỗi ngày cái kia.”

Nàng đánh hắn vài cái, chu miệng nói: “Ta không để ý tới chàng nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Thỉnh cầu tứ hôn

Nàng đánh hắn vài cái, chu miệng nói: “Ta không để ý tới chàng nữa!”

Hắn thân nhiên cười, nói: “Chờ một chút.”

Là sao? Chờ một chút thì tốt rồi sao? Chờ một chút.....

Nàng ở trong lòng lặp lại lời hắn.

Nàng nghĩ hắn bị thương nàng có thể chiếu cố hắn, có thể mỗi ngày bón thuốc cho hắn, hắn đói bụng nàng có thể làm đồ ăn cho hắn, quần áo, giày của hắn đều do nàng chuẩn bị, trời lạnh, trước khi hắn ngủ nàng có thể ủ ấm chăn cho hắn, nàng cũng nghĩ bọn họ có thể có vài đứa con, con trai hoặc con gái, giống hắn hoặc giống nàng, như vậy mỗi ngày bọn họ đều vô cùng vui vẻ, cuộc sống cứ như vậy đến khi bạc đầu.

Chỉ cần nghĩ đến những điều này, chỉ sợ nằm mơ nàng đều có thể cười tỉnh.

Thấy nàng này giờ không nói gì, hắn hỏi: “Thật sự không để ý đến ta?”

Nàng trả lời: “Đúng vậy, không để ý tới chàng.” Đột nhiên lại hỏi: “Liễu Văn Bạch có thể đến hay không?” Bị hắn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của bọn họ, nàng mắc cỡ muốn chết được.

Hắn trấn an nói: “Hắn không dám.”

“Vậy nhờ hắn đến đây thì sao?”

Hắn nói: “Hắn nếu dám nhìn nàng, ta khiến cho hắn không nhìn được nữa.”

“Người xấu.” Nàng cười nói.

Ngày hôm sau, liên tục được hung thủ sát hại vương tử Đột Quyết. Hình bộ cùng đại diện bên Đột Quyết thẩm tra hai tùy tùng kia, rốt cục tìm ra lời nói thật.

Thì ra, tối hôm đó, ở đầu đường vương tử Đột Quyết thấy một nữ tử rất có tư sắc, liền tiến lên nói muốn mua một đêm của nàng kia, không nghĩ tới nàng kia lại mắng hắn vài câu liền rời đi. Lòng hắn mang hận, theo nàng kia đi thành đông, ở nơi không người sai tùy tùng che miệng nữ tử kéo vào ngõ nhỏ, ở ngõ nhỏ vương tử Đột Quyết muốn cưỡng bạo nàng kia, tùy tùng đứng ở bên ngoài ngõ nhỏ. Ai ngờ tùy tùng mới đứng ở bên ngoài không bao lâu, từ ngõ nhỏ liền không có động tĩnh, chờ đến khi bọn hắn cảm thấy kỳ quái chạy vào xem, mới phát hiện nàng kia đã đi mất, ngực vương tử Đột Quyết bị đâm một đao, đã tắt thở.

Bọn họ đoán hắn là vương tử Đột Quyết thấy nàng kia dịu dàng yếu đuối, nên không phòng bị, kết quả nhất thời vô ý, bị nàng rút ra chính bội đao của

hắn, đâm hắn một đao.

Bọn họ sợ Đại điện hạ trừng phạt, lại sợ mất mặt mũi của Đột Quyết, thương lượng liền bịa ra mấy câu, không nói ra sự thực.

Có manh mối này, Hình bộ nhanh chóng tìm được nữ tử bị vương tử Đột Quyết đùa giỡn ngày đó, là con dâu nhà nghèo, vừa thấy quan, liền đem chuyện vì tự vệ mà sát thủ giết chết vương tử Đột Quyết nói thẳng ra.

Chân tướng rõ ràng, triều đình cùng Đột Quyết đương nhiên lại tranh chấp.

Đột Quyết đương nhiên muốn giết nữ tử lấy mạng đền mạng, triều đình lại không chấp nhận, vốn là thiếu nữ tử bị hại lại bị phạm vào tội giết người. Tranh chấp đến tranh chấp đi, cuối cùng lấy cuộc thi Xúc Cúc quyết định, hai phương quyết định lấy luật Xúc Cúc định án: Bên nào xúc cúc, bên đó thắng.

Như vậy, vốn chỉ là cuộc thi Xúc Cúc bỗng nhiên trở thành chuyện ai ai cũng quan tâm. Cuộc thi lần này, hai bên đều không muốn thua, bởi vì nếu thua, sẽ trở thành sỉ nhục vĩnh viễn của mình.

Cầu Mộ Quân cùng Thích Ngọc Lâm hoàn toàn kết thúc, Thích Sóc Ly lại là kẻ muốn giết nàng diệt khẩu, còn làm Đoàn Chính Trung bị thương, ai nàng cũng không muốn gặp, cho nên, hôm diễn ra Xúc Cúc trong cung nàng không đi.

Ngày thi đấu, ngay cả Hoàng Thượng đã nằm trên giường nhiều tháng cũng đến, Hoàng hậu, các vị phi tần, Hoàng tử, Công chúa, quần thần văn võ, gia quyến đại thần cùng với sứ thần Đột Quyết, đều sớm ngồi, bộ dáng giống như sẵn sàng đón đầu quân địch.

Thích Ngọc Lâm đã tẩy thoát hiểm nguy, cũng tham gia trận đấu.

Gặp lại hắn, trên mặt hắn không còn tươi cười như gió xuân nữa, đôi mắt cũng không còn lộ ra vẻ đào hoa nữa, tuy rằng khuôn mặt kia vẫn rất tuấn tú, nhưng thần sắc lại trầm tĩnh.

Điều này làm cho Liễu Văn Bạch không khỏi có chút giật mình.

Trận đấu bắt đầu, Thích Ngọc Lâm giống như con thỏ xổ lồng, không ngừng áp đảo đội bên Đột Quyết.

Cuối cùng, Đột Quyết thua, đại điện hạ Đột Quyết cực kì tức giận.

Hoàng Thượng đương nhiên cũng nhìn ra trong trận đấu vừa rồi, Thích Ngọc Lâm lập công lớn, cao hứng nói với hắn: “Thích Ngọc Lâm, hôm nay ngươi lập đại công, trăm sẽ thỏa mãn một thỉnh cầu của ngươi, cho dù là thỉnh cầu gì, chỉ cần không vi phạm trung hiếu nhân nghĩa, trăm đáp ứng ngươi.”

Thích Ngọc Lâm quỳ gối trước mặt hoàng thượng, khẳng định nói: “Thích Ngọc Lâm khẩn cầu Hoàng Thượng chỉ hôn cho thần.”

“A?” Hoàng Thượng nở nụ cười vài tiếng, nói: “Thích lão nhị vẫn là tình lang si tình, được, ngươi nói, ngươi muốn tiểu thư nhà ai?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Chính là con gái Cầu hầu gia, Cầu Mộ Quân.”

Liễu Văn Bạch kinh hãi: Xong rồi, thế này phiền toái lớn.

Sắc mặt Hoàng Thượng thay đổi một chút, đột nhiên hỏi Liễu Văn Bạch: “Chính Trung, không phải trăm đem nàng cho ngươi rồi sao?” Liễu Văn Bạch cúi đầu nói: “Hoàng Thượng ngài đã quên, lúc trước nô tài đã bỏ nàng rồi.”

Hoàng Thượng nhìn Thích Ngọc Lâm, trầm mặc một chút, nói: “Nếu nàng đã bị Chính Trung bỏ, vậy cũng không có gì không được, trăm đáp ứng.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Thích Ngọc Lâm mừng rỡ nói.

Buổi chiều, Cầu Vĩ từ trong cung hồi phủ, nói cho Cầu Mộ Quân chuyện hôn sự. Nàng còn tưởng rằng mình nghe lầm, sững sờ một hồi lâu. Hồi lâu, nàng mới hỏi: “Cha, đây là sự thật?”

Cầu Vĩ gật gù đầu, nói: “Cha biết, lúc trước con đã quyết định không có liên quan gì với hắn nữa, nhưng hiện tại là Hoàng Thượng ban thưởng hôn, tuy rằng không hạ chỉ, nhưng vẫn là miệng vàng lời ngọc, có bách quan làm chứng.”

“Hoàng Thượng vì sao lại hạ chỉ? Hắn hạ một lần còn chưa đủ, còn muốn hạ lần thứ hai, hắn vẫn còn nhớ?? Trí nhớ sao lại tốt như vậy!” Cầu Mộ Quân không không chế được

“Mộ Quân!” Cầu Vĩ nói: “Là Thích Ngọc Lâm trong trận đấu Xúc Cúc hôm nay cầu Hoàng thượng tứ hôn, tuy rằng lần này cũng là tứ hôn, nhưng không giống lần trước. Cha vẫn cảm thấy Thích Ngọc Lâm có lòng với con như thế, có thể phó thác chung thân.”

“Con.....” Cầu Mộ Quân không biết nói với cha như thế nào, vung tay, cực kì tức giận lại vô thố lao vào phòng mình, đóng cửa lại. Cái nhìn của cha là như vậy, nàng chỉ có thể đặt hi vọng lên Đoàn Chính Trung. Nhưng đây là..... Đây là Hoàng Thượng hạ chỉ, hắn có thể có cách gì? Chẳng lẽ nàng thật sự phải gả cho Thích Ngọc Lâm?

Không được, nàng nhất định sẽ không gả cho Thích Ngọc Lâm, cho dù đào hôn nàng cũng sẽ không gả! Bây giờ nàng hận không thể lập tức đi tìm Đoàn Chính Trung, nhưng nhìn sắc trời bên ngoài, chỉ có thể lại chờ thêm một đêm. Thích Ngọc Lâm, tại sao hắn có thể làm như vậy, sao có thể như vậy!

Vốn, nàng còn nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lúc trên Nhạn Lai sơn, lúc ở trên nóc nhà ngấm trăng, Trung thu..... Tất cả đều tốt đẹp như vậy, hấn tiêu phí tâm tư vì nàng như thế, mà nàng lại tàn nhẫn với hấn như vậy, nàng vẫn luôn hồ thẹn với hấn, nhưng hôm nay, một chút tình cảm còn sót lại kia cũng đã mất.

Đây không phải bức hôn sao? Không phải bắt buộc nàng sao?

Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, hấn sẽ làm như vậy. Sớm biết như vậy, nàng liền theo cha tiến cung, như vậy ở lúc Thích Ngọc Lâm cầu chỉ nàng nhất định sẽ không đồng ý, may ra còn có chút cơ hội. Nhưng bây giờ.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Phản kích

Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, hấn sẽ làm như vậy. Sớm biết như vậy, nàng liền theo cha tiến cung, như vậy ở lúc Thích Ngọc Lâm cầu chỉ nàng nhất định sẽ không đồng ý, may ra còn có chút cơ hội. Nhưng bây giờ.....

Khi đó hấn Liễu Văn Bạch cũng ở đó, trở về nhất định hấn sẽ nói cho Đoàn Chính Trung. Đoàn Chính Trung..... Đoàn Chính Trung chắc sẽ sốt ruột? Không biết hấn có nghĩ ra biện pháp nào không, lại không biết hấn có thể khống chế được cảm xúc hay không, xúc động sẽ ảnh hưởng đến miệng vết thương.

Nhưng mà, chắc là không thể nào, cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua bộ dáng hấn không khống chế được cảm xúc, cũng chưa nhìn thấy hấn xúc động bao giờ.

Không nghĩ tới sáng sớm hôm sau, nàng đang muốn ra ngoài, Thích Tĩnh cùng Thích Ngọc Lâm lại đến đây..... Mang theo sính lễ.

Nghe thấy tin tức này, nàng lập tức vọt vào chính đường.

Cầu Vĩ lập tức nói:“Mộ Quân, sao có thể vô lễ như thế, mau trở về phòng đi!”

Cầu Mộ Quân không đáp lời, đứng ở trong chính đường, nhìn thẳng Thích Ngọc Lâm.

Thích Ngọc Lâm cũng nhìn về phía nàng, trong mắt là chấp nhất chân thật đáng tin.

Cầu Vĩ còn nói thêm:“Người tới, diu tiểu thư đi.”

Thích Tĩnh cười nói:“Cầu đại nhân, ngài và ta cũng không phải là người cổ hủ, hai đứa nó đã sớm quen biết, Cầu tiểu thư nếu đã đi ra liền đến đây đi.”

Cầu Vĩ cười cười, Cầu phu nhân đi kéo Cầu Mộ Quân ra ngoài, Cầu Mộ Quân đột nhiên chạy ra ngoài, ở bậc thang bởi vì đi quá nhanh, ngã sấp xuống đất.

“Mộ Quân!” Thích Ngọc Lâm vội vàng chạy tới đỡ nàng.

“Đừng chạm vào ta!” Cầu Mộ Quân đẩy hấn ra, từ trên đất đứng lên, chịu đựng đầu gối vừa đau vừa rát đi đến một bên.

“Mộ Quân!” Thích Ngọc Lâm đuổi theo, giữ nàng lại.

“Ta biết, nàng trách ta, hận ta, nhưng ta thật sự không thể buông nàng, Mộ Quân, gả cho ta, cả đời ta sẽ đối tốt với nàng.” Hấn sốt ruột nói.

Cầu Mộ Quân lạnh lùng cười nhìn hấn, nói:“Người là kẻ tiểu nhân!”

“Đoàn Chính Trung là quân tử sao?” Về mặt Thích Ngọc Lâm bi thương nói:“Hấn kết những mưu lợi riêng, lấy thú tính úp voi, tham lam vô sỉ, ta chỉ muốn nữ nhân ta yêu nhất, hấn muốn lại là quyền thiên hạ, những việc ta làm so với hấn không đáng kể! Nhưng nàng vẫn yêu hấn, ta không phải tiểu nhân, chỉ là ta không chiếm được trái tim của nàng. Mộ Quân, bây giờ ta rốt cục tin nàng cũng không yêu ta, nhưng mà, ta muốn cho mình thêm một ít thời gian, ta muốn ta có thể tiếp tục chờ nàng, chờ nàng yêu ta. Ta ép nàng lần này, chỉ một lần này thôi.”

“Vậy sao? Người chắc chắn ta sẽ ở bên người nửa đời còn lại sao? Người có dám khẳng định người sẽ lấy một người sống, mà không phải một thi thể sao?” Cầu Mộ Quân lạnh lùng nói.

Thích Ngọc Lâm lắc đầu nói:“Không, nàng sẽ không, nàng không phải người sẽ tự sát, lúc trước gả cho Đoàn Chính Trung, nàng không tự sát, bây giờ gả cho ta, nàng cũng sẽ không tự sát. Ta sẽ có, sẽ có nửa đời còn lại của nàng.”

Cầu Mộ Quân không để ý đến hấn, đi về phía phòng mình.

Thích Ngọc Lâm nhìn bóng dáng của nàng lảo lảo nói: “Mộ Quân, tha thứ cho ta, ta sẽ bồi thường, ta sẽ dùng cả đời để bồi thường”

Cha con Thích gia ở Cầu phủ đợi một ngày, ăn cơm, chọn ngày, ngày mười tháng chín sẽ thành thân. Còn bảy ngày. Cha con Thích gia vừa đi, Cầu Mộ Quân liền muốn đi tìm Đoàn Chính Trung, đang ở trong phòng chuẩn bị, có người gõ cửa. Đột nhiên, nàng nói: “Vào đi.” Là một nha hoàn trong phủ, Tiểu Thúy, nàng vừa tiến đến, liền đóng cửa lại.

“Không cần đi, hấn đã đưa tin tức đến đây.” Tiểu Thúy nói.

Cầu Mộ Quân sững sờ nói: “Tiểu Thúy người.....”

Tiểu Thúy bừng tỉnh, nói: “Là ta.”

Lần này, đúng là giọng của Liễu Văn Bạch.

Cầu Mộ Quân kinh ngạc, nói: “Sao người lại tới đây?”

Liễu Văn Bạch đến gần nàng nói: “Hai ngày nữa sẽ có một tiểu thái giám trong cung đến, cô nghĩ biện pháp để cho hấn vô tình thấy bằng chứng cô ái mộ Thích Ngọc Lâm, ví dụ như thơ tình, thư hay gì đó. Hấn nhất định sẽ giao cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng là người lòng dạ hẹp hòi, biết cô muốn gả cho Thích Ngọc Lâm như vậy, nhất định sẽ không để cho cô được như ý, có lẽ sẽ nghĩ biện pháp đổi ý tứ hôn.”

“Như vậy được không? Hoàng Thượng thật sự sẽ đổi ý?”

Liễu Văn Bạch nói: “Cô không tin ta cũng phải tin Trung Trung ca của cô đi, đây là hấn nói, ta chỉ truyền lời.” Cầu Mộ Quân gật gù đầu.

“Tốt lắm, ta đi đây.” Liễu Văn Bạch nói một tiếng, liền lui ra.

Chứng cứ?

Cái gì có thể chứng minh nàng yêu Thích Ngọc Lâm, lại dễ để cho tiểu thái giám vô ý nhìn thấy đây? Trầm tư một lát, nàng ngồi vào án thư, mở giấy ra.

Một người yêu một người khác, trong đầu lúc nào cũng sẽ nghĩ đến bóng dáng người kia, cho nên cô nương gia nếu vẽ bức họa của ai, nhất định có ý với hấn.

Nghĩ, nàng liền vẽ một bức họa Thích Ngọc Lâm, sau đó lại đề một câu ở bên cạnh: ‘Chấp từ tay, cùng từ giai lão’. Nhìn tờ giấy này, nàng nghĩ Hoàng Thượng nếu nhìn thấy, nhất định sẽ tức giận, sau đó nghĩ biện pháp không cho nàng gả đi. Không cho một nữ tử được như ý, biện pháp tốt nhất không phải khiến nàng không thể cùng người nàng ái mộ đến với nhau sao? Hắc, Đoàn Chính Trung cũng thật gian!

Từ đó, Cầu Mộ Quân ngày ngày chú ý động tĩnh ở chính đường, chờ người trong cung đến.

Quả nhiên đến ngày thứ ba, có một thái giám tuổi trẻ mang theo người tới Cầu phủ, thì ra là Hoàng Thượng ngự ban thưởng một đôi chén bạch ngọc.

Hừ, giả mù sa mưa, biết rõ thanh danh Thích Ngọc Lâm ở bên ngoài không tốt, còn đưa một đôi chén uống rượu giao bôi đến.

Cầu Mộ Quân có kinh nghiệm lúc trước ở Đoàn phủ bị Đoàn Chính Trung bắt được, lần này lại làm ngựa quen đường cũ. Đem bức họa kia đề ở bên đường tiểu thái giám sẽ đi qua. Chính mình núp vào một bên.

Cầu Vĩ đưa thái giám ra chính đường, thái giám mang theo người từ cửa trước đi đến, quả nhiên thấy được bức họa trong bụi hoa.

Thái giám tùy tiện liếc qua tờ giấy, liền tình cờ đặt giấy vào trong lòng.

Ở chỗ nấp nhìn mục đích đã đạt được, Cầu Mộ Quân rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kế tiếp, nàng hấn là không cần lo lắng nhiều lắm, Hoàng Thượng nhìn thấy tờ giấy này, lại có Liễu Văn Bạch ở bên thêm vào một hai câu, liền đại công cáo thành.

Trong cung, Liễu Văn Bạch đang bóp chân cho Hoàng Thượng, thái giám đi Cầu phủ liền đến phục mệnh. “Hoàng Thượng, chén bạch ngọc đã đưa đến, Cầu đại nhân nói cảm tạ thánh ân.” Hoàng Thượng từ từ nhắm hai mắt không lên tiếng, Liễu Văn Bạch nói: “Hoàng Thượng đã biết, đi xuống đi.”

Thái giám còn nói thêm: “Nô tài ở Cầu phủ trong lúc vô ý nhặt được một thứ, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.” Nói xong, hấn liền đem tờ giấy trong lòng trình lên.

Liễu Văn Bạch cầm tờ giấy, mở ra đưa cho Hoàng Thượng. Nghĩ rằng, Cầu Mộ Quân này thật lợi hại, làm giống như thật. Hoàng Thượng nhận tờ giấy, nhìn bức họa kia, lại nhìn những chữ bên cạnh, nhất thời sắc mặt âm trầm xuống. Liễu Văn Bạch hỏi thái giám: “Đây là nhặt được trong Cầu phủ?”

“Hồi tống quản, đúng vậy.”

“Tốt lắm, người lui xuống đi.” Liễu Văn Bạch nói.

“Dạ, Hoàng Thượng, Đoàn tổng quản, nô tài cáo lui.” Thái giám nói xong, rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Tiếp nhận

“Dạ, Hoàng Thượng, Đoàn tổng quản, nô tài cáo lui.” Thái giám nói xong, rời khỏi phòng.

Liễu Văn Bạch nói: “Hoàng Thượng, xem ra Cầu đại tiểu thư cùng Thích nhị công là một đôi uyên ương! Nô tài còn tưởng rằng, Cầu đại tiểu thư không muốn nên Thích nhị công tử mới xin Hoàng Thượng tứ hôn.”

“Chấp tử tay, cùng tử giai lão, hừ!” Hoàng Thượng nói: “Trẫm sẽ không cho người đắc ý!”

Liễu Văn Bạch hỏi: “Hoàng Thượng không bằng lấy lý do Thích gia là hoàng thân quốc thích, không thể cưới người bị chồng bỏ lại tái giá như Cầu Mộ Quân, chỉ hôn cho Thích Ngọc Lâm người khác đi.”

Hoàng Thượng nghĩ nghĩ, nói: “Chính Trung, vì sao người lại bỏ nàng?”

Liễu Văn Bạch trả lời: “Khi đó nô tài cảm thấy Cầu Mộ Quân này không tuân thủ nữ tắc, rất có khả năng đã có tư tình với người khác nên bỏ nàng. Bây giờ nghĩ lại, nghĩ ngợi của nô tài thật ra rất đúng, nói không chừng nàng ta đã sớm có quan hệ bí mật với Thích Ngọc Lâm.”

Hoàng Thượng nói: “Người chỉ đoán, không có chứng cứ mà Cầu Vĩ không nói gì sao?”

Liễu Văn Bạch nói: “Nô tài vì nể mặt Cầu Vĩ nên không cố ý đi tìm bằng chứng Cầu Mộ Quân không tuân thủ nữ tắc, cũng không lấy danh ‘dâm dật’ bỏ nàng, mà là lấy lý do ‘nhiều lời’ để bỏ nàng.”

Hoàng Thượng lại hỏi: “Vậy nàng có ‘nhiều lời’ nói nhảm khắp nơi hay không?”

Liễu Văn Bạch thành thật đáp: “Dạ, không.”

Hoàng Thượng mỉm cười nói: “Chính Trung, trẫm biết quan hệ giữa người và Thích Tĩnh không tốt.”

“Hoàng Thượng,.....”

“Bây giờ người có cơ hội khiến Thích Tĩnh tức giận, nên sử dụng thế nào đây?” Hoàng Thượng nói.

Liễu Văn Bạch hỏi: “Ý của Hoàng Thượng là?”

Hoàng Thượng cười nói: “Thích Ngọc Lâm muốn kết hôn với con gái của Cầu Vĩ, sinh lễ đã mang đến, người lại đem con dâu chưa qua cửa của hấn về phủ của người, làm phu nhân của người. Người nói xem Thích Tĩnh có thể không tức giận sao?”

Liễu Văn Bạch sợ đến mức tim đập mạnh, nói: “Hoàng Thượng muốn nô tài đón Cầu Mộ Quân về? Nhưng nô tài đã bỏ nàng rồi.”

Hoàng Thượng nói: “Trên hưu thư, lý do người viết tất cả đều do người tin lời đồn đãi bịa chuyện, cho nên người chính là vô lý mà bỏ vợ, như thế không được. Trẫm hạ chỉ, hưu thư này trở thành phế thải.”

“Nhưng nàng cùng Thích Ngọc Lâm,..... vậy cũng đã phạm vào điều cấm rồi.”

“Người vừa mới nói không có chứng cứ đó sao, hơn nữa cho dù nàng ‘dâm dật’, nhưng hưu thư lại viết là ‘nhiều lời’, vậy hưu thư cũng không có công hiệu. Trẫm lệnh cho người, phải đưa con gái của Cầu Vĩ về phủ, không được bỏ!” Hoàng Thượng kiên quyết nói.

Liễu Văn Bạch ngây người trong chốc lát, mới giả bộ bất đắc dĩ nói: “Nô tài tuân chỉ.”

Hoàng Thượng vuốt cằm râu, nhìn hấn đắc ý nở nụ cười.

Liễu Văn Bạch hiểu được, hấn và Cầu Mộ Quân đều bị Đoàn Chính Trung tính kế.

Giới lăm Đoàn Chính Trung, đã sớm nghĩ ra cách như vậy. Chỉ người khác cho Thích Ngọc Lâm gì chứ, kết quả là trực lợi đưa Quân Quân muội tới tay hấn. Cái này chính là ‘một mũi tên hạ hai con chim’ mà, ha ha, rốt cục có thể cùi khô bóc lừa mỗi ngày.

Sáng sớm, Cầu Mộ Quân ở nhà chờ thánh chỉ của Hoàng Thượng, kết quả lại chờ được tiếng chuông trống báo nhiệt, âm thanh càng đến càng gần.

Cầu Mộ Quân nói: “Là nhà ai đón dâu sao? Sao lại sớm như vậy?”

Nha hoàn bên cạnh nói: “Đúng vậy, cũng không có nghe nói hôm nay nhà ai làm việc vui?”

Một lát sau, âm thanh kia lớn hơn nữa, sau đó vẫn vang như vậy, hình như là đứng ở cửa nhà mình.

Nha hoàn nói: “Tiểu thư, không đúng, rõ ràng là ở đứng ở trước cửa nhà chúng ta, chẳng lẽ Thích gia lại tới nữa?”

Cầu Mộ Quân run lên, nói: “Người ra bên ngoài nhìn xem, có chuyện gì.”

“Vâng, tiểu thư, bây giờ nô tỳ đi ngay.” Nha hoàn nói xong, liền ra cửa phòng.

Chẳng được bao lâu, nha hoàn hồng học chạy về, hét lớn: “Tiểu thư tiểu thư, là Đoàn tổng quản trong cung, hân mang theo người đến.”

“Cái gì?”

Cầu Mộ Quân kinh ngạc, không biết chuyện gì xảy ra, vội hỏi nói: “Vậy hân tới làm gì?”

Nha hoàn nói: “Cái này..... nô tỳ không hỏi.”

“Mau, mau đi nhìn xem, xem hân tới làm gì?” Cầu Mộ Quân vội nói.

“Dạ, tiểu thư.” Nha hoàn lại chạy ra ngoài.

Đoàn Chính Trung, hân tới làm gì? Không phải Hoàng Thượng không có cách nên muốn đón nàng tiến cung làm phi tử chứ? Chết tiệt, nàng nghĩ đi đâu vậy, điều này sao có thể! Vậy hân tới làm gì?

Nàng sốt ruột đi qua đi lại trong phòng, không được ra cửa trước chờ. Đường như đợi thật lâu mà nha hoàn vẫn không trở về. Đang lúc nàng gấp đến mức muốn tự chạy đến tiền viện, nha hoàn đã trở lại. Lúc này, biểu tình trên mặt nàng càng sốt ruột hơn vừa nãy.

“Tiểu thư! Đoàn tổng quản, Đoàn tổng quản hân.....” Nha hoàn chạy không kịp thở, Cầu Mộ Quân càng sốt ruột hỏi: “Nói chậm một chút, hân muốn làm gì?”

Nha hoàn nói: “Đoàn tổng quản, hân đến lấy người!”

“Hả?”

Cầu Mộ Quân ngăn cả người, nha hoàn lại xua tay nói: “Không đúng không đúng, hân tới đón người!”

“Đón ta làm gì?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Nha hoàn rút cục thở từ từ, nói: “Hân nói hưu thư trở thành phế thái, tới đón người về Đoàn phủ!”

“Cái gì?” Cầu Mộ Quân hoàn toàn ngây dại, duyệt những lời này ở trong đầu vô số lần mới hiểu được ý nghĩa. Hưu thư trở thành phế thái, tới đón nàng.....

Hân không phải không thể ở bên nàng mới bỏ nàng sao? Sao bây giờ lại có thể tới đón nàng?

Nghĩ không ra, trong lòng lại không kim chế được mà kích động, nàng nhịn không được ra khỏi phòng, len lén vòng đến tiền viện.

Tiếng pháo liên thanh, đội ngũ hơn mười người chỉnh tề, hai tổ sư phó chiêm trống, còn thêm một đại khiếu tám người nâng. Đội ngũ lớn như vậy, lúc trước đón dâu hân chỉ dùng khiếu bốn người!

Lúc này, chỉ nghe Cầu Mộ Quân nói: “Hưu thư lúc trước là giấy trắng mực đen viết rõ ràng, Đoàn tổng quản lần này đến đây, sửa miệng lại nói hưu thư trở thành phế thái, không biết là có ý gì?”

Liễu Văn Bạch nói: “Ý gì tiểu tể (con rết) vừa rồi đã nói qua, hưu thư viết lung tung, phụ nhân hiền lành đoan trang, cũng không phạm vào lỗi gì. Lúc trước bỏ nàng thật sự là oan uổng rất lớn. Cho nên lần này tiểu tể đến đón phụ nhân về.”

“Đoàn tổng quản, ngày trước tiểu nữ đã được Hoàng Thượng chính miệng tứ hôn cho nhị công tử Thích gia, hoàng mệnh không thể trái, Đoàn tổng quản vẫn nên trở về thi hôn.” Cầu Mộ Quân trầm mặt nói.

Liễu Văn Bạch cười nhẹ, nói: “Hoàng Thượng quả thật đã chính miệng tứ hôn, nhưng đó là Hoàng Thượng không biết Mộ Quân vẫn là thê tử của tiểu tể, nếu biết, Hoàng Thượng sao có thể hạ chỉ như thế, chỉ hôn cho người đã có chồng?”

“Đoàn Chính Trung, người không nên ép người quá đáng!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng nói.

Liễu Vắn Bạch vừa cười vừa nói: “Sao nhạc phụ đại nhân lại nói như vậy. Lúc trước tiểu tể cùng phu nhân cũng được Hoàng Thượng chỉ hôn, nay nghĩ lại sai lầm ngày trước nên tiểu tể muốn tới bồi tội với nhạc phụ nhạc mẫu và phu nhân, lại đón phu nhân hồi phủ. Sao nhạc phụ đại nhân lại cảm thấy tiểu tể ép người quá đáng?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Tranh chấp

Liễu Vắn Bạch vừa cười vừa nói: “Sao nhạc phụ đại nhân lại nói như vậy. Lúc trước tiểu tể cùng phu nhân cũng được Hoàng Thượng chỉ hôn, nay nghĩ lại sai lầm ngày trước nên tiểu tể muốn tới bồi tội với nhạc phụ nhạc mẫu và phu nhân, lại đón phu nhân hồi phủ. Sao nhạc phụ đại nhân lại cảm thấy tiểu tể ép người quá đáng?”

“Ngươi.....” Cầu Vĩ thịnh nộ nói: “Con gái của Cầu Vĩ ta lại để cho ngươi gọi đến thì đến, bảo đi thì đi sao, bây giờ tiểu nữ đã là con dâu Thích gia, Cầu mẫu sẽ không để cho nàng lại tiến vào cửa Đoàn phủ!”

Liễu Vắn Bạch cũng chậm rãi nói: “Tiểu tể vốn định hòa bình đến bồi tội, hòa bình đón phu nhân về phủ, không ngờ nhạc phụ lại không thông tình đạt lý như thế. Nếu tiểu tể không đón được phu nhân về, cũng chỉ đành đi xin Hoàng Thượng chủ trì công đạo.”

“Đoàn Chính Trung, đây là ngươi nói đấy!” Một giọng nói từ sau lưng truyền đến, đúng là Thích Tĩnh cùng Thích Ngọc Lâm đến.

Liễu Vắn Bạch quay đầu lại, nói: “Thích đại nhân, người cũng đến rồi.”

Thích Ngọc Lâm nói: “Đoàn Chính Trung, ngươi có ý đối nghịch với Thích gia sao?”

Liễu Vắn Bạch cười nói: “Thích nhị công tử, ngươi nói quá lời, bản tổng quản chỉ tới đón phu nhân của mình về nhà mà thôi.”

“Cái gì mà phu nhân của ngươi, Mộ Quân là thê tử chưa qua cửa của ta!”

“Thích nhị công tử, nói thê tử bản tổng quản là phu nhân chưa qua cửa của ngươi, ngươi cũng quá coi thường người khác rồi đấy.” Liễu Vắn Bạch thay đổi sắc mặt, lạnh giọng nói.

Thích Tĩnh nói: “Đoàn Chính Trung, hai nhà Thích - Cầu đã đính ước hôn sự, Cầu tiểu thư chính là người Thích gia ta. Người Thích gia, dù là ai cũng đừng hòng mang đi!”

“Vậy sao? Nếu Thích đại nhân và nhạc phụ đại nhân không để cho bản tổng quản đón phu nhân hồi phủ, vậy bản tổng quản cũng chỉ có thể đi tìm Hoàng Thượng xin lấy lại công đạo.”

Thích Tĩnh nói: “Được, bây giờ lão phu sẽ cùng ngươi tiến cung, xin Hoàng Thượng phân giải!”

Liễu Vắn Bạch hừ một tiếng, nói với đội ngũ ngoài cửa: “Các ngươi chờ ở đây, chờ ta trở về liền đón phu nhân hồi phủ!”

“Vâng, lão gia!” Bọn người hầu lớn tiếng trả lời.

Nói xong, Thích Tĩnh, Thích Ngọc Lâm, Đoàn Chính Trung cùng với Cầu Vĩ được người nâng cùng nhau vào cung. Đến cửa tẩm cung Hoàng Thượng, Thích Tĩnh lớn tiếng hỏi tiểu thái giám đứng ngoài cửa: “Hoàng Thượng đâu?”

Tiểu thái giám nói: “Bẩm Thích đại nhân, Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, nói không cho bất cứ ai làm phiền.”

Thích Tĩnh đẩy tiểu thái giám ra, trực tiếp đi vào.

Đi vào trong tẩm cung, Hoàng Thượng nằm trên giường mềm phía sau rèm, đưa lưng về bên ngoài, một tiểu thái giám đứng bên cạnh. Mấy người đứng ở trước rèm. “Thần cung thỉnh Hoàng Thượng thánh an.”

“Ừ.” Hoàng Thượng khàn khàn lên tiếng: “Các ngươi đến có chuyện gì?”

Thích Tĩnh nói: “Thích Tĩnh xin hỏi Hoàng Thượng, lời Hoàng Thượng chính miệng nói có tính không?”

Hoàng Thượng nói: “Trẫm có khi nào thì nói không giữ lời sao?”

Thích Tĩnh còn nói thêm: “Vây ngày đó Hoàng Thượng chỉ hôn con gái của Cầu đại nhân cho thứ tử Thích Ngọc Lâm của thần. Bây giờ sinh lễ đã đưa, hôn kỳ cũng định, lại có người muốn đoạt con dâu Thích gia ta, đây là coi rẻ vương pháp, coi rẻ Thánh Thượng, có phải đã phạm vào tội đại nghịch bất kính đúng không?”

“Hả? Là ai to gan vậy?”

Lúc này, Liễu Văn Bạch nói: “Hoàng Thượng, nô tài xin thỉnh tội với Hoàng thượng.”

Hoàng Thượng chậm rãi quay người, nhìn bên ngoài, nói: “Chính Trung cũng đến à, người lại có tội gì?”

Liễu Văn Bạch nói: “Mấy tháng trước Hoàng Thượng gả con gái Cầu đại nhân cho nô tài, nô tài lại lung tung cho nàng tội danh rồi bỏ nàng. Sau nô tài càng nghĩ càng hối hận, làm như thế không chỉ khiến cho phu nhân nô tài bị oan, cũng phạm vào tội khi quân, cho nên nô tài xin thỉnh tội với Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng nói: “Cái gì, người nói người vô căn cứ viết thư hù dọa, bỏ con gái Cầu ái khanh? Người thật to gan!”

Liễu Văn Bạch lập tức quỳ xuống mà nói: “Nô tài đáng chết, Hoàng Thượng thứ tội! Nô tài sau đó cũng hối hận vạn phần cho nên rút kinh nghiệm xương máu, nô tài quyết định thỉnh tội với nhạc phụ Cầu đại nhân, lại đón phu nhân trở về. Không ngờ Thích đại nhân lại ngăn cản, khẳng khái nói phu nhân nô tài là con dâu nhà hần.”

“Đoàn Chính Trung người.....” Thích Tĩnh lập tức nói: “Hoàng Thượng, Đoàn tổng quản đã bỏ vợ, sao có thể dối ý, Cầu tiểu thư nay đã là người của Thích gia, sao có thể để Đoàn Chính Trung nói một câu liền đón đi!”

Hoàng Thượng nói: “Nếu Đoàn phu nhân thật sự không phạm lỗi, vậy Đoàn tổng quản bỏ vợ như thế là vô lý. Nếu thế hần đón Đoàn phu nhân trở về, cũng là việc nên làm.”

“Nhưng ngày đó Hoàng Thượng chính miệng đáp ứng, gả Cầu tiểu thư cho thần!” Thích Ngọc Lâm sốt ruột nói.

Hoàng Thượng nói: “Đó là trăm không biết Cầu tiểu thư vẫn là Đoàn phu nhân, nếu đã có chồng còn gả cái gì, lại nói tiếp, đây cũng là do các người không nói rõ sự tình.”

“Hoàng Thượng.....”

Hoàng Thượng lại lật người, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Đoàn tổng quản, người đã biết sai, tội khi quân này bây giờ trăm sẽ không trị người, để người nhớ kỹ. Người bồi lễ Cầu gia, đón phu nhân trở về đi.”

“Nô tài khấu tạ Hoàng Thượng!” Liễu Văn Bạch quỳ lạy nói, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Cầu Vĩ cũng nói: “Hoàng Thượng, Đoàn tổng quản tới đón tiểu nữ song hoàn toàn không phải thật tình thành ý muốn tiểu nữ làm phu nhân mà chỉ muốn làm khó Thích đại nhân. Lúc tiểu nữ còn ở Đoàn phủ cũng phải nhận hết khuất nhục, thần khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Hoàng Thượng không kiên nhẫn nói: “Vừa rồi Đoàn tổng quản cũng nói hần biết sai rồi, về sau hần sẽ đối tốt với con gái người. Được rồi, trăm mệt mỏi, tất cả lui xuống đi.”

“Hoàng Thượng!”

Tiểu thái giám đứng bên nói: “Thích đại nhân, Hoàng Thượng đã nghỉ ngơi, ngài vẫn nên để ngày khác lại đến đi.”

“Hoàng Thượng, nô tài cáo lui trước.” Liễu Văn Bạch nói xong, rời khỏi cửa.

Thích Tĩnh từ bên trong nổi giận đùng đùng đi ra. Ngoài cửa Liễu Văn Bạch cười với người đằng sau, nói với Cầu Vĩ: “Nhạc phụ, mau trở về thôi, tiểu tể sẽ bồi tội với ngài trước mặt mọi người.”

Cầu Vĩ hừ lạnh một tiếng, được thái giám nâng ra cửa cung.

Thích Tĩnh nhìn chằm chằm Liễu Văn Bạch nói: “Đoàn Chính Trung, chuyện lần này lão phu sẽ không bỏ qua !”

Liễu Văn Bạch cười nói: “Thích đại nhân không phải luôn không bỏ qua bản tổng quản sao?”

Thích Ngọc Lâm thất thần nhìn hần nửa ngày, đột nhiên cười ha hả. Cười xong rồi vô lực ngồi phịch xuống đất.

“Đi!” Thích Tĩnh kéo hần, phẫn hận rời đi.

Liễu Văn Bạch làm cái Lan Hoa Chi (1), vuốt vuốt tóc, bộ dáng say mê nói: “A, bản tổng quản thật đúng là thiên tài —” Nói xong, nhấc áo choàng, đi xuống bậc thang lăm lăm: “Đi, đón phu nhân!”

(1) Lan hoa chi: ngón tay điệu đà xếp thành hình hoa lan

Lại đến Cầu phủ, đã không thấy Cầu Vĩ đâu nữa. Cầu phu nhân đang ở trong chính đường ôm Cầu Mộ Quân khóc.

Liễu Văn Bạch đi đến trước mặt các nàng nói: “Nhạc mẫu, phu nhân rửa sạch oan khuất là chuyện tốt, vì sao người khóc thương tâm như vậy?”

Cầu Mộ Quân liếc trắng mắt, cúi đầu nói: “Mẹ, đừng khóc, con gái không sao, nếu người không tin, qua vài ngày con gái sẽ về gặp người.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Trở về Đoàn phủ

Cầu Mộ Quân liếc trắng mắt, cúi đầu nói: “Nương, đừng khóc, con gái không sao, ngại nếu không tin, qua vài ngày con gái liền về gặp ngài.”

Cầu phu nhân đẩy nàng ra, khóc lớn chạy ra chính đường. Cầu Mộ Quân kêu một tiếng “Nương”, vội đuổi theo.

Liễu Văn Bạch ngăn nàng lại nói: “Phu nhân muốn đi đâu, lúc này cũng không còn sớm, trước cùng bản tổng quản trở về đã. Đúng rồi, có mang theo hươu thư không?”

Cầu Mộ Quân đẩy hân ra, còn muốn đuổi theo, Liễu Văn Bạch nói với hạ nhân: “Còn không mau dìu phu nhân lên kiệu!”

“Dạ, lão gia.” Nha hoàn phía dưới chạy lên, muốn dìu nàng. Cầu Mộ Quân đẩy các nàng ra, tự mình đi ra ngoài, lên kiệu. Liễu Văn Bạch lên ngựa, tiếng pháo, tiếng chiêng trống lại vang lên, như đội ngũ đón dâu chậm rãi đi về phía Đoàn phủ.

Đến Đoàn phủ, cổ kiệu dừng lại, màn trước mắt bị vén lên, Cầu Mộ Quân đi ra khỏi kiệu, tiểu nha hoàn đứng ngoài cửa đỡ nàng. Nàng lơ đãng nhìn qua, chỉ cảm thấy nha hoàn này khiến nàng có cảm giác thân thiết lại giống như đã từng quen biết. Nhìn trong chốc lát, nàng hỏi: “Người tên gì?”

Nha hoàn trả lời: “Phu nhân, nô tỳ tên Linh Lan.” Nàng đã quên, tên của nha hoàn trong Đoàn phủ đều là do rút thăm.

Lúc này, Liễu Văn Bạch đã xuống ngựa, đi đến trước mặt nàng nói: “Phu nhân, dùng bữa trước đi.”

Lại ngồi vào bàn lớn, lại hưởng thụ đãi ngộ cấp tổng quản, sau đó lại theo thói quen vụng trộm ngẩng đầu nhìn hân ăn cơm, sau đó nhớ ra người trước mặt là Liễu Văn Bạch.

Bây giờ trước mặt hân vẫn đặt một đĩa thịt băm kho tàu.

Nhìn không được cười trộm, tướng tượng bộ dáng mỹ nhân của hân, lại ăn cái đó, nghĩ lại liền cảm thấy buồn cười.

Liễu Văn Bạch nhìn ngu tiên trên bàn, phát hiện Cầu Mộ Quân ngồi đối diện đang cười trộm, dùng đũa, sắc mặt thoáng có chút mất tự nhiên. Dù sao hân cũng không phải Đoàn Chính Trung, không thể giống tên kia, mặt như đeo mặt nạ, chỉ cần không muốn lộ ra biểu tình thực, thì có thể vĩnh viễn giả vờ.

Nhưng hiện tại hân đang giả làm Đoàn Chính Trung, làm không được cũng phải làm, vì thế vẫn kiên trì, gắp đồ ăn trắng dương thái giám thích nhất trong truyền thuyết kia, đưa vào trong miệng.

Kỳ thật hương vị cũng không tệ lắm, nhưng cho dù là sơn hào hải vị, mỗi ngày ăn cũng sẽ chán, tên Đoàn Chính Trung này lại ăn mỗi ngày, khẩu vị đúng là làm bằng sắt!

Ăn cơm xong, Liễu Văn Bạch nói với quản gia bên cạnh: “Đồ của phu nhân đã chuẩn bị xong chưa?”

Quản gia trả lời: “Hồi lão gia, đều đã xong, như ngài phân phó, đem tất cả chuyển đến trong phòng ngài, một số có sẵn, vài thứ là đồ mới. Buổi sáng thông báo cho Trịnh sư phó trong thành, lát nữa hân sẽ tới đo cho phu nhân, khoảng mười ngày, quần áo mùa đông của phu nhân sẽ được đưa đến. Còn có, hai nha hoàn hầu hạ phu nhân, là Liễu Lan đã vào phủ năm năm cùng Đào San vào phủ ba năm.”

Lúc này, Cầu Mộ Quân nói: “Có thể ở thêm một người hoặc đổi một người không?”

Quản gia trả lời: “Phu nhân cứ việc phân phó.”

Cầu Mộ Quân nói: “Đề Linh Lan đến hầu hạ ta đi.”

Quản gia nói: “Phu nhân, Linh Lan vào phủ còn chưa đến hai tháng, sợ là ngượng tay, làm việc không được chu toàn.....”

“Không sao, cứ chọn nàng đi.” Cầu Mộ Quân nói.

Quần gia gật đầu nói: “Vậy thì đòi Đào San thành Linh Lan đi, bình thường để Liễu Lan hướng dẫn Linh Lan.”

“Được, làm phiên quần gia.”

“Phu nhân khách khí.”

Liễu Văn Bạch đứng dậy, nói: “Quần gia, người đưa phu nhân đi dàn xếp đi.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Tiếp theo Cầu Mộ Quân liền bị đưa đến căn phòng quen thuộc, sau đó quần gia lui ra, có người đưa đến một cái mộc giường lớn.

Cầu Mộ Quân nhìn nhóm nha hoàn vội vàng đổ nước, thả cánh hoa, lấy quần áo..... Xem ra, hình như là muốn hầu hạ nàng tắm rửa. Không phải còn sớm sao?

Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn để nha hoàn cởi quần áo đi vào thùng tắm.

Từ từ nhắm hai mắt, đột nhiên nhớ tới hình như nàng từng nghe nói qua, phi tử trước lúc thị tắm, phải tắm rửa sạch sẽ, sau đó bị bọc trong chăn lụa mang đến long sàng của Hoàng Thượng.

Hôm nay nàng được đón về, sau đó lại tắm rửa như vậy, khiến nàng cảm thấy mình đang đợi thị tắm.

Nghĩ đến thị tắm, sau đó lại đến Đoàn Chính Trung, sau đó.....

A..... May là ngồi trong bồn rất nóng, mặt nàng đã sạm đỏ, bằng không chỉ sợ sẽ bị người ta phát hiện.

Nếu hôm nay hân tước đón nàng thì thật tốt, nàng sẽ cảm thấy nàng lại gả cho hân tước lần nữa, thật tuyệt. Thật sự là quá tham lam, được ở bên cạnh hân, nàng lại càng muốn nhiều hơn.

Đến khi trời tối nàng mới tắm rửa xong, sau đó được phủ thêm lớp sa y, đưa đến trên giường. Thu thập xong, nhóm nha hoàn liền lui xuống, để nàng một mình nằm chán nằm ở trên giường. Nghiêng mặt, áp mặt lên tấm trải giường ngửi ngửi, là mùi hoa nhài nhàn nhạt quen thuộc, là mùi của hân. Lại nhớ tới, giường này đã bị Liễu Văn Bạch ngủ gần một tháng, mùi của hân sớm đã không còn. Chán nản quay đầu, nàng liền nghe được tiếng cửa bị mở. Nhìn lại, liền thấy Liễu Văn Bạch chậm rãi đi đến.

Liễu Văn Bạch ơi Liễu Văn Bạch, lại có thể giả một người giống đến như vậy, ngay cả thê tử như nàng đều không nhận ra được. Nàng tùy ý nhìn hân, chỉ thấy hân đi đến bên giường, đứng lại. Đang muốn hỏi đêm nay ngủ như thế nào, đã thấy hân cởi quần áo. Điều này khiến cho nàng không khỏi co rụt lại vào phía trong giường, hỏi: “Người muốn làm gì?”

Liễu Văn Bạch nói: “Sao vậy?” Nói xong, liền cởi ngoại bào, định nằm xuống.

“Người..... Chúng ta không cần làm giống thật đến mức ấy chứ?”

Liễu Văn Bạch nhìn nàng, khóe miệng hiện lên một chút ý cười, nói: “Cái gì mà thật hay không thật? Không phải ta đã nói hưu thư trở thành đồ bỏ rồi sao?” Nói, liền đưa tay định chạm vào nàng.

Cầu Mộ Quân cuống quýt ngồi xuống, kéo chăn lẩn vào bên trong trăn nói: “Liễu Văn Bạch, người đừng làm ta sợ!”

Liễu Văn Bạch cười hời hợt, trèo lên giường, cười khê đưa tay thò vào trong chăn cảm chân của nàng.

“A --” Cầu Mộ Quân túm chặt chăn, dùng sức đẩy hân, sốt ruột nói: “Liễu Văn Bạch, người không phải người, Đoàn Chính Trung sẽ không tha cho người!”

Liễu Văn Bạch đột nhiên bỏ nhào vào trước mặt nàng, nâng cái gáy của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta khi nào thì nói ta là Liễu Văn Bạch?”

Cầu Mộ Quân sùng sốt một chút, nhìn hân chăm chăm, nói: “Người.....”

“Là ta.” Hân điểm lên cái mũi của nàng nói.

Cầu Mộ Quân kinh hồn chưa định nói: “Người thật là.....”

Hân cười nhẹ.

Nàng lại nhìn hân một lúc lâu, sau đó kéo quần áo còn lại của hân. Băng vải đã được cởi ra, trên ngực có vết sẹo thật to, thật mới.

Trong lòng đau như cắt, nhìn không được, nàng nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo kia.

Hân dịch người, kéo nàng cùng nằm xuống, sau đó kéo chăn nàng đang ôm, muốn đi vào.

Cầu Mộ Quân lại đột nhiên đoạt chặn lại, nhìn hấn hỏi: “Ngươi thật sự là Đoàn Chính Trung?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Động Phòng ?

Cầu Mộ Quân lại đột nhiên đoạt chặn lại, nhìn hấn hỏi: “Ngươi thật sự là Đoàn Chính Trung sao?”

Đoàn Chính Trung không cười nữa nói: “Không phải nàng đã nhìn qua vết thương rồi sao?”

“Nhưng không phải ngươi biết dịch dung sao? Có thể giả cả nữ nhân, một vết thương có khó gì?” Cầu Mộ Quân càng nghĩ càng nghi ngờ.

Đoàn Chính Trung cười nói: “Đó không phải ta, là Liễu Văn Bạch.”

“Ngươi chính là Liễu Văn Bạch.” Cầu Mộ Quân nói.

“Ta không phải Liễu Văn Bạch.”

“Nhớ đâu?”

“Không thể nào, ta sẽ không để cho hấn vào phòng của nàng.”

“Nhưng nhớ..... Ngươi đánh hấn hôn mê, sau đó.....” Nàng lại chuyển tầm mắt qua vết sẹo kia, đưa tay sờ sờ, dường như muốn xem nó là thật hay giả.

Hấn cầm tay nàng, nói: “Không cần nhìn, ta biết trên cánh tay nàng có vết sẹo nhỏ, là do trước ngã từ bậc thang xuống, ngực bên trái của nàng có một nốt ruồi rất nhỏ, nàng rất sợ ngựa, mỗi lần tay ta sờ đến thắt lưng nàng, nàng liền trốn.....” Hấn nói tiếp: “Mỗi lần hoan ái, nàng luôn từ từ nhắm hai mắt không dám nhìn ta, ta nghĩ có khi đến bây giờ nàng vẫn không biết dưới phần eo ta trông như thế nào, mỗi lần tay ta chạm đến đùi nàng liền run rẩy, đôi khi nàng thật sự không chịu nổi sẽ khóc.....”

“Không được nói nữa!” Mặt nàng đỏ bừng lấy tay bịt chặt lỗ tai.

Đoàn Chính Trung nói: “Bây giờ ta có thể vào rồi chứ?”

Nàng buông tay, thả chặn 2a. Sau đó hấn vạch chặn, đắp lên trên người.

“Sao chàng lại đi ra? Vết thương không sao rồi chứ?” Nàng hỏi.

“Ta không ra, chẳng lẽ để cho Liễu Văn Bạch vào sao?” Hấn hỏi lại.

Nàng cúi đầu không nói gì, hai người im lặng trong chốc lát, hấn nghiêng đầu đến, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Hôn, sau đó kéo chặn cùng sa mỏng trên người nàng xuống, chạm lên nơi đã bị chà của nàng. Nàng nắm chặt lõi kéo quần áo hấn, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Môi chậm rãi lướt xuống, ngậm điểm đỏ trước bộ ngực phập phồng của nàng, mang chút lực mút vào khe cắn. Một tay ôm thắt lưng của nàng, một tay đi đến giữa hai chân nàng.

Nàng quả nhiên run lên, sau đó đẩy hấn ra.

“Đừng..... Đừng mà, chàng đang bị thương.” Giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

“Không sao, đã khép lại rồi.”

“Vẫn không nên, rất nguy hiểm.”

“Thật sự không sao, nhẹ chút là được.”

“Vậy cũng..... Cũng nguy hiểm.”

“Vậy nàng ở phía trên là được.”

“Ta không làm đâu!” Nàng thốt ra, sau đó lại lập tức cúi đầu.

Xong đời rồi..... từ trước đến nay hấn chưa dạy nàng nữ nhân có thể ở phía trên. Con gái đẳng hoàng vốn không nên biết, nhưng nàng lại biết. Liệu hấn có thể đoán ra nàng đã xem mấy bức vẽ trong Tị Hòa Đồ không? Nàng có nên làm ra vẻ kỳ lạ thêm một câu ‘Ta ở trên là sao?’ không?”

Ai da, coi như hết, càng tỏ càng đen, tốt nhất là không nói gì.

Hấn vẫn không phản ứng, dùng vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Nhẹ một chút là được, không sao đâu, chỉ cần nàng đừng trách ta không dùng đủ lực là được.”

“Ai sẽ.....trách chàng không dùng lực.....” Mấy từ sau càng nói càng nhỏ, gần như chỉ có nàng nghe thấy.

Hấn không thèm nhắc lại, đứng dậy xuống giường.

Nàng khó hiểu nhìn hấn đi lấy một cái thùng dưới giường, mở ra, lấy từ bên trong ra tấm vải trắng ngay ngắn. Hấn trở lại trên giường, đặt tấm vải lên trên giường.

Nhìn tấm vải này, nàng suy nghĩ nửa ngày vẫn không rõ dùng để làm gì. Nàng liền mở miệng hỏi: “Chàng làm gì vậy?”

Về mặt hấn 2át bình thường đáp: “Trái giường bản nha hoàn sẽ nghỉ ngơi.” Sau đó lại thần nhiên bắt đầu cởi quần áo.

Thì ra..... Thì ra là thế. Mặt nàng lại đỏ thêm một phần, thấy hấn cởi quần áo, nàng vui đầu thật sâu, khăn trương vừa kéo chắn trên người, vừa lùi càng sâu vào trong.

Hấn cởi từng món đồ trên người, cho đến cuối cùng cởi sạch.

Hấn cúi người, đưa tay kéo chắn của nàng.

Nàng giữ chặt không buông đến khi hấn dùng sức thêm một chút, nàng mới từ từ buông tay, mặc hấn chậm rãi kéo quần áo trên người nàng xuống, khiến cho cả người nàng hoàn toàn lộ ra.

Hấn lại ôm nàng nằm xuống, trong lòng nàng tuy khăn trương, nhưng sợ hấn quá dùng sức mà xé rách miệng vết thương nên từ từ nhắm hai mắt, cắn răng, tự mình nằm xuống.

Hấn tách chân của nàng ra, đặt mình vào giữa hai chân nàng. Nàng lại đột nhiên mở mắt. “Tất..... thôi tắt đèn đi được không?” Nhẹ giọng run run hỏi.

“Cứ để thế này đi.” Về mặt hấn vẫn gió êm sóng lặng như cũ, thậm chí còn có chút nghiêm túc, làm cho nàng cũng không dám thương lượng nữa.

Coi như hết, ngựa quen đường cũ, cũng không phải đêm động phòng hoa chúc hay xử nữ chưa biết sự đời gì, gặp phải hấn coi như nàng gặp hạn.

Mặt hấn chậm rãi kề sát vào, khiến cho nàng nhẹn không được nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Cái tay kia tiếp tục nhẹ nhàng từ trên đùi nàng lướt đến trên đầu gối, sau đó lại chui vào trong đùi, áp vào bên trong đùi dần đi lên trên. Nàng run rẩy, hít không khí, nghiêng đầu đi nhắm chặt mắt, sau đó rên nhẹ một tiếng.

Ngón tay hấn ở nơi nào lưu luyến sờ nắn nửa ngày, cũng làm cho nàng gian nan thừa nhận cả nửa ngày. Sau đó hấn dùng hai ngón tay đưa vào bên trong bắt đầu di động. Liên tục, liên tục, liên tục làm cho nàng vô lực.

Sau đó tay hấn rời đi, lại tách chân của nàng ra một ít, tiếp theo, một cảm giác đặc biệt làm cho nàng nhẹn không được run lên. Nàng mở đôi mắt mông lung, thấy đầu hấn ở giữa hai chân nàng, lập tức kinh hoàng hét âm lên.

Nàng cuống quýt che miệng mình, nhìn ra bên ngoài. Hấn cũng từ giữa hai chân nàng ngẩng đầu lên.

“Không..... Chàng đừng.....” Nàng thở gấp, hạ giọng nói.

Hô hấp của hấn cũng hơi bất bình ổn, nhìn quanh giường, lấy một chiếc khăn tay trong đồng quần áo vừa cởi, gấp lại, đưa đến bên miệng nàng: “Ngậm lấy.”

Nàng chậm rãi hé miệng, để cho hấn lấy khăn tay bỏ vào trong miệng nàng.

Hấn nhìn nàng, sau đó lại nhìn về giữa hai chân nàng, cúi người xuống.

“Ồ.....Ồ.....” Nàng lắc đầu, muốn hấn dừng hành động kinh người này lại. Trời ạ, ở trong tị Hòa Đồ nàng cũng không thấy.

Đoàn Chính Trung nhẹn không được cười lên một tiếng, nói: “Không sao. Cùng lắm thì để cho nàng hôn lại.” Sau đó lại vui vào giữa hai chân nàng.

“Ồ.....” Cả người nàng run rẩy, trong đầu nghĩ câu nói vừa rồi của hấn: Để cho nàng hôn lại..... Hôn lại.....

Nàng cầm chặt tấm trái giường, “Ồ ô” cắn khăn tay, mở mắt ra muốn lên án hấn nói dối. Cái gì mà chậm một chút, cái gì không dùng sức..... Đều là gat

người, chỉ có nàng mới tin.

Ngày hôm sau, lúc nàng tỉnh lại, muốn cạo vào trong ngực hần, lại phát hiện bên cạnh không có ai.

Yên lặng mở mắt, quả nhiên bên cạnh trống không. Nàng ngồi dậy, quay đầu tìm hần, lại thấy một chiếc trâm cài tóc ở chiếc gối bên cạnh, đúng là trâm cài tóc giá trị ngàn vàng trong truyền thuyết lúc trước hần đưa cho nàng.

Nàng cầm lấy trâm cài tóc, nhẹ nhàng sờ sờ, nhìn chăm chăm ngây ngốc, sau đó cười. Tiếp theo, tươi cười dần biến mất, nàng không cười nổi nữa.

Cây trâm cài tóc đặc biệt như vậy, là lần đầu tiên hần tặng đồ cho nàng, nàng coi như vật định tình. Vốn tưởng rằng hần sẽ lại tự tay đưa cho nàng, cho dù không học người khác thể non hèn biến cũng sẽ thâm tình chân thành một chút, không ngờ sáng tinh mơ hần ném bên cạnh gối không quan tâm. Thực là..... Không thú vị muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Độc

Trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng nhìn trâm cài tóc trên tay, lại một lần nữa cười ngây ngô.

Về sau bọn họ có con, nếu là con trai, chờ nàng già đi, liền đem trâm cài tóc này cho nó, bảo nó đưa cho người con gái mình yêu làm vật định tình, hắc hắc!

Ngắm trâm cài tóc xong, cũng nghĩ sao hần lại không ở đây. Không cần phải nói, nhất định là đã tiến cung từ sáng sớm.

Trước kia, lúc ngủ cùng nhau, sáng sớm hần rời giường nàng còn có thể tỉnh, bây giờ thì ngủ say như chết. Nói đến nói đi, đây cũng không phải lỗi của nàng, ngủ trễ như vậy, nàng mới ngủ chưa được bao lâu!

Cúi đầu nhìn trên người mình, dường như lần này hần có chú ý, không lưu lại dấu vết khả nghi, lại nhìn chằm trên giường, đã không thấy tấm vải trắng kia.

Không thể nào, tấm vải kia ngay dưới người nàng, hần lấy từ dưới người nàng, nàng lại không biết? Nàng ngủ say như vậy sao?

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, nghĩ nhất định là đã có nha hoàn sớm chờ ở bên ngoài. Nàng nói:“Vào đi.” Sau đó quả nhiên có hai nha hoàn bụng đồ nửa mặt, đẩy cửa mà vào, một người đứng là nha hoàn hơn mười tuổi tên Linh Lan, một người khác lớn hơn một chút, hần chính là Liễu Lan.

“Phu nhân, người đã tỉnh rồi.” Liễu Lan cầm quần áo đến hầu hạ nàng rời giường. Nàng lại nhịn không được nhìn Linh Lan thêm vài lần, rất quen thuộc nhưng nàng chắc chắn mình chưa gặp nàng ta bao giờ. Lúc chải đầu, nàng nói:“Cái chiếc trâm này đi.”

“Dạ, phu nhân.” Liễu Lan giúp nàng cài trâm cài tóc Đoàn Chính Trung tặng, sau đó thu dọn mọi thứ. Ra khỏi phòng, bên ngoài là thời tiết cuối thu trong lành, ánh nắng tươi sáng.

Khóm hoa đó, cái ao đó, chim chóc đó..... Thật sự không nghĩ tới, có một ngày, nàng còn có thể trở về.

Trước kia người khác gọi nàng ‘phu nhân’, nàng vẫn cảm thấy mình không phải phu nhân nơi này, bây giờ không cần người khác gọi, nàng liền cảm thấy mình là thê tử của Đoàn Chính Trung, là phu nhân nơi này.

Trở về Đoàn phủ một ngày, trong lòng nàng không ngừng nhảy nhót, lại biết không thể cao hứng ra mặt, bằng không người khác sẽ nghi ngờ. Vì thế nàng đoan trang, đi qua từng góc trong Đoàn phủ, giống như trí nhớ trước kia. Cho dù trước kia bị đánh, bị phạt, lúc này nghĩ lại cũng chỉ cảm thấy có cảm giác tạo hóa trêu người.

Lại đi về phía trước, là một cái cái hồ thật lớn, ngẩng đầu, liền thấy hành lang dài kia.

Nàng đứng ở bên cạnh hồ, ngửa đầu nhìn thật lâu.

Lúc này, Linh Lan nói:“Phu nhân, chúng ta đi nơi khác đi, đừng đứng ở chỗ này lâu quá.”

Nàng không quay đầu, sâu kín nói:“Vì sao?”

Linh Lan nhìn nhìn bốn phía, hạ giọng nói:“Các nàng nói nơi này có quỷ, có thể kéo người từ hành lang dài xuống, còn nói nơi này đã từng có một người chết.”

Mũi Cầu Mộ Quân xon xot, đỏ mắt, chậm rãi nói: “Trước kia ta có một nha hoàn, tên Tiểu Nhụy. Nàng thực tri kỷ, lại rất lương thiện.....” Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Linh Lan, nhìn rất lâu, nói: “Ta nhớ ra rồi, ta nghĩ ra vì sao ta cảm thấy ta từng gặp người, người rất giống nàng.”

Linh Lan run lên một chút, lập tức nói thêm: “Phu nhân chê cười, nô tỳ lớn lên giống mẹ nô tỳ!”

Cầu Mộ Quân lắc đầu nói: “Không phải bộ dáng giống, mà là cảm giác khi ta gặp người giống, cảm giác thực tri kỷ, thực âm áp, giống như thấy Tiểu Nhụy đã theo ta năm năm.”

Nàng lại nhìn về phía hành lang dài, mặt đầy nước mắt nói: “Ta không biết vì sao, vì sao nàng phải chết, vì sao ta rời khỏi Đoàn phủ nàng sẽ tự sát, bây giờ ta đã trở về, nàng cũng có thể trở về sao?”

Linh Lan cũng nhìn hành lang dài, thân sắc chậm rãi phiền muộn, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, người rất thích Tiểu Nhụy kia sao?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, lau nước mắt, nói: “Quên đi, tất cả đã qua, chúng ta đi thôi.” Nói xong, liền xoay người rời đi, đi đến chuồng ngựa.

Tối buổi chiều, Đoàn Chính Trung trở về, nàng nhìn hần, cảm thấy là hần thật. Ăn cơm xong, hần lại vào thư phòng, nàng nhất thời quật khởi, muốn làm bát đường cho hần.

Làm đường không có gì khó, trước kia ở Đoàn phủ nàng cũng từng làm, hơn nữa lúc đó nếu làm không cẩn thận người khác liền đoán ra nàng thích hần.

Cùng Linh Lan đi vào phòng bếp, mở bếp lò, bắt đầu hầm đường. Coi lửa bếp lò, ngửi mùi hương chậm rãi bay ra, nàng mỉm cười nhìn bếp lò còn hầm đường, trong lòng vui mừng như cô gái bình thường muốn đi tìm tình lang.

Non nửa canh giờ sau, Linh Lan nói: “Phu nhân, hần là được rồi, để nô tỳ đi xem.”

“Không, ta tự mình xem.” Nàng muốn tự tay làm từ đầu đến cuối.

Đứng lên, đi đến bên bếp, khí nóng bay lên, làm cho nàng nhìn không rõ.

Lấy tấm vải lót tay, lại vẫn không cẩn thận làm ngón tay chạm vào nắp, nóng nàng cuống quýt buông nắp trong tay.

“Phu nhân, làm sao vậy?” Linh Lan vội đi qua xem tay nàng, lập tức đưa tay nàng ngâm vào nước lạnh. Một lát sau, Cầu Mộ Quân cau mày lấy tay ra, chỉ thấy chỗ bị bỏng đã nổi bọng.

“Phu nhân, nhanh về phòng bôi thuốc đi.” Linh Lan vội nói.

“Nhưng còn đường.....” Cầu Mộ Quân nhìn đường trong nồi, Linh Lan cẩn thận mở nắp lấy thìa quấy quấy nhìn, nói: “Còn phải nấu thêm lúc nữa, ngại đi bôi thuốc trở về vừa khéo.” Nói xong liền kéo nàng đến phòng nghỉ.

Linh Lan bôi thuốc cho nàng, hai người trở lại phòng bếp, quả nhiên đường vừa mới được. Đổ một chén, bung đến thư phòng, bảo hạ nhân vào thông báo.

Trong chốc lát, hạ nhân trả lời: “Phu nhân, lão gia thỉnh người vào.”

Nàng bung đường đi vào, đặt ở trước mặt hần.

Hần cũng không nói, đưa tay khép sổ con lại, bung đường lên.

Múc một thìa, uống vào miệng, lại ngừng động tác, một lát sau phun đường trong miệng vào trong chén.

“Làm sao vậy?” Khó uống như vậy sao? Hần vẫn trầm mặc như cũ, lấy một cây ngân châm, đâm vào trong chén. Không bao lâu, hần chậm rãi rút ngân châm ra, ngân châm chuyển thành màu đen.

“A? Đây.....” Nàng giật mình không nói ra lời.

Đoàn Chính Trung nói: “Nàng đi ra ngoài trước đi.” Cầu Mộ Quân đứng ngẩn người mất một lúc mới đi ra ngoài. Vì sao, vì sao có độc? Là ai hạ độc, là ai muốn hại hần?

Một lát sau, nàng còn ở bên ngoài không yên, hần đi ra, sau nói với hạ nhân một bên: “Bảo quản gia gọi mọi người trong phủ tới.”

Mệnh lệnh vừa ra, không qua bao lâu, quản gia liền dẫn theo hơn trăm người đến. Đoàn Chính Trung nói với quản gia: “Đi lấy chén đường bên trong kia đến.”

“Dạ.” Quản gia lập tức liền bung bát đường ra, sau đó Đoàn Chính Trung nói: “Ai gặp qua bát đường này?” Phía dưới lặng im, sau đó Linh Lan đứng dậy. Tiếp theo, lại có vài người ở phòng bếp đứng dậy. Tiếp đó là những người trên đường gặp Cầu Mộ Quân bung bát đường này cũng đứng dậy.

Đoàn Chính Trung hỏi: “Trong số các người, có ai muốn phu nhân chết.”

Chương 156: Họa đến người khác

Đoàn Chính Trung hỏi: “Trong số các người, có ai muốn phu nhân chết?”

Phía dưới không có một tiếng động.

Hắn lại hỏi: “Vậy nói cách khác, là muốn ta chết?” Tất cả người phía dưới quỳ xuống.

Hắn nhìn người phía dưới nói: “Phu nhân, người nói quá trình hãm đường đi.”

Cầu Mộ Quân nói: “Đường từ đầu tới cuối đều là tự tay ta làm, ta thật sự..... không ai chạm qua đường này!”

Hắn thân nhiên hỏi lại: “Vậy sao?”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, còn nói thêm “Nhưng sau đó, khi đường sắp được, tay ta bị bóng, về phòng bôi thuốc.”

Đoàn Chính Trung nói: “Bên trong chén đường phu nhân bưng tới có độc, bây giờ, ai có thể chứng minh mình hoàn toàn không chạm qua bát đường này?”

Đợi một lát, có một hạ nhân đi ra nói: “Lão gia, tiểu nhân đang quét tước ở đình viện thấy phu nhân bưng đường qua.”

Tiếp theo, lại có nha hoàn đi ra nói: “Lão gia, lúc nô tỳ vào phòng bếp phu nhân bắt đầu đổ đường vào trong.” Cứ như vậy loại được năm người, còn lại nom nớp lo sợ đứng tại chỗ.

Cầu Mộ Quân nhìn Linh Lan, nói: “Lão gia, Linh Lan vẫn luôn ở cùng ta, nàng không có cơ hội.”

“Nàng ta có chạm qua sao?” Đoàn Chính Trung hỏi.

“Chạm qua, nhưng.....”

“Những người còn lại, các người có thể nói ra ai hạ độc sao?” Còn lại tám nha hoàn người hầu đều co rụt lại, run rẩy, cúi đầu thật sâu.

“Nếu như vậy, nói cách khác, mỗi người đều có khả năng.” Hắn nói.

Tám người lập tức quỳ xuống.

Đoàn Chính Trung mỉm cười nói: “Ta vốn muốn để kẻ hạ độc uống bát đường này, nếu nhiều người đều có khả năng như vậy, vậy thì tất cả đều phải uống. Hạ độc nặng thế nào, uống có thể chết hay không, vậy thì phải xem người hạ độc.” Nói xong, liền để quản gia bê bát đường xuống.

Cầu Mộ Quân bước lên phía trước nói: “Lão gia, điều này sao có thể, nhờ đâu.....”

“Phu nhân muốn thừa nhận mình là người hạ độc, sau đó lại tự mình đưa đến cho ta sao? Ta nghĩ người không ngốc như vậy.” Hắn nói.

“Không..... Không phải.” Cầu Mộ Quân lui ra phía sau hai bước, chỉ nghe hắn nói: “Bê bát qua, để bọn họ lần lượt uống.” Quản gia bưng chén thuốc, đưa đến trước mặt người đầu tiên.

Người nọ run run, nhận bát, chạm rảnh mức một thìa, cũng không dám đưa vào miệng, làm thìa bị rơi vào trong chén chỉ còn nửa thìa, hắn mới ngẩng đầu lên liếc Đoàn Chính Trung một cái, sau đó cuống quýt cúi đầu, nhắm mắt lại uống một ngụm nhỏ.

Uống xong, phát giác mình không chết, như trút được gánh nặng, truyền bát cho người kế tiếp.

Người tiếp theo cũng run run nửa ngày mới có lấy dũng khí uống xong một thìa, lại truyền xuống.

Cuối cùng, truyền xong một lượt, trong bát còn hơn nửa.

Đoàn Chính Trung mỉm cười, quản gia không cần chỉ thị liền đem bát lại đưa đến trong tay người đầu tiên.

Người đầu tiên lại một lần lo lắng cầm bát, Đoàn Chính Trung nói: “Nếu một vòng này còn chưa uống xong.....” Câu kế tiếp hắn chưa nói, lại đủ để cho người phía dưới sợ tới mức mặt như màu đất.

Bát đường lại chuyển một vòng, cuối cùng uống xong, lúc này, có một tiểu nha hoàn đau đớn bưng lại.

Người bên cạnh nhìn thấy, mặt mũi trắng bệch, không biết là độc phát thật hay là sợ quá, cả người cũng bắt đầu run rẩy.

Đoàn Chính Trung nhìn lướt qua bọn họ, xoay người rời đi.

Cầu Mộ Quân vội nói với quản gia:“Mau, nhanh đi tìm đại phu đến!”

Quản gia trả lời:“Phu nhân, không phải lão gia phân phó, trong phủ không trả tiền.”

“Tiền thuốc ta trả!” Cầu Mộ Quân lập tức nói.

Không quá lâu sau, đại phu đến, chẩn đoán xong nói mấy người trúng “Đoạn trường tử”, nhưng đều trúng độc rất nhẹ, hai ngày nữa chỉ sợ sẽ nôn, đau bụng, rút gân, uống thuốc hai ngày, nghỉ ngơi hai ngày sẽ khỏi.

Cầu Mộ Quân thở dài nhẹ nhõm. Đoàn Chính Trung quả nhiên vẫn có chừng mực, không giết lung tung người vô tội.

Bắt mạch một đám, kê đơn, hết nửa canh giờ, đến lúc trả tiền, nàng sờ sờ trên người, mới nhớ ra trên người nàng không có lấy một văn tiền. Lúc từ nhà đi cũng không mang theo cái gì, đến đây cũng không có người trả thù lao cho nàng, nàng thế nhưng lại quên mất.

Trên mặt hơi hơi đỏ lên, nàng nói:“Đại phu, trước ngài chờ một chút, ta vào nhà lấy tiền.” Nói xong liền chạy ra.

Vội vã đẩy cửa phòng, chạy đến trong phòng, Đoàn Chính Trung đang chuẩn bị thay quần áo.

“Mau, đưa cho ta!” Nàng giữ chặt cánh tay hắn nói.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng một cái, tiếp tục thay quần áo.

“Mau lên, người ta đang chờ!” Nàng lại thúc giục nói.

Đoàn Chính Trung thản nhiên nói: “Không có.”

Cầu Mộ Quân vội la lên:“Làm sao có thể không có!” Nói xong, liền sờ soạng quần áo trên người hắn một lần, sau đó lại chạy đến quần áo ban ngày hắn vừa thay sờ một lần nữa, đều rỗng tuếch.

Nhìn bốn phía, lại lục tung tìm kiếm. Cuối cùng, cũng không tìm được một văn tiền.

Nàng lại nhìn về phía Đoàn Chính Trung.

“Bạc! Mau cho ta!”

Hắn nói:“Bạc trong phủ đều từ phòng thu chi do quản gia phụ trách chi trả.”

“Đoàn Chính Trung chàng.....” Cầu Mộ Quân tức giận đến muốn mắng người, lập tức rút trâm gài tóc trên đầu nói:“Chàng không cho ta, ta liền lấy trâm gài tóc này đi đổi!”

Đoàn Chính Trung không để ý tới nàng, đi đến bên giường, nằm xuống.

“Chàng.....” Lại không thời gian dây dưa, nàng vội vàng chạy ra cửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa “rầm” một cái biểu hiện tâm trạng người đó không tốt, Đoàn Chính Trung vừa ngồi trên giường, khóe miệng hơi hơi nâng lên.

Lại đi đến trước mặt đại phu, nàng cúi đầu, đỏ mặt, lấy ra vòng tay, nói:“Đại phu, người xem có thể sử dụng cái này để đổi không?”

Đại phu sùng sốt một chút, vội nói:“Đoàn phu nhân nói đùa, lão hủ không nhận vật phẩm.”

“Nhưng, đây là đồ thật, khẳng định là thật, nếu giả ngài có thể lại đến tìm ta.”

“Không không, Đoàn phu nhân, dù là đồ thật hay giả, cho dù là vật vô giá lão hủ cũng không làm chuyện giống hiệu cảm đồ này, lão hủ không nhận.” Đại phu nói.

“Nhưng người.....” Cầu Mộ Quân bí đến nổi ngay cả cổ đều đỏ, lúc này quản gia nói: “Đại phu, tổng cộng là bốn lượng đúng không, đây là năm lượng bạc, ngài nhận đi.”

“Được được được.” Đại phu nhận bạc, nói:“Đoàn phu nhân, quản gia, lão hủ cáo lui trước.”

Đại phu đi rồi, quản gia lại lấy bạc ra giao cho một hạ nhân nói:“Cầm đơn thuốc, đi mua tám phần thuốc về.”

Tất cả đều được an bài tốt, Cầu Mộ Quân vẫn đỏ mặt, nói với quản gia: “Làm phiền ngài, bạc..... Ngày khác ta sẽ trả lại cho ngài.”

“Phu nhân không cần giữ lễ tiết.” Quản gia trả lời. Cầu Mộ Quân không nói chuyện, cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Lại trở về phòng, Đoàn Chính Trung tựa vào đầu giường, co một chân, tay phải chống ở trên đùi, chống trán, dường như không có chuyện gì nhắm mắt dưỡng thần.

“Chàng nói, chàng có ý gì?” Nàng vừa đi đến bên giường, liền chất vấn hấn.

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu, nói: “Cái gì?”

“Vì sao không trả tiền cho ta? Sớm biết như thế, ta sẽ không đi ra!” Cầu Mộ Quân cá giận nói.

Hấn trả lời: “Chẳng phải nàng đã nói với quản gia, nàng muốn tự trả. Nếu muốn tự mình trả, vì sao còn đòi ta?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Phu quân keo kiệt

Hấn trả lời: “Chẳng phải nàng đã nói với quản gia, nàng muốn tự trả. Nếu muốn tự mình trả, vì sao còn đòi ta?”

“Chàng..... Ta..... sao chàng có thể như vậy!” Cầu Mộ Quân tức giận đến nỗi không nói nên lời, vẻ mặt Đoàn Chính Trung vẫn bình tĩnh như cũ, nói: “Đây là quy định trong phủ.”

Dường như hấn lại nhớ tới trước kia, lúc còn chưa có nửa điểm quan hệ với nàng, Cầu Mộ Quân càng nhìn hấn càng tức, muốn cãi nhau, lại không tìm ra lời mà nói, ghen nửa ngày mới dậm chân nói: “Vậy có phải trong phủ có quy định, không cho ta một văn tiền hay không, hàng tháng chắc phải phát tiền chứ?”

“Có, một tháng có thể cho nàng sáu mươi lượng, nhưng là cuối tháng.”

“Vậy còn lúc trước, lúc trước ta có hai tháng! Bây giờ cho ta một trăm hai mươi lượng đi!”

“Lúc trước không tính.” Hấn nói.

“Chàng..... Đoàn Chính Trung, chàng cũng quá keo kiệt rồi đấy! Minh thì nhiều tiền như vậy, sao lại nhỏ mọn với ta như thế!”

Đoàn Chính Trung nằm lên giường, nói: “Không ngủ sao? Chuyện bạc nàng có thể mượn người khác, nha hoàn hạ nhân

trong Đoàn phủ cũng không nghèo.”

Cầu Mộ Quân tức đỏ mặt, nói: “Vậy không bằng chàng trực tiếp bảo ta đi xin com đi, dù sao cũng dọa người như nhau!” Hấn không để ý tới nàng, xoay người sang chỗ khác ngủ.

“Chàng đáng giận! Đáng giận!” Cầu Mộ Quân cực kỳ tức giận, đánh lên người hấn hai cái, chung quy lại nhớ đến vết thương của hấn, không dám dùng lực. Sau đó đứng bên giường, vừa tức lại không có cách nào, cuối cùng vẫn tắt đèn cời quần áo ngủ.

Nằm trên giường, dịch dịch ra bên ngoài, sau đó lưng về phía hấn ngủ.

Một lát sau, hấn ôm lấy nàng từ phía sau, một bàn tay chạm đến ngực nàng.

“Đừng chạm vào ta!” Nàng gạt tay hấn.

Được một lúc, hấn lại hôn vào gáy nàng. Nàng lại đẩy hấn ra, lại dịch ra ngoài, nói: “Tránh ra!”

“Vậy quên đi.” Ngừ khí nhàn nhạt, sau đó nằm thẳng ngủ. Trong lòng nàng oán giận lại không làm gì được, tìm cách ngày mai chia phòng ngủ, không để ý đến hấn.

Đang nghĩ, kẻ vừa mới nói quên đi lại đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau, đầu lưỡi nóng bỏng chạm vào gáy của nàng, có chút bá đạo hôn mạnh

“Chàng buông ra! Thái giám chết bầm, dâm tặc!” Nàng giãy dụa đá chân hấn, gạt tay hấn, bị hấn lật qua, khống chế nàng ở dưới người, sau đó cởi quần áo của nàng.

Sĩ có thể giết, không thể nhục! Nàng nhất thời xúc động, co chân đá về phía khó hạp của hắn. Tốc độ cũng không nhanh, làm cho hắn dịch người một chút, tránh thoát.

“Xằng bậy!” Hắn trầm giọng nói một tiếng, sau đó lại lật nàng lại, để cho nàng dựa vào trên giường, tay chân đều chỉ có thể khua khoắng, lại không với tới người hắn.

Hắn kéo quần áo của nàng xuống, nâng thắt lưng của nàng lên.

Nàng vội kêu lên: “Đợi chút, đợi chút, kỳ thật muốn ta đồng ý cũng được, năm mươi lượng một lần.”

Hắn tiếp tục hành động, đâm vào thân thể nàng, làm cho nàng lại nhin không được rên rỉ một tiếng.

“Nàng cho rằng nàng là tiền lời sao? Còn muốn tiền? Cho dù muốn thật, sinh lễ lúc trước cũng đủ mua nàng cả đời.”

“Ý chàng là nói sinh lễ khi đó là mua ta về tiết dục? Chàng cho ta là ai, chàng.....” Phát giác dường như mình đã không thể khống chế, nàng cắn trái giường dưới người. Rất không công bằng, hắn “Cường Bạo” nàng, nàng còn phải bảo vệ bí mật cho hắn!

Buổi sáng tỉnh lại, hắn còn ở trên giường, từ phía sau ôm nàng. Nhớ tới chuyện hôm qua, nàng lại muốn đẩy hắn ra, lại luyến tiếc ôm ấp của hắn.

“Tỉnh?” Hắn nói, giọng nói dịu dàng.

“Còn muốn ngủ sao? Ta muốn rời giường.” nàng hỏi: “Hôm nay chàng có chuyện phải làm sao?”

“Ừ, phải đi ra ngoài.” Lại để một mình nàng ở trong phủ.....

Hình như nhìn ra phiền muộn của nàng, hắn nhẹ nhàng xoa mặt của nàng, cực kì dịu dàng. Kết quả lại nói nói: “Hôm qua không nghe lời lắm, đêm nay nếu hầu hạ ta tốt, ta liền cho nàng tiền.”

Không khí dịu dàng tình cảm đều bị một chậu nước lạnh của hắn dập tắt. Trong lòng tức giận, nàng quay đầu hỏi: “Bao nhiêu?”

“Ba mươi lượng.”

Nàng xem thường nói: “Hừ, ba mươi lượng, đứng sang bên đi, nghĩ chàng là một kẻ có tiền, bằng Cầu Mộ Quân ta, cả đêm một trăm lượng cũng là chuyện nhỏ.”

“Cái gì?” Hắn nhìn nàng chăm chăm.

Nàng bị hắn nhìn không tự giác rụt cổ, không phục lại không dám đáp lời, xoay người sang chỗ khác không để ý tới hắn.

Hắn ngăn nàng lại, giữ mặt của nàng nói: “Chọc ta mắt hứng, buổi tối hầu hạ tốt bù lại, hầu hạ không tốt trừ tiền một tháng.”

“Đoàn Chính Trung, chàng không phải muốn đi ra ngoài sao, bây giờ đi luôn cho ta! Không, là cút đi cho ta!” Cầu Mộ Quân gần như hét lên. Hắn nhẹ nhàng cười, hôn môi nàng một cái, sau đó mặc thêm quần áo xuống giường. Đang muốn mở miệng gọi nha hoàn tiến vào, nàng vội nói: “Đợi chút!”

“Chuyện hạ độc hôm qua chàng biết là ai làm chưa? Vì sao kẻ đó muốn hại chàng?”

Đoàn Chính Trung nói: “Ta không biết là ai, nhưng người muốn hại ta rất nhiều.”

Nàng đứng dậy lo lắng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Làm sao để tìm ra kẻ kia?”

Hắn trả lời: “Không sao, trải qua chuyện này chắc hẳn đã biết hại ta không dễ, sẽ cẩn thận tìm cách khác.” Nói xong, hắn quay đầu nói: “Nàng không đứng dậy hầu hạ ta rời giường sao?”

Cầu Mộ Quân liếc trắng mắt, lại nằm xuống.

“Không muốn để ý đến chàng. Đúng rồi, ta nhầm chán có thể vào thư phòng của chàng không?”

“Có thể.”

Có những lời này của hắn, nàng xoay người, nghe thấy hắn gọi nha hoàn bên ngoài. Dừng xong cơm, Đoàn Chính Trung đã đi mất, nàng liền đi thẳng đến thư phòng.

Vào thư phòng, cũng không phải tìm sách, mà là vào bể kim khóa kia, lấy một hai khối vàng thỏi ra. Đây là cách phát tài hôm qua nàng vừa nghĩ ra.

Vừa đi vào, đang muốn khởi động cơ quan, bên ngoài có tiếng hô: “Có trộm!”

Nàng kinh ngạc. Sau đó, bên ngoài có tiếng đánh nhau. Chẳng lẽ lại có thích khách?

Nàng từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ba thủ vệ đang giao đầu cùng một nữ tử, ngoài ra còn có vài thủ vệ đang chạy tới. Nàng kia lấy khăn tay che mặt, nhưng nhìn thân hình quần áo nàng liền nhận ra đó là Thích Vi!

Cuồng quít chạy ra, Thích Vi đã nhảy lên nóc nhà chuẩn bị trốn, thủ vệ đuổi tới phía dưới.

“Thả nàng!” Cầu Mộ Quân la lớn.

Thủ vệ quay đầu, nàng nói: “Để cho nàng đi, lão gia trở về ta sẽ giải thích với hân.”

Thủ vệ không muốn nghe lời nàng, lại không dám trái ý nàng, do dự trong chốc lát, đã không thấy bóng Thích Vi. Nàng đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát, chạy về phòng. Nhất định là Thích Vi tới tìm nàng.

Hôm qua lúc tìm bạc hình như nàng thấy khối ngọc lúc trước nàng để lại, có nó, nàng có thể đi ra ngoài. Ra Đoàn phủ, đi tới quán trà.

Không biết gặp mặt Thích Vi thế nào, đây chính là nơi duy nhất các nàng gặp mặt. Tìm một cái bàn ngồi xuống, không gọi trà, chỉ ngồi ngơ ngác, nhìn thang lầu lên xuống. Trong khoảng thời gian này đã liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, bây giờ mới nhớ đã lâu hai người chưa gặp mặt.

Lấy tính tình của Thích Vi, biết Thích Ngọc Lâm xin Hoàng thượng ép hôn, lại nghĩ đến Đoàn Chính Trung vì đối nghịch với Thích gia mà lại đón nàng về Đoàn phủ, hân nàng ấy sẽ cảm thấy hồ thẹn, cảm thấy có lỗi với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Bí mật bại lộ

Lấy tính tình của Thích Vi, biết Thích Ngọc Lâm xin Hoàng thượng ép hôn, lại nghĩ đến Đoàn Chính Trung vì đối nghịch với Thích gia mà đón nàng về Đoàn phủ, hân nàng ấy sẽ cảm thấy hồ thẹn, cảm thấy có lỗi với nàng.

Nhưng sự thật, không phải như thế, sự thật là nàng lừa nàng ấy.

Chờ mãi, chỉ ngồi không gọi trà nàng có chút ngượng ngùng, đột nhiên trước mắt sáng ngời, thấy Thích Vi bộ dáng thất hồn lạc phách đang lên lầu.

Lập tức phản ứng lại, đứng lên hô: “Vi Vi!”

Thích Vi ngẩng đầu, thấy nàng sững sốt một chút, sau đó đột nhiên chạy xuống lầu.

“Vi Vi --” Cầu Mộ Quân vội vàng đứng dậy đuổi theo xuống lầu.

Thích Vi lập tức chạy vào ngõ nhỏ bên cạnh quán trà, Cầu Mộ Quân vội vàng đuổi theo.

Không nghĩ tới khi vào ngõ nhỏ lại không nhìn thấy bóng dáng Thích Vi, nàng ấy biết võ công, nếu muốn chạy, đương nhiên Cầu Mộ Quân không đuổi kịp.

“Vi Vi, Vi Vi!”

Kêu vài lần, không người trả lời, Cầu Mộ Quân trước sau tìm vài lần, cũng không thấy Thích Vi. Hình như nàng ấy đã đi xa.

Nhìn ngõ nhỏ trống rỗng, Cầu Mộ Quân cô đơn đứng tại chỗ. Vì sao nàng lại chạy?

Đứng ở ngõ nhỏ một lát, xác định Thích Vi thực sự đã đi mất, nàng mới xoay người trở về, quyết định về Đoàn phủ trước.

“Ồ đây làm gì?” Giọng nói quen thuộc truyền đến, nàng quay đầu, nhưng lại thấy Đoàn Chính Trung.

“Sao chàng lại ở đây?” Nàng giật mình hỏi.

“Có việc.” Đoàn Chính Trung trả lời.

Nghĩ tới, nàng vội hỏi: “Chàng có gặp Thích Vi không?”

Đoàn Chính Trung lắc đầu, nói: “Tìm nàng ta làm gì?”

Cầu Mộ Quân cúi đầu nói: “Hôm nay nàng ấy tới Đoàn phủ, ta đoán hân là nàng ấy đi tìm ta. Nàng ấy vẫn luôn đối tốt với ta như vậy, mà ta lại.....” Cầu Mộ Quân âm thầm nói: “Ta thực hối hận lúc trước cố ý tiếp cận nàng, tiếp cận Thích Ngọc Lâm, bọn họ đều thật tình với ta, mà ta lại chỉ là kẻ lừa đảo.”

Cũng không biết nàng ấy bây giờ thế nào, Thích Ngọc Lâm thế nào.”

“Thích Ngọc Lâm? Người nàng quan tâm thật đúng là nhiều.”

Cầu Mộ Quân nhìn hần nói: “Chàng đừng như vậy được không, nếu không phải chàng cường bạo ta sau lại bỏ ta, sẽ có chuyện Thích Ngọc Lâm sao? Như vậy ta cũng sẽ không lừa huynh muội bọn họ, cũng không hổ thẹn như thế này.”

“Ài!” Đoàn Chính Trung đột nhiên bắn ra ngân châm lên nóc ngôi nhà bên cạnh.

Thích Vi nhanh chóng từ nóc nhà lăn xuống, dừng trên mặt đất, né tránh ngân châm.

“Vi Vi!” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói.

Thích Vi nhìn chăm chăm nàng nói: “Vừa rồi người nói gạt chúng ta là ý gì?”

“Vi Vi, tỷ.....” Cầu Mộ Quân không biết nên nói thế nào.

Thích Vi nói: “Người cố ý tiếp cận ta cùng Nhị ca ta? Hôm nay Nhị ca ta ruột gan đứt từng khúc đều do một tay người bày ra? Còn có, quan hệ của người cùng Đoàn Chính Trung vốn không giống như bên ngoài đồn đại đúng hay không?”

Xong, nàng nghe được! Có lẽ nàng đã đoán ra chuyện Đoàn Chính Trung là thái giám giả!

Cầu Mộ Quân vội nhìn sang Đoàn Chính Trung, chỉ thấy hần nhìn Thích Vi, chậm rãi nâng tay phải lên, trong mắt lộ ra sát ý.

“Đừng mà!” Nàng ngăn tay hần lại nói: “Đừng giết nàng ấy!” Tiếp theo nàng quay đầu nhìn về phía Thích Vi nói: “Vi Vi, tuy tỷ cố ý tiếp cận muội, nhưng thật lòng muốn làm tỷ muội với muội, tỷ cũng không cố ý làm tổn thương Thích Ngọc Lâm. Chuyện hôm nay muội vĩnh viễn không bao giờ nói ra, được không? Muội đáp ứng tỷ, Đoàn Chính Trung thả muội, muội đừng hại hần.”

Thích Vi nhìn ngân châm trên tay Đoàn Chính Trung, chậm rãi lui về phía sau.

Vừa rồi Đoàn Chính Trung nghe được hơi thở của nàng liền có thể bắn ra ngân châm sát qua bên người nàng, nàng suýt nữa tránh không được, nếu bây giờ hần muốn giết nàng, nhất định nàng sẽ mất mạng.

Cầu Mộ Quân vội vàng nói: “Vi Vi, muội mau đáp ứng!”

Thích Vi nhìn nàng một cái, nói: “Ta đáp ứng, tuyệt đối không đem chuyện hôm nay nghe được nói ra.”

Ngân châm trong tay Đoàn Chính Trung vẫn hướng về phía nàng như cũ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bắn ra.

Cầu Mộ Quân kéo cánh tay đang cầm ngân châm của hần nói: “Chính Trung, đừng giết nàng ấy, tuy rằng tình thế nghiêm trọng, nhưng bắt ta giẫm lên máu của người khác để bảo vệ mình, ta thật sự không làm được, thật sự.....”

Đoàn Chính Trung nhìn về phía nàng, tay chậm rãi hạ xuống.

Thích Vi nhân cơ hội nhảy lên nóc nhà, lập tức biến mất trước mặt bọn họ.

Nhìn nàng chạy trốn, Cầu Mộ Quân quay đầu, nói: “Thực xin lỗi.....”

Đoàn Chính Trung thu ngân châm lại, nói: “Nếu nàng đồng ý giết nàng ấy, vậy thì đã không phải là nàng.”

Cầu Mộ Quân cúi đầu cảm tay hần thật chặt.

Có lẽ ngày mai, tin tức hần không phải thái giám liền bại lộ .

Có lẽ, bởi vì nàng lòng dạ đàn bà, hần gặp tai ương ngập đầu..... Nếu kết cục không tốt, vậy thì để nàng đi cùng hần đi.

Thích Vi mới từ nóc nhà nhảy xuống, một giọng nói liền truyền vào lỗ tai.

“Thích tam tiểu thư, vội vàng như vậy, là muốn đi đâu?” Một người mặc áo lam phe phẩy quạt màu trắng, từ góc sáng cửa nhàn nhả đi ra, tập trung nhìn, đúng là kẻ nổi danh Lan Cẩm phượng - Liễu Văn Bạch.

Mắt phượng khẽ chớp, Liễu Văn Bạch cười nói: “Mấy ngày không thấy, Thích tiểu thư lại đẹp vài phần, nhưng võ công sao lại không có chút tiến bộ gì hết, có muốn bái ta làm sư phụ, để ta dạy người?”

“Người muốn làm gì?” Thích Vi nhìn hần hỏi. Lúc trước chỉ nghĩ hần là con hát lấy thân hầu người bình thường, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được hần ở trong tình huống này.

Liễu Văn Bạch cười nói: “Làm cái gì ta còn chưa nghĩ ra? Nhưng người không cần hiểu sai, ta không có ý đem người lên giường, nhân gia ta cũng không

phải người tùy tiện.”

“Không biết xấu hổ!” Thích Vi nói xong vội muốn rời đi.

Liễu Văn Bạch thi triển khinh công tiến lên gần nàng lại nói: “Nói không ôm người lên giường cũng không nói không cần người!”

“Vô si!” Thích Vi không chịu nổi thái độ ngả ngớn của hắn, đánh một chưởng về phía hắn.

Liễu Văn Bạch trốn tránh rất nhanh, đánh vài hiệp Thích Vi liền yên tâm. Nàng đã nhìn ra bản lĩnh của Liễu Văn Bạch, hắn cũng không lợi hại như Đoàn Chính Trung, trừ bỏ khinh công khá tốt, trốn tránh được mấy chiêu thì trên cơ bản không có điểm nào lợi hại.

Thích Vi liền tiếp không ngừng ra chiêu, Liễu Văn Bạch không ngừng trốn tránh, dây dưa như vậy trong chốc lát, Liễu Văn Bạch cười hỏi: “Thích tiểu thư có ngửi thấy trên người ta rất thơm hay không?”

“Ờo là!”

“Thật sự rất thơm mà, ngửi rất thoải mái, làm cho người ta mềm nhũn, vụng trộm nói cho người, nghe nói nữ nhân ngửi thấy, cảm giác giống như bị nam nhân ôm vào trong ngực âu yếm đó!”

Thích Vi càng tức giận, đang muốn chấm dứt hắn nhanh chút, lại dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, lúc này lại ngửi thấy mùi hương từ trên người hắn tỏa ra, nhất thời cảm thấy kỳ quái.

“Người..... Người dùng cái gì.....” Còn không đủ sức để nói ra, Thích Vi liền ngã gục.

Liễu Văn Bạch đỡ được nàng, ý cười trên mặt biến mất, lạnh lùng: “Họ Đoàn, thật biết tìm việc cho ta làm.” Nói xong, liền khiêng Thích Vi lên, phi thân mà đi.

Trên đường về Đoàn phủ, Đoàn Chính Trung hỏi: “Nàng làm thế nào mà ra ngoài được?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Cầu phủ

Trên đường về Đoàn phủ, Đoàn Chính Trung hỏi: “Nàng làm thế nào mà ra ngoài được?”

Cầu Mộ Quân không rõ sao Đoàn Chính Trung lại nhân nhả vô sự như vậy, cũng không thấy hắn lo lắng chút nào. Nàng còn lo chuyện Thích Vi, an nguy của Đoàn Chính Trung, nghe thấy câu hỏi của hắn, không yên lòng đáp: “Lấy ngọc bội ở ngăn tủ.”

“Đưa ta.” Hắn nói.

Nhìn hắn đưa tay ra, nàng mới hiểu được vừa rồi hắn hỏi cái gì, lập tức đề ngọc bội trong lòng, nói: “Không đưa.”

Đoàn Chính Trung không nói gì, lập tức đi đến cửa lớn.

A? Hắn dễ dàng buông tha cho nàng vậy sao? Cầu Mộ Quân nghĩ, cùng hắn đi vào trong phủ.

Trở về phòng, hắn đóng cửa lại, chậm rãi đi vào, Cầu Mộ Quân đang muốn thương lượng với hắn chuyện bí mật bị lộ, không nghĩ tới hắn lập tức xông lên, đưa tay vào ngực nàng tìm kiếm.

Nàng lập tức phản ứng lại, nắm chặt ngọc bội nói: “Đây là của ta, không được lấy!”

“Có nhầm không, là của ta.” Hắn nói, sau đó giữ thắt lưng của nàng không cho nàng chạy, đưa tay vào trong lòng nàng lấy ngọc bội.

“Sao chàng có thể làm như vậy, cật mạnh bất nạt người!”

“Mau đưa đây, nếu không đưa ra đây ta sẽ xử nàng tội trộm cắp.”

“Tốt tốt, ta trộm, chàng bỏ ta để cho ta về.....” Cầu Mộ Quân nói xong, đột nhiên nôn khan một trận, nàng vội bưng kín miệng.

“Làm sao vậy?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Cầu Mộ Quân lắc đầu, nói: “Dạ dày có chút khó chịu. Nhất định là do bị chàng chọc tức.”

Đoàn Chính Trung nói: “Vậy sao? Nàng đem ngọc bội trả cho ta, ta sẽ không chọc tức nàng.”

“Không được --” Cầu Mộ Quân nằm lên giường, kêu lên: “Dạ dày ta lại đau, muốn nghỉ ngơi, chàng đừng nói chuyện với ta.”

“Không đưa, ta nói với thủ vệ ngoài cửa là được. Ngọc bội coi như không tính.”

“Cái gì? Không được!” Cầu Mộ Quân vừa hô lên, cửa có người nói: “Lão gia --”

“Vào đi.”

Quản gia đẩy cửa vào, nói: “Lão gia, người Cầu phủ tới. Đã để cho hấn chờ ở tiền viện.”

Đoàn Chính Trung gật đầu, quản gia đi ra ngoài, quay đầu, Cầu Mộ Quân đã đứng lên bắt đầu sửa sang lại quần áo. Đợi nàng sửa soạn xong, hai người đi ra cửa.

Người đến là một gia đình ở Cầu phủ, quỳ gối trước mặt Cầu Mộ Quân cùng Đoàn Chính Trung nói: “Cô gia, tiểu thư, phu nhân bệnh nặng, rất nhớ tiểu thư, sai tiểu nhân đến bẩm báo một tiếng, xem hai ngày này tiểu thư có thể về Cầu phủ gặp phu nhân một chút hay không.”

“Cái gì, mẹ bệnh nặng? Bệnh gì?”

“Phong hàn, từ ngày tiểu thư đi liền nằm trên giường.”

“Được, ta.....” Cầu Mộ Quân vừa mới mở miệng, Đoàn Chính Trung liền nói: “Đi nói cho Nhạc phụ Nhạc mẫu, ngày mai phu nhân sẽ về thăm Nhạc mẫu.”

“Vâng, đa tạ cô gia.”

Gia đình Cầu phủ đi rồi, Cầu Mộ Quân lo lắng, quýnh lên, dạ dày không thoải mái, vội chạy ra ngoài phòng, nôn ra một ngụm nước chua.

Đoàn Chính Trung đi đến bên người nàng nói: “Sao lại nghiêm trọng như vậy, để đại phu đến xem một chút đi.”

“Quên đi, chờ ngày mai thăm mẹ về rồi nói sau, hôm nay ta không có tâm tình.”

Sáng sớm hôm sau, Cầu Mộ Quân liền đi tới Cầu phủ. “Cha, mẹ thế nào rồi?” Cầu Mộ Quân sốt ruột hỏi.

Cầu Vĩ vội nói: “Không vội không vội, mẹ con phong hàn không có việc gì, chính là vẫn nhớ con, nói muốn gặp con, ta mới sai người đi mời con về.”

Cầu Mộ Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội chạy tới trong phòng Cầu phu nhân.

“Mẹ --” Đi đến bên giường, Cầu Mộ Quân cầm tay Cầu phu nhân, nhẹ giọng kêu lên.

Cầu phu nhân chậm rãi mở mắt, thấy nàng, trong mắt lập tức dâng đầy nước mắt, khóc nói: “Mộ Quân, không phải mẹ đang nằm mơ chứ?” Cầu Mộ Quân bổ nhào vào trong lòng bà nói: “Không không, thật là con gái, con gái đến thăm người.”

“Đến, diu ta đứng lên, để ta được nhìn con.”

Cầu Mộ Quân nâng bà dậy, lấy khăn tay lau nước mắt cho bà nói: “Mẹ, con gái sống rất tốt, thật sự rất tốt.”

Cầu phu nhân vuốt mặt của nàng nói: “Sao mặt lại gầy đi một ít?”

“Đâu có? Không có đâu, mẹ.”

Cầu phu nhân cười cười, nói: “Phải tự chiều cổ mình, ăn nhiều một chút.”

Lúc này Cầu Vĩ nói: “Mộ Quân, con nói chuyện cùng mẹ con một lát đi, bà ấy không phải bị bệnh thật, mà là tâm bệnh.”

Cầu Mộ Quân gật đầu nói: “Cha, ngài có việc cứ đi, có con chiều cổ mẹ là được rồi.”

Cầu Vĩ gật đầu, được hạ nhân nâng ra bên ngoài.

Cầu phu nhân nhìn nàng, nói: “Đoàn Chính Trung kia, bây giờ đối xử với con thế nào?”

Nhìn mẹ như thế này, nàng thật sự xúc động muốn nói ra vài câu làm cho bà yên tâm, nhưng nghĩ đến hôm qua nhất thời vô ý đã bị Thích Vi nghe được lời không nên nghe, làm cho nàng cũng không dám nói bừa. Nàng đang đợi Đoàn Chính Trung, cũng muốn mẹ chờ nàng.

Nàng nói: “So với trước kia tốt hơn nhiều, tuy rằng không ôn hoà, nhưng chỉ cần con không chọc hấn tức giận, hấn đối với con vẫn tốt.”

Nói đến người này, Cầu phu nhân không tự giác lại chảy nước mắt: “Nghe nói qua vài ngày, Trương tiểu thư vừa gả đi một năm, sẽ mời rượu đầy tháng đưa con dâu lòng; Lý tiểu thư cũng như nguyên sinh ra đứa thứ hai là con trai. Các nàng đều bằng tuổi con, khi đó ta vụng trộm nghĩ trong lòng, gia thế nhà chúng ta không kém người khác, con gái ta cũng tốt hơn, ngoan hơn so với người ta, đến lúc đó khẳng định là sung sướng nhất, sao nghĩ đến lại.....”

“Mẹ, bây giờ con gái cũng cảm thấy không kém so với người khác, phía trên các nàng ai ai cũng phải nhìn sắc mặt mẹ chồng, phía dưới còn phải cân nhắc chuẩn bị kỹ đề phòng trượng phu có thể thiếp nha hoàn, không sinh con sót ruột, sinh con gái cũng sót ruột, sinh chậm trễ cho người khác làm trưởng tử vẫn sót ruột, cả đời đều phải lo này lo kia, không thể an tâm. Nhưng con gái sẽ không giống thế; ở Đoàn phủ, trừ bỏ không chọc Đoàn Chính Trung, con không phải sợ ai, không cần lo lắng gì cả. Nếu muốn có con, đến lúc đó đi xin một hai đứa cũng tốt.” Cầu Mộ Quân an ủi nói.

“Con..... Ai!” Cầu phu nhân nghĩ đến trước kia, nói: “Rất nhiều lúc, mẹ đều suy nghĩ vì sao lại như vậy, trước kia rõ ràng thầy tướng số nói mạng con cũng không tệ lắm, sao lại thành như vậy. Nghĩ nghĩ, ta liền nghĩ đến Cố gia trước kia. Cả gia đình phú quý, cuối cùng không còn một người, có phải vận hung Cố gia quá nặng hay không, cho nên kéo cả chúng ta thành thế này? Vốn trong nhà đều ổn, sau khi Cố bá bá cùng con của hắn đến, không bao lâu đại nương con liền mất; sau đó, có một tối Cố bá bá con thần thần bí bí tìm đến cha con, không bao lâu cha con từ hôn, Cố gia liền xảy ra chuyện, sau này con lại gả cho Đoàn Chính Trung; mãi cho đến trước đó không lâu, con lại nói Cố Dật Lâu tới tìm con, Tư Huyền cùng cha con lại xảy ra chuyện như vậy. Gia gia bà nội con đều sau bảy mươi mới an tường qua đời, vài thập niên qua Cầu gia đều bình an, vận số cũng không tệ. Nhưng từ khi người Cố gia đến Cầu phủ, thảm sự một việc nối một việc không ngừng, thật không biết tới lúc nào mới có thể thái bình.”

Cầu Mộ Quân mặc dù không tin là Cố gia ám Cầu gia, nhưng chỉ cần nghĩ đến Cố gia, trong lòng liền chua xót. Chú ý tới một câu vừa rồi của Cầu phu nhân, nàng hỏi: “Mẹ, Cố bá bá quay lại nhà chúng ta khi nào? Sao con không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Mang thai

Mặc dù Cầu Mộ Quân không tin là Cố gia ám Cầu gia, nhưng chỉ cần nghĩ đến Cố gia, trong lòng liền chua xót. Chú ý tới một câu vừa rồi của Cầu phu nhân, nàng hỏi: “Mẹ, Cố bá bá quay lại nhà chúng ta khi nào? Sao con không biết?”

Cầu phu nhân nói: “Con đương nhiên không biết, ngay cả ta vốn cũng không biết. Khi đó ta cảm thấy cha con đối với gia đình, với ta, không quan tâm bằng trước kia, nghĩ ông ấy có người bên ngoài, lại không dám nói. Ngày đó đã nửa đêm cha con còn ra ngoài, ta vụng trộm đi theo, thấy ông ấy đi mở cửa, lại có một người từ ngoài đi vào, ta nghe ông ấy gọi một tiếng Cố huynh, thế mới biết là Cố bá bá con đến đây, mới yên lòng. Hai người bọn họ cùng nhau đến thư phòng cha con, ta biết bọn họ hẳn là có chuyện quan trọng muốn thương lượng, liền tự trách mình đa tâm, trở về phòng ngủ. Đến hôm sau tỉnh lại, cha con đã trở lại trên giường, Cố bá bá con đã sớm đi rồi. Bây giờ nghĩ lại, cũng quả thật là ta đa tâm, từ khi đại nương con mất, cha con liền để cho ta làm chính thất, cũng không nạp thiếp, cũng không muốn thêm con, cha con quả thực tốt hơn rất nhiều người.”

Cầu Mộ Quân vẫn nghĩ lời mẹ nói.

Trước lúc cha từ hôn, Cố bá bá bí mật đến tìm cha Luôn cảm thấy việc này có chút kỳ quái, lại không nghĩ ra. Sau đó, Cầu phu nhân nói sang những việc khác, nàng không có cơ hội hỏi thêm.

Một lát sau, nha hoàn tiến vào nói đã đến giờ dùng cơm, tâm tình Cầu phu nhân đã khá hơn một chút Cầu Mộ Quân liền đi ra ăn cơm. Ba người ngồi bên bàn, nhìn bàn đầy đồ ăn, Cầu Mộ Quân chỉ cảm thấy dạ dày nhộn nhạo. Cầu Vĩ hỏi: “Sao vậy, Mộ Quân, nhìn con giống như không muốn ăn?”

Cầu Mộ Quân nói: “Hai ngày nay không biết vì sao không thèm ăn, không muốn ăn gì cả.” Nói xong, dạ dày lại không thoải mái, chạy ra ngoài nôn một trận.

Cầu phu nhân đi ra nói: “Sao vậy, lại còn nôn ra?”

Hai người cùng trở lại bàn, Cầu Vĩ nói: “Nếu không hôm nay trở về sớm một chút, về gọi đại phu đến xem, uống chút thuốc.”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, nói: “Vốn đã tính trở về sẽ tìm đại phu. Ngày mai đi, hôm nay để con ở bên mẹ một lát, về trễ một chút.”

Cầu Vĩ gật đầu nói: “Chú ý chút thân thể, đừng để cho mẹ con lo lắng.”

“Vâng, cha, con đã biết.”

Ngồi xe ngựa trên đường về Đoàn phủ, nàng đột nhiên nghĩ tới. Không phải Cầu gia từ hôn xong, “Phản loạn Thiếu Dương” liền bị lộ sao?

Nói cách khác không phải Cố bá bá giấu giếm mọi người, từ Thiếu Dương đến kinh thành bí mật gặp cha, không lâu sau cha liền từ hôn, phải sạch quan hệ với Cố gia, sau đó Cố gia bị phán tội mưu phản cả nhà liền bị chém sao!

Trong đầu đột nhiên nghĩ tới tờ giấy ỏ vàng tìm được ở trong thư phòng cha. Trên đó viết mười cái tên, gạch ba cái, còn bảy Vậy là có ý gì?

Tờ giấy kia, có quan hệ gì với Cô bá bá, có quan hệ gì với cha, có quan hệ gì với “Phản loạn Thiếu Dương”?

Khi ấy nàng cảm thấy đó là một bản danh sách. Mà Hà gia, Phùng gia cùng Cố gia trong đó đều bị chém cả nhà, sẽ không phải là danh sách người tham gia “Phản loạn Thiếu Dương” chứ?

Nàng bị chính ý tưởng của mình làm cho hoảng sợ.

Năm đó cha cũng không tham gia “Phản loạn Thiếu Dương”, vì sao lại có danh sách?

Tờ giấy kia, nếu tờ giấy kia vẫn còn, nhất định nàng sẽ biết sự thật. Đó là nguyên nhân Liễu Văn Bạch đánh nàng hôn mê rồi lấy tờ giấy sao? Hắn cùng Đoàn Chính Trung muốn giấu diếm nàng chuyện gì?

Cố gắng nhớ lại tờ giấy ó vàng kia, chữ viết khác nhau, ba cái tên bị gạch đi Vì sao, vì sao lại gạch ba cái tên đó?

Thời gian trôi qua quá lâu, cũng không nhớ rõ hình dáng tờ giấy kia lắm, chỉ xác định nó chứa bí mật rất lớn, lại không biết cụ thể là cái gì.

Cái này có quan hệ đến Cố gia, nàng biết Đoàn Chính Trung có ý giấu nàng, cho nên cân nhắc trong lòng xong quyết định không nói cho hắn.

Buổi tối, sau khi hoan ái, nàng vô lực nằm ở trong lòng hắn, nhớ tới lời nói ban ngày của mẹ. Con

Đột nhiên, nàng kinh ngạc, hỏi: “Đã ngủ chưa?”

“Sao có thể nhanh như vậy.”

“Chàng nói Chúng ta như vậy, có thể mang thai hay không?” Nói đến mang thai, có chút vui sướng, lại có chút lo lắng.

Hắn trả lời: “Buổi chiều hình như khẩu vị của nàng không tốt, ngày mai tìm đại phu đến xem đi.”

“Ta không nói chuyện này!” Nàng bất mãn nói. “Chàng nói nếu chúng ta có con thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không.” Hắn trả lời.

“Vậy nếu không may?”

Hắn ôm nàng, dùng giọng trầm thấp nói: “Nàng có nghe nói qua, có một loại bí thuật trong phòng, nam nhân học, có thể khống chế khiến nữ nhân cùng hắn hoan ái có thể có thai, cũng có thể không hay không?”

“Ta không tin, nào có loại bí thuật như vậy.” Nàng khinh thường nói, đột nhiên lại hỏi tiếp: “Nếu chúng ta có con, có phải sẽ phải bỏ đi đúng không? Ta không muốn bỏ, hơn nữa nghe nói phá thai rất đau, còn có khả năng sau này sẽ không thể mang thai nữa, ta không muốn.”

“Đợi đến lúc đó rồi nói.”

Cầu Mộ Quân càng nghĩ càng lo lắng, nói: “Nếu không, chúng ta vẫn nên tách ra ngủ đi?”

“Đừng nghĩ nhiều, ngủ đi” Hắn nói

Trong lòng Cầu Mộ Quân vẫn lo lắng, nhưng quá mệt mỏi, vòng ôm của hắn lại thoải mái, không bao lâu liền ngủ. Nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của nàng, Đoàn Chính Trung mở mắt ra nhìn nàng, nhẹ nhàng hôn lên mặt của nàng, môi của nàng.

Sáng sớm hôm sau, dùng bữa sáng xong, Đoàn Chính Trung liền sai người mời đại phu tới.

Đại phu xem mạch cho Cầu Mộ Quân xong, nàng vốn không quá để ý, lại nhìn thấy sắc mặt đại phu nghiêm trọng, tâm tình cũng nặng nề, lo lắng hỏi: “Đại phu, có chuyện gì sao?”

Đại phu nói: “Phu nhân, để lão hủ xem lại một lần.”

Cầu Mộ Quân gật gật đầu, đưa cổ tay đặt lên trên bàn.

Đại phu lại bắt mạch một lần nữa, ngón tay đặt trên cổ tay nàng rất lâu mới buông ra. Cầu Mộ Quân có chút lo lắng nhìn về phía đại phu, chờ hắn nói chuyện.

Đại phu nói: “Phu nhân không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi nhiều là được.” Nói xong, liền cúi người, lui ra.

“Hà?” Cầu Mộ Quân cảm thấy kỳ quái. Nhìn bộ dáng vừa rồi của đại phu, giống như nàng có bệnh nặng, nhưng hắn lại nói không có việc gì, cũng không nói nguyên nhân vì sao dạ dày nàng không thoải mái.

Đại phu cầm hòm thuốc, ra cửa phòng, bị quản gia đưa đến chính đường.

“Lão hủ báii kiến Tổng quản đại nhân.” Đại phu cúi đầu nói.

Đoàn Chính Trung ngồi ở chính đường chậm rãi nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nói: “Vừa rồi có người nói thần sắc đại phu khác thường, là nhìn ra phu nhân có bệnh gì sao?”

Đại phu vội quỳ xuống nói: “Là Là có chút vấn đề.”

Đoàn Chính Trung hỏi: “Vấn đề gì?”

“Phu Phu nhân Phu nhân mang thai.” Đại phu nơm nớp lo sợ nói. Chén trà đặt mạnh lên trên bàn, phát ra tiếng vang lớn, đại phu cúi đầu thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Gặp Quan

Chén trà đặt mạnh lên trên bàn, phát ra tiếng vang lớn, đại phu cúi đầu thật sâu.

“Lặp lại lần nữa.” Giọng nói phía trên không nhanh không chậm.

“Có lẽ là lão hủ xem nhầm rồi, phu nhân người.....”

“Xem mạch hai lần đều xem nhầm, người làm đại phu như vậy mà cũng dám đến Đoàn phủ ta xem bệnh?” Hắc lạnh lùng nói.

Đại phu vội nói: “Không, không, không nhầm, Phu nhân..... quả thật có thai.”

“Vậy sao?” Hắc lại hỏi.

“Dạ... dạ”

Đoàn Chính Trung đứng dậy, ra cửa.

Quản gia nói với đại phu: “Đại phu đi theo ta lấy tiền.” Đại phu lau mồ hôi lạnh, đứng lên, đi theo quản gia.

Đoàn Chính Trung vừa vào cửa, Cầu Mộ Quân thấy nha hoàn còn ở đây, liền hỏi nói: “Lão gia, vừa rồi đại phu đi gặp người sao? Sao hắc không kê đơn đã đi rồi?”

Đoàn Chính Trung đi vào phòng, quay người lại, đột nhiên tát nàng một cái, làm cho nàng lập tức ngã xuống nhất. Nha hoàn xung quanh run lên, cúi đầu thật sâu.

Còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, nàng bùm mặt ngẩng đầu, thấy hắc ngồi xuống trên ghế trước mặt nàng, lạnh lùng nhìn nàng.

Lúc này, nàng mới nhớ tới, dường như, vừa rồi, hắc tát nàng một cái.

Là nàng còn chưa tỉnh sao? Là nàng gặp ác mộng sao?

Nàng ngã xuống đất, kinh ngạc nhìn hắc.

Hắc chậm rãi nói: “Nói cho ta biết, đứa bé là con ai?”

Nàng lại sững sốt trong chốc lát, mới hỏi ra lời: “Cái gì..... đứa bé nào?”

Đoàn Chính Trung cười, nói: “Đại phu quả thật không kê đơn, chỉ nói người có thai, ta đã quên không bảo hắc kê thuốc an thai.”

Cầu Mộ Quân kinh ngạc, nhìn nhìn bốn phía, nàng không rõ Đoàn Chính Trung bị làm sao mà lại nói như vậy, chuyện nàng có con, có thể nói trước mặt nhiều nha hoàn như vậy sao?

Nàng không nói gì, hắc còn nói thêm: “Phu nhân, nói, đứa bé là của ai?”

Nghe lời nói của hắc, nhìn vẻ mặt của hắc, nàng mới chậm rãi hiểu được: Hắc hỏi nàng đứa bé là của ai, hắc dám hỏi nàng đứa bé là của ai!

Nàng nhìn hắc chăm chăm, nói không nên lời. Đoàn Chính Trung nói: “Xem ra, có vẻ người sẽ không tự nguyện nói.”

“Ngươi.....” Nàng không biết nên nói cái gì, không biết có thể nói cái gì.

“Đề ta đoán, là Thích Ngọc Lâm?”

Nàng chỉ nhìn hấn, không nói lời nào.

Hấn đứng lên, cúi thắt lưng nắm cầm của nàng nói: “Phu nhân, nếu thật sự là của Thích gia, ngươi thật đã cho ta một tiện nghi lớn!”

Nói xong, hấn buông cầm của nàng ra, đứng lên nói: “Quản gia, chuẩn bị xe ngựa, đến Kinh triệu phủ.” Nói xong, đi ra cửa.

Kinh triệu phủ? Hấn đưa nàng đến Kinh triệu phủ? Sau đó để cho Kinh triệu phủ thẩm vấn nàng, đến thẩm vấn ‘gian phu’ của nàng? Đến phán nàng tội dâm dật, sau đó đem nàng đi đim lông heo?

Nàng không biết đang có chuyện gì xảy ra. Chỉ lát sau, có người lấy dây thừng đến trói nàng lại, nàng ngây ngốc không phản kháng để người ta trói lại, sau đó đưa đến Kinh triệu phủ.

Cho dù là Kinh Triệu Doãn, thấy Đoàn Chính Trung cũng không dám chậm trễ, thậm chí cũng không dám bắt hấn quỳ, để cho hấn đứng ở dưới công đường.

Cầu Mộ Quân bị áp giải vào, vừa vào cửa liền bị đá quỳ xuống.

Đoàn Chính Trung nói: “Đại nhân, nữ nhân này, cũng chính là phu nhân của Đoàn mỗ lại có thai, phạm vào tội dâm dật, Đoàn mỗ đưa nàng đến đây, một là để cho đại nhân xử đúng tội của nàng, hai là xin đại nhân giúp Đoàn mỗ tra ra tên gian phu của dâm phụ này là ai.”

Hấn nói xong, đưa đơn kiện trong tay cho sai nha đứng bên, sai nha lại trình lên.

Kinh Triệu Doãn hỏi: “Đoàn phu nhân, những gì phu quân ngươi nói là thật sao?”

Dâm phụ.....

Cầu Mộ Quân cúi đầu không nói lời nào.

Kinh Triệu Doãn lại hỏi: “Đoàn phu nhân, bản đại nhân hỏi ngươi, vừa rồi Đoàn tổng quản nói ngươi cấu kết cùng người khác, lại mang thai, ngươi thừa nhận không?”

Cầu Mộ Quân vẫn yên lặng, không nói một câu.

Kinh Triệu Doãn đợi một lúc, nói: “Ngươi không nói gì, bản đại nhân coi như là ngươi thừa nhận?”

Cầu Mộ Quân vẫn không nói.

Kinh Triệu Doãn còn nói thêm: “Vậy bản đại nhân hỏi ngươi, phụ thân đưa con trong bụng ngươi là ai?”

Đoàn Chính Trung cùng Cầu Mộ Quân - đôi vợ chồng này lại xảy ra chuyện mới, lại là chuyện kinh người như vậy. Mọi người vừa nghe nói Đoàn Chính Trung đưa Cầu Mộ Quân đến quan phủ đều tới xem, công đường vừa mới mở được một lát, bên ngoài đã chật ních người xem náo nhiệt. Những người chen được vào trong còn không ngừng đem đôi thoại bên trong nói cho những người đến sau nghe.

Phía dưới vẫn yên lặng như cũ, Kinh Triệu Doãn rốt cục nhìn không được vô kinh đường mộc, lớn tiếng nói: “Đoàn Cầu thị, bản đại nhân hỏi ngươi, phụ thân đưa bé trong bụng ngươi là ai?”

Cầu Mộ Quân chậm rãi ngẩng đầu, nói: “Không biết.”

“Cái gì?” Kinh Triệu Doãn đầu tiên là kinh hãi, sau đó tức giận nói: “Đừng đùa với bản đại nhân!”

Cầu Mộ Quân lại cúi đầu không nói.

Kinh Triệu Doãn nói: “Đoạn Cầu thị, phải dùng hình ngươi mới nói sao?”

Nghe thấy lời này, người bên ngoài xem náo nhiệt hô về phía sau: “Nghe thấy không, có nghe thấy không? Sắp dùng hình!”

Thấy Cầu Mộ Quân phía dưới này giờ không nói gì, Kinh Triệu Doãn hét lớn một tiếng nói: “Ngươi tới, dùng kẹp gỗ!”

Phía dưới có tiếng thốn thức, lập tức liền có sai nha lấy kẹp ngón tay làm bằng gỗ đến, một người cầm hình cụ, hai người khác kẹp vào cổ tay nàng.

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nhìn Đoàn Chính Trung, chỉ thấy hấn mỉm cười từ trên cao nhìn xuống, dường như tất cả đều là thật sự.

Nàng không biết, không biết là hấn diễn rất tốt, hay là hấn diễn giả thành thực, nàng tưởng giả, hấn lại làm thật.

Nàng muốn tin tưởng hắn, muốn nói đã biết hắn đều đã sắp xếp tất cả, hắn sẽ có chừng mực, nhưng dù nói với mình như vậy, tình thế lại cứ thế phát triển. Hắn ở quý phủ đánh nàng, trời nàng mang đến Kinh triệu phủ, lại lួn miệng nói nàng là dâm phụ, sau đó lại dùng tư thái thường thức xem nàng bị khổ hình. Nàng không biết, đến cuối cùng, có phải nàng sẽ bị ném vào lồng heo hay không, vạn phần si nhục ở trước mặt toàn bộ người trong kinh thành chìm vào đáy sông; lại vẫn tự nói cho mình, đây đều là hắn an bài, giây tiếp theo, sẽ có chuyển biến.

Lại quay đầu lại, tay đã bị bỏ vào cái kẹp, thanh gỗ kia giống như nóng lòng muốn thử bấm gãy ngón tay nàng.

“Dừng hình!”

Kinh Triệu Doãn ra lệnh một tiếng, sai nha chậm rãi kéo hai đầu dây.

“A —” vừa mới bắt đầu, đau đớn từ ngón tay liền truyền đến toàn thân.

“Đợi chút!”

Một giọng nói truyền đến, tất cả mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thích Ngọc Lâm phe phẩy cây quạt, bộ dáng tiêu sái, từ bên ngoài chậm rãi đi tiến vào.

Sai nha tạm thời ngừng lại.

Kinh Triệu Doãn nói: “Người nào làm ồn dưới công đường?”

Thích Ngọc Lâm đứng ở cửa nhảy dựng lên, cười nói: “Đại nhân còn không nhận ra ta sao, mấy tháng trước công tử nhà ngài ở Kinh Sương Các, vì một đêm xuân với Hồng Ngọc tiểu nương tử mà tranh giành với ta, một đêm tốn năm trăm lượng bạc trắng, nghe nói ngài tức giận không nhẹ đâu!”

“Lớn mặt!” Kinh Triệu Doãn xấu hổ và giận dữ nói: “Thích nhị công tử, Kinh triệu phủ là nơi người có thể nói đùa sao! Lập tức đi ra ngoài, nếu không đừng trách bản đại quan không lưu tình!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Gặp quan 2

“Lớn mặt!” Kinh Triệu Doãn xấu hổ và giận dữ nói: “Thích nhị công tử, Kinh triệu phủ là nơi người có thể nói đùa sao! Lập tức đi ra ngoài, nếu không đừng trách bản đại quan không lưu tình!”

“Đại nhân đừng kích động, đừng kích động!” Thích Ngọc Lâm nói: “Vừa rồi là ta lỡ lời, không nói không nói. Nhưng ta không phải đến để náo loạn, ta nghe nói đại nhân đang thăm vấn dâm phụ nhà Đoàn công công, ta vội tới cung cấp manh mối cho đại nhân.”

Kinh Triệu Doãn nhìn Đoàn Chính Trung một cái, nói: “Tôi cung cấp manh mối, thấy bản đại nhân, vì sao không quý?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Đây là đại nhân ngài không đúng, ta cảm thấy ta so với Đoàn công công không thiếu cái gì, ngược lại còn nhiều hơn hắn vài thứ, hắn không quý, vì sao ta phải quý?”

“Người” Kinh Triệu Doãn lại nhìn Đoàn Chính Trung, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, trong lòng nghĩ Thích Ngọc Lâm là con Thích Tĩnh, nếu hắn thực sự muốn náo loạn, mình cũng không làm gì được hắn, hơn nữa nếu còn để hắn tiếp tục nói bậy bạ như vậy, đến lúc đó chỉ sợ sẽ đắc tội với cả Đoàn Chính Trung, nên không tiếp tục dây dưa vấn đề quý hay không quý, trực tiếp hỏi: “Vậy người nói, người muốn cung cấp manh mối gì?”

Thích Ngọc Lâm nhìn về phía Cầu Mộ Quân, đột nhiên vươn tay sờ bụng nàng.

Cầu Mộ Quân phản xạ có điều kiện lùi lại, Thích Ngọc Lâm thu tay, cười nói: “Xin hỏi đại nhân một câu, ngài nói đại phu bắt mạch cho phụ nữ có thai, có khả năng nhìn ra được đứa bé trong bụng phụ nữ này là con ai không?”

“Chớ có nói bậy, nếu có thể biết đứa bé trong bụng nàng là con ai, bản đại nhân còn phải phí công như vậy sao?” Kinh Triệu Doãn nói

Thích Ngọc Lâm nhú mày nói: “Ai nha, vậy thì không dễ, ta cũng muốn biết đứa bé trong bụng nàng có phải của ta hay không!”

“Người nói cái gì? Đứa bé trong bụng nàng là của người?” Kinh Triệu Doãn kinh hãi nói.

“Không đúng không đúng, không phải ta đã nói sao, ta cũng không biết.”

“VẬY Ý NGƯỜI LÀ NGƯỜI CÙNG ĐOÀN PHU NHÂN”

Thích Ngọc Lâm cười nói: “Đó là đương nhiên, đại nhân sớm nên biết vài ngày trước ta cùng Mộ Quân còn đính hôn. Thịt đến bên miệng, ta có thể không ăn trước mấy miếng sao? Nữ nhân dùng làm gì, không phải là để ngủ cùng sao? Ta dùng thử trước xem có thoải mái hay không, nếu không may không dùng được thì làm sao bây giờ?”

Cầu Mộ Quân vừa thẹn vừa giận nhìn về phía Thích Ngọc Lâm, hần quay đầu nhìn nàng cười ái muội.

Kinh Triệu Doãn hừ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Người muốn nói, người cùng Đoàn phu nhân, quả thật từng làm việc tro trên?”

“Cái gì mà việc tro trên, vu son mây mưa, cá nước thân mật, tất nhiên việc đẹp dễ nhất thế gian, sao có thể là chuyện tro trên? Đại nhân không biết thôi, Mộ Quân này là một nữ tử bẽ nguyệt tu hoa, mị cốt chi tư, lại gả cho thái giám, trong lòng không biết có bao nhiêu sầu khổ. Sau quen biết ta, từ ta biết được cái gì gọi là tình ái, rốt cuộc ngừng không được, ngày ngày quấn quýt lấy ta, cùng ta hoan hảo, nghĩ lại những ngày đó, dù là người một đêm có thể cùng tám, mười nữ nhân như ta cũng không chịu nổi.” Thích Ngọc Lâm trêu đùa.

Dù không giận, tiếng nam nhân bên ngoài cười vang cũng truyền đến rõ ràng.

“Người nói vậy!” Cầu Mộ Quân rốt cục nhịn không được, xấu hổ và giận dữ nói.

Lúc này, Thích Vi từ trong đám người chạy vào, giữ chặt Thích Ngọc Lâm, nói: “Nhị ca, huynh nói cái gì vậy, sao có thể vũ nhục Mộ Quân tỷ tỷ như vậy?”

Thích Ngọc Lâm nói: “Ai, Vi Vi, muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, đứng sang một bên đi.”

“Các người rõ ràng không có”

“Ai nói là không có, lần đó ở trên núi Nhạn Lai, còn có nửa đêm ta chạy đến trong phòng nàng, còn ở trong quán trà Thảm Nhã, muội cũng không ở bên bọn ta, cô nam quả nữ có thể làm cái gì?”

“Nhị ca, huynh

“Đi xuống đi xuống!” Thích Ngọc Lâm đẩy nàng nói.

Lúc này, Đoàn Chính Trung nói: “Thích Ngọc Lâm, nói như vậy, người quả thật cấu kết cùng phu nhân của ta? Mặc kệ đứa bé trong bụng nàng có phải của người hay không, gian phu là người chắc không phải giả?”

“Gian phu?” Thích Ngọc Lâm cười nói: “Từ này ta thích!”

Kinh Triệu Doãn đập đường mộc nói: “Thích Ngọc Lâm, người cấu kết cùng phụ nữ có chồng, phải bị tội gì!”

Thích Ngọc Lâm nói: “Ta thừa nhận ta quả thật lên giường cùng phu nhân Đoàn công công, nhưng ta không biết ta phạm vào tội gì. Lúc đó Mộ Quân đã bị bỏ trở về nhà, ta cùng nàng tình đầu ý hợp, tình chàng ý thiếp, hoan hảo mấy ngày thì sao nào? Ai biết Hưu thư lại trở thành đồ bỏ? Không phải nói người không biết không có tội sao? Ta coi như là người không biết?”

“Người” Kinh Triệu Doãn nhất thời á khẩu, chuyển sang hỏi Cầu Mộ Quân: “Đoàn phu nhân, những lời vừa rồi của Thích Ngọc Lâm, người thừa nhận không?”

“Không thừa nhận, ta không có quan hệ gì với hắn.” Nàng đáp.

“Vậy đứa bé trong bụng người là của ai?”

Cầu Mộ Quân lại không nói.

Thích Ngọc Lâm cúi người nói: “Mộ Quân, nàng nói cho ta biết, đứa bé này thật sự là của ta sao? Nếu là của ta, ta không muốn làm cho cha ta biết tôn tử (cháu nội) của Thích Tĩnh hần lưu lạc bên ngoài, bị người ta coi như dã loại, nói không chừng sẽ lột da ta!”

Cầu Mộ Quân lạnh lùng nhìn hắn một cái, lại cúi đầu.

Kinh Triệu Doãn nghe xong lời này, lại không biết nên quyết định như thế nào.

Vốn định vin vào lời Thích Ngọc Lâm “Người không biết không tội”, thả hắn, sau đó chỉ cần theo ý Đoàn Chính Trung dùng trọng hình thẩm vấn một lượt, nếu hỏi không ra, thì xử trí Cầu Mộ Quân là được rồi. Nhưng bây giờ mới nhớ ra, lời Thích Ngọc Lâm nói không phải giả, lấy tính tình bá đạo của Thích Tĩnh, hần sao có thể để cốt nhục Thích gia mình chết trong bụng mẹ?

Hắn chắc chắn dùng mọi cách bảo vệ Cầu Mộ Quân, cho dù khi điều tra rõ đứa nhỏ trong bụng nàng không phải cốt nhục Thích gia có thể một đao giết chết đi nữa.

Vụ án lâm vào bế tắc, Kinh Triệu Doãn đang chuẩn bị tạm dừng trong chốc lát, đi xuống thương lượng cùng những người khác, thì Cầu Vĩ tới

Hạ nhân nâng hấn vào Kinh Triệu phủ, hấn ngồi đối Kinh Triệu Doãn nói: “Đại nhân, đề ta tới hỏi tiểu nữ vài câu được không?”

Kinh Triệu Doãn vốn đang bế tắc, đã sớm ngóng trông cứu tinh, giả bộ suy nghĩ trong chốc lát, gật gật đầu.

Cầu Vĩ hỏi: “Mộ Quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con thật sự làm chuyện trơ trên sao?”

Cầu Mộ Quân nhìn cha, nước mắt rơi xuống, lắc đầu.

“Vậy con thật sự có thai sao?”

“Con Con không biết.” Cầu Mộ Quân không biết nói như thế nào, cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Cầu Vĩ quay đầu nói với Đoàn Chính Trung: “Đoàn tổng quản, hành vi của tiểu nữ luôn luôn đoan chính, người dựa vào cái gì nói tiểu nữ tăng tị cùng người khác?”

Đoàn Chính Trung cười lạnh nói: “Buổi sáng đại phu chính mồm nói với ta, nhạc phụ muốn đại phu kia lập lại lần nữa sao?”

Cầu Vĩ nói: “Tiểu nữ nói nàng không có, tức là không có, ta không tin.”

Đoàn Chính Trung nói: “Nhạc phụ, ngài cần gì phải giả mồm át lễ phải như vậy? Đại phu xem mạch xong đã nói như vậy, còn có thể giả sao?”

“Đại phu gì, ta làm sao mà biết có phải người lại có ý làm khó con gái ta hay không, có ý sai đại phu nói như vậy?”

Đoàn Chính Trung khẽ cười nói: “Nhạc phụ đại nhân thật đúng là khéo tưởng tượng.”

Lúc này, Thích Vĩ nói: “Đúng vậy đúng vậy, Cầu đại nhân nói rất đúng, nhớ đâu là Đoàn Hoặc đại phu kia là tên lang băm, chuẩn mạch sai? Đại nhân, ngài tìm đại phu khác đến xem lại một lần đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Sự thật không ngờ

Lúc này, Thích Vĩ nói: “Đúng vậy đúng vậy, Cầu đại nhân nói rất đúng, nhớ đâu là Đoàn Hoặc đại phu kia là tên lang băm, chuẩn mạch sai? Đại nhân, người tìm đại phu khác đến xem lại một lần đi.”

Kinh Triệu Doãn nghĩ nghĩ, nói: “Được, lập tức tìm đại phu đến xác nhận.”

Trong chốc lát, sai nha mang ba người đến, hai người là đại phu từ bên ngoài tìm đến, một người chuyên khám nghiệm tử thi trong Kinh Triệu phủ. Cầu Mộ Quân bị đưa vào nội thất, ba người theo thứ tự chẩn đoán, cuối cùng đều tự viết xuống kết quả chẩn đoán của mình, cùng nhau trình lên Kinh Triệu Doãn. Kinh Triệu Doãn vừa thấy ba tờ giấy, nhất thời chấn động.

Ba tờ giấy, hoặc viết “Vị hàn, kinh thủy không đều”, hoặc viết “âm hàn ngưng trệ vị phủ, nguyệt sự không thuận”, không có cái nào hỉ mạch!

Náo loạn như vậy nửa ngày, lại là Ô Long sao?

Kinh Triệu Doãn khụ khụ, đem giấy đưa cho sai nha bên cạnh nói: “Đưa Đoàn tổng quản xem qua.” Sai nha đem tờ giấy đưa cho Đoàn Chính Trung, Đoàn Chính Trung vừa thấy, trên mặt kinh ngạc.

Lúc này, Thích Vĩ hỏi: “Đại nhân, đại phu nói cái gì?”

Kinh Triệu Doãn nói: “Đoàn phu nhân Hai vị đại phu cùng khám nghiệm tử thi cũng không chẩn ra hỉ mạch, Đoàn phu nhân chỉ là dạ dày không khỏe.” Cầu Mộ Quân ngồi xuống đất. Thì ra là như vậy, hay là hấn đã đều tính toán cả rồi. Chính mình vẫn chưa mang thai, thì ra lại chưa mang thai.

Nàng quay đầu nhìn về phía Đoàn Chính Trung, Đoàn Chính Trung cũng nghiêng đầu qua, về mặt bình tĩnh nhìn thoáng qua nàng. Thích Vĩ vội thay Cầu Mộ Quân mở trời nói: “Xem đi xem đi, Đoàn Chính Trung, tất cả đều là người có ý phải không !” Cầu Vĩ cũng nói: “Đoàn Chính Trung, người vũ nhục tiểu nữ như vậy, phải giải thích thế nào?”

Đoàn Chính Trung nói: “Nhạc phụ đại nhân, chuyện này, ta hoàn toàn vô can, buổi sáng đại phu nói nàng có thai ta nhất thời tức giận mới đem nàng đến Kinh Triệu phủ, chẳng lẽ ta bị điên rồi tự đội nón xanh cho mình sao?”

“Người . . .”

Lúc này, Kinh Triệu Doãn nói: “Đúng là như thế, ai cũng không sai, vậy thì bãi đường đi. Đoàn tổng quản, Đoàn phu nhân nếu mệt mỏi, người đưa nàng về đi.” Nói xong, liền hô một tiếng “Bãi đường”.

Vụ án này thật là khó giải quyết, một bên là Đoàn Chính Trung, một bên là Thích Tĩnh, đứng giữa hai người bọn họ, cho dù là Hoàng đế cũng khó xử. Cũng may mọi việc lại ngoài ý muốn, thuận lợi chấm dứt. Lúc này, hấn không bãi đường, không may lại phát sinh thêm chuyện thì sao!

Đoàn Chính Trung nói: “Cũng đúng, diu phu nhân lên xe ngựa đi.” Nói xong, liền đi ra cửa.

Hạ nhân Đoàn phủ tiến vào, đỡ Cầu Mộ Quân đi ra ngoài.

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn Cầu Vĩ, Thích Vĩ, rồi đi cùng hạ nhân Đoàn phủ về.

Chuyện hôm nay, cha hấn sẽ không để cho mẹ biết, bằng không, bà lại đau lòng.

Thích Vĩ cũng không sao, cũng vẫn quan tâm nàng như cũ, thật tốt.

Trở về Đoàn phủ, uống thuốc xong Linh Lan giúp nàng bôi thuốc lên tay.

Tuy rằng chỉ kẹp một lát, nhưng vẫn bị thâm tím, chạm vào liền đau.

Một lát sau, quân gia đưa một đại phu đến bắt mạch cho nàng, sau đó kê đơn.

Cầu Mộ Quân cứ ngơ ngác ngồi ở trong phòng như vậy, Linh Lan bung thuốc tới, cũng không nói một tiếng uống hết.

Không lâu sau đã đến giờ cơm chiều, nha hoàn đến gọi Cầu Mộ Quân dùng bữa, nàng nói: “Nói với lão gia dạ dày ta không thoải mái, ăn không vào, muốn nghỉ ngơi”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.”

Nha hoàn đi rồi, Cầu Mộ Quân nói: “Linh Lan, ta có chút không thoải mái, đi ngủ trước.”

“Phu nhân, vậy để nô tỳ đỡ người nằm xuống.” Nói xong, Linh Lan liền đỡ nàng đến bên giường.

Nằm xuống, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chỉ chốc lát sau, liền mơ mơ màng màng, như ngủ như không.

Lúc nửa mơ nửa tỉnh, nghe được một tiếng “Lão gia”, nàng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào trong phòng đã thấp thỏm, trời đã tối đen.

Đoàn Chính Trung từ bên ngoài tiến vào, đóng cửa, cởi quần áo, nằm ở phía sau nàng, ôm lấy nàng. Nàng không đẩy hấn, cũng không nói chuyện, hoàn toàn không phản ứng.

Hấn dọc theo cánh tay của nàng cầm cổ tay nàng, nói: “Tay còn đau không?”

Nàng nói: “Chàng cố ý nói ta mang thai, muốn lợi dụng ta, lợi dụng mọi người, diễn một tuồng kịch?”

Hấn trả lời: “Không phải, là đại phu chẩn sai.”

“Sao chàng biết, nhờ may ta thật sự mang thai?”

“Sẽ không”

“Vì sao”

“Bởi vì.....”

Hấn trầm giọng nói: “Bởi vì ta không có khả năng khiến nàng mang thai.”

Nàng đột nhiên xoay người, nhìn hấn nói: “Chàng dựa vào cái gì khẳng định như vậy?”

Hấn nhìn lại nàng, chậm rãi nói: “Ngay từ đầu, y phục hàng ngày của ta đều tẩm thuốc, không có khả năng khiến nàng thụ thai.”

Thì ra..... Thì ra là thế.

Cái gì nàng cũng không biết, không biết gì hết.

Nhưng nàng sớm nên nghĩ đến, hấn luôn dự kiến trước mọi chuyện, làm sao có thể sơ sẩy như thế? Làm sao có thể đợi cho nàng mang thai mới phá, hấn căn bản sẽ không để nàng có cơ hội mang thai, chính nàng rất ngốc mà thôi.

Nàng lại hỏi: “Nhưng quả thật có đại phu nói ta mang thai, chàng sẽ không sợ ta thật sự mang thai, nhưng đứa bé không phải của chàng sao?”

“Sẽ không.”

“Ta nói là nếu như?”

“Sẽ không”

Nàng cười khỏ một chút, nhắm mắt lại.

Đôi mắt bắt đầu có chút nặng nề, vô lực nói: “Ta thấy vườn hoa cúc phía tây, rất đẹp, nơi đó cũng có phòng trống, ngày mai ta muốn chuyển đến bên kia ở.”

“Mộ Quân.”

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe được tiếng hô hấp của hai người.

Hắn nói: “Ta cũng không ngờ, Thích Ngọc Lâm sẽ đến, cũng không ngờ hắn sẽ nhục nhã nàng như vậy.”

Nàng nói ở trong lòng. Đã sớm nhục nhã, hắn có tới hay không, cũng chẳng liên quan. Cầu Mộ Quân xoay người, đưa lưng về phía hắn. Hắn không nói nữa, chỉ lặng lẽ ôm nàng.

Ngày hôm sau, Đoàn Chính Trung vào cung, nàng liền sai người sửa sang lại phòng ở phía tây, chuyển đồ của mình vào.

Đến buổi chiều, nàng vẫn ngồi ở án thư bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài. Theo góc độ này, cảnh vật bên ngoài cửa sổ tựa như một bức họa.

Linh Lan nhìn hoa cúc trước cửa, nói: “Phu nhân, nơi này thật nhiều hoa cúc, bây giờ mới nở mấy đóa, về sau nếu tất cả đều nở, là có thể hái pha trà uống.”

Cầu Mộ Quân cười nhẹ, nói: “Thái cúc Đông Ly hạ.”(1)

Linh Lan nói tiếp: “Du nhiên kiến Nam Sơn.”(2)

(1),(2) Hai câu thơ trong Âm Tửu (Uống rượu) – Đào Uyên Minh

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cúc đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn. . .

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch:

Nhà cỏ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thói nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.

Cầu Mộ Quân kỳ lạ nói: “Người cũng đọc sách?”

Linh Lan ngượng ngừng gãi gãi đầu, nói: “Thình thoảng tùy tiện đọc chút, biết vài câu thơ, đối đáp vài câu.”

“Đối câu đối? Cũng không phải chuyện đơn giản!” Cầu Mộ Quân cười nói.

“Cho nên nô tỳ chỉ biết vài câu truyền miệng thôi.” Linh Lan nói.

Cầu Mộ Quân cười nhìn về phía ngoài cửa sổ, một hàng cò trắng bay qua trời xanh, trong lòng nàng đột nhiên sáng ngời, chấp bút ở viết xuống tờ giấy trước mặt về trên: ‘Bạch hạc vong cơ, Khán thiên ngoại vân thư vân quyển.’

Sau đó nói với Linh Lan: “Linh Lan, người nói xem về này nên đối thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Ngọn nguồn rối loạn

Sau đó nói với Linh Lan: “Linh Lan, người nói về này nên đối thế nào?”

Linh Lan đi đến bên cạnh bàn, nhìn về trên, lại đi ra ngoài nhìn nhìn, trên mặt vui sướng, viết: ‘Thanh sơn bất lão, nhậm đình tiền hoa.’

Cầu Mộ Quân rất cao hứng, không ngờ nàng có thể đối được thật, lại viết: ‘Thúy được hồng hành kỳ phiên phong vũ.’

Lần này Linh Lan đối rất nhanh, viết mấy chữ: ‘Hoàng hoa lục cúc dư cá sương thiên.’

Thấy nàng đối đáp dễ dàng, Cầu Mộ Quân cố gắng suy nghĩ lâu hơn, lại viết xuống một vế: ‘Phong phong vũ vũ, ái ái hàn hàn, xử xử tâm tâm.’

Linh Lan suy nghĩ trong chốc lát, viết: ‘Hoa hoa thảo thảo’

“Không đúng không đúng, sai rồi.” Nàng gạch mấy chữ ‘hoa hoa thảo thảo’, viết lại xuống phía dưới: ‘Oanh oanh yến yến, hoa hoa điệp điệp, khanh khanh mộ mộ hướng hướng.’

Không ngờ nàng vẫn đối được, Cầu Mộ Quân cầm lại tờ giấy đang chuẩn bị viết, nhưng thấy tờ giấy đã viết kín, lại lấy tờ giấy khác ra, đẩy tờ giấy cũ sang bên cạnh, không nghĩ tới tờ giấy kia lại rơi xuống kê hờ giữa thư án và tường. Cầu Mộ Quân xoay người nhặt giấy lên đang định buông tay, không chú ý nhìn lướt qua tờ giấy, đột nhiên cảm thấy tờ giấy này, tình hình này dường như rất quen thuộc.

Giấy rơi xuống kê hờ, bút tích không giống, có chỗ bị gạch

Đột nhiên nghĩ ra, bút tích không giống, là do nhiều người ngồi cùng nhau, người viết vài câu, ta viết vài câu, sau lại cảm thấy không thích hợp, liền gạch đi.

Tờ giấy kia, là danh sách, do hai người hoặc ba người thương lượng, có lẽ là đang bày kế phản Thích Tĩnh, sau đó viết ra những người tin được, rồi lại cảm thấy không thích hợp, lại gạch bớt một số người không chắc chắn. Hai người tiếp tục thương lượng, nên lấy tờ giấy khác, đẩy tờ giấy này sang một bên, tờ giấy kia rơi xuống đất, lại kẹt ở chân bàn, cho nên mãi sau này cũng không bị ai phát hiện.

Giống nhau như vậy, chắc chắn là đúng rồi, mười cái tên, gạch ba, vậy thì còn bảy. Còn một người, Cố Thiệu Chương, vậy đó là tám. “Phản loạn Thiệu Dương” được gọi “Bát tử chi loạn” là do có tám người sao?

Nhưng lại có điểm không đúng, người thương lượng đâu có ghi lại tên mình, vậy là ai thương lượng cùng Cố bá bá đây? Nàng nhớ tới những lời mẹ nói hôm kia.

Có một buổi tối, Cố bá bá bí mật đi gặp cha Tờ giấy kia cũng tìm được ở trong thư phòng cha Nói cách khác, người kia là cha, Cố bá bá là cùng cha thương lượng, nghĩ ra danh sách!

Nhưng, nhưng cha không nằm trong “Phản loạn Thiếu Dương”!

Nếu cha có trong đó, Thích Tĩnh sẽ bỏ qua cho ông sao? Nhưng, Cố bá bá sẽ không thương lượng chuyện quan trọng như vậy với một người không tham gia, vậy nhất định cha có biết, có lẽ cũng tham gia

Không, không phải có lẽ, là chắc chắn. Cha chắc chắn có tham gia. “Phản loạn Thiếu Dương” không phải tám người, mà là chín người, nhưng vì sao, chỉ có tám người bị công bố, chỉ có tám người bị xử tội?

Vì sao trước khi Cố bá bá bị bắt cha lại từ hôn?

Nhất định không phải trùng hợp, ông biết, ông biết hành động đã bị lộ, hoặc là sắp sửa bị lộ, vì muốn tự bảo vệ mình, ông liền đoạn tuyệt quan hệ với Cố gia.

Nhưng, Cố bá bá để yên sao? Vì sao, ông không khai ra cha? Người khác cũng không khai? Sao lại thế này? Rốt cuộc sao lại thế này?

“Phu nhân, phu nhân?” Linh Lan thấy nàng sững sốt hơn nửa ngày, liền gọi. Cầu Mộ Quân đột nhiên bừng tỉnh, lập tức nói: “Linh lan, mau chuẩn bị xe, ta muốn đi ra ngoài.”

Nàng muốn lập tức đến Cầu phủ.

Trước kia, nàng vẫn nghĩ cha không cùng Cố bá bá không đến mức cùng sống cùng chết, nên có thể lý giải hành động của cha. Bây giờ nàng không rõ, cha cũng tham gia, ông ấy cũng tham gia, lại chỉ có mình ông sống sót.

Vừa đến Cầu phủ, nghe được Cầu Vĩ ở thư phòng, nàng liền lập tức đi vào.

Nghe được tiếng động, Cầu Vĩ ngẩng đầu nói: “Mộ Quân, sao con lại tới đây?”

Nàng đóng cửa lại, đi lên phía trước nói nói: “Cha, ngài nói cho con biết, “Phản loạn Thiếu Dương”, rốt cuộc có mấy người?”

“Sao con lại hỏi chuyện này?”

“Con muốn biết, cha, ngài đừng gạt con, dù cho ngài làm chuyện gì vẫn là cha con, con chỉ muốn biết chân tướng mà thôi, có phải ngài làm chuyện có lỗi với Cố bá bá hay không?” Nàng nhìn Cầu Vĩ hỏi.

Cầu Vĩ nói: “Ta nói rồi, không cần nhắc lại chuyện Cố gia.”

“Vậy cha hãy nói cho con biết chân tướng, con là con gái cha, có gì không thể nói?”

Cầu Vĩ trầm mặc.

Cầu Mộ Quân sốt ruột hỏi: “Cha, Cố bá bá chết, có liên quan đến cha sao?”

Cầu Vĩ thở dài một hơi, nói: “Con ngồi xuống đi.”

Cầu Mộ Quân vội lấy ghế dựa ngồi xuống, Cầu Vĩ nói: “Việc này ta để trong lòng tám năm, con đã muốn nghe, ta sẽ nói cho con, cũng không có gì không thể nói.”

Hắn chậm rãi nói: “Cố bá bá con, là người khiến ta cảm thấy áy náy nhất, cũng là người ta mắc nợ nhiều nhất.”

Trong lòng Cầu Mộ Quân bắt đầu lo lắng, Cầu Vĩ nói: “Con nói đúng, “Phản loạn Thiếu Dương” quả thật không phải tám người, là chín người, người kia, là ta, thậm chí, chuyện cơ mật nhất, cũng là ta đề xuất. Lúc ấy, Hoàng Thượng độc sủng Hòa phi, không để ý đến triều chính, chuyện trong triều, tất cả đều do một mình Thích Tĩnh định đoạt.

Hắn giết hại người chống lại hắn, hãm hại trung lương, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, còn khiến cho người ta sợ hãi hơn cả Hoàng Thượng. Trong triều rất nhiều đại thần đều hận hắn thấu xương, cũng từng dâng tấu lên Hoàng Thượng, nhưng vẫn không làm gì được hắn.

Sau đó, ta vô tình tìm thấy bằng chứng hắn sát hại Lễ bộ Thị Lang đương nhiệm, lại không dám tùy tiện lấy ra, bởi vì chứng cứ này cũng không đủ để Hoàng Thượng trị tội hắn, cũng rất dễ khiến mình mất mạng. Sau đó, ta nghĩ, Thích Tĩnh làm nhiều chuyện xấu như vậy, muốn tìm chứng cứ chắc chắn sẽ có, nếu tìm đủ chứng cứ có thể luận hắn tội chết, lại liên hợp với nhiều vị đại thần cùng nhau buộc tội hắn, hơn nữa Thích Tĩnh luôn đối chọi với Hoàng hậu, nói không chừng có vài phần thắng.

Việc này, ta tìm Cố bá bá con thương lượng, Cố bá bá con là người ngay thẳng, tất nhiên vô cùng đồng ý, vì thế, mấy người chúng ta liền bắt đầu kế hoạch tìm cách lật đổ Thích Tĩnh.”

Cầu Vĩ thống khổ nói: “Việc này, vốn là ta đưa ra, nhưng ta ở kinh thành, mỗi tiếng nói cử động đều khó qua mắt Thích Tĩnh, Cố bá bá con kết giao quen

biết nhiều người, hẳn nói, ta ở kinh thành rất nguy hiểm, việc này cứ giao cho hẳn một mình bồn tẩu, cũng tạm thời không nói ra ta trước mặt những người khác, chờ đến cuối mới để ta ra mặt.

Hẳn một mình mạo hiểm, bí mật liên hệ cùng vài vị đại nhân, những người đó đều là những kẻ gan dạ, nhất trí đáp ứng.

Chúng ta thu thập tội chứng của Thích Tĩnh cùng tay sai của hẳn, rất nhiều chuyện đều là những việc trơ trẽn khiến thiên hạ phi nhỏ. Không ngờ rằng, chúng ta còn chưa kịp hành động, sự việc đã bại lộ, Cổ bá bá con biết được sớm nhất, biết đại sự không ổn, liền bảo ta đoạn tuyệt quan hệ với Cổ gia, để tránh những hy sinh không cần thiết.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Đổi

Ông nhắm mắt nói:“Cổ bá bá con là người cao cả rộng lượng, trọng tình trọng nghĩa, ta là hạng người rất sợ chết. Ta thật sự chặt đứt qn hệ với Cổ gia, Thích Tĩnh vu hãm tội án nghịch lên tám người bao gồm cả Cổ bá bá con, sau đó ngày ngày ta đều rất đau khổ. Sau, ta giấu tất cả mũi nhọn, hạn chế làm việc, trên triều đình trở thành kẻ Thích Tĩnh không thèm để ý nhất. Ta cũng không muốn vậy, nhưng mỗi khi nhớ đến bởi vì đề nghị của ta mà cho cả nhà Cổ bá bá con bị hại, làm cho nhiều đại nhân trung nghĩa như vậy bị hại, tim như bị đao cắt, từ nay về sau không dám xúc động làm việc mà liên lụy đến những người khác. Ta thường xuyên nghĩ, có lẽ, đại nương con bệnh mà mất, Tư Huyền chết thảm, bất hạnh củ9 con, đều chính là bởi vì lỗi của , ông trời vì muốn trừng phạt ta mới đem tội đổ lên đầu mọi người.”

“Cha.....”

Nhìn Cầu Vĩ đau khổ, Cầu Mộ Quân nói:“Cha, người không cần Uỷ trách mình như vậy, chuyện của chúng , đâu có qn hệ gì đến người? Người không cùng Cổ bá bá đồng sinh cộng tử, tuy người có lỗi với Cổ bá bá, đồng thời lại bảo vệ gia đình ta, làm người muốn chết không khó, muốn sống không dễ. Trên đời này, người cha không mắc nợ nhất, đó là chúng ta.”

“Mộ Quân, biết, chỉ sợ con tình nguyện có người cha như Cổ bá bá con, cũng không nguyện có người cha như ta. Cả đời này, ta không có gì để kiêu ngạo, cái gì cũng không có.” Cầu Vĩ nắm chặt cạnh bàn, bởi vì thống khổ, trên lưng đã chảy ra mồ hôi lạnh.

“Cha.....” Cầu Mộ Quân vội vàng đi đến bên người hẳn, ngồi xổm xuống, cầm tay hẳn, tựa vào trên đùi ông nói:“Cha, ngay cả Cổ bá bá đều cảm thấy nếu người chết đó là hy sinh vô ích, “rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun”. Giống như hai quân đối trận, chẳng lẽ binh lính nhìn huynh đệ mình bị quân địch giết lại muốn hy sinh cùng nhau hẳn sao? Có thể sống liền sống, còn sống mới có cơ hội. Thích Tĩnh còn đó, nhưng còn rất nhiều người khác nữa, có rất nhiều người muốn thanh lọc triều đình, người là một trong số đó, còn người không ải còn hi vọng sao? Có lẽ không bao lâu nữa, cơ hội sẽ đến? Đến lúc đó người không những lật đổ quyền thần, tạo phúc cho dân, còn có thể báo thù cho Cổ bá bá, không ải sao?”

“Con a.....” Cầu Vĩ thở dài một hơi nói:“Hiện giờ, một bên là Thích Tĩnh, một bên là Đoàn Chính Trung, thật không biết ngày mai, giang sơn này sẽ thế nào nữa!”

Cầu Mộ Quân an ủi nói:“Cha, người yên tâm, giờ triều đình tuy rằng hỗn loạn, nhưng căn cơ vẫn chưa bị hao tổn, chỉ cần cố gắng, lại có quân chủ tài đức sáng suốt, lập tức có thể khiến cho dân chúng khắp thiên hạ an cư lạc nghiệp.”

Cầu Vĩ gật đầu nói:“Đúng vậy, nói đến nói đi, còn nói đến người nói nghiệp Hoàng Thượng. Thái tử đã gặp bất hạnh, giờ mỗi ngày vào triều đều nghị sự chuyện lập Thái tử. Thích Tĩnh nhất trí đề cử Tam hoàng tử, nhưng lại có người ngầm nói lúc trước Tam hoàng tử gặp chuyện là do Tam hoàng tử tự sai người bày ra, mục đích muốn hãm hại Thái tử. Sau đó Hoàng Thượng quả nhiên nghi ngờ Thái tử, bắt đầu lãnh đạm với Thái tử, Thái tử lại chết thảm trong chùa trong lúc nguy cơ nguy ngập. Hoàng Thượng dường như rất áy náy, không lâu liền ngã bệnh, nay dù xê lực Tam hoàng tử lớn nhất, nhưng Hoàng Thượng lại chậm chạp không nói lời nào, hình như là không quá vừa ý với Tam hoàng tử. Ta nghĩ, Đoàn Chính Trung tuy là hoạn quan, đại quân quyền không lớn như Thích Tĩnh, nhưng hẳn còn nhiều cơ hội thân cận với Hoàng Thượng hơn Thích Tĩnh, nhất định hẳn sẽ không để yên cho m hoàng tử, để yên cho Thích Tĩnh, có lẽ vì nhiều nguyên nhân, Hoàng Thượng đã có khúc mắc với Tam hoàng tử, việc sắc ong Thái tử, lại hoãn lại.”

Cầu Mộ Quân nói:“Cha, nếu Tam hoàng tử làm Thái tử, vậy Thích Tĩnh không ải là Quốc cửu sao, vậy quyền thế của hẳn lại lớn hơn nữa.”

“Đúng vậy, cái này chưa tính, chỉ sợ hẳn có ý mưu án, vậy thì không tốt.”

Cầu Vĩ nói xong, nhìn nàng nói:“Lại nói những việc này rồi, quên đi, không nói nữa. Hôm q sau khi trở về, thái độ Đoàn Chính Trung thế nào?”

Nàng cúi đầu nói:“Còn có thể thế nào, chẳng lẽ hẳn có thể xin lỗi con sao? Chỉ là không nói gì nữa.”

Cầu Vĩ lại buông tiếng thở dài, nói:“Nếu đã đến đây, đi thăm mẹ con đi. Ta không nói cho nàng chuyện ngày hôm q, con cũng đừng nói, đỡ cho nàng lại nghĩ nhiều.”

“Dạ.” Cầu Mộ Quân gật đầu nói:“Cha, con đi trước, người cũng không cần quá để ý chuyện trước kia.” Nói xong, liền đi ra cửa.

May mà, may mà cũng không ải kết quả tệ nhất nàng đã nghĩ. May rằng cha được Cố bá bá bảo vệ, nếu là cha khiến Cố bá bá chết, vậy chỉ sợ nàng sẽ không thể thoải mái nói ra lời an ủi cha như vậy.

Ở Cầu phủ không bao lâu nàng liền trở về, mùa thu ngày ngắn, chưa kịp làm gì, đã đến buổi chiều.

Đoàn Chính Trung trở về, nàng không đi đón. Nha hoàn gọi nàng dùng bữa, nàng cũng không đi. Đến khi trời tối, hắt lại đến đây.

Đến trong ông, hắt hỏi: “Hôm nay nàng lại đi ra ngoài?”

Nàng ngồi ở án thư, lãnh đạm nói: “Sao? Lại chọc giận người mất hứng à?”

Hắt nói: “Ta không muốn ép nàng, nhưng ta thật sự không thích nàng đi ra ngoài.”

“Ta biết, dâm ụ thôi, sợ để ta ra ngoài, nhanh chóng cho người đội nón nh, cũng không có cách nào khác, tính ta trời sinh đã thế, nếu không, người nhốt ta lại. Chỗ căn ông chết rất nhiều người ở ịa Tây kia cũng rấ được, nhưng lần này cần ải nhớ đóng đinh cửa sổ cho kỹ, miễn cho ta lại chạy ra.”

“Mộ Quân—” Hắt nhìn nàng chằm chằm nói: “Nàng có thể đừng tùy hứng như vậy không?”

Nàng cười lạnh nói: “Ta chính là tùy hứng như vậy đấy, người không phải đã biết sao từ sớm? Chịu không nổi thì bỏ ta đi, dù sao ta cũng không qn tâm.”

Hắt đột nhiên đi về ịa nàng, ôm nàng hung hăng hôn lên môi của nàng.

Nàng lạnh lùng nghiêm mặt, dùng sức đẩy hắt ra.

Hắt nói: “Là nàng nói, muốn ở bên ta mỗi ngày, nay ở bên nhau, nàng không thể để ta an tâm một chút sao?”

“Bây giờ không ải ta đang để cho người tâm 9n sao, bởi vì ta ngu ngốc, sợ hơi vô ý một chút lại làm hỏng chuyện của người, cho nên ta liền chuyển đến đây, người còn muốn ta làm thế nào nữa?”

Hắt hạ giọng nói: “Chuyện ngày hôm q, ta rất xin lỗi nàng.”

Nàng trả lời: “Người không cần xin lỗi, người suy nghĩ vì đại cục, những chuyện như vậy, ta là tiểu nữ nhân không kiến thức sao có thể so sánh được? Nếu không có người, nói không chừng ta đã chết từ lâu rồi, ta sao có tư cách trách người?”

Mặt Đoàn Chính Trung lạnh lùng, ngữ khí lại vẫn là dịu đi, nói: “Nàng vẫn nên trở về.”

“Trở về làm gì, nơi này rất tốt. Không ải bây giờ người lại muốn cơ thể của ta chứ, ải, xem ra ta ‘Một thân mị cốt, còn có thể được nam nhân yêu thương’, chỉ tiếc, ta không muốn hầu hạ người.”

Hắt nắm chặt y, rút cục mất kiên nhẫn, nói: “Nếu thích nơi này, nàng cứ ở lại. Về sau sai người mang đồ ăn đến, nàng không cần về bên kia nữa.” Nói xong, liền ra cửa ông.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Nguyên nhân

Hắt nắm chặt tay, cuối cùng mất kiên nhẫn, nói: “Nếu thích nơi này, nàng cứ ở lại. Về sau sai người mang đồ ăn đến, nàng không cần về bên kia nữa.” Nói xong, liền ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân hắt đi xa, Cầu Mộ Quân tức giận ném cây bút trong tay, giọt mực bắn tung tóe lên trên người.

Thật đúng là lạnh lùng, thật đúng là tuyệt tình!

Nếu hắt bảo nàng ở đây, nàng sẽ ở, dù sao cũng không phải nàng thiếu hắt sẽ không sống nổi!

Kết quả, nàng thật ở lại nơi này, hắt cũng không đến đón nàng trở về, không chỉ có thế, còn liên tục vài ngày cũng chưa nhìn thấy bóng dáng hắt.

Kỳ thật, nàng chuyển ra ngoài chỉ là nhất thời dỗi mà thôi, nhưng dỗi thế nào, nàng cũng không muốn căng thẳng như vậy. Không từ mà biệt, mất thấy trời càng ngày càng vào thu, ban đêm càng ngày càng lạnh, có hắt bên người, ấm áp hơn so với một mình nàng ngủ. Uể oải ghé vào thư án, chống cằm nhìn ngoài cửa sổ.

Nếu bây giờ hấn tới nói vài câu tốt đẹp với nàng, nhất định nàng sẽ không nói hai lời theo hấn trở về. Nhưng nàng muốn xuống, hấn lại cố tình không cho nàng bậc thang.

“Phu nhân, người đang chờ ai sao?” Linh Lan đứng một bên hỏi.

Cầu Mộ Quân vội phản bác nói: “Ai nói, ta chờ ai? Nơi này có thể có ai đến!”

Trong lòng nàng chột dạ, lúc này mới phát giác mình đứng là chờ hấn, nhưng đợi mấy ngày, hấn lại không đến.

Chẳng lẽ muốn nàng đi tìm hấn? Hoặc là cố ý đi dạo hoa viên, sau đó chạm mặt hấn?

Thôi xong, nàng giống như phi tử đi tranh thủ tình cảm vậy.

Nhưng mà, nàng đến hoa viên đi dạo, cũng không nhất định là muốn gặp hấn.

Cũng không phải bị giam lỏng, vì sao nàng không ra khỏi phòng?

Nghĩ vậy nàng liền đứng dậy, ra ngoài.

Không đi xa, chỉ đến bên cạnh ao cá, ngồi xỏm gần mặt nước, lấy bánh bao ném cho cá vàng đủ mọi màu sắc trong ao. “Cá ơi, thấy ăn là vui vẻ, nếu ta cũng có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy thì tốt rồi.” Cầu Mộ Quân lầm bầm. Trong lòng rối loạn, ngẩng đầu, nhưng lại thấy một bóng người từ rất xa đang đi tới bên này. Là nam nhân.

Trong lòng run lên, thiếu chút nữa nàng đã ngã xuống nước. Người nọ càng ngày càng đến gần, lại nhìn thêm một lúc mới khẳng định người nọ không phải Đoàn Chính Trung. Lại ừ ừ, nhàm chán tiếp tục nhìn người nọ. Xem tư thế đi không giống hạ nhân, nhưng trong Đoàn phủ trừ bỏ Đoàn Chính Trung sẽ không nam chủ tử khác. Lại một lát sau, hình dáng người nọ dần dần rõ ràng, nàng mới nhận ra là Liễu Văn Bạch. Hình như rất lâu rồi không gặp hấn, hấn đến Đoàn phủ làm gì?

Liễu Văn Bạch dường như mới từ chỗ Đoàn Chính Trung đi ra, cúi đầu, cầm cây quạt, mùa thu nắng ấm mà che mặt như chắn mặt trời. Đợi hấn đến gần, Cầu Mộ Quân gọi: “Liễu Văn Bạch -”

Liễu Văn Bạch nhìn về phía nàng, vội bước nhanh về phía trước, giống như muốn trốn nàng.

“Này, người làm sao vậy?”

Liễu Văn Bạch đi tiếp hai bước, lại đột nhiên ngừng lại, nghĩ nghĩ, xoay người đi về phía nàng. Cầu Mộ Quân đứng lên, nhìn hấn.

Hấn đến gần, nâng cây quạt lên che mặt chỉ để lộ ra ánh mắt nhìn nàng một cái nói: “Ai nha, Đoàn phu nhân, cho cá ăn, tâm tình cũng không tệ.”

“Mặt người làm sao vậy?” Cầu Mộ Quân giật mình hỏi.

Khỏe miệng Liễu Văn Bạch lại có vết thâm ứ máu màu tím, hình như là bị người ta đánh. Khuôn mặt mỹ nhân như ngọc lại bị thương, thật đúng là khó mà thấy được. Liễu Văn Bạch vội che mặt, ho hai tiếng, nói: “Cái kia Cái kia... Đoàn phu nhân, có thể nói chuyện một chút hay không?”

Cầu Mộ Quân bị hấn làm cho ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn hấn, gật gật đầu.

Nàng nhìn bốn phía, đang chuẩn bị nói đến chỗ không có người đi, không nghĩ tới Liễu Văn Bạch nói: “Đi vào trong phòng cô đi, nơi đó mới an toàn.”

Trong phòng Nghĩ đến quan hệ của Liễu Văn Bạch cùng Đoàn Chính Trung, cũng không có gì phải kiêng kỵ, Cầu Mộ Quân gật gật đầu, đi vào phòng nghỉ.

Vào phòng, Liễu Văn Bạch đóng cửa lại, đặt cây quạt lên thư án, nói: “Nói cho cô vì sao ta lại bị thương.”

Nhưng đáp án của hấn lại làm cho nàng từ kỳ quái biến thành khiếp sợ: “Bị Trung Trung ca nhà cô đánh.”

Cầu Mộ Quân ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới hỏi: “Này sao có thể, làm sao hấn có thể đánh người?”

“Cô đương nhiên không biết hấn sẽ đánh người, người ta chỉ biết chần dao thay cô, làm sao nữ đánh cô, nhưng ta không giống, không làm gì cũng bị hấn bắt nạt.” Liễu Văn Bạch đáng thương nói.

“Nhưng quan hệ giữa hai người không phải rất tốt sao? Vì sao hấn lại đánh người?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Bởi vì cô! Trọng sắc khinh bạn, thái giám chết tiết! Uống công ta vì hấn ăn ngư tiên một tháng, bây giờ chỉ cần nghe đến từ ‘Ngư’, đã thấy buồn nôn.” Liễu Văn Bạch cảm giận nói.

“Bởi vì ta?” Cầu Mộ Quân càng thấy kỳ quái.

“Đương nhiên, cô ngừng lại, hiện tại hần bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba, hình như sắp hai mươi tư.” Nàng không hiểu ra sao.

“Mặc kệ là hai mươi ba hay là hai mươi tư, hần là nam nhân trẻ tuổi mới hơn hai mươi đúng không?”

Nàng gật đầu.

“Nam nhân hơn hai mươi tuổi, nam nhân hơn hai mươi tuổi mỗi ngày ăn ngũ tiên, đã có thể từ lại không thể chạm vào, mỗi ngày bắt mặn, tính tình hần có thể tốt được sao? Tính tình không tốt, có thể không ra tay sao?” Liễu Văn Bạch nói.

“Ngươi Ngươi nói cái gì vậy!” Cầu Mộ Quân đỏ mặt, cúi đầu, quay mặt đi. Nhìn nàng như vậy, Liễu Văn Bạch đắc ý, lúc này mới nghiêm túc nói: “Được rồi, được rồi, bây giờ ta nói thật.”

Cầu Mộ Quân nghĩ ngợi, vẫn lựa chọn tin tưởng hần, quay đầu lại.

Hần nói: “Cô đang trách hần chuyện hần kéo cô đi gặp quan?” Nàng cúi đầu, không đáp.

“Ta biết, nhất định cô cảm thấy hần không nên nhục nhã cô trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa cho dù hần muốn lợi dụng cô, hần cũng có thể nói trước cho cô, cô cũng không phải không hiểu chuyện, cũng không phải không muốn giúp hần, vì sao hần còn làm như vậy với cô, đúng không?”

Cầu Mộ Quân vẫn không nói lời nào.

Liễu Văn Bạch nói: “Thật ra sự thật là, chuyện này cũng không phải hần cố ý. Hoặc nên nói, cô cho rằng đại phu kia thật sự chán sai sao? Còn nữa, Đoàn Chính Trung thật sự sẽ vô duyên vô cớ tìm đại phu đến, bảo đại phu kia nói cô mang thai, còn đem việc này tới cho quan phủ giải quyết?”

“Không phải là đại phu chán sai sao?” Cầu Mộ Quân nghi hoặc nói. Nàng quả thật không mang thai, uống thuốc rồi, bây giờ cái gì cũng tốt.

Liễu Văn Bạch gật đầu nói: “Đoàn Chính Trung không biết đại phu kia là ai, nhưng hần biết, quân gia Đoàn phủ sẽ không tùy tiện mời bừa một đại phu không dùng được từ trên đường đến, cũng biết, chỉ cần biết một chút y thuật, cũng sẽ không chán sai mạch tượng cơ bản như hỉ mạch, huống chi, còn xem hai lần.

Cầu Mộ Quân không thể tin được nói: “Ngươi muốn nói là đại phu kia cố ý nói ta mang thai?”

Liễu Văn Bạch nói: “Đoàn Chính Trung chính là đoán được điểm ấy, cho nên mới đoán được những cái khác.”

“Đại phu là có người sai khiến. Người nọ có lẽ đã hoài nghi hần là thái giám giả, lại muốn do thám quan hệ thực sự của vợ chồng các ngươi. Cho nên sai đại phu đến, nói cô có thai. Cô nghĩ xem, nếu Đoàn Chính Trung không chuẩn bị trước, không ăn thuốc không chế sinh dục, hần sẽ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Mưu kế của Thích Tĩnh

“Đại phu là có người sai khiến. Người nọ có lẽ đã nghi ngờ chuyện hần là thái giám giả, lại muốn do thám quan hệ thật sự của vợ chồng các ngươi. Cho nên sai đại phu đến nói cô có thai. Cô nghĩ mà xem, nếu Đoàn Chính Trung không chuẩn bị trước, không ăn thuốc không chế sinh dục, hần sẽ thế nào?”

"Sẽ cho rằng ta thật sự mang thai, vậy thì. . . ." Mặt Cầu Mộ Quân lập tức trắng bệch, nếu như vậy, Đoàn Chính Trung chắc chắn sẽ giết đại phu diệt khẩu, vậy thì, kẻ đứng đằng sau điều khiển đại phu nói dối sẽ biết Đoàn Chính Trung là thái giám giả.

Là ai? Đoàn Chính Trung giả vờ giống như vậy, là ai nghi ngờ hần?

Khó trách, khó trách hần lại làm như vậy. Thử nghĩ, theo tính cách của Đoàn đại tổng quân, nếu hần biết nàng mang thai, nhất định sẽ tức giận, sẽ hỏi đứa bé là của ai, sẽ nghĩ tới Thích gia, tướng Thích Ngọc Lâm nhân cơ hội chen chân. Nên mới cho nàng tội danh như vậy, cho nên. . . . hành động ngày đó của hần không phải chuyện Đoàn Chính Trung thực sự muốn làm, mà do hần biết nàng không mang thai, cho nên hần không sợ. Có lẽ cha xuất hiện đã nằm trong tính toán của hần, hần biết cha biết nàng xảy ra chuyện nhất định sẽ đến, nên tin tưởng nàng, yêu cầu đại phu xác nhận lại một lần, như vậy, có thể tẩy sạch mọi chuyện.

"Suy nghĩ cẩn thận, cho nên, này. Nên đến chỗ nào ngủ thì đến chỗ đó ngủ, hầu hạ hần cho tốt, đó coi như là chuyện công đức nhất đấy, cứu rất nhiều dân chúng cực khổ."

Cầu Mộ Quân á khẩu, Liễu Văn Bạch cười cười, cuối cùng nói: "Được rồi, đi đi, miễn cho hần biết lại nói ta câu dẫn vợ hần, những lời hôm nay ta nói cho cô ngàn vạn đừng nói cho hần nghe, bằng không hần lại đánh ta."

Cầu Mộ Quân gật gù đầu.

Liễu Văn Bạch đang chuẩn bị đi, Cầu Mộ Quân hỏi: "Đúng rồi, ngươi còn chưa nói vì sao hấn lại đánh ngươi! "

"Ta nói, hấn đang bắt mẫn ta lại ăn nói tùy tiện chộc hấn, hấn liền vung một quyền, chính là như vậy đấy."

"Ngươi gạt ta." Cầu Mộ Quân nói, hấn đã sớm ra khỏi cửa phòng, chạy nhanh như bay.

Cầu Mộ Quân chậm rãi ngồi xuống.

Trở về. Nàng cứ như vậy mà trở về sao?

Nói "Ta đến bên này ngủ."?

Nhờ hấn nói: "Không phải nàng bảo nơi đó ở rất thoải mái sao? Tới nơi này làm gì? " vậy nàng phải nói thế nào?

Cho dù hấn không nói vậy, chắc chắn cũng sẽ đen mặt, nhất định là quay mặt nhìn về nơi khác, coi như không nhìn thấy nàng.

Không được, trở về như vậy rất mất mặt, nàng không muốn.

Có nên giả bệnh hay không? Giả bệnh, hấn hấn là sẽ tới thăm, vậy nàng liền nhân cơ hội chuyển về.

Ai, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách nào tốt, sắc trời cũng không sớm, trước tiên tạm thời cứ để như vậy, đợi đến ngày mai rồi nói.

Hôm sau, trong tâm cung của Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn nằm trên giường nhỏ, Đoàn Chính Trung ngồi ở bên giường, Thích Tĩnh ở bên ngoài cầu kiến.

Hoàng thượng không kiên nhẫn buông tiếng thở dài, nói: "Cho hấn vào đi."

Thích Tĩnh đi đến trước giường, nói: "Hoàng thượng, hôm nay long thể người ôm bệnh nhẹ, không lâm triều, vi thần đặc biệt đến thăm."

Đoàn Chính Trung nói: "Thích đại nhân, buổi sáng Hoàng thượng có chút đau đầu, bây giờ đã không có việc gì rồi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Thần vẫn mong Hoàng thượng không cần quá mức ưu tư vì nước vì dân, nên chăm sóc long thể, đó mới là phúc của dân chúng, phúc của thiên hạ."

"Thích ái khanh quan tâm, trăm bây giờ thực đã tốt hơn rất nhiều rồi." Hoàng thượng có chút nói không ra hơi.

Thích Tĩnh còn nói thêm: "Từ sau khi nghe thấy long thể Hoàng thượng ôm bệnh nhẹ, thần luôn lo lắng, luôn kỳ vọng Hoàng thượng có thể nhanh chóng hồi phục, không nghĩ đêm qua không biết là do ngày suy nghĩ quá nhiều, nên đêm nằm mơ hay thực sự là thần tiên chỉ điểm, thần lại mơ thấy có một vị thần đang đứng trên Quan Tĩnh Đài, trên trời đầy sao, bốn phía không một bóng người, thần đang đứng cầu phúc cho Hoàng thượng. Kết quả trên bầu trời đột nhiên hiện ra một luồng ánh sáng màu vàng, thần chấn động ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy một con Long quy (1) không lồ, trên lưng nó là một vị tiên hạc phát sáng lấp lánh, từ trên trời chậm rãi bay xuống. Thần vừa thấy cảnh tượng này, lập tức nghĩ, chẳng lẽ là thần thú trên trời, liền vội quỳ xuống."

Hoàng thượng nghe đến đây dường như có chút hứng thú, quay đầu nhìn về phía hấn chăm chú nghe hết.

Lúc này Thích Tĩnh nói: "Người trên lưng rùa kia đúng là thần tiên bay tới, thần quỳ trên mặt đất không dám nhìn thẳng, tiên hạc dùng một giọng nữ thật êm tai nói ‘ Thích Tĩnh, bản đại thần nghe ngươi luôn hướng lên trời khẩn cầu hi vọng Hoàng thượng nhân gian các ngươi có được thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi đã lâu, liền xuống dưới nhìn xem. ’

Thần vội dập đầu nói: ‘Đa tạ đại thần, thần khẩn cầu đại thần có thể chúc phúc cho nhân gian, để long thể Hoàng thượng sớm ngày bình phục. ’

Tiên hạc kia nói: ‘Được rồi, Hoàng thượng nhân gian vốn là Thiên Tử, trên trời đương nhiên che chở, chính là bản đại thần thấy ngươi cũng coi như thành tâm, liền ngoại lệ nói cho ngươi, vừa khéo mấy ngày trước đây, bản đại thần vô ý để một hạt sen rơi xuống nhân gian, hạt sen kia vốn là vật trên trời, đến nhân gian để phạm nhân ăn không khỏi làm nhiễu loạn trật tự nhân gian, liền muốn nhặt nó về, nhưng chút việc nhỏ này ta cũng lười đi. Ngươi phải đi nhặt lại hạt sen này, cho Thiên Tử ăn, mọi bệnh đều đi, kéo dài tuổi thọ đương nhiên là không nói chơi. Thiên Tử cũng không phải phạm nhân, ăn được tiên phẩm ’ "

Nói đến đây, Hoàng thượng nhin không được hỏi: "Thích ái khanh thực nằm mơ như vậy sao?"

Thích Tĩnh nói: "Thần sao dám lấy giấc mơ đến lừa gạt Hoàng thượng? Hoàn toàn chính xác."

Hoàng thượng vội hỏi: "Vậy hạt sen từ trên trời rơi xuống giờ đang ở nơi nào? "

Thích Tĩnh nói: "Thần nghe tiên hạc nói như vậy, thần cũng vội hỏi. Tiên hạc nói nàng ở trên trời xem qua, dường như ở kinh thành có một nơi tên là ‘Oanh Thanh Trì’ . Một ngày trên trời, một năm dưới hạ giới, hạt sen chỉ sợ là rơi xuống lúc ‘Oanh Thanh Trì’ bắt đầu được xây dựng, bây giờ khẳng định đã được xây xong vài năm rồi, ngay tại bên trong tường phía đông ‘Oanh Thanh Trì’."

Hoàng thượng nhìn Đoàn Chính Trung vội nói: "Mau, mau phái người đi tìm xem, ‘Oanh Thanh Trì’ ở nơi nào?"

Đoàn Chính Trung chậm rãi nói: "Hoàng thượng, bề trong phủ nô tài, đúng là tên ‘Oanh Thanh Trì’, không biết có phải không."

Thích Tĩnh kinh hãi nói: "Như thế thật tốt quá, không cần đi tìm, Hoàng thượng, không bằng thần lập tức dẫn người đến phủ Đoàn tổng quản, lấy hạt sen kia ra. Dù cho là thần nằm mơ lung tung, hay thực sự là tiên hạc hiển linh, đi xem mới rõ."

Hoàng thượng gật đầu nói: "Chính Trung, vậy người dẫn Thích ái khanh đến phủ người nhìn xem."

"Dạ, hoàng thượng." Đoàn Chính Trung đứng dậy nói.

Đoàn Chính Trung quay đầu lại, Thích Tĩnh mỉm cười với hắn.

Đoàn Chính Trung, Thích Tĩnh, còn có Thích Sóc Ly, mang theo 30 cấm quân, cùng nhau vào Đoàn phủ.

Cầu Mộ Quân còn ở trong phòng rồi rầm không biết làm thế nào vừa không mất mặt, vừa có thể chuyển về, Linh Lan vội vội vàng vàng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Ngoài ý muốn

Cầu Mộ Quân còn ở trong phòng rồi rầm không biết làm thế nào để vừa không mất mặt, vừa có thể chuyển về, Linh Lan vội vội vàng vàng chạy tới.

"Phu nhân, không biết xảy ra chuyện gì, lão gia mang theo rất nhiều binh lính cầm đao vào trong phủ rồi!"

Cầu Mộ Quân ngẩn người, nói: "Người không nhìn lầm chứ? Quả thật là lão gia mang theo người vào trong phủ sao?"

Linh Lan vội gật đầu nói: "Nô tì thấy rõ ràng, lão gia đi phía trước, bên cạnh hình như còn có hai người."

Cầu Mộ Quân ném quyển sách trên tay, vội vàng chạy ra cửa.

Mới đi vài bước, đã thấy một đại đội người đi vào trong viện khiến nàng kinh ngạc, đến gần một chút, quả nhiên là Đoàn Chính Trung, nhưng bên cạnh hắn lại là Thích Tĩnh cùng Thích Sóc Ly. Sao hắn lại đi cùng hai người kia?

Chỉ thấy đại đội vẫn đi tiếp, cuối cùng đứng trước cửa Oanh Thanh Trì

Suy nghĩ một lát, nàng cũng đi tới.

Thích Tĩnh ngẩng đầu nhìn thấy mấy chữ "Oanh Thanh Trì", nói: "Ai nha, thật đúng là ở phủ Đoàn tổng quản, xem giấc mơ đó quả nhiên là gặp được tiên nhân chỉ điểm, vì long thể của Hoàng thượng, nhất định phải kiểm tra cho kỹ." Nói xong, hắn quay đầu nói: "Đoàn tổng quản, lát nữa phải đập bể, người tính kỹ một chút, về sau sửa lại, chỉ cần nói một tiếng, phí dụng lão phu sẽ chịu."

Đoàn Chính Trung cười nhẹ: "Sửa hay không là chuyện sau này, chỉ mong đại nhân thật có thể tìm được."

Cầu Mộ Quân đi tới, hỏi: "Lão gia, sao vậy?"

Đoàn Chính Trung coi như không thấy nàng, nói với Thích Tĩnh: "Thích đại nhân, mời."

"Vậy lão phu đắc tội rồi." Nói xong, Thích Tĩnh cùng Thích Sóc Ly mang theo cấm quân tiến vào.

Cầu Mộ Quân hoảng hốt, nghiêng đầu nhìn bộ dáng trấn tĩnh của Đoàn Chính Trung, cũng muốn để cho mình bình tĩnh lại, nhưng cố thế nào cũng không làm được.

Tiền trong đó, nàng không biết có bao nhiêu, cho tới bây giờ chưa thấy qua nhiều hoàng kim châu báu như vậy, ngay cả chữ số đại khái nàng cũng không đoán ra, chỉ biết là rất nhiều rất nhiều.

Lúc Đoàn Chính Trung đi vào, nàng cũng đi theo.

Một cửa đá, lại một cửa đá, còn một cửa cuối cùng sơn đỏ.

Đứng ở trước cửa, Thích Sóc Ly chậm rãi đẩy cửa ra, ánh sáng hoàng kim chiếu vào mắt mọi người .

Tuy rằng đã sớm nhìn qua những thứ bên trong nhưng Cầu Mộ Quân vẫn chấn động.

Cửa từ từ mở ra, một phòng đầy vàng và kim nguyên bảo xuất hiện trước mắt mọi người.

Cho dù là cảm quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, gặp tình hình này cũng nhịn không được phát ra tiếng hít sâu.

Trước mắt, như mộng như ảo, giống như tìm được bảo tàng bí mật. Không, bảo tàng trong tưởng tượng, cũng không có nhiều vàng như vậy! Thích Tĩnh giả bộ chấn động, thất thần nói: "Này. Đoàn tổng quản, đây là cái gì? "

Thích Sóc Ly cười lạnh nói: "Truyền thuyết phủ Đoàn tổng quản giấu vạn kim, có thể so với quốc khố, nhìn tình hình này, quả nhiên không giả! Không biết Hoàng thượng thấy, sẽ có cảm tưởng gì đây? "

Trong khi Cầu Mộ Quân đỏ mặt hồi lạnh, vụng trộm liếc về phía Đoàn Chính Trung, nghĩ rằng có lẽ bây giờ bọn họ sẽ "cùng chết"

Hắn nói qua, chờ sau này tất cả mọi chuyện kết thúc, hắn sẽ đọc thơ tình cho nàng nghe, sẽ nói cho nàng những lời ngon ngọt mấy ngày mấy đêm, nàng còn muốn có con, sinh con của bọn họ.

Thật sự không nghĩ đến, tất cả sẽ kết thúc như vậy.

Đoàn Chính Trung chậm rãi nói: "Thích đại nhân không phải muốn tìm hạt sen tiên hạc nói sao? "

"A, đúng đúng, quên việc chính rồi." Thích Tĩnh cùng Thích Sóc Ly đi vào, không giống như muốn tìm, mà là đặc ý xem vàng bên trong. Thích Tĩnh vượt một đồng vàng, giống như đùa nghịch nhẹ nhàng đẩy, chòng vàng "rầm" một tiếng đổ xuống. Lại nhìn rương bên cạnh, lấy ngọc thạch châu báu bên trong ra, cầm trên tay tùy ý thưởng thức một lát, lại đẩy rương đó ra đất.

Có vài viên ngọc rơi xuống "Keng" một tiếng vỡ nát.

Thoi vàng, kim nguyên bảo, trân châu mã não đầy đất. Làm cho người ta nhất thời không mở mắt ra được.

Sau đó Thích Tĩnh quay đầu nhìn chằm chằm Đoàn Chính Trung nói: "Đoàn tổng quản, lão phu muốn hỏi, bổng lộc một năm của ngươi bây giờ là bao nhiêu? "

Đoàn Chính Trung không đáp lời.

Thích Sóc Ly nói: "Thích đại nhân, dù là Đoàn tổng quản một năm có một vạn lượng, tính Đoàn tổng quản vào cung tám năm mỗi năm một vạn, vậy cũng mới chỉ có tám vạn, có gấp mười lần lên, cũng mới 80 vạn, hơn nữa là 80 vạn lượng bạc trắng. Cảnh tượng đồ sộ nơi đây, 80 vạn lượng bạc trắng sao có thể so được? "

Thích Tĩnh hét lớn nói: " Đoàn Chính Trung, ngươi thân là một tên nô tài nho nhỏ, ăn hối lộ phi pháp, vơ vét tiền tài khắp nơi, trong khoảng thời gian ngắn lại lợi dụng sự sùng hạnh của Hoàng thượng đối với ngươi, tham ô tài sản lớn như vậy, ngươi phải bị tội gì! "

Thân thể Cầu Mộ Quân chấn động, trong đầu trống rỗng.

Đoàn Chính Trung từng bước một đi đến trước mặt Thích Sóc Ly, nói: "Ta nhớ không lầm, bội đao của Thích tướng quân là bảo đao ba năm trước Hoàng thượng ngự ban, nghe nói có thể chém sắt như chém bùn phải không? "

Thích Sóc Ly nói: "Đó là đương nhiên, đao hoàng thượng ban cho, há có thể giả?"

Đoàn Chính Trung nói: "Vây đao của Thích tướng quân có thể cho ta mượn dùng một chút không? "

Thích Sóc Ly cẩn thận nhìn hắn một lát, rút đao ra, đưa cho hắn.

Đoàn Chính Trung dùng một tay dường như không nâng được, dùng hai tay cầm đao, hướng về một đồng vàng bên cạnh. Chỉ thấy hắn giơ đao lên cao, chém một đao xuống. Một thanh âm vang lên, hai ba khối vàng vỡ ra.

Mọi người kể cả Cầu Mộ Quân đều ngơ ngẩn, không thể tưởng tượng nổi, nhìn chằm chằm vào thoi vàng bị chém vỡ.

Khối vàng kia, hoàn toàn bị một đao chém làm ba.

Tuy rằng là bảo đao, nhưng đó là vàng, sao có thể dễ dàng chém vỡ

Đoàn Chính Trung đưa đao trả cho Thích Sóc Ly, nói: "Đao của ngươi."

Thích Sóc Ly kinh ngạc nhìn hắn, chằm chằm đưa tay ra nhận lại đao, dường như còn chưa phản ứng kịp

Thích Tĩnh xông lên đoạt đao trong tay Thích Sóc Ly, vung đao chém về núi vàng phía khác, lại chặt đứt cả đồng, dùng vỏ đao, cũng có thể tạo ra một vết đứt"

Giả, tất cả đều là giả, nhưng châu báu trên đất này nhìn thế nào cũng thấy là hàng quý.

Thích Tĩnh thất vọng thẹn quá bèn quát to: “Vì sao ngươi lại làm vàng giả để trong phòng”

Đoàn Chính Trung nói: "Thích đại nhân không thấy là trong phòng phát ra ánh sáng màu vàng rất đẹp mắt sao? "

"Ngươi..." Thích Tĩnh nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, Thích Sóc Ly cũng đi theo hần

Đoàn Chính Trung hỏi: "Thích đại nhân không tìm hạt sen sao?"

Thích Tĩnh quay đầu lại "Hừ" một tiếng rồi đi luôn.

Cầu Mộ Quân lại không nhìn thấu Đoàn Chính Trung rồi

Đừng nói cha con Thích Tĩnh, ngay cả nàng cũng vô cùng kinh ngạc

Cả phòng hoàng kim thần bí lại là giả, sao có thể? Chẳng lẽ hần biết pháp thuật, biết Thích Tĩnh muốn tới, liền thi triển pháp thuật thay đổi? Chẳng lẽ hần đã sớm biết sẽ có người đến?

Nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra.

Lúc này, Đoàn Chính Trung nói: "Ta tiến cung." Nói xong, liền đi tới cổng.

Nàng nhìn bóng lưng của hần, nhất thời có chút xót xa. Nàng không biết hần đang làm cái gì, nhưng nàng biết, lúc nào hần cũng sống trong nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Đầu giường đánh nhau cuối giường hòa

Nàng không biết hần đang làm cái gì, nhưng nàng biết, lúc nào hần cũng sống trong nguy hiểm.

Nghĩ tới nguy hiểm vừa rồi, nghĩ đến bộ dáng hần bị thương lúc trước, đột nhiên rất muốn rất muốn hần, tuy rằng bóng lưng hần ở ngay trước mắt nhưng nàng vẫn đau tận trong tim.

Cúi đầu nhắm mắt lại, bắt buộc mình không nhìn hần nữa, bằng không nàng sợ mình sẽ nhịn không được tiến lên ôm lấy hần. Nàng quay người lại, vội vàng chạy vào phòng phía tây của mình.

“Liễu Lan, Linh Lan, hôm nay chúng ta chuyển về.” Nàng nói.

Hai nha hoàn ngẩn người, Liễu Lan lập tức nói: “Vậ nô tỳ bảo người đến chuyển đồ.”

Trời còn chưa tối, nàng ngồi trong phòng lẳng lặng chờ hần.

Lát sau, nghe tiếng cửa mở, sau đó hần vào phòng, thấy nàng ngồi ở trên giường, có chút ngạc nhiên.

Cầu Mộ Quân thấy hần tiến vào, đứng lên nhìn hần.

Đoàn Chính Trung hơi sững sốt, đi vào trong phòng, nói: “Đã trở lại?”

Nàng lập tức tiến lên ôm lấy hần, nói: “Chàng muốn cười ta thì cứ cười hết sức đi, dù sao ta cũng đến đây rồi”

Đoàn Chính Trung nghe vậy, quả nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng ôm lấy nàng nói: “Ta đâu có nói muốn cười nàng?”

“Bây giờ không phải đang cười sao?”

Hần vừa cười vừa nói: “Đây không phải đang cười nàng.” Hần nhìn nhìn bốn phía, nói: “Đồ cũng chuyển về rồi?”

Cầu Mộ Quân từ trong lòng hấn đi ra, cúi đầu không nói lời nào.

Hấn lại ôm nàng vào trong lòng, nói: “Vốn tính nếu nàng không trở về sẽ đi đón nàng.”

“Cái gì?” Nàng ngạc nhiên nói: “Chàng muốn đi đón ta?”

“Bây giờ không cần.” Hấn cười.

“Chàng”

Nàng giống như sắp tức giận nhưng đột nhiên lại cười nói: “Ai quản được chàng, chàng đón hay không là chuyện của chàng, ta có trở về hay không là chuyện của ta.”

“Sao đột nhiên lại rộng rãi như vậy?”

Nàng không vui nói: “Ý chàng nói là trước kia ta không rộng rãi?”

Hấn vừa cười vừa nói: “Ta nói sai rồi, nghe lời nàng vừa nói, xem ra bây giờ vẫn giống trước kia.”

“Chàng Chàng không thể nói hai câu dễ nghe được sao?” Nàng lại đập bả vai hấn. Từ sau khi hấn bị thương nàng không đập vào ngực hấn, cho tới bây giờ vẫn còn cảm thấy nơi đó có thương tích.

“Ta muốn nói.” Hấn nói xong, sau đó thật sự hé miệng nhìn nàng dường như suy nghĩ cái gì, nàng chờ mong nhìn hấn, nghĩ xem hấn có thể nói gì đây. Hấn đột nhiên nhìn chằm chằm vào mặt nàng, nói: “Sao mấy ngày nay, nàng có vẻ béo lên?”

“Chàng! Đoàn Chính Trung, ta không để ý tới chàng!” Chờ nửa ngày chờ được một câu nói như vậy, nàng xoay người đi về phía giường, lại bị hấn ở phía sau kéo vào trong lòng.

“Kỳ thật ta muốn nói, mấy ngày nay ta rất nhớ nàng, ngủ không được ăn không được, cảm thấy có chút tiêu tụy vì nàng. Rất lo lắng cho nàng. Nhưng bây giờ nhìn nàng, nàng có vẻ ăn được uống được, tâm trạng cũng không sa sút.”

“Ai nói, ta đâu có ăn được uống được, không phải ta còn” Nàng chui vào trong lòng hấn giấu đi khuôn mặt đỏ ửng của mình nói: “Ta rất nhớ chàng, trong mơ đều là khuôn mặt chàng, mỗi ngày chờ chàng đi đón ta, chàng lại không đi.”

Hấn nói: “Nàng còn có thể nằm mơ, ta còn ngủ không được.”

Hấn nói thật sao?

Hấn cúi đầu nhìn nàng cười, sau đó xoay người ôm ngang lấy nàng ném lên trên giường mềm mại hấn cũng leo lên. Nàng nói thầm nói: “Liễu Văn Bạch quả nhiên nói rất đúng, chàng chính là muốn nữ nhân.”

“Cái gì? Liễu Văn Bạch?”

Nàng vội nói: “Không phải không phải, không có gì.”

“Hấn đến gặp nàng à? Nói với nàng những gì?”

“Hấn nói chàng bắt mẫn, tức giận, liền đánh hấn, cho nên hấn xin ta trở về.”

“Hừ, đánh hấn vì hấn đáng đánh, bắt mẫn ừm có chút.” Nói xong hấn liền hôn nàng.

“Đợi chút, quên một thứ” Nàng đẩy hấn đứng dậy nói: “Chưa lột giường”

Hấn xuống giường đi lấy vải trắng bằng lụa, trải trên giường sau đó ôm nàng đặt lên tấm lụa trắng. Mặt đỏ ửng, hô hấp lại bắt đầu dồn dập. Hấn cúi người hôn nàng một chút, sau đó chậm rãi cõng đai lưng của nàng: “Sao lại mặc nhiều như vậy.”

Mặt nàng càng đỏ, nói: “Muốn ta cởi sẵn quần áo rồi nằm lên giường chờ chàng à?”

Hấn cười nói: “Vậy cũng được.”

Hấn cõng cái yếm trên người nàng. Lại đưa tay dò xét hơi riêng tư giữa hai chân nàng, sau đó nghiêng người nói bên tai nàng: “Thì ra nàng thật sự rất muốn ta.”

Nàng lại đánh hấn mấy cái, hấn giữ chặt tay nàng, nhanh chóng cởi quần áo trên người mình, sau đó tiến vào trong cơ thể nàng.

Trải qua mây mưa hấn nhắm nghỉ ngơi một lúc, vừa muốn thêm một lần, nàng oán hận nói: “Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi, hôm nay chỉ thế thôi.”

“Có liên quan gì đâu? Làm trước rồi hỏi sau cũng được mà.”

“Khi đó ta mệt muốn chết, sao nhớ được muốn hỏi cái gì?”

Hắn nằm xuống bên cạnh nàng nói: “Vậy nàng muốn hỏi cái gì?”

Nàng nhìn hắn, hỏi: “Vậy đồng vàng kia, vì sao là giả?”

“Thì là giả thôi.”

“Vậy sao chàng làm giả đặt ở trong bể nhiều như vậy, còn làm nơi đó thần bí như vậy khiến người ta tưởng thật.”

Hắn cười nói: “Không phải ta đã nói rồi sao? Ta thấy đẹp.”

Nàng nhìn hắn một lúc lâu sau, nói: “Quên đi ta cũng không hỏi nữa, dù sao chàng cũng sẽ không nói thật với ta, ta với Thích Tĩnh cũng chẳng khác nhau lắm.” Nói xong, liền quay người đưa lưng về phía hắn.

Hắn từ phía sau ôm lấy nàng, nói: “Không cần lo lắng, tuy rằng mấy cái kia là giả nhưng cũng không phải ta không có đồ thật, tuy rằng không nhiều như đồng đồ giả đó nhưng vẫn đủ cho nàng mặc vàng mang bạc, sống sung túc mấy đời.”

Nàng xoay người lại sốt ruột nói: “Ai nói với chàng ta” Nàng cúi đầu nói: “Chàng biết rõ là ta lo lắng cho chàng, hôm nay ta sợ muốn chết, ta sợ chàng xảy ra chuyện, nghĩ Chàng luôn như vậy, cái gì cũng tự mình tính toán hết, nhưng lại không nói cho ta bất cứ chuyện gì, khiến cho ta lo lắng, sốt ruột. Ta biết chàng không muốn ta biết quá nhiều, muốn bảo vệ ta, nhưng chàng có biết hay không, ta tình nguyện giống như Liễu Ván Bạch biết rất nhiều chuyện, cùng chàng bước vào nguy hiểm, cũng không muốn giống như bây giờ. Nhưng mà Ta cũng biết, ta không lợi hại như vậy.”

"Mộ Quân"

Hắn nói: “Về sau nàng hãy nhớ kỹ, không cần lo lắng cho ta, không cần sốt ruột vì ta, ta đều đã an bài sẵn kế hoạch, dù có một ngày ta chết ta cũng sẽ ngoài dự đoán của mọi người mà sống lại, ta vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện sẽ không chết, vĩnh viễn không cần nàng phải lo lắng vì ta.”

Nàng nhìn hắn nửa ngày, nói: “Không cho nói chết.”

Hắn gật đầu, “Được, về sau không nói.”

“Chàng nói thật sao, về sau cũng không cần lo lắng cho chàng? Chàng vĩnh viễn cũng sẽ không xảy ra chuyện?” Hắn gật đầu khẳng định.

Nàng nhìn hắn nửa ngày, sau đó gật đầu nói: “Ta tin chàng. Còn có, vì sao Thích Tĩnh biết trong phủ có vàng?”

Đoàn Chính Trung nói: “Chuyện này rất đơn giản. Lúc trước nếu hắn có thể phái tên thư sinh kia tới làm nghĩa tử của ta, đương nhiên cũng có thể đem những người vào. Trong phủ, nhìn bề ngoài yên bình, nhưng nha hoàn hạ nhân trong Đoàn phủ cũng chẳng có mấy người không có mục đích đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Đi nào, cùng đi ngắm trăng

“A? Ý chàng là, rất nhiều người trong phủ đều là cơ sở ngầm của người khác, nội gian sao?” Nàng lập tức hỏi.

Đoàn Chính Trung gật đầu nói: “Cũng không có gì, giống như ở chỗ người kia cũng có người của ta, người giám thị ta, đồng thời ta cũng giám thị người. Những việc hắn muốn thấy, ta làm cho hắn thấy, nhưng không bao giờ coi những chuyện đó thành sự thật.”

Nàng đau lòng nói: “Tựa như chàng giả làm thái giám, dù là ở ngoài phủ, hay ở trong phủ, là nơi có người hay không người, chàng đều ép mình, làm chuyện một thái giám phải làm, đúng không?”

Hắn cười nói: “Chuyện giả thái giám này, ta làm không tốt, từ sau khi nàng xuất hiện ta làm càng ngày càng kém.”

Nàng ngượng ngùng cười, sau đó nói: “Nói không chừng, đây cũng là kế hoạch của chàng.”

Đoàn Chính Trung không nói lời nào, nhìn nàng chằm chằm.

Nàng nhin không được hỏi: “Chàng nhìn cái gì?”

Hắn nói: “Nhớ tới lời nói của Thích Ngọc Lâm ngày đó ở Triệu Doãn phủ.”

Cầu Mộ Quân nghĩ lại, sau đó vội la lên, “Không phải chàng cũng tin là thật chứ? Ta”

“Không phải.” hắn nói: “Hắn cùng nàng đến Nhạn Lai sơn, ở trà lâu nói yêu nàng, buổi tối Trung thu tặng đèn cho nàng, còn cùng nàng ở trên nóc nhà ngấm trăng Nhưng chúng ta, trừ bỏ lên lút ở Đoàn phủ chính là lên lút ở trong bí phòng, khó trách nàng luôn bắt mắt với ta.”

“Cái gì mà lên lút, nói như chúng ta có gian tình vậy. Đi nơi nào, làm cái gì, ngắm cái gì, quan trọng là cùng ai. Đợi chút, làm sao mà chàng biết ta cùng hắn ở nóc nhà ngấm trăng? Chàng theo dõi ta?” Nàng đột nhiên nhớ lại nói.

“Trong lúc vô ý gặp được.” Hắn không chút chột dạ.

“Cái gì mà trong lúc vô ý gặp được, rõ ràng là chàng theo dõi ta, giống như lúc ta đi gặp Sở Mộc Thanh chàng cũng phải người theo dõi ta!”

Hắn không trả lời, hồi lâu mới nói: “Ta dẫn nàng đi ngấm trăng nhé.”

“A?” Nàng ngẩn cả người, thất thần hồi lâu mới nói: “Ngấm trăng?”

“Ừ.”

Cùng hắn ngồi trên nóc nhà ngấm trăng sẽ như thế nào? Trong lòng nàng ngọt ngào lại nhảy nhót nói: “Khi nào thì đi?”

“Bây giờ.”

“Bây giờ?” Nàng còn chưa kịp nghĩ, hắn đã ngồi dậy.

“Nhưng” Thấy hắn đã bắt đầu mặc quần áo, nàng cũng không nhiều lời, cúi đầu cười cười, cầm lấy quần áo của mình.

Hắn nhất định là chột dạ hoặc ghen tị cho nên mới nghĩ ra chuyện thần kinh này, nhưng mà chuyện thần kinh này khiến nàng rất vui vẻ.

Mặc quần áo, nàng mới nhớ tới vấn đề: “Không phải chàng nói trong phủ nơi nơi đều là cơ sở ngầm của người khác sao? Chúng ta nửa đêm ra ngoài, người khác có thể thấy hay không?”

“Chúng ta không đi cửa phòng.” Hắn nói xong, hỏi nàng: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi.” Nàng gật đầu, trong lòng nhin không được hưng phấn.

Hắn xoay người ở sò soạn dưới giường một chút, tiếng vang rất nhỏ, giường xuất hiện một cái cửa.

“A --” Cầu Mộ Quân che miệng lại, giật mình nhìn giường. Nơi này cũng có cơ quan! Trời ạ, nơi này lại thông ra đâu đây?

Đoàn Chính Trung đưa tay về phía nàng, nàng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, để hắn nắm đến bên giường. “Đi vào.”

Hắn đỡ nàng đi xuống cầu thang trước, sau đó hắn cũng theo xuống, lại nắm chặt tay nàng.

Phát giác hắn cảm ngon nên nàng mới chú ý tới chiếu sáng bí đạo lại là dạ minh châu hai bên, bởi vì không sáng rõ nên thấp thêm ngon nên là vừa đủ, không cần cố sức nhìn đường.

Nàng bị hắn cầm tay kéo đi về phía trước, luôn đoán xem phía trước như thế nào, đi một lúc vẫn không thấy điểm cuối.

Rốt cục nhin không được hỏi: “Bí đạo này sao lại dài như vậy? Sao còn chưa đến?”

Hắn cười nói: “Ta cũng không nói đi vài bước sẽ đến nơi.”

Cầu Mộ Quân giật mình nói: “Ý chàng là còn phải đi rất xa? Có thể đi đến lúc trời đã sáng hay không?”

“Sắp đến.” Hắn nói. Sau đó lại tiếp tục đi thẳng, đi thẳng, Cầu Mộ Quân bắt đầu khâm phục người xây bí đạo này. Dài như vậy, xây kiểu gì?

Đang nghĩ, nàng lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt bắt đầu quen thuộc, dường như gặp qua ở đâu đó. Lại đi tiếp về phía trước một chút, nhìn đến cánh cửa kia, nàng nghĩ nơi này không ngờ lại là bí thất phía dưới quán trà! Thì ra thông đạo mình nhìn thấy lúc trước là thông đến phòng ngủ Đoàn phủ! Đoàn Chính Trung này, giấu điểm nàng lâu như vậy!

Bọn họ không vào bí thất, mà tiếp tục đi, lên lầu, đứng ở nhĩ gian chữ Thiên thứ hai quán trà Thẩm Nhã.

Hắn mở cửa sổ nhĩ gian ra, quay đầu kéo nàng đến bên người, sau đó ôm thắt lưng của nàng nói: “Đi thôi.” Rồi nâng nàng nhẹ nhàng nhảy xuống

Đi trên đường cái vào buổi tối, nàng khẽ cười một tiếng nói: “Thật sự ra ngoài được!”

Hắn hỏi: “Nàng muốn tới nóc nhà ai ngắm trăng?”

“Nóc nhà cao nhất!” Nàng hưng phấn mà nói.

Hắn chậm rãi nói: “Đó là hoàng cung.”

“A?” Nàng ho nhẹ hai tiếng, nói: “Vây trừ hoàng cung.”

Hắn nói: “Chờ thêm hai năm đi, qua hai năm ta xây một tòa nhà cao hơn phủ Thích tỉnh, sau đó cùng nàng leo lên nóc nhà.”

Cầu mộ quân lại cúi đầu ho hai cái thì ra ngoài trừ hoàng cung, nơi cao nhất là Thích phủ! Vây coi như xong.

Đoàn chính trung giữ chặt nàng, nói: “Còn trên lầu quán rượu Hồng Thái.”

Đi nhiều biết nhiều, hai người đến quán rượu Hồng Thái, sau đó phi thân lên chọn chỗ ngồi tốt, cùng ngồi xuống.

Ngẩng đầu, Cầu Mộ Quân ngẩn người.

“Chính Trung, hôm nay. không có trăng.”

Hắn cũng ngẩng đầu, nói: “Ta đã quên, đến cuối tháng rồi.”

Nhìn trời đầy sao, nàng nói: “Vây chúng ta ngắm sao, ánh sao lấp lánh cũng rất đẹp.”

“Ừ”

“Chàng xem đó là sao Ngưu Lang – Chức Nữ.” Cầu Mộ Quân chỉ lên bầu trời nói.

“Hồi nhỏ cha ta hay ôm ta vào trong ngực kể chuyện Ngưu lang Chức Nữ, khi đó ta nghe cũng không hiểu, chỉ suy nghĩ nếu con chó trắng nhỏ ta nuôi cũng giống con trâu Ngưu Lang kia nuôi thì tốt rồi. Sau này cha lại kể cho ta nghe chuyện Bàn Cổ Khai Thiên Địa, sau khi Bàn Cổ tạo ra trời đất, quá mệt mỏi nên gục ngã, mắt trái biến thành mặt trời, mắt phải biến thành mặt trăng, tóc biến thành hàng ngàn hàng vạn vì sao. Về sau cha lại kể chuyện khác, rằng mỗi người khi mất sẽ thành một ngôi sao. Ta liền hỏi, rốt cuộc trong số chuyện xưa đó chuyện nào là thật, sao từ đầu mà có? Rốt cuộc là nên tin cái nào?”

Đoàn Chính Trung cười nhẹ, Cầu mộ quân còn nói thêm: “Nhưng sau này, cha ta không ôm ta như thế nữa, nói vì ta đã trưởng thành, ông cũng bắt đầu bận rộn”. Nàng xót xa nói: “Chính Trung, khi chàng còn nhỏ cha chàng có từng kể chuyện cho chàng không?”

“Cha ta . . .” Hắn cười nói: “Cha chúng ta, ông ấy cũng là cha nàng, cha chồng của nàng.”

Cầu mộ quân suy nghĩ một lúc, nàng cúi đầu cười nói: “Vây ông ấy là người thế nào? Nghiêm túc hay dễ gần?”

Đoàn Chính Trung suy nghĩ một hồi lâu, nói: “Ta đã quên.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Kết thúc bi kịch

Đoàn Chính Trung suy nghĩ một hồi lâu, nói: “Ta đã quên.”

Đã quên?

Hắn nhìn trời, nói: “Cha ta mất từ rất sớm. Ta cũng được nghe rất nhiều chuyện xưa về các vì sao, nhưng chỉ tin một chuyện . . . đó là, người chết đi, sẽ bay lên trên trời, hóa thành sao, dõi theo người họ yêu thương dưới trần gian.”

Cầu Mộ Quân dựa vào vai hắn, nói: “Chính Trung, cha mẹ chàng không còn nữa sao.”

Hắn trầm giọng nói: “Từ rất sớm đã không còn.”

Nàng trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực ta luôn luôn muốn hỏi chàng, quê hương chàng là nơi nào, trước đây đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại tiến

cung . .”

Hắn trả lời : "Trong cung có hộ tịch của ta, người khác muốn xem cũng có thể biết được quê quán, thân thế. tất cả mọi chuyện, nhưng những thứ đó đều là giả."

Nàng hiểu rõ thân thế của hắn cũng là bí mật.

Nàng không hỏi tiếp, nhìn trời nói: "Ta cảm thấy chuyện xưa chàng nói là có thật, người đã mất sẽ hóa thành sao trên trời. Bọn họ đều ở trên trời, sống hạnh phúc vui vẻ."

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn trời cao. Ngồi một lúc, Cầu Mộ Quân không tự giác dịch dịch dựa vào người Đoàn Chính Trung.

Hắn hỏi: "Lạnh sao?"

Nàng trả lời, "Không sao, nhưng lúc gió thổi đến có chút lạnh."

Nàng lại nhìn trời, nói: "Vì sao ta thấy càng ngày càng ít sao vậy?"

"Có mây"

Lại ngồi một lúc, cả một ngôi sao cũng không còn.

Hắn hỏi: "Có muốn quay về không? "

Nàng rúc vào lòng hắn một chút, nói:"Không muốn."

Hắn cười nói:"Vậy chúng ta chờ xem mặt trời mọc."

"Ừ." Nàng hân hoan đáp.

Trên trời không có một ngôi sao, gió tay không thấy năm ngón, còn từng trận gió thu lạnh thổi tới làm cho nàng run rẩy nổi hết cả da gà.

Cơ hội như vậy rất ít, khó khan lắm hắn mới phong hoa tuyết nguyệt một lần, nói đưa nàng đi ngắm trăng, tuy rằng không trăng cũng không sao nhưng nàng vẫn không muốn rời đi.

Không biết hừng đông, ngồi trên nóc nhà xem mặt trời mọc sẽ như thế nào?

Nghe nói mặt trời mọc bên bờ biển rất đẹp, không biết có cơ hội được nhìn thấy hay không? Nàng muốn cùng hắn đi xem.

Hắn dường như cũng biết nàng lạnh, ôm nàng chặt thêm một chút hận không thể hoàn toàn bọc nàng vào trong ngực.

Đột nhiên, một giọt lạnh lạnh gì đó nhỏ vào gáy nàng.

Nàng không để ý, đưa tay lau đi, lại bị một giọt nữa nhỏ lên người

Hình như là giọt mưa Không, sẽ không phải sắp mưa chứ?

Trong lòng đột nhiên hận ông trời!

Mùa thu vốn ít mưa, có cũng không lớn, có lẽ là nửa đêm tùy tiện nhỏ một hai giọt.

Nghĩ như vậy, nàng không lau giọt mưa trên cổ, vẫn lẳng lặng nằm trong lòng hắn.

Lại qua một lát, hạt mưa càng ngày càng nhiều, rơi trên nóc nhà phát ra tiếng lách cách.

Hắn nói:"Trời mưa ."

Nàng đáp:"Hình như vậy."

"Chúng ta"

Nàng không lên tiếng, hắn cũng không lên tiếng.

Đột nhiên mưa to thêm, quần áo của nàng đã ẩm ướt hơn một nửa, nàng rung mình một cái.

Hắn nói:"Chúng ta trở về đi, về sau có cơ hội lại đi."

"Ừ." Nàng nhỏ giọng trả lời.

Hắn đứng dậy nâng nàng lên sau đó nhảy xuống nóc nhà nhanh chóng chạy tới quán trà.

Rõ ràng là mưa mùa thu vậy mà lại xối xả như mưa mùa hạ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Kiếm tiền

Khi hai người chạy đến quán trà, trên người đều đã ướt đầm.

Lại đi qua bí đạo thật dài, đi ra từ dưới giường, Cầu Mộ Quân nhìn không được “Hắt xì” một cái.

Đoàn Chính Trung cởi quần áo của nàng lấy làm khăn lau người cho nàng sau đó nhét nàng vào ổ chăn.

Ổ chăn đã sớm lạnh, nàng run rẩy, Đoàn Chính Trung cũng cởi quần áo nằm xuống dường như không cảm thấy lạnh ôm nàng vào trong lòng, nhưng nàng cảm thấy nhiệt độ thân thể hắn cũng không cao hơn nàng.

Nàng len lén nhìn hắn, hắn có vẻ cũng không cao hứng.

Nàng nhẹ giọng nói: “Thật ra, tuy không ngắm được trăng cũng không thấy được mặt trời mọc, nhưng được ở cùng chàng ta cũng đã rất vui.”

Hắn nói: “Ngày mai nếu không thoải mái tìm đại phu đến xem, đừng để bệnh.”

“Yên tâm, thân thể ta rất tốt, sẽ không dễ bị bệnh như vậy đâu.” Nàng thản nhiên nói.

Đoàn Chính Trung sờ sờ khuôn mặt có chút lạnh của nàng

“Nếu có thể uống bát canh gừng toát mồ hôi là được.”

Nói xong, hắn xoay người đè lên người nàng nói: “Làm nốt số lần còn thiếu hôm nay, ra mồ hôi là khỏe.” Nói xong liền hôn nàng.

“A”

Cũng không phải nàng không đồng ý làm tiếp, nhưng Không có canh gừng nên dùng cách này thay thế sao?

Hồi lâu sau, nàng quả nhiên ra mồ hôi ngủ ở trong lòng hắn.

“Chính Trung, ta thật sự đã rất vui về ” Không biết là một nhọc không chịu nổi hay là nói mơ. Hắn ôm đầu vai mịn màng của nàng, nhẹ nhàng cười.

Buổi sáng, lúc Đoàn Chính Trung rời giường, nàng cũng chưa dậy. Hắn quay đầu nói: “Ngủ đi, ta đi ra ngoài nửa ngày sẽ trở lại.”

Nàng mơ mơ màng màng gật đầu, sau đó nói: “Chàng cho người đưa tiền cho ta”

Đoàn Chính Trung cười cười, nói: “Chẳng phải nàng nói không cần sao? Sao còn đòi?”

Nàng vốn không định đòi hắn, đến Thanh trì lấy một hai khối vàng hoặc là viên ngọc là được rồi, ai biết nàng còn chưa kịp lấy, đồng vàng ấy đã bị tra ra là giả. May mà nàng không lấy đi đôi tiền bằng không đã trở thành kẻ lừa đảo .

Đoàn Chính Trung cúi người nói bên tai nàng: “Sáng sớm chưa mở mắt mà đã bắt đầu đòi tiền, không phải nàng nằm mơ đều suy nghĩ làm thế nào kiếm tiền đấy chứ. Trước ngủ đi, trở về nói sau.” Nói xong, hôn lên trán của nàng, xuống giường.

Cầu Mộ Quân than thở một tiếng, lại ngủ.

Chờ đến khi tỉnh hẳn, mặt trời đã lên cao, gà đã gáy vài lần.

Ngồi ở trên giường một lát, mới nhớ tới buổi sáng hình như nàng lại đòi tiền hắn.

Buổi tối trước khi ngủ luôn luôn nghĩ buổi sáng tỉnh lại phải nhớ đòi bạc hần, không nghĩ tới khi đó cũng chưa tỉnh đã nhớ.

Nhưng mà, nàng nhớ rõ, hần đã cự tuyệt

Quả nhiên là keo kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Làm ăn

Cầu Mộ Quân cười cười, lấy một miếng bỏ vào trong miệng, tròn bóng, mềm mềm, hương vị rất thơm, còn có mùi hoa mai. Làm người ta cảm thấy trước mắt như có mùi hoa mai lan ra bốn phía.

Ăn xong, nàng nhìn ở hoa mai tô trong tay, nói: “Người Thiếu Dương làm quả nhiên khác biệt.”

“Đó, muội đã bảo là rất ngon mà. Mộ Quân tỷ tỷ, trở về tỷ lấy hoa mai tô này cho Đoàn Chính Trung, nếu hần thích ăn, tỷ bắt hần bỏ tiền mua, một khối một lượng bạc, xem hần có chịu trả không?”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Cũng một muội nghĩ ra.”

“Hắc hắc, Mộ Quân tỷ tỷ, chúng ta. . .” Thích Vi còn chưa nói xong, thì có nam tử bộ dáng giống người hầu vội vàng chạy về phía này, đến thích vi trước mặt, còn chưa kịp thở nói: “Tiểu thư, mau mau, lão gia đã xảy ra chuyện.”

Thích vi vừa nghe xong lập tức hỏi: “Cha ta, cha ta sao rồi?”

Người hạ nhân thở phì phò nói không ra lời, Thích vi cầm hoa mai tô trong tay đưa cho Cầu Mộ Quân, nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, muội đi trước.” Nói xong cùng hạ nhân chạy về Thích phủ.

“Vi Vi, muội cẩn thận. Cầu Mộ Quân ở sau lưng nàng hô.

Nhìn bộ dạng sốt ruột của nàng, nàng đột nhiên nhớ tới bản thân mình.

Ngày đó, nhìn thấy thi thể muội muội, nhìn phụ thân trọng thương, cho tới bây giờ mỗi khi nhớ tới cảnh tượng khi đó mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng.

Lúc này, nàng nhưng lại hi vọng Thích Tĩnh có thể bình an. Dù hần từng hãm hại cả nhà Cố gia tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, dù hần còn có khả năng là kẻ đã giết Tư Huyền, hại cha, dù ngày hôm qua hần còn định trừ khử Đoàn Chính Trung.

Nếu không cản tranh đấu thì tốt rồi, mọi người đều bình an, thân nhân mọi người đều bình an thì tốt rồi.

Hít sâu một hơi, nàng cầm hai bao hoa mai tô to trở về.

Nghe nói Đoàn Chính Trung đã trở về, ở thư phòng, nàng cũng ôm hoa mai tô tới thư phòng.

Hoa mai tô ngon như vậy, hần nhất định sẽ thích. Có lẽ, nàng có thể làm theo cách của Thích Vi. Nhân cơ hội lấy chút bạc của hần!

Đẩy cửa đi vào, hần đang đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cầu Mộ Quân cười đi đến bên người hần, đem miếng hoa mai tô đưa đến bên miệng hần. Hần không há miệng, mà cầm lấy hoa mai tô. “Hoa mai tô.....” Hần nhìn tô đường trên tay, thanh âm cực nhẹ thật chậm.

“Thì ra các người đều biết, mỗi mình ta không biết! Xem ra hoa mai tô này ở kinh thành cũng rất nổi tiếng.”

“Chúng ta?” Đoàn Chính Trung hỏi: “Còn có ai?”

Cầu Mộ Quân nói: “Thích Vi, đây là muội ấy mua, muội ấy nói đây là điểm tâm nổi danh nhất Thiếu Dương!”

“Thích Vi? Hôm nay nàng đi ra ngoài là gặp nàng ta?” Hần hỏi.

“Không phải, ta..... à, đúng vậy, có chút nhớ nàng, liền đi gặp một chút, hoa mai tô này ta cũng đã nếm thử, thấy rất ngon, chàng cảm thấy sao?”

“A, hôm nay ta mang về rất nhiều, chàng thử xem--” Nàng đặt hai bao lớn lên bàn, sau đó hình như lại đột nhiên nhớ tới cái gì ôm về trong lòng, cười nói: “Chàng ăn thử đi, xem thế nào?”

Hắn để hoa mai tô vào trong miệng, cắn một miếng, hồi lâu mới thản nhiên cười, nói : “Quả thật là hương vị hoa mai tô Thiếu Dương.”

“Vậy chàng thấy ngon sao ?” Nàng vui vẻ hỏi.

Hắn gật gù đầu.

“Nếu ngon, còn muốn ăn nữa đúng không ?” Nàng vui vẻ lại chờ mong hỏi.

Hắn nhìn nàng xong nói: “Đúng.”

“Hắc, ta không cho chàng ăn, muốn ăn thì mua lại!” Nàng đắc ý nói. Đoàn Chính Trung cười nói: “Nàng toàn làm những chuyện ngốc nghếch”

“Ta ngốc, ta ngốc chỗ nào?” Cầu Mộ Quân không vui nói.

Hắn nói: “Nàng không biết là nàng dụ hoặc hơn tô đường này sao?”

Cầu Mộ Quân thất thần, còn chưa hiểu được ý của hắn, đã thấy hắn đóng cửa sổ lại, ngồi xuống trước thư án. “Lại đây.” hắn nói với nàng.

Nàng ôm chặt hoa mai tô trong lòng, đi về phía trước vài bước.

Hắn nói: “Bây giờ làm một lần, ba mươi lượng.”

Nàng vốn đang thất thần bây giờ đã hiểu, mặt nhất thời đỏ lên.

“Vụ làm ăn này có nhận không?” Hắn lại hỏi.

Nàng cúi đầu, không biết trả lời như thế nào.

Ba mươi lượng..... Lại thêm bốn mươi tám lượng trên người nàng, là có bảy mươi tám lượng, không mua được cái gì quý giá nhưng cũng đủ dùng một khoảng thời gian dài, ít nhất là sẽ không xuất hiện chuyện dọa người giống như lần trước.

Nhưng..... Nàng làm vậy không phải bán thân sao? Chuyện dọa người như vậy.

Có được tính không? Bán cho hắn xem như bán thân sao?

Nàng còn do dự, hắn nói: “Nếu không làm thì thôi, hơn nữa ta còn muốn nói cho nàng, ta sẽ không bỏ tiền mua hoa mai tô kia.”

Nàng nói: “Vậy bốn mươi lượng.”

Hắn cười, gật đầu nói: “Thành giao. Lại đây đi.”

Nàng buông hai bao hoa mai tô, đi tới bên cạnh hắn.

Hắn ôm nàng vào lòng, nhấc váy của nàng lên, cởi quần bên trong của nàng xuống, sau đó ôm nàng ngồi trên đùi hắn, quay mặt nhìn hắn. “Đến, mỹ nhân, khiến gia vui vẻ, gia có tiền.” Hắn cười nói.

“Chàng..... chàng còn cười ta, ta sẽ đi!” , nàng cúi đầu nói.

“Sao có chuyện đổi ý, nói mà không giữ lời.” Hắn kéo vạt áo của nàng ra, vùi đầu vào ngực nàng.

“Ừm.....” Gần như ngay lập tức cả người nàng mềm nhũn, hai tay bám lấy đầu vai hắn. Hắn vốn là hút hai đỉnh vú nàng, lại đột nhiên dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn làm cho nàng nhẹn không được rên nhẹ một tiếng. “Đừng, đừng như vậy.....”

Hắn nhẹ nhàng cười, càng dùng sức, gần như thô lỗ hút, bắt đầu khê cắn.

Nàng nắm chặt bờ vai hắn, cảm giác dưới thân bắt đầu có chất lỏng ồ ồ chảy ra bên ngoài, sau đó liền chạm vào vật nóng rực giữa hai chân hắn. Hắn cố ý nâng thất lưng của nàng, ôm chặt nàng vào trong lòng, làm cho gắng gượng nóng rực của hắn cọ qua cọ lại giữa hai chân nàng, khiến nàng liên tục phát run. Cảm giác, vật nóng rực kia, dường như đã muốn cách quần áo tiền vào thân thể của nàng.

Hắn buông bộ ngực sữa thơm ngát của nàng, thờ dốc để nàng xê dịch ra bên ngoài một chút, nàng cúi đầu liền thấy được khối hạ hắn ẩm ướt một mảng. Mặt lập tức đỏ đến tận cổ, cuống quýt nghiêng mặt đi.

Hắn lại lấy tay giữ gáy của nàng, bắt nàng quay mặt lại, cúi đầu nhìn hắn kéo quần xuống, đem vật cực đại kia lộ ra trước mắt nàng.

Nàng sợ tới mức cuống quýt nhắm mắt lại. Hắn cười, ôm nàng ngồi lên.

“A.....” Nàng cúi đầu, cắn đầu vai hắn.

Thật lâu sau sau, nàng ngồi ở trên đùi hắn, xụi lơ ở trong lòng hắn. Hắn cũng không quá mệt mỏi, cảm thấy mỹ mãn ôm nàng, nhẹ vỗ về lưng của nàng.

Lúc này, nàng đột nhiên nhớ đến lúc người Thích gia hoang mang rối loạn đi tìm Thích Vi, nàng nằm ở trong lòng hắn, hữu khí vô lực nói: “Chính Trung, vừa rồi hạ nhân Thích gia nói Thích Tĩnh đã xảy ra chuyện, không biết là chuyện gì.”

Đoàn Chính Trung trầm mặc, nói: “Tại sao lúc này nàng lại nghĩ đến những chuyện như vậy?”

“Ta..... chỉ đột nhiên nhớ tới thôi, nghĩ rằng có khả năng chàng sẽ quan tâm,”

Đoàn Chính Trung nói: “Hôm nay, hình như hắn đi săn bắn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Tin tức truyền đến

Đoàn Chính Trung nói: “Hôm nay, hình như hắn đi săn bắn.”

Săn bắn? Vậy không phải rất dễ bị thương sao?

Bên tai truyền đến tiếng ong mật “Ong ong”, nàng quay đầu lại, chỉ thấy một con ong mật từ khe cửa sổ bay vào. Đoàn Chính Trung ôm nàng vào trong ngực, lấy ra một cái ống trúc, ong mật vòng vo vài vòng, liền bay vào. Chỉ thấy hắn lấy từ trong ngăn kéo một ra cái thấu kính thật to, sau đó đặt ở trên thân ong mật, sắc mặt biến đổi. Cầu Mộ Quân kỳ lạ, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn không nói gì, nàng cảm thấy ngạc nhiên, cũng nhìn qua. Xuyên qua thấu kính, thấy sáu chữ trên cánh ong mật: “Thích Tĩnh ngã ngựa đã chết!”

Thích Tĩnh đã chết!

Nàng ngẩng đầu nhìn Đoàn Chính Trung, không thể tin được nói: “Đây là thật?”

Hắn gật đầu.

“Sao có thể....”

Thích Tĩnh, kẻ một tay che trời, quyền khuynh hướng đã hơn mười năm, đã chết! Cứ như vậy ngã ngựa mà chết!

Nàng nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Là chàng sao?” Hôm trước hắn ta còn hùng hổ muốn tới tra Đoàn Chính Trung, hôm nay chết, có thể hay không.....

Đoàn Chính Trung nhìn về phía nàng, tìm tòi nghiên cứu hỏi: “Giống như cứ có người chết nàng sẽ nghi ngờ ta đầu tiên, ở trong mắt nàng ta là kẻ cuồng giết người sao?”

“Ta..... Nào có?”

“Sao lại không có?” Hắn hỏi lại.

Nàng chột dạ, nói: “Ta chỉ là, là..... thuận miệng hỏi, không phải thì thôi.”

“Được rồi, về phòng trước đi, nghỉ ngơi một chút.” Hắn nói.

Nàng từ trên đùi hắn leo xuống, sửa lại quần áo, đang muốn đi, lại nghĩ tới, nói: “Bốn mươi lượng đâu?”

Hắn lấy từ trong áo ra bốn mươi lượng, đưa cho nàng.

Mặt nóng nóng, có chút không được tự nhiên cầm lấy tiền, đang muốn bỏ vào trong lòng, lại phát hiện tiền này nhìn có chút quen mắt. Nghĩ, lại sờ trên người mình, túi tiền đây lúc trước nay chỉ còn lại ít bạc vụn.

Nàng cuống quýt mở túi tiền ra, nhưng chỉ còn lại tám lượng!

“Đoàn Chính Trung, chàng xấu lắm, đây rõ ràng là tiền của ta!” Nàng cá giận nói.

Đoàn Chính Trung sững sờ nói: “Làm sao có thể, đó không phải là từ trong tay ta đưa ra sao? Ta nói bốn mươi lượng sẽ không sẽ đổi ý.”

“Chàng không biết xấu hổ, đây rõ ràng là tiền của ta, ta có bốn mươi tám lượng giờ chỉ còn lại tám lượng!”

“Của nàng?” Hắc kỳ lạ nói: “Sao nàng có tiền?”

“Chàng..... Chàng không giữ lời, không biết xấu hổ!” Nàng giận dữ nói.

Đoàn Chính Trung lại làm vẻ mặt vô tội, nói: “Ta cho nàng cũng là bốn mươi lượng, nàng muốn gạt tiền của ta sao?”

“Chàng..... chàng.....” Cầu Mộ Quân cực kì tức giận dậm chân một cái, nói: “Ta không bao giờ để ý đến chàng nữa!”

Nói xong, liền nổi giận đùng đùng đi ra cửa.

“Đợi chút” Hắc ở phía sau gọi lại.

Nàng quay đầu lại, chỉ nghe hắc nói: “Giúp ta lấy quần đến.”

Nàng đập mạnh cửa, đi ra ngoài.

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng cười, sau đó thần sắc lại bắt đầu nghiêm túc.

Không ngờ lúc này, cửa lại bị đập văng ra lần nữa. Cầu Mộ Quân đi vào, cầm hai bao hoa mai tơ kia, không để ý tới hắc lại đập cửa mà đi.

Buổi chiều, nha hoàn tới mời nàng đi dùng bữa, lại ngoài ý muốn không gặp Đoàn Chính Trung.

“Lão gia đâu?” Nàng hỏi.

Quần gia nói: “Hồi phu nhân, người trong cung tới nói Hoàng Thượng đột nhiên hôn mê, lão gia đã tiến cung rồi.”

“Ừm, đã biết.”

Tiến cung? Nàng đột nhiên nhớ tới, hắc còn chưa thay quần, quần kia đều là..... Đều là..... Hắc khẳng định không thể để cho người khác lấy quần vào, vậy thì phải cứ để như vậy tiến cung

Trong lòng quần bách lại đau lòng, còn lo lắng. Đang tự trách mình, lại nghĩ lại, ai bảo hắc không biết xấu hổ như vậy, lừa nàng, đáng đời! Nghĩ có lẽ chỉ lát nữa đến trời tối hắc sẽ trở về,..... Nhưng đến tận đêm khuya, nàng đi ngủ hắc còn chưa về.

Lại mở mắt ra, trời đã sáng. Nàng vẫn mặc nguyên quần áo ngày hôm qua, nằm một mình trên giường, vẫn không thấy bóng dáng hắc. Nhìn lại mình, là dáng nằm gục lên bàn ngủ quên, nói cách khác cả đêm qua hắc không về. Lần này Hoàng Thượng bệnh rất nặng sao?

Bây giờ Thích phủ hắc vô cùng đau buồn, cũng không biết Thích Vi thế nào.

Nếu kẻ thù của Đoàn Chính Trung là Thích Tĩnh, giờ đây Thích Tĩnh đã chết, vậy không phải từ giờ hắc đã an toàn rồi sao?

Rời giường hơi muộn một chút, không ngờ mới chài đầu một nửa, đã có nha hoàn đến tiến vào nói: “Phu nhân, không tốt, người Thích gia đến làm loạn!”

“Cái gì?” Nàng cuống quýt tùy tiện sửa sang một chút liền đi ra cửa. Mới đến tiền viện, đã thấy Thích Ngọc Lâm cười ngựa tiến vào Đoàn phủ.

“Đoàn Chính Trung, ngươi ra đây cho ta!” Thích Ngọc Lâm mặc áo trắng, trên trán buộc khăn trắng hô lớn.

Quần gia nói: “Thích công tử, lão hủ đã nói, hiện giờ lão gia không ở quý phủ, nếu người còn ở Đoàn phủ ồn ào bốn phía như vậy, lão hủ sẽ không khách khí.”

“Hừ, không khách khí? Ta cũng không muốn Đoàn Chính Trung khách khí với ta, thù giết cha, không đội trời chung, hôm nay ta muốn hắc nọ máu trả bằng máu!”

“Thích nhị công tử, thù giết cha không đội trời chung, nhưng ngươi có lý do gì đến Đoàn phủ ta làm loạn?” Cầu Mộ Quân từ sau đi lên, nhìn Thích Ngọc Lâm nói.

Thích Ngọc Lâm vừa thấy nàng, cười khẽ một chút, nói: “Không thấy nàng ta suýt đã quên, ta cùng với Đoàn Chính Trung không chỉ có thù giết cha, còn có mối hận đoạt thê!”

Cầu Mộ Quân nói: “Thích nhị công tử, ta biết Thích đại nhân qua đời ngươi rất đau lòng, muốn tìm ra hung thủ, nhưng ngươi muốn tìm thì tìm, muốn tra thì tra, không có chứng cứ sao có thể vu tội lão gia nhà ta như thế?”

“Ai giết cha ta, ai dám giết cha ta, ai lại có thù đoạn bị ời giết cha ta như vậy?” Thích Ngọc Lâm đột nhiên rút kiếm, đỏ mắt nói: “Ngoại trừ Đoàn Chính Trung còn có ai?”

Lúc này, lại có tiếng vó ngựa truyền đến. Thích Sóc Ly cười ngựa dừng lại ở trước cửa Đoàn phủ, từ trên ngựa nhảy xuống xuống, đi rất nhanh vào trong viện, kéo Thích Ngọc Lâm xuống ngựa nói: “Trở về!”

“Đại ca, buông!” Thích Ngọc Lâm muốn đẩy hấn ra, hấn giữ chặt lời kéo Thích Ngọc Lâm nói với Cầu Mộ Quân: “Đoàn phu nhân, xá đệ xúc động, xin thứ tội. Thích gia nhất định sẽ điều tra rõ chuyện gia phụ qua đời. Nếu thật sự có liên quan đến Đoàn tổng quản, Thích gia sẽ không chịu để yên!”

Cầu Mộ Quân nói: “Ta cũng hi vọng các người có thể điều tra rõ ràng.”

Thích Sóc Ly kéo Thích Ngọc Lâm, túm hấn ra khỏi Đoàn phủ.

Sau khi Thích Sóc Ly đưa Thích Ngọc Lâm đi, Cầu Mộ Quân vốn đã không an tâm nay càng thêm sốt ruột.

Nàng đã quên, ngay cả nàng đều nghi ngờ hấn đầu tiên, hỏi hấn có phải đã giết Thích Tĩnh hay không. Vậy người ngoài lại càng nghi ngờ hấn. Hấn có thể gặp phải phiền toái hay không?

Nàng chỉ chờ hấn mau trở về, nói cho hấn nghe mọi chuyện, nghe ý kiến của hấn, sẽ an tâm một chút. Nhưng chờ mãi, chờ mãi, hấn vẫn không trở về. Thậm chí, qua một ngày, đến tận đêm khuya.

Toàn bộ quý phủ Thích gia treo đèn lồng màu trắng, vải trắng, cảnh tượng thê lương.

Từ hôm qua đến đêm khuya hôm nay, Thích Vi vẫn chưa từng nghỉ ngơi, mắt cũng đã khóc đỏ cả lên. Đêm khuya, Thích phu nhân ép nàng đi ngủ. Thích Sóc Ly cũng chống đỡ hai ngày, ngày hôm sau vì phải đi Đại Lý tự, cũng bị buộc đi ngủ cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Hung thủ

Thích Tĩnh chết vì chính bảo mã hấn vẫn luôn yêu quý. Trong ngày săn bắn con ngựa đột nhiên phát cuồng đá hấn xuống đất. Hấn bị đập đầu mà chết. Con ngựa đó trở thành mấu chốt của mọi chuyện.

Ban ngày, Đại Lý tự đã cho người tới dắt ngựa đi kiểm tra. Thích Vi tuy rằng mệt mỏi, nhưng vẫn không ngủ được, nên đứng dậy muốn đến chuồng ngựa nhìn.

Đêm đã khuya, toàn quý phủ có chút vắng vẻ. Thích Vi lặng lẽ ra khỏi phòng, đang chuẩn bị đến chuồng ngựa, lại thấy một bóng đen từ hậu viện Thích phủ lên ra, sau đó lập tức đã không thấy bóng dáng, nhìn thân hình kia, có chút giống Thích Sóc Ly.

Nàng lập tức nhảy ra Thích phủ, đuổi theo.

Quả nhiên là Thích Sóc Ly. Nửa đêm canh ba, hấn đi ra ngoài làm gì?

Theo hấn đến một đỉnh núi hoang vắng, nơi đó đã có một người mặc đồ đen đứng sẵn.

Bọn họ nói chuyện, Thích Vi nghe không rõ, liền yên lặng lại gần thêm một chút.

Thích Sóc Ly chậm rãi đến gần người mặc đồ đen, nói: “Lúc này tìm ta làm gì?”

“Ta biết, bây giờ Thích phủ vô cùng bận rộn, đặc biệt là trưởng tử nhà người.” Giọng người mặc đồ đen có chút trầm thấp, cách lỏp che mặt, không nghe được tiếng nói vốn có.

“Người khác đều cho rằng chỉ có Đoàn Chính Trung mới có thể giết Thích Tĩnh, lại không nghĩ rằng người có thuật ngự thú* như người mới có khả năng giết Thích Tĩnh nhất.” Người mặc đồ đen nói.

* Thuật ngự thú: thuật điều khiển thú vật

Nghe thế, Thích Vi không khỏi chấn động.

Giọng Thích Sóc Ly lạnh lùng: “Người tới để nói những điều này sao?”

Người mặc đồ đen nói: “Đương nhiên không phải, ta chỉ tới hỏi ngươi, Thích Tĩnh có phải do ngươi giết hay không, ngươi vì sao muốn giết hắn.”

“Cha ta một lòng muốn làm quốc cữu, hắn sao có thể đồng ý để ta giúp Cửu hoàng tử tranh ngôi vị hoàng đế, chúng ta sẽ không để người khác cản đường. Huống hồ hắn đã biết chuyện của ta, ta chỉ có thể ra tay. Chuyện cha ta ngươi không cần phải xen vào, đến lúc đó ngươi làm việc nên làm là được.”

Người mặc đồ đen nói: “Vì Cửu hoàng tử, ngay cả chuyện giết cha ngươi cũng làm được, bây giờ ta thực nghi ngờ, Cửu hoàng tử rốt cuộc là con trai của Hoàng Thượng, hay là con ngươi.”

“Lớn mật!” Thích Sóc Ly cá giận nói: “Thần Nhi xác thực là huyết mạch hoàng gia, sao để cho ngươi ô nhục như vậy!”

Người mặc đồ đen nói: “Ta chỉ tùy tiện nói, ngươi cần gì phải sốt ruột như vậy? Dù sao đến lúc đó dù hắn không phải con của ngươi, cũng sẽ coi ngươi phò tá hắn lên để vị - Thích đại tướng ngươi làm phụ thân.”

“Được rồi, đừng nhiều lời vô nghĩa. Nghe nói Hoàng Thượng lại bệnh nặng, mấy ngày gần đây Đoàn Chính Trung lại hay tiếp xúc với Hoàng hậu, dường như Hoàng hậu muốn lập Nhị hoàng tử, Đoàn Chính Trung có lẽ đã sớm cùng một giuộc với bà ta. Ngươi chú ý đến hắn nhiều một chút, ta cũng sẽ làm cho chuyện cha ta dây dưa đến hắn.” Nói xong, Thích Sóc Ly liền đi, người mặc đồ đen ở phía sau hắn nói: “Đợi chút.”

Hắn xoay người về phía Thích Vi ẩn thân nói: “Phía kia, có một mùi thơm rất nhẹ, dường như là mùi thơm của ‘Phượng bảo trai.’ Lối còn chưa dứt, hắn đã nâng cánh tay lên, bẫy cây ngân châm đồng loạt bay về phía Thích Vi.

Thích Vi phi thân ra, nhìn Thích Sóc Ly nói: “Đại ca, sao huynh có thể làm như vậy, sao có thể làm ra chuyện như vậy, ông ấy là cha huynh đó!”

“Vi Vi!” Thích Sóc Ly kinh hãi nói.

“Thích Tướng quân chậm chạp không động thủ, hay là ngươi còn muốn để cho người thứ ba biết việc này?” Người mặc đồ đen lớn tiếng nói.

Thích Sóc Ly không hề chần chừ, lấy kiếm chém về phía Thích Vi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Mưa gió sắp đến

Thích Sóc Ly không hề chần chừ, lấy kiếm chém về phía Thích Vi.

Thích Vi vội hoảng hốt né tránh nói: “Đại ca, ai làm Hoàng đế có quan hệ gì với huynh, vì sao ngay cả thân nhân của mình huynh cũng không buông tha?”

“Vi Vi, đại ca nợ muội, kiếp sau chắc chắn trả lại cho muội!” Thích Sóc Ly nói xong, nhắm mắt lại, kiếm đâm thẳng về phía Thích Vi.

Thích Vi vốn không phải đối thủ của hắn, tránh thoát một kiếm đã là may mắn, một kiếm này, lại nhắm vào chỗ hiểm, cánh tay nàng bị Thích Sóc Ly đâm bị thương.

Lúc này người mặc đồ đen cũng phóng ngân châm ra, nàng đã biết tránh không khỏi, nhìn vách núi đen sâu không thấy đáy phía sau, hạ quyết tâm, thả người nhảy xuống.

Người mặc đồ đen khẽ gọi: “Không tốt!”, lập tức chạy tới bên vách núi đen. “Sống không thấy người, chết không thấy xác, chỉ sợ nàng còn sống.”

Thích Sóc Ly chậm rãi đi đến vách núi đen, nhìn phía dưới hồi lâu, thở dài, nói: “Võ công của muội ấy không tốt, cơ hội còn sống chỉ sợ không lớn. Sau này chúng ta cũng không thừa sức lực đi tìm người, thời gian của Hoàng Thượng không còn nhiều, chuyện trong tay chúng ta quan trọng hơn.”

“Đừng thế. Cho dù nàng còn sống cũng dễ đối phó. Khó đối phó là Đoàn Chính Trung.” Người mặc đồ đen nói.

“Chuyện của hắn ta sẽ nghĩ cách, mặc kệ thân phận thật của hắn như thế nào, cũng không thể để hắn sống.” Trong giọng Thích Sóc Ly lộ ra sát ý

Người mặc đồ đen nói: “Ngươi phải biết rõ, nếu hắn là người không liên quan, đối địch với hắn, chỉ khiến chúng ta lại thêm phiền.”

“Hừ, ngươi tra xét hắn lâu như vậy, chẳng phải cũng không tra được gì sao? Ta sẽ không trở thành địch nhân của hắn, ta chỉ trở thành kẻ thù của hắn, làm cho hắn thành quỷ lại đến tìm ta.” Nói xong, hắn liền xoay người nói: “Được rồi, ta phải trở về, ngươi cũng đi đi.”

Tiếp theo, hai người đều tự rời đi.

Mơ mơ màng màng, Cầu Mộ Quân mở mắt, nhưng lại thấy Đoàn Chính Trung đang nằm trên giường. “Chàng đã trở lại?” Nàng dịch ra bên mép giường nói.

“Ừ, hai ngày nay có ổn không?” Hấn nằm xuống hỏi.

Nàng tiến vào trong lòng hấn ôm hấn, nói: “Trong cung rất nhiều việc sao? Sao vẫn không trở về?”

“Ừ, Hoàng Thượng bệnh nặng, nhất định phải có ta chiếu cố.”

“Ngày hôm qua Thích.....” Vốn muốn nói, nhìn hấn mệt mỏi nàng sửa lời nói: “Mau ngủ đi, trời sắp sáng.”

“Ừ.” Ôm bả vai nàng nhắm mắt lại, gần như lập tức liền ngủ.

Hừng đông, Cầu Mộ Quân cùng hấn ngủ thêm chốc lát, sau đó lần đầu tiên rời giường trước hấn, nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo rồi ra khỏi phòng.

Đến một phòng khác chải đầu rửa mặt, Linh Lan nhìn nàng một cái, liền nói: “Phu nhân, hôm nay hình như người rất vui vẻ!”

“A?”

Lát sau nàng nhẹ nhàng cười. Không phải hình như mà là vô cùng vui vẻ, hấn đã về, nàng làm gì cũng cảm thấy có tinh thần.

Không ngờ mặt trời mới mọc không bao lâu, người ở Đại Lý tự lại đến đây, nói Đại Lý tự truyền Đoàn Chính Trung.

Cầu Mộ Quân nghĩ rằng hai ngày nay hấn không ngủ, mới ngủ trong chốc lát, liền nói: “Đại nhân, lão gia nhà ta tiến cung còn chưa hỏi phủ, không bằng hai vị đại nhân trước rời đi, đợi lão gia trở về thiếp thân sẽ nói lại, để hấn tới Đại Lý tự.”

“Không phải nửa đêm hôm qua Đoàn tổng quản đã ra cung rồi sao? Chẳng lẽ hấn không hỏi phủ?” Một người trong đó nói.

Cầu Mộ Quân cười nói: “Cái này thiếp thân cũng không biết, nhưng vẫn chưa thấy hấn trong phủ.”

Lúc này, một người khác nói: “Đắc tội phu nhân, chúng ta nếu đã đến đây, nhất định phải thỉnh được Đoàn tổng quản đến diện kiến đại nhân, nếu Đoàn tổng quản chưa trở về, chúng ta cũng chỉ có thể ở quý phủ chờ.”

Cầu Mộ Quân thấy bọn họ kiên quyết, liền nói: “Vậy thỉnh hai vị đại nhân cứ tự nhiên, thiếp thân cáo lui trước, đến lúc lão gia trở về sẽ liền bảo hấn tới gặp hai vị đại nhân.”

Hai người nói: “Phu nhân không cần đa lễ.”

Cầu Mộ Quân ra chính đường, vào trong phòng, lại thấy Đoàn Chính Trung sắp rời giường, nha hoàn đang thay hấn chải đầu. “Lão gia sao đã dậy rồi?” Nàng hỏi.

“Nghe nói có người đến quý phủ?”

“Dạ, là Đại Lý tự, hấn là có liên quan đến chuyện Thích Tĩnh, có phải bọn họ cũng nghi ngờ Thích Tĩnh chết có liên quan đến lão gia hay không?” Nàng đổi lòng giả vờ hỏi.

Đoàn Chính Trung thản nhiên nói: “Không có việc gì.” Liền ra khỏi phòng.

Trong chốc lát, Đoàn Chính Trung theo người của Đại Lý tự đi ra ngoài.

Cầu Mộ Quân ở trong viện nhìn hấn xuất môn, cô đơn đang chuẩn bị trở về phòng, lại nghe thấy hai nha hoàn nói chuyện.

“Ngươi nói xem có phải lão gia Thích gia mang nàng đi hay không, ta từng nghe người ta nói người chết sẽ mang người mình quan tâm nhất đi!”

“Ta cũng nghe rồi, ngày trước ở nhà ta có lão nhân chết, sau đó đứa con duy nhất của hấn mỗi đêm đều nghe thấy cha hấn gọi hấn, sau liền mơ mơ màng màng lấy dây thừng tự sát. Nhưng người khác đều là tự sát, nàng là mất tích, ngay cả thi thể cũng không có.”

“Ngươi nói, có thể nàng chết đuối hay không, chết ở trong viện nhà bọn họ, Thích gia lại không biết?”

“Thôi, đừng nói nữa, dọa chết người, người chết đuối vớt lên, ngươi biết có bao nhiêu khủng bố không hả!”

“Sao, ngươi nhìn thấy rồi?”

“Ta chưa thấy qua, nhưng nghe nói qua, nghe nói thịt bực ra, nhìn thì rất tốt, nhưng chạm vào giống như thịt bò chết, sẽ bong từng mảng ra, chỉ còn xương cốt.”

Cầu Mộ Quân hỏi:“Các người nói ai đã chết?”

Nha hoàn kinh ngạc, quay đầu lại cúi đầu nói:“Phu nhân.”

Linh Lan nói:“Hai vị tỷ tỷ, phu nhân hỏi vừa rồi các người nói ai!”

Nha hoàn nói:“Hỏi phu nhân, buổi sáng nô tỳ đi ra ngoài mua mấy thứ nhìn thấy trên đường dán thông cáo treo giải thưởng, nô tỳ tiến lên hỏi, mới biết là đêm qua sau khi Tam tiểu thư Thích gia thủ lĩnh cứu Thích đại nhân trở về phòng liền mất tích, người Thích gia gấp rút đi tìm. Cho nên, bọn nô tỳ mới đoán mò”

“Mất tích?” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói.

“Vâng, phu nhân??”

Thích Vi lại mất tích, vì sao? Nghĩ đến Thích Vi, cả người Cầu Mộ Quân đột nhiên run lên, có cảm giác sợ hãi.

Thích Tĩnh đột nhiên chết, Hoàng Thượng lại bệnh nặng, bây giờ Thích Vi lại mất tích. Vì sao mọi chuyện lại đến liên tiếp như vậy, có phải..... có phải chuyện nàng lo sợ đã xảy ra hay không?

Cũng may không qua bao lâu, Đoàn Chính Trung đã trở lại. Thấy hấn vào thư phòng, Cầu Mộ Quân lập tức đi theo.

“Có sao không?” Mới tới cửa, nàng liền hỏi.

“Có thể có chuyện gì? Chính là do Thích gia làm loạn, Đại Lý tự mới làm bộ, để ta đi một chuyến.” Đoàn Chính Trung nói.

Cầu Mộ Quân thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi tiếp: “Nghe nói Thích Vi mất tích, có phải không?”

Đoàn Chính Trung gật đầu.

“Muội ấy sao có thể mất tích? Muội ấy không giống Thích Tĩnh, liên quan đến nhiều chuyện như vậy?”

Đoàn Chính Trung nói: “Nàng ta có một phụ thân như Thích Tĩnh, ca ca như Thích Sóc Ly, đã là dính dáng đến tất cả tranh đấu cùng âm mưu. Nàng cũng vậy, nàng ở cùng ta, cũng liên lụy. Cho nên.....”

Hắn đứng lên, nắm bả vai của nàng nói:“Chỉ sợ có kẻ sắp hành động, mấy ngày tới đừng ra ngoài, lúc ta không ở đây, mọi chuyện phải cẩn thận”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Điều tra đồ giả

Hắn đứng lên, nắm bả vai của nàng nói:“Chỉ sợ có kẻ sắp hành động, mấy ngày tới đừng ra ngoài, lúc ta không ở đây, mọi chuyện phải cẩn thận”

Cầu Mộ Quân gật gù đầu, hỏi: “Ai sắp hành động, vậy còn chàng? Chàng sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Đoàn Chính Trung cười nói: “Ta nói rồi, ta không sao, vĩnh viễn sẽ không.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Cầu Mộ Quân thư thái cười cười, đẩy hắn ngồi xuống nói:“Tốt lắm, chàng ngồi xuống làm việc của chàng đi. Ta ở trong này cùng chàng”

Đoàn Chính Trung ngồi xuống, Cầu Mộ Quân nhìn sách trên giá sách bên cạnh, nói:“Nơi này có một số quyển sách lộn xộn, để ta xếp lại”

Nàng nhìn sách trên giá một lượt, phân loại sách ra, lúc nhìn gáy sách, không khỏi cười nói:“Sách đều mới tinh, còn chưa lật ra, chỉ dùng làm bộ, làm cho mình giống như đại học sĩ vậy.”

Đoàn Chính Trung ngừng đầu nhìn nàng chăm chú làm việc, cúi đầu nhẹ nhàng cười.

Cầu Mộ Quân chỉnh gáy một quyển sách mới, tùy ý mở một quyển, thấy bên trong trắng tinh, không có một chữ.

“Kỳ lạ, đây là cái gì, Vô Tự thiên thư sao?” Nàng tự nói rồi đặt sang một bên, lại mở một quyển khác, nhưng cũng chỉ có cái vỏ, bên trong là trắng, chất lượng giấy cũng vô cùng kém.

“Chính Trung, cái đồng Vô Tự thiên thư của chàng làm gì bây giờ? Còn rất nhiều, có cần phân loại luôn không?”

“Vô Tự thiên thư là cái gì?”

“Chính là không có chữ.” Cầu Mộ Quân đem mấy quyển sách mới đến trước mặt hắn, đột nhiên ánh mắt tỏa ánh sáng nói: “Phải chăng phải đây là loại sách phải đổ nước, ngâm rượu chữ mới nổi lên, không phải chàng đang cất giấu bí kíp võ công đây chứ?”

Đoàn Chính Trung khó hiểu nhìn nàng một cái, tùy tay mở một quyển, nhưng lại thật sự trắng tinh.

Nhều nhều này, hắn hỏi: “Có bao nhiêu quyển như thế này?”

Cầu Mộ Quân quay lại giá sách nhìn nhìn, nói: “Có hơn mười quyển, đều là sách mới chưa từng đụng đến, xếp ngay ngắn rất sát nhau, muốn rút ra cũng không rút được. Chàng đó, tám phần là từ khi mua đến giờ không xem qua.”

“Người đâu.” Đoàn Chính Trung hô.

Bên ngoài có người tiến vào, Đoàn Chính Trung nói: “Gọi quản gia đến.”

Một lát sau, quản gia đến, Đoàn Chính Trung nói: “Đi tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra.”

Quản gia thấy mấy quyển sách trắng tinh, lấy tạm hai quyển rồi cúi đầu nói: “Vâng, lão gia, lão nô lập tức đi tìm hiểu.”

Không qua bao lâu, quản gia đã trở lại, nói: “Lão gia, là lão nô sơ sót, sách này hẳn là hạ nhân quét tước thư phòng lúc trước lấy trộm, dùng sách giả thay vào rồi đem bán lấy tiền. Nửa năm trước hẳn đã rời khỏi Đoàn phủ.”

“Lấy giả đổi thật?” Đoàn Chính Trung trầm mặt nói: “Thật to gan. Nếu ngay cả sách cũng có thể đổi thành giả, vậy cái khác càng có thể, đi thăm dò xem trong phủ còn có cái gì là bị người ta trộm đổi hay không. Trước khi trời tối phải điều tra rõ.”

Quản gia lại đi xuống, Đoàn Chính Trung cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

“Quý phủ nhiều đồ như vậy, thời gian ngắn như thế có thể điều tra rõ sao?” Cầu Mộ Quân tiếp tục chỉnh lại sách, hỏi.

“Chỉ cần muốn, khẳng định có thể.” Đoàn Chính Trung nói.

“Đừng rồi, đến lúc đó đừng bảo chàng lại muốn bọn họ thiếu cánh tay hay gãy chân đấy nhé?” Cầu Mộ Quân quay đầu nói.

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nói: “Nếu không, để cho nàng quyết định?”

“Được!” Cầu Mộ Quân cao hứng nói.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, nói: “Ta quyết định về sau chuyện trong nhà không nên để cho nàng quản, không có chút quyết đoán của nữ chủ tử.”

“Cái gì, ta mà không quyết đoán?” Cầu Mộ Quân không vui nói.

“Ta biết nàng sẽ không thừa nhận.” Đoàn Chính Trung thản nhiên nói.

“Sao ta phải thừa nhận, chàng mới không quyết đoán!”

Đoàn Chính Trung cười, lại cúi đầu. Trước lúc ăn cơm chiều, quả nhiên quản gia tiến đến bẩm báo.

“Lão gia, đã điều tra rõ, quả thật có đồ giả, cộng tra ra mười tám thứ. Mặt khác Đông Hoa thánh còn thiếu ba món.” Vừa nghe đến Đông Hoa thánh, Cầu Mộ Quân lập tức cả kinh, không phải chứ, nàng đã quên..... Đã quên.

“Thiếu?” Đoàn Chính Trung hỏi.

“Vâng, hai món đồ sứ, một bức tranh chữ.” Quản gia trả lời.

“Các phòng đều có người phụ trách, trước tiên tra từ bọn họ. Tra không ra xử tội thất trách.” Đoàn Chính Trung nói. Lời này vừa nói ra, người phía dưới lập tức bị dọa chảy mồ hôi lạnh. Quản gia bắt đầu tra xét.

Cứ như vậy, hơn mười món vật phẩm giả đã có đáp án, nhưng những thứ mất lại không ai đề cập.

“Ai phụ trách Đông Hoa thánh?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Có nha hoàn tuổi chút đi ra quỳ xuống trước mặt hần, run run nói: “Bẩm lão gia, là nô tỳ.”

“Vật phẩm giả ở Đông Hoa thỉnh đã điều tra ra chưa?”

“Bẩm lão gia, đã điều tra.”

“Vật đồ đã mất đâu?”

“Nô tỳ, nô tỳ cũng không biết.”

“Cũng không biết, những đồ đó mất khi nào người không biết sao?” Đoàn Chính Trung chậm rãi hỏi.

“Biết, nô tỳ biết.”

“Ngày đó có những ai ở đó?”

“Ngày đó..... Có..... Có..... Đình Hương, Kim Trăn, Ngọc Trúc, còn có..... Còn có.....” Nha hoàn nhìn về phía Cầu Mộ Quân, ấp a ấp úng.

Thân thể Cầu Mộ Quân run lên.

“Còn có ai?” Đoàn Chính Trung hỏi.

“Còn có.....”

Cầu Mộ Quân đứng ở phía sau Đoàn Chính Trung, nhin không được kéo quần áo hần, nói: “Ủm, lão gia, đầu ta hơi đau.”

Đoàn Chính Trung quay đầu lại, nói với nha hoàn: “Đi phụ nhân vào phòng”

Tiếp theo, hần lại nói với quân gia: “Quân gia, việc này để người xử trí.” Nói xong liền rời đi.

Quân gia trả lời: “Vâng, lão gia.”

Đoàn Chính Trung dùng bữa tối trước, đợi cho trời tối tắm rửa xong mới trở về phòng. Cầu Mộ Quân còn nằm ở trên giường giả bệnh.

“Đồ bị mất là có chuyện gì xảy ra?” Hần vừa vào cửa liền hỏi.

“Chính Trung, đầu ta đau quá.” Cầu Mộ Quân rên rỉ.

Hần đến bên giường ngồi xuống, vuốt đầu nàng hỏi: “Làm sao đau, chỗ này đau sao?”

“Chỗ này, chỗ này đau quá.....” Nàng chỉ vào gáy nói: “Hình như là chỗ trước kia bị thương.”

“Vậy sao?” Hần nhẹ nhàng vuốt gáy của nàng nói: “Ngày mai tìm đại phu đến xem một chút, xem có phải có di chứng hay không.”

“Ủm.” Nàng giả bộ đáng thương.

“Có phải khi đó bị đập vào đầu mới khiến nàng ngốc như thế này hay không?” Hần dịu dàng nói.

“Cái gì? Cái gì mà ngốc, chàng mới bị đập đến ngu ngốc thì có!” Nàng trả lời.

Hần nghiêm mặt nói: “Không phải bị đập nên ngốc sao? Vậy sao nàng vốn cũng không ngốc bây giờ lại ngốc như vậy, ba món đồ đó mà chỉ bán được hai mươi lượng, bị người ta lừa nhiều như vậy.”

“Không phải hai mươi lượng, rõ ràng là..... A? Chàng nói cái gì?” Nàng lập tức hỏi, vẻ mặt nghi vấn. Đoàn Chính Trung nhìn nàng nở nụ cười, cởi quần áo nằm lên giường.

Nhìn hần cởi quần áo, trong lòng nàng mất hứng. Nụ cười kia là có ý gì, nhìn thật chói mắt, giống như đang trào phúng nàng vậy. Nhưng nàng lại không thể cãi lý. Làm không tốt để hần phát hiện ra, rất may là hình như hần không có ý định truy cứu, nàng tội gì phải tự khai.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Cứu tử nhất sinh

Liên tục mấy ngày, tất cả chung quanh dường như lại an tĩnh, Thích Tĩnh hạ táng, bệnh tình Hoàng Thượng cũng đã đỡ, Đại Lý tự cũng không tìm Đoàn Chính Trung, nhưng Thích Vi vẫn mất tích.

Nàng lại nhớ đến Tư Huyền. Tư Huyền đã chết, Thích Vi nói muốn làm muội muội của nàng, kết quả cũng mất tích. Chân cha đến bây giờ còn không cử động được, cơ thể mẹ cũng vẫn không tốt. Hơn nữa Cổ gia lúc trước..... Có phải, nàng mới là kẻ sát khí nặng nhất, mới là kẻ làm liên lụy đến người khác hay không?

Trên đường cái Kinh thành, người đến người đi, bán kẹo hồ lô, tiểu thương bán tạp hoá rao hàng ở trên đường, ngẫu nhiên còn có một chiếc kiệu nhà phú quý đi qua.

Một lát sau, trên đường có một chiếc xe ngựa đi qua. Người bên ngoài vừa thấy chữ “Đoàn” trên xe ngựa, liền nhận ra thân phận tôn quý của người trong xe.

Đoàn Chính Trung ngồi bên cửa sổ quán trà bên cạnh, vừa nhìn thấy xe ngựa này, không khỏi lại nhăn mặt nhíu mày. Nhất định là Mộ Quân lại không nghe lời hấn chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, trên nóc nhà xa xa đột nhiên có một đại hán đầu bóng lưng tay cầm thiết liên nhảy ra, phi về bên này.

Hoa Cửu Liệt!

Đoàn Chính Trung lập tức nghĩ đến đại án xuất hiện trong kinh thành gần đây, trên giang hồ xuất hiện một tên đâm tặc đầu bóng lưng. Không biết do tính cách vốn phóng đảng hay là do luyện tà công, cứ cách vài ngày lại bắt nữ nhân tuổi trẻ trên đường. Cuối cùng mọi người chỉ có thể tìm được thi thể nữ nhân toàn thân trần truồng, máu tươi đầm đìa ở nơi hoang vu.

Không tốt!

Hắn mới nghĩ đến Cầu Mộ Quân, liền thấy Hoa Cửu Liệt bay đến cạnh xe ngựa, một đao chém đôi đỉnh xe ngựa, đưa tay lôi người trong xe ra. Chỉ kịp nghe đến tiếng thét chói tai, đã thấy Cầu Mộ Quân mặc một bộ quần áo màu phấn bị đại hán đầu bóng lưng túm lấy, bay lên nóc nhà nhanh chóng biến mất.

Hắn lập tức rút ống trúc trong tay áo, thả ong mật ra. Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, lại không kịp nghĩ nhiều, lập tức liền cẩn thận thay đổi một bộ quần áo màu đen, âm thầm đi theo.

Bên kia đường, Thích Ngọc Lâm cũng thấy được một màn này, lập tức đuổi theo.

Hoa Cửu Liệt mang Cầu Mộ Quân đi phía trước, Thích Ngọc Lâm đuổi theo phía sau, Đoàn Chính Trung mặc đồ đen che mặt, âm thầm đi theo hai người.

Hoa Cửu Liệt dùng một cánh tay ôm ngang Cầu Mộ Quân, chạy đến nơi hẻo lánh.

Thích Ngọc Lâm đuổi tới vùng núi rừng hoang dã, đã thấy Hoa Cửu Liệt mang Cầu Mộ Quân vào khe núi trước mặt.

Hắn không chút suy nghĩ liền theo vào.

Đoàn Chính Trung ở bên ngoài nhìn trong chốc lát, nghe thấy Thích Ngọc Lâm quát to một tiếng “Mộ Quân”, trong lòng chấn động, lập tức theo vào.

Trong khe núi rất tối, chỉ nhìn thấy ánh sáng mỏng manh. Đi được vài bước, hắn thấy Cầu Mộ Quân không nhúc nhích nằm ở trên một tảng đá tận phía trong cùng.

Thích Ngọc Lâm chạy tới trước hắn một bước, kéo người trên tảng đá, vội kêu lên: “Mộ Quân!” Nhưng lại là một nữ nhân lạ mặt!

Sắc mặt Thích Ngọc Lâm trắng nhợt, dò xét hơi thở nữ nhân, đã tắt thở.

Một bên truyền đến tiếng tấm ván gỗ va chạm rất nhỏ. Thích Ngọc Lâm lập tức quay đầu lại, thấy một cái cửa gỗ, sau cửa dường như đang có cái gì dùng lực rất nhẹ đập đập vào.

Hắn chạy tới, lập tức đá văng cửa gỗ ra, chỉ thấy một đám mây đen bay về phía mình.

“Cẩn thận!” Đoàn Chính Trung lập tức tiến lên đẩy hắn ra, nhảy ra sau vài bước. Lúc này hắn mới phát hiện đám mây đen kia là ngàn ngàn vạn vạn con dơi, giờ chúng đang lao về phía bọn họ!

“Mau đi ra!” Đoàn Chính Trung vừa dứt lời, hai người đã nghe được tiếng tảng đá ma sát. Chỉ thấy cách cửa khe núi không xa, một khối đá thật to đang rơi xuống, bịt kín cửa ra.

Đầu kia khe núi cũng vang lên tiếng động, Đoàn Chính Trung lập tức phi thân qua, lấy tay nâng tảng đá thật lớn đang dần hạ xuống.

Hoa Cừu Liệt không còn ở trong khe núi, nhất định hẳn đã đi ra ngoài, cho nên cửa đá này là đường ra cuối cùng.

Đàn doi không ngừng lao về phía bọn họ. Thích Ngọc Lâm lập tức chạy tới, dùng cây quạt ngăn bọn chúng, nhưng một con chết một con khác lại bay lên, đàn doi trước mắt vẫn đông đúc như cũ.

Cửa đá thật lớn vẫn nặng nề hạ xuống, dù cho Đoàn Chính Trung dùng hết toàn lực, ngay cả gân xanh trên trán đều hiện lên cũng không thể khiến cho cửa đá dừng lại.

Thích Ngọc Lâm nhìn hàm răng sắc nhọn của lũ doi, lại nhìn miệng vết thương nho nhỏ trên cánh tay, kinh hãi nói: “Không tốt, bọn doi này hút máu! Chúng ta trúng kế!”

Đoàn Chính Trung nâng cửa đá, thân thể chậm rãi sụp xuống, không dư thừa khí lực nói chuyện, cũng không có cách thừa dịp trước khi cửa đá hạ xuống thoát ra ngoài.

Đàn doi vẫn không ngừng lao về phía bọn họ, Thích Ngọc Lâm càng chắn càng nhiều.

Hắn nhìn cửa đá, lại nhìn đàn doi, đột nhiên tiến lên tháo khăn che mặt của Đoàn Chính Trung.

Bây giờ, Đoàn Chính Trung chỉ có thể mặc cho hắn thấy rõ khuôn mặt mình, không thể nói chuyện cũng không có khả năng ngăn hắn.

Thích Ngọc Lâm nói: “Quả nhiên là người, Đoàn Chính Trung, thật ra người cũng quan tâm Mộ Quân đúng không? Thật ra người cũng yêu nàng đúng không?”

Đoàn Chính Trung nhìn hắn không nói lời nào.

“Hai người chúng ta, hoặc là cùng chết, hoặc là một người để cho người kia sống. Mộ Quân yêu người, nếu ta cứu người, nếu người lại cho nàng hạnh phúc, vậy hạnh phúc của nàng là do ta cho.” Thích Ngọc Lâm nói xong đột nhiên ngồi xổm xuống, nâng cửa đá nói: “Người đi ra ngoài!”

Đoàn Chính Trung sững sờ một chút, nhìn hắn một cái, buông cửa đá lập tức nằm rạp xuống lăn ra ngoài. Không ngờ người hắn mới ra ngoài một nửa, cửa đá đã tiếp tục hạ xuống một ít, suýt nữa đè lên thắt lưng hắn.

Thích Ngọc Lâm dường như không chống đỡ được, đem người mình chèn phía dưới cửa đá, nâng cửa đá.

Đoàn Chính Trung nhờ vào không gian nhỏ hẹp đó chậm rãi kéo thân thể ra ngoài, cửa đá vẫn chậm rãi hạ xuống, hắn nghe được tiếng xương đùi Thích Ngọc Lâm vỡ vụn. Cả đời này, hắn rốt cục nợ một người, cả đời này cũng không thể nào hoàn trả.

Khi hắn rút nhanh chân từ bên trong ra, cửa đá lại hạ xuống lần nữa, rốt cục chỉ còn một chút khe hở, bởi vì phía dưới, là cánh tay cùng chân Thích Ngọc Lâm.

“Ta không phải bởi vì..... Muốn cứu người, mà là..... Ta muốn chứng minh, ta có thể cho Mộ Quân hạnh phúc.” Sau cửa đá, truyền đến lời Thích Ngọc Lâm dùng hết toàn lực nói ra. Sau đó, lại là tiếng xương cốt vỡ vụn, bàn tay đang nắm chặt của Thích Ngọc Lâm chậm rãi buông ra.

Đoàn Chính Trung nhắm mắt, quỳ trên mặt đất chậm rãi cầm bàn tay bên ngoài cửa đá của hắn.

Khi hắn thay quần áo, vô lực trở lại Đoàn phủ, hỏi thủ vệ ngoài cửa Cầu Mộ Quân khi nào thì trở về, nghe được thủ vệ nói: “Hồi lão gia, phu nhân vẫn luôn ở trong phủ”, trong lòng hắn mới thở phào một hơi.

Đi vào trong phòng, Cầu Mộ Quân đang cắm hoa cúc mới nở vào bình hoa. Thấy hắn, lập tức vui sướng hỏi: “Chàng xem, có đẹp không?”

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Rất đẹp.”

“Ha ha, ta vừa mới hái đó, chàng ngửi xem, có thơm không?” Cầu Mộ Quân lấy một bông cúc màu vàng nhảy tới trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Tiểu biệt

“Ha ha, ta vừa mới hái đó, chàng ngửi xem, có thơm không?” Cầu Mộ Quân cầm một bông cúc màu vàng nhảy tới trước mặt hắn.

“Chàng ngửi xem” Nàng đưa hoa đến gần mũi hắn.

Đoàn Chính Trung đưa tay ôm nàng vào lòng, giống như hứa hẹn nói: “Mộ Quân, ta sẽ cho nàng hạnh phúc.”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu ngạc nhiên nói: “Chàng làm sao vậy?”

Vừa ngẩng đầu, thấy ở gáy hắn có một lỗ hồng thật nhỏ. “Sao chàng lại bị thương?”

Đoàn Chính Trung nhìn nàng, chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi nàng. Hắn giữ chặt cần cổ nàng, kéo quần áo nàng tới thắt lưng.

“Chàng làm cái gì vậy, bây giờ là ban ngày đó.” Nàng dõm môi nói.

Hắn lại chiếm giữ môi của nàng, tay cầm chặt dây lưng cái yếm của nàng, sau đó lại buông tay, đoạn dây lưng kia đã hóa thành bột phấn.

Hắn thế nhưng..... Thế nhưng tiêu hao nội lực trong trường hợp này. Cầu Mộ Quân lo lắng nói: “Chính Trung, chàng sao vậy, rốt cuộc chàng làm sao vậy?”

Hắn vẫn không nói lời nào, lại kéo đai lưng của nàng, nàng không đành lòng nhìn hắn như vậy, tự cởi đai lưng xuống. Hắn cởi toàn bộ quần áo của nàng, động tác rất chậm lại rất mạnh vuốt ve thân thể của nàng, gần như nắn đến tủy máu.

Hôn cũng không nhẹ nhàng, dịu dàng, mà gần như thô bạo, giống mãnh thú đói khát cắn nuốt con mồi, lưỡi tiến vào trong miệng nàng, đem thờ dục của nàng cuốn vào trong bụng.

Hắn ôm chặt nàng, đột nhiên đưa tay vào giữa hai chân nàng, xoa nơi phần nộn của nàng.

Nàng sợ run, bị hắn buộc lui về phía sau, tựa mạnh vào trên bàn tròn phía sau.

Ấm trà chén trà trên bàn bị đụng vào, “rầm” một tiếng, nàng chịu đựng bên hông bị đụng đau, nói: “Chàng nhỏ tiếng chút.”

Hắn lập tức dùng cánh tay nâng một chân của nàng lên, nhấc áo bào phóng xuất ra kiên đỉnh thật lớn, mạnh mẽ đưa vào nơi non mềm giữa hai chân nàng.

Thân thể nàng cứng đờ, nhịn không được khóc ra tiếng.

Hắn hôn gáy của nàng, một lần càng mãnh liệt hơn một lần, làm cho nàng gần như không chịu nổi. “Chính Trung.....”

Nàng nhắm chặt hai mắt, không chống lại được sức lực cuồng mãnh của hắn, dùng hai tay đè chặt cái bàn, rên nhẹ tên của hắn.

Nàng nghĩ đến đây đã là kịch liệt nhất, khó thừa nhận nhất, ai biết hắn đột nhiên lại càng dùng lực mạnh mẽ xâm nhập, càng lúc càng gấp, càng lúc càng mãnh liệt, làm cho đầu nàng trống rỗng, thét chói tai.

Chất lỏng nóng chảy mạnh mẽ bắn vào trong cơ thể nàng, ý thức nàng mơ hồ, cả người mềm nhũn ngã xuống mặt bàn.

Hắn thờ gấp nhìn nàng, sau đó ôm thắt lưng của nàng, hai người cùng nhau ngã xuống sàn.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng, hắn cởi quần áo của mình, đè lên thân thể nàng, lại hôn nàng. Đôi môi nóng bỏng dần dần đi xuống, mút thật mạnh, lại nhẹ nhàng cắn cắn, lưu lại dấu hôn hồng hồng hoặc là dấu răng trên người nàng.

Lại nâng hai chân của nàng lên, cúi đầu đè chặt, sau đó mãnh liệt tiến vào.

Lúc này đây, nàng càng thêm vô lực thừa nhận, khi hắn không lưu tình chút nào tiến vào, nàng liên tục run rẩy, rên rỉ. “Đừng mà, Chính Trung..... A..... Đừng mà.....” Hắn lại càng dùng sức, càng thêm xâm nhập.....

Nàng rốt cục nhịn không được yêu kiều khóc, nhưng dù là rên rỉ, quát to, cầu xin, đều không thể ngăn cản hắn.

Cuối cùng, nàng ở trên người hắn run run, co rút, cả cơ thể cùng linh hồn đều ném đến nơi nào không biết. Hắn chậm rãi rút khỏi thân thể nàng, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt nàng. Nàng chậm rãi mở mắt ra, khẽ gọi: “Chính Trung.....”

“Ta yêu nàng, Mộ Quân, ta yêu nàng.” Trong mắt hắn hơi ươn ướt, tựa như ản nhẵn đau đớn tê tâm liệt phế.

“Ta cũng yêu chàng, Chính Trung, rất yêu rất yêu chàng.” Nàng nhẹ nhàng xoa mặt hắn.

Hắn đứng dậy ôm lấy nàng, đi đến bên giường, đặt nàng lên giường lớn mềm mại. Hắn nằm bên cạnh nàng, ôm chặt nàng vào trong lòng, đau lòng nói: “Mộ Quân, ta muốn sống, ta muốn được ở cùng nàng, được ở bên nàng cả đời.”

“Chàng đã nói, chàng sẽ không chết, ta tin, ta muốn tin chàng, tin rằng cả đời chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Hắn nhìn nàng thật sâu, lại nhẹ nhàng mà hôn lên môi nàng.

Cảm giác được hấn lại cứng rắn, nàng nói: “Bên ngoài còn có người, vừa rồi chỉ sợ là.....”

“Không cần sợ, không cần so đo nữa.” Hấn nói xong, cúi đầu ngậm lấy nụ hoa anh đào trước ngực nàng. Vui thích lại tiếp tục, nhưng lần này hấn rất dịu dàng, chuyên chú, chậm rãi từng chút một đưa nàng vào trong miệng, ăn nhập trong lòng.

Ngày hôm sau, hấn tiến cung, lại một lần nữa cả đêm không về. Nàng đợi cho đến rạng sáng, rốt cục không chịu được một mõi mà ngủ quên. Trong lúc mơ màng, dường như có người vuốt ve mặt nàng, tay hơi lạnh, khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo. Hấn không ở bên cạnh, nàng ngủ không sâu, nàng bị bàn tay hơi lạnh khiến cho bừng tỉnh. Yên lặng mở mắt, liền thấy hấn. “Chính Trung.....”

“Ta đánh thức nàng?” Hấn nhẹ giọng nói. Nàng cầm tay hấn, nói: “Sao cả đêm không về?”

Hấn cúi người nằm bên người nàng, ôm lấy nàng nói: “Mộ Quân, Hoàng Thượng bệnh nặng, có lẽ sắp không được, mấy ngày nay ta phải ở trong cung.”

“Vậy..... phải ở bao lâu?”

“Không biết, phải xem tình trạng của Hoàng Thượng, có thời gian ta sẽ trở về thăm nàng.”

Nàng nhìn hấn hồi lâu, gật gật đầu.

Hấn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, nói: “Phải tự chiều cổ chính mình, không được tùy tiện ra khỏi phủ, chờ ta trở lại.”

“Ừm. Chàng cũng phải chiều cổ bản thân mình cho tốt, còn có, không được quá thân mật với Công chúa phi tử trong cung.”

Hấn nhẹ nhàng cười, nói: “Ta đi chiều cổ Hoàng Thượng, nàng nghĩ đi đâu vậy?” Nói xong, hấn lại hôn nàng thật sâu, sau đó nói: “Mộ Quân, ta đi đây.”

“Chàng..... Bây giờ đi luôn sao?” Nàng còn tưởng rằng hấn sẽ ở lại quý phủ một lát.

“Ừ. Ở yên trong phủ, lúc ta đi nàng như thế nào, khi ta về nàng phải y nguyên như thế, không thể thiếu cái gì, biết không?” Nói xong, hấn liền đứng dậy, lại đứng ở đầu giường nhìn nàng trong chốc lát mới xoay người rời đi.

“Chính Trung --” Nàng đột nhiên gọi hấn lại, từ trên giường đứng dậy vọt tới trước mặt hấn, ngửa đầu hôn hấn.

Hấn lập tức ôm lại nàng, nụ hôn rất dài thật sâu, hấn buông nàng ra, ôm chặn ngang nàng đến bên giường, bỏ vào trong chăn.

“Đừng để bị lạnh.” Hấn nói xong, thay nàng dịch chăn, hai người nhìn nhau trong chốc lát, hấn lại xoay người rời khỏi phòng.

Đoàn Chính Trung đi rồi, đến ở trong cung, hấn đã nói sẽ cố gắng trở về thăm nàng, nhưng rồi một ngày, hai ngày, ba ngày, hấn chưa từng trở về.

Nàng đương nhiên nhớ kỹ lời hấn không ra ngoài, không phải vì lý do gì, chỉ sợ hấn đột nhiên trở về, nàng không gặp được hấn.

Một ngày dường như dài hơn, trước kia rời giường, ăn vài bữa cơm thì trời đã tối, bây giờ lại chán đến chết, một ngày thật dài không biết làm gì.

Hái hai đóa hoa cúc, đun vài ấm trà hoa cúc, xem vài bài thơ..... Tất cả đều nhàm chán như vậy.

Giữa trưa sau mấy hôm hấn đi, nàng lên cầm quần áo hấn đến thư phòng, đặt ở trên ghế hấn thường ngồi, còn mình ngồi bên cạnh đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Tin tức

Giữa trưa sau mấy hôm hấn đi, nàng lên cầm quần áo hấn đến thư phòng, đặt ở trên ghế hấn thường ngồi, còn mình ngồi bên cạnh đọc sách.

Nàng nhớ rõ, lần đầu tiên nàng thấy hấn cười là ở nơi này. Nàng ở trong này len lén tìm cơ quan, sau đó đến được thanh trì nhìn hấn tắm rửa. Cũng ở nơi này nàng mượn cơ đọc sách trộm nhìn hấn, đứng rồi, ở nơi này hấn còn lừa mất bốn mươi lượng bạc của nàng. Mặt đỏ ửng, trong lòng mắng hấn keo kiệt, lại nhìn không được cười thẹn thùng.

Không biết bây giờ hấn đang làm gì? Có phải cũng đang lên nhớ nàng giống như nàng nhớ hấn hay không?

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve quần áo hấn, cúi đầu cười ngọt ngào.

Bên tai lại vang lên tiếng “Ông ông”, nàng còn tưởng rằng mình bị ù tai, quay đầu, không ngờ lại thấy được một con ong từ ngoài cửa sổ bay vào.

Con ong kia xoay vài vòng phía trên thư án, rồi ngừng lại, đậu trên thư án.

Thấy con ong kia vẫn không bay đi, nàng liền nhớ tới con ong của hấn.

Có phải, con ong này không phải ong bình thường, mà để truyền tin cho hấn hay không?

Nhưng hấn không ở đây, có thể làm chậm trễ chuyện quan trọng của hấn không?

Nàng mở ngăn kéo, lấy thấu kính, đặt ở trên người con ong.

Nàng xem trước, chờ hấn về lại nói cho hấn, miễn cho con ong chờ không được mà bay đi.

Lần này, hai cánh ong đều viết chữ. Cầu Mộ Quân nhìn thấy một bên viết “Hồi kinh phục tang” Một bên viết “Nhị hoàng tử đã bí mật”, hợp lại đó là “Nhị hoàng tử đã bí mật hồi kinh phục tang”!

Cầu Mộ Quân kinh ngạc.

Phục tang? Nhị hoàng tử? Nhị hoàng tử đóng ở biên cương, đột nhiên hồi kinh phục tang, còn phải bí mật. Chẳng lẽ là phục tang cho Hoàng Thượng? Hoàng Thượng đã băng hà rồi sao?

Nhưng sao không nghe được tin tức gì? Nếu Hoàng Thượng băng hà, chi sợ quý phủ sớm đã treo vải trắng, làm sao lại không có chút động tĩnh?

Đoàn Chính Trung nói là Hoàng Thượng bệnh nặng, chưa nói Hoàng Thượng đã chết? Rốt cuộc là có chuyện gì? Hấn đang làm cái gì? Có phải cũng quán vào chuyện tranh giành ngôi vị hoàng đế, có phải đang bí mật mưu tính chuyện gì hay không?

Đang lo lắng, sốt ruột, có hạ nhân ở ngoài cửa kêu lên: “Phu nhân.”

Cầu Mộ Quân mở cửa ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Hạ nhân nói: “Phu nhân, người của Cầu phủ tới, nói Cầu phu nhân bệnh nặng.”

Cầu Mộ Quân vừa nghe, lập tức đi ra ngoài.

Mặc kệ là mẹ bệnh thật hay lại giả bệnh nặng giống như lần trước, mẹ chắc chắn thật sự muốn gặp nàng. Máy ngày nay không gặp, nàng cũng đã sớm muốn đi thăm mẹ.

Lên xe ngựa, nàng liền thẳng hướng Cầu phủ.

Lần này, Cầu phu nhân là bệnh nặng thật, vẫn ho không ngừng. Cầu Mộ Quân lo lắng ở lại chăm nom đến tận buổi chiều.

Khi mặt trời sắp xuống núi, Cầu Vĩ vào cửa mà nói: “Mộ Quân, nên về đi thôi”

Cầu Mộ Quân nhìn Cầu phu nhân, nói: “Không, cha, mẹ, đêm nay con ở lại nơi này qua đêm được không?”

Cầu phu nhân nói: “Ta và cha con đương nhiên là muốn như vậy, nhưng Đoàn Chính Trung hấn.....”

“Không sao, mấy ngày nay hấn luôn ở trong cung, cũng không quản con, con ở lại nhà một đêm, không có việc gì.” Cầu Mộ Quân nói.

Cầu Vĩ gật đầu, nói: “Vậy cũng tốt, nếu thực sự xảy ra chuyện, cha đi tìm hấn là được.”

Cầu Mộ Quân cười nói: “Yên tâm đi, cha, không có việc gì.”

Trời tối, sau khi Cầu phu nhân ngủ, Cầu Vĩ vẫn không trở về phòng. Cầu Mộ Quân thấy ông vẫn bận rộn ở trong thư phòng, liền nấu bát canh bưng qua cho ông.

“Cha, bây giờ ban đêm lạnh, trước uống bát nóng canh đi.” Vào phòng, Cầu Mộ Quân đem canh đặt ở trước mặt Cầu Vĩ.

Cầu Vĩ cười nói: “Đã lâu cha không uống canh con hầm.”

“Cha, về sau có cơ hội, mỗi ngày con đều hầm cho người uống.” Cầu Mộ Quân nói.

Nếu có một ngày, Đoàn Chính Trung không cần phải che giấu, không cần phải giả vờ không tốt với nàng trước mặt người khác, vậy nàng có thể thường xuyên về nhà, chiếu cố cha mẹ.

Cầu Vĩ uống canh, Cầu Mộ Quân chờ ở một bên, trong lúc vô ý thấy sổ con trên bàn hấn.

“Cha, chân người không phải vẫn chưa cử động được, không phải không cần lên triều sao? Sao lại vẫn viết tấu chương?”

Cầu Vĩ uống xong canh, buông bát nói: “Ta tạm thời không cần phải xen vào chuyện triều đình, nhưng thứ này, cũng không thể không quản.”

“Cha, làm sao vậy?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Cầu Vĩ lo lắng nói: “Hoàng Thượng bệnh nặng, bây giờ đã không thượng triều cũng không thấy triệu kiến đại thần, chỉ có Hoàng hậu nương nương cùng Đoàn Chính Trung có thể gặp Hoàng Thượng. Cha sợ là thời gian của Hoàng Thượng không còn nhiều, nhưng việc lập Thái tử lại vẫn chưa quyết định. Hôm qua cha thu được tin tức, Thích Sóc Ly tay cầm mười vạn quân có khả năng có tâm mưu phản, muốn giết những hoàng tử khác, lập Tam hoàng tử. Nếu đây là sự thật, khẳng định sau khi Hoàng Thượng băng hà hần sẽ khởi sự. Bây giờ Hoàng Thượng lại hoàn toàn không biết gì cả, cho nên cha viết tấu chương dâng cho Hoàng Thượng, khuyên người mau chóng xử trí Thích Sóc Ly, lập tức triệu Nhị hoàng tử hồi kinh, lập Nhị hoàng tử làm Thái tử.”

“Nhưng... nhưng không phải rồi vừa người đã nói Hoàng Thượng không triệu kiến đại thần sao?” Nghe thấy lời Cầu Vĩ, rốt cục Cầu Mộ Quân hiểu được Đoàn Chính Trung đang làm gì.

Hần hần là cũng giống cha, đứng về phía Nhị hoàng tử. Có lẽ hần cũng biết Thích Sóc Ly có ý định mưu phản, liền cùng Hoàng hậu giấu giếm chuyện Hoàng Thượng đã băng hà, bí mật triệu Nhị hoàng tử hồi kinh. Sau đó lại đột nhiên công bố tin tức Hoàng Thượng băng hà, phò tá Nhị hoàng tử đi lên để vị. Đến lúc đó, đại cục đã định, Thích Sóc Ly muốn làm gì đi nữa thì cũng đã muộn. May mà cha cùng Đoàn Chính Trung đều ủng hộ Nhị hoàng tử, bằng không, nếu hai người đối đầu, nàng thật không nguyện ý chứng kiến.

Lúc này, Cầu Vĩ nói: “Dù thế nào, cha nhất định phải gặp được Hoàng Thượng. Cho dù Hoàng Thượng bệnh hôn mê bất tỉnh, cha cũng muốn đem tấu chương đặt ở bên giường người, làm cho người vừa mở mắt liền thấy được.”

“Cha, nếu không người đem tấu chương giao cho Đoàn Chính Trung đi, không phải hần có thể gặp Hoàng Thượng sao? Để hần giao cho Hoàng Thượng không phải được rồi sao?” Cầu Mộ Quân nói.

Cầu Vĩ lắc đầu nói: “Đoàn Chính Trung là hoạn quan, tấu chương này vạn vạn không thể giao cho hần.”

“Vậy cha người.....”

“Mộ Quân, không cần phải nói nữa, ta nhất định phải tự mình nhìn thấy Hoàng Thượng. Thích Tĩnh đã chết, bây giờ triều chính hơn phân nửa do Đoàn Chính Trung nắm giữ. Không tự mình đem tấu chương giao cho Hoàng Thượng, ta lo lắng.” Cầu Vĩ kiên quyết.

“Cha, thật ra Đoàn Chính Trung hần cũng không xấu như người tưởng, có lẽ hần cũng lo lắng cho giang sơn?” Cầu Mộ Quân còn nói thêm.

“Mộ Quân, con đi trước ngủ đi, ý ta đã quyết. Đêm nay viết xong tấu chương, sáng sớm ngày mai ta sẽ tiến cung.”

“Cha.....”

“Đi ngủ đi.” Cầu Vĩ cúi đầu, không thêm nhắc lại.

Cầu Mộ Quân lo lắng trở lại phòng, không biết nên nói với cha như thế nào.

Tất cả mọi chuyện Đoàn Chính Trung đã an bài tốt, nếu có thể thuận lợi phát triển, Thích Sóc Ly nhất định không đạt được mục đích. Nhưng Hoàng Thượng đã chết, cha căn bản sẽ không có khả năng gặp được Hoàng Thượng.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa mới sáng, Cầu Mộ Quân liền nghe được động tĩnh bên ngoài. Ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Cầu Vĩ đã chuẩn bị tiến cung.

“Cha, người muốn đi thật sao?”

Cầu Vĩ bị hạ nhân công tới kiệu, quay đầu nói: “Mộ Quân, không cần phải xen vào, về phòng đi.” Nói xong, ý bảo hạ nhân đưa hần vào kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Không đành lòng

Cầu Vĩ bị hạ nhân công tới kiệu, quay đầu nói: “Mộ Quân, không cần phải xen vào, về phòng đi.” Nói xong, ý bảo hạ nhân đưa hần vào kiệu.

Cầu Mộ Quân lo lắng nhìn theo, nói với hạ nhân: “Tiểu Ngũ, chăm sóc cha ta cho tốt.”

Tiểu Ngũ nói: “Tiểu thư, người yên tâm.” Nói xong nâng kiệu, đi về phía hoàng cung.

Cầu Mộ Quân không biết có nên nói cho cha chuyện Hoàng Thượng đã chết hay không. Tuy rằng chân cha thành như vậy còn muốn đi gặp Hoàng Thượng thật sự vất vả, nhưng nàng cũng biết, cho dù cha không tạo thành uy hiếp gì cho kế hoạch của Đoàn Chính Trung, nhưng chuyện lớn như vậy càng ít người biết càng tốt. Nếu không cẩn thận tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ Đoàn Chính Trung sẽ gặp nguy hiểm.

Ở lại chăm sóc cho mẹ, cha không trở về, nàng rất lo lắng nên hôm nay không về Đoàn phủ.

Đợi cả một ngày, đến tận tối, Cầu Vĩ mới ngồi kiệu trở về.

Cầu Mộ Quân vội đi xuống diu ông xuống kiệu, hỏi: “Cha, cha có gặp được Hoàng Thượng không?”

Cầu Vĩ không nói gì, Tiểu Ngũ nói: “Tiểu thư, lão gia quý cả ngày ngoài tầm cung của Hoàng Thượng, nước cũng chưa uống một ngụm, còn gặp Hoàng Thượng cái gì!”

“Cha.....” Cầu Mộ Quân nhìn đầu gối Cầu Vĩ đã bẩn, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Mộ Quân, đừng lo lắng, ta không sao.” Giọng Cầu Vĩ khàn khàn, nói chuyện cũng có vẻ hụt hơi.

Cầu Mộ Quân vội đỡ Cầu Vĩ vào cửa, chờ ông ăn uống qua loa xong mới nói: “Cha, đừng như vậy nữa, đừng nóng vội gặp Hoàng Thượng.”

Cầu Vĩ lắc đầu nói: “Hoàng Thượng cũng không hoàn toàn hôn mê. Hôm nay ta đã thấy có người đưa thuốc đưa canh vào rồi cảm bát không đi ra. Hoàng Thượng nhất định còn có thể triệu kiến đại thần, chỉ là người không muốn gặp thôi. Có lẽ, có lẽ còn liên quan đến Đoàn Chính Trung, có phải hấn không cho Hoàng Thượng gặp người khác hay không?”

“Cha, không đâu, bỏ đi cha, người đừng quan tâm nữa.” Cầu Mộ Quân chỉ có thể đau lòng nói.

Cầu Vĩ nói: “Mộ Quân, con không biết, thật ra ta còn có một tâm nguyện. Nhị hoàng tử không chỉ là người tài đức sáng suốt, hơn nữa trước kia còn là đệ tử của Cố bá bá con. Ngài ấy rất kính nể Cố bá bá con. Nếu ngài làm Hoàng Thượng, nhất định sẽ điều tra rõ ‘Phản loạn Thiếu Dương’ năm đó, nếu tra ra chân tướng, vậy cả nhà Cố bá bá con, cùng với hơn một ngàn người chết trong ‘Phản loạn Thiếu Dương’, đều có thể rửa sạch oan khuất mỉm cười nơi cửu tuyền.”

“Nhưng.....” Cầu Mộ Quân cắn môi không biết nói cái gì, chỉ cúi đầu, kéo ống quần hấn lên, nhận thuốc từ tay hạ nhân, giúp hấn bôi thuốc lên hai đầu gối đã thâm tím, đau lòng nói không ra lời.

Nàng nên nói ra sao? Phải nói ra sự thật sao? Sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của Đoàn Chính Trung chứ?

“Mộ Quân, mẹ con hôm nay có khỏe không?” Cầu Vĩ hỏi.

Cầu Mộ Quân gật gật đầu: “Hôm nay uống thuốc, đã khá lên nhiều, cũng không còn ho nữa.”

Cầu Vĩ vui mừng nói: “Vậy thì tốt rồi. Mộ Quân, không bằng chờ tân hoàng đăng cơ cha liền từ quan, mang hai mẹ con con rời khỏi kinh thành. Thích Tĩnh đã chết, Đoàn Chính Trung cũng không tranh chấp với Thích gia nữa, đến lúc đó ta xin hấn thả con tự do, một nhà chúng ta tìm nơi phong cảnh xinh đẹp, sống an nhàn nửa đời còn lại.”

“Thật sao?” Cầu Mộ Quân vui vẻ nói.

“Thật, cha đã khi nào thì lừa con chưa? Nơi ở cha đã chọn rồi, đi Thiếu Dương. Cố bá bá con vẫn nói đó là nơi tốt, được son được thủy, bốn mùa như xuân, hưng thịnh dồi dào, cha sớm đã muốn đến đó dưỡng lão.”

Cầu Mộ Quân nghĩ đến Thiếu Dương - nơi nàng cũng vẫn chờ mong, nghĩ đến cuộc sống hoà thuận vui vẻ trong lời cha, lập tức có khát khao về tương lai. Nếu có thêm Đoàn Chính Trung, lúc đó hấn không phải là thái giám tổng quản, không phải dùng mặt nạ mà sống, người một nhà bọn họ ở cùng nhau, hạnh phúc như vậy thì thật tốt.

Đúng, còn có Liễu Vấn Bạch, Thích Vĩ, Thích Ngọc Lâm. Nếu Thích Ngọc Lâm cũng đi, chỉ sợ sẽ chọc Đoàn Chính Trung mất hứng. Nếu tất cả mọi người đến Thiếu Dương, không có phản tranh như nơi này thì thật tốt.

Lúc này, Cầu Vĩ nói: “Được rồi, Mộ Quân, thuốc đã bôi rồi, con đi ngủ trước đi, ngày mai cha lại tiến cung. Nếu con phải đi về thì cứ về, nếu không muốn về, ở lại đây cũng tốt.”

“Cha, người không đi không được sao? Hoàng Thượng sẽ không gặp người!”

Cầu Vĩ kiên quyết nói: “Hoàng Thượng có gặp hay không là chuyện của Hoàng Thượng, ta nhất định phải đi xin người triệu kiến. Chuyện này quan hệ đến hưng thịnh quốc gia, dân chúng yên vui.”

“Cha.....” Cầu Mộ Quân xúc động, suýt nói ra sự thật, nhưng mâu thuẫn nửa ngày, cuối cùng cũng không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, Cầu Vĩ lại ra ngoài. Cầu Mộ Quân đứng ở cửa nhìn Tiểu Ngũ cõng ông lên kiệu, trong lòng chua xót không đành lòng nhìn cảnh này.

Tiểu Ngũ công Cầu Vĩ đi từng bước một xuống bậc thang. Không ngờ hần đột nhiên trượt ngã, cả người lao đảo ngã xuống bậc thang. Tiểu Ngũ trẻ tuổi, đi đứng lại linh hoạt, lập tức ổn định được cơ thể. Cầu Vĩ lại từ trên lưng hần ngã xuống, lập tức lăn từ bậc thang xuống.

“Cha!” Cầu Mộ Quân kêu sợ hãi một tiếng, vội chạy xuống.

“Cha!” Nàng ôm lấy Cầu Vĩ, tay mới chạm tới gáy ông, liền chạm vào dòng nước ấm áp ẩm ướt.

Run run rút tay ra, đập vào mắt quả nhiên là màu máu đỏ tươi ghê người!

“Cha, cha, nhanh đi gọi đại phu!” Cầu Mộ Quân lớn tiếng khóc hô.

Cầu Vĩ chịu đựng cái gáy đau, nói: “Mộ Quân, cha không sao.”

“Lão gia!” Tiểu Ngũ chạy xuống, vội công Cầu Vĩ vào nhà.

Trong chốc lát, đại phu đã đến. Chỉ bị ngã đập đầu không có chuyện gì, băng bó chờ miệng vết thương khép lại là ổn.

Cầu Mộ Quân đến phòng bếp nấu thuốc, lúc quay trở lại, đã thấy Cầu Vĩ vừa được băng bó, bây giờ đang để cho người ta giúp ông đi hải, dường như muốn xuống giường.

“Cha, sao người không nằm?” Cầu Mộ Quân vội chạy tới nói.

Cầu Vĩ nói: “Chỉ bị thương một chút, không có việc gì. Hôm nay hơi trẻ một chút, nhưng ta phải tiến cung.”

“Cái gì, người còn muốn tiến cung? Người đã bị thương thành như vậy!” Cầu Mộ Quân sốt ruột nói.

“Không sao, không có gì đáng ngại.” Cầu Vĩ nói.

Cầu Mộ Quân túm chặt giày ông đang định đi, nói: “Không được, cha, con không cho người đi.”

Cầu Vĩ bảo hạ nhân lui ra, nói: “Mộ Quân, con không rõ cha gấp như vậy vì sợ có ngày nào đó Hoàng Thượng đột nhiên băng hà, cha sẽ không còn cơ hội. Cha có thể chờ, nhưng Hoàng Thượng không thể chờ.”

“Cha, thật ra.....” Cầu Mộ Quân do dự một chút, rốt cục nói: “Thật ra Hoàng Thượng đã băng hà, người sẽ không gặp được Hoàng Thượng!”

“Con nói cái gì, lời này không thể nói lung tung!” Cầu Vĩ kinh hãi nói.

Cầu Mộ Quân khẳng định nói: “Là thật, con xem được mật tin của Đoàn Chính Trung, là người khác nói cho hần Nhị hoàng tử đã bí mật hồi kinh, không lâu sẽ nữa hồi cung. Hoàng Thượng đã chết, là Hoàng hậu cùng Đoàn Chính Trung lừa mọi người, để cho Nhị hoàng tử hồi cung, ngồi lên để vị trước.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Hành động

“Cái này con chắc sao?” Cầu Vĩ lập tức hỏi.

Cầu Mộ Quân gật đầu nói: “Đúng vậy, là con vô ý nhìn thấy ở thư phòng Đoàn phủ. Cha, Đoàn Chính Trung cùng Hoàng hậu nương nương cũng muốn lập Nhị hoàng tử, bọn họ đã không chế hoàng cung, Nhị hoàng tử có thể lập tức đăng cơ, đây không phải hợp ý người sao? Người không cần đi gặp Hoàng Thượng nữa.”

Cầu Vĩ ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi, vậy cha an tâm. Không ngờ Hoàng Thượng đã băng hà, khó trách đột nhiên không thấy bất cứ kẻ nào.”

“Vậy bây giờ người có thể nằm xuống nghỉ ngơi được chưa? Không cần lo những việc khác.” Cầu Mộ Quân nói.

Cầu Vĩ gật đầu, lại được Cầu Mộ Quân đỡ nằm xuống.

“Mộ Quân, con đã ở trong nhà hai ngày rồi, vẫn nên trở về sớm một chút, đợi lâu cũng không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

“Dạ.” Cầu Mộ Quân kéo chân cho ông, gật đầu nói:“Cha, nếu người ở nhà đợi để cho con yên tâm, buổi chiều hôm nay con sẽ trở về.”

Cầu Vĩ cười nói:“Bây giờ trong lòng cha đã yên tâm, đương nhiên sẽ ở nhà đợi, con cứ yên tâm đi.”

“Vâng, không được đổi ý. Còn có --” Cầu Mộ Quân nghiêm mặt nói:“Cha, chuyện này người trăm ngàn lần không cần nói cho người khác.”

Cầu Vĩ cười nói:“Con cho cha là đứa trẻ ba tuổi sao? Đừng quên, cha còn hi vọng Nhị hoàng tử sau khi làm Hoàng Đế có thể lật lại bản án Cố gia!”

“Được, vậy cha nghỉ ngơi đi, con đi thăm mẹ.”

“Được, chăm sóc nàng cẩn thận.”

Cầu Mộ Quân lại dịch dịch chân cho Cầu Vĩ, đi ra cửa .

Nụ cười trên mặt Cầu vĩ chậm rãi biến mất, lạnh giọng lầm bầm:“Đoàn Chính Trung, quả nhiên.”

Tiếp theo, hần ngồi dậy, hai chân đi bình thường đến bên cạnh bàn viết lên tờ giấy. Mở chuồng bồ câu bên cửa sổ, bắt một con bồ câu đưa tin màu trắng, cột tờ giấy vào chân bồ câu, buông tay để cho bồ câu đưa tin bay ra ngoài.

Buổi chiều, khi Cầu Mộ Quân đang sửa sang lại phòng, có một nha hoàn bưng một chén cháo đến.

“Tiểu thư, lão gia nói buổi chiều người ăn rất ít, sai nô tỳ lại bưng cháo đến.”

Cầu Mộ Quân cười nói:“Cha cũng thật là, đã nói là ăn no rồi mà. Được rồi, người đi làm việc đi, cháo lát nữa ta uống.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui trước” Nha hoàn nói xong, rời khỏi phòng.

Cầu Mộ Quân lại gấp chỉnh tề vài bộ quần áo, mới ngồi vào bên cạnh bàn. Cháo cũng vừa nấu còn nóng, vì không để cha phải lo lắng, liền cố gắng uống hết.

Mới uống xong bát cháo không bao lâu, đang muốn gọi nha hoàn tiến vào cầm bát đi, đầu lại dần dần hỗn loạn, ngay sau đó liền ngã úp sấp trên bàn.

Một người mặc đồ đen từ cửa sổ tiến vào, khiêng nàng lên, nháy ra cửa sổ.

Đêm khuya, Cầu Vĩ mang theo ba mươi người giang hồ, cùng mười vạn quân của Thích Sóc Ly, tập hợp trước cửa Thích phủ.

Thích Sóc Ly nói:“Chúng tướng sĩ, Hoàng Thượng năm ngày trước đã băng hà, tên hoạn quan Đoàn Chính Trung này cùng hoàng hậu, phong tỏa tin tức Hoàng Thượng băng hà, mưu đồ bí mật tạo phản. Tối nay, ta cùng mọi người tiến vào hoàng cung, giết hoạn, diệt hậu, thề sống chết thanh lọc phản nghịch!”

“Giết hoạn, diệt hậu, thề sống chết thanh lọc phản nghịch*!” Mười vạn quân đồng loạt hô lớn.

“Xuất phát!” Thích Sóc Ly hô to một tiếng, cùng Cầu Vĩ mang theo đại quân, cùng nhau giục ngựa hướng về phía hoàng cung.

Giữa đại quân, có một tiểu đội đặc biệt bảo vệ một chiếc xe ngựa, cũng đi theo đại quân.

Ngoài cửa thành, ban đêm vốn nên một tĩnh lại vang lên tiếng vó ngựa “rầm rập”. Trong giây lát, vô số đại quân hành quân băng băng tới, bụi đất cuộn cuộn bay lên dưới bầu trời đầy sao.

Trên thành lâu phía trước đã sớm đứng đầy binh lính, chỉ thấy một người dáng người khôi ngô, bộ dáng như tướng lĩnh nói vọng xuống phía dưới:“Thích Sóc Ly, Cầu Vĩ, các ngươi muốn tạo phản sao?”

“Hoàng Thượng đã băng hà, ta chỉ là muốn chấn chỉnh cung đình, thanh lọc phản nghịch!”

“Thích Sóc Ly lớn mật, Hoàng Thượng băng hà khi nào, ngươi sao có quyền chấn chỉnh cung đình, thanh lọc phản nghịch!” Tướng lĩnh lớn tiếng hô.

“Gian ngoan mất linh!” Thích Sóc Ly rút trường đao, hô to một tiếng nói:“Phá cửa cung -”

Binh lính lập tức chuyển một thân gỗ to đến bắt đầu thúc vào cửa cung, tức thì trên thành một trận mưa tên bay xuống.

Cầu Mộ Quân mơ mơ màng màng mở mắt ra, lọt vào tai là những tiếng la hét.

Đầu còn hỗn loạn , hồi lâu mới phát hiện mình đang ở trong một chiếc xe ngựa.

Chậm rãi đưa tay vén màn che lên, lập tức hoảng sợ.

Trước mắt là vô số binh lính, mà phía trước nữa là cửa hoàng cung! Lại nhìn phía sau, đông nghìn nghịt, tất cả đều là quân đội!

Có chuyện gì đang xảy ra?

Đúng lúc này, trên thành lầu phía trước mặt lại xuất hiện ánh sáng, vài cây đuốc cùng tiến lên thành lầu, sau đó liền nghe một người hô to: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Cầu Mộ Quân tập trung nhìn, người tóc xám trắng đúng là Hoàng Thượng, mà ở bên cạnh đỡ hân, không phải Đoàn Chính Trung thì là ai?

Hoàng Thượng... không phải Hoàng Thượng đã chết sao?

Nàng đang nghĩ như vậy, binh lính phía dưới cũng đồng thời phát ra tiếng than sợ hãi: “Hoàng Thượng không bằng hà?”

Thích Sóc Ly cũng ngăn cả người, lúc này Cầu Vĩ hô: “Mọi người đừng bị Đoàn Chính Trung lừa, Hoàng Thượng này là giả! Hoàng Thượng đã sớm băng hà!”

Nghe được giọng nói của cha, Cầu Mộ Quân hoảng sợ. Cha, sao cha lại ở đây?

“Cầu Vĩ, Hoàng Thượng ở đây, sao có thể để cho người mê hoặc lòng người!” Đoàn Chính Trung nói.

“Dám có gan giả mạo Hoàng Thượng, tội đáng chết vạn lần!” Cầu Vĩ đột nhiên khoát tay, bắn về phía Hoàng Thượng ba lượt ngân châm.

Ngân châm nhỏ lại nhanh, Đoàn Chính Trung cho dù muốn chắn cũng không chắn được hai mươi một cây ngân châm, Hoàng Thượng chân động ngã về sau.

“Thất Tinh Thần Châm” Đoàn Chính Trung nói: “Ta sớm nên đoán được Thái tử là do người giết.”

Không ngờ lúc này, Hoàng Thượng đẩy Đoàn Chính Trung đang che chở cho hân ra, tiến lên nói: “Cầu Vĩ dám can đảm phản vua giết Thái tử, trăm hạ chi, ai bắt sống Cầu Vĩ, trăm lập tức phong vương!” Nói xong câu này, Hoàng Thượng bắt đầu ho khan kịch liệt.

“Người.....”

Lúc này, Đoàn Chính Trung nói: “Hoàng Thượng đã sớm mặc Kim Ti Giáp đao thương bất nhập, ngân châm của người không thể gây một chút thương tổn cho Hoàng Thượng.”

Người phía dưới bắt đầu dao động, Cầu Mộ Quân nghi hoặc lại lo lắng, đột nhiên bị Thích Sóc Ly phi thân đến, bắt ra ngoài.

Hân nhẹ nhàng hạ xuống đất, kẻ đao vào cổ nàng nói: “Đoàn Chính Trung, ta biết, thật ra ngày đó người cũng đuổi tới sơn động. Bây giờ ta hỏi người, người còn muốn nữ nhân này sao?”

Cầu Mộ Quân hoảng sợ nhìn Đoàn Chính Trung, chỉ thấy hân lạnh lùng cười, đột nhiên ngân châm từ trong tay hân bắn ra. Ngân châm kia thẳng tắp bay về phía Thích Sóc Ly.

Thích Sóc Ly dùng Cầu Mộ Quân để trước người làm lá chắn, tất cả ngân châm đều đâm vào trước ngực nàng.

Thích Sóc Ly đá nàng về phía trước, nàng mở to mắt, dùng ý thức còn sót lại nhìn Đoàn Chính Trung trên tường thành xa xa, tiếp theo, trước mắt liền tối đen vô tận.

“Đoàn Chính Trung, người quả nhiên đủ độc ác.” Thích Sóc Ly nói.

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng cười, nói: “Người cho rằng tất cả mọi người đều đa tình giống người sao?” Tiếp theo, hân nói với người dưới thành: “Hoàng Thượng đã hạ chi, ai có thể bắt sống Thích Sóc Ly hoặc là Cầu Vĩ, có thưởng lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Ta hận người

Đoàn Chính Trung nhẹ nhàng cười, nói: “Người cho rằng tất cả mọi người đều đa tình giống người sao?” Tiếp theo, hân nói với người dưới thành: “Hoàng Thượng đã hạ chi, ai có thể bắt sống Thích Sóc Ly hoặc Cầu Vĩ, có thưởng lớn!”

Người phía dưới hoàn toàn dao động. Đột nhiên có người kêu to một tiếng nói: “Phụng chỉ tróc nã phản tặc!”

Lời này vừa nói ra, nhất hô bá ứng*, một tiếng hét này vang lên, toàn quân đều giờ đao tấn công Cầu Vĩ cùng Thích Sóc Ly.

** Nhất hô bá ứng: một người hô hào, người người đều hưởng ứng làm theo.*

Chỉ thấy ba mươi người giang hồ phía sau Cầu Vĩ đột nhiên lấy ra các loại vũ khí giang hồ trong người, che chở Cầu Vĩ thoát lui. Thích Sóc Ly cũng được thân tín che chở bỏ chạy.

Quân tuy nhiều, nhưng đánh không lại tinh binh trong tay bọn họ. Hai người một đường chém giết, rất nhanh đã chạy thoát một đoạn dài.

Đoàn Chính Trung lấy tên trong tay một binh lính phía sau, nhắm thẳng về phía Thích Sóc Ly, bắn ra một tên.

Một tên này vô cùng chuẩn, bắn thẳng vào trái tim Thích Sóc Ly, làm cho hắn ngã xuống ngựa, mở to mắt đứt hơi thở.

Một người mặc đồ đen bên cạnh Cầu Vĩ đột nhiên giờ quai trượng đầu rần trong tay lên, hai con Thanh xà nhỏ từ bên trong bắn ra, bay về phía thành lâu.

“Hoàng Thượng cẩn thận!” Đoàn Chính Trung nhanh chóng chắn hai con Thanh xà, nói: “Mau đưa Hoàng Thượng về tẩm cung!”

Còn chưa nói xong, Hoàng Thượng đã ngã xuống đất.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!”

Trong mơ, khuôn mặt vốn ôn hòa của Đoàn Chính Trung đột nhiên trở nên lạnh như băng, đâm một kiếm vào ngực cha ngay trước mặt nàng. Nàng khóc gọi “Cha”, gọi tên của hắn, hắn thông thả quay đầu, lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng ngươi là ai?” Nói xong, cười dữ tợn, sau đó lại đâm một kiếm vào ngực nàng.

Nàng gần như nghe thấy tiếng tim mình tan nát, dường như cảm thấy trong nháy mắt máu toàn thân đều đóng băng.

Nàng đau đớn mở mắt, sau đó thật sự nhìn thấy hắn.

Chân thật, khuôn mặt hắn.

Nàng nằm ở Đoàn phủ, hắn ngồi ở bên giường nhìn nàng.

Nàng cũng nhìn hắn.

“Cha ta đâu?”

“Chạy thoát.” Hắn nói.

“Ở trong tay ngươi cũng có thể chạy thoát sao?”

“Ta không giết hắn, hắn sẽ giết ta, giết nàng.”

“Đoàn Chính Trung!” Nàng đột nhiên ngồi dậy lớn tiếng kêu lên: “Nói cho ta biết, ngươi là kẻ thù với cha ta đúng không, ngươi vẫn sẽ giết ông ấy đúng không?”

“Ông ta sớm đã không phải là người cha trong lòng nàng trước kia nữa rồi, hắn muốn tạo phản, hắn muốn quyền lực, vì tất cả những thứ đó, hắn có thể không từ thủ đoạn!” Đoàn Chính Trung nhìn nàng, nắm bả vai của nàng nói.

“Cho nên ngươi lợi dụng ta lừa cha ta, để ông nghĩ Hoàng Thượng đã chết, khiến ông cùng Thích Sóc Ly mang binh tiến đánh hoàng cung!” Cầu Mộ Quân gạt tay hắn ra.

“Mộ Quân, ta lợi dụng nàng, là muốn ngoại trừ cha nàng. Bởi vì ta đã nói, ta muốn sống, ta muốn sống cùng nàng. Dù cho ta có trở thành kẻ thù giết cha của nàng đi chăng nữa, ta cũng muốn được ở bên nàng!”

“Nhưng ta không muốn ở bên ngươi, ngươi buông, để ta đi, ta muốn đi tìm cha ta!” Cầu Mộ Quân đẩy hắn ra đi về phía cửa.

Một tay Đoàn Chính Trung tóm lấy nàng kéo trở về: “Cha nàng? Hắn không phải cha nàng! Muội muội nàng - Cầu Tư Huyền - là hắn giết, vì che dấu sự thật hắn giết Thái tử. Tiểu Nhụy cũng là người hắn phái tới. Bởi vì không thể hoàn thành nhiệm vụ mà tự sát. Còn Cô Dật Lâu giá kia, cũng là hắn giết. Mộ Quân, hắn không phải cha nàng, không phải!”

“Đừng đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu cha ta, muốn nói cũng là chính miệng ông ấy nói cho ta, ngươi để ta đi tìm ông ấy!”

Đoàn Chính Trung giữ chặt nàng nói: “Ngay cả muội muội nàng hắn cũng có thể giết, vì sao không thể giết nàng? Thậm chí, ngay cả chuyện nàng gả cho ta cũng do hắn bày ra. Vì điều tra ta, vì muốn biết thân phận thật của ta, hắn phái con gái hắn đến giám thị ta!”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn, nước mắt dần dần rơi xuống, chỉ chốc lát sau nước mắt đã rơi như mưa, nhìn hắn nói: “Ý của ngươi là, ngay từ đầu, ngươi cùng

cha ta đã là kẻ thù, người biết ta là con gái kẻ địch, cho nên người lừa ta, từng bước một lừa ta, vì hôm nay đúng hay không! Có lẽ, tất cả đều là kế hoạch của người, có lẽ từ ngày đầu tiên ta vào Đoàn phủ người đã lên sẵn kế hoạch. Cái gì mà yêu ta, cái gì mà muốn ở bên ta, tất cả đều là giả, tất cả đều là giả!”

“Không phải! Nếu là như vậy nàng sớm đã chết!”

“Có lẽ người giữ ta vì ta còn hữu dụng, có lẽ người muốn làm thái giám giả, còn muốn cả thân thể của ta!” Nàng lớn tiếng, liều mạng đẩy hấn muốn rời đi, Đoàn Chính Trung ấn chặt nàng quát: “Nàng tin cũng tốt không tin cũng tốt, ta sẽ không để nàng rời khỏi Đoàn phủ này nửa bước. Chỉ cần ta sống, nàng cũng sẽ sống, nàng sẽ phải ở bên ta!”

“Ta sẽ không, ta chết cũng sẽ không ở bên cạnh người! Người buông!” Cầu Mộ Quân giãy dụa, đá mạnh vào khó hấn.

Đoàn Chính Trung thét lớn một tiếng, thống khổ cắn răng, Cầu Mộ Quân đẩy hấn ra liền chạy đi, lại bị hấn kéo lại, dùng chân ngăn nàng, rút đai lưng của nàng trời hai tay của nàng vào đầu giường.

“Người buông, buông, hoặc là người giết ta đi!” Nàng dùng sức vặn vẹo thân mình, muốn thoát khỏi trói buộc của hấn, chân liều mạng đá hấn.

Hấn giữ chặt đùi của nàng, ngồi lên trên đùi nàng, lập tức nắm lấy quần áo dưới gáy nàng, dùng sức xé, kéo sa y trên người nàng tới bên hông.

“Người làm cái gì, Đoàn Chính Trung, người buông!”

Ánh mắt hấn phiếm hồng, gân xanh trên trán nổi lên, giống như ma quỷ xé rách cái yếm của nàng, làm cho bộ ngực trắng nõn của nàng lộ ra. Xé rách tiết khố của nàng, ngón tay đảo nhập vào giữa hai chân nàng, bắt đầu dùng sức xoa nắn.

“Đoàn Chính Trung, người buông, người buông. Ta hận người, kiếp này ta đều hận người, cha, cha, cha cứu con!”

Hấn nhếch môi, không để ý nàng khóc kêu, cời quần, tách hai chân của nàng ra, tiến vào trong cơ thể nàng.

Nàng bị hấn mạnh mẽ va chạm về phía trước, nghiêng đầu không muốn nhìn khuôn mặt vô tình lạnh như băng của hấn, roi lệ lảm bảm nói: “Ta hận người, ta hận người.....”

Đoàn Chính Trung điên cuồng mà giữ lấy nàng, cắn răng nói: “Nàng hận ta cũng tốt, yêu ta cũng tốt, cả đời này nàng mãi là thê tử của ta, sẽ sinh con cho ta, cả đời này phải ở bên ta!”

Một lần lại một lần, hấn không buông tha nàng, vô tình đoạt lấy nàng một lần lại một lần, phun ra mầm móng ở trong cơ thể nàng một lần lại một lần.

Nàng sớm vô lực giãy dụa, vô lực quát hấn, thậm chí ngay cả nước mắt đều đã cạn khô, giống như thể xác mất đi linh hồn, nằm ở dưới thân hấn, mặc hấn tùy ý giữ lấy thân thể nàng.

Cuối cùng, hấn lại một lần phóng thích chính mình ở trong cơ thể nàng, chậm rãi rút khỏi thân thể của nàng, xoay mặt nàng lại, để cho đôi mắt vô thần của nàng lại nhìn về phía hấn, nói: “Mộ Quân, ta yêu nàng. Lúc này, ta không uống thuốc, có lẽ trong cơ thể nàng đã có con của chúng ta. Chờ ta giết Cầu Vĩ, sẽ mang nàng rời đi, đến một nơi xinh đẹp, nơi chỉ thuộc về tương lai chúng ta.”

Nàng vẫn vô thần như cũ. Hấn lấy khăn ướt đến, nhẹ nhàng thay nàng rửa sạch thân thể, sau đó mặc quần áo vào cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Giam cầm

Nàng vẫn vô thần như cũ, hấn lấy khăn ướt đến, nhẹ nhàng lau sạch thân thể nàng, sau đó mặc quần áo vào cho nàng.

Rút kim thoa, châu hoa trên đầu nàng, tháo tất cả trang sức trên người nàng. Sau đó bỏ một viên thuốc vào trong miệng mình, nắm cầm của nàng, để cho nàng hé miệng, đẩy viên thuốc vào cổ họng nàng.

Thân thể của nàng lập tức mềm nhũn, ngã lên người hấn. Hấn ôm lấy nàng, ra khỏi phòng.

Ôm nàng đi đến Tây lâu, hấn đặt nàng vào trong chăn gấm mềm mại đã chuẩn bị từ trước, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, xoay người đi ra ngoài.

Đóng cửa, khóa lại, hấn nói với quản gia ngoài cửa: “Mười hai canh giờ, canh gác chỗ này một khắc không rời, người tự mình đưa cơm. Nếu khi ta trở về nàng không ở quý phủ, thiếu một sợi lông, tất cả các người ném cho chó ăn!”

“Dạ, lão gia.” Quân gia trả lời.

Đoàn Chính Trung mới ra khỏi Tây lâu, liền có người đến bẩm báo nói: “Lão gia, có một nữ nhân tới tự xưng là thiếu phu nhân Thích gia, nói muốn gặp lão gia.”

Đoàn Chính Trung chậm rãi nói: “Đề cho nàng vào.” Nói xong, quay đầu nhìn về phía Tây lâu, sau đó mới đi đến chính đường.

Người đến là một nữ tử tao nhã nhàn thục, mang theo một đứa bé trai tầm năm sáu tuổi, đúng là vợ con của Thích Sóc Ly.

Thích thiếu phu nhân chậm rãi quỳ gối trước mặt hắn, nói: “Đoàn tổng quản, ta là phu nhân của Thích Sóc Ly, đây là con trai hần - Thích Phàn. Cha chồng đã chết, Nhị đệ cùng Tam muội cũng mất tích, phu quân ta tạo phản đã chết. Mẹ chồng cũng đã không chịu nổi đã kích chặc không còn nhiều thời gian nữa. Giờ đây Thích gia chỉ còn lại chúng ta. Ta biết những người làm đại sự như các ngài có câu ‘Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc’, nhưng ta thật sự không đành lòng. Ta không thể nhìn Tiểu Phàn bởi vì cha nó gây tội mà phải chết. Cho nên ta tới xin ngài tha Tiểu Phàn.”

Đoàn Chính Trung nói: “Người đã biết ‘Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc’, vì sao còn đến cầu xin ta?”

“Ta chỉ muốn cố gắng hết sức.”

Thích thiếu phu nhân nói: “Đoàn tổng quản, thật ra phu quân ta vốn không phải kẻ xấu xa như vậy. Nhớ lúc ban đầu khi ta gả cho chàng, chàng vốn không thích ta, không thích cha an bài hôn sự thay chàng, nhưng chàng vẫn đối xử với ta rất tốt, không đem bất mãn với cha trút lên đầu ta. Nhưng ba năm trước đây, chàng thay đổi, không chỉ lãnh đạm với ta, thậm chí cũng bắt đầu lãnh đạm với đứa con duy nhất của chàng. Đề không phải gặp ta, chàng có thể hai ba tháng không trở về nhà. Khi đó, ta liền biết, chàng có người trong lòng, là người chàng yêu thật lòng. Nhưng sau này ta mới biết được, người chàng yêu, lại là đương kim Lệ phi. Chàng vốn không phải người độc ác, vốn không có dã tâm, xanh vỏ đỏ lòng, đại nghịch bất đạo như vậy. Nhưng chàng vì cô ta, lại có thể làm tất cả mọi chuyện. Chàng yêu cô ta, không để ý thân phận hoàng phi của cô ta, quên đi tất cả yêu cô ta. Ta biết, chàng tạo phản không vì cái gì khác, chỉ vì thỏa mãn nguyện vọng của cô ta, để cho con của cô ta làm Hoàng Thượng. Ngày đó, cha chồng ta đột nhiên trở lại phủ, thịnh nộ nói muốn lấy lại quân quyền của chàng. Sau đó, cha liền ngã ngựa chết. Ta biết, là chàng giết cha. Chàng rốt cục điên rồi, rốt cục đã đến lúc chàng hành động. Đi đến bước này, là chàng bị trừng phạt đúng tội, nhưng, chàng cũng là người đáng thương. Ta chờ chàng bảy năm, chàng vẫn không thèm liếc nhìn ta một cái. Nhưng chàng lại vì cô ta mà hy sinh tất cả. Chàng chưa bao giờ nghĩ ngờ cô ta, chưa bao giờ nghĩ cô ta thật sự yêu chàng hay chỉ lợi dụng chàng, ngài chắc cũng có thể cảm giác được. Một nữ nhân, nếu thật sự yêu một người nam nhân, hận không thể đem tất cả cho hắn, sao có thể vì quyền thế địa vị mà muốn hần vì mình mà lao vào nguy hiểm? Phu quân ta rất si, rất ngốc, chàng chết, là bởi vì chàng si ngốc. Người xấu có lẽ sẽ không chỉ để lại tiếng xấu mà còn liên lụy đến con cháu, nhưng chàng lại chết bất đắc kỳ tử, cho nên ta cầu xin Đoàn tổng quản tha Tiểu Phàn.”

Thích phu nhân cúi đầu thật sâu, cái trán chạm đất.

Đoàn Chính Trung nói: “Diệt cỏ phải trừ tận gốc, nhưng ta không phải Thích Tĩnh, chuyện trăm cả nhà này cả đời ta cũng không muốn làm. Người đi đi, Thích Sóc Ly đã chết, trong Thích gia người nên chết, không nên chết đều đã chết, không cần lại thêm mấy cái mạng nữa.”

“Đa tạ Đoàn tổng quản.” Thích phu nhân đứng dậy, quay đầu nói với bé trai bên cạnh: “Tiểu Phàn, nghe được những lời mẹ vừa nói không? Cha con ‘làm phản giết chết’, làm rất nhiều chuyện sai lầm. Vốn tất cả chúng ta đều phải chết, nhưng vì Đoàn tổng quản này đã tha chúng ta, cho nên ngài là ân nhân của chúng ta. Con về sau không được làm những việc sai trái giống như cha con, phải giống vị Đoàn tổng quản này sống phải nhân từ, làm việc tốt, biết chưa?”

Bé trai quay đầu nhìn thoáng qua Đoàn Chính Trung, lại nhìn về phía mẫu thân, gật gật đầu.

Trong Tây lâu, bốn phía đều là tường, cả người Cầu Mộ Quân vô lực nằm im, đôi mắt khô cạn lại chảy ra nước mắt.

Đoàn Chính Trung, nàng hận hần, nàng không muốn ở bên hần, không muốn sinh con cho hần, không muốn lại nhìn thấy hần. Nàng chỉ cần cha, chỉ cần mẹ, chỉ cần người một nhà bọn họ, đến một nơi không có tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, quyền lợi.

Đoàn Chính Trung đều lừa nàng, thật ra tất cả mọi người là do hần giết, đều là hần giết, hần còn muốn giết cha nàng, muốn nàng làm vợ chồng với kẻ thù giết cha, còn sinh con cho kẻ thù giết cha, muốn cho nàng đau khổ cả đời.

Nàng không muốn, nàng không muốn bị hần khống chế, nàng phải đi tìm cha, phải về bên cạnh cha.

Nhưng nàng nằm yên, ngay cả khí lực xoay người đều không có, ngay cả khí lực quát mắng cũng không có. Hần cho nàng uống thuốc, muốn giam cầm nàng, muốn đi giết cha nàng, sau đó làm cho nàng mang thai, khiến nàng sinh con cho hần. Hần thật độc ác, quá tàn nhẫn. Hần không phải Đoàn Chính Trung nàng yêu, hần không phải

Không biết ở nằm bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, sau đó có ánh sáng truyền đến, quân gia mang theo hai nha hoàn vào.

“Phu nhân, ăn cơm.” Quân gia nói.

Tiếp theo, nha hoàn liền nâng nàng dậy, đổ cháo trong bát vào miệng nàng.

Cầu Mộ Quân không há mồm.

Quản gia nói: “Phu nhân, lão gia đã nói, chỉ cần làm cho người ăn cơm, có thể dùng bất cứ phương pháp nào, nhưng lão nô hi vọng người không cần làm lão nô cùng hai nha hoàn này khó xử.”

Cầu Mộ Quân chậm rãi há miệng, để nha hoàn đổ cháo vào trong miệng.

Đúng vậy, nàng muốn ăn, nàng không muốn đói chết, nàng còn phải nghĩ cách đi ra ngoài, chỉ cần còn sống, còn có hi vọng.

Bón xong cơm, mấy người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình nàng.

Cửa sổ trên tường đã sớm được bít kín, trong phòng âm u, ngay cả một cây nến cũng không có.

Sợ nàng lấy nến đốt giường, đốt chân sao? Đúng vậy, cái gì hần đều có thể nghĩ đến, ngay cả trạng sức trên người nàng cũng bị tháo xuống, bắt nàng uống thuốc, khiến cho nàng ngay cả khí lực ngồi dậy cũng không có.

Nàng biết, chỉ cần hần không muốn nàng chết, ngay cả quyền lợi chết nàng cũng không có, hần không muốn để cho nàng trốn, nàng sẽ không có nửa phần cơ hội đào tẩu. Hần sẽ giam nàng cả đời, làm cho nàng sống theo ý nguyện của hần.

Không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ biết là quản gia lại cho người đưa cơm đến, đến rồi đi rất nhiều lần, nàng không đếm được, cũng biết hần là đã qua mấy ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Trốn đi

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết là quản gia lại cho người đưa cơm đến, đến rồi đi rất nhiều lần, nàng đều không đếm được, nhưng chắc hần là đã qua mấy ngày.

May mà hần chưa trở về, vậy chứng minh hần còn chưa giết sc cha nàng, chưa thể thanh toán sạch kẻ địch của hần.

Qua một ngày nữa, nàng ăn xong cơm, quản gia lại dẫn người đi. Trong ánh sáng âm u nàng lại nằm xuống.

Kỳ lạ là thân thể nàng lại hồi phục, dần dần, nàng có thể nâng tay, có thể xoay người. Cuối cùng, giống như hoàn toàn khôi phục sức khỏe, có thể tự do hành động.

Đây là chuyện gì, hiệu quả của thuốc sao?

Không ngờ, nàng vừa tìm cách đi ra ngoài, trước mắt liền tối sầm, ngã xuống.

Lúc quản gia tiến vào đưa cơm, sai nha hoàn nâng nàng dậy.

Nha hoàn lật nàng lại, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, môi tím đen.

“Không tốt, phu nhân trúng độc!” Quản gia kinh hãi nói: “Nhanh đi gọi đại phu!”

Vì an toàn, quản gia không đưa nàng ra khỏi Tây lâu, mà để đại phu chẩn đoán cho nàng ngay tại Tây lâu, chính mình cũng vẫn canh giữ bên cạnh.

Nàng trúng độc cũng không nặng, trong chốc lát liền tỉnh. Mở mắt ra đã thấy trong phòng có vài nha hoàn cùng quản gia.

Giật giật ngón tay, phát hiện không còn cảm giác bủn rủn vô lực, nàng vẫn có thể cử động.

“Bón cho phu nhân uống xong bát thuốc này, tất cả đều đi ra ngoài đi.” Quản gia nói.

“Vâng.” Linh Lan cùng một nha hoàn khác nâng nàng dậy, bón thuốc cho nàng xong, lại đặt nàng nằm xuống.

Linh Lan dịch chăn cho Cầu Mộ Quân, khi dịch đến bên mép giường, một thanh chủy thủ nhỏ nhỏ sắc bén từ trong tay áo bên phải lộ ra, bị nàng nhét vào trong chăn.

Khi thân thể chạm vào kim loại lạnh như băng kia, nàng vẫn không lên tiếng, vẫn nằm vô thần như trước. Chờ quản gia mang người rời đi, nàng mới vội vạch chăn ra.

Là một thanh chủy thủ!

Linh Lan nhưng lại cho nàng một thanh chủy thủ, nàng ấy muốn thả nàng ra ngoài sao?

Vì sao nàng ấy lại to gan như vậy?

Tuy rằng kỳ lạ, nhưng trong tình huống này nàng không thể nghĩ nhiều, cầm chủy thủ, giấu vào trong tay áo.

Đợi cho quản gia lại một lần nữa mang hai nha hoàn đến đưa com, nàng sâu kín nói:“Quản gia, người lại đây, ta có lời muốn nói với người.”

Quản gia đến gần nàng nói:“Phu nhân xin nói.”

Cầu Mộ Quân mở miệng nói:“Ta muốn người nói cho Đoàn Chính Trung, hần.....” Chờ quản gia chăm chú lắng nghe lời nàng, nàng đột nhiên cầm lấy chủy thủ đâm vào đầu vai hần.

Trong Đoàn phủ, ngoại trừ Đoàn Chính Trung, người khôn khéo nhất là quản gia. Nếu không có quản gia, nhất định nàng có thể chạy ra khỏi Đoàn phủ. Nhưng nàng không nhẫn tâm giết hần, chỉ đâm hần bị thương.

Rút mạnh chủy thủ ra, máu đỏ tươi từ đầu vai quản gia phun ra, nha hoàn hét thất thanh.

Nàng cầm chủy thủ, chỉ về phía các nàng, sau đó chạy ra khỏi Tây lâu.

“Mau đuổi theo!” Quản gia ôm miệng vết thương trên đầu vai, dùng sức hô.

Nha hoàn lúc này mới phản ứng lại, vừa hô:“Phu nhân chạy trốn!” vừa cuống quýt đuổi theo.

Nghe thấy tiếng la, hạ nhân Đoàn phủ đều chạy tới, ngăn cản đường ra cửa của Cầu Mộ Quân.

Cầu Mộ Quân đem dao để ở cổ mình, nói:“Đoàn Chính Trung nói qua, ta nếu thiếu một sợi lông, sẽ ném các người cho chó ăn, các người ai dám lại đây!”

Bọn hạ nhân nhìn máu theo chủy thủ trong tay nàng chảy xuống, sợ tới mức mất hồn, lại nhìn nàng chỉ chủy thủ về phía mình, lập tức không dám đến gần, nhưng vẫn là kiên trì chắn đường ra cửa lớn của nàng, không cho nàng đi ra ngoài.

Lúc này, Linh Lan đột nhiên chạy lại, kéo Cầu Mộ Quân chạy về nơi khác.

Hạ nhân phía sau lại đuổi theo, Linh Lan kéo Cầu Mộ Quân chạy vòng quanh, chạy đến một bụi hoa, dịch chuyển một khối đá lớn dựa vào tường viện, lộ ra một cái động.

“Phu nhân, mau đi đi!”

Cầu Mộ Quân quay đầu hỏi:“Linh Lan, vì sao?”

Linh Lan đẩy nàng nói:“Có cơ hội nô tỳ lại nói cho người, bọn họ sắp đuổi tới, người mau đi đi!”

Cầu Mộ Quân không hề hỏi, lập tức theo cửa động chui ra ngoài.

Hạ nhân đuổi theo đến nơi, chỉ vào Linh Lan nói:“Người thật to gan, lão gia sẽ không bỏ qua cho người!”

Linh Lan cười lạnh nói:“Từ ngày tiến vào Đoàn phủ, ta không quan tâm đến sống chết nữa rồi.”

Hạ nhân vội nói:“Bắt lấy nàng, những người khác nhanh ra bên ngoài đuổi theo phu nhân!”

Cầu Mộ Quân vừa ra ngoài, liền chạy như điên đến Cầu phủ. Nàng không biết Cầu phủ bây giờ như thế nào, cũng không biết cha có ở Cầu phủ hay không, nhưng nàng chỉ có thể về nhà. Ngoại trừ nhà, nàng không biết còn có thể đi nơi nào tìm cha.

Nàng tóc tai bù xù, ngay cả hài cũng không đi, cầm chủy thủ dính máu chạy ở trên đường. Mọi người thấy thế, đều thét chói tai hoảng hốt vội né tránh, trên đường nhất thời xôn xao.

Trong đám người, một người mặc đồ đen, cầm quạt trượng đầu rần nhìn thấy nàng, bình tĩnh đi theo.

“Cha, cha!” Cầu Mộ Quân chạy vào trong nhà, đẩy cửa lớn, trong nhà không có một người, Cha không ở đây, mẹ cũng không, ngay cả một hạ nhân cũng không có, tất cả đều trống không.

“Cha, mẹ, hai người ở đâu? Hai người ở đâu?” Cầu Mộ Quân khóc hô, từ tiền viện đến hậu viện, từ chính đường tìm thư phòng, kêu to như điên, lại vẫn không tìm được ai.

“Ta biết cha người đâu.” Người mặc đồ đen cầm quạt trượng đầu rần đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

“Ngươi là ai?” Cầu Mộ Quân vội lấy chủy thủ chỉ vào hắn nói.

“Ta là người của cha ngươi.”

“Ta dựa vào cái gì tin ngươi!”

“Cái này không phải do ngươi.” Một con thanh xà từ trong quả trượng bay ra, bò lên cổ nàng, cắn một cái vào gáy nàng.

Chủy thủ trong tay Cầu Mộ Quân “keng” một tiếng rơi xuống đất, cả người cũng ngã xuống.

Người mặc đồ đen đỡ được nàng, nghiêng nàng lên phi thân ra khỏi Cầu phủ.

Ở một cái thôn bỏ hoang, người mặc đồ đen nghiêng Cầu Mộ Quân nhảy xuống giếng cạn.

Khi Cầu Mộ Quân tỉnh lại, trước mắt là vài người áo quần kì lạ đang nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt cười như không cười, vẻ hung dữ ẩn hiện, lại làm cho nàng rất muốn chạy trốn.

Nơi này bốn phía đều là thạch bích, bên trong sáng rõ. Nàng cố gắng cử động ngồi dậy, quay đầu, nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy Cầu Vĩ.

“Cha!” Tất cả lo lắng đều biến mất, hi vọng lại dấy lên, nàng lập tức từ trên đất đứng lên, chạy tới trước mặt Cầu Vĩ.

“Cha, ngươi không có việc gì, ngươi không sao thì tốt rồi!” Nàng khóc lao vào trong lòng hân.

Cầu Vĩ nhìn nàng, nhẹ nhàng nở nụ, mặt lại không chút thay đổi nói:“Hắn quả nhiên không giết ngươi, quả nhiên ta chọn đúng người rồi.”

“Cha, con không muốn gặp lại Đoàn Chính Trung, người dẫn con cùng mẹ đi được không, đi Thiếu Dương, chúng ta rời khỏi kinh thành được không?” Cầu Mộ Quân khóc nói.

Lúc này, một kẻ mặt nhọn tiến lên nói:“Hầu gia, không tốt, có người đến !”

Một người khác lập tức quỳ rạp trên mặt đất nghe ngóng, nói:“Là tiếng vó ngựa, có mấy chục người, hẳn là Đoàn Chính Trung tìm đến đây!”

Cầu Vĩ chậm rãi nói:“Không sợ, Xà Trượng Thanh, hôm nay ngươi đã lập công lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Tan nát cõi lòng

Cầu Vĩ chậm rãi nói:“Không sợ, Xà Trượng Thanh, hôm nay ngươi đã lập công lớn.”

“Cha, có phải Đoàn Chính Trung đến đây đúng không, chúng ta mau chạy đi!” Cầu Mộ Quân vội la lên.

Cầu Vĩ nhìn nàng nói:“Đã không còn kịp rồi.” Nói xong, liền nắm lấy cổ của nàng.

Đám người Đoàn Chính Trung vây quanh miệng giếng, ở phía nói vọng xuống:“Cầu Vĩ, mau ra đây, ta đếm đến ba, nếu ngươi không ra, ta sẽ phóng hỏa!”

Nói xong, người phía sau hân xuống ngựa, đồng loạt kéo cung, trên mũi tên đều đã tẩm lửa.

“Một, hai.....” Đang chuẩn bị đếm đến ba, phía dưới có động tĩnh, Cầu Vĩ mang theo Cầu Mộ Quân nhảy ra từ miệng giếng.

“Đoàn Chính Trung, Thích Sóc Ly thông minh biết dùng nàng đến đối phó ngươi, lại ngu xuẩn bị ngân châm của ngươi lừa gạt. Ta không ngốc như hân.” Nói xong, liền bóp chặt cổ nàng.

Nước mắt trong mắt Cầu Mộ Quân chậm chậm lan ra vành mắt, sau đó chảy xuống.

Tất cả đều giống như một giấc mơ.

Nàng không biết, đang xảy ra chuyện gì, mình là ai.

Bàn tay bóp chặt cổ nàng cứng như sắt thép, chậm rãi siết lại, ép nàng nàng hé miệng mới thở nổi.

Nàng nhớ rõ, đôi bàn tay to này, từng luôn thích nâng nàng lên cao cao, sau đó đặt nàng lên trên vai, nàng từng cảm thấy đó là nơi cao nhất.

Nàng nhớ rõ, đôi bàn tay to này, luôn sờ sờ đầu nàng, cho nàng nụ cười từ ái nhất.

Nàng nhớ rõ, mỗi khi nàng phạm sai lầm đôi bàn tay to này sẽ nâng lên cao, cuối cùng lại nhẹ nhàng hạ xuống, đặt lên người nàng, chủ nhân bàn tay sẽ nói: “Về sau nhớ kỹ, không được tái phạm.”

Nàng nhớ rõ rất nhiều, nhưng chính nàng cũng không biết, rốt những thứ trong đầu nàng là mơ, hay là tình cảnh bây giờ mới là mơ.

Cầu Vĩ dùng một cánh tay giơ nàng lên, khiến cho chân của nàng rời khỏi mặt đất.

Đoàn Chính Trung nhếch môi nhìn hắn, nói: “Buông nàng ra.”

“Lui ra phía sau.” Cầu Vĩ mỉm cười nói.

Đoàn Chính Trung chậm rãi kéo dây cương lui về phía sau, người bên cạnh hắn ngăn trở nói: “Tổng quản.....”

Đoàn Chính Trung giơ tay ý bảo hắn lui ra phía sau, người nọ chỉ phải phục tùng mệnh lệnh lui ra phía sau.

Đội bọn họ lui tới khoảng cách không bắt được đám người Cầu Vĩ nữa, Cầu Vĩ cười nói: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Thích Sóc Ly cũng thế mà Đoàn Chính Trung người cũng vậy, trên đời này, nữ nhân quả nhiên là công cụ tốt nhất.” Nói xong, hắn liền túm Cầu Mộ Quân lui về phía sau. Đoàn Chính Trung chậm rãi đi về phía trước, nói: “Thả nàng.”

“Vậy phải xem, ngươi có thể thả ta hay không.” Cầu Vĩ vừa nói, vừa lui về phía sau.

“Ngươi thả nàng, ta sẽ thả ngươi.”

Cầu Vĩ mang theo những người khác nhanh chóng rút lui. Đến trước một rừng cây nhỏ, hắn đá mạnh Cầu Mộ Quân về phía tảng đá trước mặt, còn mình lẩn vào rừng cây.

Đoàn Chính Trung phi thân lên, đỡ Cầu Mộ Quân vào trong lòng.

Đúng lúc này, một con Thanh xà nhỏ chui ra từ sau áo nàng, cắn lên tay hắn.

Hắn vội ném tiểu Thanh xà ra, ôm Cầu Mộ Quân hạ xuống đất, lấy một viên thuốc từ trong tay áo ra, ăn vào.

Trong rừng cây, Xà Trượng Thanh kinh hãi nói: “Hắn lại có thuốc giải độc xà?”

“Chúng ta mau theo mặt đạo rời đi!” Cầu Vĩ nói xong, hai người liền lẩn vào đám cây.

“Đuổi theo!” Đoàn Chính Trung hô to một tiếng, những người khác lập tức đuổi theo. Sau đó hắn hỏi Cầu Mộ Quân: “Nàng không sao chứ?”

Đến khi thấy vết thương Thanh xà cắn trên đầu ngón tay Đoàn Chính Trung, nàng mới giật mình tỉnh lại một ít, nhìn hắn, không nói được một câu.

Đoàn Chính Trung nhìn khắp người nàng, xác định nàng không có việc gì mới nói: “Mau, mau theo ta về Đoàn phủ!” Nói xong, lập tức lên ngựa, đưa tay về phía nàng.

Nàng nhìn hắn, ngây người hồi lâu, chậm rãi vươn tay về phía hắn.

Một tay Đoàn Chính Trung kéo nàng vào trong lòng mình, cưỡi ngựa như bay về phía Đoàn phủ.

Không còn gì cả, không còn muội muội, không còn cha, không còn mẹ, nàng không còn gì cả.

Cúi đầu, là bàn tay trắng nõn của hắn, bàn tay ôm chặt nàng vào trong ngực.

Đoàn Chính Trung, Đoàn Chính Trung, phu quân, hắn là phu quân của nàng, là ông trời của nàng, hắn là phu quân của nàng.

Nước mắt từ trong mắt chảy xuống, nàng chậm rãi đưa tay cầm tay hắn.

Ngựa chạy như bay về phía Đoàn phủ. Ban đầu, một tay hắn cầm dây cương, một tay ôm chặt thắt lưng của nàng, nàng tựa vào trong lòng hắn. Sau đó, cả người hắn bắt đầu trở nên nặng nề, đè nặng nàng, khiến cả thắt lưng nàng không thẳng nổi.

Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, thấy một giọt máu bên miệng hắn.

“Chàng làm sao vậy, chàng làm sao vậy?” Nàng yếu ớt, sốt ruột hỏi.

“Không sao, trở về tìm Liễu Văn Bạch giải độc là được.” Hấn cắn răng nói.

Nàng khóc nắm chặt tay hấn, trong lòng khẩn cầu ngựa có thể chạy nhanh thêm một chút.

Vừa đến cửa Đoàn phủ, Cầu Mộ Quân vội xuống ngựa. Nàng không quen cưỡi ngựa liền ngã khụy xuống đất, nàng lập tức bò dậy, đi cà nhấc diu Đoàn Chính Trung đã không còn một chút sức lực.

“Mộ Quân tỷ tỷ, rốt cục tỷ đã trở lại!”

Cầu Mộ Quân quay đầu lại, thấy Thích Vi từ trên cửa bậc thang đứng dậy, vui sướng chạy tới bên này.

Muội ấy không sao?

Không kịp cao hứng vì Thích Vi vẫn bình an, nàng cố gắng đỡ Đoàn Chính Trung, không để hấn ngã xuống.

“Mộ Quân tỷ tỷ, hấn làm sao vậy?” Thích Vi đã chạy tới giúp nàng đỡ hấn nói.

“Nhanh, giúp tỷ gọi người trong phủ đến dìu hấn vào!” Cầu Mộ Quân vội la lên.

“Được.” Thích Vi đáp ứng, khuôn mặt lại lạnh lùng, lấy ra một thanh chủy thủ đâm tới phía Đoàn Chính Trung đã sắp hôn mê.

Một cái bóng trắng bay tới, Liễu Văn Bạch một cước đá văng Thích Vi ra.

“Thích Vi, ngươi làm cái gì?” Liễu Văn Bạch hét lớn trước nay chưa từng thấy.

Thích Vi bị hấn đá ngã xuống đất, nàng nhìn ngực Đoàn Chính Trung, quần áo đã bị cắt còn có mấy vết máu nhỏ nhỏ dính trên quần áo, cười nói: “Giết hấn, báo thù cho những người đã chết trong Thích gia ta!”

“Ngươi!” Liễu Văn Bạch nhìn vết máu trên người Đoàn Chính Trung, lập tức phi thân đến trước mặt Thích Vi, kiểm trong tay chỉ vào nàng, lại chậm chạp không đâm vào.

Thích Vi cười lạnh nói: “Sao nào, muốn giết ta sao? Ngươi giết đi, dù sao Đoàn Chính Trung chắc chắn sẽ chết. Ta dùng bình thuốc độc ngươi đã nói là ngay cả ngươi cũng không có thuốc giải. Nếu ngươi muốn cứu hấn, không bằng bây giờ nhanh chóng tiết kiệm thời gian đi nghiên cứu chế tạo thuốc giải đi.”

“Liễu Văn Bạch, ngươi mau xem hấn, hấn còn trúng độc rắn.” Lúc này, Cầu Mộ Quân ôm Đoàn Chính Trung ở phía sau khóc nói.

Liễu Văn Bạch nói với quần gia đang từ trong phủ đi ra: “Bắt lấy nàng!” Nói xong liền trở lại xem Đoàn Chính Trung.

Liễu Văn Bạch nhìn miệng vết thương trên ngón tay Đoàn Chính Trung, lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng hấn, nói: “Mau nâng hấn vào trong phòng.”

Lập tức có hạ nhân đỡ Đoàn Chính Trung vào nhà, sau đó, Liễu Văn Bạch vào trong phòng, đuổi mọi người ra ngoài.

Cầu Mộ Quân ngã ngồi trên đất, không còn sức lực thừa nhận chuyện như vậy.

Nàng không còn gì ả, Đoàn Chính Trung là tất cả của nàng, là người nàng ký thác tất cả cảm tình, tất cả hi vọng. Nàng đã không còn gì để mất nữa rồi, nàng không thể mất nốt cả hấn nữa.

Sau nửa canh giờ, Liễu Văn Bạch gọi nàng vào.

Nhìn Đoàn Chính Trung nằm trên giường, nàng muốn hỏi, môi lại run lên, không dám hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Tỉnh ngộ

Nhìn Đoàn Chính Trung nằm trên giường, nàng muốn hỏi, môi lại run lên, không dám hỏi.

Liễu Văn Bạch nói: “Xà độc trong người hấn đã giải, lúc trước hấn ăn thuốc ức chế độc, cho nên còn kịp. Nhưng lại trúng một loại độc khác. Thích Vi

đâm hấn bị thương, tuy rằng chỉ là vết thương ngoài da, nhưng trên dao nòng có độc, độc kia chỉ cần gặp máu sẽ làm cho người ta trúng độc. Trên tay ta không có thuốc giải, cũng không chế được thuốc giải, cho nên muốn cứu hấn, chỉ có thể đi tìm sư phụ đã dạy ta chế độc. Ta đã cho hấn uống thuốc rồi, có thể bảo đảm cho hấn an toàn một tháng. Nếu một tháng sau ta còn chưa trở về, vậy.....” Liễu Văn Bạch không tiếp nói, xoay người đi ra ngoài, đi được một nửa, lại xoay người, nói với nàng đang ngơ ngác đứng ở bên giường nhìn Đoàn Chính Trung: “Hấn đã hạ quyết tâm phải làm kẻ thù giết cha của cô, cũng hạ quyết tâm ở bên cô cho dù cô hận hấn thế nào, muốn giết hấn đến thế nào đi chăng nữa. Thật ra ‘Phản loạn Thiếu Dương’ tám năm trước là Câu Vi bí mật một lưới bắt hết tất cả mọi người. Đoàn Chính Trung không phải kẻ thù giết cha cô, mà cô ngay từ đầu đã là con gái kẻ thù giết cha hấn. Cô gặp hấn, chính là một âm mưu. Từ giây phút hai người gặp nhau, vẫn luôn là kẻ thù của nhau. Hấn vẫn biết ở cùng cô, có lẽ sẽ trở thành sai lầm lớn nhất đời hấn, nhưng hấn rất cố chấp.”

Cuối cùng hấn nói: “Đường ngầm trong phòng này, hấn cô đã từng vào, ngay tại lối vào mật đạo, còn che dấu một con đường khác. Nơi đó mới là mật thất thực sự, nơi đó có tình báo mấy năm hấn thu thập được.”

Âm thanh đóng cửa vang lên, sau đó trong phòng lại yên tĩnh.

Lời Liễu Văn Bạch quanh quẩn bên tai nàng thật lâu.

Kẻ thù giết cha..... Hấn nói nàng là con gái kẻ thù giết cha Đoàn Chính Trung.

Phụ thân Đoàn Chính Trung, bọn họ từng nhắc đến ông. Vậy cha chồng của nàng là ai?

“Phản loạn Thiếu Dương”? Đoàn Chính Trung có quan hệ gì với “Phản loạn Thiếu Dương”?

Tám năm trước, Cố Thiệu Chương nghe theo đề nghị của Câu vi, liên hợp nhiều vị văn nhân cùng nhau phản Thích Tĩnh.

Tám năm trước, Thích Tĩnh lấy danh nghĩa “Phản loạn Thiếu Dương” giết hơn ngàn người, lưu đầy vô số, cũng có vô số người bởi vì sự kiện này từ đại tiểu thư biến thành nô tỳ, từ công tử nhà giàu trở thành kẻ hạ đẳng nhất, vận mệnh hoàn toàn bị thay đổi.

Tám năm trước, rõ ràng phải là chín người gặp họa, lại có một người trong số đó thoát nạn, không những thế còn là người lãnh đạo. Tám năm trước Đoàn Chính Trung mười lăm tuổi, tiến cung làm thái giám.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện hai bóng người. Một là người mười một năm trước nói muốn lấy nàng - Cố Dật Lâu, một là người mười một năm sau, rõ ràng yêu nàng sâu đậm, lại không chịu dễ dàng nói ra, nhưng lại vì nàng mà suýt chết vài lần - Đoàn Chính Trung.

Từng có người lên vào Đoàn phủ, nói mình là Cố Dật Lâu, nhưng trước khi chết hấn lại nói hấn tên Sở Mộc Thanh.

Đoàn Chính Trung nói, quê quán, hồ sơ của hấn, tất cả đều là giả.

Hấn cũng từng nói, thật lâu rồi hấn chưa được ăn hoa mai tô Thiếu Dương, đã quên mất mùi vị.

Nàng thử đem thân phận của Cố Dật Lâu đặt lên người Đoàn Chính Trung.

Năm đó, Cố Dật Lâu là một người trong số những người bị thay đổi vận mệnh, cả nhà bị trảm, chỉ còn mình hấn sống sót.

Người nhà bị gian thần hại chết, cho nên cho dù là ai đi nữa thì ý nghĩ đầu tiên cũng là báo thù.

Cố Dật Lâu suy nghĩ trăm phương ngàn kế tìm cách báo thù. Nhưng hấn khi ấy mới mười lăm tuổi, cách nào cũng chỉ là là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Muốn lật đổ đại quan triều đình một tay che trời, rửa sạch oan khuất cho phụ thân, hấn chỉ có thể làm cho mình mạnh hơn kẻ kia, làm cho mình cũng có thể giống Thích Tĩnh, tùy tiện bịa đặt một tội danh đã có thể xử tử rất nhiều người. Cho nên hấn vào cung, lấy thân phận thái giám đến bên hoàng thượng, chiếm được sủng ái của Hoàng Thượng.

Quyền lực càng lớn mạnh, càng dễ điều tra nguyên nhân năm đó người nhà uổng mạng, hấn lại càng đến gần sự thật.

Thì ra, kẻ thù thật sự không phải người hấn vẫn nghĩ đến - Thích Tĩnh, mà là người phụ thân hấn docks lòng bảo vệ.

Kẻ thù đưa con gái đến bên người hấn, an bài một cơ sở ngầm bên cạnh hấn. Không thể nói sự thật với cơ sở ngầm kia, cũng không nhất định cơ sở ngầm đó chịu nghe lời, cho nên kẻ thù lại đưa một nha hoàn đến. Tra xem hấn có yêu cơ sở ngầm hay không, tra xem hấn có phải thái giám thật hay không, tra ra thân phận thật của hấn.

Vì thế sau đó hấn tìm lý do đem cơ sở ngầm đuổi về bên người kẻ thù.

Những người thay kẻ thù làm việc, từng người từng người phải chết. Cuối cùng, ngay cả một người con gái khác của kẻ thù cũng chết. Hấn bắt đầu lo lắng.

Hấn lại đưa nàng trở về bên người, không cho nàng tiền, không cho nàng ra ngoài, nhốt nàng ở trong phủ.

Hấn sợ nàng gặp chuyện không may, chỉ muốn dùng phương thức của mình bảo vệ nàng.

Bỏ nàng lại lấy nàng, lợi dụng nàng lại giam cầm nàng, đều là vì bảo vệ nàng. Luôn muốn hai người có thể ở bên nhau trọn đời, cho dù thân phận là kẻ thù.

Nàng nhìn hấn nhắm mắt hôn mê, xoay người mở cơ quan, chui vào dưới giường.

Xuống đường ngầm, nàng cẩn thận kiểm tra hai bên đường ngầm hai lần, cảm thấy cơ quan chỉ có thể ở đĩa đựng đá Dạ Quang hai bên tường đường ngầm.

Nhìn đi nhìn lại những chiếc đĩa này rất nhiều lần, phát hiện những cái khác đều giống nhau, chỉ có đá Dạ Quang trên hai cái đĩa là có thể lấy xuống.

Lấy hai viên đá Dạ Quang đối diện nhau xuống, vẫn không nhìn ra có vấn đề gì.

Đặt đá Dạ Quang vào chỗ cũ, chuẩn bị ra chỗ khác tìm thử xem có chốt mở không. Không ngờ sau khi đặt một viên đá Dạ Quang xuống lại nghe được động tĩnh.

Quay đầu nhìn, chỉ thấy cửa vào mật đạo phía bên kia đang mở ra.

Không ngờ có thể mở được thật!

Nàng nhìn lại đá Dạ Quang, lúc này mới nhớ ra, thì ra là trong lúc vô ý nàng đã đặt ngược chỗ, ai biết làm bừa lại có thể mở được.

Nhanh chóng đi vào cánh cửa vừa mở ra, quả nhiên là một con đường bí mật khác.

Đi mấy bước đã đến được một căn phòng đơn giản, trừ cái bàn cùng ghế dựa, chỉ có một ngăn tủ.

Đi đến bên ngăn tủ, mở mấy ngăn kéo nhỏ ra, thấy đủ loại giấy tờ, văn thư. Một số là thư, một số là tấu chương, có dấu cơ mật hình cây quạt, có ghi chữ bằng máu ở ngoài bìa. Nàng phát hiện có cả tờ giấy lúc trước nàng tìm được trong thư phòng nhưng sau đó lại bị Liễu Văn Bạch đánh hôn mê cầm đi mất.

Nhớ tới đến lúc đó, Liễu Văn Bạch hẳn là đang trốn trong thư phòng Cầu phủ tra xét, nàng lại đột nhiên xông vào, phát hiện ra tờ giấy kia. Sợ nàng biết nhiều nên hấn làm nàng hôn mê, cầm tờ giấy đi, thuận tiện đưa nàng đến chỗ Đoàn Chính Trung khi đó đang bất hòa với nàng.

Ra khỏi đường ngầm, lại đi đến bên cạnh giường ngồi xuống. Nhìn Đoàn Chính Trung đang đứng giữa làn sinh tử, trong lòng nàng tự nhủ, không được khóc, đừng khóc, không được yếu ớt, tìm kiếm an ủi từ hấn.

Cuối cùng nàng cũng biết xung quanh bọn họ, chưa bao giờ có gió êm sóng lặng.

Những gì nàng biết, chỉ là lại có người gặp nạn. Nhưng không biết rằng phía sau có biết bao nhiêu toan tính, bao nhiêu âm mưu.

Nàng thường xuyên ngại ở trong phủ hái hoa đọc sách rất nhàm chán, lại không biết rằng lúc mình làm những chuyện đó, hấn đang phải đối phó với những âm mưu của Thích Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Khuyên bảo

Nàng thường ngại ở trong phủ hái hoa đọc sách rất nhàm chán, lại không biết rằng lúc mình làm những chuyện đó, hấn đang phải đối phó với những âm mưu của Thích Tĩnh.

Nàng cầm lấy tay Đoàn Chính Trung, nhìn hấn nói: “Phu quân, chàng có biết rốt cuộc chàng đã phạm vào bao nhiêu sai lầm hay không? Từ lúc chàng gặp ta bị Đoàn Tử Thông kê đơn, xuất hiện cứu ta, lúc đó chàng đã bắt đầu sai lầm rồi. Sau này, lúc nào cũng che chở ta dưới đôi cánh của chàng. Chàng bảo vệ ta quá tốt, khiến ta không biết gì cả, cũng không nghi ngờ gì cả. Đang ở trung tâm lốc xoáy lại vẫn ngây thiếp đơn thuần như cũ. Bây giờ, chàng ngã xuống, chàng không thể tiếp tục bảo vệ ta, chàng bảo ta phải làm sao bây giờ? Chàng bảo ta nên làm như thế nào để hoàn thành những chuyện chàng vẫn chưa làm xong, chẳng phải chàng đã nói khi tất cả mọi chuyện kết thúc, chàng còn sống, ta cũng phải sống hay sao?”

Nàng nhìn hấn hồi lâu, dứt khoát đứng dậy ra phòng.

“Thích Vi ở đâu?”

Hạ nhân trả lời: “Bị nhốt tại sương phòng, lão gia chưa phân phó nên chưa đưa đến đại lao.”

“Đưa ta đi.” Cầu Mộ Quân nói.

Hạ nhân đưa nàng đến một sương phòng, nàng để mọi người ở lại bên ngoài, một mình đi vào.

Thích Vi bị trói vào một cây cột, thấy nàng đến thì lộ ra nụ cười đắc ý.

“Ngươi tới rồi, Liễu Ván Bạch đâu? Có phải đang sốt ruột không biết làm thế nào để cứu Đoàn Chính Trung hay không?” Nàng hỏi giống như châm chọc.

Cầu Mộ Quân đến gần nàng, thản nhiên nói: “Muội vốn không vui vẻ, vì sao phải giả vờ vui mừng như vậy?”

“Ai nói ta không vui, Đoàn Chính Trung chết, ta vui mừng đến nỗi không biết làm thế nào mới tốt! Hắn giết cha ta, giết hai ca ca của ta, ta hận không thể cũng giết cả nhà hắn!” Nàng lập tức nói.

“Ai nói với muội bọn họ đều là Đoàn Chính Trung giết? Theo ta được biết, cha muội vì biết đại ca muội muốn lập Cừu hoàng tử không lập Tam hoàng tử mà tức giận, muốn lấy lại binh quyền của đại ca muội, cho nên đại ca muội liền ra tay giết cha muội trước.....”

“Điều đó không thể nào! Cầu Mộ Quân, khả năng lừa gạt người khác của ngươi ngày càng kém, tìm lý do thì ít nhất cũng phải tìm cái nào để nghe một chút. Ngươi nghĩ rằng đại ca ta là người độc ác giống Đoàn Chính Trung nhà ngươi sao? Hắn làm sao có thể giết chính cha ruột mình!”

“Bởi vì hắn yêu một người.” Cầu Mộ Quân nói: “Còn nhớ rõ tỷ từng ở trong cung, vì nghe được một đôi nam nữ yêu đương len lén, mà bị đàn răn tập kích không? Sau đó, tỷ đã nhận ra giọng nói của nam nhân kia, đúng là đại ca của muội. Đại ca muội cũng biết hắn bị lộ nên muốn giết tỷ. Chính là ngày, tỷ và muội cùng đại ca muội ở quán trà, tỷ giả vờ đau đầu bảo muội đưa tỷ về. Sau khi muội đuổi theo khát cái kia, đại ca muội liền xuất hiện. Nhưng lần đó hắn không thành công, Liễu Ván Bạch đã cứu tỷ. Đại ca muội yêu Lê phi, Lê phi muốn con mình làm Hoàng Thượng, muốn ngồi lên ngôi Thái Hậu, đại ca muội liền giúp nàng giành chính quyền, thậm chí vì nàng, không tiếc phan vi giết cha.”

“Ngươi nói láo, ta không tin, ta không tin!” Thích Vi lớn tiếng nói.

“Tỷ biết muội không tin.” Cầu Mộ Quân chậm rãi quay đầu, nhìn nàng nói: “Tựa như tỷ không tin cha tỷ có thể ra tay giết chính con gái hắn, nhưng, ta bị hắn bóp cổ, bị hắn dùng làm con tin trước mặt Đoàn Chính Trung, hắn có thể như vậy, đại ca muội cùng hắn tạo phản, vì sao lại không thể?”

Thích Vi cười lạnh nói: “Ta biết, bây giờ ngươi chỉ một lòng đặt trên người Đoàn Chính Trung, một lòng muốn khuyên ta không hận hắn không giết hắn, nói cho ngươi, không thể nào, không thể nào!”

“Tỷ không phải một lòng chỉ đặt trên người hắn, còn ở trên người muội!” Cầu Mộ Quân nói xong, rút ra trâm cài trên đầu Thích Vi đặt ở cổ nàng nói: “Nếu tỷ một lòng chỉ quan tâm hắn, việc đầu tiên tỷ làm đó là giết muội, vĩnh viễn hậu hoạn. Tỷ không muốn muội chết, tỷ muốn tất cả chúng ta có thể sống.”

Thích Vi chưa sót mà lại thê lương cười, nói: “Ngươi nghĩ rằng ta không muốn sống sao? Ngươi nghĩ rằng ta không muốn chúng ta sống sao? Nhưng nếu ngươi là ta, nếu có một ngày, ngươi đột nhiên phát hiện tỷ muội tốt của ngươi vẫn luôn lừa ngươi. Nếu có một ngày bởi vì ngươi biết bí mật không nên biết mà bị người ta bắt đi, chờ đến khi ngươi trốn được lại phát hiện người nhà đều đã chết, ngươi sẽ thế nào? Ngươi sẽ thế nào! Ngươi cho rằng ngày đó Đoàn Chính Trung thật sự thả ta sao? Trước mặt ngươi hắn thả ta, đảo mắt lại để cho Liễu Ván Bạch tới bắt ta, ta vẫn luôn bị hắn giam cầm!”

Cầu Mộ Quân nhìn mặt của nàng, nhìn nước mắt trong mắt nàng, đột nhiên dần hiện ra một ý tưởng.

Lúc nàng nói đến Đoàn Chính Trung, trong mắt đều là hận, bởi vì nàng luôn coi Đoàn Chính Trung là kẻ thù của nàng, là người xấu. Nhưng khi nói đến Liễu Ván Bạch, nàng không có hận, có chỉ là đau khổ, tuyệt vọng. Vì sao?

Đoàn Chính Trung cùng Liễu Ván Bạch là một phe, nàng không có khả năng chỉ hận Đoàn Chính Trung không hận Liễu Ván Bạch. Thích Vi nói Liễu Ván Bạch giam cầm nàng ấy, nàng tin, lấy tính cách của Đoàn Chính Trung, hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng thả nàng như vậy. Vậy trong lúc Liễu Ván Bạch giam cầm Thích Vi, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Còn có vừa rồi ở bên ngoài, Liễu Ván Bạch thấy Đoàn Chính Trung bị thương, bị phản tiến lên lấy kiếm chỉ vào Thích Vi, nhưng lại do dự không đâm xuống. Khi đó nàng chỉ quan tâm Đoàn Chính Trung, chỉ ngẩng đầu liếc qua Thích Vi, cũng thấy khi đó nàng cũng tỏ ra thống khổ tuyệt vọng, đó là tâm tình gì? Yêu nhau nhưng không thể gần nhau? Có tình nhưng lại có thù oán?

Nàng nói: “Vi Vi, tỷ nói, quả thật Thích Sóc Ly là vì tạo phản mà bị Đoàn Chính Trung giết, nhưng Thích Tĩnh chết, Thích Ngọc Lâm mất tích không phải do hắn. Nếu muội cố ý muốn đối địch với chúng ta, tỷ cho dù đau lòng, cũng sẽ hạ quyết tâm giết muội. Nhưng còn Liễu Ván Bạch.....”

Nàng âm thầm quan sát sắc mặt Thích Vi, quả nhiên nàng vừa nghe đến tên Liễu Ván Bạch liền chấn động một chút, vẻ mặt bắt đầu lo lắng.

Cầu Mộ Quân nói: “Muội có biết thân phận thật của Liễu Ván Bạch không?”

“Hắn có thân phận gì?”

“Muội có biết đại sự tám năm trước được gọi là ‘Phản loạn Thiếu Dương’ không?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Có quan hệ gì đến hắn?”

“Năm đó, có tám đại quan suu tập tội chứng của cha muội, chuẩn bị liên hợp lại lật đổ cha muội, nhưng sự tình lại bại lộ. Cha tỷ biết tin, liền vu hãm lại bọn họ mưu phản, trảm tất cả bọn họ, nhốt ngục, lưu đầy, cuối cùng lan đến mấy nghìn người. Liễu Văn Bạch không họ phải Liễu, mà là họ Phùng, là công tử năm đó chết trong ‘Phản loạn Thiếu Dương’ - Phùng Thư Văn. Hắn biết mẹ muội thích xem diễn, liền giả thành con hát đến nhà muội hát hí khúc, muốn tìm thời cơ giết cha muội báo thù. Nhưng sau đó bởi vì muội, hắn dao động, hai người vốn đã có một mối thù giết cha, hắn không muốn giữa hai người lại thêm một mối thù giết cha nữa, như vậy.....” Cầu Mộ Quân không nói thêm gì nữa, đau lòng nhắm hai mắt lại.

Mặt Thích Vi lập tức trắng bệch. Lâm bẩm nói:“Ngươi nói cha ta giết cả nhà hắn, ngươi nói ta là con gái kẻ thù giết cha hắn? Không! Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta! Không thể nào! Không thể nào.....”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Gặp

Mặt Thích Vi lập tức trắng bệch. Lâm bẩm nói:“Ngươi nói cha ta giết cả nhà hắn, ngươi nói ta là con gái kẻ thù giết cha hắn? Không! Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta! Không thể nào! Không thể nào.....”

“Nhưng sự thật chính là như thế, thù giết cha thì sao, hắn vẫn yêu muội, vẫn muốn được ở bên muội. Nhưng nếu muội lại giết huynh đệ duy nhất của hắn, bằng hữu duy nhất hắn có thể tin nhiệm, muội bảo hắn lấy đầu ra dừng khí dảm yêu muội, lấy đầu ra dừng khí hi vọng về tương lai của hai người? Thế hệ trước đã sai lầm, vốn không muốn các ngươi cũng dẫm vào vết xe đổ đó. Muội nỡ để người mình yêu tuyệt vọng, làm cho tình yêu của mình bị thù hận chôn vùi sao?”

Nước mắt trong mắt Thích Vi không ngừng chảy ra, ngập người.

Cầu Mộ Quân biết nàng đoán đúng rồi, còn nói thêm:“Nói ra những chuyện Liễu Văn Bạch không muốn cho muội biết không phải muốn muội quên đi thù hận, mà muốn muội cho mình cùng Liễu Văn Bạch một cơ hội.”

Nàng đi đến phía sau Thích Vi, cõi dây thừng cho nàng nói:“Người nhà Thích gia chết như thế nào, muội có thể tự mình đi điều tra, điều tra rõ chân tướng lại đến cũng không muộn. Tỷ chỉ muốn khuyên muội, không nên tùy tiện trở thành kẻ thù của Liễu Văn Bạch, đến lúc đó muốn quay lại cũng không được.”

Thích Vi đứng yên ngập người trong chốc lát, chậm rãi bước ra ngoài.

Lúc trời sắp tối, hạ nhân Cầu Mộ Quân phái đi thăm dò tin tức đã trở lại bẩm báo:“Phu nhân, sau khi Cầu Vĩ cùng Thích Sóc Ly tạo phản thất bại Hoàng Thượng liền băng hà. Sau đó lão gia đưa ra thánh chỉ lập Nhị hoàng tử làm Thái tử, chờ sau khi Nhị hoàng tử trở về kinh thành Hoàng Thượng sẽ được đưa tang hạ táng. Còn Cầu phu nhân, lão gia đã đưa bà vào Đại Lý tự. Thích phủ bị xét nhà, những người khác trong Thích phủ đều bị biếm làm thư dân.”

Nhốt vào Đại Lý tự?

Cầu Mộ Quân suy nghĩ, liền hiểu ra dụng ý của Đoàn Chính Trung.

Đại Lý tự là nơi người bình thường muốn cũng không thể đi vào, nhốt tại nơi đó ngược lại là an toàn nhất, chờ Nhị hoàng tử thuận lợi đăng cơ lại thả ra. Cho nên, nàng không cần lo lắng cho an nguy của mẹ.

Nhưng bây giờ, Đoàn Chính Trung đã xảy ra chuyện, triều đình làm sao bây giờ? Tam hoàng tử, Lê phi những người đó sao có thể an phận đợi Nhị hoàng tử trở về? Còn nữa, nếu nàng là Tam hoàng tử, nàng sẽ làm gì?

Nếu Nhị hoàng tử vĩnh viễn không trở về, nếu người giữ đại quyền trong triều đình một lòng ủng hộ Nhị hoàng tử cũng chết, vậy Tam hoàng tử hắn không phải có thể làm Hoàng Thượng rồi sao?

Nếu nàng là Tam hoàng tử, vậy lúc này nàng nhất định sẽ phái người ám sát Nhị hoàng tử đang trên đường hồi cung, lại thừa dịp Đoàn Chính Trung trọng thương ra sức ngoại trừ hắn, vậy trở ngại lớn nhất sẽ không còn? Còn có cha nàng - Cầu Vĩ, hắn chạy thoát, sau khi chạy thoát sẽ làm gì?

Theo tin tức của Đoàn Chính Trung, sau lưng Lê phi hình như còn một thế lực khác, nàng ta dường như cũng chỉ làm việc cho người khác, kẻ đứng sau lưng mọi chuyện này là ai?

Còn có một số việc nàng không rõ, Thích Sóc Ly quản vua giết cha là vì nữ nhân, còn cha là vì cái gì?

Quyền thế? Danh lợi?

Rốt cuộc Thích Sóc Ly hứa hẹn cho hấn cái gì, khiến cho hấn có thể giết cả Thái tử lẫn con gái ruột?

Vương gia? Cứu thiên tuế? Hấn đã làm tới Hầu gia, còn có chuyện gì có thể khiến cho hấn dứt khoát vứt bỏ nhiều như vậy?

Đề đầu, cảm thấy thái dương nhói đau .

Lúc này, hạ nhân nói:“Phu nhân, còn có Linh Lan, quân gia hạ lệnh điều tra nàng, người định.....”

Nàng suýt đã quên mất Linh Lan.

“Trước nhất lại, vài ngày nữa ta sẽ đi xem. Bảo quân gia cũng tìm người chiếu cố chỗ đó.”

“Dạ, phu nhân.”

Sau khi hạ nhân rời đi, nàng liền đi vào phòng dựa vào trên người Đoàn Chính Trung.

Vuốt ve mặt hấn, nàng vô lực nói:“Phu quân, ta cảm thấy chung quanh đầy nguy hiểm. Có lẽ bọn Tam hoàng tử lúc nào cũng có thể phái người đến, có lẽ bọn họ đã giết Nhị hoàng tử. Cũng không biết khi nào thì cha lại trở về. Ta không nghĩ ra được cách nào cả, thế này cũng không được, thế kia cũng không được, chàng nói nên làm gì bây giờ? Nên làm thế nào bây giờ!”

Đoàn Chính Trung vẫn ngủ không hề đáp lời nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn.

“Phu quân, chàng tỉnh lại được không? Chàng dạy ta nên làm thế nào.....”

Đoàn Chính Trung vẫn nhắm chặt mắt như cũ.

Nàng rốt cục vẫn nhịn không được, khóc lên.

Đêm đến nàng nằm ở bên cạnh hấn, ôm hấn nhắm mắt lại, mệt mỏi ngủ.

Nửa đêm nàng đột nhiên tỉnh lại. Vừa mở mắt đã lập tức tỉnh táo, ngồi bật dậy.

Ngoài cửa có người gọi:“Lão gia.”

Nàng nhìn Đoàn Chính Trung bên cạnh, hỏi:“Chuyện gì?”

Người bên ngoài nói:“Chuồng ngựa đột nhiên cháy .”

Cháy? Sao có thể đột nhiên cháy?

Nàng đứng dậy mặc quần áo, ra ngoài.

Chỉ là một đám lửa nhỏ, ngựa không bị thương, lửa cũng không lan ra xung quanh, không giống có người cố ý phóng hỏa Đoàn phủ.

Vì sao? Chẳng lẽ đám cháy này thực sự chỉ là ngoài ý muốn?

Đang nghĩ, có người nói:“Nơi đó có người!”

Cầu Mộ Quân nhìn lên, chỉ thấy một bóng trắng bay xẹt qua trên nóc nhà.

Thích Vi!

Phân phó hạ nhân xong nàng liền đi ra ngoài.

Nàng gặp được Thích Vi Ngay tại bên ngoài tường viện sau chuồng ngựa.

Đi đến trước mặt nàng, hai người nhìn nhau hồi lâu, Cầu Mộ Quân hỏi:“Lửa là muội đốt sao?”

Thích Vi nói:“Đoàn phủ canh phòng thực nghiêm ngặt, muội không xông vào được.”

Nàng chậm rãi nói:“Muội đã gặp đại tẩu, nàng nói, tất cả đều do đại ca của muội làm”

Cầu Mộ Quân thờ phào nhẹ nhõm, nói:“Như thế là tốt rồi.”

Thích Vi trầm mặc trong chốc lát, cúi đầu hỏi:“Hấn đi đâu?”

Cầu Mộ Quân nói:“Hắn nói đi tìm sư phụ hắn lấy thuốc giải.”

Nghe thấy còn có thuốc giải, Thích Vi thả lỏng một ít, hỏi:“Hắn đi, có dặn lại gì không?”

“Nếu muội muốn nghe suy nghĩ của hắn, chờ hắn về, từ từ mà hỏi hắn.”

Lại tiếp tục trầm mặc, Thích Vi hỏi: “Chuyện Đoàn Chính Trung bị thương người khác lập tức sẽ biết, đến lúc đó chỉ sợ Tam hoàng tử sẽ nhân cơ hội phái người tới giết hắn, đoạt lại đại quyền, bây giờ tỷ muốn làm gì?”

Cầu Mộ Quân suy sụp nói:“Tỷ không biết, tỷ vốn muốn tung tin ra ngoài rằng hắn đã chết, như vậy ít nhất có thể bảo đảm an toàn cho hắn. Nhưng hắn đột nhiên chết, Tam hoàng tử chắc chắn sẽ phái người đến tra xét? Bọn họ mà kiểm tra, sẽ bị phát hiện.”

Thích Vi nghĩ nghĩ, nói:“Nếu ...nếu Đoàn Chính Trung có thể giả chết lừa người khác, thì sẽ an toàn đúng không?”

“Giả chết? Giả chết như thế nào?”

Thích Vi việc nói:“Muội nhớ rõ trong bí phòng của Liễu Văn Bạch có một loại thuốc, ăn vào có thể ngừng hô hấp, tim cũng ngừng đập, nhưng không được lâu, công hiệu chỉ có vài ngày.”

“Vài ngày, vài ngày là đủ rồi, thuốc kia ở nơi nào?”

Thích Vi nói:“Ồ chỗ hắn nhốt muội, bây giờ muội đưa tỷ đi.”

“Được!”

Nói xong, Thích Vi liền đưa Cầu Mộ Quân đến Lan Cầm phòng.

Hai người len lén vào Văn Bạch cư, Thích Vi ấn vào cơ quan, đẩy ra một cái bàn trang điểm thật to, kéo Cầu Mộ Quân vào bí thất.

Đi qua một thông đạo, hai người vào một phòng nhỏ bầy đầy chai chai lọ lọ.

Thích Vi nhìn nhìn, cầm lấy một cái bình nói:“Chính là lọ thuốc này, uống vào có thể giả chết.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Kẻ đứng đằng sau

Thích Vi nhìn nhìn, cầm lấy một cái bình nói:“Chính là lọ thuốc này, uống vào có thể giả chết.”

“Vậy giả chết rồi làm thế nào để tỉnh lại?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Thích Vi lại cầm lấy một cái bình bên cạnh, nói: “Bình này là thuốc giải, sau ba ngày mới có hiệu quả.”

Cầu Mộ Quân cầm hai bình thuốc, vui vẻ nói:“Cảm ơn muội, Vi Vi!”

Thích Vi cúi đầu nhỏ giọng nói: “Là do muội làm hắn bị thương.”

Cầu Mộ Quân nhìn nàng một chút, hỏi:“Vi Vi, có thể giúp tỷ một việc không?”

“Được, tỷ nói đi.”

“Giúp tỷ tìm một thi thể.”

Hai người ra khỏi Lan Cầm phòng, đến trước cửa Đoàn phủ, Cầu Mộ Quân nói:“Đúng rồi, Vi Vi, về sau nếu muội muốn tìm tỷ, hãy thả bỏ câu đưa tin đến thư phòng Đoàn phủ, không cần viết gì cả, tỷ nhìn thấy sẽ biết. Sau đó đến nhà gian chữ Thiên thứ hai quán trà Thảm Nhã, mở cơ quan trong ngăn kéo ra, đến bí thất, tỷ sẽ vào trong đó tìm muội.”

“Được, muội nhớ rồi.” Thích Vi nói:“Muội ở ngõ nhỏ thành nam, cùng mẹ và đại tẩu.”

Nói xong, Thích Vi rời đi, Cầu Mộ Quân vào Đoàn phủ.

Đi vào phòng, Cầu Mộ Quân nhìn bình thuốc chần chờ một chút, mới hạ quyết tâm cho Đoàn Chính Trung uống.

Đợi một lát, đi dò hơi thở của hắn, quả nhiên không còn thở.

Nghe tim, cũng không còn tiếng tim đập.

Tuy rằng biết là giả, nhưng hắn ở trong trạng thái như vậy vẫn làm cho nàng hoảng sợ.

Đập xong lửa trong viện, bọn hạ nhân rốt cục có thể yên tâm đi nghỉ ngơi trong chốc lát. Không ngờ đang đêm yên tĩnh, nha hoàn đứng ở ngoài cửa đột nhiên nghe được một tiếng thét thất thanh.

“Lão gia! Lão gia!”

Cửa đột nhiên bị mở ra, Cầu Mộ Quân vội vã lao tới nói: “Nhanh đi gọi đại phu, mau lên!”

Nói xong, lại trở về ôm Đoàn Chính Trung khóc òa lên.

Đại phu đến, chẩn đoán xong, liền nói với Cầu Mộ Quân: “Đoàn phu nhân, Đoàn tổng quản đã tắt thở, phu nhân hãy nén bi thương.”

“Không, không thể nào, không thể nào……” Cầu Mộ Quân ôm chặt lấy hắn, nghẹn ngào nói không ra lời.

Hồi lâu, nàng mới đột nhiên ngẩng đầu lớn tiếng hỏi: “Ai? Ai đã tiến vào? Vừa rồi có ai tiến vào?”

Hạ nhân trong phủ đều cúi đầu, không nói một câu.

“Thích Vi, nhất định là Thích Vi! Vì sao vì sao……”

Nàng vẫn ôm Đoàn Chính Trung không buông, viên mắt đã ẩm ướt.

Đoàn Chính Trung đã nói, một việc nếu đã muốn lừa gạt người khác, đầu tiên phải lừa được chính mình, bản thân mình cũng phải tin đó là thật.

Đến nửa đêm, quân gia rốt cục khuyên nhủ: “Phu nhân, giúp lão gia thay quần áo, nếu không lát nữa sẽ không thể thay được.”

Nghe thấy lời quân gia, lúc này nàng mới cảm giác được thân thể Đoàn Chính Trung hình như đang dần dần lạnh đi.

Là công hiệu của thuốc quá tốt, hay là xảy ra chuyện?

Nhìn Đoàn Chính Trung không thở, tim không đập, thậm chí ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng từ từ giảm xuống, nàng hận không thể nhanh chóng đem thuốc giải cho hắn, sợ hắn thật sự sẽ không tỉnh lại nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, nàng vẫn dựa vào người hắn giống như không nghe được lời của quân gia.

Quân gia không có cách nào chỉ có thể cho người kéo nàng ra, Cầu Mộ Quân lập tức ôm chặt lấy Đoàn Chính Trung, khóc nói: “Đề ta thay, ta giúp hắn thay……”

Đoàn Chính Trung không có thân nhân, hắn vừa chết, thụ đảo hồ tôn tán*, ngay cả người đến phúng viếng cũng không nhiều. Cầu Mộ Quân thì ngăn người, quân gia chủ trì tất cả mọi việc lớn nhỏ, ngày thứ ba thì hạ táng.

(*) *Thụ đảo hồ tôn tán*: cây đổ bầy khi tan, giống với tan dần xẻ nghệ.

Đêm đó, chờ đến tận khuya, Cầu Mộ Quân cuống quýt chạy đến bí thất dưới giường. Khi chạm vào Đoàn Chính Trung, thấy thân thể hắn đã dần ấm lại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thuốc của Liễu Ván Bạch quả nhiên là thật, hắn thật sự sống lại.

Nàng chỉ hy vọng từ nay về sau có thể bình an đợi Liễu Ván Bạch trở về, chỉ cần hắn trở về, chỉ cần hắn có cách cứu Đoàn Chính Trung, tất cả đều tốt đẹp.

Sau khi hạ táng Đoàn Chính Trung, quả nhiên không ngoài dự kiến, trong *cung* đã phát sinh *chính biến*. Tam hoàng tử phế hoàng hậu, công bố Nhị hoàng tử đã chết trên đường hồi kinh, tự mình mặc hoàng bào làm hoàng đế.

Không ngờ ngắn ngủn năm ngày sau, Cầu Vĩ và Tuyên Uy tướng quân cùng Lê phi trong cung, nội ứng ngoại hợp, giết Tam hoàng tử còn chưa ngồi ổn trên ngôi hoàng đế, lập Cửu hoàng tử làm hoàng đế.

Cầu Vĩ từ Hào gia trở thành Hiền vương, Tuyên Uy tướng quân cũng làm Phụ quốc đại tướng quân.

Trong cung Thái Hậu, Hiền vương Cầu Vĩ chậm rãi đi vào, xoay người nói: “Thần Cầu Vĩ thỉnh an Thái Hậu.”

Lệ phi đoan trang ngồi trên tháp khắc hoa, nhìn thực đơn ngự phòng đưa tới cho tiểu Hoàng Thượng, tùy ý nói với người chung quanh: “Ta cùng Hiền vương có chuyện quan trọng cần thương lượng, tất cả các người lui xuống đi.”

“Dạ, Thái Hậu.” Cung nữ cúi người, rồi đi.

Chờ tất cả cung nữ đều rời khỏi tầm cung, Lệ phi lập tức từ trên tháp đứng dậy, vọt tới trước mặt Cầu Vĩ, ôm lấy hắn.

“Vĩ.....” Gần như là ngay lập tức, Lệ phi ở trong lòng hắn khóc nức nở

“Sao lại khóc?” Cầu Vĩ vuốt ve mái tóc của nàng nhẹ giọng nói.

“Ta chờ ngày này đã rất lâu, thậm chí đã tuyệt vọng. Vĩ, ta rất nhớ chàng, mỗi ngày đều nhớ, mỗi ngày đều day vò tự hỏi tất cả là thật sao? Vĩ, chúng ta thật sự được ở bên nhau sao?” Lệ phi nhịn không được vuốt mặt hắn, trong mắt chảy xuống hai hàng lệ.

Cầu Vĩ ôm nàng vào lòng, nói: “Là thật, đương nhiên là thật, con của chúng ta làm Hoàng Thượng, chúng ta cũng không cần sợ ai, cũng không cần sợ bất cứ thứ gì nữa.”

“Ta chỉ cần chàng, chỉ cần có thể nhìn thấy chàng, có thể ở bên chàng là được. Chín năm trước, nó đã trở thành nguyện vọng duy nhất của ta. Không ngờ ta thật sự có thể đợi đến ngày này.”

“Bây giờ thì tốt rồi, tất cả đều tốt rồi. Cảm nhi, ta không bao giờ để nàng chịu khổ nữa, không bao giờ rời khỏi nàng nữa.” Cầu Vĩ nói xong, hôn lên môi nàng.

Nước mắt theo khuôn mặt tinh xảo của nàng chảy xuống, nàng nhắm mắt lại, để Cầu Vĩ hôn nàng, cởi quần áo của nàng, ôm nàng đến trên tháp mềm mại.

Hắn vừa hôn lên cơ thể nàng, vừa cởi quần áo của mình, sau đó chậm rãi tách hai chân của nàng ra.

Lúc sắp sửa tiến vào, nàng đột nhiên khóc đầy hắn ra, rớt vào góc tường khóc rống lên.

Cầu Vĩ vội đi qua, ôm lấy nàng hỏi: “Làm sao vậy? Cảm nhi?”

Lệ phi ôm thân mình, đau lòng nói: “Vĩ, ta không bao là Cảm nhi chín năm trước đây nữa. Ta bị Hoàng Thượng thị tẩm, cũng dùng thân thể mình lấy lòng Thích Sóc Ly, ta rất bẩn rất bẩn.....”

Cầu Vĩ ôm chặt nàng vào trong ngực nói: “Cảm nhi, nàng muốn làm cho ta khó chịu sao? Lúc trước nàng không chịu vào cung, còn muốn tự sát, là ta ngăn cản nàng, là ta khuyên nàng phải sống chờ đợi. Nàng cùng Thích Sóc Ly, cũng là ta khuyên nàng. Mỗi khi nhớ tới điều này tim ta như bị đao cắt, là ta đưa ra chủ ý khiến nàng chịu khổ.”

Lệ phi thấy hắn khổ sở, vội ngừng đầu lên nói: “Không, nếu không có Thích Sóc Ly, Thích Tĩnh sao có thể chết dễ dàng như vậy, triều đình làm sao có thể loạn thành như vậy. Nếu không có cách của chàng, chúng ta căn bản sẽ không có cơ hội ở bên nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Nam nhân cuồng vọng

Hắn vuốt ve mặt của nàng nói: “Ở trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là thuần khiết nhất, vĩnh viễn là Cảm nhi của ta.”

Nàng nhẹ nhàng cười, cúi đầu lau đi hai hàng lệ.

Cầu Vĩ hôn tới nước mắt trong mắt nàng, đẩy nàng nằm xuống, cúi đầu hôn đến giữa hai chân nàng.

“Không!” Nàng đứng dậy đẩy hắn ra, quỳ đến dưới thân hắn, đổi giọng nói: “Đề ta.” Nói xong, cúi đầu ngậm lấy.

Cầu Mộ Quân đang ngồi bên cửa sổ, tính số ngày Liễu Ván Bạch rời đi, đang lo lắng cho Đoàn Chính Trung, hạ nhân đột nhiên đến bẩm báo: “Phu nhân, không tốt, Hoàng thượng hạ chỉ nói lão gia lúc còn sống tội ác tày trời, để Hiền vương dẫn người đi quật mộ tiên thi lão gia!”

“Cái gì?” Cầu Mộ Quân lập tức đứng dậy nói: “Người nghe tin này từ đâu?”

“Là thật, Hiền vương đã mang theo người về phía mộ lão gia!” Hạ nhân nói.

Cầu Mộ Quân vội chạy ra ngoài.

Nàng thực ngạc nhiên, thực ngạc nhiên! Nàng sao có thể nghĩ chỉ cần lừa mọi người rồi hạ táng là ổn! Tam hoàng tử trước lúc nhập liệm đã phái người kiểm tra thi thể Đoàn Chính Trung, nhưng Cầu Mộ Vi thì chưa, hẳn nhất định sẽ nghi ngờ, nhất định sẽ muốn điều tra rõ ràng!

Cho nên hẳn liền tìm cách quật mộ, bên ngoài nói là tiền thi, thật ra là ngầm kiểm tra thân phận thi thể.

Nàng biết những người khám nghiệm tử thi đều có rất nhiều phương pháp khám nghiệm tử thi, cho dù thi thể đã hư thối chỉ còn xương cốt cũng có thể dùng phương pháp đặc thù kiểm nghiệm ra tuổi của người chết, từng trải qua cái gì, chịu qua vết thương như thế nào. Cho dù Thích Vi tìm được thi thể có thân hình rất giống Đoàn Chính Trung, nhưng chung quy cũng không phải thật, nhất định sẽ bị tra ra.

Nàng không kịp chuẩn bị, cũng không kịp nghĩ cách!

Nếu là Đoàn Chính Trung, hẳn nhất định sẽ nghĩ đến, nhất định sẽ có chuẩn bị.

Cầu Mộ Quân sốt ruột chạy về phía mộ Đoàn Chính Trung, chỉ muốn tận lực giấu giếm.

Chờ nàng đuổi đến nơi, mộ Đoàn Chính Trung đã bị quật mở, Cầu Mộ Vi vừa sai người mở quan tài.

“Không!” Cầu Mộ Quân lao vào trong mộ, che chở quan tài khóc nói: “Không được động đến mộ phụ quân ta, không được động vào chàng……”

“Người đâu, kéo nàng ra!” Cầu Mộ Vi lập tức nói.

Người bên cạnh hẳn lập tức đi đến bên mộ kéo nàng ra, Cầu Mộ Quân liều mạng tránh bọn họ, nằm vào quan tài, ôm lấy thi thể trong quan tài khóc nói: “Không được động vào, các người không được động vào chàng, cha, rốt cuộc Chính Trung đã đắc tội gì với người, ngay cả thi thể hẳn người cũng không buông tha, người giết ta đi, cũng giết luôn ta đi!”

Thi thể đã hạ táng hơn nửa tháng, sớm đã bắt đầu hư thối, xa xa đã tản ra mùi tanh tưởi, trên mặt đều là những nốt màu xanh xanh, làn da đã bắt đầu phình lên nổi bóng.

Cầu Mộ Quân ôm thi thể, tựa như ôm người còn sống, trên khuôn mặt trắng nõn dính toàn dị vật xanh xanh trắng mịn cọ ra từ trên mặt thi thể.

Mọi người xung quanh mộ phần bị nàng dọa đến ngây người, có người chết lặng nhìn về phía Cầu Mộ Vi, trong mắt mang theo đồng tình cùng sợ hãi nhìn Cầu Mộ Quân che chở thi thể hư thối trong quan tài.

Dù thế nào bọn họ cũng không ngờ, Cầu Mộ Quân lại yêu thái giám như Đoàn Chính Trung này đến vậy, lại có thể làm ra chuyện chỉ sợ ngay cả vợ chồng yêu nhau cũng khó có thể làm.

Thì ra Cầu Mộ Quân cùng Đoàn Chính Trung là một đôi vợ chồng ân ái, Cầu Mộ Quân vẫn là con gái Hiền vương, Đoàn Chính Trung là con rể hẳn, dù cho trước lúc bọn họ có bất hòa, nhưng Đoàn Chính Trung đã chết, đối mặt với con gái, con rể mình, Hiền vương sao có thể xuống tay được?

Mọi người thấy tình cảnh trước mắt, đều thôn thức vì hai người trong mộ kia.

Cầu Mộ Vi dù sao cũng là văn nhân sinh ra, không khỏi coi trọng mặt mũi, cảnh tượng như bây giờ, hẳn cũng có chút khó xuống tay, lại nhìn bộ dáng Cầu Mộ Quân, thật sự là ngoại trừ Đoàn Chính Trung, nếu trong mộ là người khác nói cũng không có người tin.

Đang do dự, có người vội vàng giục ngựa đến, nói một câu bên tai Cầu Mộ Vi, sắc mặt Cầu Mộ Vi đại biến, vội vàng nói: “Lưu hai người lại ở đây lấp mộ, những người còn lại đi theo ta!” Nói xong, liền cưỡi ngựa mang theo mọi người rời đi.

Cầu Mộ Quân còn ôm thi thể khóc, hai người ở lại hết khuyên lại kéo nàng lên, đóng quan tài, lấp đất liền rời đi.

Cầu Mộ Quân ngồi trước bia mộ khóc hồi lâu, mới chậm rãi đứng dậy thất thần rời đi.

Nàng biết, nhất định là Cầu Mộ Vi nghe được tin tức quan trọng mới rời đi, bằng không hẳn cũng không dễ dàng buông tha thi thể này như vậy, nhưng rốt cuộc là hẳn nghe được tin tức gì? Còn có cái gì so với sống chết của Đoàn Chính Trung quan trọng hơn?

Thất hồn lạc phách, thất tha thất thểu đi đến xa một rừng cây cách mộ không xa, thấy được một cái ao.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh ao, ngồi xuống, lấy khăn thấm nước, lau rửa dị vật dính trên người.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, cũng không chán ghét sót ruột giống như đang lau cái gì ghê tởm.

Trước khi lừa người khác phải lừa được chính mình, thật ra là một chuyện vô cùng thông khổ lại rất cần có nghị lực.

Nếu không phải Đoàn Chính Trung thật sự sống chết chưa rõ, nếu không phải nàng thật sự đau lòng vì hắn, khổ sở vì hắn, chỉ sợ nàng cũng không thể nào giả vờ giống như vậy.

Nàng nhìn bốn phía, nhẹ nhàng cởi quần áo, kéo xuống bả vai, lấy khăn lau gáy.

Lúc này, đột nhiên một trận gió lùa phía sau nàng, nàng vừa muốn quay đầu lại, một thanh chủy thủ đã đặt tại yết hầu nàng.

“Cởi quần áo ra!” Phía sau là giọng của một nam nhân.

Nàng cá kinh, hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Nam nhân phía sau nói: “Yên tâm, ta không cần thân thể của ngươi, ngươi cởi quần áo, nhảy vào trong nước tắm rửa là được.”

Lúc này nàng mơ hồ nghe được tiếng vó ngựa.

“Nhanh!” Nam nhân lớn tiếng nói, trong giọng nói thêm một phần vội vàng, chủy thủ trong tay lại kề sát vào cổ của nàng thêm một tấc.

Cầm thấy, hình như hắn đang vội vã trốn tránh cái gì.

Nàng chậm rãi nói: “Bây giờ trời đã rất lạnh, không ai tắm rửa ở đây cả.”

“Ngươi.....”

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Cầu Vĩ mang theo người đuổi tới gần ao, nhìn thấy Cầu Mộ Quân đã cởi chỉ còn cái yếm cùng tiết khô, nàng vội dùng quần áo quấn chặn thân thể, kinh hãi nhìn người tới.

Thị vệ vội quay mặt đi, Cầu Vĩ cũng hơi nghiêng đầu, nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Cầu Mộ Quân nói: “Người cũng muốn bắt cả ta sao?”

Cầu Vĩ nhìn bốn phía, nói: “Lục soát xung quanh!” Nói xong, những người cưỡi ngựa phía sau hắn vòng ra xung quanh vài vòng, lại e ngại con gái Hiền vương không mặc quần áo, cũng không tới gần, nhìn mặt ao trụi lủi không có lấy một cọng cỏ, đáp lời nói: “Hiền vương, không tìm thấy.”

Cầu Vĩ chỉ rừng cây, nói: “Đuổi đến bên kia!”

Nói xong, một đám người liền giục ngựa về phía rừng cây bên kia.

Tiếng vó ngựa đi xa, nam nhân từ trong nước ló đầu ra, há mồm thở dốc nói: “Nghẹn chết ta, lạnh chết ta!”

“Quay mặt đi!” Cầu Mộ Quân lập tức nói.

Nam nhân ngoan ngoãn xoay người sang chỗ khác, nói: “Dạng nữ nhân nào mà bản công tử chưa thấy qua, có thể để bản công tử nhìn, là phúc khí của ngươi.”

Cầu Mộ Quân liếc trắng mắt, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Nam nhân run run đi lên bờ, thân hình to cao, làn da màu đồng cổ, khuôn mặt tuấn mỹ lại mang theo vài phần uy nghiêm. Khuôn mặt như vậy làm cho người ta không dám nhìn gần, giống như có một loại hơi thở vương giả trời sinh.

Cầu Mộ Quân nhìn hắn hồi lâu, hỏi: “Ngươi là ai, vì sao lại bị Hiền vương lòng bắt?”

Nam nhân đi lên bờ, nâng cằm nàng lên nói: “Nữ nhân, không nên hỏi nhiều, rất tò mò sẽ khiến mình mất mạng lúc nào không biết.”

Cầu Mộ Quân gạt tay hắn, nói: “Vừa nãy, hình như ngươi càng gặp nguy hiểm hơn so với ta.”

Nam nhân nhìn nàng tìm tòi nghiên cứu một chút, nói: “Ngươi hình như không sợ ta, cũng không sợ bọn Cầu Vĩ, từ đầu đến cuối ngươi vẫn rất bình tĩnh, vì sao?”

“Kẻ chạy trốn hoạn nạn như ngươi, vì sao ta phải sợ?” Cầu Mộ Quân thân nhiên nói.

“Chạy trốn hoạn nạn? Ngươi... nữ nhân này... dám nói bản công tử là kẻ chạy trốn hoạn nạn?” Nam nhân tức giận nói, lại nâng cằm của nàng lên.

Nàng lại gạt tay hắn ra, lạnh lùng nói: “Ngươi nếu không tôn trọng ta, ta liền gọi Hiền vương lại đây.”

“Nữ nhân, ngươi sẽ không sợ ta giết ngươi sao?” Nam nhân nhìn nàng, mỉm cười nói.

Nàng cũng cười nói: “Ngươi sẽ không.”

“Vì sao?” Hấn nghi hoặc nói.

“Thứ nhất, ngươi bây giờ đang lẩn trốn, có thể bớt chuyện đối với ngươi có lợi. Thứ hai, ngươi không phải quân tử, nhưng cũng không tính là kẻ tiểu nhân, còn thực kiêu ngạo, hấn là sẽ không cho phép mình giết chết một thiếu nữ từ dùng trong sạch của nàng cứu ngươi một mạng đúng không?” Cầu Mộ Quân chậm rãi nói.

Nam nhân lại nhìn chằm chằm nàng xem trong chốc lát, nói:“Ngươi rất thú vị, tướng mạo đáng người cũng khá, ta thích ngươi, không bằng ngươi làm nô tỳ của ta đi, hoặc là thiếp thất cũng được, thuận tiện.....” Hấn cười nói:“Ta còn có thể phụ trách với ‘Trong sạch’ của ngươi.”

Cầu Mộ Quân nhìn hấn, nghĩ một người bị Cầu Vĩ lòng bắt như vậy, nhìn qua xuất thân cao quý, còn kiêu ngạo có chút tự đại cuồng vọng rốt cuộc là ai.

Lơ đãng cúi đầu, đột nhiên thấy giày của quân đội dưới chân hấn.

Quần áo vải thô bình dân, lại đi giày quân đội?

“Nhị hoàng tử?” Nàng nhìn hấn hồ nghi hỏi thử.

Theo đồn đãi Nhị hoàng tử văn thao vũ lược. Hai năm trước hấn bị phái đi trấn thủ biên cương, trước khi Hoàng Thượng băng hà đã trở về kinh thành, không phải hấn đã sớm đến kinh thành rồi sao?

Nam nhân sừng sốt, biến sắc, lập tức đem chủy thủ chỉ vào nàng nói:“Ngươi là ai?”

Thì ra hấn thật sự là Nhị hoàng tử.

Cầu Mộ Quân đẩy chủy thủ của hấn, nói:“Thì ra ngài còn chưa chết. Bây giờ Cửu hoàng tử làm hoàng đế, Cầu Vĩ đã khống chế triều đình, chi sợ là ngài khó có thể tới gần hoàng cung.”

Nhị hoàng tử lạnh giọng nói:“Nói, ngươi là ai?”

“Phu nhân của Đoàn Chính Trung.” Cầu Mộ Quân nói.

“Phu nhân của Đoàn Chính Trung? Hấn sao có thể có phu nhân?” Nhị hoàng tử không tin hỏi.

Cầu Mộ Quân nói:“Nhị hoàng tử, ngài rời khỏi kinh đã hơn hai năm, năm nay ta mới gả cho Đoàn Chính Trung, ngài đương nhiên không biết ta.”

Nhị hoàng tử đánh giá nàng hồi lâu, mới nói nói:“Đoàn Chính Trung, hấn sao có thể cưới vợ?”

“Ta đắc tội tiên hoàng, cũng chính là phụ hoàng ngài, cho nên phụ hoàng ngài liền từ hôn ta gả cho thái giám tổng quản.” Cầu Mộ Quân nói.

Nhị hoàng tử vẫn nhìn nàng không nói lời nào, dường như muốn nhìn xem nàng nói là thật hay giả.

Nàng mặc kệ hấn, hỏi:“Nhị hoàng tử sao lại lẻ loi một mình như vậy, bên người không có tùy tùng sao?”

Hấn nói:“Tất cả đã chết, chúng ta bị đuổi giết cho đến tận kinh thành.”

Không cần hấn nói, Cầu Mộ Quân cũng có thể tưởng tượng trên đường hấn chịu bao nhiêu khổ, không ít lần vào sinh ra tử. Lẽ ra, hấn chỉ cần trở lại hoàng cung, tất cả liên binh an, nhưng bây giờ Đoàn Chính Trung xảy ra chuyện, đại quyền đã đổi, hấn đã trở thành người Cầu Vĩ cần giải quyết nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Nhị hoàng tử

Nàng hỏi:“Nhị hoàng tử có tính toán gì không?”.

Hấn nhìn nàng, nói:“Ngươi nói cho ta biết, Đoàn Chính Trung thật sự đã chết rồi sao?”

Cầu Mộ Quân hiểu, hấn xuất hiện chỗ này hấn không phải ngoài ý muốn. Có lẽ cũng giống Cầu Vĩ, đến điều tra xem mộ Đoàn Chính Trung là thật hay giả, chẳng qua không cần thận bị người phát hiện. Lúc Cầu Vĩ nghe xong lời thuộc hạ đột nhiên sốt ruột rồi đi, hấn đúng là lúc biết được tung tích của hấn, liền đuổi theo hấn. Hấn trốn đi không ngờ gặp được nàng.

“Đúng, bị Cầu Vĩ, còn có người Thích gia hại chết.” Nàng đáp lại.

Nhị hoàng tử im lặng, mày hơi nhíu lại.

Cầu Mộ Quân nói: “Nhị hoàng tử nay ngài đang ở trong hiểm cảnh, việc cấp bách trước mắt là đảm bảo an toàn cho ngài, ngài có bằng lòng trốn vào bí thất của phu quân ta trước, sau đó lại bàn bạc kỹ hơn không?”

Nhị hoàng tử nhìn nàng, không nói một câu.

Nàng còn nói: “Ta tên Cầu Mộ Quân, là phu nhân của Đoàn Chính Trung, cũng là con gái Cầu Vĩ. Phu quân lúc còn sống vốn muốn phò tá ngài lên ngôi vị hoàng đế, cho nên ta cũng sẽ giúp ngài. Nếu ngài tin ta, hãy lên đến nhà gian chữ Thiên thứ hai trong ‘quán trà Thẩm Nhã’, mở ngăn kéo ở bàn, ấn vào cơ quan ở đó sau đó vào bí thất phía dưới chờ ta. Nếu ngài không tin, cứ tùy ý bỏ chạy.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Nhị hoàng tử nhìn bóng dáng của nàng, chờ nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, mới rời khỏi ao nhỏ.

Cầu Mộ Quân trở lại Đoàn phủ, mang theo cặp lồng đựng com cùng đồ ăn đi vào bí thất.

Đầu tiên là đến xem Đoàn Chính Trung, sau đó mới đi về chỗ sâu trong bí thất.

Nhị hoàng tử quả nhiên đến đây, nhân nhả ngồi ở bên cạnh bàn.

Cầu Mộ Quân không nói hai lời, cầm hộp thức ăn trong tay đặt lên bàn, lần lượt bày đồ ăn bên trong ra.

Nhị hoàng tử cũng không hỏi nhiều, bưng bát lên bắt đầu ăn. Hắn xuất thân hoàng gia, cử chỉ vốn nên tao nhã rộng lượng nhưng tốc độ ăn com lúc này cũng rất nhanh.

Ăn xong, hắn buông bát đĩa, nói: “Ngươi biết ta sẽ đến?”

Nàng thu bát đĩa, trả lời: “Đương nhiên, ngài đã đi vào ngõ cụt, còn có nơi nào có thể đi sao?”

Nhị hoàng tử híp mắt nói: “Nữ nhân, không nên dùng từ bừa bãi. Mấy từ như ‘kẻ chạy trốn hoạn nạn’, hay ‘cùng đường bí lối’, ngươi là người đầu tiên dám dùng trên người ta.”

“Được, về sau ta sẽ cố gắng dùng từ ca ngợi.” Cầu Mộ Quân nói.

Nhị hoàng tử hỏi: “Nếu ngươi là con gái Cầu Vĩ, vì sao lại đứng cùng phe với Đoàn Chính Trung?”

“Hắn là phu quân ta, vì sao ta lại không cùng phe với hắn?” Nàng hỏi ngược lại.

Hắn lại hỏi: “Ta hỏi lại ngươi, hắn thật sự đã chết sao?”

Cầu Mộ Quân nhắm mắt lại, bi thống nói: “Ta ôm hắn, cảm thấy thân thể hắn dần dần lạnh như băng, trở nên cứng ngắt, tận mắt nhìn hắn bị dẽ vào quan tài, bị nhốt trong quan tài tối đen cô độc.... Vừa rồi, ta còn thấy thi thể hắn biến thành như vậy. ... Lúc trước hắn luôn ủng hộ ngài, nếu không bởi vì ta, hắn cũng sẽ không chết, ngài cũng không cần lưu lạc đến tận đây, cho nên, ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngài.”

Nhị hoàng tử nhìn nàng nói: “Ngươi không sợ ta, là do mấy ngày qua ngươi đã gặp phải quá nhiều trường hợp mạo hiểm, hay là bởi vì hắn đã đi rồi cho nên ngươi không thêm quan tâm đến sống chết nữa?”

“Nhị hoàng tử, ngài là người hắn coi trọng, là người hắn muốn giúp, ta đương nhiên sẽ không sợ ngài.”

“Ngươi gọi tên của ta đi.” Nhị hoàng tử nói.

Cầu Mộ Quân gật gù đầu, hỏi: “Là gì?”

“Hả?”

Nàng lại hỏi: “Ngài tên gì?”

“Ngươi không biết tên ta?” Nhị hoàng tử không thể tin nói.

“Ngài chưa nói.”

“Ta đường đường là Nhị hoàng tử, ngươi nhận ra ta nhưng lại không biết tên ta!”

Cầu Mộ Quân giận dữ nói: “Nhị hoàng tử, ta chỉ là phụ nhân bình thường, biết được ngài là ai đã không tồi rồi, sao có thể biết tên ngài?”

Nhị hoàng tử hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, bản hoàng tử liền nói cho ngươi, Phong Nam Diệp, chính là tên của bản hoàng tử, ta đặc biệt cho phép ngươi gọi ta Nam Diệp.”

Cầu Mộ Quân nói: “Ta gọi ngài là Phong công tử vậy.”

“Nữ nhân, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta là kẻ chạy trốn, không có khả năng ngồi lên ngôi vị hoàng đế?”

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu nói: “Không phải.”

“Vậy tại sao có cơ hội lôi kéo ta để tạo mối quan hệ ngươi lại không cần?” Phong Nam Diệp nói.

“Vi sao ta lại muốn lôi kéo ngài để tạo quan hệ? Ta và ngài không thân chẳng quen, gọi thẳng tên dường như không thích hợp lắm.”

“Được rồi, nữ nhân, nhóm tiểu thiếp của ta cũng thường xuyên dùng các loại cách hấp dẫn chú ý của ta, ta cũng coi như không thấy.” Phong Nam Diệp hừ nhẹ một tiếng.

“Ngài vẫn nên gọi ta là Đoàn phu nhân thì hơn.” Cầu Mộ Quân nói.

Phong Nam Diệp hít sâu một hơi nói: “Vậy Đoàn phu nhân, ngươi có thể đưa Thường đại nhân Thường Liên Lâm - Biệt giá (1) Thượng Châu đến gặp ta một lần được không?”

(1) Biệt giá (別駕) một chức quan giúp việc quan thứ sử, cũng như chức thông phán bây giờ.

Cầu Mộ Quân nói: “Phong công tử muốn liên hệ cùng những người thân tín trong kinh thành sao?”

Phong Nam Diệp gật đầu nói: “Phụ hoàng mất, Đoàn Chính Trung cũng đã chết, ta không biết chút gì về tình huống trong cung, vậy chỉ có thể liên hệ với người lúc trước ta cho rằng là người đáng tin. Nhưng hai năm nay ta không ở kinh thành, chỉ sợ vật đổi người thay, tất cả không còn giống như lúc trước.”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, nói: “Ngài đưa ta tín vật có thể chứng minh thân phận của ngài, ngài muốn tìm ai, ta giúp ngài tìm, muốn nói cái gì ta giúp ngài nói, ngài không nên lộ diện.”

Phong Nam Diệp lại nhìn nàng một lúc lâu sau, nói: “Thật ra ta cũng biết ta tự mình đi gặp người khác là rất mạo hiểm. Bây giờ, ta cũng tình nguyện tin ngươi. Nhưng, việc ngồi vị hoàng đế này, ngươi.....”

Cầu Mộ Quân nói: “Ta biết không nhiều lắm, ta ra mặt có lẽ kém hơn nhiều so với ngài tự mình ra mặt, nhưng ngài thể mạo hiểm, nhờ đâu có kẻ làm việc cho Cầu Mộ, ngài sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nhưng như vậy ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Phong Nam Diệp nhìn nàng nói.

“Có thể giúp phu quân ta, không phải tốt lắm sao?”

Ngạo khí trên mặt Phong Nam Diệp chậm rãi tản đi đôi chút, nhìn nàng thật lâu nói: “Nữ tử giống như ngươi, phụ hoàng ta hẳn là sẽ phong ngươi làm phi, sao có thể từ hôn cho ngươi cho kẻ khác?”

Cầu Mộ Quân nói: “Hôm nay phải đi tìm Thường đại nhân sao?”

Phong Nam Diệp gật đầu, lấy chủy thủ trên người ra nói: “Trong cuộc thi săn bắn ba năm trước ta đứng đầu, hoàng thượng đã ban cho ta thanh đao này trước mặt văn võ bá quan. Ngươi chỉ cần lấy thanh đao này ra, chỉ cần là người có mặt lúc ấy, đều biết là của ta.”

Cầu Mộ Quân nhận đao, gật gật đầu.

Nhìn năm hàng người xếp hàng trước mắt, nàng nói với quản gia: “Lão gia đã đi, ta không dùng được nhiều người như vậy, phát cho mỗi người gấp ba lương tháng, lại thưởng mỗi người mười lượng bạc, sau đó tất cả hãy rời đi. Nếu ngươi muốn ở lại thì ở lại, muốn đi thì cứ đi đi.”

Bây giờ nàng làm việc thay Nhị hoàng tử, hơi vô ý sẽ đưa tới họa sát thân, người chịu liên lụy càng ít càng tốt.

Quản gia cũng không nói nhiều, lập tức làm theo lời nàng. Cuối cùng, tất cả mọi người trở về sửa sang lại đồ đạc, quản gia đứng trước mặt nàng nói: “Để lại một đầu bếp, hai nha hoàn, còn có lão nô, mặt khác Linh Lan còn ở trong phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Theo ta tiến cung

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, nói: “Đưa ta đi gặp nàng.”

Linh Lan cũng không bị trời, chỉ nhốt tại một gian sương phòng đơn giản, liên tục nhốt hơn nửa tháng.

Lúc Cầu Mộ Quân vào cửa, nàng đang lấy bút chậm rãi viết cái gì, dường như đang luyện chữ. Thấy nàng đến, ngừng đầu lên.

Cầu Mộ Quân đi vào trong phòng, ngồi xuống trước mặt nàng, nhìn chữ của nàng, nói: “Ta đã cho người đi thăm dò về chuyện của ngươi trước lúc ngươi vào Đoàn phủ, ngươi là muội muội của Tiểu Nhụy, Tiểu Lôi, phải không?”

“Đúng.”

“Vào Đoàn phủ, là vì tỷ tỷ ngươi chết ở Đoàn phủ, cho nên mới đến điều tra rõ chân tướng phải không?”

“Đúng.” Tiểu Lôi lại đáp, buông bút xuống.

“Ngươi tra ra nguyên nhân tỷ tỷ chết chưa?”

“Ta không tra được, cũng mặc kệ là nguyên nhân, nhất định là Đoàn Chính Trung làm hại, chỉ cần hắn chết thì tốt rồi!” Cảm xúc của nàng đột nhiên có chút dao động, lại coi như bình tĩnh.

“Sao ngươi lại khẳng định là Đoàn Chính Trung làm hại?” Cầu Mộ Quân hỏi.

“Hắn không phải người tốt, tỷ tỷ của ta chết trong phủ của hắn, sao có thể không liên quan đến hắn?”

Cầu Mộ Quân nhìn nàng một lát, nói: “Ở trong phòng này mấy ngày nay, ngươi cũng bình tĩnh mấy ngày nay, ngươi có nghĩ tới nếu tỷ tỷ ngươi không phải Đoàn Chính Trung hại chết thì sao? Nếu Đoàn phủ xử tử ngươi thì sao? Nếu ngươi chết, gặp lại tỷ tỷ ngươi dưới kia, ngươi nói như thế nào?”

“Ngươi.....” Tiểu Lôi nói nói: “Dù sao Đoàn Chính Trung đáng chết !”

“Ngươi không phải trời, cũng không phải đất, sao ngươi có thể kết luận trên đời này ai đáng chết, ai không nên chết?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Tiểu Lôi không nói được gì, nắm chặt tay, ngừng đầu.

Cầu Mộ Quân nói: “Ta nói cho ngươi nguyên nhân thật sự vì sao tỷ tỷ ngươi chết.”

“Ngươi biết?” Tiểu Lôi vội nói.

Cầu Mộ Quân nói: “Cha ta muốn tra thân phận thật của Đoàn Chính Trung, nên dùng ngươi uy hiếp tỷ tỷ ngươi, đưa nàng đến Đoàn phủ làm nằm vùng. Sau đó, ta bị Đoàn Chính Trung bỏ, tỷ tỷ ngươi cũng phải theo ta rời đi. Nhưng nàng không hoàn thành nhiệm vụ, nàng biết cha ta nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu, có khi sẽ giết cả ngươi, thế nên nàng liên tục sát ở Đoàn phủ. Dùng cái chết của nàng cầu xin cha ta tha ngươi một mạng. Cho nên, Đoàn Chính Trung không phải kẻ thù của ngươi, ta coi như một nửa kẻ thù của ngươi.”

Tiểu Lôi kinh hãi nói: “Ngươi nói, người mặc đồ đen lúc trước bắt ta nhốt lại, là người Cầu lão gia phải tới?”

Cầu Mộ Quân gật đầu nói: “Phu quân ta - Đoàn Chính Trung đã chết, cha ta, cũng không phải người ngươi có thể giết được, hơn nữa người muốn giết hắn cũng rất nhiều. Ta nhốt ngươi mấy ngày nay, chính là muốn ngươi thả lỏng chính mình sau khi báo thù, nhìn rõ lòng mình. Ngươi còn nhỏ, ta không hy vọng nhân sinh của ngươi bị thù hận làm mờ mắt. Tỷ tỷ ngươi lúc trước, chẳng phải hi vọng ngươi có thể sống mới tự sát sao?”

Tiểu Lôi cúi đầu, khóc rất lâu mới chậm rãi ngừng đầu nói: “Phu nhân, ta biết, người đối với tỷ tỷ ta rất tốt, đối với ta cũng tốt, lão gia là ta hại chết sao?”

Nước mắt trong mắt Cầu Mộ Quân chảy ra, nhẹ nhàng cười, lắc đầu nói: “Không phải. Hắn chết, không liên quan đến ngươi.”

“Phu nhân, thực xin lỗi. Cho dù Cầu lão gia hại chết tỷ tỷ, nhưng không liên quan đến người, người không nợ ta, ta lại từng hạ độc hại lão gia, cũng cố ý thả người đi ra ngoài.....” Tiểu Lôi cúi đầu nói.

Cầu Mộ Quân dặt tay nàng, nói: “Tiểu Lôi, chuyện trước kia đều đã trôi qua, chuyện của Đoàn Chính Trung cùng chuyện của cha ta đều đã trôi qua, ngươi không cần lo lắng, vì tỷ tỷ ngươi, vui vẻ sống sót được không?”

Tiểu Lôi nhìn nàng, trầm mặc trong chốc lát mới nói nói: “Phu nhân, vứt bỏ chuyện báo thù lúc trước, người để ta về bên cạnh người chiếu cố người được không?”

Cầu Mộ Quân lắc đầu nói: “Ta để cho người ta mang ngươi rời khỏi kinh thành tìm nơi ở trước, nếu về sau ta còn còn sống sẽ đi đón ngươi, cho ngươi làm muội muội ta, được không?”

“Phu nhân người có chuyện gì sao?” Tiểu Lôi lo lắng nói.

Cầu Mộ Quân nói:“Ta không sao, nếu ngươi muốn nhận tỷ tỷ này, nghe ta là được.”

“Dạ.” Hồi lâu, Tiểu Lôi đáp ứng.

Trong bí thất dưới quán trà, Cầu Mộ Quân chờ Thích Vi đến.

“Mộ Quân tỷ tỷ, tìm muội có chuyện gì?” Thích Vi hỏi.

Cầu Mộ Quân nói:“Vi Vi, muội có biết đường đi trong cung bây giờ không?”

Thích Vi lắc đầu nói:“Từ lúc Liễu Ván Bạch giả làm muội, muội không gặp được ai, bây giờ lại càng không có thể. Nhưng nghe đại tẩu nói, bác muội, chính là Hòa phi, Tam hoàng tử vừa chết, nàng liền ngã bệnh, cũng không biết Sanh Dung thế nào .”

Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, nói:“Đúng rồi, Vi Vi, muội có thể tìm được Sanh Dung không?”

Thích Vi nói:“Trước kia nàng thường xuyên lên chạy đến tìm muội, bọn muội thật ra có chút phương pháp liên hệ. Nhưng muội chỉ có thể đưa tin xem nàng có thể đi ra hay không, không nhất định có thể gặp được nàng.”

“Được!” Cầu Mộ Quân cao hứng nói:“Muội đưa tin tức vào hoàng cung bảo nàng đi ra, tỷ nghĩ cha tỷ đã khổng chế Hoàng hậu có chút quyền thế, cũng không đem Sanh Dung để vào mắt, nàng hẳn là có thể đi ra .”

“Được, bây giờ muội sẽ chuyển tin cho nàng ấy.”

Thích Vi đi rồi, Phong Nam Diệp từ trong phòng bên đi ra .

“Không ngờ ngươi lại có thể liên hệ với người trong cung, khó trách không cần gặp người của ta.” Hấn nói.

“Nếu Công chúa Sanh Dung không thể ra cung, chỉ sợ phải đi gặp người ngài nói.” Cầu Mộ Quân nói.

Bên thùy hồ đậu một cái thuyền, Thích Vi mang theo Sanh Dung lên thuyền, thuyền đi đến giữa hồ.

Đi được một đoạn, người cầm lái vốc dáng khéo léo trẻ tuổi ở đầu thuyền vào khoang thuyền, tháo đầu lạt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú có chút ngăm đen.

Sanh Dung nhìn chăm chăm hấn nửa ngày, mới giật mình kêu lên:“Mộ Quân tỷ tỷ!”

Cầu Mộ Quân cười nói:“Không nhận ra?”

“Thật là có chút không nhận ra, ta đang thắc mắc thuyền này sao lại đi chậm như!” Sanh Dung nói.

Cầu Mộ Quân cười nói:“Ta có thể chèo thuyền đi được là tốt lắm rồi, cánh tay đã tê cả rồi.” Nói xong, nàng hỏi:“Sanh Dung, muội có khỏe không?”

Sanh Dung gật đầu nói:“Tam Hoàng huynh đã chết, mẫu phi cũng bệnh, bọn Lệ phi còn có thể làm gì ta?”

“Vậy những người khác trong cung đâu?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Sanh Dung nói: “Cầu Vi, Hiền vương sai người canh giữ bên ngoài Chiêu Dương điện, không cho mẫu hậu đi ra, những người khác ngoại trừ vài vị hoàng huynh bị theo dõi, thì cũng giống ta, muốn lên ra cũng vẫn dễ dàng .”

Cầu Mộ Quân nói: “Sanh Dung, tuy rằng hấn là ta cha, nhưng duyên phận cha con ta đã hết, có gì muốn nói, muội cứ nói ra .”

Lúc này Sanh Dung tức giận nói:“Ta không thể tưởng tượng nổi, Cầu Vi hẳn thế nhưng cùng Lệ phi, nếu phụ hoàng còn sống, chỉ sợ là tức muốn chết rồi.”

“Cái gì?” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói:“Ngươi nói, cha ta cùng Lệ phi, bọn họ làm sao?”

Sanh Dung nói:“Bây giờ, gần như mỗi ngày Cầu Vi đều tiến cung, ở cung Lệ phi cả ngày, còn có cung nữ nghe được... nghe được bên trong.....” Sanh Dung xấu hổ và giận dữ nói:“Thậm chí, đêm qua, hấn còn đợi tại tường thâm cung một đêm!”

Cầu Mộ Quân ngây dại.

Nàng luôn suy nghĩ, vì sao cha lại hy sinh nhiều như vậy, vì sao không cần cả thân nhân, lại đi giúp Thích Sóc Ly, không ngờ hấn lại cùng Lệ phi

Lệ phi không phải có tư tình với Thích Sóc Ly sao? Sao giờ lại cùng cha?

Nàng đột nhiên nhớ tới những lời mẹ nói với nàng ngày đó, bà nói, có một buổi tối Cố bá bá đến tìm cha, bà vẫn nghi ngờ cha ở bên ngoài có tình nhân, nên đi theo.

Nàng còn đang suy nghĩ, người tốt như cha, mẹ làm sao có thể nghi ngờ hẳn có nữ nhân ở bên ngoài.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra rất nhiều lúc, cảm giác của nữ nhân rất chuẩn, mẹ cũng không phải nghi ngờ vô căn cứ, có lẽ ...

Nhưng khi đó, là tám năm trước, khi đó Lệ phi ...

“Sanh Dung, muội có thể giúp ta điều tra Lệ phi được không? Lúc nào thì nàng tiến cung, khi nào thì được sủng ái, việc này ở trong cung tra được không?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Sanh Dung gật đầu nói: “Ta hồi cung đi thăm dò một chút, hẳn là có thể tra được!”

Cầu Mộ Quân cao hứng nói: “Tốt lắm, vậy muội cẩn thận chút, tra ra thì đi tìm Vi Vi là được.”

“Được, ta biết.”

“Sanh Dung, muội nói những chuyện khác ở trong cung đi.”

Nửa canh giờ sau khi Sanh Dung cùng Thích Vi rời thuyền, một nam nhân hơn bốn mươi tuổi lên thuyền.

Cầu Mộ Quân từ khoang thuyền đến bên cạnh bàn, mời người vừa đến ngồi xuống.

Thường Liên Lâm lấy ra một phong thư, rút thư bên trong ra hỏi: “Các hạ là ai, sao có thể biết những lời này?”

Cầu Mộ Quân nói: “Ta còn biết những lời này là Thường đại nhân ở đình Phong Ba trong cung nói với Nhị hoàng tử lúc Nhị hoàng tử mười tuổi.” Nói xong, nàng lấy ra một thanh chủy thủ tinh xảo.

Thường Liên Lâm vừa thấy chủy thủ liền kinh hãi nói: “Đây là vật tùy thân của Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử còn sống hay không?”

Cầu Mộ Quân gật đầu.

Thường Liên Lâm đầu tiên là kinh hãi, sau đó lại mừng rỡ nói: “Nhị hoàng tử bây giờ ở đâu?”

Cầu Mộ Quân nói: “Đại nhân, Nhị hoàng tử bị đuổi giết đến kinh thành, tùy tùng bên người cho tới bây giờ chỉ một mình tiểu nhân. Nay Cầu Vi đang ở kinh thành bốn phía lùng bắt Nhị hoàng tử, ngài ấy đương nhiên là không thể lộ diện. Ngài ấy luôn luôn tín nhiệm Thường đại nhân, nên phái tiểu nhân đi tìm đại nhân, nhờ đại nhân trợ giúp ngài ấy một tay, giết phản tặc Cầu Vi, đoạt lại giang sơn.”

“Nhị hoàng tử là Thái tử Hoàng Thượng đích thân chọn ra, Thường Liên Lâm đương nhiên sẽ thề sống nguyện chết trung thành với Nhị hoàng tử, nhưng thân phận của các hạ, chỉ sợ không phải tùy tùng thân tín của Nhị hoàng tử.”

“Nhân lực của Đại nhân thật tốt.” Cầu Mộ Quân cười, cõi xuống dây cột tóc trên đầu.

Thường Liên Lâm sùng sốt, nói: “Ta đã từng gặp người.”

Cầu Mộ Quân nói: “Đại nhân hẳn là đã gặp qua, ta là phu nhân của Đoàn Chính Trung.”

“Người là phu nhân của Đoàn Chính Trung, con gái Cầu Vi?” Sắc mặt Thường Liên Lâm lập tức đại biến.

“Đại nhân, ta đứng về phía phu quân ta, đại nhân cho dù không tin ta, cũng nên tin thanh chủy thủ này, tin Nhị hoàng tử.” Cầu Mộ Quân nói.

Thường Liên Lâm nhìn nàng một hồi lâu, gật gù đầu.

Nửa đêm, Cầu Mộ Quân bị một chuỗi âm thanh rất nhỏ đánh thức.

Mở mắt ra lắng nghe, mới phát giác âm thanh kia là từ dưới giường vọng lên.

Là Nhị hoàng tử?

Nàng mặc quần áo, mở cơ quan dưới giường.

Phong Nam Diệp từ đường ngấm đi ra, vỗ vỗ bụi đất trên người, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Phong công tử, có việc sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Phong Nam Diệp nói: “Ở phía dưới buồn chết đi được, đi ra hít thở không khí.”

“Phong công tử, thi cốt phu quân còn chưa lạnh, ta cũng không muốn khiến chàng chịu điều tiếng không tốt.”

Phong Nam Diệp nói: “Theo ta được biết, thanh danh Đoàn Chính Trung vốn đã không tốt?”

“Nhưng thật ra ta cảm thấy thật kỳ lạ, vì sao hấn lại cho người đi đón ta hồi kinh, ta cùng hấn vốn không có giao tình?” Phong Nam Diệp nhíu mày nói. Sau đó hấn lại nhìn nàng, nói: “Mộ Quân, chờ ta đoạt lại ngôi vị hoàng đế, người theo ta tiến cung đi.”

Sắc mặt Cầu Mộ Quân không tốt nhìn hấn nói: “Bây giờ ta có chút nghi ngờ phu quân ta rồi cuộc có chọn đúng người hay không, các đòi quân chủ tài đức sáng suốt hình như không có người nào lỗ mãng cả.”

“Dám nói bản công tử lỗ mãng, bản công tử rất ít khi chủ động mở miệng muốn nữ nhân theo ta.”

Cầu Mộ Quân thở dài, nói: “Phong công tử, bây giờ ngài nên nghĩ cách liên hợp người của ngài khỏi sự đoạt lại ngôi vị hoàng đế, chứ không phải ở trong này đùa giỡn ta mới phải.”

“Ta không đùa giỡn, ta nói thật. Hơn nữa.....” Phong Nam Diệp nói: “Người cùng Đoàn Chính Trung mặc dù có danh phận vợ chồng, hấn là không có khả năng có quan hệ vợ chồng, cho nên các người cũng coi như không không vợ chồng chân chính. Ta muốn người, cũng không tính là đoạt vợ người ta. Huống chi dù sao hấn cũng đã mất, nếu ta không chê người là quả phụ, người có ký cái gì?”

Cầu Mộ Quân hít sâu hai hơi, nói: “Nhị hoàng tử điện hạ, ta nói cho ngài, ta là thê tử của Đoàn Chính Trung, sống là người của hấn, chết là quý của hấn, bây giờ người đi xuống cho ta, đi xuống! Đừng để cho ta nhìn thấy người!”

Phong Nam Diệp nhún nhún vai, đứng dậy nói: “Đi xuống thì đi xuống, chỉ cần mấy ngày nữa, người tỉnh táo lại không hối hận là được.”

Cầu Mộ Quân xoay người đi không để ý tới hấn, hấn lại ngoan ngoãn trở về đường ngầm.

Ai nói nàng cùng Đoàn Chính Trung không không phải vợ chồng chân chính, bọn họ là vợ chồng thực sự.. thực sự ..thực sự!

Cầu Mộ Quân tức giận nằm xuống, hạ quyết tâm chờ Đoàn Chính Trung tỉnh lại, nàng sẽ không cho hấn tiếp tục làm thái giám tổng quản nữa. Sau đó nàng muốn cho toàn thiên hạ đều biết bọn họ là vợ chồng chân chính!

Một ngày lại một ngày trôi qua, mỗi ngày nàng đều trầm tính, Liễu Vãn Bạch vẫn không trở về.

Hấn làm sao vậy, rốt cuộc có thể tìm được sự phụ hấn không, rốt cuộc khi nào thì mới có thể trở về cứu Đoàn Chính Trung?

Những người Nhị hoàng tử muốn liên lạc đều đã liên lạc, Cầu Vĩ vẫn đang lúng lúng nơi ẩn thân của Nhị hoàng tử khắp kinh thành, dường như không nghĩ ngờ đến nơi này. Bây giờ, nàng chỉ cầu mong Liễu Vãn Bạch nhanh chóng trở về, cứu Đoàn Chính Trung tỉnh lại. Chờ hấn tỉnh lại, nàng không cần lo lắng, nhất định hấn cũng có thể làm cho Nhị hoàng tử cuồng kia vọng thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế .

Cách kỳ hạn một tháng chỉ còn năm ngày, chuyện liên lạc bên Nhị hoàng tử cũng đã ổn, nhưng lực lượng còn rất mỏng, có một số người cũng sợ không đáng tin cậy, không dám quá mức sốt ruột. Huống chi, nàng vẫn không nói cho Nhị hoàng tử nàng còn đang chờ Đoàn Chính Trung.

Đang muốn đi tìm thầy dạy ngày trước của Nhị hoàng tử, khi xe ngựa đi qua một tòa phủ đệ, Cầu Mộ Quân mơ hồ nghe được tiếng kêu khóc.

Nàng bảo xe ngựa dừng lại, xe ngựa vừa yên lặng lại, quả thật nghe được tiếng người đang khóc, giống như gặp phải chuyện vô cùng bi thảm.

Đúng lúc này, cửa lớn phủ đệ mở ra, hai gia đình cầm đèn lồng trắng đi ra.

Một gia đình cầm đèn lồng, đỡ cái thang, một gia đình khác leo lên thang, nhận đèn lồng, treo lên mái hiên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Giăng co

Đúng lúc này, cửa lớn phủ đệ mở ra, hai gia đình cầm đèn lồng trắng đi ra.

Một gia đình cầm đèn lồng, đỡ cái thang, một gia đình khác leo lên thang, nhận đèn lồng, treo lên mái hiên.

Nơi này

Cầu Mộ Quân nhìn tấm biển phía trên cửa lớn, đúng là hai chữ “Thường phủ”.

Đây không phải phủ đệ của Thường Liên Lâm sao? Quý phủ ông ấy xảy ra chuyện gì?

Trong lòng lập tức dè chừng, nàng nói với xa phu: “Đến hỏi hần xem trong nhà xảy ra chuyện gì.”

Xa phu nghe xong xuống xe đi trong chốc lát, trở về nói: “Phu nhân, đêm qua lão gia Thường phủ nuốt vàng tự sát.”

Cầu Mộ Quân chấn động, run run lại làm bộ như không có chuyện gì nói: “Được, đã biết, đi thôi.”

Xe ngựa chuẩn bị khởi thành, nàng lập tức nói: “Mau, trở về Đoàn phủ!”

Thường Liên Lâm là người Nhị hoàng tử tin tưởng nhất, trong lúc này cũng luôn luôn bốn tẩu thay nhị hoàng tử, nghĩ cách cho quân đội. Ông ấy tự sát, nhất định là bọn họ đã bại lộ, ông ấy vì giữ bí mật thay nàng mới tự sát!

Cầu Mộ Quân nếu đã biết Thường Liên Lâm, nhất định sẽ lập tức tra ra nàng, trước tiên phải trở về Đoàn phủ!

Cầu Mộ Quân nhanh chóng về đến Đoàn phủ, vào bí thất.

“Mau, đi theo ta!” Cầu Mộ Quân kéo Phong Nam Diệp đi.

“Làm sao vậy?” Phong Nam Diệp hỏi.

Cầu Mộ Quân không trả lời, tiếp tục kéo hần chạy về phía trước, thể lực cạn dần nàng chạy đến thở không nổi, cũng không dám nghỉ lại một khắc.

Phong Nam Diệp lớn tiếng nói: “Đứng lại!”

Cầu Mộ Quân ngừng lại, tựa vào trên tường đá đường ngầm, ôm ngực, nói ra không lời, nhìn hần.

Phong Nam Diệp ngồi, chống nàng trên lưng nói: “Ngươi chậm muốn chết.”

“Ngài buông ta ra!” Cầu Mộ Quân thờ phỉ phò giấy dựa nói.

“Đã là lúc nào rồi, đá cái gì mà đá!”

“Ngài buông!”

Phong Nam Diệp nói: “Ngươi còn đá tiếp, ta ngay tại chỗ này sẽ làm quý phong lưu cho ngươi xem!”

“Ngài.....” Cầu Mộ Quân ngậm miệng cũng không giấy dựa.

Tuy hần chống nàng, nhưng quả thật hần đi nhanh hơn nàng nhiều.

Chạy đến đầu kia, Phong Nam Diệp đang chuẩn bị khởi động cơ quan, Cầu Mộ Quân nói: “Không phải!” Nói xong, leo xuống khỏi lưng hần.

Nàng vội chạy đến khay đèn, đổi chỗ hai viên đá Dạ Quang, mở cửa bí thất bí mật.

Dẫn hần vào bên trong, Cầu Mộ Quân nói: “Ngài trốn ở trong này, dù thế nào cũng không được đi ra!”

Phong Nam Diệp nhìn Đoàn Chính Trung nằm trước mặt, chậm rãi để tay dưới mũi hần kinh hãi nói: “Hần không chết!”

Cầu Mộ Quân nhanh chóng rời khỏi bí thất, nói vọng vào bên trong: “Ngài chiếu cố chàng, về sau sẽ có người tên Liễu Ván Bạch đến cứu chàng. Nếu ta chết, người thay ta chuyển lời đến chàng, ta yêu chàng, rất yêu rất yêu.” Nói xong, nàng liền đóng cửa bí thất.

Phong Nam Diệp lập tức lao đến giữ lại cửa đá chưa khép hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Mộ Quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thường Liên Lâm đã chết.” Cầu Mộ Quân nói xong, liền rời khỏi cửa đá, đằng sau mơ hồ truyền đến tiếng Phong Nam Diệp kêu to “Mộ Quân”.

Cầu Mộ Quân nếu tra đến Đoàn phủ, cho dù tìm được đường ngầm này, cũng sẽ không nghĩ bên trong đường ngầm còn có đường ngầm, hần nhất định sẽ nghĩ Nhị hoàng tử đã chạy thoát từ đầu kia quán trà.

Ra khỏi đường ngầm, vừa trở lại phòng, liền nghe được một kêu tiếng lo lắng “Mộ Quân tỷ tỷ”.

Trước mắt đúng là Sanh Dung, nàng đang đỡ một tiểu thái giám hôn mê xông vào phòng.

“Sao.....”

Cầu Mộ Quân vừa muốn hỏi, đã thấy Sanh Dung kiệt sức ném tiểu thái giám xuống đất, mũ tiểu thái giám rơi xuống, lộ ra khuôn mặt tinh xảo của Lệ phi.

“Nàng. . . Sanh Dung sao muội lại đem nàng ta tới đây ?” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói.

“Mộ Quân tỷ tỷ, Tiểu Thần Thần - Cữu hoàng tử không phải long loại của phụ hoàng ta, hắn là con của Cầu Vĩ, là con của cha tỷ!”

“Muội nói cái gì?” Cầu Mộ Quân đỡ lấy bả vai của nàng nói:“Muội nói.....”

Sanh Dung vội la lên:“Mộ Quân tỷ tỷ, ta tra được, chín năm trước Lệ phi nhập cung, vừa vào cung lập tức được phụ hoàng ta sủng hạnh, mang thai. Nhưng năm ấy, quan tuyền tử lại đứng là Cầu Vĩ, là Cầu Vĩ đem Lệ phi thành tử nữ đưa đến kinh thành. Chính tại ta nghe được Lệ phi nói với Tiểu Thần Thần đang ngủ là Cầu Vĩ mới là cha hắn, nhưng lại bị nàng phát hiện. Ta nhất thời sốt ruột, đánh nàng hôn mê, lại không biết phải làm sao, liền mang nàng ra cung. Trong cung rất nhanh sẽ phát hiện, ta thậm chí cảm giác được Cầu Vĩ sắp đuổi tới. Mộ Quân tỷ tỷ, làm sao bây giờ, không phải ta cũng sẽ bị hắn giết diệt khẩu chứ?”

Cầu Mộ Quân ngây ngẩn, nhất thời còn không thể chấp nhận tin tức này.

Cữu hoàng tử, Cữu hoàng tử xinh đẹp đáng yêu kia, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của nàng.

Đúng rồi, tất cả đều đúng rồi, đó là mục tiêu cuối cùng của cha, để cho con mình làm Hoàng đế, mình làm Thái thượng hoàng.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên từng sự kiện, những chuyện lúc trước không thể lý giải, bây giờ đều có đáp án.

Chín năm trước cha là tuyền tử quan, đến bên ngoài tuyền tử nữ, đón Lệ phi tiến cung. Trên đường bọn họ yêu nhau, còn có con. sau đó Lệ phi vào cung, tìm đủ mọi cách giấu diếm được mọi người. Từ lúc sinh được hoàng tử trên danh nghĩa, cha liền thay đổi, liên hợp cùng Thích Tĩnh, hại chết bằng hữu tốt nhất của mình, lại làm cho người mình yêu đi cầu dân Thích Sóc Ly, lôi kéo Thích Sóc Ly về phía Cữu hoàng tử. Lợi dụng cả con gái ruột của mình, thậm chí giết cả con gái mình, mọi người đều bị hắn lừa, hắn mới là kẻ đứng phía sau tất cả, hắn mới là hung thủ tạo ra tất cả những chuyện này!

“Mộ Quân tỷ tỷ, nàng tỉnh!” Sanh Dung kinh hoảng nói, giọng nói run run .

Cầu Mộ Quân lập tức nói:“Mau đề nàng lại!”

Nói xong liền lấy một mảnh vải từ trong ngăn tủ, thừa dịp Lệ phi vẫn còn hỗn loạn mệt mỏi trối tay nàng ra sau lưng.

“Các ngươi làm cái gì? Buông, Hiền vương sẽ không bỏ qua cho các ngươi !” Lệ phi giấy dựa nói.

Đúng lúc này, cửa phòng lập tức bị mở ra, Thích Vĩ vọt vào.

“Mộ Quân tỷ tỷ, Cầu Vĩ phái người đến!”

Cầu Mộ Quân lập tức nói:“Vĩ Vĩ, mau dẫn Sanh Dung rời đi!”

“Không còn kịp rồi, muội chỉ nhanh hơn hắn một bước, chỉ sợ Đoàn phủ lúc này đã bị bao vây!” Thích Vĩ nói.

“Muội. . . vậy muội còn tiến vào làm gì?” Cầu Mộ Quân trách nói.

“Muội.....” Thích Vĩ nhìn nàng nói:“ Muội lo cho tỷ.”

“Vĩ Vĩ.....” Đang nói, bên ngoài có tiếng vó ngựa, một mũi tên nhọn từ bên ngoài bay vào, bị Thích Vĩ đón được .

Cầu Mộ Quân lập tức nhìn trên giường, rút một thanh đoản đao dưới gối ra đặt lên cổ Lệ phi.

“Vĩ Vĩ, muội hãy bảo vệ Sanh Dung. Mang nàng trốn đi.”

“Mộ Quân tỷ tỷ, vậy.....”

“Người ở bên trong, nếu không muốn bị vạn tiễn xuyên tim, thì ra mặt đi!” Bên ngoài có người hô.

Cửa phòng bị mở ra, Cầu Mộ Quân dùng đoản đao để ở cổ Lệ phi, chậm rãi cùng Thích Vĩ, Sanh Dung đi ra.

“Hiền vương.....” Lệ phi vừa thấy Cầu Vĩ, liền khóc nói.

Cầu Vĩ nhìn Cầu Mộ Quân nói:“Thả Thái Hậu, giao người ngươi đang giấu, ta liền tha tội chết cho ngươi.”

Cầu Mộ Quân nói:“Vậy phụ thân đại nhân tốt nhất đừng tha ta.”

“Ngươi không nên ép ta động thủ, nói, hắn ở đâu?”

“Ai? Ta không biết.” Cầu Mộ Quân nói:“Bảo bọn họ lui ra, bằng không ta sẽ giết nàng!”

Cầu Vĩ nói:“Dám có gan làm Thái Hậu bị thương, nguoi sẽ không ra nổi Đoàn phủ này!”

“Vậy nguoi tốt nhất đừng ép ta nóng nảy, lui ra!”

Cầu Vĩ vron tay, ý bảo thị vệ lui lại vài bước.

“Vi Vi, Sanh Dung, đi mau!” Cầu Mộ Quân nói.

Thích Vi mang theo Sanh Dung đi đến trước cửa, Lệ phi nói:“Hiền vương, không thể để cho các nàng chạy, Sanh Dung đã biết chuyện của Thần Nhi.”

Cầu Vĩ đưa mắt, thị vệ lập tức cản đường hai người.

“Thả các nàng đi!” Cầu Mộ Quân kích động, đao trên tay lại kề sát một ít, bởi vì nàng quá khẩn trương, vô tình cứa vào cổ Lệ phi một vết.

Trong mắt Cầu Vĩ run rẩy, lấy mũi tên, chậm rãi nhắm vào Sanh Dung.

Sanh Dung sợ tới mức trắng bệch cả mặt, vội lui ra sau.

Cầu Mộ Quân thấy được sát ý trong mắt Cầu Vĩ, lập tức nói:“Cầu Vĩ, nguoi mặc kệ sự sống chết của Lệ phi sao?”

Cầu Vĩ không nhìn nàng, tiếp tục kéo cung.

Cả người Sanh Dung đã mềm nhũn, tựa vào tường, ngơ ngác nhìn hấn.

Cầu Mộ Quân ác tâm, cắt một vết trên cánh tay Lệ phi nói:“Nguoi không tin ta sẽ giết nàng sao?”

Mũi tên của Cầu Vĩ thẳng tắp bắn về phía Sanh Dung, bị Thích Vi đá bay.

Cầu Mộ Quân cảm thấy được rõ ràng cơ thể Lệ phi run rẩy.

Cầu Vĩ nhìn Sanh Dung cùng Thích Vi nói:“Giết các nàng, bắt sống Cầu Mộ Quân !”

Dao nhỏ trong tay Cầu Mộ Quân để ở cổ Lệ phi, phát run muốn đâm, lại không xuống tay được.

Nàng hiểu Cầu Vĩ muốn giết Sanh Dung cùng Thích Vi diệt khẩu, sau đó lại moi tin tức về Nhị hoàng tử từ trong miệng nàng.

Nàng đã nghĩ ít nhất Thích Vi cùng Sanh Dung có thể đào tẩu, cũng không ngờ ngay cả Lệ phi Cầu Vĩ cũng không tha.

Thị vệ đồng loạt nhắm tên về phía Thích Vi cùng Sanh Dung, đang chuẩn bị bắn, một bóng người từ trên nóc nhà Đoàn phủ bay ra, bay về phía đầu tường.

Cầu Mộ Quân nghiêng đầu nhìn, đúng là phong Nam Diệp!

Sao hấn lại đi, hấn không để ý đến bản thân mình, theo đường ngầm ra ngoài! Là vì cứu các nàng sao?

“Đuổi theo!” Cầu Vĩ hô to một tiếng, chỉ vào một tiểu đội nói:“Tất cả người trong Đoàn phủ, giết không tha!” Nói xong liền mang theo người giục ngựa rời đi.

Đa số mọi người theo Cầu Vĩ đuổi theo Phong Nam Diệp, chỉ còn mười người, giờ đao chậm rãi tới gần các nàng.

“Các nguoi không thấy đây là Thái Hậu sao? Ngay cả Thái Hậu các nguoi cũng dám giết sao?” Cầu Mộ Quân nói.

Thị vệ khiếp đảm, không dám tiến lên. Cầu Vĩ tay cầm đại quyền, đương nhiên không sợ, nhưng ai biết, biết đâu quay đầu hỏi cung hấn sẽ đem chuyện Thái Hậu chết đổ lên đầu bọn họ?

Mấy người đang giằng co, bỗng một con chồn tuyết từ ngoài cửa bay vào, rất vui đậu lên bả vai một thị vệ trong đó. Khi hấn định gạt nó ra, nó lại nhảy lên trên người một người khác. Không đợi người nọ ra tay, nó lại bay đi. Cứ như vậy lần lượt nhảy lên người mấy thị vệ. Có thị vệ không kiên nhẫn muốn dùng đao chém nó, nhưng không bắt kịp bóng dáng linh hoạt của nó.

Cầu Mộ Quân sững sờ nhìn tình cảnh này, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, một cô gái mặt trái xoan, mặc bộ quần áo màu vàng từ ngoài cửa đi vào, nhìn con chồn tuyết kia cười nói:“Tiểu Bạch, ngoan, đến đây, tỷ ôm.”

Chồn tuyết vừa thấy nàng, lập tức từ trên người thị vệ nhảy xuống, chạy đến trước mặt nàng, nhảy vào trong lòng nàng.

Cô gái ôm chồn tuyết cười “Khanh khách”.

Thị vệ giận dữ nói:“Ngươi.....” còn chưa nói xong một chữ đã ngã gục. Thị vệ khác vừa thấy tình hình này, lập tức giơ đao lên, không ngờ tay còn chưa kịp nâng đao lên, trước mắt đã tối sầm, ngồi phịch xuống đất.

Phong Nam Diệp vẫn chạy thực mạng, nhìn địa thế phía trước, chạy về phía núi hoang bên phải.

Cầu Vĩ dẫn người đuổi theo phía sau không xa, xoay mình giục ngựa đuổi theo đến sơn đạo.

Thể lực Phong Nam Diệp dần dần cạn kiệt, tiếng vó ngựa phía sau càng ngày càng gần, khiến cho hắn không thể không cố sức chạy về phía trước.

Khoảng cách dần dần bị thu hẹp, mắt thấy Cầu Vĩ sắp đuổi đến, phong Nam Diệp ngẩng đầu, trước mắt không còn đường, là vách núi đen.

Quay đầu lại, Cầu Vĩ đã tới gần .

Hắn vội vã lui đến sát vách núi đen, sợ hãi nhìn Cầu Vĩ, quay người lại, nhảy xuống vách núi đen.

Trước lúc hắn nhảy xuống, Cầu Vĩ nâng cánh tay lên, bắn ra bảy cây ngân châm.

Thân thể Phong Nam Diệp rơi thẳng xuống, khi rơi xuống giữa không trung, hắn tung ra một cái móc sắt, móc trên vách núi.

Giữ chặt dây thừng, hắn lấy ra một viên thuốc từ trong lòng để vào trong miệng, vô lực tựa vào trên tảng đá thờ phật lạnh ngắt: “Lão tiểu tử, thông minh hơn, còn cần thận cho ta mấy châm. Bản công tử khinh công bất phạm, muốn chơi trò nhảy vực này thật dễ dàng.” Nói xong, kéo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt như mỹ nhân của Liễu Văn Bạch.

Bên trong Đoàn phủ, Cầu Mộ Quân kỳ lạ nhìn cô gái áo vàng, nàng ta cười nói:“Hi hi, khả năng làm người ta choáng váng của ta thật sự là càng ngày càng lợi hại, Tiểu Bạch, ngươi nói có phải không ?”

Mấy người sững sờ trong chốc lát, Cầu Mộ Quân hỏi:“Cô nương là?”

Cô gái nói:“Ta gọi là Hải Hằng, Hải Lăng trên núi Bạch Ngọc.”

“Cô.....” Cầu Mộ Quân không biết rốt cuộc nàng là ai, lại lo lắng cho Nhị hoàng tử, muốn Thích Vi cùng Sanh Dung nhanh chóng rời đi, nhưng lại sợ bằng lực lượng của các nàng, chạy đi cũng vẫn sẽ bị Cầu Vĩ giết chết.

Cô gái mặc áo vàng đột nhiên vỗ vỗ đầu nói:“Ai nha, thiếu chút nữa ta đã quên, các ngươi biết nơi này có ai là Đoàn Đoàn cái gì Trung.....”

“Đoàn Chính Trung?” Cầu Mộ Quân nghi hoặc nói.

“Đúng, chính là Đoàn Chính Trung, phòng hắn ở đâu? Chúng ta đến đường ngầm!” Cô gái mặc áo vàng vội hỏi.

“Đợi chút!” Cầu Mộ Quân nói. Bỏ chủy thủ ra khỏi cổ Lệ phi, hỏi Sanh Dung, Thích Vi:“Các muội nói, nên làm gì với nàng ta bây giờ?”

Thích Vi đoạt chủy thủ trên tay Cầu Mộ Quân nói:“Nàng lừa đại ca của muội, hại cả nhà muội, muội muốn thay đại ca muội lấy lại công đạo!”

Cầu Mộ Quân nhìn Lệ phi đối mặt với từ vong cũng không hề phản ứng, một lòng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nói:“Để cho nàng đi đi, nàng cùng đại ca muội, cùng là một loại người.”

“Mộ Quân tỷ tỷ, nàng.....”

Cầu Mộ Quân ngăn Thích Vi lại, nhìn Lệ phi nói:“Nếu có người mở miệng ra là nói yêu ta, lại đẩy ta vào lòng người khác, yêu như vậy, ta không cần. Ngươi cũng là người đáng thương, chỉ là yêu quá sâu, lại quá sai.” Nói xong, nàng liền lấy khăn tay ra, băng bó vết thương trên cổ cho nàng, cời dây thừng trên người nàng nói:“Ngươi đi đi, cho dù ta muốn giết ngươi, cũng không ra tay được.”

Lệ phi ngẩng đầu, nhìn nàng nói:“Ngươi thật làm cho người ta hâm mộ.....” Nói xong, trong mắt chảy ra hai hàng lệ, xoay người ra Đoàn phủ.

Lúc này, cô gái mặc áo vàng tiến lên chỉ vào phòng ở trước mặt nói:“Là phòng này phải không ?” Nói xong, vừa thấy Cầu Mộ Quân gật đầu liền chạy vào.

“Cơ quan dưới giường, ở đâu, ở đâu?” Nàng dựa vào dưới giường hỏi.

Cầu Mộ Quân nhìn nàng một cái, chậm rãi đưa tay mở cơ quan.

Cô gái cười hi hi, vui vẻ nói:“Thật sự là có cơ quan!” Nói xong, liền chui vào.

Cầu Mộ Quân quay đầu nhìn Thích Vi cùng Sanh Dung, mang theo các nàng vào đường ngầm.

Không ngờ vừa vào đường ngầm, nàng ta liền nhìn kỹ đôi đèn, sờ sờ bên này, sờ sờ bên kia, lấy một viên đá Dạ Quang trong đó.

Nàng cũng biết nơi này có đường ngầm bí mật!

Cầu Mộ Quân âm thầm kinh hãi, lại hỏi: “Là ai bảo cô nương đến?”

“Tiểu Bạch!” Cô gái áo vàng không thèm quay đầu lại đáp.

“Tiểu Bạch?” Cầu Mộ Quân kỳ lạ nhìn về phía chôn tuyết trên vai nàng.

Tiểu Bạch?

Nàng giống như nhu nhược vô lực, lại có thể lập tức hạ gục nhiều thị vệ như vậy, có thể thấy quả thật có chút năng lực. Nếu nàng là địch, chỉ sợ vài người các nàng đã sớm mất mạng. Nhưng nhìn nàng không giống như kẻ địch, dường như nàng rất quen thuộc Đoàn phủ, lại dường như không biết chút gì, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cô gái mặc áo vàng mở cửa bí thất, nhảy vào.

Cầu Mộ Quân theo sát đằng sau, tin rằng nàng là cứu tinh, lại không biết rốt cuộc nàng là loại người nào.

“Mộ Quân!” Một bóng người trong phòng lao tới, đứng là Phong Nam Diệp.

“Sao ngài lại ở đây?” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói.

“Nhị hoàng huynh!” Sanh Dung cũng lắp bắp kinh hãi.

Phong Nam Diệp đỡ lấy bả vai của nàng nói: “Không phải người bảo ta ở trong này sao? Người không sao chứ?”

“Nhưng rõ ràng ta nhìn thấy ngài đi ra ngoài?”

“Hi hi, đó là Tiểu Bạch! Vừa rồi kẻ kia là Tiểu Bạch giả thành!” Cô gái mặc áo vàng nói.

“Tiểu Bạch?” Cầu Mộ Quân nghĩ nghĩ, vội nói: “Liễu Văn Bạch?”

“Đúng vậy đúng vậy, chính là Tiểu Bạch! Tiểu Bạch giả làm hắc, lừa những người đó đến nơi khác!”

Ánh mắt Thích Vi đang nhìn Nhị hoàng tử chuyển qua trên người cô gái mặc áo vàng, cẩn thận lại nghi hoặc nhìn nàng.

“Thì ra là Liễu Văn Bạch, là hắc bảo cô đến?” Cầu Mộ Quân kinh hãi nói.

Cô gái mặc áo vàng nói: “Đúng vậy, hắc nói nơi này có người trúng Huyết Linh Lung, bảo cho ta tới chế thuốc giải!”

Cầu Mộ Quân lập tức chạy vào trong phòng đến bên giường Đoàn Chính Trung, hỏi: “Hắc trúng độc Huyết Linh Lung?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” cô gái mặc áo vàng đi đến bên người Đoàn Chính Trung nhìn nhìn, nói: “Tiểu Bạch này, không có việc gì đem thuốc độc cho người khác làm cái gì, cũng không biết có thể chữa được hay không nữa!”

Thích Vi cúi thấp đầu, Cầu Mộ Quân lập tức hỏi: “Ngay cả cô cũng không thể giải sao?”

“Ta phải nhìn xem đã. Người không giống tình huống trúng độc cũng sẽ không giống, có thể giải hay không phải xem chính bản thân hắc!” Cô gái mặc áo vàng nói xong, cầm lấy Đoàn cổ tay Chính Trung, bắt mạch.

Lúc này, cửa đá bí thất lại mở ra, Liễu Văn Bạch ôm ngực đi vào.

“Trước đừng động vào hắc, cứ để cho hắc nằm đó, tới cứu huynh đi!”

Thích Vi vội quay đầu lại, thấy Liễu Văn Bạch, mũi đau xót, thiếu chút nữa khóc òa lên.

Liễu Văn Bạch lập tức chạy đến trước mặt cô gái áo vàng, kéo tay đặt lên trên cổ tay mình nói: “Nhanh lên nhanh lên, huynh trúng Thất Tinh Thần châm, nếu không cứu sẽ chết!”

“Ai nha, sao huynh lại nhiều chuyện như vậy, muội xuống núi còn chưa được nghỉ!” Cô gái áo vàng chu miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Chán nản

“Ai nha, sao huynh lại nhiều chuyện như vậy, muội xuống núi còn chưa được nghỉ!” Cô gái áo vàng chu miệng nói.

"Được rồi được rồi, Lăng nhi thân ái à, huynh sắp chết rồi, muội đừng oán giận nữa nhé!"

"Vậy muội cứu huynh thì huynh làm ngựa cho muội cưỡi nhé!" Hải Lăng vui vẻ cười nói.

"Được được được, bảo huynh làm trâu cũng được! Mau cứu huynh!" Liễu Văn Bạch sốt ruột.

Nhìn bọn họ nói chuyện, Cầu Mộ Quân lặng lẽ nhìn về phía Thích Vi, chỉ thấy nàng nắm chặt vạt áo, cắn môi, cúi đầu thật sâu.

"Cởi áo ra!" Hải Lăng nói xong, cởi đai lưng của Liễu Văn Bạch ra.

Cơ thể Thích Vi hơi run lên một cái.

Hải Lăng cùng Liễu Văn Bạch cởi quần áo của hắn, sau đó nàng đẩy hắn lên trên giường.

Tiếp theo đem nàng cầm lấy ngân châm mảnh nhỏ từ từ đâm từng cây một vào huyết đạo trên lưng hắn.

Sau khi châm cứu xong, Hải Lăng thở phào một cái, nói: "Đã khá ổn rồi."

"Khá ổn là ý gì? Đừng bảo muội muốn huynh lưu lại di chứng đấy nhé!" Liễu Văn Bạch nói.

"Độc thì giải xong rồi, nhưng ngân châm còn chưa ép ra ngoài. Huynh không để cho muội nghỉ ngơi, không cho muội ăn cơm thì sao muội có sức ép châm ra ngoài cho huynh chứ!" Nói xong, nàng ôm con chồn tuyết trên vai nói: "Tiểu Bạch, cắn hắn, cắn chết cái tên Tiểu Bạch hư hỏng này, về sau tỷ chỉ yêu một mình ngươi!"

"Được rồi được rồi, muội mà không nói huynh suýt chút nữa đã quên mất." Liễu Văn Bạch mặc lại quần áo, thò tay xuống gầm giường Đoàn Chính Trung đang nằm gật nhẹ một cái, tường bên phải lại mở ra một cái cửa.

Vẫn còn phòng bí mật nữa sao! Cầu Mộ Quân vô cùng kinh ngạc.

Liễu Văn Bạch nói: "Nhị hoàng tử, ta mới bị thương, xương cốt cũng yếu, làm phiền ngài đỡ hắn dậy ta."

Phong Nam Diệp gật đầu một cái, cổng Đoàn Chính Trung lên, theo hắn đi vào con đường bí mật vừa mới mở.

Họ đi trong đường bí mật rất lâu, lúc ra ngoài trời đã tối rồi, Liễu Văn Bạch mang mọi người lên thuyền, đi dọc hồ sang bờ bên kia.

Cầu Mộ Quân nắm tay Đoàn Chính Trung, nhìn hắn không chớp mắt. Phong Nam Diệp ngồi lẳng lặng, Sanh Dung cũng ngơ ngác nhìn mặt hồ, Liễu Văn Bạch cùng Hải Lăng nói cười đùa giỡn, Thích Vi ngồi rụt vào một góc.

Khi hừng đông cũng là lúc mọi người lên bờ, Liễu Văn Bạch lại dịch dung thành xa phu, một đường ra roi thúc ngựa, nửa ngày sau đến chân một ngọn núi. Sau đó lại đi một đoạn đường núi khá xa, trước mắt liền xuất hiện một gian phòng nhỏ trong núi.

Cuối thu, hàng cây phong xung quanh căn nhà đều chuyển sang màu đỏ rực. Thỉnh thoảng sẽ có một trận gió thổi rụng vài chiếc lá, nhẹ nhàng hạ xuống giống như bướm bướm bay, trông rất đẹp mắt.

Bãi đất trống trước căn phòng cũng trải đầy lá phong đỏ, dẫm lên mềm mại như trải thảm vậy.

"Đến rồi." Liễu Văn Bạch nói.

Hải Lăng vui vẻ nói: "Hi hi, nơi này thật giống như núi Bạch Ngọc của chúng ta! Cũng là ở trên núi đấy!" Nói xong, liền chạy vào.

Độc Huyết Linh Lung sẽ bởi vì thể chất từng người khác nhau mà sinh ra độc tính khác nhau, cũng không dễ giải. Thời gian còn lại của Đoàn Chính Trung không tới bốn ngày, cho nên vừa thu xếp xong, Hải Lăng liền bắt đầu nghiên cứu chế thuốc giải. Cầu Mộ Quân một lòng lo lắng cho hắn, hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh hắn.

Ngày hôm sau, Thích Vi làm cơm xong, vào phòng gọi Cầu Mộ Quân cùng Hải Lăng đi ăn cơm.

Hải Lăng lập tức buông thảo dược bên cạnh nhảy lên nói: "Hi hi, Tiểu Bạch, đi, chúng ta đi ăn cơm, Vi Vi tỷ tỷ nấu cơm rất ngon!" Nói xong, liền ôm con chồn tuyết chạy ra ngoài.

Cầu Mộ Quân cũng đi theo, lại bị Thích Vi khẽ gọi lại.

"Mộ Quân tỷ tỷ. . . ."

"Sao vậy?"

Thích Vi hơi cúi đầu, nói: "Tỷ đi gọi hần ra ăn cơm đi."

"Ai cơ?"

"Hần. . . . Liễu Vần Bạch." Thích Vi nhỏ giọng nói.

Cầu Mộ Quân hiểu tâm tư của nàng, nói: "Đúng rồi, muội đã tìm hần nói chuyện chưa?"

Thích Vi âm thầm nói: "Bọn muội có chuyện gì để nói cơ chứ?"

"Sao lại không có? Tỷ thấy là do hai người chưa nói chuyện thôi."

Đôi mắt Thích Vi nhanh chóng ẩm ướt, nàng lau hai cái, nói: "Không có gì để nói cả, được rồi, Mộ Quân tỷ tỷ, muội còn phải đi gọi Nhị hoàng tử, tỷ đi gọi hần tới đi." Nói xong, nàng liền chạy ra ngoài.

Cầu Mộ Quân biết trong lòng Thích Vi rất khó chịu, nhưng cũng không biết Liễu Vần Bạch cảm thấy thế nào. Rốt cuộc hần có tình cảm với Thích Vi không, nếu có, sao không bớt phóng túng một chút, cứ thân mật với Hải Lăng ở trước mặt nàng như vậy?

Mấy người cùng ngồi bên bàn ăn cơm, Liễu Vần Bạch và Hải Lăng lại ngồi cạnh nhau.

Hải Lăng ăn, gấp cái trắng vào trong bát mình, một nhĩ thì gấp cho Liễu Vần Bạch.

Liễu Vần Bạch lại gấp về bát nàng nói: "Bao nhiêu tuổi rồi còn kiêng ăn, gấp vào thì tự ăn đi!"

"Không đâu không đâu, huynh ăn đi, trước kia huynh cũng ăn mà, đừng lãng phí!" Hải Lăng lại gấp một nhĩ về bát hần.

"Huynh không ăn, một nhĩ này ăn không ngon." Liễu Vần Bạch lại gấp vào trong bát Hải Lăng, bị nàng dùng chiếc đũa chặn lại, miếng một nhĩ rơi xuống bàn.

"Nhìn đi, rơi rồi, lãng phí quá, khó trách cha nói huynh không biết tiết kiệm tiền, không lấy được vợ." Hải Lăng nói.

Liễu Vần Bạch cười nói: "Su phụ còn nói, huynh không lấy được vợ mới tốt, thế mới có thể chấp nhận lấy muội, để bên cạnh ông bớt đi một kẻ gây họa."

"Hừ, huynh nói linh tinh gì đấy hả, cha không nói như vậy!"

Thích Vi nắm chặt chiếc đũa, mở miệng nói: "Mẹ cùng đại tẩu ta vẫn còn ở ngõ nhỏ trong thành, ta lo lắng cho họ. Ta ở chỗ này cũng không làm được gì, cho nên muốn hỏi người, ta có thể đi về trước được không."

Hải Lăng ngẩng đầu lên nói: "Vi Vi tỷ, tỷ đâu có vô dụng, không phải tỷ nấu cơm cho chúng ta sao?"

Liễu Vần Bạch tức giận nói: "Người cho rằng chúng ta tới đây chơi à? Chúng ta đang chạy trốn. Người trở về mà bị Cầu Vi phát hiện sẽ liên lụy tới chúng ta."

Thích Vi cúi đầu, cắn môi, một giọt nước mắt rơi vào bát cơm.

Hải Lăng nói: "Tiểu Bạch, hi hi, huynh không nói muội cũng không biết chúng ta đang chạy trốn!"

Thích Vi đột nhiên để đũa xuống chạy ra ngoài, Cầu Mộ Quân vội vàng đuổi theo.

Hải Lăng kỳ lạ nói: "Vi Vi tỷ sao vậy?"

Sanh Dung cũng nhìn ra ngoài cửa nói: "Ta đã nói hai ngày nay Vi Vi dường như không vui, thì ra là lo lắng cho Thích phu nhân."

Chiếc đũa trong tay Liễu Vần Bạch ngừng lại, trên mặt mất đi nụ cười hời hợt trước sau như một.

Cầu Mộ Quân đuổi theo Thích Vi, giữ nàng lại.

Thích Vi đỡ một gốc cây phong khóc òa lên.

"Vi Vi, tỷ thấy Liễu Vần Bạch cùng Hải Lăng không giống người yêu, mà giống như huynh muội bạn bè thôi, muội đừng quá đau lòng." Cầu Mộ Quân an ủi.

Thích Vi nhào vào trong ngực nàng nói: "Mộ Quân tỷ tỷ, muội không muốn nhìn thấy bọn họ, không muốn nhìn thấy hần, muội muốn đi, thật sự rất muốn đi khỏi nơi này."

"Vi Vi, không bằng tỷ giúp muội đi hỏi hần được không? Hỏi hần nghĩ thế nào, rốt cuộc có yêu muội hay không?"

"Đừng!" Thích vi lập tức nói."Muội không muốn hỏi, không nên hỏi. Muội không thèm hỏi hần, muội chỉ ghét hần, không muốn gặp hần!"

"Vi Vi"

Buổi chiều, Cầu Mộ Quân ra bờ nước giặt quần áo, vừa mới đứng lên chuẩn bị đi, lại thấy Liễu Ván Bạch ngồi ở tảng đá phía trên.

“Ngươi đến từ lúc nào?” Để thuận tiện cho việc giặt giũ mà không tốn nhiều công sức nên nàng ngồi ở chỗ thấp gần mặt nước. Xung quanh đều là tảng đá cao, từ phía dưới nhìn lên không thấy được bên trên. Cho nên Liễu Ván Bạch ngồi ở phía trên nửa ngày, đến lúc Cầu Mộ Quân đứng lên mới nhìn thấy hần.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Đại kết cục

“Ngươi đến từ lúc nào?” Để thuận tiện cho việc giặt giũ mà không tốn nhiều công sức nên nàng ngồi ở chỗ thấp gần mặt nước. Xung quanh đều là tảng đá cao, từ phía dưới nhìn lên không thấy được bên trên. Cho nên Liễu Ván Bạch ngồi ở phía trên nửa ngày, đến lúc Cầu Mộ Quân đứng lên mới nhìn thấy hần.

Thấy hần ôm một đồng quả đại, nàng hỏi:“Ngươi hái quả đại làm cái gì?”

Hần vừa đi xuống, vừa giận dữ nói:“Lăng Nhi muốn, không hái cho nàng, nàng sẽ không để cho ta được yên, thật hết biết, đã ăn com rồi còn muốn ăn mấy thứ này.”

Nghe thấy hần gọi Lăng Nhi, Cầu Mộ Quân muốn hỏi chuyện hần cùng Thích Vi, chần chờ một chút, lại vẫn không nói, bùng quần áo, rời đi .

Liễu Ván Bạch ngồi xỏm bên cạnh suối, bắt đầu rửa quả đại.

Đi đến cửa phòng, thấy Thích Vi thất thần đứng dưới gốc cây phong, Cầu Mộ Quân đặt thùng gỗ dưới tàng cây, giữ giữ , đột nhiên nói:“Ai nha, roi mất một bộ quần áo!”

Thích Vi hồi thần, hỏi:“Mộ Quân tỷ tỷ, làm sao vậy?”

Cầu Mộ Quân chạy đến bên người nàng, sốt ruột nói:“Vi Vi, mau, đến bên suối tìm hộ tỷ một món quần áo, hình như là roi ở đó. Nhanh chút nhanh chút, nếu để bọn Phong Nam Diệp nhìn thấy sẽ không tốt!” Nàng tiến đến bên tai Thích Vi nói:“Là cái yếm!”

Thích Vi vội nói:“Muội đi ngay.” Nói xong, liền chạy về phía bờ suối.

Vội vàng chạy đến bờ suối, đang muốn chạy xuống tìm, lại thấy Liễu Ván Bạch đang ngồi xỏm bên bờ, gấp đến nỗi thiếu chút nữa không phanh kịp, bỏ nhào vào người hần.

Liễu Ván Bạch thấy nàng, hỏi:“Ngươi làm sao vậy?”

Thích Vi cúi đầu, vừa muốn chạy trốn khỏi nơi này thật nhanh, lại muốn lấy lại cái yếm cho Cầu Mộ Quân, đứng ở phía sau Liễu Ván Bạch, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Liễu Ván Bạch dịch người ra sau, nhường chỗ cho nàng.

Nàng chậm rãi đi đến bên suối, cẩn thận nhìn từng góc, một lần lại hai lần nhìn về phía mặt nước, vẫn không tìm được cái yếm.

Liễu Ván Bạch hỏi:“Ngươi tìm cái gì?”

Thích Vi đỏ mặt, lại tìm thêm một lúc, mới kiên trì, nhỏ giọng hỏi:“Ngươi có thấy một cái yếm không?”

“Cái gì?” Liễu Ván Bạch không nghe rõ, nghi hoặc nói.

Thích Vi cuống đến mức lại quay mặt về phía mặt nước tìm tiếp, đột nhiên, nàng dường như thấy được bên cạnh tảng đá có một góc màu đỏ lộ ra.

Hần là nó!

Nàng chống tay vào tảng đá bên cạnh dịch từng bước, muốn nhìn rõ một chút, dưới chân lại vấp vào một quả đại màu đỏ nho nhỏ, trượt chân, ngã vào trong nước.

“Vi Vi!” Liễu Vấn Bạch cuống quýt chạy lên giữ tay nàng lại.

Nước rất sâu, chân Thích Vi không chạm được đến đáy, chỉ có thể để Liễu Vấn Bạch cầm lấy cổ tay kéo lên.

Rốt cục lồi được nửa người trên của nàng ra khỏi nước, Liễu Vấn Bạch ôm thắt lưng của nàng, ôm nàng lên bờ.

“Sao vậy, có phải trán đụng vào tảng đá hay không?” Hắn ôm nàng vào trong ngực, nhìn màu xanh trên trán nàng, sốt ruột nói.

Thích Vi dùng sức đẩy hắn ra, hắn lại ôm nàng trở về trong lòng.

“Ngươi buông ra, không cần ngươi quan tâm!” Nàng lại đẩy hắn ra, đứng lên bước đi.

Hắn kéo nàng lại, khiến cho nàng ngã ngối vào trong lòng hắn.

“Ngươi tránh ra, tránh ra!” Thích Vi lại đẩy hắn. Hắn cảm thấy trên người lạnh như băng, nhìn thân hình linh lung của nàng dưới y phục ẩm ướt, không biết là đau lòng hay là gì, lập tức ôm lấy nàng, hôn nàng.

Nàng sững sốt, tiếp theo liền càng dùng sức giãy dụa, nhưng giãy không ra, lại bị hắn hôn dần dần không còn sức lực, xụi lơ trong lòng hắn.

Hồi lâu, nàng lại đột nhiên đẩy hắn ra, khóc nói: “Liễu Vấn Bạch, ngươi là tên đáng ghét, buông ra!”

Liễu Vấn Bạch vẫn ôm nàng vào trong ngực hỏi: “Sao lại khóc?”

“Ngươi có ý gì, một bên liếc mắt đưa tình cùng sư muội ngươi, một bên lại làm vậy với ta, ngươi buông, buông!”

“Ta sao lại liếc mắt đưa tình cùng Lăng nhi, nàng chỉ là một tiểu nha đầu, mỗi ngày chỉ biết ăn quả đại thôi, sẽ liếc mắt đưa tình sao?” Liễu Vấn Bạch nói.

“Ta quản ngươi chắc! Dù sao ta cũng ghét ngươi, ghét ngươi!”

“Nàng không được ghét ta, nàng thích ta, không, là yêu ta.” Nói xong, hắn lại hôn nàng.

Nàng đẩy hắn ra nói: “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà ngươi ghét người khác lại muốn người khác thích ngươi, ngươi cảm thấy đùa như vậy rất vui sao? Rất đặc ý sao? Ngươi buông!”

“Ai nói ta ghét nàng, ở Lan Cầm phòng ta đã từng nói muốn lấy nàng!” Liễu Vấn Bạch nói.

“Ngươi.....” Thích Vi thương tâm nói: “Ngươi chỉ nói bừa mà thôi!”

“Không phải nói bừa!”

Thích Vi bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn hắn, nói: “Thật sao?”

“Thật, ta không nói bừa, ta thật sự muốn lấy nàng.”

“Nhưng ngươi cũng nói muốn lấy sư muội ngươi.”

“Ta nói muốn lấy nàng ta khi nào?”

“Buổi sáng, ngươi nói muốn lấy nàng, còn mắng ta.”

“Ta cũng không nói muốn lấy nàng ta, cũng không có mắng ta chỉ là.....” Liễu Vấn Bạch nhẹ giọng nói: “Nàng trở về, sẽ rất nguy hiểm.”

Thích Vi nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi thích ta sao?”

“Sao lại hỏi vô nghĩa như vậy? Chẳng lẽ nàng đã quên chuyện ở bí thất Lan Cầm phòng?”

“Ta đương nhiên không quên.” Thích Vi cúi đầu nói.

Liễu Vấn Bạch lại hôn nàng.

Thích Vi lại đột nhiên đẩy hắn ra, thương tâm nói: “Vậy ngươi thật sự không ngại cha ta là kẻ thù giết cha ngươi sao? Ta là con gái kẻ thù giết cha ngươi, ta ... chúng ta.....” Nàng nói xong, nước mắt giống như hạt châu lăn xuống.

Liễu Vấn Bạch kỳ lạ nói: “Ai nói cho nàng cha nàng giết cha ta? Ai nói cho nàng bố chồng tương lai của nàng đã chết?”

“Không phải sao? Là Mộ Quân tỷ tỷ nói?” Thích Vi cũng kỳ lạ nói.

Liễu Ván Bạch nhú nhú mày, nói: “Nữ nhân của Đoàn Chính Trung, rõ ràng là cha cô ta mới là kẻ thù giết cha nam nhân nhà cô ta. Cô ta lại dám nói cha nàng mới là kẻ thù là giết cha ta, nữ nhân của ta tại sao luôn bị nữ nhân của hắc lữ!”

“Ngươi ... ngươi nói không phải?” Thích Vi vui vẻ nói.

Liễu Ván Bạch nói: “Đương nhiên không phải, cha ta cũng chưa chết!”

Thích Vi thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó đỏ mặt nói: “Ai là nữ nhân của ngươi?”

“Là nàng.” Liễu Ván Bạch cười, áp lên môi nàng, cạy mở đôi môi nàng, đưa đầu lưỡi vào.

Hắn kéo quần áo của nàng xuống, vuốt ve thân thể của nàng, bộ ngực của nàng, làm cho thân mình vừa tắm nước lạnh của nàng lại bắt đầu nóng lên.

Hắn không nói không rằng đưa tay vào giữa hai chân nàng, làm cho nàng đột nhiên bừng tỉnh, đẩy hắn ra.

“Chàng làm cái gì?” Nàng cũng kinh hoàng nói.

Hắn nói bên tai nàng: “Cũng không phải chưa sờ qua, nàng cũng đã sờ ta, lần đó nếu không phải ta dứt khoát dừng lại, nàng đã sớm là người của ta.”

“Cái gì mà chàng dứt khoát dừng lại, rõ ràng là ta đẩy chàng ra!” Thích Vi đỏ mặt nói.

Liễu Ván Bạch cười, lại ôm nàng vào trong lòng, hôn lên môi nàng.

Đến tận lúc sắc trời đã tối đen, Liễu Ván Bạch mới cùng Thích Vi từ bên bờ suối trở về, quần áo Thích Vi ẩm ướt, bị Liễu Ván Bạch dùng quần áo của mình bọc lấy, cúi đầu đỏ mặt, khóe miệng Liễu Ván Bạch vẫn luôn tươi cười.

Buổi tối, Sanh Dung hỏi bên tai Thích Vi: “Vi Vi, chẳng lẽ ngươi cùng tên Liễu Ván Bạch kia muốn làm chuyện sinh em bé sao?”

“Ai nói, làm sao có, chúng ta chỉ.....” Thích Vi đỏ mặt, đem mặt vui vào chần nói: “Chúng ta cũng chưa làm cái gì hết!”

Nhìn Đoàn Chính Trung ngủ say, nàng nhịn không được nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Tưởng tượng thấy được bộ dáng hắn đột nhiên tỉnh lại, tưởng tượng thấy nàng vẫn có thể dựa vào lòng hắn như lúc trước, nàng không kiềm chế được khóc òa lên.

Nàng chậm rãi dựa vào trước ngực hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn

Vì sao, vì sao lại yên lặng, vì sao không có tiếng tim đập?

Cầu Mộ Quân cả kinh, cuống quýt nằm úp sấp lên ngực hắn nghe ngóng, nhưng thật sự không có tiếng tim đập, lại dò hơi thở của hắn, cũng không có!

“Hải Lăng, Hải Lăng!” Mặt Cầu Mộ Quân trắng bệch, vội gọi Hải Lăng.

Hải Lăng từ ngoài cửa tiến vào, lập tức bắt mạch cho Đoàn Chính Trung, thật lâu mới nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, hắn ...hắn đã chết.....”

“Không!” Cầu Mộ Quân kêu to, từ trước ngực Đoàn Chính Trung bật dậy, hai mắt đăm lẹ. Trong lúc mông lung nàng thấy một cánh tay đang vuốt ve tóc mình.

Lau nước mắt đi, nàng nhìn thấy Đoàn Chính Trung đáng vẻ tiều tụy, đang mở mắt nhìn nàng.

Xoa xoa nước mắt, nhìn lại, thật sự là hắn.

Nàng lại nằm mơ sao?

“Gặp ác mộng?” Tiếng nói nhẹ nhàng của hắn truyền vào trong tai nàng.

Nàng chậm rãi đưa tay chạm vào mặt hắn, khóc nói: “Phu quân.....”

“Oa, hắn thật sự tỉnh lại!” Tiếng nói của Hải Lăng truyền đến, làm cho Cầu Mộ Quân chấn động mạnh.

Cảnh tượng trước mắt không thể nào chân thật hơn, Đoàn Chính Trung đang mở mắt, hắn thực sự đã tỉnh

Đây không phải mơ sao?

Liễu Ván Bạch theo sau chạy vào, nhìn Đoàn Chính Trung, vỗ hai phát vào ngực hắn nói: “Họ Đoàn, xem đi, mạng ngươi lần này là do ta cứu!”

“Huỳnh cứu, muội đây làm cái gì?” Hải Lăng nói.

Phong Nam Diệp đi đến bên giường, vui mừng cười, nói:“Ta biết ta sẽ còn có cơ hội nhận thức ngươi một lần nữa, Đoàn Chính Trung.”

Mặt Đoàn Chính Trung khôi phục về thân nhiên, nói:“Nhị hoàng tử từng nói, muốn đón phu nhân ta tiến cung?”

“Hả?” Liễu Văn Bạch, Thích Vi, Sanh Dung cùng nhìn về phía Phong Nam Diệp.

Phong Nam Diệp ho khan hai tiếng, nói:“Nói đùa, lời nói đùa thôi. Ngươi làm sao mà biết được?”

Đoàn Chính Trung nói: “Thần trí của ta vẫn luôn thanh tỉnh .”

Phong Nam Diệp lại ho khan hai tiếng.

“Đây là thật, hần thật sự tỉnh lại?” Cầu Mộ Quân si ngốc hỏi.

Đoàn Chính Trung nói:“Không phải lúc này nàng vừa nói chuyện với ta sao?”

“Không phải mơ? Là thật !” Cầu Mộ Quân kinh hi nói.

Thích Vi vỗ nàng, nói:“Là thật, hần thật sự đã tỉnh!”

Hải Lăng nói:“Bây giờ ta đi sắc thuốc cho hần, các ngươi cũng đi ra ngoài đi, bây giờ hần vẫn còn yếu, cần nghỉ ngơi nhiều .”

Mọi người nghe vậy, đều đi ra cửa, Cầu Mộ Quân cũng nhìn Đoàn Chính Trung, đứng dậy.

Liễu Văn Bạch nói:“Cô đứng lên làm cái gì, cô nhất định phải ở lại. Hần nói với chúng ta nhiều thêm một câu thì mệt, nhưng cô thì khác, nói không chừng còn có thể giống như lần bị trọng thương trước kia!”

“Liễu Văn Bạch!” Cầu Mộ Quân đỏ mặt.

“Đi!” Thích Vi kéo Liễu Văn Bạch đi ra ngoài.

Cầu Mộ Quân ngồi xuống bên giường, mặt vẫn đỏ như cũ, theo thói quen cúi đầu, lại nhìn không được muốn nhìn hần nhiều hơn.

Hần nắm tay nàng, lẳng lặng nhìn nàng.

“Mộ Quân.....” Hần nhẹ giọng gọi.

Nước mắt chảy xuống, nàng đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng hần.

Một tay hần nắm bả vai của nàng, một tay vuốt ve mái tóc của nàng.

“Chính Trung, ta có rất nhiều lời muốn nói, rất nhiều rất nhiều.....” Nàng khóc nói.

Hần nói:“Nàng nói, ta nghe.”

“Ta yêu chàng, ta tuyệt đối không hận chàng, cho tới bây giờ chưa bao giờ hận chàng. Ta yêu chàng, từ rất sớm rất sớm đã yêu chàng, rất yêu rất yêu chàng. Ta vô cùng nhớ chàng, mỗi ngày đều cầu mong chàng đừng ngủ mãi như vậy. Ta không muốn chàng ngủ, nếu chàng ngủ tiếp, ta sẽ ngủ cùng chàng, một người tỉnh rất đau khổ, ta không muốn, ta không muốn đau khổ như vậy. Chính Trung, ta yêu chàng, ta yêu chàng phu quân, phu quân.....”

Đoàn Chính Trung ôm lấy nàng, nhắm mắt lại nhẹ nhàng cười.

“Ta cũng yêu nàng.” Hần nói.

Cầu Mộ Quân ngẩng đầu, roi lệ nhìn hần.

Hần cầm lấy tay nàng, đưa tới bên môi, nhẹ nhàng hôn.

Cầu Mộ Quân khóc, nhìn thẳng hần, chậm rãi đưa tay dờn khỏi môi hần, hôn hần.

“Tin tức đến!” Liễu Văn Bạch đột nhiên đẩy cửa ra, Cầu Mộ Quân cuống quýt từ trên người Đoàn Chính Trung đứng lên.

Liễu Văn Bạch thở dài nói:“Có thể đừng để ta bắt gặp sao? Có thể đừng để ta xen ngang sao? Hai người này.....” Nói xong, nhìn thấy ánh mắt Đoàn Chính Trung, hần vội ngậm miệng, nói:“Được rồi, ta nói, Lệ phi độc chết Cửu hoàng tử sau đó tự sát, Cầu Vĩ giết Phụ quốc Đại tướng quân trước đây cùng hần lập Cửu hoàng tử làm Hoàng Thượng, tự mình đăng cơ làm Hoàng Thượng. Bây giờ trong kinh thành có rất nhiều thế lực đều đang nóng lòng muốn lật đổ hần!”

Thích Vi nghe xong kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Cầu Mộ Quân nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, lúc trước tỷ không giết cho muội Lệ phi là đã đoán trước được kết quả này sao?”

Cầu Mộ Quân thân nhiên nói: “Tỷ không ngờ nàng ta lại hết hy vọng ở Cầu Vĩ đến như vậy. Nàng vốn là một nữ tử dịu dàng si tình, vì người mình yêu làm rất nhiều chuyện ngay cả nàng cũng cảm thấy khinh thường. Mà ngày đó Cầu Vĩ buông tay nàng, làm cho nàng nhận ra sự thật, người nàng yêu bao nhiêu năm nay vẫn không yêu nàng, hẳn chỉ yêu con của bọn họ, đứa con có được thân phận hoàng tử, có hi vọng làm Hoàng Đế.”

Năm tháng sau, trên sông Trường Hà, một chiếc thuyền xinh đẹp xa hoa, vừa nhìn đã biết là nhà phú quý, xuôi về phía nam đến Thiếu Dương.

Cầu Mộ Quân đứng ở đầu thuyền, một tay đặt lên bụng, ngo ngắc nhìn sóng gợn trên mặt nước.

Đoàn Chính Trung từ trong khoang thuyền đi ra, đem một chiếc áo choàng khoác lên người nàng, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng nói: “Trời còn lạnh, đừng để nhiễm lạnh.”

Cầu Mộ Quân quay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói: “Cách Thiếu Dương còn xa không?”

Hắn trả lời: “Cũng sắp đến, còn khoảng hai, ba ngày nữa.”

Hai người đứng ở đầu thuyền một hồi lâu, Cầu Mộ Quân quay đầu lại, chần chờ một chút, nói: “Cha được chôn cất ở Thiếu Dương sao?”

Đoàn Chính Trung nói: “Cha ta cũng không phải người Thiếu Dương, vì sao lại chôn ở Thiếu Dương?”

“Ta đã biết, chàng là Cố.....”

“Ta không phải.” Hắn nói: “Ta họ Đoàn, trước nay vẫn là họ Đoàn.”

Cầu Mộ Quân nhìn hắn thật lâu, hai hàng lệ chảy xuống.

Trong khoang thuyền, một giọng nói của nữ nhân vang lên: “Tỷ tỷ, tỷ phụ, mau vào ăn chút điểm tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Chính văn Đoạn Vân 1

Ngoại thành Giang Đô, hơn trăm cô nương khoảng mười mấy tuổi theo thứ tự đi lên thuyền lớn đậu ven sông, rời khỏi quê hương.

Đoạn Vân không kìm chế được quay đầu lại nhìn thành trấn phồn hoa in sâu trong kí ức, suýt chút nữa đã quên phải lên thuyền.

Lần này đi có lẽ sẽ chẳng có ngày quay về.

Lần này đi có lẽ hơn mười năm sau, nàng tóc trắng như tuyết chỉ có thể ngẩng đầu nhìn sao trên trời cao, nhớ lại nhiều năm về trước, có một cô gái mười mấy tuổi từng ở Giang Đô bắt bướm, hái sen.

Gió thổi qua bờ sông, làm tung bay mái tóc dài như lụa của các thiếu nữ, cũng thổi qua đôi mắt ẩm ướt của nàng.

Đoạn Vân cúi đầu, nhắc váy, bước lên tấm ván gỗ phía trước.

“Đợi chút”

Một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, các thiếu nữ ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử từ trong khoang thuyền đi ra. Người đó khoảng ba mươi tuổi, dịu dàng như ngọc lại mang theo vài phần uy nghiêm, trên người mặc quan phục màu đỏ.

Trong nháy mắt ngẩng đầu lên, nhìn nam tử trước mắt như gió mát lại khiến người ta không dám nhìn gần, không hiểu sao Đoạn Vân lại hoảng hốt cúi đầu.

Lúc này, Trương công công hỏi: “Đại nhân có chuyện gì sao?”

Nam tử đi đến trước mặt Đoạn Vân, cúi đầu nhìn chằm chằm bàn tay nàng hỏi: “Tay người bị làm sao vậy?”

Trong lòng Đoạn Vân căng thẳng, hơi hơi dẫu bàn tay quẩn băng gạc ra sau, nhỏ giọng nói: “Bị..... Bị thương.”

“Bị thương?” Nam tử nhìn tay nàng, trên mặt xuất hiện vài phần hoài nghi.

Trương công công đi lên nói: “Đại nhân, cô nương này dung mạo thanh tao lịch sự, tính tình dịu dàng, đúng là kiểu nữ tử Hoàng Thượng thích nhất. Tay bị thương một chút, đến lúc tiến cung chắc cũng sẽ khỏi thôi, không cần quá để ý.”

Nam tử ngẩng đầu, khẽ cười nói: “Công công tất nhiên là hiểu Hoàng Thượng hơn ta, nếu công công cảm thấy không sao vậy ta cũng không có ý kiến.” Nói xong, hần lui về phía sau hai bước, nói: “Lên thuyền.”

Đoạn Vân âm thầm thả lỏng, bước lên sàן thuyền.

Sau khi lên thuyền được một lát, liền cảm thấy thuyền rung chuyển.

Rời xa..... Cuối cùng cũng phải rời xa nơi này.

Quê hương, mẫu thân, còn có các ca ca vui sướng tiến bước nàng.

Ngồi ở trên giường lớn mềm mại, nhìn bàn tay quẩn băng gạc, nàng không khỏi nghĩ nếu như sau này bị đào thải, bị đuổi về, đại ca Nhị ca bọn họ chỉ sợ là hận không thể chặt tay nàng.

Mệnh khắc lục thân*, nhân duyên, tình duyên bạc bẽo..... Nàng vốn không nên có mặt trên đời này.

*sáu người thân: phụ, mẫu, huynh, đệ, thê, tử

Sau khi phân giường cho các cô nương xong, các công công đều rời đi, không khí không còn căng thẳng như lúc trước nữa.

Trong chốc lát, vài vị cô nương khác liền tán gẫu lên tận trời.

“Vị đại nhân vừa nãy cũng là quan tuyền tú sao?” Người có gia thế nhất - Doãn Bích Lan hỏi.

Một cô nương khác cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, đó là ai vậy, nhìn dáng vẻ thì dường như chức vị cũng không nhỏ. Vậy vị đại nhân đó với Trương công công rốt cuộc ai lớn hơn, đừng đề đến lúc đó không cần thận đắc tội.”

“Ha, cái này ta biết.” Trầm Lương Ngọc đang lau ống sáo nói.

Mấy người đều nhìn về phía nàng nói: “Người biết sao?”

Trầm Lương Ngọc có chút đắc ý nói: “Nhà ta đã sớm hỏi thăm hết, lần này đến Giang Đô tuyền tú có hai người. Một là tâm phúc bên người Hoàng thượng - Trương công công, một người khác chính là Lễ bộ Thượng Thư. Vị đại nhân vừa rồi chính là Lễ bộ Thượng Thư, hình như là họ Cầu. Hai người bọn họ đều là quan tuyền tú, không phân biệt lớn nhỏ, nhưng rốt cuộc lời nói của ai có trọng lượng hơn thì còn chưa biết.”

“Lễ bộ Thượng Thư? Vậy là quan lớn đó, không ngờ vị đại nhân kia còn trẻ như vậy đã làm Lễ bộ Thượng Thư, thật lợi hại.”

Trầm Lương Ngọc nói: “Chờ chúng ta được sủng, làm phi tử, chúng ta không phải sẽ càng lợi hại hơn sao?”

Vài vị cô nương đều gật đầu mỉm cười, không thêm nhắc lại.

Đến kinh thành cuộc đấu sẽ bắt đầu. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, bộc lộ tài năng quá sớm là điều không nên.

Đoạn Vân cúi đầu, về mặt thê lương.

Kinh thành, hoàng cung.....

Vào cung, làm phi tử thì sao? Bức tường cung cao ngất kia không phải là điều phải đáng sợ nhất đối với nữ nhân sao? Dù có được sủng, năm tháng qua đi nhan sắc tàn phai Hoàng Thượng có thể sủng người đến khi nào?

Vinh hoa phú quý, cũng phải đánh đổi bằng cả đời cô đơn, đáng giá sao?

Suy nghĩ thật lâu, không biết phiên ngoại muốn dùng cái gì hình thức chưa giao cho..... Sau đó, đàn lý thân nhóm hần là biết, ta vừa ngoạn hoàn cổ kiếm kỳ đàm, nhìn đến kia mặt trên có người vật ngoại truyện, nhớ tới đến, cảm thấy rất tốt, liền chuyển chưa xong. Cho nên phía trước nói, chuẩn bị lấy trung trung nhật kí hình thức phiên ngoại, cũng liền thay đổi. Lâu lắm không viết, cảm giác không thể nào được, chỉ viết một ngàn tự, ha ha, trước như vậy, tưởng tốt lắm lại viết.

Chương 198: Chính văn Đoạn Vân 2

Thuyền đi được một ngày, Đoạn Vân cũng ở trong khoang thuyền ngày người suốt một ngày. Người khác còn có thể dùng thời gian để khát khao về tương lai, nhưng nàng thì khác. Không cùng cảnh ngộ, cũng không có tâm tình nói chuyện với mấy vị cô nương cùng phòng, nàng liền ra khoang thuyền, đi hít thở không khí.

Tháng hai, tiết trời chợt ẩm chợt lạnh, trên mặt sông thường có vài trận gió thổi tới. Buổi sáng còn mưa một trận, tuy nói ‘Đương liễu phong, Lê Hoa vũ’, nhưng vẫn cảm thấy có chút quanh quẩn.

Đoạn Vân đứng đón gió, mới vừa ngẩng đầu đột nhiên trông thấy vị Thượng Thư đại nhân đang ngồi một mình trên mũi thuyền.

Cầu Thượng thư nghe thấy động tĩnh, cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Trong lòng Đoạn Vân có chút kinh hoảng, muốn trốn về khoang thuyền, may mà kịp phản ứng, hạ người nói: “Dân nữ bái kiến đại nhân.”

Cầu Thượng thư nhẹ nhàng nói: “Là người à, không cần đa lễ.”

Đoạn Vân đứng lên, đứng ở tại chỗ cúi đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Cầu Thượng thư nhìn nàng, nói: “Người lại đây một chút, ta có chuyện này nhờ người giúp.”

Đoạn Vân kinh ngạc, vội nói: “Dân nữ không dám, nhưng xin đại nhân cứ phân phó.”

Cầu Thượng thư cười nói: “Là chuyện riêng của ta thôi. Người xem cái này.”

Đoạn Vân ngẩng đầu, đến gần hắt mới thấy rõ trên tay hắt là một bức tượng bé gái khắc gỗ, nhìn có vẻ không giống những bức tượng bé gái khắc gỗ tinh xảo đẹp bán trên đường, nhưng cũng rất đáng yêu.

Cầu Thượng thư có chút ngượng ngùng nói: “Đã khiến cô nương chê cười rồi, tiểu nữ còn nhỏ, nhìn thấy đứa bé nhà khác có đồ chơi, rất hâm mộ, nên bắt ta cũng mua một cái. Lần này đến Giang Đô, nhân rồi không có việc gì làm nên tự khắc một cái. Muốn vẽ màu lên nhưng không biết bé gái thích màu gì, nên muốn nhờ cô nương giúp đỡ.”

Đoạn Vân không nhịn được, ngẩng đầu lên nhìn hắt một cái.

Quan lớn như vậy, luôn luôn tranh đua lại có được sự dịu dàng như vậy. Có thể làm con gái hắt, người nhà hắt, thật đúng là hạnh phúc.

Đoạn Vân nói: “Đại nhân, lệnh thiên kim yêu thích màu gì dân nữ không biết, nhưng trước đây dân nữ rất thích mấy màu sắc rực rỡ như màu đỏ, màu tím.”

Cầu Thượng thư cười nói: “Cô nương nói vậy, ta cũng nhớ ra quần áo của tiểu nữ quả thật đa số là màu đỏ màu tím, vậy nhất định là đúng rồi. Đa tạ cô nương.”

Đoạn Vân nhẹ nhàng cười, cúi đầu.

Cầu Thượng thư đặt tượng khắc gỗ sang một bên, bắt đầu vẽ màu.

Nàng đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn hắt.

Một lát sau, hắt ngẩng đầu lên nói: “Cô nương không cần giữ lễ tiết, muốn vào khoang thuyền thì cứ vào, muốn ra bên ngoài đi dạo cũng cứ tự nhiên. Chuyện tuyên tử đa số là do Trương công công phụ trách, ở trước mặt ta không cần quá giữ lễ tiết.”

“Đa tạ đại nhân, dân nữ..... Ra đây vốn định hít thở không khí bên ngoài, cũng..... Cũng không quá giữ lễ tiết.”

Cầu Thượng thư cười cười, cúi đầu xuống, làm việc của mình.

Đoạn Vân đứng ở đầu thuyền, đứng cách hắt một đoạn nhìn cảnh sắc trên mặt, bờ sông, thỉnh thoảng nhẹ nhàng quay đầu, nhìn ngắm vị đại nhân trẻ tuổi lại hòa ái này.

Con gái hắt ở kinh thành, thấy phụ thân tự tay làm tượng khắc gỗ cho mình, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ, chỉ sợ ở trong mơ cũng cười.

Thật tốt..... Ngay cả người ngoài như nàng nghĩ đến còn có thể vui vẻ như vậy cơ mà.

Cúi đầu nhìn bàn tay quần băng gạc của mình, nụ cười thản nhiên trên mặt dần dần biến mất.

Trong lòng nàng lại dâng lên sự chua xót bỗng nghe được một giọng nói ấm áp bên tai: “Tay cô nương còn đau sao? Ta có thuốc, có cần bôi một ít không?”

Nàng kinh hãi quay đầu nhưng lại thấy Cầu Thượng thư đang đứng ở bên cạnh nàng.

Đoạn Vân cuống quýt thu tay, vội vã nói: “Không, không cần.....”

Cầu Thượng thư nhìn nàng trong chốc lát, nói: “Cô nương nếu có điều gì khó nói thì cứ nói ra đừng ngại. Nhưng ta xin khuyên cô nương một câu, trên đường hồi kinh, đương nhiên sẽ không đảo thái, nhưng vào kinh rồi, kiểm tra sẽ càng nghiêm khắc hơn. Cho dù đã vào được trong cung, nhưng nếu bị phát hiện không ổn sẽ vẫn bị trục xuất hồi hương. Có một số việc không thể cưỡng cầu, Giang Đô chưa chắc đã kém, kinh thành chưa chắc đã tốt. Bản tính chân thành muốn thẳng thừng cũng không phải là dễ.”

Đoạn Vân cúi đầu, trong mắt đã tràn ra nước mắt.

Muốn nói dối trước mặt hán quả thật rất khó.

Nàng cắn môi, quỳ xuống nói: “Đại nhân, dân nữ xin ngài, dân nữ van xin ngài, đừng đuổi dân nữ rời thuyền.....”

Cầu Thượng thư nói: “Cô nương mau đứng dậy, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, ngại có chuyện gì hãy nói cho ta, nhưng không phải thăm vấn ngại, không cần quỳ xuống.”

Đoạn Vân nhìn hán, chỉ thấy hán vươn tay ra, nói: “Cô nương mau đứng dậy.”

Đoạn Vân đương nhiên không dám để cho hán đỡ, tự mình đứng lên, chậm rãi tháo băng gạc trên tay xuống, lộ ra một vết rách nhỏ trong lòng bàn tay.

Nàng chậm rãi đưa tay về phía Cầu Thượng thư.

Cầu Thượng thư vừa nhìn thấy, giật mình nói: “Ngươi là ‘đoạn chương’?”

Cả người Đoạn Vân run lên, trên mặt lộ ra thần sắc thê lương vạn phần.

Nàng nói: “Đại nhân, dân nữ biết, bàn tay dân nữ như vậy, không thể vào cung được. Dân nữ cũng không muốn ở trong hậu cung, nhưng.....”

Nàng nghẹn ngào một chút, nói: “Dân Nữ không còn con đường nào khác. Nếu bị đuổi về, dân nữ.....”

Nói xong, nàng đã khóc không thành tiếng. Cầu Thượng thư nhìn nàng, nói: “Ngươi không muốn tiến cung, là bị người trong nhà ép buộc sao?”

Đoạn Vân gật gật đầu, nói: “Phụ thân dân nữ chết sớm, trong nhà chỉ còn các ca ca. Trước đó vài ngày nghe nói triều đình đến Giang Đô tuyển tú, liền vội báo danh cho ta. Bây giờ bọn họ đã cầm bạc của triều đình, còn đáp ứng sẽ chăm sóc mẹ ta, nếu thấy ta trở về, bọn họ nhất định sẽ.....”

Cầu Thượng thư hiểu được vài phần, nói: “Lần này đi kinh thành tiền đồ còn chưa biết, cho dù vào cung, cũng gian nguy vạn phần, ngại thật sự muốn nghe ý các ca ca tiến cung sao?”

Đoạn Vân không ngờ ngay cả mẹ và các ca ca ruột còn chưa từng quan tâm mình như vậy, nay vị đại nhân không có quan hệ gì lại có thể nói ra những lời đó với nàng, trong lòng không khỏi chua xót thêm vài phần.

Nàng miễn cưỡng cười cười, nói: “Kể như ta vốn chưa bao giờ mang đến may mắn cho người khác. Cha ta lúc trước là Tri phủ Giang Đô, thanh liêm trong sạch, tài trí hơn người. Các ca ca cũng không chịu thua kém, trong nhà rất hưng thịnh. Thật không ngờ lại sinh ra một đứa con gái ‘đoạn chương’ như ta. Người nhà vội mời người đến xem tướng cho ta, xem ra mệnh ta khác lục thân. Cái tên Đoạn Vân cũng có từ đó. Quả nhiên khi ta bảy tuổi, cha ta liền mất, trong nhà lập tức suy tàn. Bây giờ, các ca ca chỉ có thể lưu lạc lấy buồn bán mà sống. Sau này đại ca ngàn nhờ vạn gửi, mới tìm được bà mối đính hôn cho ta, chuẩn bị để ta gả cho một người tái giá. Không ngờ chẳng được bao lâu, người nọ bệnh mà chết. Từ nay về sau, dù cho các ca ca nghĩ cách như thế nào, cũng không có bà mối chịu tới nhà ta. Bởi vì ta, cha ta mất sớm, mẹ ta cả đời buồn bực không vui, người đính hôn cũng chết..... Có lẽ, cũng chỉ có Thiên tử mới có thể không bị ta khác. Đại nhân, ngoại trừ vào cung, ta thật sự không biết mình còn có thể đi nơi nào nữa.....”

Cầu Thượng thư trầm ngâm một chút, nhìn tay nàng, nói: “Định mệnh, hư vô lúc có lúc không, không thể quá tin vào nó được, cô nương không cần quá để ý. Việc cô nương mang theo bàn tay băng bó vào kinh thành ta sẽ không nhiều lời, nhưng sau này đến kinh thành rồi đành phải xem phúc phận của cô nương vậy.”

“Cám ơn đại nhân!” Đoạn Vân kích động nói: “Đại nhân..... Đại nhân thật tốt!”

Cầu Thượng thư thở dài, nói: “Nếu quyết định tiến cung, vậy phải biết cách ứng phó. Nói không chừng ngại ở Giang Đô mệnh đồ suy yếu, đến kinh thành cũng là một vùng trời khác. Cho dù ‘đoạn chương’ có thể khác người, nhưng người trong cung mệnh cứng, không phải một tiểu cô nương như ngại có thể khác được, không cần quá lo lắng.”

Nghe hán nói như vậy trong lòng Đoạn Văn lập tức thoải mái hơn rất nhiều, còn bật cười.

“Đầu thuyền gió lớn, cô nương vẫn nên đi vào trước đi, nếu để bị bệnh, sợ rằng sẽ không tốt.” Cầu Thượng Thư nói.

“Đạ, đạ tạ đại nhân.” Đoạn Văn nói xong, nhún mình, xoay người đi vào khoang thuyền.

Đi được vài bước, nàng nhìn không được xoay người lại nói: “Đại nhân, con gái ngài nếu nhìn thấy bức tượng khắc gỗ đó nhất định sẽ rất vui vẻ. Cha ta luôn luôn ghét ta, nhưng có một lần, ông nói muốn ra ngoài một chuyến, có thể sẽ mang về cho ta vài thứ. Khi đó ta vui mừng suốt nửa tháng. Nhưng sau lại..... truyền đến tin ông qua đời.....” Đoạn Văn buồn bã lại lập tức vừa cười vừa nói: “Cho nên nếu con gái ngài nhận được món quà đó, nhất định cũng sẽ vui vẻ!”

Cầu Thượng thư nói: “Đạ tạ cô nương. Phụ thân cô nương, nhất định rất yêu đàn?”

Đoạn Văn khó hiểu, gật gật đầu.

“Thì ra là thế.” Cầu Thượng Thư nói: “Khi thấy tên cô nương trong danh sách ta đã thấy sùng sốt, không hiểu vì sao cô nương lại có tên như vậy, bây giờ ta đã hiểu rồi.”

Đoạn Văn cúi đầu, âm thầm nhìn tay mình.

Cầu Thượng Thư nói: “Có một chiếc cổ cầm tên ‘Đoạn Văn’, mà giám định và thưởng thức cổ cầm thường căn cứ vào hoa văn trên thân đàn. Phụ thân cô nương, nhất định rất yêu cổ cầm, cho nên liền đặt tên con gái là Đoạn Văn, vừa là cầm si, vừa là người yêu con gái mình.”

“Đoạn Văn.....”

Nghe những lời đó, Đoạn Văn ngây người.

Cha quả thật rất yêu đàn, cũng cất giữ vài chiếc đàn, thậm chí có một cái nghe nói là đàn hơn một trăm năm trước, ông coi nó như chí bảo.....

Có một chiếc cổ cầm tên ‘Đoạn Văn’, đoạn văn, là tượng trưng cho đàn cổ.....

Đoạn Văn của nàng, không phải ý nói nàng đoạn chương sao?

Cha..... yêu thương nàng nàng? Yêu nàng giống như yêu đàn?

Nước mắt thi nhau rơi xuống, Đoạn Văn vội vã lau đi, nói một tiếng “Cám ơn đại nhân” Liền cuống quýt chạy vào khoang thuyền.

Cầu Thượng Thư đứng ở đầu thuyền, nhìn bóng dáng của nàng thản nhiên cười.

Trương công công nói rất đúng, nữ tử như nàng, quả thật khiến cho Hoàng Thượng thích. Có lẽ, một thiếu nữ bi thiết như vậy, sau này thật sự có thể được Hoàng Thượng sủng ái, dưới một người, trên vạn người.

() Đoạn chương: là bàn tay có đường tình và đường học (theo cách gọi thông thường ở VN) trùng nhau. Nắm bàn tay vào sẽ thấy một đường xuyên suốt qua cả bàn tay mà không hề có chỗ nào đứt đoạn.*

Thời xưa cho rằng “Nam đoạn chương chương triều cương, nữ đoạn chương thủ phòng trống”, cũng có người nói rằng: “Nam đoạn chương thiên kim hưởng thụ, nữ đoạn chương hại cha mẹ”. Thế nên nhà có con gái đoạn chương coi như điềm xấu, mà cưới vợ cũng sẽ không chọn người đoạn chương, vì coi rằng đoạn trường khắc chồng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Chính văn Đoạn Văn 3

Đoạn Văn..... Danh Cầm.....

Nghĩ tới lời của Thượng Thư đại nhân, lần đầu tiên nàng có thể mỉm cười mà đi vào giấc ngủ.

Cha, có dung nhan tuấn mỹ, nụ cười ôn hòa, có tài văn chương, giống như..... giống như Thượng Thư đại nhân bây giờ vậy.

Nàng chỉ biết, cha thích nàng, yêu thương nàng.

“Đoạn Vân”, nàng tên Đoạn Vân, cảm, đẹp quá, tên của nàng, cũng thật đẹp.

Ngày hôm sau, nàng thích một mình len lén cười trong lòng, thích len nhìn người đứng lặng ở đầu thuyền kia, thích nằm trên giường nghĩ về khuôn mặt hấn mà đi vào giấc ngủ.

Nàng chú ý đến tất cả những chuyện có liên quan đến hấn. Nàng biết hấn ở kinh thành, năm nay hai mươi tám tuổi, có một thê một thiếp, có hai con gái, cũng biết tên hấn - Cầu Vĩ.

Nàng biết mình ngưỡng mộ hấn, nhưng nàng cũng hiểu ngưỡng mộ và yêu thương đi cùng nhau.

Mười tám tuổi, nàng rời khỏi Giang Đô -- mảnh đất quê hương khiến nàng đau lòng nhưng không muốn rời xa, bỏ lại tương lai của mình, chuẩn bị cô đơn cả đời sau bức tường cung cao ngất. Không ngờ lại khiến cho nàng gặp được một người mà cả đời nàng không thể nào quên.

Hấn là quan lớn tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nàng là một sát tinh xuất thân thấp hèn. Mỗi tiếng nói cử động của hấn đều đẹp để tao nhã như vậy, còn nàng ngoại trừ tiết nuôi thân thể thê lương thì chẳng làm được gì.

Nàng không dám hy vọng xa vời, chỉ khẩn cầu trời cao có thể để cho nàng được nhìn hấn cả đời.

Cuối cùng nàng cũng giống những cô nương khác, chờ mong mình có thể được vào hậu cung, có thể có được một vị trí bên người Hoàng thượng.

Vậy..... Nàng có thể ở cùng hấn, có thể được nhìn thấy hấn trong một số trường hợp.

Nếu được như vậy thì thật tốt.

Thuyền đi được vài ngày, dừng lại ở gần bờ Kim Châu.

Ngồi vài ngày thuyền, rất nhiều cô nương yếu đuối đều không chịu nổi, thân thể Trương công công cũng có chút không khoẻ, vậy nên mọi người đành dừng chân ở dịch quán.

Ban đêm, khi những người khác đều mệt mỏi lên giường sớm, tinh thần Đoạn Vân lại rất tốt, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, vui vẻ đi xuống tầng, đến hậu viện của dịch quán.

Đêm yên tĩnh, góc tường truyền đến mùi hoa đào nhẹ nhẹ, nàng đi theo mùi hương này, cuối cùng gặp được chút dấu hiệu của mùa xuân dưới ánh trăng.

Mùa xuân, mùa xinh đẹp.

Hoa đào thật đẹp, ánh trăng cũng đẹp, ngay cả đêm cũng đẹp.

Dường như từ sau khi hấn xuất hiện, cái gì cũng đẹp lên.

Nàng không kìm chế được, quay lại ngẩng đầu nhìn gian phòng trên tầng.

Đèn đã tắt, chắc hấn hấn cũng đã sớm đi ngủ rồi?

Nhìn hấn ở trên thuyền tinh thần có vẻ rất tốt, chẳng lẽ cũng mệt sao? Hi vọng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ ổn.

Đang nghĩ như vậy, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân.

Đoạn Vân quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy Cầu Vĩ.

Cầu Vĩ cười, nói:“Thì ra là Đoạn cô nương.”

Hấn vẫn nhớ rõ tên của nàng!

Nghe hấn nói Đoạn cô nương, trong lòng không kìm chế được mà vui vẻ.

Trái tim đập thình thịch, nàng hơi run nói:“Đại nhân..... Còn chưa đi nghỉ sao?”

Cầu Vĩ nói:“Còn sớm, không ngủ được nên đi ra ngoài đi dạo. Mấy ngày ở trên thuyền, thân thể cô nương có ổn không?”

Đoạn Vân gật đầu, nói:“Đa tạ đại nhân đã quan tâm, ta rất khỏe.”

Nhìn bầu trời, nàng nhìn không được hỏi:“Đại nhân, nghe nói sau khi đến kinh thành, tuyển tú sẽ cạnh tranh rất khốc liệt, rất đáng sợ, còn có thể chết người, đúng không?”

Cầu Vĩ cười cười, nói:“Gần đến kinh thành nên cô nương càng ngày càng lo lắng sao?”

Đoạn Vân ngượng ngùng cúi đầu.

Cầu Vĩ nói:“Cũng không đáng sợ như vậy đâu. Nhưng lời nói cử chỉ phải chú ý nhiều, mọi việc thì phải để ý, nhớ kỹ ‘Không nên có tâm hại người, nhưng không thể không có tâm phòng bị người’ là được. Ở trước mặt người khác đừng lộ ra sự sắc sảo, giấu tài, đại trí giả ngu, như vậy mới không trở thành cái đinh trong mắt người khác.”

“Giấu tài, đại trí giả ngu.....” Đoạn Vân nhảm lại một lần, nói:“Đại nhân, ta biết rồi, chính là ở trước mặt người khác phải giả ngu, giả ngốc nghếch một chút, như vậy người khác mới không thèm để mắt đến mình, không trở thành kẻ địch, đúng không?”

Cầu Vĩ cười nói:“Cô nương quả nhiên rất thông minh, ý ta đúng là như vậy.”

Nghe thấy hần khích lệ, Đoạn Vân khẽ đỏ mặt trong bóng đêm, nói:“Đại nhân, cảm ơn ngài, ta sẽ nhớ kỹ.”

Lúc này, Cầu Vĩ còn nói thêm“Cô nương thật sự đã quyết định rồi sao?”

Đoạn Vân im lặng.

Nàng biết hần muốn nói cái gì, cũng biết hần giống mình, không cho rằng tiền cung là chuyện tốt.

Trước đó vài ngày, nàng quả thật chưa quyết định, chỉ đi theo vận mệnh an bài. Nhưng bây giờ nàng đã thật sự quyết định .

Nguyên nhân tiền cung nàng sẽ không nói, cả đời cũng sẽ không nói, nàng sẽ mãi mãi để nguyên nhân này ở trong lòng.

Nàng ngẩng đầu nhẹ nhàng cười, nói:“Đại nhân, ta đã quyết định rồi, sẽ không hối hận .”

Thật lâu sau, Cầu Vĩ chậm rãi gật gật đầu, nói:“Như thế cũng tốt.” Hần đứng tại chỗ trong chốc lát, còn nói thêm“Cô nương... đi nghỉ ngơi sớm, ta lên trước.” Nói xong, liền xoay người rời đi.

Đoạn Vân buồn bã đứng ngẩn người tại chỗ, si ngốc nhìn bóng dáng hần, câu nói cuối cùng của hần cứ quanh quẩn bên tai. Ngực khí có chút ảm đạm, nhưng khi nhớ lại lại khiến cho nàng cảm thấy hoảng hốt.

Trên nóc dịch quán, một nam nhân khoảng ba mươi tuổi tay cầm thiết liên, nhìn chăm chăm Đoạn Vân trong viện như sói đói.

Cầu Vĩ đi vào hành lang tối đen, đang định vào cửa lên lầu, lại không kìm chế được mà quay đầu lại.

Nàng vẫn còn đứng đó, nhìn chỗ hần vừa đứng. Nhưng hần có thể khẳng định, mình đã sớm biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

Nam nhân trên nóc nhà đột nhiên phi thân xuống, tung ra thiết liên, quán lấy thất lưng Đoạn Vân.

“A --”

Đoạn Vân kêu sợ hãi một tiếng, lập tức bị nam nhân ôm vào trong lòng, nhảy ra tường viện chạy đi.

“Người đâu!” Cầu Vĩ hô to một tiếng, vội vàng chạy tới chuồng ngựa hậu viện, lên ngựa đuổi theo.

Một lúc lâu sau, thủ vệ trong dịch quán mới chạy tới hậu viện.

Đoạn Vân mặc một bộ quần áo màu trắng, rất bắt mắt trong bóng đêm. Xung quanh dịch quán cũng không có gì để che đậy, Cầu Vĩ tận lợi đuổi theo phía sau nam nhân cầm thiết liên. Tuy rằng hần cường tráng, nhưng khinh công cũng không kém, Cầu Vĩ ở trên ngựa chỉ có thể duy trì khoảng cách nhìn thấy hần chứ không thể nào đến gần.

Đuổi theo đã lâu, người của dịch quán cũng đã đuổi đến. Khi Cầu Vĩ đang lo lắng, bóng hình áo trắng Đoạn Vân bỗng chốc mất hút.

Cầu Vĩ vội vàng giục ngựa đuổi tới phía trước, cũng khiến nhà cửa cây cối lớn nhỏ hai bên lay động.

Tình huống như vậy lẽ ra hần không nên xông loạn, hần cũng không phải đối thủ của người trong võ lâm này, đi lên cũng chỉ chịu chết, nhưng hần vẫn xuống ngựa, sốt ruột tìm khắp ngõ ngách.

Bước chân nam nhân dần dần hỗn loạn, thờ hờn hển bước nhanh về phía trước, đến sau một bức tường hoang vắng, lập tức ném nàng xuống đất.

Hần lộ ra vẻ mặt hung ác, hai mắt đỏ ngầu, như một dã thú nổi điên trong đêm!

Đoạn Vân sợ hãi nhìn hần, dùng sức lực toàn thân lùi ra sau, sau đó trở mắt nhìn hần lao tới.

Chương 200: Chính văn Đoạn Vân 4

“A - cứu mạng!”

Cầu Vĩ nghe thấy tiếng hét, lập tức chạy tới nơi phát ra âm thanh.

Nam nhân lập tức xé quần áo Đoạn Vân, nhưng lại điên cuồng khiến móng tay cào xước da ở cổ nàng.

“Đừng, đừng mà, cứu mạng”

Đoạn Vân khóc lớn, khi nàng tuyệt vọng muốn chết lại nghe được giọng nói của Cầu Vĩ ở bên ngoài.

“Lớn mật, người của địch quán ngươi cũng dám động vào!”

Nam nhân lập tức ngừng đầu, nhưng lại không thấy kẻ địch đâu cả.

Hắn đứng lên chậm rãi đến gần bức tường đỏ nhưng thân thể lại có vẻ như vô cùng đau đớn. Hắn nâng thiết liên trên tay chuẩn bị phóng ra, Cầu Vĩ lại đột nhiên lao ra từ sau bức tường, cầm một tảng đá đập vào đầu hắn.

Nam nhân nghiêng đầu tránh thoát, tung thiết liên ra, kéo Cầu Vĩ ngã mạnh xuống đất.

Đoạn Vân lại thất thanh hét một tiếng.

Cầu Vĩ dùng sức chống người muốn đứng lên, nhưng không đứng dậy nổi.

Nam nhân chậm rãi đến gần hắn, hắn lùi về đằng sau, gian nan tựa vào một thân cây bên cạnh.

Nam nhân nâng chân lên đường như chuẩn bị đạp đứt cổ hắn.

Cầu Vĩ lại đột nhiên vung tay lên tung một nắm vôi phấn màu trắng về phía hắn.

Nam nhân đau đớn kêu một tiếng, ôm lấy mắt, lao đảo lùi ra sau thở phì phò.

Cầu Vĩ nhìn ra, ngoại trừ trong mắt dính vôi, dường như hắn đang cố nén một loại đau đớn khác. Chính loại đau đớn này khiến cho kẻ võ công cao cường hắn suy yếu. Nhưng cho dù hắn suy yếu, thì mình cũng không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể nhân cơ hội nhanh chóng chạy trốn.

Nghĩ vậy Cầu Vĩ lập tức đứng lên, kéo Đoạn Vân chạy.

Nghe thấy tiếng bước chân, nam nhân vừa dụi mắt, vừa đuổi theo.

Cầu Vĩ kéo Đoạn Vân liều mạng chạy, không dám chạy về phía địch quán, chỉ có thể trốn vào những chỗ có địa hình phức tạp. Như thế may ra mới có thể cắt đuôi kẻ đằng sau.

Chạy không được bao lâu, con đường trước mặt trở nên trống trải, kẻ kia thì vẫn đuổi theo phía sau.

Mắt hắn bị dính vôi phấn không nhiều, còn có thể đuổi theo xa như vậy, có lẽ sắp hồi phục lại rồi. Huống chi, cho dù hắn suy yếu, không nhìn thấy gì thì hai người Cầu Vĩ cùng Đoạn Vân hai tay trói gà không chặt cũng không phải đối thủ của hắn. Tình huống lúc này thật vô cùng nguy hiểm.

Đoạn Vân khóc nói: “Đại nhân, ngài đi đi, mặc kệ ta”

Cầu Vĩ đi về phía trước vài bước, thấy một chiếc thuyền nhỏ không xa.

Đúng rồi, dường như bọn họ đã chạy đến bờ sông!

Cầu Vĩ kéo nàng, nhanh chóng chạy về phía thuyền nhỏ.

Đầu thuyền một nam nhân còn trẻ đang xoay người buộc mái chèo, dường như muốn chèo thuyền ra sông.

Cầu Vĩ kéo Đoạn Vân lên thuyền, lập tức nói: “Huy nh đai, nhanh lên, đi mau!”

Người trẻ tuổi ngẩn người, hoài nghi nhìn hai người, dường như không muốn nghe lời hắn.

Cầu Vĩ nói: “Có người đuổi theo chúng ta, người nọ nói con điên gặp ai cũng giết, nếu huynh đài không đi chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm!”

Người trẻ tuổi vừa nghe vậy, liền khua mái chèo đẩy thuyền đi.

May mà lúc này xuôi chiều gió, tốc độ thuyền rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã rời bờ.

Cầu Vĩ cùng Đoạn Vân lo lắng nhìn bên bờ, trong lòng thầm mong thuyền đi nhanh chút nữa, nhanh chút nữa.

Khi nam nhân cảm thiết liền đuổi tới nơi lập tức nhìn thấy con thuyền đang chèo ra sông. Nhưng chạy đến bên bờ thì thuyền cũng đã đi xa mất rồi.

Lúc trước hai người còn lo lắng hấn có thể bay lên trên thuyền nhưng khi thấy hấn đứng ở bên bờ không có hành động mới yên lòng.

Trong khoang thuyền đặt lưới đánh cá, người trẻ tuổi đưa thuyền lúc muộn như vậy dường như là muốn đi bắt cá.

Đoạn Vân đỡ Cầu Vĩ ngồi xuống, sốt ruột hỏi: “Đại nhân, ngài sao rồi?”

Cầu Vĩ lắc đầu, lại nhìn không được nhú nhú mày.

Đoạn Vân nhìn vào lưng hấn, quả nhiên nhìn thấy phần vai áo hấn bị mài rách.

“Đại nhân.....”

“Ta không sao.” Cầu Vĩ nói.

Lúc này, người đánh cá trẻ tuổi đi vào khoang thuyền, chắm một ngón nến.

Khoang thuyền dần dần sáng rõ, hiện ra bộ dáng chật vật của hai người, cũng hiện ra quần áo trong của Đoạn Vân bị xé rách, lộ ra một phần ngực trắng nõn.

Đoạn Vân một lòng nhìn bả vai Cầu Vĩ, không chú ý đến cái khác. Cầu Vĩ đẩy nạng ra sau, nói với người đánh cá cuồng quít cúi đầu:

“Huynh đài, ta là đương kim Lê bộ Thượng Thư, vị cô nương này cũng chuẩn bị tiến cung. Vừa rồi bị một tên dân tộc to gan lớn mật đuổi theo mới chạy tới thuyền của ngươi. Nhờ huynh đài cứu giúp mới giúp chúng ta tránh được một kiếp.”

“Lê bộ Thượng Thư? Ngươi làm quan?” Người đánh cá giật mình.

“Đúng vậy, bây giờ chỉ sợ tên dân tộc kia còn chờ trên bờ. Đến sáng ngày mai hấn hấn sẽ đi, cứu viện của chúng ta cũng sẽ đến, cho nên hi vọng huynh đài có thể để chúng ta ở lại đây một đêm. Ôn cứu mạng này nhất định ta sẽ báo đáp.” Cầu Vĩ nói.

Người đánh cá vội quỳ xuống nói: “Không dám không dám, có thể cứu đại nhân, là phúc ba đời của tiểu nhân!”

Cầu Vĩ nâng dậy hấn nói: “VẬY ĐA TẠ HUYNH ĐÀI.”

Người đánh cá nhìn nhìn Đoạn Vân phía sau hấn, nói: “VẬY..... vậy tiểu nhân đi chèo thuyền.” Nói xong, liền ra khỏi khoang thuyền.

Cầu Vĩ ấn vai, từ từ ngồi xuống. Đoạn Vân ngồi ở phía sau hấn, cúi đầu khép quần áo lại, yên lặng.

Người đánh lén liếc nhìn hai người bên trong, trong lòng âm thầm tính toán.

Nam nhân kia tự xưng là làm quan, hấn cũng không tin. Một người làm quan, sao có thể nửa đêm dẫn theo một cô nương sắp tiến cung, còn bị người ta đuổi theo? Hấn nói có dân tộc đuổi theo bọn họ, sao mình lại không phát hiện? Nói không chừng hai người này là một đôi gian phu dâm phụ, ban đêm bỏ trốn bị phát hiện? Hấn giúp bọn họ, không nhất thiết là có lợi, nói không chừng còn chuốc họa vào thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu người kia thật sự là quan lớn của triều đình, cho dù đáp tạ mình, có thể đáp tạ được mấy lượng bạc? Đủ cho hấn đánh bạc không? Đủ cho hấn cưới vợ không? Nói không chừng còn không đáng giá bằng một góc khối ngọc bội bên hông hấn. Mà nữ nhân đằng sau hấn..... khuôn mặt kia, ánh mắt kia, còn có bộ ngực chỉ liếc nhìn một cái đã khiến người ta không chịu nổi rồi. Nếu hấn có thể lấy nạng làm vợ, ban ngày ra ngoài làm cho người ta hâm mộ, buổi tối ngủ cùng, tư vị này cũng không phải chỉ mấy lượng bạc có thể mua được. Kỹ nữ lăng ló Nhan Kiều Kiều ở Thiên Hương lâu còn không bằng một nửa nhan sắc của nàng mà một đêm cũng phải năm lượng bạc đó!

Cứu bọn họ, cùng lắm là được mấy lượng bạc. Không cứu bọn họ, tệ nhất cũng được một khối ngọc bội. Tệ nhất này tốt gấp mấy lần tốt nhất kia, vì sao hấn phải mạo hiểm cứu bọn họ?

“Đại nhân, ngài không nên mạo hiểm như vậy, ta... ta vốn không đáng để ngài mạo hiểm như vậy.” Trong khoang thuyền, Đoạn Vân khóc nói.

“Đoạn cô nương.....” Cầu Vĩ đang định nói, ngực liền nhói đau, không kịp chế được ho dữ dội.

“Đại nhân!” Đoạn Vân vội đỡ lấy hấn, lại không biết nên làm thế nào.

Lúc này, người đánh cá tiến vào nói: “Trong ầm của tiểu nhân có chút nước, đại nhân uống đi.” Nói xong, đưa ầm nước cho Đoạn Văn.

Đoạn Văn cầm ầm nước, đưa cho Cầu Vĩ: “Đại nhân, mau uống chút nước đi.”

Cầu Vĩ nhận lấy, uống mấy ngụm, vừa đặt bình xuống vừa ho nhẹ hai tiếng.

“Đủ chưa?” Đoạn Văn sốt ruột hỏi.

Cầu Vĩ gật gật đầu.

Người đánh cá nhìn hẩn, nhận lấy cái ầm đi ra ngoài khoang thuyền. Lát sau, chỉ thấy Cầu Vĩ trong khoang nói: “Đoạn cô nương, ta hơi choáng váng đầu, muốn nằm nghỉ một lát.”

“Được, ngài mau nằm xuống.” Đoạn Văn lập tức đỡ hẩn nằm xuống.

Một lát sau, người đánh cá hỏi: “Cô nương, đại nhân thế nào rồi? Đờ hơn chưa?”

Đoạn Văn nghe tiếng thở đều đều của Cầu Vĩ, nhẹ giọng trả lời: “Đường như đang ngủ.”

Người đánh cá đi vào, cúi đầu gọi: “Đại nhân, đại nhân?”

Đoạn Văn nói: “Hẩn bị thương lại mệt, để cho hẩn ngủ.”

Người đánh cá không để ý tới nàng, dùng sức đẩy Cầu Vĩ.

Cầu Vĩ lại không có chút phản ứng nào.

Người đánh cá lập tức tháo ngọc bội bên hông hẩn xuống, đưa lên nhìn kĩ.

“Ngươi làm gì vậy? Sao lại lấy đồ của hẩn?” Đoạn Văn nói xong, muốn xông lên lấy lại ngọc bội.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Chính văn Đoạn Văn 5

Người đánh cá đẩy ra nàng, đưa ngọc bội đến dưới ánh đèn nhìn một lát sau đó cao hứng cho vào trong ngực.

“Ngươi..... Ngươi ăn trộm?” Nhìn Cầu Vĩ đang ngủ, Đoạn Văn mơ hồ cảm thấy được nguy hiểm.

Người đánh cá quay đầu lại nhìn nàng, chậm rãi chuyển tầm mắt qua quần áo rách nát của nàng.

Đoạn Văn vội dùng cánh tay che ngực, lùi về đằng sau.

Người đánh cá cười cười chậm rãi tới gần nàng.

“Đại nhân, đại nhân” Đoạn Văn nhìn Cầu Vĩ gọi hai tiếng, hẩn lại không có chút phản ứng.

Nàng bị buộc rời khỏi khoang thuyền, quay đầu nhìn nước sông cuộn sóng sau lưng.

Người đánh cá đột nhiên lao qua túm lấy nàng lôi lên đầu thuyền.

“Buông ra, ngươi buông ra”

Người đánh cá một tay chụp tới ngực của nàng, một tay vội vàng cởi quần áo đã rách nát của nàng.

“A, đại nhân đại nhân” Đoạn Văn khóc gọi Cầu Vĩ, trong lòng nàng đã tuyệt vọng nên không nhìn thấy Cầu Vĩ từ trong khoang thuyền đi ra.

Hẩn lặng lẽ cầm lấy một cái lưới đánh cá đi đến đầu thuyền, chụp lên đầu tên người cá.

Người đánh cá đứng dậy, Cầu Vĩ lập tức dùng lưới cuốn lấy hẩn, nhìn Đoạn Văn hô lớn: “Trong khoang thuyền có cái gậy sắt, mau lấy ra đây!”

Đoạn Văn vội đứng lên chạy vào khoang thuyền, tìm được một cái gậy sắt.

“Mau, đập vào đầu hắn!”

Nghe thấy lời Cầu Vĩ, Đoạn Văn giơ gậy lên nhằm vào người đánh cá, nhưng hai tay nàng run rẩy không thể nào đánh xuống được.

“Nhanh, nhanh lên!” Cầu Vĩ giữ chặt lưới không cho người đánh cá giẫy, sốt ruột hô lớn.

Đoạn Văn nhắm mắt lại, hạ quyết tâm đập vào người đánh cá một cái, nhưng chỉ đập được vào lưng, sức cũng không lớn.

Cầu Vĩ buông lưới cá đoạt lấy gậy sắt trong tay Đoạn Văn, nhắm thẳng vào đầu người đánh cá mà đập, lại bị hắn tránh được.

Cầu Vĩ cầm gậy sắt không ngừng đánh. Người đánh cá vừa trốn, vừa cố gắng vùng ra khỏi tấm lưới, trên người đã trúng vài gậy nhưng không phải nơi trí mạng.

Mất thấy người đánh cá sắp thoát được ra khỏi tấm lưới, Đoạn Văn lo lắng muốn giúp Cầu Vĩ một tay nhưng không tìm được cái gì để mà đánh.

Cuối cùng, trong giây phút người đánh cá thoát khỏi tấm lưới, gậy sắt trong tay Cầu Vĩ lập tức đánh thật mạnh vào đầu hắn. Máu tươi từ trên đầu người đánh cá chảy xuống. Đoạn Văn vội bưng kín miệng.

Người đánh cá lập tức lao tới trước mặt Cầu Vĩ đoạt gậy sắt trong tay hắn. Cầu Vĩ nắm chặt gậy sắt không buông tay.

Hai người giằng co ở đầu thuyền, vài lần suýt chút nữa rơi xuống sông.

Người đánh cá tay cướp gậy sắt, chân đá Cầu Vĩ. Thế lực của Cầu Vĩ rõ ràng không bằng hắn.

Cuối cùng, Cầu Vĩ xác định mình không đánh lại hắn, liền dùng sức đẩy hắn ra mép thuyền, muốn đẩy hắn rơi xuống nước.

Rốt cục hai người kéo nhau ra mép thuyền. Cầu Vĩ xem đúng thời cơ, dùng sức đẩy người đánh cá rơi khỏi thuyền. Ngay lúc người đánh cá rơi xuống nước hắn túm lưới đánh cá dưới chân Cầu Vĩ, kéo Cầu Vĩ rơi xuống theo.

“Đại nhân!” Đoạn Văn kêu sợ hãi một tiếng, vội chạy tới mép thuyền.

Cầu Vĩ vừa ngã xuống nước thì buông lỏng tay, gậy sắt chìm xuống đáy sông. Người đánh cá kỹ năng bơi tốt lập tức chìm Cầu Vĩ xuống.

Chân Cầu Vĩ còn quẩn lưới, kỹ năng bơi lội cũng không bằng người đánh cá, lại mất tiên cơ, lập tức không gậy dựa được.

Đoạn Văn hoảng loạn nhìn khắp thuyền, vội vàng cời mái chèo trên thuyền, cầm lấy mái chèo đập mạnh vào đầu người đánh cá.

Lúc này nàng vô cùng hoảng sợ, chỉ biết nếu hắn không chết thì Cầu Vĩ sẽ chết. Thế nên nàng lấy mái chèo điên cuồng mà đập vào đầu người đánh cá.

Khi nước sông xung quanh hai người dần dần biến thành màu đỏ, người đánh cá bị trúng một phát đánh mạnh thì dần dần buông tay, buông Cầu Vĩ ra.

“Đại nhân, mau lên đây!” Đoạn Văn vội kêu lên.

Cầu Vĩ đã uống phải vài ngụm nước lạnh, hắn nhìn nhìn người đánh cá xong dùng chút sức lực cuối cùng bơi đến bên thuyền.

Đoạn Văn đưa mái chèo về phía hắn, để hắn bắt lấy mái chèo mà leo lên thuyền.

Đang lúc Đoạn Văn kéo Cầu Vĩ lên thuyền, người đánh cá lại bơi đến túm chặt lấy mép thuyền.

“A” Đoạn Văn nhìn Cầu Vĩ cùng người đánh cá bộ mặt dữ tợn không biết nên làm thế nào bây giờ. Cầu Vĩ quay đầu lại, dùng hai ngón tay đâm mạnh vào mắt người đánh cá.

“A!” Người đánh cá kêu thảm thiết một tiếng, vội dùng một tay ôm lấy mắt.

Cầu Vĩ buông mái chèo ra, bám thuyền, nói: “Mau, thả mái chèo!”

Đoạn Văn vội dùng mái chèo đẩy người đánh cá ra rồi lập tức buông mái chèo, làm cho người đánh cá không có chỗ bám dần chìm xuống.

Đoạn Văn kéo Cầu Vĩ lên thuyền.

Thuyền đánh cá xuôi chiều gió chậm chậm đi trên sông. Cách đó không xa người đánh cá ở trong nước bùm giẫy dựa vài cái, cuối cùng không trôi lên được nữa. Mặt nước trở nên phẳng lặng, chỉ còn máu từ từ lan ra bốn phía.

Cầu Vĩ run rẩy lập tức ngã xuống khoang thuyền, cuối cùng không mở nổi mắt nữa.

Đoạn Vân chạm vào cơ thể lạnh như băng của hắn, trong lòng chua xót nước mắt không kìm chế được mà chảy ra.

Cầu Vĩ bị thương lại còn bị lạnh. Thuyền vẫn xuôi theo dòng sông, không có mái chèo nên bọn họ cách bờ càng ngày càng xa. Có lẽ, Cầu Vĩ sẽ bị lạnh mà bệnh, sẽ phát sốt. Có lẽ, người trong dịch quán sẽ không tìm thấy bọn họ.

Nàng quả nhiên là sắt tình, không thể chạm vào khác, cũng không ai có thể chạm vào nàng.....

Nếu bây giờ nàng chết sẽ không khác người khác nữa, Cầu Vĩ có thể được cứu. Bây giờ nàng nên lập tức nhảy xuống sông thì hơn.

Nhìn Cầu Vĩ môi đã bắt đầu tím tái, nàng khóc, từ từ cởi quần áo dầm nước của hắn.

Cởi áo hắn xong, nàng lại cởi áo của mình, nhẹ nhàng lau người cho hắn.

Cầu Vĩ chậm rãi mở mắt ra, nhìn nàng tóc mây toát loạn hai mắt dầm lệ, yên lặng không nói một câu.

Đoạn Vân cũng nhìn hắn, trong mắt là đau lòng cùng ái mộ không kìm chế được. Nàng hơi cúi đầu lau bọt nước trên người hắn, nước mắt nóng bỏng “tí tách” rơi trên ngực hắn.

Nàng cầm quần áo của mình, vội lau đi giọt nước mắt trên người hắn.

Cầu Vĩ đột nhiên cầm tay nàng.

Đoạn Vân ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt lại càng trào ra mãnh liệt hơn.

Hắn nâng tay kia lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

Nàng lại càng khóc to hơn, cuối cùng đột nhiên dựa vào lồng ngực lạnh như băng của hắn khóc thảm thiết.

Hắn nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, tiếp tục lau nước mắt cho nàng, sau đó chậm rãi cúi xuống hôn môi nàng.

Sau nguy hiểm cừu tử nhất sinh, lại vẫn chưa biết sinh tử. Thân phận, tiền đồ..... Trong giây phút này tất cả băn khoăn, lo lắng đều không đáng nhắc tới.

Giây phút đó, ngọn đèn kia còn ấm áp hơn đôi nến đêm động phòng. Giây phút đau đớn khổ rên rĩ lại mang theo hạnh phúc. Cũng vào giây phút đó, nước mắt nàng trào ra còn nhiều hơn mười mấy năm qua cộng lại, nhưng lại hạnh phúc chưa từng có.

Hôm đó từ lúc bắt đầu cho đến lúc trời sáng. Đoạn Vân từ trong lòng hắn đứng dậy, đưa tay sờ trán hắn, rót cục thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Ngơ ngác nhìn khuôn mặt hắn ngủ thật lâu, sau đó đắp áo lên người hắn, còn mình đi ra khoang thuyền.

Có đêm nay là đủ rồi, cả đời này nàng không còn cầu mong gì hơn.

Cha nàng vì có con gái như nàng mà mất sớm. Người từng là hôn phu của nàng vì dính hôn với nàng mà chết. Bây giờ người nàng yêu đương nhiên sẽ phải chịu liên lụy, bị nhốt trên sông không thấy người này.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Chính văn Đoạn Vân 6

Có lẽ, bọn Trương công công sẽ tìm dọc theo con sông này, bọn họ sẽ được cứu, nhưng sau đó thì sao..... Nếu bị người ta phát hiện bọn họ đã..... Nàng là một kẻ đoạn trường sắt tình, có chết cũng chẳng có gì nuối tiếc, nhưng hắn có tiền đồ rộng mở, có vợ con đợi hắn trở về..... Hắn không thể chết được, không thể bị nàng hại chết oan khuất như vậy được.

Nàng sống sẽ hại hắn, mà nàng chết hắn lập tức sẽ được cứu, cũng sẽ không bị nàng làm liên lụy.

Nàng chậm rãi đi về đầu thuyền, nhìn nước sông cuộn sóng, nhắm mắt lại.

“Đoạn cô nương, nàng làm gì vậy hả?” Cầu Vĩ đột nhiên lao ra khoang thuyền, giữ nàng lại.

“Đại nhân.....”

“Nàng muốn nhảy sông sao, vì sao, vì sao? Là trách ta sao?” Cầu Vĩ vội hỏi.

“Không, không phải, ta.....” Đoạn Vân liên tục lắc đầu, nói: “Ngài không nên đuổi theo ta, không nên cứu ta, là ta hại ngài.....”

Cầu Vĩ ôm nàng, nói: “Hại ta? Nàng đâu có hại ta? Là do tên dân tộc cùng người đánh cá kia, liên quan gì đến nàng?”

“Nhưng.....” Đoạn Vân cúi đầu, khóc nói: “Nhưng nếu Trương công công bọn họ biết..... Vậy ngài.....”

“Ta đang muốn cùng nàng bàn chuyện này.” Cầu Vĩ đỡ lấy nàng đi vào khoang thuyền ngồi xuống nói: “Bây giờ nàng còn muốn tiến cung không?”

“Ta.....” Nàng không biết nên trả lời như thế nào.

Cầu Vĩ lại hỏi: “Hoặc nên nói..... nàng nguyện ý gả cho ta sao?”

“A.....” Đoạn Vân khiếp sợ nói: “Đại nhân, ta sao có thể..... Ta là đoạn chương, hơn nữa Đoàn công công bọn họ sẽ cho phép sao?”

Cầu Vĩ nói: “Chỉ cần nàng muốn. Chúng ta chắc chắn sẽ được cứu, đến kinh thành còn phải thông qua một đợt sàng lọc nữa, ta chỉ mong nàng không bị chọn là tốt rồi. Ta sẽ an bài nàng ở lại kinh thành một thời gian. Chờ khi tuyển tú qua đi sẽ lấy nàng vào cửa.”

“Lấy..... Lấy ta.....” Đoạn Vân không thể tin được khóc nói: “Thật vậy sao? Thật sự được sao?”

“Thật sự, chỉ cần nàng đồng ý!” Cầu Vĩ khẳng định nói.

“Nhưng, ta.....” Đoạn Vân nhìn tay mình, nói: “Đại nhân không ghét bỏ ta khác lục thân sao?”

“Ta không tin mấy thứ đó, chỉ là ta... ta đã có thể thất, nàng.....?”

Đoạn Vân vội vàng lắc đầu.

Cầu Vĩ vui sướng ôm nàng vào trong lòng.

“Đại nhân.....” Sao có thể, hần sao có thể muốn nàng? Hần vĩ đại như vậy, sao có thể muốn loại người như nàng.....

Cầu Vĩ ôm nàng, nhẹ nhàng cười nói: “Đừng gọi ta là đại nhân, gọi tên ta.”

“Vậy ta gọi chàng là..... Vĩ?” Đoạn Vân nhẹ giọng nói.

Cầu Vĩ nói: “Đoạn Vân..... Ta gọi nàng là Cẩm nhi, chỉ có mình ta gọi nàng là Cẩm nhi, được không?”

“Vâng, được.....”

Không có mái chèo nên thuyền cứ tiếp tục trôi dạt trên sông, cho đến khi trời sáng hẳn, mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi dần dần biến thành trời chiều.

Đoạn Vân tựa vào trong lòng Cầu Vĩ, cảm thụ thời khắc hạnh phúc nhất cả đời này, dù cho bọn họ không được cứu, bị chết đói trên thuyền này, nàng cũng không sợ. Nàng không sợ gì hết, chỉ cần có hần là đủ rồi.

Phía xa, một điểm đen chậm chậm tiến đến gần.

Đoạn Vân tựa vào trong lòng Cầu Vĩ ngơ ngác nhìn điểm đen kia, nghe tiếng tim hần đập.

Lâu sau, đến khi điểm đen kia càng ngày càng gần, dần dần biến lớn, dần dần lộ ra hình dạng, thậm chí lộ ra bóng người, nàng mới đột nhiên sững sốt.

Đó..... Không phải thuyền sao?

Nàng đột nhiên chấn động, kinh hãi nói: “Đại nhân, có..... Có thuyền tới!”

Cầu Vĩ quay lại nhìn, quả nhiên là có một chiếc thuyền đang đi về phía họ, xa xa, mờ hồ dường như còn thấy bóng người mặc áo bào màu lục.

Áo bào màu lục? Tri Phủ nơi này hình như mặc màu lục, chẳng lẽ kim châu phái người đi tìm bọn họ ?

Cầu Vĩ vội ngồi xuống, nói: “Mau, mau sửa sang lại quần áo!”

“Vâng!” Đoạn Vân đứng dậy, mặc áo khoác vào.

Cầu Vĩ giúp nàng vén tóc, dịu dàng đứng dậy.

Tiếp theo, hần nhìn thuyền đang dần dần đi tới gần, lại nhìn bộ dáng chật vật của nàng, nói: “Ta nhớ ra rồi, chờ sau khi lên bờ nếu Trương công công hoài nghi, ta sẽ nói nàng đã bị dân tộc làm nhục, mất trong sạch, bảo hần gạch tên nàng ra khỏi danh sách, nàng đồng ý không?”

Đoạn Vân gật gật đầu, nói:“Tất cả đều nghe theo chàng.”

Cầu Vĩ nhìn nàng, lắc đầu nói:“Quên đi, ta không đành lòng, có ta bảo đảm cho nàng, ông ta sẽ không nói gì đâu. Đợi đến kinh thành rồi nói sau.” Nói xong, hắn bảo Đoạn Vân chờ ở khoang thuyền, còn mình đến một đầu khác của thuyền ngồi xuống.

Chiếc thuyền kia chậm rãi tới gần, Cầu Vĩ đứng lên la lớn:“Là Tri phủ Kim Châu sao?”

Người trên đầu thuyền vội nói:“Đúng vậy đúng vậy, ngài nhất định chính là Cầu đại nhân!” Nói xong, một người từ trong khoang thuyền đi ra. Tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt, như theo thân hình tư thái có thể nhận ra là Trương công công.

Hai thuyền chậm rãi tới gần, Đoạn Vân từ trong khoang thuyền đi ra. Trương công công nhìn thấy quần áo rách rưới của nàng, sắc mặt thay đổi.

Cầu Vĩ cùng Đoạn Vân được đưa lên thuyền, nói cho Trương công công chuyện xảy ra đêm qua, nhưng lược bớt chuyện hai người ở trên thuyền đã phát sinh quan hệ.

Có Cầu Vĩ cam đoan, Trương công công đương nhiên sẽ không cho người kiểm tra trong sạch của Đoạn Vân, chỉ gật gật đầu, để Cầu Vĩ đi nghỉ.

Không ngờ trở lại Kim Châu, một ngày trước khi đoàn người chuẩn bị lên đường, lại có mười người tới dịch quán.

Cầu Vĩ cùng Trương công công vừa thấy hắn, liền lập tức quỳ xuống.

Người tới đứng là Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng hai bên mai đã bạc nhìn bọn họ, nói:“Các người đứng lên.”

Cầu Vĩ đứng dậy hỏi:“Hoàng Thượng không ở kinh thành sao? Sao lại đến Kim Châu này?”

Hoàng Thượng cười ha ha nói:“Trước đó vài ngày trăm thu được tấu chương nói chán Trần Tây được viện trợ mấy trăm vạn lượng, nhưng dân chúng lại vẫn bị đói chết rất nhiều. Thế nên trăm cải trang đi Trần Tây thị sát, nơi đó quan lại yêu dân làm cho trăm rất vui mừng, đề mồi cũng đã sắp hoàn thành, thế nên trăm chuẩn bị hồi kinh, vừa khéo đi ngang qua Kim Châu.”

“Hoàng Thượng nhân đức yêu dân, nhưng cũng phải chú ý long thể, ngài đi xa như vậy mà chỉ dẫn theo bằng này người, thật sự làm nô tài lo lắng!” Trương công công đau lòng nói.

Hoàng Thượng cười nói:“Trăm không sao.”

Trương công công nói:“Hoàng Thượng, nếu đi ngang qua thì Hoàng Thượng ở lại dịch quán nghỉ ngơi vài ngày đi, nghỉ ngơi tốt rồi về kinh cũng được.”

Hoàng Thượng nói: “Không được, tuy ở kinh thành có Thích ái khanh cũng không có chuyện gì lớn nhưng trăm vẫn nên sớm trở về .”

“Hoàng Thượng quan tâm quốc sự thật đáng quý, nhưng Hoàng Thượng hãy nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hãy đi được không?”

Hoàng Thượng gật đầu.

Đúng lúc này, có người cưỡi ngựa xông vào dịch quán, xuống ngựa liền đi thẳng đến phòng Hoàng Thượng.

“Bẩm báo Hoàng Thượng, Trần Tây truyền cấp báo!”

Tùy tùng bên người hoàng thượng vội tiếp nhận thư tín, đưa tới tay Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng mở ra nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cầu Vĩ hỏi:“Hoàng Thượng, Trần Tây xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng Thượng tức giận nói:“Thật to gan, đề vừa mới sửa, sao vừa gặp lũ đã sụp!”

Cầu Vĩ sớm biết là như thế. Hoàng Thượng cải trang đi điều tra, Thích Tĩnh đương nhiên sẽ biết. Hắn đã sớm đưa tin tức đến Trần Tây rồi, những gì Hoàng Thượng nhìn thấy đều do quan viên nơi đó sắp xếp. Chẳng qua bọn họ không ngờ Trần Tây lại có mưa to sớm như vậy thôi.

“Hoàng Thượng muốn nhanh chóng hồi kinh, vậy Trần Tây.....”

Hoàng Thượng nhìn hắn, nói:“Cầu ái khanh, giờ trăm phong người làm khâm sai đại thần, lệnh cho người lập tức đến Trần Tây điều tra rõ tiền cứu trợ lũ lụt đi về đâu!”

“Hoàng Thượng.....” Cầu Vĩ ngẩng đầu, nhìn thấy thần sắc phẫn nộ trên mặt Hoàng Thượng, cuối cùng cúi đầu nói:“Thần..... Tuân mệnh!”

Chương 203: Chính văn Đoạn Vân 7

Trên lầu, Đoạn Vân ngồi bên cửa sổ dường như đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhưng tâm hồn đã bay đi đâu mất, mang trên mặt còn nở nụ cười ngây ngốc.

Tầng dưới đột nhiên có tiếng động, Đoạn Vân cúi đầu thấy một đám người từ trong dịch quán đi ra ngoài, người đi đầu. . . . Hẳn là Cầu Vĩ!

Cầu Vĩ mặc quan phục chỉnh tề, cười ngửa, mang theo hơn mười thị vệ, đi ra khỏi dịch quán.

Trương công công tiến hẳn ra ngoài, đứng sau lưng hắn nói: "Cầu đại nhân bảo trọng, sớm ngày hoàn thành hoàng mệnh sớm ngày hồi kinh, tuyền tú còn phải ngài tới chủ trì đây."

"Đa tạ Trương công công, chuyện tuyền tú ta vốn chẳng giúp được gì lần này lại làm phiền công công ngài rồi." Cầu Vĩ nói.

"Đâu có đâu có, Cầu đại nhân nói quá lời."

"Trương công công, ta đi trước, chúng ta hẹn gặp lại ở kinh thành."

"Chúc Cầu đại nhân lên đường may mắn." Trương công công nói.

Cầu Vĩ cười cười, ngẩng đầu lên nhìn qua tầng trên ánh mắt khẽ lướt qua Đoạn Vân, sau đó cúi đầu thần sắc chán nản giục ngựa ra khỏi dịch quán.

Đoạn Vân đã sớm hoảng hồn, đứng lên muốn đi xuống lầu, rồi lại dừng bước.

Đi xuống làm cái gì? Coi như có thể đuổi theo hắn, nàng thật sự có thể đi theo sao?

Hắn đi rồi, đi đâu?

Trong lòng đang loạn, lại vô tình trông thấy mấy cô nương trong phòng đang trang điểm thay quần áo. Đã xảy ra chuyện gì? Từ lúc nào mà các nàng lại trang điểm, sao trước đây nàng không thấy?

"Các người định làm gì vậy? Sao. . . . tất cả đều chải tóc?"

Một lát sau, Doãn Bích Lan đang thử quần áo mới trả lời: "Người không nghe thấy sao? Người vừa tới sáng nay chính là đương kim Hoàng thượng, buổi tối Trương công công nhất định sẽ an bài chúng ta gặp mặt Hoàng thượng, phải biết cho dù vào cung cũng chưa chắc có cơ hội tốt như vậy đâu!"

"Vậy. . . . Bởi vì Hoàng thượng tới, nên Cầu đại nhân mới đi sao?" Nàng chỉ quan tâm đến Cầu Vĩ mà thôi.

Doãn Bích Lan cũng không quay đầu lại nói: "Ai biết được, dường như được phong làm Khâm Sai Đại Thần đến nơi khác điều tra rồi."

"Vậy sau này đến kinh thành, quan tuyền tú có còn là Cầu đại nhân nữa không?" Đoạn Vân vội hỏi.

"Còn phải xem đã. . . ."

"Doãn Bích Lan, vẫn còn đang tán gẫu sao, không phải nói chải đầu giúp ta sao?" Thẩm Lương Ngọc đứng bên nhìn Đoạn Vân một cái, nói.

"Được rồi được rồi, tới đây." Doãn Bích Lan không đáp lời nữa, cầm lược đi tới.

Đoạn Vân chán nản ngồi ở trên giường.

Nếu đến Kinh Thành rồi mà Cầu Vĩ còn chưa có hồi kinh thì phải làm thế nào? Nếu nàng bị tuyền thì sao?

Đúng rồi, đến Kinh Thành nhất định sẽ nghiệm thân. Đến lúc đó nàng nói từ lúc còn ở nhà mình đã thất trinh rồi, vậy nàng sẽ không bị tuyền nữa, cũng sẽ không liên lụy đến Cầu Vĩ. Sau đó chỉ cần chờ hắn trở về, hẳn chắc chắn sẽ có cách.

Nghĩ như thế nàng cũng bớt lo.

Đúng này lúc, Trương công công tới.

Các cô nương thấy hắn, đều hành lễ nói: "Dân nữ bái kiến Trương công công."

Trương công công gạt đầu một cái, nói: "Có một vị khách quý tới dịch quán. Buổi tối các người nhảy một điệu, đến lúc đó các người phải biểu hiện tốt một chút. Vị khách quý kia có thể trực tiếp quyết định tương lai các người là Phụng Hoàng hay là Quạ đen."

"Dạ, dân nữ đã nhớ."

Ánh mắt Trương công công quét qua mấy người, dừng lại trên người Đoạn Văn.

"Sao người vẫn là bộ dáng này hả? Cả phần cũng không đánh?"

Đoạn Văn vội vàng nói: "Dạ, dân nữ lập tức chuẩn bị."

Trương công công nhìn nàng thêm một lúc mới xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, Doãn Bích Lan vội nói: "Quả nhiên là Hoàng thượng, quả nhiên là hoàng thượng! Ngoài Hoàng thượng ra còn ai có thể có mặt mũi lớn như vậy!"

"Đó là đương nhiên, chúng ta vào cung hầu hạ Hoàng thượng. Nếu không phải Hoàng thượng, Trương công công sẽ để chúng ta khiêu vũ cho người khác xem sao?" Thẩm Lương Ngọc nói.

Những người khác cuống quýt chạy đến trước gương nhìn ngắm lại khuôn mặt đã trang điểm kĩ càng của mình. Đoạn Văn cũng đi tới trước gương nhìn mọi người rồi lại nhìn mình, trong lòng thoáng thả lỏng.

Các nàng bây giờ ai ai cũng xinh đẹp động lòng người, chỉ có mình là quần áo màu trắng cũ kĩ, Hoàng thượng sao có thể để mắt tới? Tốt nhất vừa nhìn thấy nàng đã không hài lòng, đào thải nàng thì càng tốt.

Tính toán như vậy, đến buổi tối, nàng chỉ trang điểm rất nhẹ để đối phó với Trương công công, rồi cùng các cô nương ăn mặc bệ nguyệt tu hoa* khác đi ra ngoài.

* Bệ nguyệt tu hoa: hoa nhường nguyệt then

Nàng khiêu vũ theo những cô nương khác, không hề ngẩng đầu, cũng không dám ngẩng đầu. Chỉ biết rằng người ngồi trước mặt tuổi cũng không còn trẻ, nhưng không biết người nọ là mập hay gầy, là cao hay lùn.

Dù sao, nàng sẽ không vào cung, không muốn làm một trong vô số nữ nhân trong hậu cung của hắn.

Múa xong một khúc, các cô nương dừng bước nhảy đứng ở trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn mọi người một lượt. Trên tóc ai cũng cài một chiếc lược, các kiểu búi tóc xinh đẹp động lòng người, nhưng có một người chỉ búi kiểu tóc bình thường, thậm chí ngay cả trâm cài tóc trên đầu cũng chỉ là một cây trâm bạc bình thường.

"Người kia, tiến lên đây." Hoàng thượng chỉ vào Đoạn Văn nói.

Trương công công nhìn theo tay Hoàng thượng, nói: "Đoạn Văn, tiến lên đây."

Đoạn Văn chấn động, trong đầu lập tức trống rỗng.

Từ từ bước ra khỏi hàng đi lên trước, sự việc trước mắt như thực như ảo vô cùng hỗn loạn, nhưng bước chân không nghe theo điều khiển vẫn đi về phía trước.

"Lớn mặt!" Trương công công quát một tiếng, khiến nàng vốn đang khản lập tức vô ý giẫm vào vạt váy ngã xuống.

"Đoạn Văn, người. . . ." Nhìn nàng như thế này, Trương công công vội tiến lên phía trước nói: "Lão gia thứ tội, là nô tài dạy bảo không tốt."

Đoạn Văn cũng vội vàng đứng dậy, quỳ gối.

Hoàng thượng khoát tay, ý bảo Trương công công lui sang một bên, sau đó nhìn Đoạn Văn đang quỳ nói: "Sao người không trang điểm ăn mặc đẹp để như mọi người, không biết ta có quyền quyết định các người đi hay ở sao?"

Tim Đoạn Văn đập thành thịch, hồi lâu mới lên tiếng: "Dân nữ. . . . Dân nữ trang điểm hay không trang điểm cũng vẫn như thế này thôi, đi hay là ở tự có số trời, tự dân nữ không cần tốn nhiều tâm tư."

Hoàng thượng cười cười, đứng dậy đi tới trước mặt nàng, nâng nàng dậy nhìn, nói: "Nói rất đúng, đi hay ở tự có số trời, trẫm đây chính là trời cho phép nàng ở lại."

"Tất cả lui ra." Nói xong, Hoàng thượng liền trở lại chỗ ngồi.

Đoạn Văn lại ngậy người một lần nữa.

Lưu lại? Lưu lại là có ý gì? Chẳng lẽ. . . . Nàng bị chọn rồi.

Sao có thể, tại sao có thể như vậy? Nàng không thể vào cung, không thể vào cung. Trong lòng nàng quỳnh lên, quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, thật ra thì dân nữ đã. . . ."

"Lớn mật, còn không lui xuống!" Trương công công nói.

Đoạn Vân nhìn hẩn một chút, lúc này mới nhận ra bởi vì Hoàng thượng nói "lui ra" nên các cô nương đã đi ra ngoài hết, chỉ còn nàng quỳ trên mặt đất.

Không thể nói gì nữa, chỉ đành nói tiếng: "Dân nữ cáo lui." Rồi đi ra ngoài.

Trở về phòng, nàng mất hồn ngã ngời ở trên giường. Các cô nương khác cũng than thở, nản lòng, nản chí.

"Làm nửa ngày không ngờ cao thủ chân chính lại ở đây, nhìn chúng ta trang điểm ăn mặc giống như kẻ ngu mà nàng lại không nhúc nhích. Ta nói này, thì ra là đã sớm chuẩn bị xong hết rồi, ở trong lòng cười nhạo chúng ta!" Thẩm Lương Ngọc vừa nói như vậy, những người khác đều nhìn về phía Đoạn Vân, lờm nàng một cái, sau đó giữ khoảng cách với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Chính văn Đoạn Vân 8

Đoạn Vân cúi đầu, im lặng không nói.

Đây là 'tạo hóa trên người' trong sách nói sao?

Đại nhân. . . .

Làm thế nào? Nàng nên làm thế nào bây giờ?

Đại nhân khi nào mới trở về?

Buổi tối, Trương công công vẫn không tới phân phó bất cứ điều gì, các cô nương vòng vo trong dịch quán một lát cũng chuẩn bị đi ngủ.

Đoạn Vân đang chuẩn bị nằm xuống, Thẩm Lương Ngọc bên cạnh nói: "Đừng ngủ cạnh ta!"

Đoạn Vân ngăn người nhìn sang chỗ khác, sắc mặt những người khác vẫn rất bình thường. Nàng ôm chăn qua, chuẩn bị đặt xuống giường lớn gần nhất.

Một vị cô nương ngồi ở bên giường cũng nói: "Đây là chỗ của ta!"

Đoạn Vân nhìn nàng một cái, ôm chăn đứng tại chỗ.

Này lúc, Doãn Bích Lan nói: "Mọi người đừng như vậy, Đoạn Vân bình thường có làm gì đâu."

Thẩm Lương Ngọc cười lạnh nói: "Doãn Bích Lan, có phải người thấy người ta được sủng ái nên giờ định nịnh bợ à?"

Doãn Bích Lan lập tức không nói gì nữa.

"Ha ha ha --" mấy người đang nói bỗng có một cô nương từ ngoài cửa đi vào. Đoạn Vân quay lại nhìn, là Tạ Sùng Nhi phòng bên, cô ta cũng từ Giang Đô tới, nghe nói nhà cũng có chỗ dựa.

Tạ Sùng Nhi cười nói: "Trầm đại tiểu thư lại nổi giận sao, buổi chiều nhất định là bị tức không nhẹ nha!"

Thẩm Lương Ngọc liếc mắt nhìn nàng, hừ lạnh nói: "Ta chẳng sao cả, tuyển tú cũng đâu phải chỉ tuyển một người, chỉ cần ta còn ở đây thì có gì không được chứ. Ngược lại người tức giận không nhẹ đâu."

Tạ Sùng Nhi cười nói: "Ta không nổi giận, ta tức giận làm gì chứ, tưởng một câu lưu lại của Hoàng thượng là có thể ngang nhiên ở lại sao? Kịch hay. . . . Còn ở phía sau!"

Doãn Bích Lan hỏi: "Sao nào, người lại có tin tức gì mới rồi sao? Trò hay gì?"

Tạ Sùng Nhi hả hê nói: "Đương nhiên là có kịch hay, vừa rồi ta ngẫu nhiên nghe được Trương công công nói với Hoàng thượng. . . . Ngày đó khi hấn và Tri phủ Kim Châu tìm được nàng ta và Cầu đại nhân, nàng ta quần áo xốc xếch, mặt mày quỳnh rũ, có thể đêm hôm đó nàng ta đã dụ dỗ Cửu đại nhân rồi!"

"Người. . . ." Trong lòng Đoạn Vân chấn động mạnh, nhưng đầu lưỡi lại như đông cứng không cãi lại được một câu.

Doãn Bích Lan nói: "Thật hay giả vậy? Tạ Sùng Nhi, lời này không thể nói lung tung được đâu nha!"

Tạ Sùng Nhi nói: "Đương nhiên là thật, lúc Hoàng thượng nghe vậy lập tức thay đổi cả mặt sắc! Cho nên các người cũng đừng bắt nạt người ta nữa, chuyện như thế nào còn chưa rõ đâu!"

Tạ Sùng Nhi vừa nói xong, tất cả mọi người bắt đầu xôn xao. Sau khi khiến mọi người náo loạn vì tin tức của mình, nàng ta cũng thỏa mãn đi về phòng mình.

Đoạn Vân hoảng hốt như gặp sấm sét giữa trời quang, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Khó trách ngày đó Cầu Vĩ lại nghĩ ra cách nói cho mọi người nàng đã thất trình từ trước để gach tên nàng. Hấn biết nhất định Trương công công sẽ nghi ngờ. Chỉ tiếc, hấn nghĩ cho quá nhiều nàng, không đành lòng để nàng chịu khuất nhục như vậy.

Trương công công mật báo với Hoàng thượng như vậy, mục tiêu có lẽ không phải là nàng, mà là Cầu Vĩ.

Nàng là một nữ tử yếu đuối không quyền không thế, có thể gây trở ngại gì cho hấn chứ? Cho dù muốn đối phó với nàng, hấn cũng đâu cần kéo cả Lễ Bộ Thượng Thư vào. Cho nên, người hấn muốn đối phó chính là Cầu Vĩ, lợi dụng nàng. . . . để đối phó Cầu Vĩ.

Nhưng có tình tất cả đều là thật, bọn họ quả thật. . . .

Nếu bị Hoàng thượng biết Cầu Vĩ là quan tuyền tú lại chạm vào cô nương chuẩn bị tiến cung, vậy hấn. . . . Không phải xong rồi sao?

Nàng đúng là sát tinh, đúng là sát tinh! Trước khi gặp nàng Cầu Vĩ vẫn ổn, sau khi gặp nàng thì tai họa đến liên tiếp. Phải làm sao bây giờ, hấn sẽ bị nàng hại chết mất!

Máu nóng trào lên, nàng cầm cây kéo trên bàn hấn không thể lập tức đâm vào bàn tay đang quấn băng của mình.

Nhìn bàn tay kia nửa ngày, nàng đột nhiên gục xuống bàn khóc òa lên.

Nàng không chạm vào người khác, không nên khiến người nàng yêu bị tổn thương. . . .

"Đoạn Vân, Đoạn Vân đâu?" Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến, vừa nghe đã biết là Trương công công. Đoạn Vân vội lau sạch nước mắt, đứng lên.

Trương công công nhìn nàng, nói: "Đi ra ngoài."

Đoạn Vân ngăn người, đi theo hấn ra ngoài.

Đến trước cửa một gian phòng khác, hai tiểu thái giám đẩy cửa ra để cho nàng đi vào.

Bên trong là một thùng tắm lớn đã chuẩn bị đầy đủ nước, rải đầy cánh hoa.

"Hầu hạ Đoạn cô nương tắm rửa --" Trương công công đứng bên ngoài nói, một tiểu thái giám lập tức vén tấm màn sa màu hồng ở giữa lên để hai tiểu thái giám cùng Đoạn Vân đứng bên thùng tắm.

Hai tiểu thái giám tới giúp nàng cởi quần áo, nàng sợ hãi vội trốn sang một bên.

"Các người. . . . Trương công công, vừa rồi dân nữ đã tắm rửa rồi, tại sao còn phải tắm nữa. . . . Dân nữ. . . ."

"Đoạn cô nương đây là quy củ, qua tối nay ngài sẽ không phải dân nữ rồi. Nó tài trước tiên ở nơi này chúc mừng ngài." Trương công công nói.

"Cái. . . . Cái gì? Trương công công có ý gì?" Đoạn Vân run rẩy hỏi.

"Hoàng thượng ở Kim Châu qua đêm nay đã chỉ đích danh cô nương ngài thị tắm. Ân sủng như vậy quả thật không có mấy vị nương nương được hưởng qua đâu, tiền đồ của cô nương nhất định sẽ vô cùng rộng mở."

Lời của Trương công công khiến cho nàng suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Chỉ thấy trong đầu ong ong không còn biết gì nữa. Thậm chí không nhớ rõ nàng bị tiểu thái giám hầu hạ tắm rửa, bị mang lên trên giường như thế nào nữa. Khi nàng tỉnh táo lại thì đã trần truồng nằm ở dưới chân rồi.

Một lát sau cửa được mở ra, Hoàng thượng đi vào rồi khỏi thái giám đỡ thì bước có chút xiêu vẹo.

Nhìn thấy Hoàng thượng, Đoạn Vân đã sớm bị dọa đến cứng cò cả người. Lập tức bị Hoàng thượng đè ở phía dưới.

Mùi rượu xộc tới, nàng đột nhiên tỉnh táo lại đẩy Hoàng thượng ra lui vào góc giường.

Hoàng thượng kéo chăn trên người nàng, giữ chân nàng lại.

"A --" Đoạn Vân khóc lớn, hoảng hồn đập tay hấn.

"Lớn mật, ngươi muốn chọc giận trẫm sao?" Hoàng thượng tức giận nói.

Đoạn Vân không giãy giụa nữa, lệ rơi đầy mặt nhìn hấn.

Hoàng thượng đã hơi say đầu óc cũng đã mơ hồ, sau khi lắc lắc đầu thấy rõ là nàng cười một tiếng, có chút khó khăn bò lên giường.

"Còn không nằm xuống!"

Đoạn Vân chần động, càng thêm sợ hãi núp vào góc giường.

Hoàng thượng kéo nàng qua, thở hắt hắt nằm lên trên người nàng.

Chòm râu dán lên cổ nàng, nàng nghiêng đầu chảy nước mắt cảm thụ hấn hôn.

Hoàng thượng tuổi không còn trẻ, lại uống rượu, hôn mấy cái liền nằm trên người nàng không nhúc nhích.

Đoạn Vân sừng sốt đang định đẩy hấn ra, thế nhưng hấn lại tỉnh lại, nhìn nàng một cái từ từ tách chân nàng ra.

Chậm như vậy, lại cật lực đâm vào như vậy vẫn khiến nàng đau đớn.

Cầu Vi Cầu Vi

Từ từ nhắm hai mắt lại, nghĩ tới cái tên này, mặc cho số phận chấp nhận sự thật.

Từ lúc lên giường nàng đã có ý nghĩ muốn chết.

Nhưng mỗi lần ý nghĩ này đạt cực hạn, trong đầu lại hiện lên bộ dáng của Cầu Vi.

Nàng chỉ muốn. . . . Nhìn hấn một lần, gấp lại hấn lần cuối.

Hoàng thượng trên người đột nhiên ngừng lại, lại không nhúc nhích nằm trên người nàng.

Thật lâu sau nàng đẩy hấn ra, hấn nằm ở một bên vẫn không nhúc nhích.

Hấn ngủ thiếp đi, chỉ vừa tiến vào thân thể của nàng hấn đã ngủ thiếp đi.

Nhưng sự trong sạch của nàng dù sao cũng đã mất rồi.

Thân thể trần truồng, nàng co ro ngồi ở đầu giường khóc òa lên.

Chỉ mấy ngày trước thôi, nàng vẫn còn hy vọng xa vời về hạnh phúc. . . . vẫn còn hy vọng xa vời về hạnh phúc. . . .

Hóa ra cuộc sống ông trời cho nàng chưa từng có hai chữ "hạnh phúc" này.

Nghe tiếng gió đêm, tiếng côn trùng kêu ban đêm, nghĩ về người cùng nàng hữu duyên vô phận, nàng ngây ngốc ngồi đến nửa đêm.

Tiếng gà kêu, lại một tiếng gà kêu nữa.

Sau khi trời sáng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trên giường, hoàng thượng giật giật khiến cho nàng hoảng sợ, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Nàng đột nhiên nhìn thấy một góc màu trắng lộ ra ngoài chăn.

Đây là cái gì?

Vạch chăn ra nhìn, là một tấm lụa màu trắng.

Cái này. . . . Đứng rồi, nàng nghe nói nữ nhân lần đầu được hoàng thượng lâm hạnh phải trải vật này lên giường, chứng minh. . . .

Trong đầu nhớ Cầu Vĩ, nhớ tới những lời của Tạ Sùng Nhi.

Nàng không phải xử nữ, sẽ hại Cầu Vĩ. Nhưng lúc Hoàng thượng tiến vào thân thể nàng cũng không nói gì. . . . Có lẽ là say, hoặc có lẽ vốn không dễ dàng phát hiện như vậy.

Nàng nhìn tay mình sau đó tháo băng gạc ra.

Xung quanh không có gì sắc nhọn, nàng hạ quyết tâm dùng móng tay cào mạnh lên vết thương vừa khép miệng.

Vết thương lại chảy máu, nàng nhẹ nhàng vạch chân nhỏ mấy giọt lên tấm lụa trắng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Chính văn Đoạn Vân 9

Nhìn vết máu trên tấm lụa trắng, nàng vô lực ngồi ở trên giường.

Làm vậy là phạm tội khi quân, nếu một ngày nào đó mà bị phát hiện chỉ mong tất cả hãy để cho mình nàng gánh chịu.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Thượng tỉnh lại Đoạn Vân liền quỳ gối trước giường nói: “Dân nữ thỉnh an Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng xốc chân lên, khi nhìn thấy điểm đỏ trên tấm lụa thì khẽ cười một tiếng, nói: “Hầu hạ trẫm rời giường đi.”

Ngoài cửa, Trương công công đã sớm đợi từ lâu.

“Hoàng Thượng đêm qua ngủ ngon không ạ?”

Hoàng Thượng gật gật đầu, nói: “Hôm nay Trẫm sẽ hồi cung. Ngươi cũng không cần dừng ở trên đường quá lâu. Chờ khi hồi kinh thì đến kính sự phòng thông báo một câu.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.” Trương công công cúi đầu, âm thầm liếc qua Đoạn Vân một cái. Không ngờ đêm qua Hoàng Thượng chẳng những chỉ đích danh muốn nàng thị tẩm, còn đặc biệt dặn hẳn đến kính sự phòng làm đăng ký, xem ra Đoạn Vân này trở thành chủ tử là chuyện tất nhiên rồi.

Hoàng Thượng không đi cùng đội ngũ tuyển tú mà đi trước vài ngày để tránh tạo ra cái danh “Háo sắc”. Sau khi Hoàng Thượng rời khỏi Kim Châu mười ngày thì đoàn người Trương công công mới chậm rãi xuất phát.

Đến kinh thành rồi thì hôm nào cũng phải kiểm tra. Có hơn một ngàn cô nương đến đây, nhưng mỗi ngày lại bị loại vài người, đến cuối cùng chỉ còn lại mấy trăm người. Nhìn những cô nương có thể hồi hương, trong lòng Đoạn Vân luôn có khát khao vô tận. Ai cũng có nguy cơ bị đào thải, riêng nàng thì không. Có những lời của Hoàng Thượng, có đăng ký ở Kính sự phòng, nàng vào hậu cung đã thành chuyện tất nhiên, tất cả những kiểm tra đối với nàng chỉ để có lệ mà thôi.

Nàng đang ngóng trông từng ngày, khi nào thì Cầu Vĩ sẽ trở về khi nào thì nàng có thể gặp hẳn lần cuối.

Cho đến một ngày trong lúc kiểm tra nữ công, ngoại trừ Trương công công Điền tổng quản còn có một người nữa đi vào. Đoạn Vân lơ đãng ngẩng đầu lên, lập tức trong lòng cảm thấy chua xót.

Hắn đã về..... rốt cục hắn đã về.

Đen hơn một chút, cũng gầy đi một chút.

Nàng ngửa đầu nước mắt lại muốn chảy ra. Nàng không còn cách nào khác chỉ có thể cúi đầu, để những giọt nước mắt rơi trên khăn thêu.

Đêm đã khuya, sau khi Cầu Vĩ và Trương công công cùng nhau đi tuần xong mấy chục phòng đều tự động rời đi. Khi Cầu Vĩ đi đến một con đường mòn thì nhìn thấy Đoạn Vân đang đứng trước mặt mình.

Cầu Vĩ kéo nàng vào một bụi cây, hai người nhìn nhau hồi lâu, Cầu Vĩ mới gọi một tiếng: “Cầm nhi.....”

Đoạn Vân rơi lệ, lao vào trong lòng hắn.

“Cầm nhi, ta.....”

“Đừng nói nữa, đây là số mệnh của ta rồi, ta chỉ..... Muốn gặp chàng”

Cầu Vĩ nhắm mắt lại, ôm nàng vào trong lòng.

Một lúc lâu sau nàng nhẹ nhàng cười cười, buông hân ra, lấy từ trong lòng ra một cái bao giấy nhỏ.

“Vĩ, đồng ý với ta một việc cuối cùng được không?”

Cầu Vĩ nhìn bao giấy trong tay nàng, nói: “Nàng nói đi, dù cho là cái gì ta đều đồng ý với nàng”

“Ta.....” Đoạn Vân cắn cắn môi, nói: “Ta muốn chết ở trong lòng chàng”

“Nàng muốn làm gì?” Cầu Vĩ sốt ruột nói.

“Vĩ, lúc còn ở Kim Châu ta đã quyết định rồi, chẳng qua còn muốn chờ chàng về gặp chàng lần cuối. Coi như ông trời đối xử với ta cũng không tệ thật sự để ta đợi được chàng, vậy là đủ rồi ta chẳng cầu mong gì hơn. Hôm nay, vừa khéo có công công vào phòng đánh bả chuột, ta liền lấy một ít, chàng nói xem đây chẳng phải là ý trời sao?”

“Ý trời cái gì?” Cầu Vĩ hát thuốc chuột trong tay nàng nói: “Cũng không phải không còn đường đi, tại sao phải chết chứ? Ít nhất chúng ta còn có thể gặp nhau, ít nhất còn có thể biết được tin tức của đối phương, còn có hi vọng. Chết không phải sẽ mất tất cả sao?”

“Nhưng..... ta không muốn tiến cung, không muốn hầu hạ Hoàng Thượng.....” Nghĩ đến chuyện tối hôm đó, nàng không khỏi đau lòng khóc òa lên.

“Cầm nhi, coi như ta van xin nàng được không? Ta không muốn nàng chết, nàng phải sống. Có lẽ, chúng ta còn có cơ hội.” Cầu Vĩ nói.

“Có thể sao?” Đoạn Vân cười khổ, biết hân chỉ an ủi nàng thôi.

Cầu Vĩ nói: “Đương nhiên là có. Ví dụ như vài năm sau Hoàng Thượng băng hà, tân đế đăng cơ. Đó là một cơ hội. Hoặc nàng có con trai, về sau theo con rồi cùng đến đất phong. Chỉ cần còn sống là còn có hi vọng, với ta mà nói, cách nàng một bức tường cung không phải chuyện đau đớn nhất, âm dương cách biệt vĩnh viễn không được gặp nhau mới là đau khổ nhất!”

“Thật vậy sao? Thật sự còn có hi vọng sao?” Dù trong lòng vẫn cảm thấy tuyệt vọng, nhưng nàng nguyện ý vì lời nói của Cầu Vĩ mà coi bóng đêm u ám như mặt trời rực rỡ.

Cầu Vĩ gật đầu, nói: “Có..... Chỉ cần chúng ta muốn.”

Đoạn Vân khóc ôm chặt lấy hân. Không có hi vọng thì sao, nàng chỉ nghĩ đến mình mà lại không nghĩ cho hân. Nàng không còn gì để vãn vương chết là xong hết mọi chuyện, nhưng hân thì sao? Hân có vợ con đương nhiên không thể chết được. Nhưng nàng đã chết, hân sẽ sống thế nào? Nàng muốn sống cho dù là phải đau khổ vì hân, nàng vẫn muốn sống.

“Cầm nhi..... Cầm nhi.....” Cầu Vĩ ôm chặt nàng, nhẹ giọng ní non.

.....

“Cầm nhi, ta yêu nàng.....”

Nắm chặt hân quần áo, cắn môi kìm chế tiếng rên rỉ, cảm nhận rõ ràng vật kia ở trong cơ thể va chạm càng thêm mãnh liệt. Trong đầu lại nhớ đến hơi thở của hân, khuôn mặt của hân, mỗi một tiếng gọi mang theo đau lòng - “Cầm nhi.”

Hân gầm nhẹ một tiếng, phun ra dịch nóng ở trong cơ thể nàng, thờ phỉ phò buồng chân của nàng ra, ôm nàng vào trong lòng.

Đoạn Vân mở mắt ra, hình ảnh Cầu Vĩ trước mắt chậm rãi tan đi, biến thành khuôn mặt nàng không muốn nhìn thấy - Thích Sóc Ly.

Nàng bảo hân gọi nàng là “Cầm nhi”, nàng cố gắng tưởng tượng người trước mắt là người trong lòng nàng. Nhưng chỉ cần mở mắt ra sự thật sẽ lại hiện lên trước mắt.

Đảo mắt, nàng đã len lén với Thích Sóc Ly được ba năm, nhưng cho dù đã ba năm nàng vẫn không quen được.

Đôi khi, nàng thậm chí oán hận Cầu Vĩ, oán hân không có dục vọng chiến hữu nàng mãnh liệt giống như Thích Sóc Ly.

Nhưng nàng biết Cầu Vĩ còn đau khổ hơn nàng nhiều lắm. Nếu không phải thật sự không có cách nào khác sao hân có thể bảo nàng câu dẫn Thích Sóc Ly, sao có thể để nàng bán đứng thân thể mình như vậy?

“Cầm nhi.....” Thích Sóc Ly hôn nàng, nhìn không được lại một lần nữa để vật cứng rắn của hân vào giữa hai chân nàng.

“Không..... Ta ở trong nhà kho đã quá lâu rồi, phải ra ngoài.” Đoạn Vân đẩy hân ra.

Thích Sóc Ly run lên, ôm chặt lấy nàng nói:“Đừng, ở lại một lát thôi, ta nhớ nàng rất nhớ nàng. Cảm nhi, ta nhớ đến sắp điên rồi.....”

“Ta cũng nhớ chàng, nhưng nếu bị người khác phát hiện, chàng sẽ gặp nguy hiểm.”

Thích Sóc Ly hít sâu một hơi, nói:“Cảm nhi, chờ ta, ta nhất định sẽ giúp Thần Nhi làm Hoàng đế, để cho nàng làm Thái Hậu, đến lúc đó chúng ta có thể ở bên nhau mỗi ngày.”

“Được, chàng cẩn thận.” Đoạn Vân dặn dò nói.

Thích Sóc Ly cúi đầu giúp nàng mặc quần áo, tốc độ rất chậm lại cực kỳ dịu dàng.

Trong chốc lát, Đoạn Vân bình tĩnh đi ra khỏi nhà kho, Thích Sóc Ly theo cửa sổ đi ra ngoài.

Rời khỏi nhà kho không bao lâu, vừa mới đi đến ngự hoa viên liền gặp phải Cầu Vĩ. Đoạn Vân không khỏi đỏ mặt cúi đầu, tim đập thình thịch nhìn xem quần áo của mình có chỉnh tề hay không.

Nàng vừa mới cùng Thích Sóc Ly..... Hẳn chắc sẽ không nhìn ra đâu, chắc hẳn sẽ không.

Cầu Vĩ đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nói:“Thần bái kiến Lệ phi nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Chính văn Đoạn Vân 10

Cầu Vĩ đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nói:“Thần bái kiến Lệ phi nương nương.”

“Cầu đại nhân bình thân.”

Đoạn Vân nói:“Cầu đại nhân vừa đi gặp Hoàng Thượng sao?”

“Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, thần vẫn chưa được diện kiến.” Cầu Vĩ nhìn nàng, nói:“Lệ phi nương nương có biết tâm tình Hoàng Thượng giờ thế nào không?”

Đoạn Vân đi đến dưới một gốc cây hoa lan, nhìn như ngắm hoa thực ra đang tạo khoảng cách với cung nữ.

“Bản cung đã nhiều ngày chưa nhìn thấy Hoàng Thượng, cũng không biết.” Đoạn Vân ngửi hoa lan, nói.

Cầu Vĩ đi đến phía sau nàng, thấp giọng nói:“Đề nghị với Hoàng thượng, để Mộ Quân gả cho Đoàn Chính Trung.”

Đoạn Vân kinh ngạc, nhìn hoa lan, nói:“Chàng muốn để nàng đi thăm dò..... Nhưng đó chẳng phải sẽ làm lỡ dở chuyện cả đời của của nàng sao?”

“Bây giờ không quan tâm được nhiều như vậy.” Cầu Vĩ nói.

Đoạn Vân sửng sốt.

Không quan tâm..... Nhưng đó chẳng phải là con gái ruột của hần sao? Nếu Đoàn Chính Trung là thái giám, cả đời Cầu Mộ Quân coi như hết. Nếu hần không phải là thái giám vậy khi hần chết, Cầu Mộ Quân sẽ được sống hay là..... Cầu Vĩ nói thật sao?

Đều là nữ tử, ai chả hi vọng được gả cho người mình yêu, nàng cũng thế, Cầu Mộ Quân sao có thể khác được?

“Cảm nhi..... Ta.....”

“Chàng đừng nói, ta hiểu, tất cả mọi chuyện ta đều hiểu.”

Tất cả đều vì nàng..... cả đời này, bọn họ muốn ở bên nhau sẽ phải trả giá rất nhiều. Dù là hần hay là nàng, đều không cam tâm buông tay. Đợi chín năm, cố gắng chín năm, chỉ còn một chút nữa thôi là thành công. Bên Thích Tĩnh có Thích Sóc Ly, trong cung Thái tử cùng Tam hoàng tử lại tranh giành chết đi sống lại. Chỉ cần thăm dò được Đoàn Chính Trung bọn họ sẽ thắng một nửa .

Trở lại cung Uyển Ninh, cung nữ nói cho nàng Cửu hoàng tử đang ngủ trưa trong cung của nàng.

Đoạn Vân đi đến bên giường nhìn Cửu hoàng tử ngủ ngoan ngoan, nhìn không được xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé.

Cái đêm trên thuyền chín năm trước cho nàng kí ức vĩnh viễn, cũng cho nàng đứa nhỏ cùng nàng vượt qua chín năm trong cung này.

Thằng bé ngủ ngoan ngoan như vậy, bộ dáng của hắn đáng yêu như vậy. Thằng bé còn nhỏ như thế sao có thể chịu được sự cô độc khi làm vua một nước?

Chỉ khổ thằng bé có người mẫu thân ích kỷ, vì bản thân mình mà luôn muốn đẩy thằng bé lên ngôi hoàng đế.

Lúc này nhìn đứa bé đang ngủ, nàng muốn dùng tình yêu cả đời đền bù lại. Ngoại trừ Cửu Vĩ, thằng bé là điều quý giá nhất của nàng, là người nàng yêu thương nhất. Nhưng nàng không thể ngờ không lâu sau đó nàng lại nhìn khuôn mặt bé nhỏ này ngủ, cảm kích độc bỏ vào chén của thằng bé.

Ngay cả chính nàng cũng không thể ngờ được mình lại độc ác như vậy, nhưng nàng không thể kìm chế được thù hận, khát vọng trả thù trong lòng.

Cả đời, tất cả tình yêu cùng hi vọng của nàng đều đặt ở trên người hắn. Nhưng nàng lại chỉ là một quân cờ, giống như Thích Sóc Ly.

Thích Sóc Ly dưới Cửu tuyền lúc này cũng nên cười đi. Người lừa hắn ba năm, lại bị người khác lừa chín năm, lợi dụng chín năm.

Chín năm, nàng nhìn mây trên trời, nhìn sao trên cao, vượt qua vô số đêm tịch mịch. Chín năm, nàng phụng dưỡng lão già kia, nuốt lệ vào lòng mà đem thân thể giao cho nam nhân khác. Chín năm, hai tay nàng dính đầy máu tươi, đã gặp vô số ác mộng, sợ hãi hàng đêm.

Nàng cứ tưởng rằng người bên ngoài tường thành kia còn đang chờ nàng, người kia có thể cho nàng ấm áp, có thể cho nàng tương lai..... Tất cả đều đã đi qua, tất cả đều đã tốt.

Nhưng hắn cũng có hi vọng của hắn. Hi vọng của hắn đó là con của nàng có thân phận Cửu hoàng tử.

Thật ra không phải hắn lừa nàng, mà là nàng lừa chính mình.

“Phản loạn Thiếu Dương” tám năm trước nàng đã đoán được là hắn, nhưng nàng không muốn tin, không muốn nhìn vào sự thật.

Nam nhân kia, khi hắn có một đứa con mang thân phận là hoàng tử, khi con hắn có thể làm Hoàng đế, khi hắn có thể làm Thái thượng hoàng, hắn đã thay đổi. Hắn có thể hại chết bằng hữu tốt nhất của mình, có thể hy sinh con gái mình, có thể để cho nữ nhân hắn luôn miệng nói yêu đi câu dẫn nam nhân khác, nằm ở dưới thân nam nhân khác rên rỉ. Tình yêu của hắn còn lại bao nhiêu? Còn có thể cho nàng ấm áp nữa sao?

Nàng hoài nghi, sợ hãi, lo lắng, lại không ngừng khuyên chính mình, lừa chính mình. Nói cho mình tất cả đều bởi vì hắn quá yêu mình, rất muốn ở bên mình.

Đề rồi một ngày tất cả chân tướng đã rõ ràng. Nhìn nàng bị người ta dùng đao để ở cổ hắn vẫn có thể bình tĩnh không để ý đến sự sống chết của nàng thì nàng không thể tiếp tục tự lừa dối mình được nữa, cuối cùng không thể tự lừa dối mình được nữa.

Người ngốc nhất không phải Thích Sóc Ly, mà là nàng. Nàng từ Đoạn Vân năm đó biến thành Thái Hậu ngoan độc, dâm đảng, ai cũng có thể làm chồng hôm nay. Hy sinh tất cả lại chỉ có thể làm đệm lót đi lên vương quyền của kẻ khác.

Nàng hận, hận hắn, hận tất cả. Nàng muốn nói cho hắn, nàng có thể giúp hắn có được địa vị cùng quyền lực tối cao thì nàng cũng có thể khiến cho hắn từ trên cao ngã xuống, mất hết tất cả.

Thần Nhi, thằng bé được sinh ra là một sai lầm. Tất cả đều đến từ thằng bé thì cũng nên kết thúc từ nó.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Cửu hoàng tử mở đôi mắt nhấp nhem, nhìn nàng hỏi.

Lúc này đây, Lệ phi không sửa lời thằng bé gọi nàng là mẫu hậu, mà chỉ lau nước mắt nói: “Không sao, bị gió thổi vào thôi. Ngủ ngon không?”

“Dạ.” Cửu hoàng tử gật đầu nói: “Mẹ, bát hoàng tử đâu? Không ai chơi với con.”

“Vài ngày nữa nàng sẽ trở lại.” Lệ phi nói xong, bưng cốc nước trên bàn nói: “Khát nước rồi phải không, đến uống chút nước ấm nào.”

Cửu hoàng tử ngồi dậy, nhìn hơi nóng bốc lên, nói: “Con sợ nóng.”

Lệ phi cười nói: “Vậy để mẹ thổi cho nhé.” Nói xong, nhẹ nhàng thổi nước trong cốc, tự mình uống một ngụm, nói: “Được rồi, mẹ thử qua rồi, bây giờ có thể uống được rồi đó.”

Cửu hoàng tử uống một ngụm nhỏ liền đẩy cốc nước ra, không uống nữa.

“Sao lại uống ít vậy, uống nhiều nước một chút mới tốt.” Lệ phi nói.

“Con không uống, con muốn đi tìm bát hoàng tử. Lát nữa vị Cửu đại nhân kia sẽ lại đến, sẽ lại bắt con đọc binh thư, con phải nhanh chóng đi tìm chỗ trốn thôi.” Cửu hoàng tử nói xong nhảy xuống giường.

“Được được được, mẹ cũng không thích hần, đợi mẹ cùng tìm chỗ trốn với con, không bao giờ gặp hần nữa.”

“Được, mẹ, không cho mẹ gạt con đâu đấy!” Cửu hoàng tử hoan hô nói.

“Được rồi, uống xong nước đi đã, mẹ uống trước rồi con lại uống.” Nói xong, Đoạn Vân lại uống hai ngụm rồi giúp thằng bé uống nốt.

“Hoàng Thượng sao lại ngủ ở bên Thái Hậu?” Lúc này, Cầu Vĩ đi vào nói.

Đoạn Vân giúp Cửu hoàng tử uống xong nước, rút khăn lau miệng cho thằng bé.

“Tìm được Công chúa Sanh Dung chưa?”

Cầu Vĩ lắc đầu, nói: “Không tìm được, các nàng không đáng quan tâm. Chẳng qua Nhị hoàng tử sống không thấy người, chết không thấy xác.”

“Vậy sao?” Đoạn Vân không quay đầu, thản nhiên nói.

“Mẹ ơi, con.....” Còn chưa nói xong, Cửu hoàng tử liền “Oa” một tiếng, phun ra một ngụm máu.

“Hoàng Thượng!” Cầu Vĩ vội chạy tới, đỡ lấy thằng bé hét lớn: “Thái y, nhanh đi truyền Thái y!”

“Vô dụng thôi, chờ Thái y đến nó đã chết rồi.” Đoạn Vân khóc lau máu bên miệng Cửu hoàng tử, thản nhiên nói.

Cầu Vĩ lập tức quay đầu nhìn cốc nước trên tay nàng, cầm cầm của nàng nói: “Là người? Người hạ độc thằng bé?”

Đoạn Vân nhìn bộ mặt dữ tợn của hần, nước mắt chảy ra nhưng vẫn cười nhàn nhạt.

“Cuối cùng ta đã biết, ta chỉ là đũa ngọc, vì những thứ không đáng giá mà trả giá quá nhiều. Nhưng ta vẫn muốn ngốc một lần nữa, thù hận vì mong muốn trả thù không nên có mà trả giá bằng thứ duy nhất còn lại của ta.” Nàng nói xong nhìn Cửu hoàng tử nằm trên giường.

Cầu Vĩ đá nàng xuống đất, một tay ôm Cửu hoàng tử điên cuồng rống to, nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra từ khóe miệng Cửu hoàng tử.

Đoạn Vân nằm trên mặt đất nhìn bộ dáng điên cuồng của Cầu Vĩ, trong mắt lộ ra tuyệt vọng cuối cùng, máu tươi chậm rãi chảy ra từ khóe miệng.

Cầu Vĩ lập tức vọt trước mặt tới nàng, nắm lấy vai nàng nói: “Thuốc giải, mau giao thuốc giải ra đây! Nói cho ta biết thuốc giải ở đâu!”

“Nếu lúc này người có thể nhìn ta biểu hiện ra dù chỉ một chút tình ý, ta sẽ nói cho người thuốc giải ở đâu. Nhưng người không..... một chút cũng không.”

Mặt Cầu Vĩ trắng bệch, lập tức nói: “Cầm nhi, xin lỗi, ta biết nàng trách ta chuyện ngày hôm đó, ta.....”

Đoạn Vân cười cười, nói: “Nhanh đi nhìn Hoàng Thượng của người đi, e rằng nó đã chết rồi.”

Cầu Vĩ quay người thấy Cửu hoàng tử ngã xuống giường, lập tức chạy qua.

Đoạn Vân vẫn cười, dịu dàng mà thâm trầm, nhắm mắt lại ngã xuống đất.

Thật ra vẫn là số mệnh. Trong số mệnh của nàng cho tới bây giờ vốn không có yêu, không có hi vọng.

Nàng vốn không nên hy vọng xa vời.

Cầu Mộ Quân bị phụ thân ruột của mình gả cho một thái giám tâm ngoan thủ lạt, lại ngoài ý muốn gặp được người mình yêu nhất, cũng chiếm được tất cả tình yêu của hần.

Chính mình yêu người thanh niên tài tuấn quân tử trên thuyền Giang Đô năm nào - Cầu Vĩ, mất chín năm lại chỉ đổi lấy được một câu truyện cười.

Kiếp sau, chỉ mong nàng không phải đoạn chương, nếu không nhất định là bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 1

Đội ngũ xe chòr tù thật dài đi tới cổng chợ, trên đường lớn, trên quán rượu, trên tường, vây đầy người xem náo nhiệt.

Hắn xen lẫn vào trong đám người, về mặt bình tĩnh nhìn một đám người mặc áo tù nhân bị dẫn xuống khỏi xe chòr tù, quỳ trên mặt đất.

Một tiếng “Trăm” vang lên, đại đao chém xuống, một đồng đầu rơi xuống đất.

Cuối cùng mũi hơi hơi chua xót, hắn cuống quýt cúi đầu.

Không được khóc không được khóc. Cha đã nói từ nay về sau hắn không còn quan hệ gì với Cố gia nữa, lại càng không có quan hệ với Cố Thiệu Chương. Mạng của hắn là do con ruột của Trần bá đổi lấy, hắn sẽ không để người khác uống mạng.

Lại ngẩng đầu, tận mắt nhìn đầu cha, mẹ rơi xuống đất.

Nước mắt lập tức trào ra, hắn nâng hai tay lên làm bộ như sợ hãi bưng kín mặt.

“A, nhóc ăn xin này thật đúng là to gan, một mình đến xem chém đầu.” Một đại thẩm bên cạnh nói.

Người chung quanh đều quay đầu nhìn về phía hắn, hắn cuống quýt xoay người, luôn luôn tránh đám người.

Chạy đến một ngõ nhỏ, hắn quỳ xuống, cắn tay khóc rống lên.

Sau khi được Trần bá bảo vệ, hắn đi theo xe chòr tù tới kinh thành, sau đó nhìn thấy xử quyết “Thiếu Dương phản đảng”.

Hắn muốn báo thù, muốn điều tra rõ chân tướng, thay Cố gia rửa sạch oan khuất, nhưng nhìn bộ dạng ăn xin của mình, không biết làm thế nào để bắt đầu kế hoạch to lớn lại buồn cười này.

Thích Tĩnh - ngay cả bộ dáng của Thích Tĩnh hắn cũng chưa từng nhìn thấy. Ngoại trừ biết hắn là kẻ thù của mình ra thì hoàn toàn không biết gì cả.

Lại một ngày đẹp trời, ba ngày sau ngày hành quyết, hắn nghe thấy bụng mình kêu, cả người vô lực dựa vào tường, ngã ngồi xuống đất, ngồi bên cạnh là một kẻ ăn xin quần áo còn rách nát hơn hắn.

Một vị tiểu thư đi tới, ném hai đồng tiền trước mặt hắn, sau đó cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Hắn ngo ngác nhìn đồng tiền trước mắt, nhưng lại khó có thể đưa tay nhặt lên.

Một đường đi vào kinh thành, hắn tuy vất vả nhưng cho tới bây giờ chưa từng xin tiền, chưa từng xin cơm.

Đường đường là con trai lãnh tụ văn đàn, sao có thể xin cơm, sao có thể làm ăn xin!

Nhưng hai đồng tiền trước mắt lại có thể mua được một cái bánh bao, có một cái bánh bao hắn có thể chịu được nửa ngày.

Hắn không muốn chết, không muốn cứ như vậy mà chết đi, cho dù xuống dưới đó, hắn cũng không có mặt mũi nào đi gặp cha mẹ, gặp cả nhà Trần bá?

Tay run run nhặt hai đồng tiền, đứng lên đi mua một cái bánh bao.

Hắn không còn là thiếu gia, không còn gì để mà kiêu ngạo, chỉ là kẻ nợ mạng người khác, là khát cái ngay cả cơm cũng không có.

Nắm chặt bánh bao, vừa khóc vừa nhét bánh bao vào trong miệng.

Trên đường cái kinh thành, đám người rộn ràng nhốn nháo, phần lớn là kẻ làm quan, kẻ có tiền.

Phía đông, một đại kiệu tám người nâng chậm rãi tới gần. Phía tây, một người hơn hai mươi tuổi, bộ dáng giống đội trưởng thị vệ cưới ngựa, mang theo mười người đi tới.

“Xem, đó là đại công tử nhà Tư Không!” Một phu nhân nhà giàu đứng bên cạnh chỉ vào đội trưởng thị vệ nói.

Nghe thấy hai chữ Tư Không, hắn bỗng chốc ngẩng đầu, vừa khéo thấy cỗ kiệu cùng đội thị vệ chạm mặt.

Một tùy tùng đằng sau Thích Sóc Ly nói: “Thấy Ngự Lâm quân còn không nhường đường!”

Lúc này, một bàn tay từ bên trong kiệu vươn ra, vén mảnh cổ kiệu lên.

Thích Sóc Ly biến sắc, nói: “Thì ra là Điện tổng quản, thất lễ.”

Lúc này, giọng nói chói tai từ bên trong kiệu vọng ra: “Vốn thấy thời tiết tốt, đi ra ngoài dạo, không ngờ lại cản đường Thích đội trưởng.”

Thích Sóc Ly vội nói:“Điền tổng quản nói quá lời, ta cũng chỉ là rảnh rỗi nhàn hạ đi chung quanh một vòng, nếu ngài có việc thì mời ngài đi trước.”

“Vậy thì đa tạ Thích đại trưởng.” Nói xong, buông mình xuống, cổ kiệu tiếp tục đi tới. Thích Sóc Ly dạt sang một bên nhường đường.

“Thế lực Điền tổng quản này quả nhiên không vừa, ngay cả Ngự Lâm quân cũng phải nhường đường cho hắn.” Hai đội người vừa đi, một người bên cạnh nói.

Một người nói:“Đó là đương nhiên, người ta là ai chứ? Điền đại tổng quản, là đại hồng nhân trước mặt Thái Hậu. Đừng nói là đụng vào Thích đại công tử, cho dù là đụng vào Tư Không đại nhân thì sao!”

Hắn không khỏi si ngốc hỏi:“Đại tổng quản là ai? Thực sự lợi hại như vậy sao?”

Người nọ quay đầu lại, nhìn nhìn hắn, cười nói:“Nhóc ăn xin, ta nói này, ngươi làm ăn xin làm gì, dù sao cũng không có nữ nhân, giữ lại cái kia làm gì. Không bằng tiến cung làm thái giám, ngăn ngừa ba năm làm tổng quản thái giám! Ông đây không cần vợ, ông đây muốn đi làm thái giám!”

“Lão già chết tiệt, lại ở chỗ này nói hươu nói vượn! Mau trở về cho bà!” Một nữ nhân bộ dáng hung hãn túm người kia rồi đi.

Hắn ngơ ngác đứng tại chỗ, thất thần nhìn đại kiệu tám người đi xa.

Hắn là kẻ đáng lí phải chết, không có thân phận, không có hộ tịch, đường nhập sĩ đã sớm bị chặn đứt. Hắn cũng chỉ có một ít công phu mèo quào, chỉ sợ luyện thêm mười năm hai mươi năm nữa cũng khó mà xâm nhập nổi một bước vào quý phủ Thích Tĩnh.

Hôm nay hắn mới biết được thì ra còn có một con đường khác có thể càng dễ dàng tiếp cận Hoàng Thượng, tiếp cận quyền lực. Có thể trong vài năm ngắn ngủn có được địa vị có khả năng chống lại Thích Tĩnh.

Hắn không còn là con cháu Cố gia nữa. Không còn thân phận là người Cố gia thì nói dối tông đường, làm rạn vỡ tổ tông, không còn quan hệ gì đến hắn hết.

Từ nay về sau, mục tiêu của hắn chính là: Còn sống, báo thù.

Hai ngày sau trước phòng tịnh thân, năm nam hài từ năm tuổi đến hơn mười mấy tuổi quỳ trên mặt đất.

Một thái giám có chút địa vị đi tới, tiểu thái giám trước phòng tịnh thân vội cúi đầu nói:“Hoa công công, đã chuẩn bị tốt, đây là những người cần tịnh thân hôm nay.”

Hoa công công nhìn quét qua những người quỳ trước mặt, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên người một đứa nhỏ tầm mười lăm tuổi.

“Ngươi tên gì?”

Hắn hơi hơi ngẩng đầu, lại lập tức cúi đầu, có chút run rẩy trả lời:“Công công, ta tên là Đoàn Chính Trung.”

“Ngươi ngẩng đầu lên.”

Hoa công công vừa dứt lời, trong lòng hắn chấn động, mồ hôi tuôn ra.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, chột dạ để vị thái giám trước mặt nhìn kĩ hắn.

Hoa công công nhìn hắn nhìn nửa ngày, nói:“Các ngươi trước đem bốn người còn lại theo thứ tự mang vào, đứa nhỏ này để lại. Ta đang muốn thu một đồ đệ, đứa nhỏ này không tệ, đợi lát nữa ta tự mình ra tay.”

Lúc này tiểu thái giám bên cạnh nói:“Hoa công công nhìn trúng ngươi, còn không mau dập đầu tạ ơn!”

Hắn vội dập đầu nói:“Đa tạ Hoa công công!”

Sau từng tiếng kêu thảm thiết, bốn người lúc trước theo thứ tự bị nâng ra. Cuối cùng, hắn đi theo Hoa công công vào phòng tịnh.

Hoa công công quay đầu lại, hỏi:“Vì sao ngươi tiến cung?”

“Tiểu nhân..... nhà tiểu nhân rất nghèo, cha mẹ đều chết đói.” Hắn khẩn trương trả lời.

Hoa công công nói: “Ngươi..... Là người Thiếu Dương.”

Hắn run lên, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hoa công công.

Hoa công công nói:“Ngươi không biết ta nhưng ta đã từng thấy ngươi. Ba năm trước đây, khi ta còn là một tiểu thái giám, không cẩn thận đánh đổ chén trà trước mặt Hoàng thượng. Hoàng Thượng mặt rồng giận dữ, muốn kéo ra ngoài trị tội, may có Cố đại nhân đứng bên nói giúp mấy câu, đã cứu ta. Việc nhỏ như vậy, Cố đại nhân quay đầu liền quên, nhưng ta vẫn nhớ rõ. Vài ngày sau, ta thay công công khác ra cung làm việc thì gặp Cố đại nhân ở

trên đường. Lúc ấy hắn dẫn theo một tiểu hải tử hơn mười tuổi bên người, bộ dạng rất giống người. Tuy rằng bộ dáng thay đổi rất nhiều, ta vẫn có thể nhận ra người chính là tiểu nam hải năm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 2

Hắn run lên, nhìn Hoa công công như gặp sét đánh giữa trời quang. Hoa công công tiến lên, hỏi: “Cố công tử, trong cung hiểm ác, người nghe ta một câu trở về mai danh ẩn tích bình an sống cả đời được không?”

Hắn nhìn Hoa công công, mím môi không nói lời nào, trong mắt lại lộ ra sự quật cường.

“Cố công tử, bây giờ ta sẽ đưa người ra khỏi cung được không? Hôm nay chuyện gặp được người ta vĩnh viễn sẽ không nói ra.” Hoa công công nói xong, liền kéo hắn ra khỏi phòng.

Hắn đứng lại không nhúc nhích, nói: “Xin công công tịnh thân cho ta.”

“Người..... Cố công tử, tuổi người cũng không nhỏ, cũng nên biết làm người vô căn sẽ bơi nhờ tổ tiên cỡ nào. Nếu Cố đại nhân biết sau khi ngài chết người tiến cung làm nô tài, ở dưới cửu tuyền sao có thể nhắm mắt đây?” Hoa công công có chút kích động nói.

Hắn cúi đầu, mở miệng nói: “Công công, nếu cứ đi ra ngoài tham sống sợ chết như vậy, sau này ta chết cũng sẽ không nhắm mắt được.”

Hoa công công nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, nói: “Tính tình Cố đại nhân cũng kiên quyết giống như vậy, cho dù chết cũng muốn làm ai --” Nói xong, Hoa công công nhìn hắn nói: “Cũng được, người tướng mạo bất phàm, có lẽ thật sự có thể dùng năng lực của bản thân trả lại trong sạch cho các vị đại nhân. Nhưng..... Cố đại nhân từng cứu ta một mạng, ta cũng không phải người *tích thủy chi ân đùng tuyền tương báo (1)*, nhưng muốn ta chính mắt thấy con trai duy nhất của đại nhân vào cung tịnh thân, ta không làm được.”

“Năm xuống, coi quản.”

Hắn chấn động, chậm rãi đi đến tấm ván gỗ bên giường, nằm trên đó. Nhắm mắt lại, hắn run rẩy coi quản. Hoa công công cảm lấy dao tịnh thân, cắt một đường bên trong đùi hắn.

“A --”

Hắn kêu thảm thiết một tiếng, hai tay nắm chặt tấm ván gỗ.

Hoa công công vừa cầm máu cho hắn, vừa nói: “Sau này người sẽ nằm ở một phòng riêng, trong lúc đó phải giả vờ đau đớn không thể nhúc nhích. Ta sẽ an bài hết mọi chuyện giùm người, sẽ không ai phát hiện người chưa bị tịnh thân, người cứ yên tâm dưỡng thương đi.”

“Còn sau này?..... Hoàng cung lớn như vậy, sao có thể không bị phát hiện?” Hắn chịu đựng đau đớn hỏi.

“Tiểu thái giám vừa tiến cung đều đi theo một sư phụ. Về sau ta sẽ dạy dỗ người, có ta ở đây, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không có người phát hiện. Ta có thể bảo vệ người cho đến khi người trở thành thái giám tổng quản. Chờ đến khi đó, người có địa vị, cũng sẽ có nơi dựa vào, sẽ có một ít hoàng tử Công chúa trong cung làm chỗ dựa cho người. Đến lúc kiểm tra, chỉ cần nói một câu sẽ không sao, nhưng bình thường người nhất định phải cẩn thận.”

Hắn gật gật đầu, lại không biết gặp được người ngày xưa phụ thân đã cứu, giả làm thái giám, rốt cuộc là may mắn hay là bi ai.

Hắn không muốn trước khi đạt tới mục tiêu lại có thêm một phần nguy hiểm. Có lẽ đến lúc đó hắn sẽ không chết do bị phát hiện thân phận mà chết do bị phát hiện giả thái giám, khiến cho tất cả kế hoạch đều trở thành hư vô, nhưng..... Không cần làm thái giám quả thật rất hấp dẫn.

.....

Tám năm sau, khi hắn mở bức thư của Hoa công công đã rời cung hơn một năm thì trên khuôn mặt vốn bình tĩnh cũng có một tia vui mừng.

Hoa công công, chỉ được cha nói mấy câu ân tình mà mạo hiểm tội chết chăm sóc hắn nhiều năm như vậy, giúp hắn leo lên vị trí tổng quản. Mà Cầu Vĩ.....

Khi hắn đau khổ điều tra vụ án năm đó, một lòng muốn giúp “Thiếu Dương phản đảng” lật lại bản án, mới phát hiện năm đó số người tham gia phản Thích Tĩnh là chín mà không phải tám. Phụ thân hắn không chết do đứng đầu khởi xướng, mà vì bảo vệ bạn tốt, chết thay cho người ta. Càng làm cho hắn

không thể tin được là người phụ thân một lòng bảo vệ lại là người bán đứng ông, là kẻ ngay từ đầu đã âm mưu muốn diệt trừ nhóm văn nhân cương trực.

Biết được những điều này, hấn tập trung điều tra Cầu Vĩ, thả lỏng bên Thích Tĩnh, bởi vì hấn biết Cầu Vĩ trốn ở chỗ tối có lẽ mới là kẻ nguy hiểm nhất.

Châm nén, đưa bức thư đến bên ngọn nến. Mới đốt một nửa, bên ngoài có người đi vào.

“Đại tổng quản, Tiểu Phúc Tử đến.” Tiểu thái giám báo cáo.

“Đề cho hấn vào.” Đoàn Chính Trung đốt thư, nói.

Tiểu Phúc tử đi vào, quỳ xuống trước mặt hấn.

“Đại tổng quản, đêm qua khi Lệ phi thị tẩm đã đề nghị Hoàng thượng một chuyện.”

Đem một góc giấy cuối cùng đốt thành tro tàn, hấn từ từ quay đầu lại.

“Hôm kia Lễ bộ Thượng Thư đến phủ Cầu hầu gia tuyền tử, đại tiểu thư Cầu gia giả bệnh không tiến cung. Sau khi Hoàng Thượng biết, mặt rồng giận dữ. Tối hôm qua Lệ phi nương nương liền đề nghị Hoàng Thượng tứ hôn cho Cầu đại tiểu thư, gả nàng cho đại tổng quản ngài, tâm tình Hoàng Thượng dường như rất tốt, đã đáp ứng.” Tiểu Phúc tử nói.

Lệ phi? Nàng đề nghị như vậy là thuần túy muốn Hoàng Thượng vui vẻ hay có tâm tư khác? Chuyện này có liên quan đến Cầu Vĩ sao? Hay tất cả đều là kế hoạch của Cầu Vĩ? Duyệt nhanh những thứ đó trong đầu một lần, sau đó lại nhớ đến người được gọi là “Cầu đại tiểu thư” kia.

Cầu Mộ Quân -- hấn còn nhớ rõ tên nàng.

Người đính hôn cùng hấn ba năm, luôn cúi đầu nhưng không giống người nhất gan.

“Được rồi, đi xuống đi.” Đoàn Chính Trung nói.

“Dạ, đại tổng quản.” Tiểu Phúc tử chậm rãi rời khỏi cửa.

(1) *Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.*

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 3

Đi vào tẩm cung Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hơi nở nụ cười hứng thú nhìn hấn, nói: “Chính Trung, trăm đột nhiên muốn thưởng cho ngươi vài thứ, ngươi nói đi, ngươi muốn cái gì?”

Đoàn Chính Trung cúi đầu nói: “Hoàng Thượng, ngài ban cho nô tài tuy rằng đã quá nhiều nhưng nô tài còn muốn Hoàng Thượng thưởng nô tài một chút an tâm.”

“A? An tâm cái gì?” Hoàng Thượng hỏi.

Đoàn Chính Trung trả lời: “Hoàng Thượng chú ý thân thể, nô tài liền an tâm.”

Hoàng Thượng cười ha ha, nói: “Ngươi yên tâm, an tâm này ngươi không nói trăm cũng sẽ thưởng cho ngươi, nhưng trăm cũng đã nghĩ ra phải thưởng cho ngươi cái gì rồi.”

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu lên, chờ hấn nói tiếp, không ngờ hấn lại đứng dậy nói: “Được rồi, cùng trăm đến chỗ Công chúa Sanh Dung đi.”

Đoàn Chính Trung cúi đầu, tiến lên đỡ hấn ra khỏi tẩm cung.

Tin tức buổi sáng Tiểu Phúc Tử đưa tới xem ra là sự thật. Hoàng Thượng quả nhiên nghe lời Lệ phi, muốn tứ hôn con gái Cầu Vĩ cho hấn. Đối với là hấn ban thưởng, đối với nàng là nhục nhã.

Giữa trưa, Hoàng Thượng triệu Cầu Mộ Quân vào cung.

Bóng hình xinh đẹp từ ngoài cửa chậm rãi đi vào. Mặt trời ở sau lưng nàng tỏa hào quang, khiến cho hấn không thấy rõ mặt nàng.

Nàng chậm rãi đến gần thì bộ dáng của nàng cũng dần dần hiện rõ, chậm rãi đi vào mắt hắn.

Tiểu cô nương trong ấn tượng mơ hồ của hắn ngày nào nay đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Khi hắn nhìn thấy nàng, hắn cố gắng liên tưởng nàng với âm mưu của phụ thân nàng. Có thể từ lúc còn nhỏ nàng đã trở thành công cụ của phụ thân nàng. Hoặc nàng và phụ thân nàng cùng nhau bày ra âm mưu.

Cầu Mộ Quân cúi đầu quỳ xuống trước mặt hoàng thượng. Hắn nhìn ra nàng có chút lo lắng, nhưng dường như cũng đã sớm nghĩ đến trường hợp tệ nhất.

Khi Hoàng Thượng nói muốn từ hôn nàng cho hắn, nàng kinh hãi ngẩn đầu.

Hắn bắt được biểu tình trong nháy mắt của nàng, gần như đã xác định bây giờ nàng mới biết được chuyện từ hôn này. Nếu hắn đoán sai, nếu nàng đã biết trước, vậy không thể nghi ngờ nàng còn giỏi giả vờ hơn phụ thân nàng.

Hôn kì rất nhanh, ngay tại năm ngày sau.

Sau khi hồi phủ hắn sai quân gia đi chuẩn bị hôn sự.

Nhìn tòa nhà giăng đèn kết hoa, bao phủ trong không khí vui mừng, hắn cũng bắt đầu lo lắng.

Nếu Cầu Mộ Quân có ý đến điều tra hắn, vậy chuyện hắn giả thái giám sao có thể giấu được? Cho dù giấu được cũng sẽ làm cho nàng sinh nghi, làm cho Cầu Vĩ sinh nghi. Nhưng nếu lúc này hoặc sau khi thành thân giết nàng, chẳng phải là hắn chột dạ khiến chính mình bị lộ sao?

Mạng của nàng tạm thời cứ giữ lại đây, về phần sau này thế nào chỉ có thể tùy theo tình huống.

Đi vào thư phòng, một nam tử mặc đồ đen đang chờ hắn.

“Điều tra thế nào rồi?” Đoàn Chính Trung ngồi xuống trước thư án, mở miệng hỏi.

Nam tử nói:“Lệ phi tên là Đoàn Vân, gia hương ở Giang Đô, là thứ nữ. Phụ thân từng đã làm Tri Phủ Giang Đô, sau chết bệnh. Đoàn Vân là đoạn chương mang đến bất hạnh nên bị người nhà ghét bỏ. Chín năm trước đại ca nàng hồi lộ cho Trương công công khi đó đang tuyển tú ở Giang Đô để cho nàng trúng tuyển. Năm ấy đi Giang Đô tuyển tú ngoài Trương công công, còn có Lễ bộ Thượng Thư lúc ấy - Cầu Vĩ.”

Đoàn Chính Trung nói:“Tiếp tục điều tra tất cả những chuyện của nàng ta cùng Cầu Vĩ chín năm trước.”

“Vâng.”

Sau khi người mặc đồ đen từ cửa sổ rời đi, Đoàn Chính Trung mở một bộ hồ sơ vụ án viết tư liệu của Lệ phi vào.

Tám chín phần mười Lệ phi là cùng phe với Cầu Vĩ.

Cho nên để Cầu Mộ Quân vào Đoàn phủ chắc chắn là kế hoạch của Cầu Vĩ.

Cầu Vĩ hoài nghi hắn, cuối cùng cũng ra tay rồi. Không ngờ vừa ra tay là hy sinh chính con gái mình.

Ngày thành thân, Đoàn Chính Trung ngồi ở phía trên cười thân nhiên. Cầu Mộ Quân mặc giả y đó thậm bị hi nương đỡ vào trong kiệu.

Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy Cầu Vĩ sau lưng nàng, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến âm mưu toan tính đằng sau hôn sự này. Đối với hắn hai chữ ‘thê tử’ này không khác gian tế, cơ sở ngầm là bao.

Nhưng hắn lại không đoán được mình sẽ không thể kèm chế roi mà vào âm mưu này. Nữ nhân mà lần đầu tiên hắn nhìn thấy đã có ý định giết nàng không ngờ lại thật sự trở thành thê tử của hắn, ở bên hắn cả đời.

Tân khách ngồi đầy phòng, rượu hương bốn phía. Mọi người uống vui vẻ, nhưng cũng chú ý đêm ngày càng khuya.

Lời chúc cũng nói xong rồi, rượu cũng kính xong rồi, mọi người đều lên nhìn sắc mặt Đoàn Chính Trung.

Rốt cục Đoàn Chính Trung không tiếp tục uống nữa, trên mặt dường như lộ ra một phần mệt mỏi.

Biết thời điểm đã đến, các tân khách lần lượt cáo từ, Đoàn Chính Trung cười tiễn khách không giữ.

Theo phong tục hiện tại ở kinh thành, nếu nháo động phòng chắc chắn phải làm cho thật náo nhiệt, phải trêu đùa tân lang cùng tân nương tử. Nhưng trong đêm động phòng của Đoàn Chính Trung thì chẳng ai dám.

Không nháo hình như không thích hợp, nhưng nháo lại không biết nên nháo như thế nào. Tính tình Đoàn Chính Trung nói trò mặt là trò mặt, lại còn là thái giám, muốn nháo động phòng thật sự quá khó khăn, ai biết nên nói cái gì không nên nói cái gì?

Cân nhắc đến cân nhắc đi, mọi người nhất trí không náo loạn, cho nên tiệc rượu vừa xong là trực tiếp cáo từ về nhà.

Đoàn Chính Trung bước vào tân phòng. Trong giây phút hấn đẩy cửa vào, hấn nhìn thấy rõ Cầu Mộ Quân ngồi ở đầu giường hơi run lên.

Hấn chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng cầm lấy khăn voan của nàng, sau đó “xoạt” một cái xốc lên.

Nàng lại run lên.

Đoàn Chính Trung nâng cằm của nàng lên, đến khi nàng nhìn thẳng vào hấn.

Dù đã biết thân phận của nàng đối lập với mình, nhưng nhìn nàng thế này lại vẫn có cảm giác kinh diễm.

Nàng là một nữ nhân rất đẹp, lại rất có khí chất. Rõ ràng lộ ra sợ hãi, lại mạnh mẽ can đảm đối diện với hấn.

“Thật đúng là một mỹ nhân.” Hấn cười nói.

Sợ hãi trong mắt nàng lại tăng thêm một phần.

Hấn vрон ngón tay cái xoa môi của nàng, quan sát thần sắc trong mắt nàng, biểu tình của nàng.

Sợ hãi, khuất nhục, muốn chạy trốn, lại còn bất buộc phải thừa nhận.

Nàng hấn là bị Cầu Vĩ lợi dụng rồi.

Nếu nàng tự nguyện gả cho hấn gả vào Đoàn phủ thì đã không có phản ứng như vậy.

Hấn cũng biết danh tiếng bên ngoài của hấn xấu đến mức nào. Chẳng nữ nhân nào muốn vào nhà lao này cả.

Nếu tự nguyện thì nàng nhất định phải có chuẩn bị trước. Nói cách khác, nếu Cầu Mộ Quân tự nguyện thì khả năng thừa nhận của nàng sẽ không kém đến mức này, mới như vậy đã sợ đã cảm thấy khuất nhục, còn ần ần lộ ra ý muốn chạy trốn rồi.

Cầu Mộ Quân - con gái Cầu Vĩ cũng giống phụ thân hấn, đều là những người bị Cầu Vĩ bán đứng lợi dụng. Trong lòng nàng có lẽ cũng giống như phụ thân năm đó, đặt người kia ở trong lòng, cam nguyện làm tất cả vì hấn.

Có lẽ nàng không đáng chết, nhưng khi nàng cần phải chết hấn sẽ không lưu tình.

Đoàn Chính Trung cầm lấy rượu giao bôi trên bàn, nhìn nàng.

Nàng ngẩn ngơ rồi cũng đi xuống giường bung chén rượu lên vòng qua cánh tay hấn, uống hết chén rượu.

Tiếp theo, Đoàn Chính Trung lại rót một chén rượu khác đưa cho nàng.

Nàng giương mắt nhìn hấn, sau đó lại cuống quýt né tránh, nhận chén rượu rồi quyết tâm đổ vào trong miệng nuốt xuống.

Đoàn Chính Trung nhìn mặt nàng nhanh chóng đỏ lên. Hấn nhận ra tửu lượng của nàng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 4

Đến chén thứ ba, nàng rót cục uống không nổi nữa, che miệng nhứ mảy ho không ngừng. Tân nương từ dưới ánh nến nhứ mảy ho nhẹ, thực mảnh mai, xinh đẹp khiến người ta thương tiếc. Hấn nhìn nàng lại có cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Hấn không thể có cảm giác này, bởi vì hấn tự nhận mình là người có thể dùng ý chí không chế tất cả. Mồi nhếch lên cười khế, hấn nói: “Thay quần áo.”

Lúc nào cũng nhớ kỹ mình là thái giám giả, lại làm chuyện một thái giám thật nên làm.

Nàng chấn động, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt hấn, nâng tay chạm đến đai lưng hấn.

Khoảng cách gần như vậy, hẳn thậm chí có thể nghe được tiếng hô hấp thật mạnh cùng nhịp tim đập dồn dập của nàng. Sự hãi lo lắng đến mức này mà vẫn dám tới cởi quần áo cho hắn, nữ nhân này..... Cũng không nhu nhược như hắn nghĩ.

Cởi xong áo, nàng ngừng lại. Nhưng hắn vẫn đứng im không nhúc nhích. Nàng ngồi xổm xuống, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, nâng tay dừng ở lưng quần hắn.

Hắn đang đánh cược, cược tạm thời nàng chưa dám cởi quần hắn.

Quả nhiên, nàng run rẩy nửa ngày lại không dám xuống tay.

Hắn thắng, sau đó hắn có thể muốn làm gì thì làm. Khiến cho nàng từ nay về sau luôn sợ hắn.

Hắn cười to hai tiếng đẩy ngã nàng rồi đi đến bên giường, bắt nàng cởi quần áo.

Nàng nom nớp lo sợ cởi giá y đồ thắm bên ngoài, hắn vươn một chân chạm đến nơi mềm mại trước ngực nàng.

Thực may mắn nàng “A” một tiếng lùi lại, không để hắn tiếp tục khinh bạc nàng.

Mấy năm nay hắn có thể kháng cự nữ nhân nhưng hắn cũng biết hắn không phải thánh nhân. Nhất là một nữ nhân vừa thay hắn cởi quần áo lại cởi quần áo trước mặt hắn

Tiếp tục như vậy là tra tấn nàng cũng chính là tra tấn chính mình. May mà hắn nhìn thấy nàng là có thể nhớ tới Cầu Vĩ, nhớ tới Cầu Vĩ trong đầu hắn không còn hai từ “Nữ nhân” nữa.

Sắc mặt Đoàn Chính Trung đột biến một cước đá nàng xuống đất, sau đó cũng đi xuống hung hăng nắm một bên ngực mềm mại của nàng nói: “Gà cho ta không phải để cho ta đùa sao? Ta cho ngươi trốn! Cho ngươi trốn!” Nói xong tay kia thì xé quần áo của nàng.

Sự tình đã tiến hành đến bước này thì nguy trạng của nàng cuối cùng cũng bị đánh tan, vừa đẩy hắn vừa trốn ra sau, không ngừng khóc.

Hắn nâng mặt của nàng lên, dùng ngữ khí giống như thái giám nói “A, khóc sao, tiểu nương tử của ta khóc.”

Nàng kinh hoàng, cả người lại lùi về phía sau, ánh mắt nhìn hắn càng thêm sợ hãi.

Hắn đứng lên, lại khôi phục bình thường nói: “Được rồi, ngủ đi.”

Sau khi hắn nằm xuống rất lâu nàng mới dám chui vào chăn, chỉ dám đắp một ít mép chăn cách xa hắn cả vạn dặm.

Hắn nghĩ, ngày mai hoặc ngày kia để nàng sang phòng khác ngủ, ngủ cùng nhau như vậy chung quy không tốt.

Ngày hôm sau hắn vào cung, buổi tối vừa trở về được một lát là đến bữa tối.

Nhìn đĩa ngưu tiên trước mặt mà ngán vô cùng.

Vì muốn mình phải đau khổ hắn còn thử qua dương tiên lộc tiên linh tinh, nhưng còn không bằng ngưu tiên này.

Cầu Mộ Quân ngồi đối diện, nhìn đĩa ngưu tiên trước mặt hắn, dường như rất là tò mò.

Cả đêm qua nàng không ngủ hôm nay lại thức dậy sớm nhưng bây giờ nhìn qua hình như cũng có tinh thần, có lẽ nhìn thấy hắn khiến tinh thần nàng căng thẳng.

Tối hôm nay tiếp tục dọa nàng thế nào đây?

Nghe hạ nhân báo cáo hôm nay nàng mượn sách của Đoàn Tử Thông, quan hệ của hai người hình như không tệ. Hơn nữa lúc hắn vào cửa còn thấy nàng đứng ở cửa cùng Đoàn Tử Thông, có vài phần giống giai nhân tài tử.

Hai kẻ ngu ngốc. Đoàn Tử Thông cùng Cầu Mộ Quân, một là nằm vùng của Thích Tĩnh một là cơ sở ngầm của Cầu Vĩ. Nếu giống như những nhà giàu khác, không khéo đã phát sinh việc không nên kia.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, dáng vẻ tiểu thư khuê các, có linh khí của tiểu cô nương. Dường như nàng không phải người có thể làm ra chuyện như vậy, có lẽ hắn cũng không nên đem ý nghĩ xấu xa như vậy gán lên người nàng.

Không ngờ sau bữa cơm chiều, trên đường đi tắm lại đụng phải một nha hoàn khẩu không biết giữ mồm giữ miệng.

Vốn định trực tiếp đưa nàng ta đến kỹ viện là xong, đến lúc đó sống hay chết phải xem số mạng của nàng, nhưng Cầu Mộ Quân lại lộ ra ý muốn giúp nàng ta.

Điều này làm cho hắn thay đổi ý tưởng lúc ban đầu.

Nàng dường như vẫn là người lương thiện, nếu để cho nàng tận mắt nhìn thấy chuyện tàn nhẫn nhất, nàng sẽ thế nào. Nghĩ như vậy, hắn liền sai quân gia đưa Lôi Càng đến.

Nhìn Lôi Càng hung hăng, lại thấy nha hoàn bị cởi hết quần áo quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, đáy lòng hắn lại có chút chờ mong.

Chờ mong Cầu Mộ Quân đến cầu xin, chờ mong Cầu Mộ Quân có thể giúp hắn có lựa chọn khác.

Quả nhiên, nàng thật sự run như cây sậy cầu xin hắn, nhưng hắn không ngờ nàng sẽ quỳ xuống trước mặt hắn.

Nàng là chủ tử lại vì một nha hoàn chưa từng gặp mặt mà quỳ xuống trước mặt hắn.

Hắn nhìn ra được nàng cũng sợ hãi cũng run rẩy, nhưng vẫn quỳ xuống.

Tuy rằng, hắn quả thật không muốn làm chuyện như vậy, nhưng Đoàn Chính Trung hung tàn ngoan độc sẽ không vì một người quỳ gối mà thay đổi chủ ý. Hắn sai người kéo nàng ra, tiếp tục để cho Lôi Càng đã bắt đầu động dục chạy về phía nha hoàn kia.

Nước mắt, tiếng khóc lóc khiến hắn mềm lòng, nhưng từ rất lâu rồi hắn đã học được cách bắt buộc mình che dấu lòng trắc ẩn không nên có kia đi.

“Đoàn Chính Trung, nàng chẳng qua chỉ nói người vài câu, người đánh nàng cũng tốt mắng nàng cũng tốt, sao có thể làm chuyện vô nhân tính như vậy? Nàng cũng là người, sao người có thể làm như vậy!” Cầu Mộ Quân bị ta người kéo ra nhưng vẫn không ngừng mắng hắn.

Đoàn Chính Trung không để ý đến nàng, nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, nhưng trong lòng vẫn có mong đợi mơ hồ.

Vốn hắn cũng không quá hy vọng nhưng Cầu Mộ Quân thật sự ngoài dự đoán của hắn, thỏa mãn chờ mong của hắn. Nàng đột nhiên đẩy nha hoàn đang giữ lấy mình, rút dao của thị vệ một dao chém lên trên người Lôi Càng.

Khi nhìn thấy máu cùng ruột văng khắp nơi, hắn đương nhiên có đau lòng, nhưng phần nhiều là ngoài ý muốn.

Nhìn Cầu Mộ Quân mềm yếu ngồi dưới đất, vẻ mặt ngây dại, hắn có vài phần tò mò với nàng.

Buổi tối, hắn vốn định theo kế hoạch trói nàng, dọa nàng, nhưng giữa chừng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn không kìm chế được mà hôn nàng.

Tuy rằng cuối cùng hắn vẫn đá văng nàng ra đuổi nàng ra khỏi phòng nhưng hắn vẫn có chút chật vật. Cúi đầu, phát hiện chính mình có phản ứng.

Nguyên nhân chiếm đa số đương nhiên là **, nhưng..... Còn có nguyên nhân khác sao? Tâm tư luôn bình tĩnh giờ lại loạn cả lên, một ý nghĩ mấu chốt đột nhiên hiện lên trong đầu nhưng hắn lại không bắt được.

Cho đến mấy ngày sau, “Nguyên nhân khác” đó từ từ nảy sinh, khi hắn còn chưa để ý đã lớn lên thành một tình cảm rõ ràng. Sau đó,

Nhìn nàng được nâng ra từ Tây lâu, lại còn phát sốt, rốt cục hắn hiểu được ý nghĩ chợt lóe trong đầu lúc ấy là gì - âm mưu của Cầu Vĩ.

Cơ sở ngầm không chỉ là cơ sở ngầm, còn là cạm bẫy!

Cầu Vĩ đem vị hôn thê tám năm trước của hắn đưa đến trước mặt hắn, đưa một nữ tử cầu hôn người như vậy đến trước mặt hắn, làm thê tử của hắn, không phải giống như Câu Tiễn đưa Tây Thi cho Phù Sai năm đó sao?

Hắn hiểu được lúc hắn yêu nàng, là lúc..... Hắn thật sự trúng bẫy của Cầu Vĩ.

Hừ, Cầu Vĩ, hắn tính toán cũng quá tốt. Rung động thì sao, một nữ nhân sao có thể bằng cả nhà hắn chết thảm, bằng tám năm cố gắng!

Nhưng nhìn nàng tiều tụy như lúc này lại làm cho hắn đau lòng.

Lúc này đại phu nói: “Đại nhân chỉ sợ... chỉ sợ chỉ có thể chậm cứu.”

Đoàn Chính Trung sai nha hoàn cởi quần áo Cầu Mộ Quân, lật người đưa lưng ra.

Nhìn đại phu run run cầm châm nhưng không dám châm, trong lòng mặc dù có chút ghen tuông, vẫn phải đi ra ngoài.

Gió đêm thổi cành cây vang xào xạc, Đoàn Chính Trung nằm ở trên giường nhưng không buồn ngủ chút nào nào. Trong lòng luôn cảm thấy bất an, vì sao?

Chẳng lẽ, nàng chỉ hơi bệnh một chút hắn sẽ vì nàng mà lo lắng không yên sao?

Trợn mắt nhìn đỉnh màn, Đoàn Chính Trung nói ở trong lòng: Cầu Mộ Quân, tốt nhất người nên ngoan ngoãn, đừng để cho ta cảm thấy có nguy hiểm. Bằng không, ta sẽ nghĩ cách khiến người rời khỏi Đoàn phủ hoặc “tự nhiên” chết oan chết uổng.

Đến nửa đêm, thị vệ ngoài cửa gọi một tiếng lão gia, hần liền lập tức bừng tỉnh, trong đầu lập tức hiện ra hình bóng Cầu Mộ Quân.

“Chuyện gì?” Đoàn Chính Trung hỏi.

“Phòng phu nhân cháy.” Thị vệ nói.

“Đã biết.” Ngự khí bình thản, giống như câu thị vệ vừa nói chỉ là “Đêm nay không có trăng.” Nhưng trên thực tế, hần đã hoảng sợ ngồi bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 5

Mấy ngày sau lúc ăn cơm hần nhắc đến “Phản loạn Thiếu Dương”, nàng đột nhiên kích động xen lời hần: “Cái gì mà ‘Phản loạn Thiếu Dương’! Chuyện đó không đến lượt hần nói!”

Phản ứng này của nàng nằm ngoài dự đoán của hần. Hần tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, nàng lại giống như trốn tránh vội vàng nói: “Thực xin lỗi, ta..... đầu ta hơi đau, ta về phòng nghỉ trước đây.” Nói xong liền vội vàng rời đi.

Đoàn Chính Trung nhìn bóng dáng của nàng, có chút đăm chiêu.

Nàng dường như rất ghét Thích Tĩnh, thậm chí là hận, dường như cực kỳ miễn cảm với “Phản loạn Thiếu Dương” Giống... giống hần nhiều năm về trước.

Chẳng lẽ nàng còn nhớ tới Cổ gia? Đoàn Chính Trung đoán trong lòng.

Đúng vậy, hần nàng sẽ nhớ rõ. Có nữ nhân nào lại không nhớ rõ người từng là hôn phu của mình?

Vị hôn phu..... Bọn họ, hần cùng nàng từng có quan hệ như vậy. Hần suýt chút nữa đã quên.

Trở về phòng, hần vốn không định tiếp tục chủ đề đó, nhưng nàng lại nói: “Chuyện buổi tối, ta xin lỗi.”

Lời này của nàng làm cho hần thật sự không kìm chế được.

Đoàn Chính Trung thực sự cũng sẽ không bỏ qua một vấn đề như vậy, hần tự nói với mình.

Hần giả vờ như tùy ý, nói: “Ta nghe nói trước khi Cổ gia mưu phản là thông gia với Cầu gia.”

Nàng yên lặng một lát rồi nói: “Sau lại từ hôn.”

Đương nhiên phải từ hôn, đó là một kế hoạch, Cầu Vĩ cũng sẽ không đem cả nhà mình chôn theo kế hoạch đó. Chuyện đó lại hiện lên trong lòng.

“Vận khí Cầu gia thật tốt, vừa từ hôn Cổ gia mưu phản đã bị phát hiện.” Đoàn Chính Trung nói xong ngẩng đầu nhìn phản ứng của nàng.

Nàng cúi đầu, im lặng không nói cái gì.

“Tuy hôn sự đã hủy, nhưng trong lòng Cầu đại tiểu thư người vẫn nhớ đến vị phu quân đã chết kia?” Hần nắm cằm của nàng hỏi.

Hần biết, làm vậy với nàng thì nàng sẽ tức giận. Nàng vốn không biết nói dối, khi nóng giận lại càng không nói dối. Hần đang chờ đáp án của nàng. Hần tự nói với mình đây là thái độ Đoàn Chính Trung thực sự nên có, nhưng trong lòng lại hơi lo lắng.

Nàng quả nhiên tức giận, lớn tiếng nói: “Ta nhớ rõ, người thay đổi là người. Mấy ngày hôm trước ta đã suýt chết, người không nhớ rõ sao?”

Biểu tình của Cầu Mộ Quân lúc này rất hùng hồn nhưng có chút đau xót. Lý do nàng đưa ra thực đương nhiên, nhưng vẫn thể hiện rõ địa vị của người kia trong lòng nàng.

Cổ Dật Lâu ở trong lòng nàng vẫn còn chiếm vị trí rất quan trọng sao?

Nàng ghét Đoàn Chính Trung hiện tại, lại thầm nhớ tới Cổ Dật Lâu trước kia. Nếu nàng ngốc này biết hai người thật ra là một thì sẽ thế nào? Đoàn Chính Trung không khỏi nghĩ thầm.

Hần cho rằng khi hần xé quần áo của nàng, nàng sẽ la hét né tránh, cuộc nói chuyện của họ cũng sẽ chấm dứt. Không ngờ nàng lại trừng mắt nhìn hần,

mặc hấn khinh bạc, tranh hơn thua với hấn.

Trong lòng hấn lại muốn cười.

Nữ nhân ngọc này, nàng nghĩ nàng là ai? Nữ tử phong nguyệt trải qua vô số người sao, làm sao có thể đấu với hấn?

Vì thế hấn đột nhiên đưa tay luôn vào giữa hai chân nàng.

“A” Quả nhiên, sau một tiếng thét hoảng sợ, nàng giống như nhìn thấy quỷ lùi vào góc giường.

Chạm được, hấn thật sự chạm vào nơi mềm mại của nàng.

Trong lòng có chút náo loạn, nói đúng hơn là xao động.

Nhàm chán, hấn thật sự rất nhàm chán. Chơi đùa với nàng như vậy có ý nghĩa sao?

Nhưng mà, nhìn nàng sợ hãi dùng chăn bọc lấy người, còn giả bộ không sợ trời không sợ đất, thật sự rất buồn cười.

Mang theo ý vui đùa, hấn cởi quần áo của mình.

Nàng quả nhiên bị dọa đến run rẩy, cả người co lại, trên mặt xuất hiện đủ loại biểu tình: Sợ hãi, hối hận, khẩn trương.....

Thật sự là ngốc, hấn có thể làm gì nàng? Thái giám không được, không phải thái giám lại càng không được, nàng sợ hãi làm gì.

Dọa nàng đủ rồi, chính mình cũng cởi xong quần áo rồi, hấn liền kéo chăn nằm xuống.

Cầu Mộ Quân vừa sợ vừa hoài nghi nhìn hấn, hấn tắt đèn nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 6

Cầu Mộ Quân vừa sợ vừa hoài nghi nhìn hấn, hấn tắt đèn nhắm hai mắt lại.

Nàng ngồi ở bên giường nhìn hấn một lúc lâu, mới thử vạch một góc chăn nằm xuống.

Đoàn Chính Trung cười trộm trong lòng.

Thật ra còn muốn trêu nàng thêm chút nữa, nhưng..... Loại khiêu khích ở trên giường này không nên làm nhiều, hấn càng ngày càng không có tin tưởng mình có thể làm Liễu Hạ Huệ.

Đến nửa đêm, hấn lại một lần nữa bị bừng tỉnh.

Thân thể mềm mại bên cạnh dán chặt lấy hấn.

Không phải sợ hấn muốn chết sao, sao vừa đến buổi tối liền dán chặt lấy hấn mà ngủ? Nàng sợ lạnh như vậy, là do chăn quá mỏng sao?

Trong lòng suy nghĩ ngày mai sai người đổi chăn dày hơn, nhưng lại có chút luyến tiếc.

Nàng ấm áp, hấn là sẽ không lại gần hấn nữa.....

Sáng sớm tỉnh lại, mở mắt ra nàng vẫn ngủ ở bên cạnh hấn.

Mặt áp vào vai hấn, sợi tóc dán vào mặt hấn, thực mềm, thực mượt.

Loại cảm giác này, tốt lắm..... Làm cho hấn cũng không nỡ rời giường.

Nằm như vậy thêm một lúc, đến khi hấn chuẩn bị rời giường, nàng mới có chút động tĩnh.

Hấn có chút sốt ruột, nhắm mắt lại.

Vì thế, nàng cọ xát trên người hắn một chút rồi ngẩng đầu, sau đó run mạnh lên.

Hắn thử tưởng tượng bộ dáng lúc này của nàng, nhất định rất buồn cười. Đáng tiếc, hắn không dám mở mắt ra.

Nàng chậm rãi dịch sang bên kia, từ từ dịch dịch, xác định đã cách hắn đủ xa mới ngừng lại.

Hắn nghe được rõ ràng tiếng nàng thờ phào một hơi, lúc này là nàng tự dọa mình không liên quan đến hắn đâu đấy.

Ăn qua điểm tâm, Cầu Mộ Quân đột nhiên nói với hắn muốn đến thư phòng hắn.

Đoàn Chính Trung nhìn nàng một hồi lâu, không rõ nàng có ý gì.

Vẫn nghĩ nàng luôn trốn hắn còn không kịp sao giờ nàng lại nói muốn cùng hắn đến thư phòng.

“Đi.” Hắn đáp ứng, vẫn còn đang suy nghĩ vì sao.

Hắn ngồi xuống trước thư án xem tư liệu, trong lòng đã có chút không yên.

Nàng đứng ở một bên, có khi còn có thể nhìn hắn rất lâu, làm cho hắn rất khó chịu. Nhưng hắn lại rất hưởng thụ cảm giác có nàng bên cạnh.

Cầu Mộ Quân, rốt cuộc nàng muốn thế nào, rốt cuộc nàng muốn ép ta đến mức nào nữa? Đoàn Chính Trung nghĩ trong lòng.

May mắn, chỉ lát sau quân gia gọi hắn tiến cung, nói là trong cung xảy ra chút chuyện.

Trong lòng đột nhiên thả lỏng, hắn có chút cao hứng đứng lên rời khỏi thư phòng. Đang định bước ra cửa, trong lòng lại có chút luyến tiếc. Hắn đang nhớ nàng sao?

Mới quay người lại đã nhớ nàng? Xua đi ý nghĩ trong lòng, Đoàn Chính Trung ra khỏi thư phòng, cùng công công ngoài cửa tiến cung.

Tiến cung hết cả một ngày, khi hồi phủ mặt trời đã xuống núi.

Không biết nàng còn ở trong thư phòng không? Đoàn Chính Trung nghĩ.

Vừa suy nghĩ, vừa đi đến thư phòng.

Đẩy cửa ra, bên trong trống trơn.

Quả nhiên nàng đã sớm đi rồi.

Có chút vắng vẻ, hắn tiến về phía trước vài bước lại phát hiện trên thư án có mấy tờ giấy.

Đoàn Chính Trung cảm thấy hơi kỳ lạ: Lúc hắn đi rõ ràng không có.

Đi đến bên cạnh bàn cầm tờ giấy lên, liếc mắt một cái liền nhận ra người được vẽ trong đó là ai.

Hắn nhìn không được, bật cười một tiếng.

Dường như rất hình tượng, nhưng..... Hắn xấu như vậy sao?

Lắm la lắm lét, xấu xí, vừa nhìn đã thấy chính là tên biến thái, có chỗ nào giống hắn chứ!

Đột nhiên, hắn nghe được có tiếng động. Sau đó thấy Cầu Mộ Quân chậm rãi từ sau giá sách đi ra.

Nàng còn ở đây!

“Lão gia đã về.” Nàng cười tủm tỉm nói.

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn nàng vừa cười vừa đi về phía trước, lên sờ tờ giấy trên bàn. Sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy “Chứng cứ phạm tội” của nàng, xé xuyệt xuyệt. Sau đó giương mắt nhìn hắn cười “Ha ha”.

Nàng cười như đũa ngọc vậy, làm cho hắn cũng nhìn không được muốn cười.

Nữ nhân ngọc ngà này!

Sợ mình thực sự vì nụ cười ngu ngốc của nàng mà cười ra, hắn cúi đầu giả bộ làm việc.

Vì thế nàng nắm chặt thời cơ nói: “Lão gia, người có việc, ta đi ra ngoài trước.” Nói xong vội vàng bước trốn ra khỏi thư phòng.

Đoàn Chính Trung ngẩng đầu nhìn bóng dáng của nàng, không kiềm chế được nở nụ cười.

Theo bản năng hắn cầm bút bắt đầu vẽ nàng.

Tự cho là thông minh, tự cho là đúng, còn thích giả vờ mạnh mẽ, ngốc nghếch, có khi còn làm chút chuyện ngoài dự kiến của hắn.

Bức thư nhất là ngày thành thân. Rõ ràng trong lòng nàng sợ muốn chết, lại còn cố gắng giả vờ trấn định. Khi đó, còn tưởng rằng nàng là nữ nhân vô cùng gan góc.

Bức thư hai là bộ dáng lúc nàng trốn khỏi Tây lâu.

Hắn vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ, sao nàng có thể mở cửa sổ bị đóng đinh ra, còn có thể leo từ trên cao như vậy xuống. Nhớ đến bộ dạng của nàng lúc nhỏ, ồm, không giống như biết trèo cây?

Bức thư ba là bộ dáng lén lút của nàng vừa rồi, cực kỳ khẩn trương xé đóng giấy.

“Lão gia, đã đến giờ ăn cơm.” Lúc này, nha hoàn ở bên ngoài nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Đoàn Chính Trung nhìn tờ giấy cười một mình, cất kỹ tờ giấy. Hắn mới không giống Cầu Mộ Quân ngu ngốc kia, chưa gì đã bị người khác phát hiện.

Trong lúc vô ý mở ra những tờ giấy đó, Đoàn Chính Trung không khỏi nở nụ cười.

Năm đó hắn mới hai mươi ba tuổi, năm đó trong lòng hắn đã yêu người con gái kia lại còn tự cho là thông minh, lên kế hoạch chờ thời cơ chín muồi sẽ giết nàng.

“Chậm một chút, đừng để ngã.” Tiếng nói cùng tiếng bước chân truyền đến, một bé trai tầm bốn năm tuổi vọt vào phòng. Đoàn Chính Trung không chút hoang mang gấp tờ giấy lại.

“Cha, nhanh ra ngoài, có hai dì tới tìm người!” Bé trai nhào vào người hắn nói.

Đoàn Chính Trung cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn Cầu Mộ Quân từ ngoài cửa vào.

“Tiểu Huyền, nào nhấc chân vào cửa.”

Tiểu Huyền lại khép hai chân lại, nhảy qua bậc cửa. Còn quay đầu không vui nói: “Mẹ, sao người cứ khinh thường con như thế?”

Cầu Mộ Quân đang định nói hắn xằng bậy, nghe xong những lời này đột nhiên không nói ra lời.

“Làm sao vậy?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Cầu Mộ Quân nắm tay tiểu nhi từ đến trước mặt hắn, cao hứng nói: “Chàng mau ra xem là ai đến!”

Đoàn Chính Trung thật sự không thể hình dung được cái gì gọi hai “dì” đến tìm hắn.

Hắn tự nhận nữ nhân hắn quen dường như chỉ mẹ của hai con trai hắn - Cầu Mộ Quân.

Đoàn Chính Trung cùng Cầu Mộ Quân đi ra ngoài cửa. Cầu Mộ Quân nắm tay Tiểu Huyền, một bé trai bốn năm tuổi khác - Tiểu Lâm đang kéo quần áo phụ thân chạy ra bên ngoài.

Ra đến cửa lớn đã thấy có hai người đứng ở tiền viện. Một nữ nhân, một nam nhân, còn có một bé gái nhỏ hơn Tiểu Lâm một chút. Nữ nhân rõ ràng là nữ nhân rồi, nhưng nam nhân lại khuynh quốc khuynh thành, không ai khác ngoài Thích Vi cùng Liễu Văn Bạch. Nhưng Tiểu Lâm lại tưởng Liễu Văn Bạch là nữ.

Đoàn Chính Trung bất giác bật cười, sờ sờ đầu con trai, đi đến trước mặt Liễu Văn Bạch nói: “Sao bây giờ mới đến?”

“Họ Đoàn, Đoàn phủ này của người chẳng kém cạnh gì Đoàn phủ ở kinh thành năm đó, vừa thấy đã biết mấy năm nay lại vợ vét của dân lành không ít.”

Liễu Văn Bạch ngẩng đầu nhìn nóc nhà đại trạch lợp ngói lưu ly nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 7

“Họ Đoàn, Đoàn phủ này của người chẳng kém cạnh gì Đoàn phủ ở kinh thành năm đó, vừa thấy đã biết mấy năm nay lại vợ vét của dân lành không ít.”

Liễu Vắn Bạch ngẩng đầu nhìn nóc nhà đại trạch lợp ngói lưu ly nói.

Đoàn Chính Trung trừng mắt lườm hấn một cái, nói:“Đến Thiếu Dương làm gì?” Nói xong quay đầu đi thẳng vào phòng.

Liễu Vắn Bạch theo hấn đi vào phòng nói:“Tôi tìm người thương lượng chuyện chưa xong.”

“Vi Vi, đây là Nguyệt Nhi à, thật xinh đẹp!” Cầu Mộ Quân xoay người nhìn tiểu cô nương đang nắm tay Thích Vi nói.

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem cha con là ai!” Tiểu cô nương nhìn có vẻ đáng yêu lạnh lợi nói.

Cầu Mộ Quân sững sốt,“Xì” một tiếng bật cười.

Thích Vi cũng cúi đầu cười nói:“Con nhóc này chỉ toàn học theo hấn.” Sau đó nói với tiểu cô nương:“Nguyệt Nhi, không được vô lễ, mau gọi đi đi”

Nguyệt Nhi nói: “Dì ơi, ca ca cùng đệ đệ này cũng rất được, bộ dạng cũng giống cha bọn họ.”

Cầu Mộ Quân lại nhin không được nở nụ cười, cười xong mới nhớ tới đến Thích Vi vừa mới tới Thiếu Dương nhất định rất mệt mỏi, vội kéo các nàng vào nhà.

Trong phòng, Liễu Vắn Bạch nói:“Người chi tiền mở hí viên, người làm ông chủ, ta là đầu bảng, hoặc thuê người làm ông chủ cũng được.” Cuối cùng còn bổ sung nói:“ Phải lớn nhất Thiếu Dương.”

“Lười mở.” Đoàn Chính Trung thần nhiên nói.

“Vậy người cho mượn tiền, để cho người khác giúp người mở?”

“Người chắc?”

“Buồn cười!” Liễu Vắn Bạch hoảng hãi nói:“Ta không phải gian thương giống người!”

Đoàn Chính Trung liếc trắng mắt, không muốn để ý đến hấn.

Liễu Vắn Bạch đi đến trước mặt hấn nói:“Nói cho họ Đoàn nhà người biết, ta phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới đến được Thiếu Dương đây. Cả đường đều bị ông chủ gánh hát kia ngăn đón, ta bị ép đến nỗi phải cải trang thành người khác.”

Hấn còn nói tiếp: “Không sao đâu, người lên đài diễn, ta cho người xướng phía sau, người nhép miệng là được. Nghe ta, nhất định tiền vào như nước.”

“Ta không cần nhiều tiền như vậy.” Đoàn Chính Trung không thèm ngẩng đầu lên nói.

“Đoàn Chính Trung, người cũng quá tuyệt tình đấy.” Liễu Vắn Bạch lườm hấn nói.

Cầu Mộ Quân đứng một bên cười trộm nói: “Tướng công đã sớm mua lại Liễu Xuân Viên, giờ đang cho xây dựng thêm!”

Liễu Vắn Bạch nhìn Đoàn Chính Trung, lắc đầu nói:“Ai, người vẫn như vậy, rõ ràng trong lòng nhớ ta muốn chết, chờ ta đến muốn chết, ta đến rồi còn làm bộ như không quen. Phòng chừng cũng đã sớm sửa lại nhà mới cho ta rồi đấy nhỉ? Xấu xa, che dấu cũng thật sâu.” Về mặt Liễu Vắn Bạch trêu đùa nhìn hấn.

Đoàn Chính Trung lập tức chém tới trên vai hấn, hấn lại nhanh chóng xoay người trốn, chạy ra ngoài.

Buổi chiều, mọi người ăn xong cơm chiều, Cầu Mộ Quân nói với Liễu Vắn Bạch: “Buổi tối ta ngủ cùng Thích Vi, người.....”

Liễu Vắn Bạch vội nói: “Ta đương nhiên không ngủ cùng hấn! Nếu ban đêm hấn phát xuân, coi ta thành vợ hấn không phải ta xong đời sao!”

Sắc mặt Đoàn Chính Trung trầm xuống, Cầu Mộ Quân hơi đỏ mặt nói: “Ta định nói cho người.....”

Thích Vi trừng mắt nhìn hấn, đánh cho hấn vài phát.

Buổi tối, Cầu Mộ Quân lên giường trước chờ Thích Vi. Chỉ thấy nàng ngồi trên giường cời quần áo, chống tay đưa chân trên giường, sau đó nằm xuống, động tác rất nhẹ nhàng.

Cầu Mộ Quân nhìn một chút, hoài nghi nói: “Muội.....”

Thích Vi quay đầu lại, có chút ngượng ngùng, lại có chút vui sướng gật đầu, nói: “Vừa mới, trên đường đến Thiếu Dương có.”

Cầu Mộ Quân vui sướng “A” một tiếng, đưa đầu tới gần bụng của nàng nói: “Cho tỳ nghe một chút”

Thích Vi cười nói: “Vấn Bạch thì không nói làm gì, sao tỳ cũng giống hần, bây giờ thì có thể nghe được cái gì!”

Cầu Mộ Quân cười nằm xuống, kéo chân cho hai người, nói: “Muội thật tốt, tỳ cũng muốn có.”

“Tỳ đã có hai đứa, còn muốn mang thai làm gì?” Thích Vi giật mình nói.

“Tỳ muốn có con gái.” Cầu Mộ Quân nói: “Muội xem Nguyệt Nhi của muội thật đáng yêu.”

“Rất đơn giản, muốn thì sinh thôi!”

Cầu Mộ Quân nhỏ giọng nói: “Nhưng hần không muốn.”

“Hả?” Thích Vi giật mình nói: “Vì sao hần không muốn?”

“Hừ!” Cầu Mộ Quân mắt hững nói: “Hần nói bộ đáng tỳ mang thai xấu muốn chết, lúc sinh con giọng kêu la cũng khó nghe muốn chết.”

Thích Vi che miệng cười nói: “Hần sợ tỳ sinh con phải chịu khổ, nam nhân ai lại ngại nhiều con!”

“Nhưng tỳ cảm thấy rất tốt, nói cho muội nghe này khi tỳ mang thai bảo hần làm gì hần cũng làm. Lúc mang thai Tiểu Huyền, có một ngày tỳ thấy chán bèn bắt hần gấp rất nhiều hạc giấy, còn muốn trên mỗi một con hạc đều phải viết ‘Đoàn Chính Trung yêu Cầu Mộ Quân’, hần cũng làm. Nếu bình thường, hần còn lâu mới thèm đề ý!” Cầu Mộ Quân đắc ý nói.

Thích Vi cười “Khánh khách”, nói: “Mộ Quân tỳ tỳ, muội cảm thấy tỳ thật buồn cười, đã hơn hai mươi tuổi, đã làm mẹ người ta rồi, lại giống như tiểu cô nương hơn mười tuổi.”

“Không cho cười, có cái gì buồn cười !” Cầu Mộ Quân trừng mắt nói. Khi đó Đoàn Chính Trung cũng làm về mặt bình tĩnh nói y như vậy .

Thích Vi thật vất vả ngừng cười, nói: “Vậy nếu tỳ đã muốn thì cứ mang thai, hần quản được chắc.”

Cầu Mộ Quân ghé sát vào bên tai nàng nói: “Nhưng đôi khi làm xong hần sẽ bắt tỳ đi tắm rửa, còn..... Dù sao ... tóm lại tỳ vẫn không có, cũng không biết là vận khí không tốt hay là do hần cố tình.”

Thích Vi lại nhin không được cười, nói: “Mộ Quân tỳ tỳ, tỳ yên tâm, hai người như vậy sao có thể không có thêm, sinh đến lúc tỳ không muốn sinh nữa thì thôi.”

“Chúng ta làm sao chứ, muội nói vớ vẩn gì vậy?” Cầu Mộ Quân đỏ mặt nói.

Thích Vi cười càng to, nói: “Nhìn tỳ như vậy là biết tỳ nghĩ đến cái gì rồi, muội cũng chưa nói gì đâu đấy, ha ha!”

“Vi Vi, muội cười ghê tởm như vậy làm gì? Giống hệt Liễu Vấn Bạch!”

Thích Vi nghĩ nghĩ, đỏ mặt, lẩm bầm “ Đôi khi hần cười thật sự rất ghê tởm ”

“Hắc hắc, tỳ biết rồi, Nguyệt Nhi là trong lúc hần cười thực ghê tởm mà có.” Cầu Mộ Quân trêu đùa.

“Nói cái gì vậy!” Thích Vi đẩy nàng, hai người cùng nhau nở nụ cười.

Tiếng cười dần dần ngừng lại, trầm mặc trong chốc lát, Cầu Mộ Quân nói: “Vi Vi, vài năm nay, bọn muội sống rất tốt phải không? Nhìn muội không thay đổi gì cả, vẫn như năm mười tám tuổi.”

“Cũng được, Vấn Bạch hần rất tùy tính, muốn thế nào thì thế đó. Tuy rằng bọn muội vẫn ở kinh thành, nhưng thi thoảng hần sẽ đưa muội cùng Nguyệt Nhi đến nơi khác chơi, ngược lại thì thời gian ở kinh thành lại không nhiều lắm. Mộ Quân tỳ tỳ, tỳ không biết đâu bọn muội gặp được rất nhiều chuyện. Cứ ở tại kinh thành mãi cũng rất chán, cho nên muội đã sớm muốn đến nơi này. Nói cho tỳ nha, Mộ Quân tỳ tỳ, tỳ có biết vì sao đột nhiên bọn muội lại đến đây không?” Thích Vi nói xong, đã nhin không được nở nụ cười.

“Đúng vậy, sao đột nhiên lại đến?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Chương 214: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 8

“Đúng vậy, sao đột nhiên lại đến?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Thích Vi nói: “Gánh hát kia của hần, đổi một ông chủ mới, sau đó ông chủ mới kia lại muốn hần đi hầu hạ một tên viên ngoại vô cùng ghê tởm, còn dám chuốc thuốc hần. Vần Bạch tức muốn chết, liền biến ông chủ kia thành bộ dáng của hần, hạ được, làm cho hai người bọn họ.....”

“Ha ha ha..... Nửa đêm, hần kéo muội đến phòng bọn họ, kéo mặt nạ của tên ông chủ kia xuống, sau đó đợi đến buổi sáng dẫn thể thiếp bọn họ đi vào, làm cho bọn họ vô cùng mất mặt. Đặc biệt là tên ông chủ, nghe nói còn muốn tự sát.”

“Hai người các ngươi, thật sự là.....” Liễu Vần Bạch thì không nói, bây giờ còn khiến Thích Vi cũng giống hần. Cầu Mộ Quân nhìn Thích Vi, chỉ cảm thấy nàng cùng Liễu Vần Bạch thật đúng là trời sinh một đôi, còn có con gái của bọn họ, vừa nhìn đã thấy là một nhà.

Dừng một lát, Cầu Mộ Quân hỏi: “Vây..... vài năm nay, muội tìm được tung tích của Nhị ca muội không?”

Thích Vi trầm mặc một chút, nói: “Không..... Vẫn chưa.”

Chú ý tới ngữ khí của nàng, Cầu Mộ Quân lại hỏi: “Vi Vi, muội làm sao vậy, có cái gì không muốn để tỷ biết sao? Có tin tức của Nhị ca muội đừng không?”

Thích Vi khỏ sở nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, bọn muội thật sự không tìm được huynh ấy, tỷ đừng hỏi nữa.”

Cầu Mộ Quân lại càng không tin, nói: “Là tin tức xấu sao? Vì sao không thể nói cho tỷ biết? Chúng ta ở cùng nhau, muội muốn giấu giếm tỷ cả đời sao?”

Thích Vi lau nước mắt, nói: “Mộ Quân tỷ tỷ, muội không muốn tỷ đau khổ, nhưng muội thực ích kỷ, ích kỷ muốn cho Nhị ca có được một chút gì đó, không muốn Nhị ca ra đi vô thanh vô tức.....”

“Đi?” Cầu Mộ Quân run mạnh lên, vội la lên: “Hần thật sự đã.....”

Thích Vi gật gật đầu, nói: “Là Vần Bạch nói cho muội biết, bởi vì muội luôn muốn tìm Nhị ca. Vần Bạch thật sự không đành lòng, liền nói cho muội biết, Nhị ca đã chết, đã chết rất lâu rồi, từ trước lúc đại ca muội chết.”

“Cái gì?” Cầu Mộ Quân không thể tin được nói: “Từ lúc còn ở kinh thành.....”

Thích Vi nói: “Là bị đại ca của muội trong lúc vô ý hại chết. Đại ca của muội muốn giết Đoàn Chính Trung, Nhị ca vì cứu hần mà chết thảm.”

“Cứu..... Cứu tướng công?”

“Đúng, huynh ấy nói, huynh ấy muốn chứng minh rằng mình có thể cho tỷ hạnh phúc, cho nên huynh ấy cứu sống Đoàn Chính Trung cho tỷ.” Thích Vi khóc nói.

Trăng sáng ít sao, cửa phòng Đoàn Chính Trung bị gõ vang lên.

Mở cửa, đúng là Cầu Mộ Quân.

“Không phải nàng.....”

“Ta..... Ta có chút nhớ chàng.” Cầu Mộ Quân cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói.

Mặt Đoàn Chính Trung không chút thay đổi xoay người trở về phòng.

“Chàng sao vậy, ta về đây ngủ chàng không thích sao?” Cầu Mộ Quân không vui nói.

Đoàn Chính Trung quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Nếu đã về, vậy nhanh cởi quần áo nằm lên giường.”

“Chàng.....” Cầu Mộ Quân nhỏ giọng nói thầm nói: “Thật vội.” Nói xong, chậm rãi cởi quần áo.

Đoàn Chính Trung đến bên cạnh bàn uống một ngụm nước, đi đến bên giường.

Cầu Mộ Quân cởi xong quần áo lập tức ôm lấy hần từ sau lưng, “Tướng công, ta muốn con gái.”

Đoàn Chính Trung chấn động, quay đầu lại nhìn Cầu Mộ Quân chỉ mặc áo lót cùng tiết lộ, nhìn chăm chăm thân thể của nàng rất lâu.

Cầu Mộ Quân cúi đầu, đỏ mặt.

Đoàn Chính Trung vươn tay, cởi áo lót của nàng, bộ ngực tuyết trắng đứng thẳng lập tức nhảy ra, chớp lên ở trước mắt hắn.

Hắn đưa tay, sờ lên ** mềm mại, chậm rãi nắm chặt, sau đó lập tức kéo xuống.

“Liễu Văn Bạch, nguoi rảnh quá hả?” Đoàn Chính Trung lạnh lùng nghiêm mặt, đưa tay ném thứ giống bộ ngực nữ nhân xuống, lộ ra nửa bên ngực bình thường.

“Cừ thật, khó trách không phản ứng, thì ra là ta bị lộ.” Liễu Văn Bạch cúi nốt đồng đồ giả trên người, vừa nói Đoàn Chính Trung đã lờm hắn một cái, nhìn ngực hắn nửa nam nửa nữ vừa buồn cười vừa tức.

Ban ngày hắn đều nhìn Mộ Quân sao? Sao lại giả giống như, ngay cả..... Hắn vừa mới nắm, ngay cả lớn nhỏ cũng giống, khôn nạn! Còn ôm hắn, ghê tởm muốn chết! Nếu hắn không đoán ra, không chừng đã bị lừa.

Liễu Văn Bạch vừa “tẩy trang”, vừa nói nói: “Sao nguoi phát hiện ra? Ta cảm thấy ta giả rất giống mà.”

“Nếu nguoi dám quan sát nàng còn dám giả làm nàng nữa, ta sẽ đưa nguoi đến kỹ viện làm kỹ nữ.” Đoàn Chính Trung nhìn hắn nói.

Tuy rằng ngữ khí Đoàn Chính Trung không quá độc ác, nhưng vẫn khiến cho hắn nhin không được run rẩy.

Liễu Văn Bạch cười nói: “Được rồi được rồi, về sau ta giả người khác là được. Đây, lấy cho ta một bộ quần áo.”

Đoàn Chính Trung mở tủ quần áo, ném cho hắn một bộ quần áo.

Liễu Văn Bạch đón được quần áo, nói: “Nếu không, chúng ta đến trong viện uống hai chén? Tuy rằng không có chuyện cũ gì để mà ôn lại nhưng mà ta sắp chán đến chết mất rồi.”

Đoàn Chính Trung không nói hai lời, đi ra khỏi phòng.

Hai người ngồi dưới cây bồ đào trong viện, nha hoàn đặt rượu xuống trước mặt hai người.

Đoàn Chính Trung cầm lấy bầu rượu, rót hai chén.

Liễu Văn Bạch nhìn hắn chăm chăm, cười ý vị sâu xa.

Đoàn Chính Trung trừng mắt nói: “Nguoi muốn chết à?”

“Ha ha!” Liễu Văn Bạch cười nói: “Ta đang nhìn nguoi, mị lực như mặt trời nha. Nguoi nói, nguoi tới nơi này chưa bao lâu đã làm thủ phủ Thiếu Dương, nhất định được không ít cô nương nhớ thương, nói, có..... Khụ..... Ném thử đồ tươi mới không?”

Đoàn Chính Trung im lặng không nói nhưng trên tay đã có thêm một cây ngân châm lông lạnh.

Liễu Văn Bạch vội nói: “Đã không còn thiếu niên, còn chơi đùa kiểu này à!”

Đoàn Chính Trung thu ngân châm trong tay lại, đem rượu trong chén chậm rãi đưa vào trong miệng.

“Được rồi, hừ” Liễu Văn Bạch ra vẻ đứng đắn nói: “Thật ra ta muốn nói, trước lúc đến Thiếu Dương ta cùng Vi Vi có gặp được Công chúa Sanh Dung một lần. Nàng nói bây giờ nghĩ lại trước kia thật ngốc, không cướp nguoi đến tay, để cho nguoi trốn thoát. Nếu không phải nàng cũng có bầu, chắc cũng đã đi theo chúng ta đến đây rồi.”

Nhắc tới người cùng việc năm năm trước, Đoàn Chính Trung yên lặng một lúc rồi nói: “Nàng cũng lập gia đình rồi sao?”

“Đương nhiên, muội muội của hoàng đế sao có thể không gả? Nhưng không phải tân khoa Trạng Nguyên, mà là một tiểu phó tướng, khi đó còn náo loạn oanh oanh liệt liệt, bởi vì Hoàng Thượng không đồng ý.”

Đoàn Chính Trung khẽ cười nói: “Cũng không biết là trưởng thành hay là tính tình thay đổi.”

“Trưởng thành, ta cảm thấy là trưởng thành.” Liễu Văn Bạch nói.

“Định ở Thiếu Dương bao lâu?” Đoàn Chính Trung hỏi.

Liễu Văn Bạch cười cười, nói: “Còn tùy Vi Vi, nếu nàng thích Thiếu Dương, ta cùng nàng ở đây cả đời. Nếu nàng muốn đến nơi khác, ta cũng đưa nàng đi. Cha lại đi Vân Du, còn nói muốn xuất gia, ông không còn gì quyến luyến với hồng trần nữa, ta cũng để ông đi rồi. Cho nên bây giờ ta chỉ còn lại nàng cùng con ta thôi.”

“Vậy lúc già thì sao? Vẫn đi khắp nơi sao?”

“Già rồi thì cố mà chờ, nếu không xương khớp lại chạy lung tung. Đứng rồi, ta đem của cải ta tích góp được giao hết cho người, người mở quán rượu, khách sạn, kỹ viện, sông bạc đều được, đến lúc đó kiếm tiền chờ ta già rồi về dùng, giao cho con gái ta làm đồ cưới.” Liễu Ván nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Ngoại truyện: Đoàn Chính Trung 9 + kết thúc ngoại truyện

Đoàn Chính Trung lại lờm hẩn một cái, nói: “Ham ăn biếng làm.”

“Nào có, ta là lao động đồng thời cũng nghỉ ngơi.” Liễu Văn Bạch không phục nói.

Đoàn Chính Trung bắt giác cười nhẹ.

Năm năm, hẩn vẫn không thay đổi.

Năm mươi lăm tuổi, trong một đêm hẩn mất tất cả.

Hơn mười năm qua đi, hẩn có thể từ hẩn yêu nhất, con trai, nhạc mẫu, còn có bằng hữu chân chính duy nhất này.

Đêm nay, thể từ cùng tỷ muội nàng khe khẽ nói nhỏ, con đã sớm ở trên giường mơ mộng đẹp, bằng hữu quý trọng nhất trong cuộc đời hẩn cũng ngồi đối diện hẩn trên giường không đứng đắn. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, phát hiện, ánh trăng đêm nay rất đẹp.

“Đêm nay ta thật sự muốn uống rượu.” Đoàn Chính Trung cúi đầu, nói.

Sáng sớm, nha hoàn nói cho nàng, lão gia cùng Liễu tiên sinh uống rượu cả đêm, canh năm mới đi nghỉ.

Cầu Mộ Quân vội đi vào phòng, quả nhiên thấy Đoàn Chính Trung ngủ rất say, ngay cả khi nàng đi vào cũng không tỉnh lại. Vài năm nay hẩn không dễ tỉnh giống như trước kia, nhưng bình thường nếu có tiếng động như vậy, hẩn vẫn có thể tỉnh.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, nhìn mặt hẩn, trong mắt dần dần ướt át.

Hẩn cho tới bây giờ không nói cho nàng Thích Ngọc Lâm đã chết, cho tới bây giờ không nói cho nàng, Thích Ngọc Lâm vì cứu hẩn mà đã chết, vì hạnh phúc của bọn họ mà chết. Là hai người bọn họ cùng nợ Thích Ngọc Lâm, hẩn lại muốn một mình gánh vác.

Luôn như vậy, luôn đáng ghét như vậy, hẩn cảm thấy mình bản lĩnh lắm sao, lợi hại lắm sao. Hẩn đứng phía trước hứng chịu đựng tất cả, làm cho nàng có thể đứng sau lưng hẩn hạnh phúc như con ốc.

Khó trách hẩn muốn trong tên con thêm một chữ “Lâm”, hẩn là cả đời này hẩn cũng không quên được chuyện Thích Ngọc Lâm đã chết. Không quên được, vậy từ nay về sau để cho nàng gánh vác cùng hẩn. Cầu Mộ Quân cúi người, ôm hẩn, nằm trên ngực hẩn, nước mắt rơi trên người hẩn.

Buổi chiều, Cầu Mộ Quân đưa Thích Vi đi ra ngoài thăm thú xung quanh, thuận tiện cũng cùng Cầu phu nhân ra Đoàn phủ.

Đi đến đề, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một đám người tụ họp thảo luận cái gì đó.

Nàng hiểu rõ con người cùng những chuyện ở Thiếu Dương, sợ là xảy ra chuyện gì, nàng liền đi qua.

Chỉ thấy gần như tất cả mọi người ở Thiếu Dương đều tập hợp trong này, có dân chúng bình thường, có thương nhân nhà giàu, cũng có lão tú tài. Thấy nàng, mọi người đều xoay người lại, khách khí gọi một tiếng Đoàn phu nhân.

Cầu Mộ Quân đi vào nhìn, chỉ thấy giữa bọn họ, có hai người thợ mộc, đang tính toán, đo đạc.

“Làm gì vậy?” Cầu Mộ Quân kỳ lạ hỏi.

“Đoàn phu nhân, là như vậy, năm nay sông lớn lụt, rất nhiều nơi đều bị ngập, nhưng Thiếu Dương lại không bị, đây đã là lần thứ hai Thiếu Dương may mắn thoát khỏi. Nguyên nhân chính là nhờ đề này. Mấy năm trước, tân hoàng đăng cơ không phải ban bố sửa lại án xử sai cho ‘Phản loạn Thiếu Dương’ sao. Nơi này có Cổ đại nhân, là Cổ đại nhân đó, cũng không giống những quan lại khác, ngài yêu dân như con, khi ở Thiếu Dương làm không ít chuyện tốt. Đề này chính là do Cổ đại nhân hơn mười năm trước tự mình đốc thúc tu kiến, đến bây giờ còn chắc chắn như vậy. Năm nay đề này lại cứu dân

chúng Thiệu Dương chúng ta một lần, cho nên mọi người tập hợp lại, muốn tu sửa lại ‘Cổ công đình’ bên cạnh đê, để kỷ niệm Cổ đại nhân.” Ông chủ Trương bên cạnh nói.

“Cổ Thiệu Chương, Cổ đại nhân.....” Cầu Mộ Quân lẩm bẩm nói.

“Đoàn phu nhân thật lợi hại, ngay cả Cổ đại nhân cũng biết.” Một nông phu nói.

Lúc này, ông chủ Trương còn nói thêm “Đoàn phu nhân, chuyện sửa lại đình lần này vốn định để cho Đoàn lão gia làm chủ, nhưng mọi người nghĩ Đoàn lão gia mấy năm gần đây mới đến Thiệu Dương, căn bản chưa gặp qua Cổ đại nhân, có lẽ cũng không hứng thú, nên cũng chưa vội nói cho ngài ấy biết.”

Cầu Mộ Quân gật gù đầu, nói: “Thì ra là như vậy, vị Cổ đại nhân này nếu ở dưới suối vàng có biết, hẳn là sẽ rất cao hứng.”

Rời khỏi đê, họ cũng không đi đâu nữa mà trở về Đoàn phủ.

Vừa vào cửa, hạ nhân liền đem một phong thư giao cho nàng.

Đoàn Chính Trung ngủ rất lâu, đến tận khi trời tối mới tỉnh.

Cầu Mộ Quân bê đồ ăn vào trong phòng, nói: “Chàng nhanh ăn đi, đã đói bụng cả một ngày rồi.”

“Cũng không đói lắm.” Đoàn Chính Trung nói xong, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Đến khi hán buông bát, Cầu Mộ Quân nói: “Tiểu Lôi gởi thư, nói hai tháng nữa sẽ cùng tướng công muội ấy trở về thăm chúng ta. Còn có dân chúng trong thành.....

Nhìn hán cầm quần áo, Cầu Mộ Quân hỏi: “Còn đi tắm sao? Đã muộn thế này.”

“Không chê ta bẩn sao? Hai ngày không tắm rồi.” Đoàn Chính Trung nói xong, hỏi: “Dân chúng trong thành làm sao?”

“Chờ chàng trở về rồi nói.”

“Ừ.” Đoàn Chính Trung đi tới cửa, đứng lại, quay đầu.

Cầu Mộ Quân cúi đầu cười, đi lên cầm quần áo trên tay hán, tay kia thì để vào trên tay hán, để hán dắt tay đi đến bể.

Nàng ngồi xổm bên cạnh ao, cầm khăn nhẹ nhàng lau từng li từng tý cho hán.

Nhìn gáy hán, lưng hán, Cầu Mộ Quân bỗng chốc có một ý nghĩ kì lạ. Trên mặt lén hiện lên một chút hồng, để không nghĩ đến cái đó nữa, nàng tìm đề tài nói: “Về sau không được như vậy nữa, uống nhiều rượu như vậy sẽ có hại đến cơ thể.”

“Ừ.” Đoàn Chính Trung đáp ứng.

“Còn có, Vi Vi có thai, chàng biết không?”

“Ừ.”

“Nguyệt Nhi thật xinh đẹp, trưởng thành không biết mê chết bao nhiêu người!” Cầu Mộ Quân còn nói thêm.

“Ừ.”

“Chàng có thể dừng cứ ‘Ừ’ được không?” Cầu Mộ Quân không vui nói.

Đoàn Chính Trung đề tay nàng đang lau trước ngực hán, ngẩng đầu, một bàn tay giữ đầu nàng, hôn lên môi nàng.

Cầu Mộ Quân đẩy hán ra, ném khăn trong tay cho hán, đứng lên nói: “Tắm xong tự mình mặc quần áo rồi đi ra.”

Lần trước cũng vậy, hán kéo nàng vào bể, ở trong nước..... Ép buộc nàng nửa đêm, mệt đến nỗi đánh mất nửa cái mạng không nói làm gì còn để cho mọi người trong phủ biết bọn họ ở bể đến nửa đêm! Muốn giờ lại chiều cũ sao, đừng hòng.

Đoàn Chính Trung yên lặng tự tắm nốt, mặc xong quần áo, cùng nàng trở về phòng.

“Buổi chiều, ta thấy dân chúng trong thành đang sửa đình bên đê, nói là muốn tưởng niệm Cổ đại nhân.” Cầu Mộ Quân nói.

Tay Đoàn Chính Trung đang cởi quần áo bỗng dừng lại, yên lặng rất lâu sau đó “ừ” một tiếng.

“Chàng..... Không tham gia cùng sao?” Cầu Mộ Quân hỏi.

Đoàn Chính Trung lạnh nhạt nói: “Đâu có liên quan gì tới ta.”

Cầu Mộ Quân cúi đầu, cái mũi xon xót.

Nàng biết, hắn sẽ không nhắc đến chuyện có liên quan đến Cố gia, cả đời cũng sẽ không, giống như hắn không nói cho nàng chuyện Thích Ngọc Lâm vậy.

Nhưng nàng cũng biết, hắn đặt phụ thân ở trong lòng, giống như nàng cũng đặt cha chồng của nàng ở trong lòng.

Nếu hắn muốn nàng không lo nghĩ không sầu khổ, ngày thơ vui vẻ hạnh phúc, vậy nàng sẽ tiếp tục hạnh phúc không lo nghĩ của nàng.

Nàng chậm rãi tiến lên, từ sau lưng ôm lấy hắn.

Đoàn Chính Trung cầm tay nàng, tách ra, sau đó xoay người nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu, hôn lên môi hắn, nhẹ nhàng liếm.

Hắn hé miệng, bắt được cái lưỡi của nàng, thuận tiện lại đưa lưỡi của mình vào miệng nàng.

Một bàn tay đã sớm chui vào tận bên trong cùng quần áo của nàng, nắm lấy nơi mềm mại trắng như tuyết của nàng.

“Ưm.....” Nàng sắp đứng không nổi rồi.

Tay nâng eo nhỏ của nàng từ từ trượt xuống cách lớp quần áo xoa móng của nàng.

Nàng sợ mình đứng không nổi, cuống quýt ôm lấy cổ hắn.

Hắn hơi đẩy nàng ra, cúi đầu, ngậm lấy hạt anh đào màu hồng trước ngực nàng.

Nàng ôm hắn, cảm thấy thân thể dần dần yếu đuối, hơi thở không chịu nổi càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng.

Tay hắn từ ngực đi xuống sờ bụng nàng, sau đó chui vào trong tiết cổ của nàng.

“A --” Nàng phản xạ có điều kiện run lên, khép hai chân lại.

Đoàn Chính Trung đứng lên, lại dán sát vào môi nàng, nói: “Mở ra.”

Nàng cứng lại một chút sau đó chậm rãi thả lỏng, mở hai chân ra một chút.

Chỉ là một chút khe hở, hắn liền chui vào, xua nắn nàng. Chạm đến trắng mịn ẩm ướt, hắn mỉm cười, kích thích khắp nơi trên thân thể nàng.

“Tướng công, đừng.....” Nàng yếu đuối gọi to một tiếng.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, động tác càng nhanh.

“Không..... Đừng mà.....”

Nàng cảm thấy hai tay đang ôm hắn đã không còn sức, sắp ngã xuống đất mất.

Hắn đột nhiên ngừng lại, chậm rãi rút tay ra.

“Chúng ta làm cái khác.” Hắn nói bên tai nàng.

Mặt Cầu Mộ Quân ửng hồng, sau đó bị hắn ôm lên trên giường.

Ngựa quen đường cũ cỡi quần áo của nàng, trong tiếng kêu hoảng sợ của nàng hắn nâng lên ** tiến vào cơ thể nàng.

Sau kích tình mãnh liệt, trong lúc nàng co rút cảm thấy hắn rút khỏi cơ thể mình. Nàng mở mắt ra, trong tầm mắt mờ mịt vừa vặn thấy hắn đem bạch dịch nóng chảy phun lên bụng mình.

“Ta muốn có con.....” Nàng vô lực nói.

“Có gì hay mà muốn”

Nàng cắn cắn môi, nhớ tới Nguyệt nhi xinh đẹp nhà Thích Vi, không thuận theo nói: “Lại đến một lần, không cho chàng rút ra.”

Hắn nhìn nàng, đột nhiên ôm chặt nàng, nói: “Lời này của nàng thật đúng là mê người, nhưng lại lợi dụng ta.”

"Chàng cho ta đi, tướng công."

"Cho nàng cái gì?" Hấn lại hôn nàng.

"Con gái."

"Không được trả lời là con gái."

"Vậy thì là cái gì? A --"

Tiếng chim hót líu lo truyền đến, Đoàn Chính Trung mở mắt trong ánh mặt trời.

Không ngờ trời đã sáng bánh rồi.

Mấy năm nay, hấn càng ngày càng tham ngủ, càng ngày càng thích an nhàn.

Hoi hoi nghiêng đầu, chạm đến mái tóc của Cầu Mộ Quân. Nàng ôm cánh tay hấn, mặt áp sát vào cánh tay hấn còn đang ngủ rất say.

Thê tử.....

Thê tử của hấn..... Người con gái năm hấn mười ba tuổi không thềm để mắt đến. Người con gái khi hấn vén khăn voan sợ tới mức run lên, tự mình khó bảo toàn còn thích xen vào việc của người khác, dám chống đối hấn. Người con gái nghĩ hấn là thái giám lại tình nguyện ở bên hấn hấn cả đời.

Cả đời này, chuyện hạnh phúc nhất đó là mở mắt ra trong nắng sớm có nàng ngủ bên cạnh.

Mùa xuân mười ba năm trước, Cố Dật Lâu mười lăm tuổi vừa mới tự chọn thê tử tương lai, theo phụ thân tiến vào phòng cái khách nhà Cầu thúc thúc.

"Lâu Nhi, con thật sự thực thích đại tiểu thư kia sao? Vừa rồi con chọc giận Cầu di của con rồi đấy." Cố Thiệu Chương nhìn con trai nói.

Cố Dật Lâu lập tức nói:"Con đâu có thích nàng." Bộ dáng như bị sỉ nhục mất phẩm giá cùng thương thức.

Cố Thiệu Chương khó hiểu hỏi:"Vậy sao con không chọn tiểu thư dòng chính mà lại thứ tiểu thư, làm thế thì chẳng phải mất hết mặt mũi của người ta à? Cha còn tưởng rằng cái nhìn của cha con ta giống nhau, cha thật ra rất thích tiểu nha đầu Mộ Quân kia."

"Đại tiểu thư kia à, rõ ràng rất ngốc, thế nào cũng bị con đùa giỡn trong lòng bàn tay, ăn sạch sành sanh. Nhị tiểu thư kia thì không giống, tính tình như vậy, nếu cưới nàng ta, về sau ngay cả nạp tiểu thiếp cũng không được, con có ngốc đâu mà lại lấy nàng ta chứ." Cố Dật Lâu đắc ý nói.

"Tiểu thiếp cái gì, học ai đấy hả?" Cố Thiệu Chương vỗ lên đầu hấn cười nói:"Con quả không có thương thức? Nha đầu Mộ Quân kia còn lâu mới bị con đùa giỡn trong lòng bàn tay, con chờ mà xem."

Hừ, vậy thì là đùa giỡn trên lòng bàn tay! Cố Dật Lâu phản bác trong lòng.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Là Thái Giám Tổng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.